

Cổ Mộ Có Một Ổ Xà

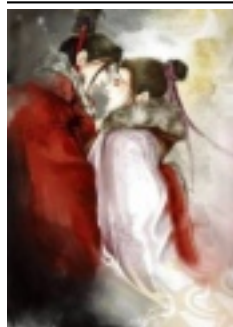
Contents

Cổ Mộ Có Một Ổ Xà	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	35
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	42
20. Chương 20	45
21. Chương 21	47
22. Chương 22	49
23. Chương 23	51
24. Chương 24	53
25. Chương 25	55
26. Chương 26	58
27. Chương 27	61
28. Chương 28	64
29. Chương 29	68
30. Chương 30	71
31. Chương 31	75
32. Chương 32	77
33. Chương 33	81
34. Chương 34	84
35. Chương 35	87
36. Chương 36	90
37. Chương 37	92
38. Chương 38	96
39. Chương 39	99
40. Chương 40	102
41. Chương 41	104

42. Chương 42	107
43. Chương 43	109
44. Chương 44	112
45. Chương 45	115
46. Chương 46	118
47. Chương 47	122
48. Chương 48	124
49. Chương 49	128
50. Chương 50	130
51. Chương 51	134
52. Chương 52	137
53. Chương 53	140
54. Chương 54	143
55. Chương 55	145
56. Chương 56	148
57. Chương 57	151
58. Chương 58	154
59. Chương 59	156
60. Chương 60	160
61. Chương 61	162
62. Chương 62	165
63. Chương 63	169
64. Chương 64	172
65. Chương 65	175
66. Chương 66	178
67. Chương 67	181
68. Chương 68	184
69. Chương 69	187
70. Chương 70	190
71. Chương 71	194
72. Chương 72	197
73. Chương 73	201
74. Chương 74	204
75. Chương 75	207
76. Chương 76	210
77. Chương 77	213
78. Chương 78	216
79. Chương 79	219
80. Chương 80	222
81. Chương 81	225
82. Chương 82	228
83. Chương 83	231
84. Chương 84	234
85. Chương 85	237
86. Chương 86	240
87. Chương 87	244
88. Chương 88	248
89. Chương 89	252
90. Chương 90	255
91. Chương 91	261
92. Chương 92	264
93. Chương 93	268
94. Chương 94	271
95. Chương 95	274

96. Chương 96	277
97. Chương 97	280
98. Chương 98	284
99. Chương 99	287
100. Chương 100	290
101. Chương 101	293
102. Chương 102	298
103. Chương 103	301
104. Chương 104	304
105. Chương 105	307
106. Chương 106	310
107. Chương 107	313
108. Chương 108	316
109. Chương 109	319
110. Chương 110	323
111. Chương 111	326
112. Chương 112	329
113. Chương 113	332
114. Chương 114	335
115. Chương 115	338
116. Chương 116: Phiên Ngoại: Cơ Khang	342
117. Chương 117: Phiên Ngoại: Cơ Chiêu	346
118. Chương 118: Phiên Ngoại: Hùng Hủy Minh Xà	349

Cổ Mộ Có Một Ổ Xà

Giới thiệu

Nói về cuộc sống của Ngân Tiểu Tiểu chính là vậy: độc xà là người một nhà, cổ mộ Vương tộc là hàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mo-co-mot-o-xa>

1. Chương 1

Lúc Lục Hạo mơ màng tỉnh lại, bốn phía một mảnh hắc ám.

Đen coi như xong, thế nhưng cảm giác dinh dính nhờn nhớt này là thế nào! Lục Hạo khó chịu muốn nôn, đưa tay che miệng...

A? Tay đâu?

Lục Hạo choáng váng.

Đáng tiếc Lục Hạo mới vừa tỉnh lại không có bao nhiêu tinh thần, mỗi một tầng lên, lại ngủ.

Lục Hạo mơ thấy mình bị xe đạp đụng phải, đến bệnh viện kiểm tra không ngờ là gãy xương rất nhỏ, phải tiến đến bệnh viện Y Sinh nằm dưỡng thương, đáng thương ỉnh một đứa cô nhi, trung học cơ sở chưa học xong đã phải bỏ học làm công, ở bệnh viện cũng không ai chăm sóc mình, chỉ quen biết một người bạn thuê cùng phòng, quan hệ cũng không tệ. Cháo cậu ta mang tới ỉnh rất dễ uống, Lục Hạo hạnh phúc nhắm hai mắt lại há to miệng cắn về phía trước...

Đau quá!

Lục Hạo cảm giác đau đến mức nước mắt suýt chảy xuống, mở to mắt muốn tìm bạn cùng phòng tính sổ, dứt cháo còn dứt không xong! Mở to mắt lại ngẩn ra, một mảnh hắc ám? Vì thế trí nhớ lần trước tỉnh lại quay về, đúng rồi, mình bị nhốt ở một nơi tối đen.

Như vậy, vừa rồi mình đụng phải cái gì?

Lục Hạo nghi hoặc thật cẩn thận vươn tay... Ỉ, không tay, chìa chân... Ỉ, không chân, Lục Hạo theo bản năng xem nhẹ sự thật mình không tay không chân, an ủi tay chân mình chỉ tạm thời mất đi tri giác, ám chỉ như vậy một chút cảm giác tốt hơn nhiều, vì thế Lục Hạo chìa đầu thật cẩn thận tìm kiếm về phía trước, ừm, đầu còn có thể hoạt động, xem ra tình huống cũng không tệ lắm...

Cứng rần...

Lục Hạo ngây ngốc một chút, cứng rần ?

Lục Hạo bắt đầu lấy đầu đâm tới mọi phương hướng, cứng rần, cứng rần, đều là cứng rần, mình ở trong một không gian phong bế? Chẳng lẽ... Ở trong quan tài?

Lục Hạo bị ý nghĩ của mình dọa ngất đi.

Lục Hạo đang nằm mơ thấy mình húp cháo, kết quả thanh âm đánh vào vật cứng đã làm kinh động đến Hoa Tiểu Hoa đang cuộn mình ấp trứng, Hoa Tiểu Hoa kinh ngạc ngó ngó quả trứng rần màu bạc, lại ngẩng đầu rần nhìn mặt trời.

Lúc này trứng lại động, bên trong giống như có cái gì đó đang đụng nơi này, lại đụng đụng nơi đó, Hoa Tiểu Hoa xem mà kích động, đưa đầu rần tới gần trứng, nhìn chăm chăm quả trứng này. Vừa khéo Ngân Đại Bạch bò đi ra, nghi hoặc nhìn chăm chăm hành vi kỳ quái của người yêu, vừa muốn nói gì đó đã bị người yêu “ba” một đuôi bắn trúng đầu rần, Ngân Đại Bạch liền cảm thấy đầu óc choáng váng, một lúc sau cũng tiến lên nhìn chăm chăm quả trứng Hoa Tiểu Hoa đang nhìn chăm chăm.

Qua đã lâu, trứng... Vẫn không có động tĩnh.

Ngân Đại Bạch nhin không được: “Tiểu Hoa, người nhìn chăm chăm quả trứng này làm gì?”

Hoa Tiểu Hoa liếc xéo Ngân Đại Bạch: “Không phải chuyện của người!” Sau đó đầu rần ghé vào quả trứng màu bạc vừa nãy, tìm vị trí thoải mái tiếp tục phơi nắng.

Ngân Đại Bạch cảm thấy được từ khi có cục cưng (chính là đẻ trứng đó), Tiểu Hoa đối xử với mình càng ngày càng kém, đuôi đuôi lè xà tén, uất uất ức ức vẽ hình chữ “S” đi rồi, ai, quên đi, ta đi bắt con chuột về cho Tiểu Hoa một bữa ăn ngon.

Hoa Tiểu Hoa thực buồn bực, rất buồn bực, quả trứng vừa rồi rõ ràng động, vì cái gì sẽ không có động tĩnh nữa! Mình còn tưởng rằng quả trứng này sinh ra đầu tiên đó! Hại mình vui mừng hụt ! Ghê tởm nhất chính là lại bị Ngân Đại Bạch tên kia cười!

Được rồi, kỳ thật nguyên nhân quan trọng nhất là câu cuối cùng đi.

Hoa Tiểu Hoa một tắc không rời coi chừng ổ trứng hơn mười ngày, vào một ngày mặt trời còn chưa dâng lên, gió nhẹ thổi từng trận, một quả trứng động.

Ngân Đại Bạch cùng Hoa Tiểu Hoa nhìn chăm chăm quả trứng màu bạc động lên, lúc đầu trứng hơi hơi rung động, lay trái lay phải, lúc sau đỉnh trứng nứt ra vài vệt đen, Hoa Tiểu Hoa tới gần hơn, hoàn toàn gạt Ngân Đại Bạch ra, Ngân Đại Bạch đành phải bỏ qua một mặt khác tiếp tục chú ý tình huống của trứng.

Rốt cục, vài vết nứt càng lúc càng lớn, ở đỉnh hoàn toàn nứt ra một lỗ hổng, một ấu xà màu bạc lộ ra nửa người trên, Hoa Tiểu Hoa hưng phấn, chìa xà tín liếm lấy ấu xà một ngụm, vì thế bộ vảy màu bạc của Ngân Đại Bạch cũng bắt đầu phiếm đen (cái này gọi là ghen tuông nát vụn), Hoa Tiểu Hoa vốn không để ý tới Ngân Đại Bạch, chỉ lo nhìn con rắn nhỏ màu bạc làm thịt vỏ trứng màu bạc (trong hiện thực rắn chắc hẳn sẽ không ăn vỏ trứng).

Con rắn nhỏ thứ nhất nở, ngoài nó ra mấy cái trứng khác cũng lục tục có động tĩnh, con thứ hai con thứ ba đều là hoa xà, con thứ tư là ngân xà, thứ năm là hoa xà.

Hoa Tiểu Hoa ở bò qua bò lại giữa năm con rắn: “Ừ, tính từ lão đại, theo thứ tự là Ngân Tiểu Nhất, Hoa Tiểu Nhị, Hoa Tiểu Tam, Ngân Tiểu Tứ, Hoa Tiểu Ngũ. Hửm? Sao hình như có chỗ không thích hợp?”

Ngân Đại Bạch yên lặng quay đầu lại: “Còn có một quả không nở.”

Hoa Tiểu Hoa uốn éo đầu rắn, phát hiện một quả trứng bạc nằm cô đơn, Hoa Tiểu Hoa đi qua, đây không phải là quả trứng động đầu tiên sao? Sao giờ lại không có động tĩnh gì?

Hoa Tiểu Hoa Ngân Đại Bạch tính cả năm ấu xà vừa mới sinh ra, vây quanh quả trứng bạc này, kết quả mặt trời lên cao, quả trứng bạc này vẫn không có động tĩnh, chờ a đợi, chờ a đợi, trời đã tối rồi, trứng vẫn không có động tĩnh.

Ngân Đại Bạch dễ kích động, mạo hiểm bị người yêu cắn một ngụm mở miệng nói: “Trứng này... Sợ là một quả trứng chết đi.” Nói xong còn trộm lui về phía sau từng bước.

“... Không phải.”

Ngân Đại Bạch thực kinh ngạc Hoa Tiểu Hoa chỉ nói một câu “Không phải” lại không có đoạn dưới, không giống tính cách Tiểu Hoa a, không phải là thương tâm quá độ chứ, như vậy không thể được, sẽ làm thân mình bị thương, huống chi mặc dù chúng nó đẻ trứng rất ít gặp trứng chết, nhưng cũng không phải không có, nhớ rõ nhà hàng xóm cách vách năm trước còn phát hiện một quả chết trứng đầu.

Ngân Đại Bạch bò đến bên người Hoa Tiểu Hoa, đẩy đẩy Hoa Tiểu Hoa: “Tiểu Hoa, người đừng thương tâm, ít nhất chúng ta còn có năm...”

“Người có phiền không?” ngay cả nhìn Hoa Tiểu Hoa cũng chưa từng nhìn Ngân Đại Bạch một cái, “Nếu người không muốn chờ thì mang bọn nhỏ trở về.”

Vì thế Ngân Đại Bạch đành phải bò lại vị trí vừa rồi, mặc dù mình hoài nghi đó là quả trứng chết, nhưng dù sao vẫn là con của mình, không đau lòng là không thể nào, từ từ cũng tốt.

Ban đêm buông xuống, năm con rắn nhỏ mới nở có một ngày ngủ nghiêng ngả lão đảo, Ngân Đại Bạch nhìn như thanh tỉnh kì thực cũng ngủ, chỉ có Hoa Tiểu Hoa vẫn nhìn chăm chăm quả trứng như trước.

Lục Hạo là bị đói tỉnh, mở to mắt vẫn là một mảnh tối đen như vũ, vì thế Lục Hạo triệt triệt để để hiểu được tình cảnh của mình kỳ quái bao nhiêu, trí nhớ hôn mê lần trước cũng kéo đến, thứ thô sáp mình đụng phải không giống bức tường mà càng giống trứng hơn, hơn nữa cứ cảm thấy cổ mình là lạ, như là có thể vươn tới vô cùng dài? Lục Hạo lắc đầu quyết định không thêm nghĩ nữa, có nghĩ cũng vô dụng, giờ phải điền đầy bụng mới là quan trọng nhất. Có lẽ ta phải dùng đầu phá thứ thô sáp kia? Í, thật sự là một lý luận kỳ quái, tóm lại người đói khát không có lý trí, bằng không nạn dân thời cổ đại cũng sẽ không ăn thịt người bán đứa con. Lục Hạo nhất đói như vậy, nhất thời cảm thấy mọi thứ đều là mây bay, ăn mới là quan trọng nhất, vì thế Lục Hạo dùng hết toàn thân toàn bộ khí lực đâm lên trên.

Sau đó, sau đó nhìn thấy ánh mặt trời , tiếp tục sau đó, ừ, tiếp tục sau đó, Lục Hạo lại hôn mê.

2. Chương 2

Khụ khụ, Lục Hạo vì sao lại ngất? Chúng ta tiếp tục trở về trước đó nhìn một cái.

Chuyện kể rằng buổi tối trước ngày Lục Hạo sinh ra, một nhà bảy miệng ăn làm thành một vòng tròn canh giữ trứng của Lục Hạo, đợi cho trời đã sáng, năm ấu xà cũng tỉnh, Ngân Đại Bạch cũng tỉnh thần, Hoa Tiểu

Hoa vẫn nhìn chăm chăm trứng, trứng còn không có động tĩnh. Ngân Đại Bạch trong lòng càng khẳng định đây là một quả trứng chết, miệng lại không dám nói.

Ấu xà vừa mới sinh ra, đói bụng rất mau, Ngân Đại Bạch thông báo cho Hoa Tiểu Hoa liền bò đi tìm thực vật cho rắn nhỏ, đợi cho ấu xà ăn uống no đủ đã gần đến buổi trưa, trứng bất động như núi như trước. Lúc này Hoa Tiểu Hoa đã có chút khó sống.

Cho nên khi một tiếng giong tan vang lên bên tai thì bảy con rắn đều tập trung tầm mắt đến quả trứng bị bọn họ vây vào giữa kia.

Tiểu đệ thật là dũng mãnh! Đây là ý tưởng trong nội tâm của năm ấu xà khi chứng kiến Lục Hạo một phát liền lao ra khỏi vỏ.

Chỉ thấy một ấu xà màu bạc lao ra khỏi trứng, quay đầu nhìn một vòng, sau đó... Liền hôn mê.

Xem ra là dùng sức quá mạnh! Năm ấu xà lại đồng thời cảm khái trong lòng.

Lục Hạo không ngất bao lâu, theo phỏng đoán chắc là đói quá ngay cả ngất cũng ngất không nổi nữa, khi Lục Hạo... tỉnh lại đầu óc trống rỗng, có vẻ như quên hết mọi chuyện, hửm, là chuyện gì? Đói, thật đói, trong mơ hồ Lục Hạo nghĩ được quanh mình truyền đến hương vị rất thơm, theo mùi tìm được thực vật rồi, chỉ cảm thấy trước mắt lác lác một mảnh màu trắng, Lục Hạo một ngụm liền cắn xuống, ừm~, ăn ngon thật, ăn quá ngon ...

Lục Hạo cúi đầu cuồn cuộn cắn vỏ trứng trước mắt, đương nhiên, hiện tại Lục Hạo còn chưa ý thức được thứ mình ăn là vỏ trứng. Tiêu diệt trọn vỏ trứng, Lục Hạo ợ một tiếng nho nhỏ, vươn tay vỗ vỗ bụng của mình...

Tay đâu? Tay sao lại... Không thấy?

Trước mắt Lục Hạo chợt lóe, cuối cùng nhớ ra mình vừa mới xem nhẹ cái gì, vừa rồi mình lao ra khỏi hắc ám, thấy được... Một đồng rắn?

Cổ Lục Hạo cứng ngắc lại.

Lục Hạo trộm lấy ánh mắt nhìn ngó bốn phía, vì thế thân mình cũng cứng ngắc lại... Thật là rắn! Mẹ nó! Đây là địa phương quý quái gì! nội tâm Lục Hạo rít gào lên, ông đây đời này sợ nhất đúng là rắn! Càng khỏi nói là thấy bên cạnh mình có một thậm chí còn có hai con rắn thoát nhìn còn to gấp ba năm lần chính mình!

Lục Hạo muốn tiếp tục ngất đi, nhưng mà có thể là do ăn no, một chút điềm báo muốn ngất đi Lục Hạo cũng không có.

Bảy con rắn bên cạnh cuối cùng hồi thần từ một loạt động tác của Lục Hạo.

Nhìn thấy cả người tiểu nhi tử cứng ngắc, Ngân Đại Bạch tiến đến hít hà Lục Hạo, theo sau lúc lắc cái đuôi, cái gì cũng không nghĩ ra, tiểu gia hỏa này làm sao vậy?

“Ha, thật tốt, ta nói rồi, hài tử của ta sao có thể là trứng chết!” Hoa Tiểu Hoa nâng cao cao đầu rắn, rất có cảm giác mở mày mở mặt, hành động không bình thường của Lục Hạo bị nó coi thường, “Ha, lão Lục gọi là Ngân Tiểu Tiểu đi!” Hoa Tiểu Hoa hạ thấp đầu rắn cọ xát Lục Hạo, không, là đầu rắn của Ngân Tiểu Tiểu, uốn éo uốn éo đi rồi: “Ngân Đại Bạch, trông coi các con cẩn thận!”

Ngân Đại Bạch yên lặng thu hồi tầm mắt nhìn Hoa Tiểu Hoa, Tiểu Hoa nhất định là đến nhà hàng xóm khoe khoang, thật là một chuyện làm cho đầu rắn đau đầu.

Ngân Tiểu Tiểu bị Hoa Tiểu Hoa cọ xát vài cái, rốt cục đã phát hiện một chuyện càng làm ỉn không thể nhận, thì phải là... mình thế nhưng cũng trở thành một con rắn!

Cả thân mình Ngân Tiểu Tiểu thẳng tắp nằm trên mặt đất, ánh mắt đại ra, mình chỉ gãy xương rất nhỏ, tại sao lại biến thành một con rắn rồi.

“Tiểu Tiểu thật lợi hại! Có thể kéo thẳng mình như vậy!” Hoa Tiểu Ngũ hưng phấn mà uốn thân hình nho nhỏ đi lại đây.

Ngân Tiểu Nhất nhìn chăm chăm Ngân Tiểu Tiểu, cái gì cũng không nói.

Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam học Ngân Tiểu Tiểu nằm thẳng trên mặt đất, thực cố gắng thực cố gắng, nhưng vẫn là sơn đạo mười tám cong.

Ngân Tiểu Tứ khinh bỉ nhìn Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam, còn có Hoa Tiểu Ngũ không biết đang hưng phấn cái gì.

Ngân Đại Bạch chớp mắt một chút, dù sao nơi này thật an toàn, không cần xen vào mấy thằng nhãi rần con (này này, nói như thế nào cũng vừa mới ra sinh không bao lâu a!), để bọn họ làm gì thì làm đi thôi.

Ngân Tiểu Nhất nhìn chằm chằm Ngân Tiểu Tiểu thời gian rất lâu rồi cực động, Ngân Tiểu Nhất chậm rì rì bò đến bên người Ngân Tiểu Tiểu, dọc theo đường đi áp qua Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam, đi qua Ngân Tiểu Tứ, đẩy ra Hoa Tiểu Ngũ, thuận lợi đã tới bên người Ngân Tiểu Tiểu, tạm dừng hai giây, lúc này cái đuôi đảo qua thân rần của Ngân Tiểu Tiểu, à, ta có thể dùng chiêu này khiêu khích được chứ?

Ngân Tiểu Tiểu bị Ngân Tiểu Nhất trêu chọc, thân rần run lên, sau đó...

Ngân Tiểu Tiểu đẩy ra Ngân Tiểu Nhất, vừa kêu to vừa soạt soạt đi rồi. Thì ra không phải không sợ rần, là bị sợ tới mức không nhúc nhích được a.

Thật sự là tốc độ không tồi, Ngân Đại Bạch chớp mắt tỉnh lại nhìn thấy thân ảnh màu bạc của Ngân Tiểu Tiểu biến mất tại động khẩu nhà mình, tự đáy lòng cảm khái.

Năm ấu xà bên cạnh lẩn qua lẩn lại trên mặt đất, nho nhỏ giọng nói ghê gớm thật! Đánh chết ta rồi!

Hoa Tiểu Hoa đang ở nhà hàng xóm khoe mình sinh sáu tiểu bảo bảo khỏe mạnh, trực tiếp coi thường tiếng kêu thê lương này.

Ngân Tiểu Tiểu vừa hô to vừa chạy như điên, đâm đầu vào trong sơn động. Tiến vào chỗ sâu nhất trong sơn động, cuối cùng đầu đánh vào nham bích, lúc này Ngân Tiểu Tiểu mới ngừng kêu to.

Ngân Tiểu Tiểu dùng sức nhét mình vào lỗ nhỏ trong góc nham bích, chen a chen, thân mình nho nhỏ thật đúng là chen vào được, chỉ còn lại có đầu rần màu bạc lộ ở bên ngoài, cảm giác mình an toàn, Ngân Tiểu Tiểu mới thoát tỉnh tâm.

Mình biến thành một con rần sao? Tại sao lại là rần! Dù là một con chó một con mèo cũng được a! Mình sợ nhất đúng là rần được không! Như vậy có phải ngay cả chính mình cũng đáng ghét hay không! Ngân Tiểu Tiểu rất ai oán, nói như vậy, thứ thô sáp gì đó là vỏ trứng của mình sao? Không ngờ mình từ trứng sinh ra ! Ngân Tiểu Tiểu càng ai oán .

Vừa rồi mấy con rần vây quanh mình có quan hệ gì? Ngân Tiểu Tiểu chìa cái đỉnh đuôi lắc lắc, phe phẩy, con rần to ở tại chỗ có màu vẩy giống mình, chẳng lẽ đó là cha hoặc mẹ của mình? Kêu một con rần là cha hoặc mẹ có phải rất kỳ quái hay không! Rần một lần sẽ sinh thật nhiều trứng, vừa rồi mấy con rần kia hẳn là huynh đệ của mình? Đời trước là một cô nhi, đời này chẳng những có cha mẹ còn có năm ca ca hoặc tỷ tỷ, đây rõ ràng là chuyện tốt, nhưng tất cả đều là rần thật có thể làm cho người ta vui vẻ sao?

Mình đã trở thành rần, dù thế nào cũng phải tiếp nhận, cũng không thể đi tự sát đi, ai biết mình chết rồi có thể sống lại hay không, hơn nữa, lần này đã trở thành rần, lần sau nếu trở thành ruồi bọ con rệp linh tinh, không phải là càng xong sao? !

Chỉ một buổi chiều, Ngân Tiểu Tiểu tiêu hóa xong sự thật mình biến thành một con rần, nhưng mà... Ngân Tiểu Tiểu có thể thuyết phục mình không sợ mình, nhưng có thể thuyết phục mình không sợ những con rần khác sao?

3. Chương 3

Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy mình mệt nhọc, thực mệt thực mệt vậy.

Mệt nhọc đương nhiên muốn ngủ, Ngân Tiểu Tiểu cũng rất muốn ngủ.

Nhưng mà...

Ngân Tiểu Tiểu bị ai phát hiện rắn không có mí mắt, không có mí mắt ý vị như thế nào? Ý nghĩa là không thể nhắm mắt.

Nếu như nói từ nhỏ Ngân Tiểu Tiểu là một con rắn, như vậy có mí mắt hay không đối với nó mà nói không tính là cái gì, có mí mắt thì có kiểu ngủ của có mí mắt, không có mí mắt cũng có thể ngủ an tâm.

Chỉ tiếc kiếp trước Ngân Tiểu Tiểu là một người, mà người nha, có mí mắt, thử hỏi, một người nhắm mắt lại ngủ hơn hai mươi năm đột nhiên để hắc trợn tròn mắt ngủ...

Tóm lại Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy sự thật này quá tàn khốc .

Ngân Tiểu Tiểu ở trong sơn động, theo lý thuyết cho dù là ban ngày, sơn động cũng có thể thật là tối, huống chi Ngân Tiểu Tiểu đã tránh ở tận cùng bên trong sơn động, nhưng mà Ngân Tiểu Tiểu phát hiện, cả sơn động đều rất sáng, ngay cả con muỗi đang bay múa trong không trung cách mình mười mét cũng có thể thấy rõ ràng, đương nhiên có thể là do thị lực của Ngân Tiểu Tiểu tốt, nhưng trong sơn động rất sáng cũng là điều kiện thiết yếu.

Cho nên Ngân Tiểu Tiểu muốn ngủ nhưng rất khó chịu, chói mắt như vậy, làm sao trợn tròn mắt ngủ a!

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, nghĩ ra một biện pháp.

Ngân Tiểu Tiểu bò ra khỏi động khẩu nhỏ nhỏ, sau đó cho đầu vào, tốt lắm, cho dù giờ mình trợn tròn mắt cũng là một mảnh hắc ám, cái gì cũng nhìn không thấy. Ngân Tiểu Tiểu yên tâm, vì thế trợn tròn mắt ngủ.

Trời dần dần tối sầm, Hoa Tiểu Hoa thoả mãn từ nhà hàng xóm bò về, dùng cái đuôi đánh lên người Ngân Đại Bạch, Ngân Đại Bạch ngủ say tỉnh lại, đầu tiên Hoa Tiểu Hoa đi vào sơn động, Ngân Đại Bạch dùng cái đuôi lôi Hoa Tiểu Nhị, Hoa Tiểu Tam cùng Hoa Tiểu Ngũ đang cuộn tại cùng nhau không muốn vào động mà bò vào sơn động, Ngân Tiểu Nhất cùng Ngân Tiểu Tứ lắc lắc đuôi rắn theo sau.

“Tiểu Tiểu đâu?” Hoa Tiểu Hoa trừng xà nhãn, khụ, đương nhiên trừng Ngân Đại Bạch .

“Ta biết ta biết!” Hoa Tiểu Ngũ bò đến đối diện Hoa Tiểu Hoa, “Tiểu Tiểu rất lợi hại, chẳng những có thể kéo dài thẳng tắp, tiếng kêu cũng rất lớn rất lớn!”

“ ... ”

Hoa Tiểu Hoa mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Hoa Tiểu Ngũ trong chốc lát, ngẩng đầu tiếp tục trừng Ngân Đại Bạch.

“Tiểu Tiểu đã sớm đi vào trong động , ta đi tìm nó.” Ngân Tiểu Nhất tiếp lời, sau đó muốn bò vào chỗ sâu trong sơn động.

Ngân Đại Bạch dùng cái đuôi ngăn Ngân Tiểu Nhất, nó là ấu xà ngay cả khứu giác cũng chưa dậy thì hoàn toàn, tìm cái gì mà tìm, vì thế Ngân Đại Bạch lạnh lùng vung đầu rắn: “Người ở đó, ta đi tìm.”

Hoa Tiểu Hoa nhìn thấy Ngân Đại Bạch đi, lắc lắc đầu: “Đúng rồi, thật ra mình cũng có thể ngửi được hương vị của Tiểu Tiểu, vừa rồi vì sao phải hỏi Ngân Đại Bạch nhỉ.”

Bởi vì người lười đi vào! Ngân Tiểu Tứ ở nơi Hoa Tiểu Hoa nhìn không tới mà trợn mắt, trong lòng nói thầm.

“Hoa Tiểu Nhị, Hoa Tiểu Tam hai người các người đang làm gì đó?”

Trong lúc rảnh rỗi, Hoa Tiểu Hoa cúi đầu liền thấy Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam đang nằm cả người trên mặt đất, quay tới quay lui không biết đang làm gì.

“Ta biết ta biết!” Hoa Tiểu Ngũ mang theo ánh mắt chờ mong dùng sức ngửa đầu nhìn Hoa Tiểu Hoa rồi hô to.

Hoa Tiểu Hoa xem như không nghe thấy, đầu rắn uốn éo: “Ngân Tiểu Tứ, người nói.”

“... Tiểu Tiểu có thể kéo thân rắn thẳng tắp nằm trên mặt đất, Nhị ca cùng Tam ca đang học Tiểu Tiểu.”

“A? Vậy cũng làm được sao?” Hoa Tiểu Hoa thực hưng phấn, “Ta còn chưa thử qua đâu!” Vì thế Hoa Tiểu Hoa cũng nằm trên mặt đất bắt đầu quay tới quay lui.

Hoa Tiểu Ngũ Hoa Tiểu Nhị thực hưng phấn rất vui vẻ, Hoa Tiểu Tam bò qua bò lại chung quanh Hoa Tiểu Hoa: “Nơi này thu lại một chút, đúng vậy đúng vậy, ai nha, nơi này đi ra một chút, đúng đúng, không phải như vậy!”

Ngân Tiểu Nhất thực nghiêm túc đứng thẳng thân rắn, mặt nhìn về phía Ngân Đại Bạch biến mất.

Ngân Tiểu Tứ xoay đầu rắn, yên lặng chảy nước mắt trong lòng, ta nhất định là đầu thai sai trứng rắn, nhất định vậy!

Ngân Đại Bạch phát hiện Ngân Tiểu Tiểu ở một lỗ nhỏ tận cùng bên trong sơn động, Ngân Đại Bạch bò vài vòng quanh nửa người nhỏ tí xíu lộ ra bên ngoài của Ngân Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu làm cái gì vậy? Ngân Đại Bạch rất kỳ quái.

Vì thế Ngân Đại Bạch cúi thân rắn xuống, nhìn vào lỗ nhỏ kia.

Kỳ thật lỗ nhỏ vẫn rất nhỏ, ít nhất Ngân Đại Bạch chắc chắn không chui vào được, nhưng Ngân Tiểu Tiểu mới sinh ra, thân rắn vẫn còn rất nhỏ, vào lỗ nhỏ này dư dả, thậm chí còn để lại khe hở rất lớn.

Ngân Đại Bạch thấy được Ngân Tiểu Tiểu trong lỗ nhỏ.

Ngân Tiểu Tiểu đang ngủ say. Lúc đi vào Ngân Tiểu Tiểu đặt cằm trên mặt đất ngủ, ngủ rồi lại không thành thật, đường kính lỗ nhỏ đủ Ngân Tiểu Tiểu lặn hai vòng, Ngân Tiểu Tiểu liền lợi dụng điều này. Cho nên Ngân Đại Bạch nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu đang ngẩng đầu rắn, cái bụng (chuyện kể rằng rắn cũng có bụng) hướng về phía trước mà ngủ say, ngẫu nhiên miệng còn phun ra hai bong bóng nước.

Ngân Đại Bạch rốt cục cảm thấy tiểu nhi tử có điểm không bình thường. Ai từng thấy con rắn nào ngủ mà bụng hướng lên trời chưa, vâng, ở trong này bọn họ vốn không giống rắn ở bên ngoài, nhưng cũng chưa từng xuất hiện chuyện kỳ quái như vậy.

Cuối cùng Ngân Đại Bạch quyết định không suy nghĩ nữa, dù như thế nào, đây đều là con của mình, cũng là con của Tiểu Hoa, mặc kệ Ngân Tiểu Tiểu rốt cuộc vì sao lại thế, Ngân Đại Bạch cũng không muốn quản, chỉ cần Ngân Tiểu Tiểu có thể bình an lớn lên là được.

Ngân Đại Bạch dùng răng rắn thật cẩn thận từ từ kéo Ngân Tiểu Tiểu ra, sau đó dùng đầu rắn đẩy đẩy Ngân Tiểu Tiểu bị mình thức tỉnh nhưng còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy có người quấy rầy mình ngủ, thậm chí kéo chân của mình ném mình ra thật xa (thật ra không xa mấy. . .), Ngân Tiểu Tiểu thấy mình ngủ không nổi nữa, Ngân Tiểu Tiểu thực tức giận, đến tột cùng là ai âm ỉ quấy rầy mình ngủ? Mơ mơ màng màng Ngân Tiểu Tiểu lắc đầu, muốn tỉnh táo một chút để mắng người kia, lúc sau liền phát hiện có người đụng nửa người trên của mình.

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu bị người kia đụng thanh tỉnh, Ngân Tiểu Tiểu tỉnh táo mở to hai mắt, trừng về phía thân hình mới bị đụng chạm.

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu thấy được Ngân Đại Bạch.

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu tỉnh ngộ, đúng rồi, mình thành một con rắn.

Mặc dù mình đã tiếp nhận sự thật mình trở thành một con rắn, nhưng thành linh bị một con rắn lớn hung hăng trừng mắt như vậy (Ngân Đại Bạch: ta nào có hung hăng trừng mắt!), nháy mắt cả người Ngân Tiểu Tiểu lạnh lẽo, lời vốn muốn mắng chửi người đều đông lại trong cổ họng.

Ngân Đại Bạch lại đụng đụng Ngân Tiểu Tiểu thoát nhìn đang ngăn người, đứa nhỏ này, sao lại ngậy người nữa!

Sau đó... Sau đó Ngân Đại Bạch nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu hét lên một tiếng, mạnh mẽ chui vào lỗ nhỏ vừa rồi, đáng tiếc, đường kính lỗ nhỏ đủ, nhưng chiều dài lại không đủ, cho nên Ngân Đại Bạch ngày ngày mà nhìn chăm chăm Ngân Tiểu Tiểu dù làm như thế nào xoay thế nào cũng không nhét nửa thân rắn còn lại vào được.

Ngân Tiểu Tiểu vừa mới kêu một tiếng thê lương đã bị đám rắn Hoa Tiểu Nhị ở cùng mái hiên nghe được. Hoa Tiểu Ngũ vốn vây quanh Hoa Tiểu Nhị, Hoa Tiểu Tam cùng Hoa Tiểu Hoa, hưng phấn mà học Ngân

Tiểu Nhất, mặt hướng về phía Ngân Đại Bạch bỏ đi: “Các người xem các người xem, ta nói rồi nha, giọng Tiểu Tiểu kêu rất lớn rất lớn đó!”

“ ... ”

4. Chương 4

Cuối cùng Ngân Đại Bạch dùng răng cắn Ngân Tiểu Tiểu ném ra khỏi lỗ nhỏ, không đi quản Ngân Tiểu Tiểu còn xoay không ngừng mà từ hướng đi tới bỏ trở về.

Hoa Tiểu Hoa ngửi được mùi Ngân Đại Bạch càng ngày càng gần, bật người đứng lên nửa người trên, làm bộ như vừa rồi cái gì cũng không xảy ra. Edit: Đàm Cơ (Được đăng tại [phuanhcac01.wordpress](http://phuanhcac01.wordpress.com))

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, người đang làm gì?” Hoa Tiểu Ngũ bò đến dưới thân Ngân Đại Bạch, ngẩng đầu nhìn Ngân Tiểu Tiểu ở trong miệng Ngân Đại Bạch quay tới quay lui.

Ngân Tiểu Tiểu không hề quay tới quay lui nữa, nhìn nhìn bốn phía, ở trong lòng thở dài tại sao mình lại rơi xuống miệng mấy con rắn này, rõ ràng chạy đủ xa đủ sâu mà.

Nhờ, thân mình nhỏ nhắn của người có thể đi đâu a. Ngân Tiểu Tứ ở sau lưng mọi người liếc mắt, Tiểu Tiểu ngu ngốc cái gì cũng viết trên mặt, hơn nữa, người đi vào sơn động là nhà của bản thân, sao có thể không bắt được người, bằng không sao cha có thể thả người một con rắn chạy đi.

Không biết nên nói đáng tiếc vẫn là buồn cười, cả nhà đều là tiểu bạch(ngốc ngếch ngây thơ) cố tình xông ra một cái thông minh, rốt cuộc là tiểu bạch xà không may mắn hay là xà thông minh không may mắn a.

“Tiểu Tiểu, người thật thông minh.”

“Thế mà có thể tìm được nhà ở nơi nào!”

Câu trước là Hoa Tiểu Nhị nói, câu sau là Hoa Tiểu Tam nói.

Nghe được Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam nói, Ngân Tiểu Tiểu thầm muốn khóc, thì ra mình trốn đi trốn tới, thế nhưng núp ở chỗ không...nên núp nhất, trên thế giới này còn có chuyện gì bí hiểm hơn chuyện này sao? ?

Khụ, tin tưởng ta, Tiểu Tiểu người nhất định sẽ phát hiện chuyện bí hiểm trên thế giới này không chỉ như vậy.

Ngân Đại Bạch ngậm Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy một chết đi, nếu một ngụm cắn chết thật là đơn giản, thế nhưng đây không phải thực vật mà là nhi tử a, ngậm như vậy một chết đi, thật là không tốt. Ngân Đại Bạch đặt Ngân Tiểu Tiểu xuống đất, Ngân Tiểu Tiểu vừa được tự do, bật người mưu toan chạy trốn lần thứ hai, mới vừa bò ra vài thước, cảm thấy trước mắt chột lóe, tiếp theo đánh vào một thứ gì đó, đụng phải mà xam xoàng choáng váng. Thật vất vả lấy lại tinh thần phát hiện Ngân Đại Bạch đem thân rắn chắn trước mặt mình, vừa rồi mình đánh vào chính là thân rắn Ngân Đại Bạch.

Hoa Tiểu Hoa bò tới bên người Ngân Tiểu Tiểu, chặn đường phía sau Ngân Tiểu Tiểu.

“Ngân Tiểu Tiểu, sao người lại muốn chạy!” Hoa Tiểu Hoa rất không vui, tiểu nhi tử thật là quái, thấy người nhà mình lại bỏ chạy, chẳng lẽ bất mãn mình cùng Ngân Đại Bạch? ?

Ngân Tiểu Tiểu rùng mình một cái, thật hung ác... Cha? Hay là mẹ?

Ngân Tiểu Tiểu trộm nhìn Ngân Đại Bạch, ngân xà này hẳn là cha đi.

Hoa Tiểu Hoa không khách khí lấy đuôi rắn “ba” đánh vào đầu Ngân Tiểu Tiểu một cái: “Ngân Tiểu Tiểu, kêu cha một tiếng nghe coi.”

“... Cha.” Ngân Tiểu Tiểu khua miệng phục dưới dâm uy.

Ngân Đại Bạch bật người đưa đầu rắn đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu nhìn xà nhãn cực đại trước mắt mình, nuốt ngụm nước bọt, lặng lẽ cọ xát về sau từng bước: “... Mẹ.”

Vì thế...

Hoa Tiểu Hoa không khách khí cất tiếng cười to, thân rắn của Ngân Đại Bạch lại bắt đầu phiếm đen.

Được rồi, lần trước là bởi vì ghen, lần này là vì tức giận.

“Tiểu Tiểu ngươi cố ý đi.”

“Nhất định là cố ý!”

... Xem ra Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam có thể được xưng là thai song sinh, mặc dù là từ hai quả trứng đi ra.

“Ta là ba ba của ngươi!” Những lời này là Ngân Đại Bạch rống ra!

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu mơ màng, đây là một cha đây cũng là một cha, vậy mình, à, còn có bốn xà chỗ kia, đều ra như thế nào a.

Ngân Tiểu Tứ dùng ánh mắt quý dị đánh giá Ngân Tiểu Tiểu, cảm giác...

Ngân Tiểu Tứ bò đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, rất lạnh đạm hỏi câu: “Tiểu Tiểu, ngươi có trí nhớ truyền thừa không?”

Ngân Tiểu Tiểu trả lời cũng rất bình tĩnh: “Đó là cái gì?”

Vì thế ở đây trừ bỏ Ngân Tiểu Tứ cùng Ngân Tiểu Tiểu đều không bình tĩnh.

“Chẳng thể trách Tiểu Tiểu vừa thấy chúng ta đã bỏ chạy.” Đây là Ngân Tiểu Nhất tỉnh ngộ.

“Không thể nào, làm sao có thể!” Hoa Tiểu Hoa rất kinh ngạc, “Từ trước đến nay nào có xảy ra chuyện như vậy a.”

Ngân Đại Bạch cẩn thận nhìn Ngân Tiểu Tiểu một chút, lại ngửi ngửi người Ngân Tiểu Tiểu, cuối cùng khẳng định đây quả thật là nhi tử của mình và Hoa Tiểu Hoa. Nếu như vậy, sao có thể không có trí nhớ truyền thừa.

Vì thế này buổi tối, cả nhà rắn đều vây quanh Ngân Tiểu Tiểu giảng cho Ngân Tiểu Tiểu cái gọi là thưởng thức, Ngân Tiểu Tiểu có bước đầu nhận thức nơi này.

Thì ra nơi này không như Ngân Tiểu Tiểu nghĩ đơn giản như vậy, bọn họ thật ra là rắn rất không bình thường!

Sự hiện hữu của bọn họ là vì thủ hộ dãy núi này. Đây là mệnh lệnh khắc vào sâu trong linh hồn mỗi một con rắn, có lẽ là vì mệnh lệnh này, bọn họ nhiều hơn rắn ở ngoại giới một thứ tên là trí nhớ truyền thừa. Mỗi một con rắn sinh ra ở ngọn núi này đều có trí nhớ truyền thừa, không có công pháp truyền thừa kỳ lạ gì, chỉ có sứ mạng của bọn họ.

Cả đời một con rắn thủ hộ dãy núi, nhất là ngọn núi này, trong trí nhớ, chúng xà biết trời xanh ban ổi con rắn khoảng hai trăm năm sống, ban ổi con rắn nọc độc, ban hùng hùng có thể sinh đẻ, giá phải trả là rắn có trí nhớ truyền thừa không thể bước ra dãy núi này, cùng với hai con rắn cả đời chỉ có một cơ hội sinh đẻ, nhưng mà là hùng thư cùng hùng hùng. [Ồm, thiết chế là nam x nam đó]

“Chẳng lẽ không có một con rắn nào có trí nhớ truyền thừa thử rời núi sao?” Ngân Tiểu Tiểu hỏi.

“Từng có, những con rắn cố gắng đi ra núi đều sẽ lạc đường, không có ngoại lệ, bảy ngày sau đó đều sẽ chết, không có rắn biết vì sao lại chết.” Ngân Đại Bạch giải thích nói.

Dãy núi giống như là bị làm ma pháp, rắn có trí nhớ truyền thừa không thể đi ra khỏi núi, nhưng là rắn cùng sinh vật khác không có truyền thừa có thể tự do xuất nhập núi.

“Cho nên Tiểu Tiểu, rõ ràng ngươi sinh ra tại ngọn núi này, cũng chứng thật là nhi tử của ta và Ngân Đại Bạch, cũng có nọc độc, nhưng tại sao lại không có trí nhớ truyền thừa?”

Ừ, đúng rồi, tại dãy núi này chỉ có rắn có trí nhớ truyền thừa mới có độc, rắn bình thường sẽ không có độc, hơn nữa có rắn có độc xem rắn không có độc là con mồi.

Ngân Tiểu Tiểu trừng xà nhãn vô tội nhìn Hoa Tiểu Hoa, trong lòng thật ra hiểu chút. Từ mặt ý nghĩa mà nói, linh hồn Ngân Tiểu Tiểu là người không phải rắn, cũng không phải đầu thai thông qua con đường bình thường, trong đầu không có trí nhớ truyền thừa mới bình thường a, phải không phải không. Edit: Đàm Cơ (Được đăng tại phuanhac01.wordpress)

Độc xà trong núi tính bằng đơn vị hàng nghìn, đa số đều sinh ra tại ngọn núi Ngân Tiểu Tiểu sinh ra này, độc xà cũng phân Bát Đại tộc, căn cứ độc tính mạnh yếu mà xếp thứ hàng, theo thứ tự là: mặc xà bộ tộc, hồng xà bộ tộc, lam xà bộ tộc, ngân xà bộ tộc, bạch xà bộ tộc, hoa xà bộ tộc, hoàng xà bộ tộc cùng lục xà bộ tộc, trong đó mặc xà cực mạnh, lục xà yếu nhất, nhưng cho dù là lục xà bộ tộc độc tính yếu nhất thì độc tính cũng xa xa hơn độc xà mạnh nhất thế giới gấp mười lần. Mà Bát Đại tộc có thể kết hôn, bầu bạn xà giống Ngân Đại Bạch cùng Hoa Tiểu Hoa đầy cả núi.

Độc xà lấy mặc xà độc tính cực mạnh vì tôn, mà mặc xà có độc tính cực mạnh làm hoàng, ừ, làm thế nào để biết ai có độc tính cực mạnh ? Rất đơn giản, là vậy, kỳ thật mặc xà cũng không phải cả người đều đen, đại bộ phận mặc xà trên người đều có hoa ban, cho nên ai đen hoàn toàn, trên người lại không có hoa ban, hơn nữa hình thể lớn nhất, người đó có độc tính cực mạnh .

5. Chương 5

Nói xong cả buổi, đầu óc Ngân Tiểu Tiểu đã choáng váng, nhưng đại khái đã hiểu biết tình huống nơi này.

Ngân Đại Bạch thấy Ngân Tiểu Tiểu mệt mỏi, liền cắt đứt lời Hoa Tiểu Hoa: “Có lời gì sáng mai rồi nói sau, Tiểu Tiểu mệt mỏi.”

Lúc này Hoa Tiểu Hoa mới ngừng miệng.

“Ngủ ngủ, mọi chuyện chờ rồi giường nói sau.” Hoa Tiểu Hoa nói xong, liền uốn éo uốn éo bỏ đi , Ngân Đại Bạch đi theo. Ngân Tiểu Tiểu rất tò mò, chẳng lẽ nơi này ấu xà cùng cha mẹ không ngủ chung một chỗ sao? Nhưng xem vẻ mặt năm ấu xà khác không sao cả, Ngân Tiểu Tiểu im lặng.

“Tiểu Tiểu, buổi tối hai ta cùng ngủ đi.” Hoa Tiểu Ngũ cọ lên, thân mật liếm Ngân Tiểu Tiểu một chút, Ngân Tiểu Tiểu khẽ tránh, giọng điệu cứng nhắc: “Ta... tự ngủ không sao.”

Mẹ nó! Ai muốn buổi sáng tỉnh dậy thấy bên cạnh nằm năm con rắn a! Ngân Tiểu Tiểu kêu gào trong lòng.

Hoa Tiểu Ngũ lập tức héo rũ, miệng than thở lên: “Tiểu Tiểu không thích ta, Tiểu Tiểu không thích ta...”

Ngân Tiểu Tiểu cho rằng không nghe thấy, có nghe được cũng phải giả bộ không nghe.

Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam đồng thời xoay xoay xà nhãn, cũng bò đến bên người Ngân Tiểu Tiểu.

“Trong trí nhớ truyền thừa nói.”

“Ấu xà phải chen chúc ngủ chung.”

Ngân Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam trước mặt trong chớp lát, yên lặng chuyển đầu về phía Ngân Tiểu Nhất.

Ngân Tiểu Tiểu cứng đầu.

Ngân Tiểu Tiểu hóa đá.

Ngân Tiểu Tứ co giật khóe miệng một chút.

Sau đó, Hoa Tiểu Nhị, Hoa Tiểu Tam, Hoa Tiểu Ngũ mạnh mẽ nhào lên người Ngân Tiểu Tiểu, đặt Ngân Tiểu Tiểu ở dưới thân, Hoa Tiểu Ngũ còn kêu gọi: “Đại ca, Tứ ca, mau tới mau tới! Chúng ta cùng nhau ngủ!”

Ngân Tiểu Nhất mộc mặt bò qua, cũng áp lên người Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tứ do dự ba giây đồng hồ, ba giây sau, quyết đoán bò qua.

Sau đó năm ấu xà quấn lấy nhau như bánh quây, lấy trung tâm là Ngân Tiểu Tiểu.

Khuôn mặt rắn của Ngân Tiểu Tiểu khóc tang, mẹ nó, kiếp trước ta đây tạo bao nhiêu nghiệt a!

Sắc trời đã sớm tối sầm, trong động tối đen một mảnh, giấy dựa không có kết quả Ngân Tiểu Tiểu uất ức ngủ, quên đi, mình coi như... Trên người đắp mền là tốt rồi.

Tia sáng đầu tiên chiếu vào trong sơn động, Ngân Đại Bạch cùng Hoa Tiểu Hoa liền tỉnh, vì thế phu phu hai người cùng nhau từ chỗ sâu trong sơn động xoay tới cửa sơn động. Sau đó...

Ngân Đại Bạch cùng Hoa Tiểu Hoa vây quanh ở một đồng... Bánh quẩy (?) ngây dại, làm cái gì vậy?

Hoa Tiểu Hoa chọc chọc đầu Hoa Tiểu Nhị cách mình gần nhất, Hoa Tiểu Nhị không tỉnh, lại chọc chọc Hoa Tiểu Tam bên cạnh, Hoa Tiểu Tam cũng không tỉnh. Tiếp tục chọc chọc Hoa Tiểu Ngũ, vẫn là không tỉnh.

...

Ngân Đại Bạch đẩy đẩy Ngân Tiểu Tứ, nhân cầu của Ngân Tiểu Tứ lập tức trường hương Ngân Đại Bạch.

“Khụ, Tiểu Tứ, các người đang làm gì?” Ngân Đại Bạch cảm giác xung quanh tứ nhi tử của hắn có dòng khí quý dị, làm hắn có chút hơi sợ, như vậy so với tiểu nhi tử vẫn là thực bình thường!

“... Ngủ.” Ngân Tiểu Tứ ném một chữ, tốn sức đuổi đầu cùng đuôi ra, lấy cái đuôi đối với Ngân Đại Bạch.

“?” đầu óc Hoa Tiểu Hoa có chút mơ hồ, “Đây là phương thức ngủ mới sao? Có gì tốt?” Nói xong lời cuối, Hoa Tiểu Hoa đã có chút hưng phấn.

“Buổi tối chúng ta có thể thử xem.” Ngân Đại Bạch tới gần Hoa Tiểu Hoa, nhỏ giọng nói một câu, Hoa Tiểu Hoa trừng mắt nhìn Ngân Đại Bạch một cái, sau đó tiếp tục quan sát “Bánh quẩy”, cái đuôi còn vung vung, trong lòng Ngân Đại Bạch hoan hỉ, phần chân, ngây ngất, Tiểu Hoa đây là thẹn thùng thật là thẹn thùng.

“... Ta nói... Có thể buông ta ra sao?” thanh âm yếu ớt từ trung tâm “Bánh quẩy” truyền đến, Hoa Tiểu Hoa nhìn kỹ, thì ra là Ngân Tiểu Tiểu.

Cuối cùng Ngân Đại Bạch kéo Ngân Tiểu Tiểu ra, Hoa Tiểu Hoa ở bên xem náo nhiệt.

Sau đó “Bánh quẩy” tự động tản ra, toàn bộ ấu xà đều tỉnh dậy.

“Cha, ta đã đói bụng.” Hoa Tiểu Ngũ rời giường chuyện đầu tiên là kêu đói.

Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam ở bên người Hoa Tiểu Ngũ cùng nhau cuồng gật đầu.

“Đại Bạch, đi tìm thức ăn!” Hoa Tiểu Hoa không khách khí ra lệnh, Ngân Đại Bạch buồn bực bỏ đi tìm thức ăn. Ai, xem ra ở nhà địa vị của ta là thấp nhất.

Vì thế Hoa Tiểu Ngũ lại chạy tới bên người Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, sau này mỗi ngày buổi tối chúng ta đều ngủ như vậy nha ~ người yên tâm, các ca ca sẽ bảo vệ người!”

Ngân Tiểu Tiểu liếc mắt trong lòng, thì ra các người áp ta xuống dưới cùng là vì bảo hộ ta? !

Lần này Hoa Tiểu Hoa rốt cục thông minh một hồi, xem ra hải tử nhà mình đều thực thích đệ đệ nhỏ nhất, ừ ừ, đây là chuyện tốt a chuyện tốt, ca ca nhất định phải bảo hộ tốt đệ đệ !

“Cái đó... Ta hỏi chút, vì cái gì chúng ta có họ Hoa có họ ngân?” Vấn đề này Ngân Tiểu Tiểu đã suy nghĩ lâu rồi, còn có, hai hùng xà rốt cuộc sinh cục cưng như thế nào! Nhưng mà vấn đề này vẫn nên tiếp tục nghiên cứu sau đi!

“... lúc sinh ra, nhan sắc thân thể là màu gì thì họ đó. Người xem, đại ca, ta và người, là ngân xà, như vậy chúng ta họ ngân, nhị ca, Tam ca cùng Tiểu Ngũ là hoa xà, như vậy bọn họ họ Hoa.” Ngân Tiểu Tứ kiên nhẫn giải thích cho Ngân Tiểu Tiểu.

“Thì là, rắn trên ngọn núi này, thân rắn là màu gì thì họ đó phải không.” Ngân Tiểu Tiểu suy nghĩ rộng một chút.

Ngân Tiểu Tứ gật gật đầu.

“Mà hùng xà cùng hùng xà sinh cục cứng, độc tính mạnh hơn gọi là ba ba, độc tính yếu hơn gọi là a cha.” Ngân Tiểu Tứ tiếp tục cung cấp thông tin thông dụng cho Ngân Tiểu Tiểu.

Hoa Tiểu Hoa hừ một tiếng.

Ngân Tiểu Tứ cho rằng không nghe thấy, Ngân Tiểu Tiểu thì trộm nhìn Hoa Tiểu Hoa.

Có lẽ bởi vì đầu thai làm rắn, tuy rằng kiếp trước Ngân Tiểu Tiểu rất sợ rắn, nhưng trải qua đêm qua cùng buổi sáng hôm nay, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy rắn kỳ thật vẫn thực đáng yêu, đối với Ngân Tiểu Tiểu mà nói đây là chuyện tốt, bằng không sau khi chứng kiến càng nhiều rắn nhất định sẽ bị hù chết. Huống chi...

Ngân Tiểu Tiểu quan sát kỹ bốn phía, Hoa Tiểu Hoa như trước vì Ngân Tiểu Tứ nói mà rầu rĩ không vui, Hoa Tiểu Nhị, Hoa Tiểu Tam cùng Hoa Tiểu Ngũ đang chơi đùa, Ngân Tiểu Nhất đứng bên cạnh ba chúng nó mộc mạc xà mặt mà nhìn, mà Ngân Tiểu Tứ thì đứng ở trước mặt mình giảng giải thưởng thức ỉnh nghe.

Ngân Tiểu Tiểu toét miệng rắn nở nụ cười, cả đời này mình nhất định sẽ hạnh phúc đi! Có cha mẹ (?), có năm ca ca, còn thích mình như vậy, mình cầu cũng chỉ có thế!

Nếu như có nhân loại đứng trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, chứng kiến Ngân Tiểu Tiểu cười toe toét nhất định sẽ bị dọa đến động cũng không dám động, nhưng ở trong mắt một đám xà, thì tình cảnh như thế: Oa! Tiểu Tiểu cười rộ lên thật sự đẹp quá! Đẹp quá a! !

Bên này Hoa Tiểu Hoa cùng lục ấu xà ở trong sơn động chơi đùa vui vẻ, Ngân Đại Bạch dưới mái hiên cũng kéo con mồi lên núi lễ Phật.

6. Chương 6

“Bọn nhỏ, tới dùng cơm!” Dem thức ăn lại cắn lại kéo mang về, Ngân Đại Bạch hô hoán lục ấu xà.

Hoa Tiểu Nhị, Hoa Tiểu Tam cùng Hoa Tiểu Ngũ đồng nhất xông lên, Ngân Tiểu Nhất cùng Ngân Tiểu Tứ theo phía sau, Ngân Tiểu Tiểu chân chờ một chút mới bò qua, duỗi thẳng thân mình, lướt qua năm ấu xà nhìn về phía cái mà Ngân Đại Bạch gọi là thức ăn.

Ngân Tiểu Tiểu mà khuôn mặt màu bạc trở nên trắng bệch, vội vàng lui về phía sau hai bước, theo bản năng nuốt ngụm nước bọt, quay người lại đi rồi.

Lập tức sắp biến mất ở chỗ sâu trong sơn động thì Ngân Tiểu Tiểu bị Hoa Tiểu Hoa dùng cái đuôi cuốn trở về: “Ngân Tiểu Tiểu nhanh đi ăn cơm, chuyện kể rằng (?) lần trước năm ca ca ngươi ăn cơm ngươi còn chưa sinh ra, lần này phải ăn nhiều một chút.”

Mẹ nó! Thân thể ta trở thành một con rắn, nhưng linh hồn bên trong vẫn là người! Ngươi để ta ăn sống thịt heo thịt dê thịt bò ta cũng không có ý kiến! Nhưng ngươi để cho ta ăn chuột sống không phải là muốn mạng ta sao? ! Ta, ta kiên quyết không ăn thịt chuột!

Đúng vậy, đúng vậy, thứ năm ấu xà vây quanh đúng là một đồng chuột chết, không phải loại chuột bạch đáng yêu nuôi trong nhà, mà là loại chuột xấu xí ăn vụng lương thực người người muốn đánh.

Cho nên ta nghĩ mọi người đều có thể lý giải tâm lý Ngân Tiểu Tiểu! Ăn chuột sống, chắc chắn, thật sự là rất rất tương đương tương đương một chuyện ghê tởm!

“Ta không muốn ăn ta không muốn ăn!” Ngân Tiểu Tiểu lại chạy trốn vào chỗ sâu trong sơn động, Hoa Tiểu Hoa vung đuôi một quấy lầy Ngân Tiểu Tiểu kéo trở về. Hoa Tiểu Hoa có chút nổi giận: “Ngân Tiểu Tiểu không được như vậy! Để uống để ăn lại ngon ngươi còn không chịu! Nhanh đi ăn!”

“Ta không muốn ăn chuột! Ta không muốn ăn chuột!” Ngân Tiểu Tiểu lắc lắc thân mình cố gắng thoát khỏi đuôi Hoa Tiểu Hoa.

“Đại Bạch!” Hoa Tiểu Hoa quay đầu về phía Ngân Đại Bạch tức giận kêu, Ngân Đại Bạch lập tức ngậm một con chuột chết đưa đến trước mặt Hoa Tiểu Hoa. Hoa Tiểu Hoa giương đầu rắn lên, Ngân Đại Bạch lập tức để sát chuột chết vào Ngân Tiểu Tiểu bị Hoa Tiểu Hoa treo lên giữa không trung.

Ngân Tiểu Tiểu nhìn thấy con chuột chết kia vẫn còn nhỏ máu tí tách quơ quơ ở trước mặt mình, Ngân Đại Bạch còn cố gắng nhét chuột chết vào trong miệng mình, Ngân Tiểu Tiểu kéo cổ họng hoảng sợ hét to một tiếng, sau đó...

Đã bất tỉnh.

Hoa Tiểu Hoa bị thân mình mềm xuống của Ngân Tiểu Tiểu hù sợ, vội vàng buông Ngân Tiểu Tiểu, cọ đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, may thật may thật, chỉ ngất đi thôi.

Ngân Đại Bạch: "... thân thể Tiểu Tiểu, thực làm hổ thẹn, sao động một chút lại ngất đi."

Hoa Tiểu Hoa vòng quanh Ngân Tiểu Tiểu vài vòng, ừ, làm a cha Ngân Tiểu Tiểu, sao cứ cảm thấy Tiểu Tiểu ngất đi là bởi vì...

Hoa Tiểu Hoa nhìn ngó chuột chết bị Ngân Đại Bạch ném xuống đất.

Ừ, Hoa Tiểu Hoa, đó chính là chân tướng .

"Hoa Tiểu Ngũ người lại đây." Hoa Tiểu Hoa xoay đầu về phía đám ấu xà rõ ràng bị giọng hét cao vút của Ngân Tiểu Tiểu chấn trụ, Hoa Tiểu Ngũ vừa đi vừa quơ đầu tới.

"Gì vậy, cha."

"Con chuột chết kia, người ăn đi."

Vì thế Hoa Tiểu Ngũ thật vui vẻ mà kéo chuột chết đi rồi.

Ngân Đại Bạch không nói chuyện, nhưng ánh mắt mang theo nghi hoặc rõ ràng rơi vào người Hoa Tiểu Hoa, ý là: người đem thức ăn cho Tiểu Ngũ thì Tiểu Tiểu làm sao bây giờ.

Hoa Tiểu Hoa coi thường Ngân Đại Bạch, theo bản năng quét bên ngoài vài lần, sau đó đi rồi. [=.=]

Ngân Đại Bạch thiếu chút nữa tức xui, người giỏi Hoa Tiểu Hoa, từ khi đẻ trứng càng ngày càng coi thường mình! Mình cần chấn chỉnh phu cương! Nhất định phải!

Ngân Tiểu Tiểu tỉnh lại chuyện đầu tiên là tìm con chuột chết kia, tìm một vòng phát hiện không thấy, vì thế Ngân Tiểu Tiểu hoàn toàn yên tâm, nhưng mà...

Ngân Tiểu Tiểu nhăn nhó mặt xà, thật đói...

Ngân Tiểu Tiểu co mình lại, chặt, thật giống như một đồng phân...

Sức ăn của rắn kỳ thật cũng có thể xem như được. Ấu xà sinh ra sẽ làm thịt vỏ trứng của mình, sau đó trong khoảng thời gian ngắn ăn hai lần là có thể cam đoan năm sáu ngày không cần ăn cái gì, chờ lúc trưởng thành sức ăn lớn con mồi cũng lớn, ăn một lần có thể cam đoan năm sáu ngày không cần ăn.

Nhưng Ngân Tiểu Tiểu từ khi ra đến hiện tại chỉ ăn vỏ trứng của mình, ngày hôm nay Ngân Đại Bạch đi tìm thức ăn mục đích chủ yếu là vì Ngân Tiểu Tiểu, đến nỗi thức ăn của năm đứa kia đều là nhân tiện. Chỉ tiếc Ngân Tiểu Tiểu vẫn thấy thịt chuột đã ngất, vì thế tiện nghi cho năm gia hỏa kia.

Ngân Tiểu Tiểu tỉnh lại không lâu, Hoa Tiểu Hoa đã trở lại .

Ngân Đại Bạch từ rất xa đã thấy cái đuôi Hoa Tiểu Hoa kéo một thứ gì đó.

Chẳng lẽ là... ỏ trứng chim?

Ngân Đại Bạch mơ hồ.

Tiểu Hoa muốn ăn trứng chim sao? Nhưng muốn ăn trứng chim cũng không cần tha cả ỏ về a, trực tiếp làm thịt không được sao.

Hoa Tiểu Hoa kéo trứng chim trở về, liếc mắt một cái liền thấy được Ngân Tiểu Tiểu co mình lại, xung quanh bao phủ một tầng khí thể màu đen, rất nhanh đi qua, ném ỏ trứng chim tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu: "Ăn đi."

Ngân Tiểu Tiểu nhìn thấy ổ trứng chim đột nhiên ra hiện tại trước mặt mình, bên trong có bốn năm quả trứng chim trắng bóng tròn vo.

Nước bọt Ngân Tiểu Tiểu tí tách nhỏ xuống.

Tuy rằng vẫn sống, mang theo vỏ cứng rắn, nhưng không thể nghi ngờ trứng chim đối với Ngân Tiểu Tiểu mà nói, chắc chắn tốt hơn chuột thịt nhiều.

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu không khách khí quét sạch trứng chim, sau đó hộc ra vỏ trứng.

Ngân Tiểu Tiểu lấy cái bụng cọ xát mặt đất, phù phù, tuy rằng hương vị thực tanh, trứng dịch thực sền sệt thực ghê tởm, mặt khác mọi chuyện đều tốt, nhưng mà... Nhưng mà không dúi bụng lại hoàn toàn không có dấu hiệu ăn no!

Ngân Tiểu Tiểu tội nghiệp nhìn Hoa Tiểu Hoa.

Hoa Tiểu Hoa lấy cái đuôi đánh Ngân Tiểu Tiểu một cái: “Ngày mai lại tìm cho người, ngày hôm nay chịu đựng chút đi.”

Ngân Tiểu Tiểu le lưỡi, đi rồi.

“Tiểu Tiểu thích ăn trứng chim?” Ngân Đại Bạch thực nghi hoặc, “Thứ này chỉ thích hợp ăn cho ngon, muốn ăn no cần rất nhiều, không thể thay cơm.”

“Người vô nghĩa nhiều thật!” Hoa Tiểu Hoa giơ đầu rắn lên, “Bắt đầu từ ngày mai, ta phụ trách bắt thức ăn cho năm ấu xà, người phụ trách tìm trứng chim cho Tiểu Tiểu!”

Ngân Đại Bạch nhìn bóng lưng vừa dong vừa đưa của Hoa Tiểu Hoa mà hỗn độn.

Phạm vi năm dặm quanh nhà không có bóng cây được không, được không!

Khụ khụ, Đại Bạch, má mì muốn nói cho người, bởi vì trứng chim rất khó khiến Tiểu Tiểu ăn no, cho nên sau này mỗi một ngày người đều phải nỗ lực đi tìm trứng chim. Tình huống này sẽ luôn luôn duy trì đến khi Tiểu Tiểu tự tìm được thức ăn mới mới thôi.

Nước con chuột chết Hoa Tiểu Hoa thưởng cho Hoa Tiểu Ngũ, Hoa Tiểu Ngũ đã no căng đến liên xoay người cũng không được. Nhưng khi nhìn Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ đi lại đây, Hoa Tiểu Ngũ còn muốn đi qua tám tám với Ngân Tiểu Tiểu, nhưng mỗi khi đi một chút đều phải chịu đựng đau nhức, cuối cùng Hoa Tiểu Ngũ từ bỏ.

“Tiểu Ngũ người ăn nhiều lắm!”

“Ngủ đối với người phân vậy!”

Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam lắc lắc quy luật giống nhau đi rồi.

Vì thế buổi tối thứ hai bánh quẩy xuất hiện, Ngân Tiểu Tiểu như trước ở giữa, bên ngoài vây quanh Hoa Tiểu Nhị, Hoa Tiểu Tam, Ngân Tiểu Nhất cùng Ngân Tiểu Tứ. Đến nỗi Hoa Tiểu Ngũ...

Ở bên cạnh “Bánh quẩy” vừa ngủ vừa căng đến thẳng nói lầm bầm.

7. Chương 7

Ngày hôm sau, Hoa Tiểu Ngũ như trước no đến không muốn động, đương nhiên cũng không có xà đi quản nó, vì thế Hoa Tiểu Ngũ uất ức nhìn chằm chằm Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu bị Hoa Tiểu Ngũ tránh cả người cứng ngắc, tìm được một chỗ bí mật liền né đi vào, may mà giờ thân mình vừa nhỏ vừa mềm mềm, ẩn núp không...chút tổn sức a, Ngân Tiểu Tiểu cảm thán lên.

“Đại Bạch! Nhanh đi tìm trứng chim!”

Ngân Đại Bạch bị Hoa Tiểu Hoa đuổi chạy ra ngoài, Ngân Đại Bạch không hề có một câu oán hận đi tìm trứng chim .

Thời gian một chút trôi qua, mặt trời càng lên càng cao, độ ẩm bay lên, Ngân Tiểu Nhất, Hoa Tiểu Nhị, Hoa Tiểu Tam cùng Ngân Tiểu Tứ đều bò ra ngoài sơn động ở trên mảnh đất trống phơi nắng. Hoa Tiểu Hoa ngâm Hoa Tiểu Ngũ đi ra ngoài, ném Hoa Tiểu Ngũ ra bên ngoài, lại bò đi tìm Ngân Tiểu Tiểu.

“Ngân Tiểu Tiểu, đi ra ngoài phơi nắng.” Hoa Tiểu Hoa tìm được nơi Ngân Tiểu Tiểu ẩn núp.

Ngân Tiểu Tiểu chìa đầu nhìn nhìn bên ngoài sơn động, trời ạ, chỉ nhìn ánh sáng rực rỡ xem bên ngoài đã biết là rất nóng, càng đừng nói đi phơi nắng, vì thế Ngân Tiểu Tiểu thực quyết đoán rút trở về: “Ta không đi.”

Hoa Tiểu Hoa lập tức không khách khí cuốn Ngân Tiểu Tiểu lên, bỏ qua Ngân Tiểu Tiểu giãy dụa, ngâm Ngân Tiểu Tiểu ra khỏi sơn động, ném Ngân Tiểu Tiểu tới bên cạnh Hoa Tiểu Ngũ.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, người tới cùng ta sao!” Hoa Tiểu Hoa thật vui vẻ vì Ngân Tiểu Tiểu nằm ở bên cạnh mình.

Ngân Tiểu Tiểu bị ném hôn mê hai giây, ngay cả Hoa Tiểu Ngũ nói cái gì cũng không nghe rõ, phục hồi tinh thần lại liền cảm nhận nóng rực, dường như là đồng thời, thân thể màu bạc của Ngân Tiểu Tiểu bốc hơi ra một tầng trắng nhạt, Ngân Tiểu Tiểu lộn mấy vòng, nhiệt độ kiểu này hoàn toàn không thể chống cự.

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu chật vật bò vào sơn động.

Lúc này Hoa Tiểu Hoa không quản nó, Hoa Tiểu Hoa đang luôn luôn thấy kỳ lạ, hẳn là một loại sinh vật yêu phơi nắng, dù sao Tiểu Tiểu cũng không thể tránh mãi.

Bò lại sơn động Ngân Tiểu Tiểu mới yên tâm, trời ạ, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy nếu ở bên ngoài hơn mấy phút nữa thì có lẽ đã bị nướng chín.

Nhưng mà, Ngân Tiểu Tiểu nhìn bên ngoài sơn động, theo bản năng lại thối lui đến chỗ sâu nhất trong sơn động, nhiệt độ bên ngoài ít nhất là bốn mươi độ đi, sao có thể cao như vậy.

Nghĩ nửa ngày cũng không rõ, Ngân Tiểu Tiểu bỏ qua, không biết có phải là vì biến thành rắn hay không mà Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy dung lượng não của mình nhỏ hơn trước kia không biết gấp bao nhiêu lần, vì thế Ngân Tiểu Tiểu oán niệm. Edit: Đầm Cơ (Được đăng tại [phanhucac01.wordpress](http://phanhucac01.wordpress.com))

Mãi cho đến khi nhiệt độ không cao như vậy nữa, Ngân Đại Bạch mới kéo một ổ chim trở về.

Mặc dù nơi có trứng chim cách nhà Ngân Tiểu Tiểu rất xa, nhưng lấy tốc độ rắn nơi này mà nói, Ngân Đại Bạch trở về xem như đã muộn, nguyên nhân rất đơn giản, Ngân Đại Bạch phát hiện thời tiết ngày hôm nay rất không tồi, vì thế buổi trưa nhịn không được phơi nắng một lát, thuận tiện ngủ một giấc.

Lần này Ngân Đại Bạch mang trứng chim về không ít hơn Hoa Tiểu Hoa hôm qua mang về, Ngân Tiểu Tiểu nhìn lướt qua, cảm thấy được có lẽ là mười mấy quả, chắc là Ngân Đại Bạch tìm nhiều ổ chim.

Ngân Tiểu Tiểu nhìn người một nhà vây quanh bên cạnh mình, cảm thấy hốc mắt ề ảm.

Hoa Tiểu Hoa ở... trong gia đình đảm nhiệm vai trò “Mụ mụ”, nó đánh đá sang sảng, thích áp bức Ngân Đại Bạch, tính tình không tốt, ngậy thơ khờ dại, đối với chúng sáu ấu xà cũng không khách khí, nhưng không thể nghi ngờ nó là một “Mụ mụ” tốt, ở trong lòng của nó, nó chân chính yêu sáu ấu xà.

Ngân Đại Bạch ở... trong gia đình đảm nhiệm vai trò “Ba ba”, nó trầm mặc ít lời, yêu Hoa Tiểu Hoa, nơi chốn nhường nhịn, trao đổi với sáu ấu xà đều rất có hạn, nhưng cũng vậy, ai cũng sẽ không hoài nghi Ngân Đại Bạch yêu sáu ấu xà.

Ngân Tiểu Nhất, hiền như khúc gỗ lại trầm mặc, điểm này giống Ngân Đại Bạch, thích hợp làm đại ca xà nhất, nó đều thực quan tâm năm đệ đệ, dùng phương thức của mình thủ hộ lấy đệ đệ của mình.

Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam, Hoa Tiểu Ngũ, chúng nó là giống Hoa Tiểu Hoa, ngậy thơ khờ dại, dong dài, dễ thỏa mãn, dễ vui vẻ, tính cách này ở giới bên ngoài đương nhiên không tốt, nhưng mà ở...trong thế giới độc xà, tính cách này cũng thực khiến người thích.

Ngân Tiểu Tứ, có thể nói là người đột biến nhất nhà, nó cất dấu Thông Tuệ, thuộc tính này thật quan trọng, cả nhà đúng là thiếu hụt thứ đó, cái gọi là phụ phụ không thể chọn chính là đạo lý này, nhưng nó cũng yêu người nhà của mình, sẽ không vì người nhà ngu ngốc gây thơ mà chán ghét hoặc phẫn nộ.

Mà Ngân Tiểu Tiểu, người mang theo trí nhớ kiếp trước trọng sinh làm rắn, khoác tấm da rắn có được người nhà của mình, cảm nhận được thân tình trước nay chưa từng được cảm thụ, cho dù là đã trở thành rắn mình sợ hãi nhất, nhưng mà khi rắn đã trở thành người nhà của người, chúng nó yêu người, cưng chiều người, thương người, Ngân Tiểu Tiểu nghĩ không ra mình còn có lý do gì đi e ngại rắn.

Được rồi, nói dễ nghe là Ngân Tiểu Tiểu bởi vì thân tình mà không hề e ngại rắn, nói thật ra là thần kinh Ngân Tiểu Tiểu thực thô, thực thản nhiên tiếp nhận sự thật này rồi, mặc dù lúc vừa mới biết được mình là rắn thật sự rất không bình tĩnh cùng các loại máu chó.

Vì thế, bởi vì nguyên do tầng tầng, xà nhãn của Ngân Tiểu Tiểu cay cay nhin không được, rơi ra một giọt nước to như hạt đậu, khóc phải gọi là vô cùng đau khổ a.

Nhưng vừa thấy Ngân Tiểu Tiểu nhỏ nước mắt, Ngân Đại Bạch, Hoa Tiểu Hoa cùng năm ấu xà vốn vây quanh Ngân Tiểu Tiểu đều không tự chủ được mà lui về sau vài bước, mặt xà mờ mịt cùng sợ hãi.

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu khóc uất ức, khóc càng thương tâm, nhìn thấy mình khóc, vì sao chúng nó lại có biểu cảm như vậy! Ngân Tiểu Tiểu thật sâu cảm thấy chúng nó không thương mình. [=.] uầy, vừa rồi ai nói người nhà đều thương mình, bó tay Tiểu Tiểu]

Rốt cục Ngân Tiểu Tứ làm đại biểu được bầu đi ra, Ngân Tiểu Tứ im lặng một chút, tới gần Ngân Tiểu Tiểu, chần chờ nói : “Tiểu Tiểu, người đây là đang... Làm gì?”

Ngân Tiểu Tiểu không để ý tới nó.

Vì thế đổi Ngân Đại Bạch.

“Tiểu Tiểu? Người làm sao vậy?”

Ngân Tiểu Tiểu vẫn không để ý.

Vì thế Hoa Tiểu Hoa bạo phát: “Ngân Tiểu Tiểu!”

Chắc chắn, thật sự là dư âm còn vang vọng bên tai a, Ngân Tiểu Tiểu sợ tới mức nước mắt bị nén trở về, trừng một đôi xà nhãn nước mắt lưng tròng nhìn Hoa Tiểu Hoa, Hoa Tiểu Hoa tuy không biết trong mắt Ngân Tiểu Tiểu có thứ gì, nhưng thấy Ngân Tiểu Tiểu như vậy đột nhiên trong lòng cảm thấy mềm mại, không tự giác phóng nhẹ giọng: “Tiểu Tiểu, người vừa rồi đang làm gì đó?”

“... Ta đang khóc mà.” Ngân Tiểu Tiểu vừa nói vừa nức nở.

“Khóc? Là cái gì?” Ngân Đại Bạch hỏi ra toàn bộ nghi vấn của xà ở đây.

Ngân Tiểu Tiểu sững sốt, nức nở đồng thời nhìn một vòng, phát hiện toàn bộ xà đều vẻ mặt mờ mịt, sau đó đổi thành Ngân Tiểu Tiểu mờ mịt .

Chẳng lẽ... Rắn không biết khóc là cái gì?Edit: Đầm Cơ (Được đăng tại phuanhac01.wordpress)

Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ tới thế giới động vật mình từng xem, nói cái gì nhỉ, à, đã từng nói rắn sẽ không chảy nước mắt, mà mắt rắn chảy nước đều chỉ vì bài xuất lượng muối dư trong thân thể mà thôi.

Ngân Tiểu Tiểu ngượng ngùng, thì ra là mình hiểu lầm. Như vậy xem ra, mình thật sự là một con rắn đặc biệt, còn có thể chảy nước mắt, cả người Ngân Tiểu Tiểu nhiễm phấn hồng, cái đuôi ở sau người vung vung.

8. Chương 8

“Thật đáng yêu thật đáng yêu, thật sự rất đáng yêu.” đầu Hoa Tiểu Ngũ nhất lên lại xoay xoay, thân rắn của Tiểu Tiểu biến thành màu phấn hồng, đáng yêu chết đi được, sao lại có thể đáng yêu đến thế a.

Những con rắn khác mặc dù không nói chuyện, nhưng trong lòng đều nghĩ giống nhau: Tiểu Tiểu đây là thẹn thùng hay là thẹn thùng vẫn là thẹn thùng, thân hình nhỏ màu phấn hồng, thật sự là rất đáng yêu được chứ.

Hoa Tiểu Hoa chảy nước miếng, nhĩ tử thật sự quá đáng yêu, vì thế Hoa Tiểu Hoa thực quyết đoán dựa theo ý tưởng nội tâm chân thật nhất, xông lên trước hung hăng cọ xát thân mình Ngân Tiểu Tiểu vài cái.

“À... Khóc là chảy nước mắt, là một loại chất lỏng từ trong mắt phân bố ra, sau đó chảy xuống giống như giọt nước mưa vậy, nhưng nước mắt sẽ mặn.” Ngân Tiểu Tiểu nỗ lực muốn giải thích rõ ràng.

Hoa Tiểu Ngũ xông lên trước liếm lấy một giọt nước mắt còn chưa khô của Ngân Tiểu Tiểu: “Í? Là mặn thật đó.”

“Chảy nước mắt có ích lợi gì?” mặt xà của Ngân Tiểu Tứ thực nghiêm túc, so với Hoa Tiểu Ngũ để ý nước mắt có phải mặn hay không, Ngân Tiểu Tứ càng để ý vì sao phải chảy nước mắt.

“Bởi vì...” Ngân Tiểu Tiểu nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Chảy nước mắt có thể biểu hiện... tâm tình của một con rắn, ví dụ như thương tâm nè, đau đớn nè, vui vẻ chẳng hạn.”

Ngân Tiểu Tiểu nói như thế đám xà càng nghi ngờ, vì sao thương tâm sẽ khóc mà vui vẻ cũng khóc, thương tâm và vui vẻ rõ ràng là hai chuyện khác nhau mà.

Vì thế Hoa Tiểu Hoa hỏi ra nghi hoặc trong lòng chúng xà.

Ta có nên nói là... văn hóa Trung Hoa uyên thâm bắt nguồn sâu xa, dòng chảy dài, Ngân Tiểu Tiểu ngửa đầu nhìn chằm chằm đỉnh sơn động mà ưu thương.

“Ở trong lịch sử Xà Tộc chúng ta, không phát hiện có con rắn nào biết cái gọi là khóc như Tiểu Tiểu người nói!” Ngân Đại Bạch nói, “Chuyện này người không nên nói cho những con rắn khác, cũng không được khóc trước mặt những con rắn khác, biết không?”

Ngân Tiểu Tiểu nhìn mặt xà nghiêm túc của Ngân Đại Bạch, co rúm lại một chút, ngoan ngoãn đáp ứng.

Hoa Tiểu Hoa lấy cái đuôi đánh Ngân Đại Bạch một cái, trợn mắt nhìn Ngân Đại Bạch, người đối xử nghiêm khắc với Tiểu Tiểu như vậy làm gì? Bị Hoa Tiểu Hoa giáo huấn Ngân Đại Bạch xoay đầu đi chỗ khác uất ức.

“Trong lịch sử Xà Tộc? Chẳng lẽ ở đây không có rắn nước sao?” Thấy Ngân Đại Bạch bị đuổi đi, Ngân Tiểu Tiểu quần lấy Hoa Tiểu Hoa hỏi.

Nghe được Ngân Tiểu Tiểu hỏi, Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch ý thức nhìn phương hướng khác một cái, sau đó lại trấn định tự nhiên thu hồi ánh mắt, Hoa Tiểu Hoa thoáng hiện ý cười, tuy rằng nụ cười này ở trong mắt Ngân Tiểu Tiểu có chút giống như diêm báo: “Không có, rắn nơi này đều là rắn đất, lịch sử Xà Tộc cha người nói kỳ thật là lịch sử của rắn ở ngọn núi này.”

Ngân Tiểu Tiểu gật gật đầu, đi chỗ khác. Ta nói, vừa rồi ba ba và cha đều theo bản năng nhìn về một phương hướng là có chuyện gì, chẳng lẽ nơi đó có bí mật gì sao? Ngân Tiểu Tiểu cũng trộm nhìn nơi đó một cái, ừ, có cơ hội nhất định phải đến đó nhìn một cái!

Ngân Tiểu Tiểu lấy từng của trứng chim trong ổ chim Ngân Đại Bạch vừa đem về ra, xếp thành một đồng, ừ, trứng trắng xóa mập mập nha, nhìn rất ngon í.

“Ba” một tiếng, Ngân Tiểu Tiểu dùng đuôi đánh vào mặt xà của Hoa Tiểu Ngũ: “Hoa Tiểu Ngũ, không cho phép lấy trứng của ta!” mặt xà Ngân Tiểu Tiểu chống lại mặt xà Hoa Tiểu Hoa, xà tín phun ra phun ra.

“Hi hi, Tiểu Tiểu, nhiều trứng chim như vậy mà, chia cho ta một cái được không.” Hoa Tiểu Ngũ vây quanh Tiểu Tiểu lấy lòng nói.

Ngân Tiểu Tiểu dùng đầu rắn ngăn lại: “Không cho!”

Thật sự là hộ thực như quỷ a...

“Hoa Tiểu Ngũ, không cho phép dành trứng chim với Tiểu Tiểu!” Hoa Tiểu Hoa hướng về phía Hoa Tiểu Ngũ hô lớn một tiếng.

Hoa Tiểu Ngũ héo rũ, Ngân Tiểu Tiểu đắc ý ngâm nga vài tiếng, bắt đầu ăn cơm!

Trong lúc Hoa Tiểu Ngũ chảy nước miếng, Ngân Tiểu Tiểu đã làm thịt toàn bộ trứng chim.

Phù phù ~ ăn ngon thật, Ngân Tiểu Tiểu ăn no lăn lộn mấy vòng trên mặt đất, Hoa Tiểu Ngũ nhìn vỏ trứng Ngân Tiểu Tiểu phun ra mà chảy nước miếng.

Ai, Ngân Tiểu Tiểu ăn no thở dài, trứng chim cho dù ăn no cũng sẽ có ngày ăn ngán, huống chi mỗi ngày mình đều phải ăn trứng chim, ừm, nhất định phải nghĩ biện pháp cải thiện cơm nước của mình một chút! Nhưng mà... Ngân Tiểu Tiểu ngó ngó thân mình nhỏ của mình... Vẫn để to lớn chút rồi nói sau.

Ngân Tiểu Tiểu ngáp một cái, quả nhiên là thân thể ấu xà, mới vừa ăn xong đã mệt nhọc, ngủ một giấc thôi. Vì thế Ngân Tiểu Tiểu cuộn thành một đồng mà ngủ. Hoa Tiểu Ngũ nhanh chóng đi lại dán chặt lấy Ngân Tiểu Tiểu cũng bắt đầu ngủ, đêm qua không thể cùng Tiểu Tiểu ngủ, ngày hôm nay nhất định phải bồi thường đầy đủ ỉn!

“Không biết ở chỗ sâu trong sơn động có cái gì.”

“Chúng ta cùng đi thám hiểm đi!”

Vì thế Hoa Tiểu Nhị và Hoa Tiểu Tam cùng đi vào chỗ sâu trong sơn động.

Ngân Tiểu Nhất nghĩ nghĩ lại bò tới bên người Ngân Tiểu Tứ: “Tiểu Tứ, hai chúng ta làm gì.”

Ai muốn làm gì với người! Ngân Tiểu Tứ hò hét trong lòng, nhìn ánh mắt Ngân Tiểu Nhất trong suốt chờ mình lại bại trận, được rồi được rồi, xem như ta phục người, ta với người làm một trận còn không được sao? !

“Chúng ta ra bên ngoài nhìn xem đi.” Ngân Tiểu Tứ đề nghị, Ngân Tiểu Nhất đồng ý .

Vì thế Ngân Tiểu Nhất cùng Ngân Tiểu Tứ xuất phát ra ngoài sơn động.

Hoa Tiểu Hoa luôn chú ý đến Ngân Tiểu Nhất cùng Ngân Tiểu Tứ lo lắng đứng thẳng thân mình lại bị Ngân Đại Bạch quần lấy: “Để bọn họ đi thôi, ngọn núi này không có nguy hiểm, huống chi bọn họ có trí nhớ truyền thừa, nơi không nên đi chắc sẽ không đi.”

Hoa Tiểu Hoa ừ một tiếng, lại nói: “Bản thân ta không có lo lắng Tiểu Nhất cùng Tiểu Tứ, Tiểu Nhất thành thật, Tiểu Tứ thông minh, Tiểu Nhị, Tiểu Tam cùng Tiểu Ngũ tính khí tuy rằng nhốn nháo, nhưng cũng biết chỗ nào có thể đi chỗ nào không nên đi, ta chỉ lo lắng Tiểu Tiểu.”

Ngân Đại Bạch nghĩ nghĩ: “Tình huống của Tiểu Tiểu có chút đặc thù, nói thật, độc xà sinh ra ở dãy núi này thật không có ai không mang trí nhớ truyền thừa, ta nghĩ tình huống của Tiểu Tiểu... chỉ có nơi đó có thể giải thích được.”

“Nơi đó?” màu sắc và hoa văn trên mặt xà của Hoa Tiểu Hoa biến trắng, “Thôi thôi, dù sao ta thấy giờ Tiểu Tiểu rất tốt, sau này hãy nói đi.”

Ngân Đại Bạch gật gật đầu rần: “Ta cũng nghĩ như vậy, chúng ta không cần ... có gì với nơi đó.” Tạm dừng, “Đúng rồi, chuyện Tiểu Tiểu không có trí nhớ truyền thừa, chỉ ăn trứng chim còn rơi cái gọi là nước mắt, người cũng đừng nói ra ngoài.”

Hoa Tiểu Hoa quay đầu lại liếc Ngân Đại Bạch một cái: “Còn cần người nói? Ta biết cái gì có thể nói cái gì không thể nói. A, đúng rồi, chuyện Tiểu Tiểu người nói với bọn nhỏ một tiếng, cũng không cho phép nói ra.”

Ngân Đại Bạch gật gật đầu.

Lúc Ngân Tiểu Tiểu tỉnh lại trời đã tối sầm, đến nỗi khi nào thì... ừ, từ năm ấu xà khác xoắn lấy Ngân Tiểu Tiểu trở thành một đồng bánh quẩy mà xem, ít nhất là đã tới giờ ngủ. Ngân Tiểu Tiểu xoay xoay đầu rần lại không thấy Ngân Đại Bạch cùng Hoa Tiểu Hoa đâu.

Ngân Tiểu Tiểu đã ngủ đủ, vì thế muốn giãy ra khỏi trung tâm bánh quẩy, đáng tiếc cuối cùng cũng từ bỏ, vì sao càng giãy dụa càng chặt a a a !

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu ai oán tới hừng đông.

9. Chương 9

Thật không biết mấy con rắn này có phải hẹn nhau rồi hay không, Ngân Tiểu Tiểu oán hận nghĩ, chúng nó chỉ cần có một đứa tỉnh, ngoài mình ra liền lục tục mở mắt, vậy tại sao lúc mình tỉnh chúng nó không tỉnh theo a, hại mình đau lưng đến giờ.

Vì thế sáng sớm, năm ấu xà cùng Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa liền phát hiện mặt xà của Ngân Tiểu Tiểu thối thối. Có thể không thối sao! Người thử xem bị một đám xà quần lấy trốn mất đến bình minh xem thử có cảm giác gì!

Ấu xà cùng Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa thực biết điều không có đi gây chuyện với Ngân Tiểu Tiểu. Nhưng khi Ngân Đại Nhất nói ngày hôm qua quen bạn mới hỏi có ai muốn cùng đi chơi hay không, Ngân Tiểu Tiểu thực tự giác đứng vào trong bộ ngũ, toàn bộ xà đều cười trộm, đương nhiên rồi, thần kinh Ngân Tiểu Tiểu thô, lần này hoàn toàn không có cảm giác.

“Tiểu Nhất, người nói ấu xà nhà Lam Hồng cách vách đúng không.” Nghe Ngân Tiểu Nhất nói mới quen bạn mới, phản ứng đầu tiên của Hoa Tiểu Hoa là bốn ấu xà nhà hàng xóm lớn hơn con mình 3 tháng.

“?” Ngân Tiểu Nhất kỳ thật rất muốn hỏi Lam Hồng là ai.

“Đúng a.” Ngân Tiểu Tứ trả lời, giải quyết vấn đề của Ngân Tiểu Nhất.

“Ta biết mà! ấu xà nhà Lam Hồng quả thật cũng rất được.” Hoa Tiểu Hoa dùng đuôi rắn vỗ mặt đất, “Nhưng ấu xà nhà của chúng ta mới là tốt nhất! Giỏi nhất! Đáng yêu nhất!”

Mọi người cùng nhau quay đầu, dùng đuôi rắn vỗ mặt đất khinh bỉ Hoa Tiểu Hoa.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Hoa Tiểu Hoa xông lên trước dùng sức cắn vào đỉnh đuôi Ngân Đại Bạch, Ngân Đại Bạch uất ức quay đầu, sáu ấu xà lại lập tức giải tán.

“Cha, chúng ta đi tìm bạn mới chơi đây!” Cuối cùng Ngân Tiểu Tứ lên tiếng, sau đó Hoa Tiểu Hoa liền cắn kéo Ngân Đại Bạch vào chỗ sâu trong sơn động.

Nói nhiều, nếu bọn nhỏ đi rồi, ngày hôm nay phải xử lý đẹp người một chút! Đây là ý tưởng của Hoa Tiểu Hoa.

Nếu bọn nhỏ đi rồi, ngày hôm nay có thể chơi chút gì đó nha~. Đây là ý tưởng lằng lằng của Ngân Đại Bạch.

Đến tốt cùng chúng nó đi làm cái gì... Khụ khụ, còn nhỏ không nên biết, còn nhỏ không nên a~ xin chuyển màn ảnh của chúng ta về hướng bọn Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tứ dẫn đường, Hoa Tiểu Nhị, Hoa Tiểu Tam theo sát phía sau, Hoa Tiểu Ngũ dính trên người Ngân Tiểu Tiểu, hai con rắn bò sau Hoa Tiểu Nhị, Hoa Tiểu Tam, cuối cùng là Ngân Tiểu Nhất đi sau cùng.

Nói dễ nghe, Ngân Tiểu Nhất là một ca ca rất xứng chức, sợ các đệ đệ của mình nghịch ngợm lạc đường cho nên mới bò sau cùng, thật là một màn làm cho người ta cảm động biết bao nhiêu!

Nhưng sự thật vĩnh viễn tàn khốc, đối với việc theo ở phía sau này, kỳ thật Ngân Tiểu Nhất rất hâm mộ vị trí của Ngân Tiểu, nhìn xem nhìn xem, bò đầu tiên, ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế biết bao nhiêu! Đáng tiếc đáng tiếc, Ngân Tiểu Nhất quên đường, cho nên chỉ có thể cố mà ra về tiêu sái đi sau cùng, ít nhất còn có thể giành được danh hiệu bảo vệ đệ đệ a.

Được rồi, ta phải thừa nhận, điểm yếu trí mạng nhất của Ngân Tiểu Nhất đời này rốt cục cũng xuất hiện, thì phải là... mù đường! Thật đáng mừng, thật đáng mừng nha.

Nói là hàng xóm, kỳ thật hai nhà vẫn cách rất xa, hơn nữa sáu ấu xà đi không mau, đi đã lâu còn chưa đến. Ngân Tiểu Tiểu nhìn thấy mặt trời càng lúc càng lên cao thì đã hối hận khi theo tới rồi, còn không bằng

ở trong sơn động ngủ tiếp một giấc, Ngân Tiểu Tiểu nghĩ, dù sao cũng tốt hơn chạy đua với ánh mặt trời nhiều lắm.

Ngay lúc Ngân Tiểu Tiểu muốn quay đầu chạy về nhà thì giọng Ngân Tiểu Tứ vang lên: “Tối tối, ta đã thấy chúng nó!” Dứt lời dẫn đầu đi về phía mặt trời.

Hoa Tiểu Nhị, Hoa Tiểu Tam cũng vội đuổi kịp, Ngân Tiểu Tiểu bị Hoa Tiểu Ngũ kéo đi về phía trước.

Trong quá trình Ngân Tiểu Tiểu bị Hoa Tiểu Ngũ tha đi, đứng thẳng thân mình nhìn về phía Ngân Tiểu Tứ bỏ tới, mơ hồ thấy được mấy ấu xà, có vẻ như... Là hồng cùng lam ?

Lại qua mười mấy phút đồng hồ, sáu ấu xà mới tới mục đích. Ngân Tiểu Tiểu bị Hoa Tiểu Ngũ tha choáng váng, ghé vào mặt đất nghỉ vài phút mới cảm giác dễ chịu một chút. Ngẩng đầu liền thấy vẻ mặt Hoa Tiểu Ngũ khảm trương áy náy nhìn mình.

Ngân Tiểu Tiểu lại kiêu ngạo vòng qua Hoa Tiểu Ngũ, không thèm nói với nó câu nào. Hoa Tiểu Ngũ rất uất ức đi theo phía sau Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, người đừng tức giận a, ta, ta vừa rồi không cố ý, ta nghe Tứ ca nói đã tối rồi nên hưng phấn nha, Tiểu Tiểu người tha thứ ta đi.”

Giọng Hoa Tiểu Ngũ thành công hấp dẫn toàn bộ ấu xà lại đây.

Về mặt Ngân Tiểu Tiểu đầy hắc tuyến, hận không thể một đuôi chụp bay Hoa Tiểu Ngũ ra ngoài vũ trụ.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, người đừng không nói lời nào mà. Tha thứ ta nha, được không Tiểu Tiểu.” Hoa Tiểu Ngũ tiếp tục theo đuôi Ngân Tiểu Tiểu.

Sắc mặt Ngân Tiểu Tiểu càng xấu.

Hoa Tiểu Ngũ còn muốn nói gì đó lại bị Ngân Tiểu Nhất kéo đuôi lại đây: “Tiểu Ngũ người đừng nói nữa, không phát hiện sắc mặt Tiểu Tiểu càng ngày càng xấu sao!”

Lúc này Hoa Tiểu Ngũ mới im miệng.

Trong lòng Ngân Tiểu Tiểu đem Hoa Tiểu Ngũ mắng mấy lần, thiệt là, hại mình xấu mặt trước mặt người lạ! Hoa Tiểu Ngũ người thật là giỏi!

...

Thì ra Tiểu Tiểu người vì mất mặt trước mặt người lạ mới tức giận như vậy a!

“... Bốn ấu xà này là bạn mới mà ta cùng Tiểu Tứ quen ngày hôm qua.” Ngân Tiểu Nhất thấy không ai nói chuyện liền mở miệng nói, sau đó bỏ đến bên cạnh bốn ấu xà, chỉ vào từng con một nói: “Đây là Lam Nhất Nhất, Hồng Nhị Nhị, Lam Tam Tam cùng Lam Tứ Tứ.” Sau đó lại chỉ vào từng ấu xà bên mình, “Ta cùng Tiểu Tứ các người đều biết rồi, đây là Hoa Tiểu Nhị, Hoa Tiểu Tam cùng Hoa Tiểu Ngũ.” Lại đặc biệt kéo Ngân Tiểu Tiểu tới bên cạnh mình, “Đây là Ngân Tiểu Tiểu, là con út nhà chúng ta nha.”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Nói, Xà Tộc này muốn âm ỉ đến cỡ nào, tiêu chuẩn đặt tên có phải quá... cái kia hay không.

Lúc Ngân Tiểu Tiểu còn đang phỉ nhổ năng lực đặt tên của Xà Tộc thì Lam Nhất Nhất đã bỏ tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu: “Người là Ngân Tiểu Tiểu đi, ta là Lam Nhất Nhất nha. Rất hân hạnh được biết người!”

Ngân Tiểu Tiểu nhìn Lam Nhất Nhất từ đầu tới đuôi một lần, sao cứ có cảm giác người này mang ý xấu nhĩ. Nhưng ngại đại ca mình cứ không ngừng dùng đuôi chọc chọc thân rắn của mình, Ngân Tiểu Tiểu đành không cam lòng không muốn nói: “Xin chào, ta cũng rất vui khi quen biết người.”

Hoa Tiểu Ngũ có cảm giác Tiểu Tiểu bị cướp đi, vì thế chen vào giữa Ngân Tiểu Tiểu cùng Lam Nhất Nhất: “Lam Nhất Nhất phải không, ta là Ngũ Ca của Tiểu Tiểu, ta là Hoa Tiểu Ngũ.”

Lam Nhất Nhất cố gắng toét miệng rắn với Hoa Tiểu Ngũ: “A, Hoa Tiểu Ngũ sao, là Ngũ Ca của Tiểu Tiểu à.”

Ngân Tiểu Tiểu nhìn lom lom hai gia hỏa không hiểu đang làm cái gì mà đứng trước mặt mình này, có làm hay không, hai con rắn này là lần đầu gặp mặt, sao nghe mùi thuốc súng nồng như vậy! Nhưng mà chuyện này cũng không quan gì đến ta, nghĩ vậy Ngân Tiểu Tiểu bỏ đi rồi.

Này này, Ngân Tiểu Tiểu người người này nha! Sao lại là chuyện không liên quan đến người! Người đúng là khiếm khuyết vài sợ thần kinh mà!

“Ba ba cùng a cha của ta đi ra ngoài săn thực rồi.” Hồng Nhị Nhị đang nói chuyện với Ngân Tiểu Tứ, “Cho nên trong nhà chỉ có chúng ta, chúng ta có thể chơi thoải mái!”

“Tốt tốt.”

“Chơi thoải mái quấy thoải mái đi!”

Đây là kết luận của Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam khi nghe Hồng Nhị Nhị nói.

10. Chương 10

Giờ phút này cách giữa trưa càng lúc càng gần, ánh mặt trời cũng càng ngày càng sung túc, Ngân Tiểu Tiểu chỉ cần nhớ lại thăm kịch bị Hoa Tiểu Hoa ném ra bên ngoài phơi nắng ngày đó đã cảm thấy cả người mình không có nơi nào không nóng.

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu mở miệng hỏi: “Gần đây có... dòng suối nhỏ sông nhỏ linh tinh gì không?”

Tiểu Tiểu mở tròn mắt, mặc dù không biết Tiểu Tiểu tìm dòng suối nhỏ sông nhỏ làm gì, nhưng năm ấu xà đương nhiên đều hướng về Tiểu Tiểu, vì thế Hoa Tiểu Ngũ, Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam liền lặp lại câu này hỏi thăm ấu xà nhà Lam Hồng, dù sao chúng nó mới là lão Đại nơi này!

Cuối cùng vẫn là Lam Nhất Nhất nhớ tới một con sông nhỏ cách nhà mình không xa, vì thế hưng trí vội vàng bỏ đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, ta biết nơi có sông nhỏ nha, cách nơi này không xa!”

Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ: “Thật vậy chẳng thật vậy chẳng, mau dẫn ta đi, mau dẫn ta đi!”

Vì thế lúc này Lam Nhất Nhất ở phía trước dẫn đường, Ngân Tiểu Tiểu theo sát phía sau, mặt sau là một đám ấu xà, trong đầu đều nghĩ, vì sao phải đến sông nhỏ, chẳng lẽ nơi đó có gì chơi vui sao? À, đúng rồi, ta thật ngu ngốc, nhất định là Tiểu Tiểu khát! Vì thế đám ấu xà đều rất hài lòng đầu xà bị hâm nóng của mình, ừ, đúng vậy, nhất định là như vậy!

Nhưng sự thật có thực là như vậy không?

Ngân Tiểu Tứ bỏ cuối cùng thần bí cười, trong đám ấu xà này chỉ có Ngân Tiểu Tứ mới biết được vì cái gì Ngân Tiểu Tiểu muốn tìm sông nhỏ.

Vì thế Ngân Tiểu Tứ thật rất lo lắng cho bộ tộc độc xà chúng nó, cứ phát triển theo xu thế này, có phải mấy con rắn sẽ càng ngày càng ngu ngốc, càng ngày càng ngây thơ a a a! Ngân Tiểu Tứ ngừng động, nâng đầu rắn nhìn lên không trung, ai, làm một con rắn thông minh thật sự là cô độc. [=.=]

“Tiểu Tứ, nhanh đuổi kịp!”

Bỏ vị trí đếm ngược thứ hai từ dưới lên – Ngân Tiểu Nhất quay đầu lại liền phát hiện Tứ đệ của mình giống như tên ngốc ngẩn đầu nhìn trời không nhúc nhích, vừa hỏi tưởng xem trước đó Ngân Tiểu Tứ có bị đụng đầu vào đâu không, Ngân Tiểu Nhất vừa hô một tiếng.

[Phụt!!!! Chịt không nổi anh em nhà này :v :v :v]

Ngân Tiểu Tứ nghe được Ngân Tiểu Nhất kêu, liền bò tiếp. Nếu Ngân Tiểu Tứ biết vừa rồi Ngân Tiểu Nhất nghĩ đầu mình bị va chạm mà có vấn đề hoặc là hình dung mình đang chìm sâu trong nỗi cô độc thành một tên ngốc, không biết sẽ có hậu quả gì.

Rất nhanh, Ngân Tiểu Tiểu liền thấy được sông nhỏ mà Lam Nhất Nhất nói.

Ngân Tiểu Tiểu hoan hô một tiếng, sau đó vượt nhanh qua Lam Nhất Nhất phi thẳng đến sông nhỏ, cái đuôi nhỏ xoay phải gọi là rất vui vẻ a.

Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ khoái trá đắc ý quên hết mọi thứ, đám ấu xà theo sau vẫn bình tĩnh, nhưng Ngân Tiểu Tứ ở bên trong nhìn thấy động tác cùng vẻ mặt của Ngân Tiểu Tiểu muốn bỏ nhào vào sông nhỏ, thì phải hành vi tự sát, dù sao rần nơi này không biết bơi!

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ phi về phía trước, ấu xà theo sau lại liều mạng đuổi theo, thỉnh thoảng còn kèm theo vài câu:

“Tiểu Tiểu, dừng lại!”

“Tiểu Tiểu, phía trước đều là nước, người không thể xuống nước!”

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu!”

...

Nhưng thực đáng tiếc, Ngân Tiểu Tiểu đang hưng phấn mới mặc kệ rần ở phía sau hô cái gì, thật ra... Ngân Tiểu Tiểu xem tiếng kêu của công chúng ấu xà trở thành tiếng kêu hưng phấn khi thấy sông nhỏ.

Thằng nhãi này, người cho rằng con rần nào cũng sợ nóng giống người như vậy sao?

Rốt cục, lúc Ngân Tiểu Tiểu lập tức sắp bỏ nhào vào sông nhỏ, lồng ngực vốn đang bò về phía trước liền bị Lam Nhất Nhất lớn hơn Ngân Tiểu Tiểu ba tháng cắn được cái đuôi, vung đầu mở miệng, Ngân Tiểu Tiểu bị ném thất điên bát đảo.

Ngân Tiểu Tiểu lại thấy cả quá trình là cái đuôi đau xót, sau đó bay trong không trung một giây đồng hồ, cuối cùng bị hung ngã mạnh trên mặt đất.

Ngân Tiểu Tiểu nằm úp sấp trên mặt đất mãi cho đến khi thở hộc hai hơi mới đứng lên được, vẩy rần toàn thân hoàn toàn xù ra, thân mình màu bạc nổi lên màu đỏ, lúc này là vì tức giận: “Vừa rồi là ai! Là ai cắn đuôi của ta, ném ta xuống đất!”

Giờ phút này Ngân Tiểu Tiểu nhìn cực kỳ đáng sợ, Lam Nhất Nhất co rúm lại một chút tránh ở sau người Lam Tam Tam lại bị Lam Tam Tam đẩy ra, Lam Nhất Nhất quay đầu lại ai oán nhìn Lam Tam Tam một cái.

Ánh mắt Ngân Tiểu Tiểu phải gọi là một cây kim a, dường như là trong nháy mắt Lam Tam Tam đẩy Lam Nhất Nhất ra, Ngân Tiểu Tiểu liền thấy được Lam Nhất Nhất “Đứng ra”, nghĩ vừa rồi Lam Nhất Nhất ngay tại phía sau mình, càng khẳng định kẻ cắn mình chính là Lam Nhất Nhất!

“Lam Nhất Nhất!” Ngân Tiểu Tiểu đi bước một đến chỗ Lam Nhất Nhất, “Vừa rồi vì sao người lại cắn ta! Còn ném ta xuống đất!”

Nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu âm trầm cách mình càng ngày càng gần, Lam Nhất Nhất nuốt ngụm nước bọt, không dấu vết lui về sau: “Ta, ta sợ người rơi xuống sông mà!”

Ngân Tiểu Tiểu dừng lại, hừm? Sợ mình rơi xuống sông? Ngân Tiểu Tiểu quay đầu nhìn nhìn sông nhỏ, tốc độ chảy thông thả, trong có thể thấy được đáy, độ rộng thì, Ngân Tiểu Tiểu cẩn thận cân nhắc một chút, chỉ rộng gấp hai lần mình. Ngân Tiểu Tiểu khinh bỉ nhìn Lam Nhất Nhất, sông nhỏ này mà cũng có thể chết đuối sao! Huống chi, mình cũng không định chìm cả người vào trong nước!

Vì thế đầu rần của Ngân Tiểu Tiểu giương lên, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi qua Lam Nhất Nhất, đi qua chúng ấu xà, bò đến bên sông nhỏ liền, hơn nữa còn nói: “Nếu ai dám ngăn cản ta, ta sẽ... cắn kẻ đó!”

Khụ khụ, Ngân Tiểu Tiểu suy đi nghĩ lại cũng chỉ nghĩ tới biện pháp “Cắn” này, bằng không... Lấy đuôi đánh chúng nó? Ừm, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy ý này không tồi.

Nghe xong Ngân Tiểu Tiểu nói, chúng ấu xà không dám ngăn đón Ngân Tiểu Tiểu nữa, nhưng đều thật cẩn thận đi theo sau Ngân Tiểu Tiểu, nhất là Lam Nhất Nhất cùng Ngân Tiểu Nhất, lại càng theo sát, nếu trong chốc lát Tiểu Tiểu không cẩn thận rơi xuống nước liền nhào đến tha Tiểu Tiểu lên! Lam Nhất Nhất cùng Ngân Tiểu Nhất đối mắt liếc nhau một cái, từ trong mắt đối phương thấy được kiên định! Vì thế hai con rần theo càng sát hơn.

Ngân Tiểu Tiểu bò tới bờ sông, không thèm chú ý đám xà phía sau mà nhìn đông xem tây một cái, rốt cục nó cũng tìm được một nơi thích hợp.

Nơi đó nước cạn rõ ràng, đá cuội cũng rất nhiều, có hai khối đá cuội khá lớn một trái một phải chôn ở đáy sông, trôi lên trên phân nửa, giữa hai khối đá cuội có một cái khe nhỏ, Ngân Tiểu Tiểu đi qua, phóng thân thể giữa hai khối đá cuội, đặt đầu trên một khối đá cuội, ưm~, thật là mát mẻ.

Ngân Tiểu Nhất cùng Lam Nhất Nhất nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu cố định mình ở nơi tương đối an toàn, yên tâm. Nhưng mà... Hai ấu xà rừng mình một cái, bờ sông quả nhiên không thích hợp với rắn, thật là âm lãnh âm lãnh, quả nhiên rắn chỉ cần uống nước mới đến bờ sông là chính xác.

“Hai người các người đi chơi đi, không cần lo cho ta.” Ngân Tiểu Tiểu đuổi Ngân Tiểu Nhất cùng Lam Nhất Nhất đi, “Ta chỉ nằm ở đây là tốt rồi!”

Lam Nhất Nhất còn chần chờ không biết có nên nghe Ngân Tiểu Tiểu hay không thì đã bị Ngân Tiểu Nhất kéo đi rồi, nếu người không đi, Tiểu Tiểu nổi khùng lên sẽ không tốt, Ngân Tiểu Nhất âm thầm nghĩ dưới đáy lòng, thuận tiện nhẹ nhàng thả ra.

11. Chương 11

“Sẽ không sao thật chứ?” Lam Nhất Nhất bị Ngân Tiểu Nhất kéo đi, vừa quay đầu lại nhìn xung quanh Ngân Tiểu Tiểu.

“Không có việc gì không có việc gì, Tiểu Tiểu có chuyện gì sẽ gọi chúng ta sau.”

“Nhưng mà... vì sao Tiểu Tiểu phải ngâm mình trong nước, rất lạnh đó.” Lam Nhất Nhất nghi hoặc đưa đầu nhỏ tới trước đầu rắn của Ngân Tiểu Nhất, “Trong chốc lát mọi người cùng nhau phơi nắng thật tốt nha! Huống chi nếu như vậy, chẳng phải Tiểu Tiểu sẽ không chơi đùa cùng chúng ta sao?”

Ngân Tiểu Nhất có chút không kiên nhẫn: “Tiểu Tiểu không thích phơi nắng, chỉ thích nơi mát mẻ!” Người này thật sự lớn hơn mình 3 tháng sao? Sao lại dong dài như vậy.

Lam Nhất Nhất uất ức không nói chuyện, rõ ràng mình đang quan tâm Tiểu Tiểu được không!

Chúng ấu xà đã sớm chịu không nổi bờ sông âm lãnh mà đứng cách bờ sông mười bước, nhìn thấy Ngân Tiểu Nhất cùng Lam Nhất Nhất trở về liền sau tiếp trước mà vây quanh hai bọn họ.

“Tiểu Tiểu sao lại xuống sông? Rất lạnh!” Đây là Hoa Tiểu Ngũ nói.

“Hả? Ta tưởng Tiểu Tiểu muốn uống nước chứ, sao lại xuống nước?” Đây là Hồng Nhị Nhị.

“Có lẽ ta đã hiểu.”

“Ta cũng vậy.”

Đây là Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam.

“Tiểu Tiểu có thể chết cồng hay không.” Đây là Lam Tứ Tứ.Edit: Đàm Cơ (Được đăng tại phanhac01.wordpress.com)

Vì thế Ngân Tiểu Nhất cùng Lam Nhất Nhất bắt đầu giải thích vì cái gì Tiểu Tiểu không đến bờ sông uống nước mà là xuống sông ọi người nghe, tuy rằng lý do thực không thể tưởng tượng được, nhưng chúng ấu xà muốn đi chơi rất nhanh vất chuyện này ra sau đầu.

Ngân Tiểu Tứ thấy đám ấu xà như vậy chỉ cảm thấy lòng tràn đầy bi phẫn, độc xà bộ tộc thật sự thật sự thật sự sẽ càng ngày càng ngày thơ càng lúc càng ngốc ngếch sao?

“... Các người chơi, ta đi trông chừng Tiểu Tiểu.” Ngân Tiểu Tứ vừa dứt câu liền đi về phía Ngân Tiểu Tiểu, đương nhiên Ngân Tiểu Tứ sẽ không giống Tiểu Tiểu phóng thân mình xuống nước như vậy, cũng sẽ không tới quá gần nước, chỉ có thể đứng nhìn nơi Ngân Tiểu Tiểu nằm.

Thật không hổ là Tiểu Tiểu nhà chúng ta! Ngân Tiểu Tứ nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu nhàn nhã tự đắc ở trong nước, cái đuôi còn vung vung trong nước, bọt nước xinh đẹp tóe lên. Nói thầm trong lòng, chỉ có

Tiểu Tiểu nhà chúng ta mới có thể làm vậy! Rắn phơi nắng có gì ngạc nhiên ! Con rắn nào làm không được! Nhưng có con rắn nào có thể giống như Tiểu Tiểu nhà mình ngâm cả người trong nước như vậy! Không có! Hoàn toàn không có!

Vì thế ở trong lòng Ngân Tiểu Tứ còn nhỏ đã tràn ngập tự hào nồng đậm, Tiểu Tiểu là độc nhất vô nhị!

Ai, quả nhiên vẫn là tiểu hài tử...

Trong thời gian Ngân Tiểu Tứ nhìn chăm chăm Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu cũng đã phát hiện Ngân Tiểu Tứ, nhưng Ngân Tiểu Tiểu không để ý, dù sao nhìn mình mình cũng không thiếu khối thịt, xem thì xem đi.

Ngân Tiểu Tiểu lại nhìn nhìn chúng ấu xà đang chơi đùa, chỉ liếc mắt một cái đã khiến Ngân Tiểu Tiểu chảy đầy đầu hắc tuyến.

Nhờ, thì ra cái mà các người gọi là chơi đùa chính là ở tại chỗ cắn một ngụm, quật một đuôi sao? Không lắm chứ! Thật sự là rất nhàm chán được không!

Ngân Tiểu Tiểu có chút đồng tình tuổi thơ của ấu xà, thật sự không thú vị chút nào!

Ngân Tiểu Tiểu không nhìn bọn nó nữa, lại nhìn chúng nó Tiểu Tiểu sợ chỉ số thông minh của mình sẽ thấp! (chẳng lẽ chỉ số thông minh của người rất cao sao? ?)

Theo thời gian trôi qua, ánh mặt trời càng ngày càng sung túc, nhiệt độ không khí chung quanh không ngừng lên cao, ngay cả nước sông cũng trở nên ấm áp, nhưng thân mình Ngân Tiểu Tiểu vẫn cảm thấy thật lạnh, thật thích, nhưng đầu lại...

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu thường thường cố gắng nhấn đầu rắn xuống nước một hai giây lại thò lên.

Mà Ngân Tiểu Tứ đang nhìn chăm chăm Ngân Tiểu Tiểu, vừa mới đầu chứng kiến Ngân Tiểu Tiểu nhấn đầu vào nước còn bị dọa sắc nước miếng, sau đó lại thấy ... Ngân Tiểu Tiểu thò đầu ra khỏi nước thì bắt đầu cười, tại sao lại vậy chứ? Nguyên nhân rất đơn giản...

Mỗi lần Ngân Tiểu Tiểu nhấn đầu rắn vào nước, đuôi rắn sẽ không tự giác được nhếch lên, còn đong đưa, thật sự rất đáng yêu! Ngân Tiểu Tứ cảm thấy tâm mình ngứa ngáy, hận không thể đặt Ngân Tiểu Tiểu dưới thân mình cọ mấy lần cho đã!

Lúc độ ẩm bắt đầu lên cao, chúng ấu xà cũng ngừng vật lộn, tập thể gục xuống phơi nắng, phơi thân mình nóng hổi bên này liền trở mình tiếp tục phơi bên kia, mỗi lần Ngân Tiểu Tiểu thò đầu lên khỏi nước đều lơ đãng quét một vòng chúng ấu xà, sau đó khoé miệng bắt đầu run rẩy, ta nói, cứ cảm thấy bên kia như đang lật bánh nướng vậy đó...

Thừa dịp thời gian phơi nắng mấy ấu xà ngủ gật, Lam Nhất Nhất ghét bỏ nhìn Hoa Tiểu Ngũ, thuận tiện cách nó rất xa, hàng này, ngủ gật còn chảy nước miếng!

Theo độ ẩm dần dần hạ xuống, chúng ấu xà từ lưỡi biếng đã khôi phục lại khoẻ như trâu, lại bắt đầu vật lộn, Ngân Tiểu Tiểu cũng hiểu được không nóng như vậy nữa, liền từ từ bò ra khỏi sông nhỏ. Bò đến bên người Ngân Tiểu Tứ, cùng Ngân Tiểu Tứ nhìn đám gia hỏa đang cắn một ngụm quật một đuôi kia.

“Tứ ca, giờ người không cần nhìn ta nữa.” ý của Ngân Tiểu Tiểu là: Ngân Tiểu Tứ, người có thể đi chơi đùa âm ỉ với đám gia hỏa kia đi!

“Ta có ngu như vậy sao?” Ngân Tiểu Tứ vân đạm phong khinh nói một câu, sau đó quay đầu đi không nhìn đám ngu ngốc cách đó không xa.

Ngân Tiểu Tiểu im lặng một chút, cũng quay đầu, ai, sau này mình nhất định sẽ không để cho Tứ ca cảm thấy nó là một tên ngu!

Sau đó Lam Nhị Lam cùng Hồng Lam Hồng đi tìm chúng nó .

À, Lam Nhị Lam cùng Hồng Lam Hồng là ba ba cùng a cha của bọn Lam Nhất Nhất.

Vì thế đám ấu xà Ngân Tiểu Nhất chào đám ấu xà Lam Nhất Nhất, cùng Lam Nhị Lam – Hồng Lam Hồng bắt chuyện, sau đó chuyển thân mình lác lác đi về nhà.

Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch giờ này đang ở nhà.

Ngân Tiểu Tiểu cẩn thận ngó ngó Hoa Tiểu Hoa đang phần nộ thẹn thùng, lại ngó ngó Ngân Đại Bạch đắc ý ngây ngô, trực giác nói cho nó biết ngày hôm nay nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Ngân Tiểu Tiểu vừa ăn trứng chim vừa hỏi Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch rốt cuộc chuyện gì xảy ra, không có kết quả, sau đó Ngân Tiểu Tiểu liền buông tha. Dù sao hỏi Hoa Tiểu Hoa cũng tốt, Ngân Đại Bạch cũng thế, đều sẽ không nói với mình, nhưng mà sẽ có một ngày mình biết nha! Ngân Tiểu Tiểu âm thầm bơm hơi ình!

Ngân Tiểu Tiểu đang ăn trứng bỗng nhiên ý thức được một vấn đề! Nơi này mùa hè nóng như vậy, đợi đến mùa đông có thể đông chết rần hay không!

“Trước khi mùa đông đến ta phải ăn nhiều trứng hơn mới được! Huống chi lúc đó còn không có trứng chim để ăn!” Ngân Tiểu Tiểu rất lo lắng.

“Mùa đông?” vừa nhìn Ngân Tiểu Tiểu ăn trứng chim Hoa Tiểu Ngũ vừa nuốt nước miếng, “Nơi này không có mùa đông! Bốn mùa như mùa hè!”

“Hả? Không có mùa đông sao?” Vì thế Ngân Tiểu Tiểu yên tâm, chẳng qua, nếu như độ ẩm mùa hè có thể thấp một chút sẽ tốt hơn.

“Nhưng trong một năm có nửa năm sẽ mát mẻ hơn bây giờ, Tiểu Tiểu người nhất định sẽ thực thích.” Ngân Tiểu Tứ trùng hợp đi qua nói, sau đó đi rồi.

Ngân Tiểu Tiểu khinh bỉ nhìn Hoa Tiểu Ngũ một cái, tin tức quan trọng như vậy lại không nói! Hừ, còn nhìn! Còn nhìn trứng chim của mình! Đáng giận! Ngân Tiểu Tiểu lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nuốt vào quả trứng chim cuối cùng, phun ra vỏ, lưu lại Hoa Tiểu Ngũ ai oán, ngẩng đầu rần rời khỏi. Edit: Đàm Cơ (Được đăng tại phanhcac01.wordpress.com)

Buổi tối này Ngân Tiểu Tiểu phá lệ ngủ ngon, ngay cả khi xoắn thành bánh quẩy cũng cảm thấy có thể tiếp nhận được. Chắc là do ban ngày bò quá xa nên rất mỏi mệt!

12. Chương 12

Sáng sớm, ánh mặt trời đầu tiên buông xuống Ngân Tiểu Tiểu liền tỉnh lại, bò đến cửa sơn động nghênh đón một ngày mới... Đó là không có khả năng.

Khụ khụ, thực tế tình huống là vậy, lúc Ngân Tiểu Tiểu tỉnh lại trời đã sáng choang, nhưng nó vẫn là trung tâm bánh quẩy, Ngân Tiểu Tiểu chờ ầu xà khác thức tỉnh, vừa nhàm chán nghĩ năng lực thích ứng của mình quả nhiên thật cường hân nha, dù bây giờ có bị đám xà cuốn lấy vẫn tròn mắt ngủ, cũng đã thành thói quen!

Lúc Ngân Đại Bạch cùng Hoa Tiểu Hoa lại một lần từ chỗ sâu trong sơn động bò ra, mấy ầu xà cuốn lấy Ngân Tiểu Tiểu cũng tỉnh lại, sôi nổi giãn mở thân thể của mình, sau đó bánh quẩy giải thể. Ngân Tiểu Tiểu mồm to hô hấp vài cái, tuy rằng sẽ không bị mấy con rắn kia quấn chết, nhưng thở vẫn có chút khó khăn.

Cả nhà rần lại một lần nữa nghênh đón một ngày mới.

Ngân Đại Bạch xoay vặn thân mình vận động, sau đó mặt xà chết lặng như tờ giấy bò ra khỏi cửa đi tìm trứng chim, mặc dù mỗi ngày tìm a tìm tìm đã quen rồi, nhưng mình từ nhỏ đến lớn còn chưa từng vất vả như vậy đâu! Bò đến cửa sơn động Ngân Đại Bạch quay mặt lại nhìn nhìn, đây là cái giá phải trả khi có bầu bạn có hài tử nha, nhưng mà, Ngân Đại Bạch cứ thế gật đầu, cái giá phải trả này cũng rất ngọt ngào được không.

“Cha, ta muốn đi theo người!”

Ngân Tiểu Tiểu thấy Ngân Đại Bạch sắp ra khỏi cửa, ý thức được nó muốn đi tìm trứng chim ình, nhanh chóng bò lại, mặt sau còn có một cái đuôi nhỏ —— Hoa Tiểu Ngũ.

“Không được!” Ngân Đại Bạch không chút suy nghĩ liền cự tuyệt Ngân Tiểu Tiểu.

“Vì sao?”

“Người còn quá nhỏ, chờ người lớn hơn một chút, ba ba sẽ mang người đi được không?” Ngân Đại Bạch thấy Ngân Tiểu Tiểu không vui, mở miệng an ủi.

Ngân Tiểu Tiểu dùng xà nhân nhìn chằm chằm Ngân Đại Bạch trong chốc lát, thấy Ngân Đại Bạch còn không phản ứng, cái miệng nhỏ nhắn chu chu (?), hướng vào trong sơn động hô một tiếng: “Cha, ba ba bắt nạt ta!” [=.]

Sau đó Hoa Tiểu Hoa lấy vận tốc ánh sáng bò đến đây, không hỏi rõ nguyên do liền trực tiếp quát một đuôi rần lên đầu Ngân Đại Bạch: “Ngân Đại Bạch! Sao người có thể bắt nạt Tiểu Tiểu!”

“... Ta không có.” Ngân Đại Bạch không ôm hi vọng gì giải thích.

Hoa Tiểu Hoa trả lời lại là quát Ngân Đại Bạch một cái.

Ngân Đại Bạch không nói.

“Cha, người nói ba ba bắt nạt ta, có phải nên bồi thường ta hay không?” Ngân Tiểu Tiểu thấy có cơ hội, vội vàng mở miệng hỏi Hoa Tiểu Hoa.

Hoa Tiểu Hoa nghĩ nghĩ, gật gật đầu.

“Vậy có phải ta nói cái gì ba ba đều phải nghe hay không?”

Hoa Tiểu Hoa lại gật gật đầu.

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu chuyển tầm mắt từ Hoa Tiểu Hoa đến trên người Ngân Đại Bạch: “Ba ba, cha nói người phải nghe ta đó.”

Ngân Đại Bạch vừa muốn nói gì đó, cái đuôi của Hoa Tiểu Hoa lại quát lên đầu Ngân Đại Bạch: “Tiểu Tiểu nói cái gì người phải nghe cái đó biết chưa?”

Ngân Đại Bạch lại câm, mắt nhìn Ngân Tiểu Tiểu, yên lặng bò ra sơn động, vì thế Ngân Tiểu Tiểu cũng vui vẻ quá xá bò theo sau Ngân Đại Bạch đi ra ngoài.

Hoa Tiểu Hoa cũng không quản Ngân Đại Bạch cùng Ngân Tiểu Tiểu bò đi đâu, dù sao có Ngân Đại Bạch Tiểu Tiểu sẽ không xảy ra chuyện gì, Hoa Tiểu Hoa lại bò đi tìm Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam chơi.

Hoa Tiểu Ngũ bị người bỏ qua chắc chắn lười, chuyện này nghĩ như thế nào cũng không đúng, rõ ràng không phải lỗi của ba ba vì sao cha lại đánh ba ba, Hoa Tiểu Ngũ nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra, vì thế bỏ đi, nhân tiện độ sùng bái kính nể Ngân Tiểu Tiểu lại bay lên một độ ới.

Ngân Đại Bạch bất đắc dĩ dùng tốc độ không đến một phần năm tốc độ bình thường thông thả đi về phía trước, Ngân Tiểu Tiểu đi theo phía sau Ngân Đại Bạch.

Ai, cứ tốc độ này đi đến tối cũng không biết có kịp trở về ngủ cùng người yêu hay không nữa, Ngân Đại Bạch ưu thương.

Ngân Tiểu Tiểu mới mặc kệ Ngân Đại Bạch đang suy nghĩ cái gì, lần này đi ra không có mấy ấu xà kia quấy rầy thật là thanh tĩnh, Ngân Tiểu Tiểu rất vui mừng mà nghĩ, thuận tiện vừa đi vừa nhìn cảnh sắc chung quanh.

Oa, cỏ này cao thật đó, Ngân Tiểu Tiểu nâng đầu rần nhìn lên mảng cỏ mình đã đi qua, nói nè Tiểu Tiểu, với hình thể của người hiện tại, nhìn cái gì không cao không lớn hả?

Hửm? Vừa rồi có gì đó chạy tới đi? Ngân Tiểu Tiểu nỗ lực nhìn về phía kia, có chút chần chờ, đó là sói sao? Thật là sói sao?

Woa! Là sư tử, là sư tử thật đó, Ngân Tiểu Tiểu cực kỳ hứng thú nhìn đàn sư tử cách mình không xa, hưng phấn đến nỗi Ngân Đại Bạch nghĩ Ngân Tiểu Tiểu muốn nuốt luôn con sư tử kia.

Ngân Đại Bạch kéo Ngân Tiểu Tiểu mãi nhìn sư tử mà không chịu bò lên vài mét, Ngân Tiểu Tiểu mới hồi phục lại tinh thần, lưu luyến vừa đi về phía trước vừa nhìn về phía sau.

Í? Là mình bị ảo giác sao? rốt cục Ngân Tiểu Tiểu cũng cảm nhận mấy con sư tử kia có chỗ không thích hợp, mấy con sư tử đó vừa mới nhìn thấy mình và Ngân Đại Bạch, sau đó... Cảm thấy sợ hãi?

Từ khi Ngân Tiểu Tiểu biến thành rắn, Ngân Tiểu Tiểu đã cảm thấy mình có một loại trực giác của dã thú, ta nói, rắn cũng thuộc về phạm trù dã thú sao? Ngân Tiểu Tiểu lắc đầu, không hề để tâm nghi vấn này, kỳ thật đại khái có thể nói như vậy, ở trong này độc xà bộ tộc là lớn nhất mà.

Cho nên Ngân Tiểu Tiểu vẫn cảm thấy mấy con sư tử kia phát ra cảnh giác, sợ hãi cùng khủng hoảng.

Ngân Tiểu Tiểu không hề nhìn sư tử nữa, mà là vừa đi vừa vui vẻ lắc đuôi của mình, ha ha, thật là thích! Giờ ngay cả sư tử thấy mình cũng phải sợ đó! Lúc còn là người mình cũng không có đãi ngộ này!

Ngân Đại Bạch quay đầu nhìn Ngân Tiểu Tiểu, hài tử này, từ vừa nữa đến giờ không biết vui vẻ cái gì, miệng rắn đều sắp kéo đến tận chân trời.

Ngân Đại Bạch đi phía trước, Ngân Tiểu Tiểu ở phía sau, bò rất lâu rất lâu, đi a đi, đi a đi, Ngân Tiểu Tiểu ai oán, sao còn chưa tới, đường còn xa hơn đường đến nhà bọn Lam Nhất Nhất ngày hôm qua!

“Cha cha, vẫn chưa tới sao?” rốt cục Ngân Tiểu Tiểu nhịn không được, bò nhanh lên vài bước đuổi theo Ngân Đại Bạch.

Ngân Đại Bạch dừng lại, nhìn nhìn phía trước: “Đó, đến rừng cây phía trước là được.”

Ngân Tiểu Tiểu bò lên một tảng đá lớn bên cạnh, nhìn về nơi Ngân Đại Bạch ý bảo, sau đó mềm nhũn nằm úp sấp ngả xuống tảng đá: “Thật xa a thật xa mà.”

Thì ra rừng cây mà Ngân Đại Bạch nói kia, nhìn từ đây vẫn chỉ là một bóng đen lơ mơ.

“Nói người đừng đi không cho người đi người còn không nghe, giờ mới biết xa sao.” Ngân Đại Bạch nhịn không được nói, nếu không phải Ngân Tiểu Tiểu, hẳn đã sớm đến rừng cây rồi.

Ngân Tiểu Tiểu nâng đầu nhìn Ngân Đại Bạch, miệng rắn hé ra: “Người ghét bỏ ta có phải không?” Ánh mắt phải nói là uất ức a ai oán a.

Ngân Đại Bạch chỉ cảm thấy đầu rắn tê rần, trực giác dã thú nói với nó —— nếu nói ghét bỏ, chỉ sợ trở về tiểu tử này không biết sẽ nói cái gì với Hoa Tiểu Hoa, mình sẽ thử, vì thế vội vàng nịnh hót nói: “Tiểu Tiểu nói cái gì vậy, sao ba ba có thể ghét bỏ người, người là nhi tử ngoan của ta mà.” Thuận tiện lấy đuôi rắn cọ xát đầu Ngân Tiểu Tiểu, tỏ vẻ thân cận.

13. Chương 13

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, miễn cưỡng xem như nhận Ngân Đại Bạch lấy lòng, nhả cầu chuyển mấy vòng, cười hì hì vài tiếng, nói: “Ba ba, nếu người cứ đi trước dẫn đường còn ta theo phía sau thì có phải quá chậm hay không, nói như vậy, đến tối chúng ta mới về đến nhà ha.”

“Đúng vậy.” Ngân Đại Bạch ngây ngốc đáp, hoàn toàn không ý thức được Ngân Tiểu Tiểu đang ôm ý tưởng gì.

“Ta có một biện pháp, có thể khiến hai người chúng ta về nhà sớm một chút nha.” Ngân Tiểu Tiểu dụ dỗ Ngân Đại Bạch.

“Biện pháp gì?” Ngân Đại Bạch cực kỳ hứng thú hỏi, sớm trở về một chút là có thể gặp Tiểu Hoa sớm một chút!

“Ba ba, ta quần lấy nửa người trên của người, như vậy tốc độ của người có thể đề cao gấp mấy lần! Chúng ta cũng có thể về nhà sớm một chút!”

Ngân Đại Bạch nghi ngờ nhìn chằm chằm Ngân Tiểu Tiểu, biện pháp Tiểu Tiểu nói nghe cũng không tồi, nhưng mà tại sao mình cứ cảm thấy không tốt ỉn ỉn. Do dự chốc lát, cuối cùng nguyện vọng sớm về gặp

Hoa Tiểu Hoa đã chiến thắng nghi ngờ trong lòng, Ngân Đại Bạch tiếp nhận phương pháp của Ngân Tiểu Tiểu.

“Được rồi, như vậy chúng ta có thể về nhà sớm một chút.”

Ngân Tiểu Tiểu hoan hô một tiếng, khẩn cấp bò xuống tảng đá, theo đuôi rấn Ngân Đại Bạch liền bò lên trên thân mình Ngân Đại Bạch, sau đó lại nỗ lực bò lên trên lại bò lên trên đi, cuối cùng cả thân rấn quần lấy chỗ cách đầu rấn Ngân Đại Bạch khoảng mười cen-ti-mét, đầu rấn của Ngân Tiểu Tiểu nhìn về bốn phía, ừ, quả nhiên đứng ở cao xem được xa.

“Cha, chúng ta lên đường đi!” Ngân Tiểu Tiểu rất hưng phấn hô.

Vì thế Ngân Đại Bạch dưới tình huống Ngân Tiểu Tiểu quần lấy nửa người trên tiếp tục đi về phía trước!

Quả nhiên tốc độ nhanh hơn rất nhiều, Ngân Đại Bạch cảm khái trong lòng, phương pháp này của Tiểu Tiểu thật sự không tệ, tuy rằng vẫn kém tốc độ khi đi một mình, nhưng lần này còn mang theo một ấu xà, cũng không thể quá tham lam.

Ngân Đại Bạch vui vẻ đồng thời Ngân Tiểu Tiểu cũng rất vui vẻ, chẳng những không phải tự bò đi, còn có thể thể nghiệm đãi ngộ cấp cao ngồi xe tốc hành ngắm phong cảnh, nghĩ đến lại thấy vui vẻ.

Đương nhiên, chúng ta có thể đoán được ở không lâu sau, Ngân Tiểu Tiểu còn có thể rất vui vẻ, Ngân Đại Bạch lại không vui được nữa.

Ngân Đại Bạch đi a đi, đi a đi, sau đó cảm thấy đau nhức mỗi mọt.

Ai, Đại Bạch, cho nên mới nói, đời này người đừng hy vọng có thể chinh Ngân Tiểu Tiểu .

Ngân Đại Bạch vì nửa người trên nhiều thêm một Ngân Tiểu Tiểu, trong quá trình bò sát phải bảo trì tư thế thăng nửa người trên, trong thời gian ngắn không có vấn đề, nhưng một lúc sau, rấn cứng trắng đến mấy cũng không chịu nổi! Ngân Đại Bạch âm thầm kêu khổ trong lòng, phải làm sao bây giờ.

Nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu vẻ mặt hưng phấn trên người mình, nếu mình buông Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu nhất định sẽ thực thất vọng, hơn nữa, nếu mình buông Tiểu Tiểu xuống, không phải chứng tỏ mình không đủ cứng trắng sao? Vậy sau này mình làm thế nào sống trước mặt Tiểu Tiểu!

Cho nên Đại Bạch, người vì không muốn mất mặt trước mặt Ngân Tiểu Tiểu mới cắn răng kiên trì đi, đây gọi là vì sĩ diện mà khổ cái thân.

Vì thế Ngân Đại Bạch cắn chặt răng rấn, tăng lên tốc độ bò nhanh về phía mục đích, mình nhất định phải kiên trì đến cùng!

Lúc Ngân Đại Bạch rốt cục thấy rừng cây đã ngay bên cạnh thì không khỏi lệ nóng doanh tròng, đương nhiên Ngân Đại Bạch sẽ không rơi lệ, đương nhiên cũng không có khả năng lệ nóng doanh tròng, nhưng chỗ này cần phải dùng cảm giác lệ nóng doanh tròng để bày tỏ cảm xúc nha.

Cuối cùng đã tới bìa rừng, chuyện đầu tiên Ngân Đại Bạch làm là thô lỗ kéo Ngân Tiểu Tiểu trên người xuống, sau đó giống kẻ điên mà dùng sức quay cuồng vắn vẹo nửa người trên của mình, tóm lại một màn này thật là kỳ quái, từ ánh mắt Ngân Tiểu Tiểu nhìn về phía Ngân Đại Bạch có thể thấy được.

Ngân Tiểu Tiểu quyết định bỏ qua hành động giống lên cơn động kinh của Ngân Đại Bạch, thật ra lần này rất oan uổng cho Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu hoàn toàn quên Ngân Đại Bạch đứng thăng nửa người trên lâu sẽ làm cho nửa người trên đau nhức... Cho nên chúng ta vẫn nên tha thứ cho nó.

Trong lúc Ngân Đại Bạch cuồng sụy nửa người trên, đồng thời Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu du đãng phạm vi bán kính năm thước quanh Ngân Đại Bạch.

Không biết có phải là vì chỉ mới ở bìa rừng hay không mà Ngân Tiểu Tiểu không thấy một động vật sống nào cả, đương nhiên, không tính con kiến bọ cánh cứng linh tinh dưới thân.

Ngân Tiểu Tiểu nhìn độ cao của cây cối, ừm, đa số đều hơn mười mét, xem ra cũng không cao lớn giống rừng mưa nhiệt đới.

Ngân Tiểu Tiểu lại nhìn lên nữa, lọt vào trong tầm mắt là tán lá che khuất bầu trời, chắn đại bộ phận ánh sáng, chỉ có một chút ánh sáng càng rõ xuyên thấu qua lá cây rơi trên mặt đất, mặt đất có rất nhiều ánh sáng lốm đốm, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy được nghỉ mát ở đây thật là một lựa chọn không tồi.

Ngân Tiểu Tiểu ở bên cạnh miên man suy nghĩ, bên kia Ngân Đại Bạch rốt cục cũng cảm thấy nửa người trên đã khôi phục bình thường, vì thế trấn định giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra mà tự nhiên bò tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, đi theo ta.”

Ngân Đại Bạch đi sâu vào trong rừng cây, Ngân Tiểu Tiểu theo sát phía sau, vừa mới đầu cũng vì tới một nơi xa lạ mà có chút khẩn trương sợ hãi theo sát Ngân Đại Bạch, sau lại thấy chung quanh không có gì nguy hiểm, Ngân Đại Bạch cũng cố gắng chậm, vì thế Ngân Tiểu Tiểu liền xem bên này một chút xem bên kia một chút, không theo sát như lúc đầu nữa.

Ngân Đại Bạch bò tới trước vừa đi vừa quan sát trên cây có ổ chim hay không, cứ như vậy chừng năm sáu phút, Ngân Đại Bạch dừng lại, xác định cây ở phía bên phải mình có một ổ chim, hơn nữa ổ chim này mình chưa từng đào qua, Ngân Đại Bạch quyết định ngày hôm nay ở... ổ chim này thử thời vận trước đã.

“Tiểu Tiểu, người ở yên phía dưới, không được phép chạy loạn có biết không?” Ngân Đại Bạch lấy lại tinh thần dặn dò Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu cũng nhìn thấy ổ chim kia, vì thế gật gật đầu với Ngân Đại Bạch, cam đoan mình nhất định sẽ không chạy loạn. Lúc này Ngân Đại Bạch mới yên tâm bò lên trên cây.

Ngân Tiểu Tiểu tò mò ngẩng đầu nhìn Ngân Đại Bạch không ngừng tiếp cận ổ chim, đây lần đầu tiên mình tại hiện trường chứng kiến rắn đào trứng chim, đương nhiên cần phải quan sát kỹ!

Sau đó Ngân Tiểu Tiểu thấy Ngân Đại Bạch bò lên trên cây, càng ngày càng tiếp cận ổ chim, tốt, đã tới bên cạnh ổ chim, tốt, đã đem đầu rắn với vào, sau đó...

Sau đó Ngân Đại Bạch dùng cái đuôi vòng quanh một quả trứng chim đi xuống.

“Này, này xong rồi?” Ngân Tiểu Tiểu không thể tin nhìn chằm chằm Ngân Đại Bạch đã bò xuống cây tới bên cạnh mình.

“Đúng vậy, nếu không còn phải làm gì?” Ngân Đại Bạch kỳ quái nhìn Ngân Tiểu Tiểu một cái, đặt trứng chim trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, lại lên cây đi lấy quả thứ hai.

Ngân Tiểu Tiểu bỗng nhiên có cảm giác bị lừa, sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy? Chỉ đơn giản vậy sao? Cứ thế bò lên cây trực tiếp lấy trứng chim? Làm sao chỉ có thể như vậy!

Nếu không thì sao Tiểu Tiểu, hay là người còn muốn xem một hồi diễn xà đại chiến? Cuối cùng Ngân Đại Bạch đầu mình đầy máu kiêu ngạo giương đầu rắn, tỏ vẻ ta là kẻ thắng lợi cuối cùng sao?

Tiểu Tiểu, ta chỉ có thể nói, người xem phim quá nhiều rồi!

14. Chương 14

Ngân Đại Bạch từ trên cây đào ra ba quả trứng chim trong ổ chim, để lại hai quả trứng lại, Ngân Đại Bạch bắt được cơ hội nói với Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, người phải nhớ kỹ, không thể diệt sạch, như vậy sau này chúng ta mới có càng nhiều trứng chim để ăn, biết không?”

Ngân Tiểu Tiểu không kiên nhẫn: “Yên tâm yên tâm, ra tay phải biết chừng mực, không thể săn bắn quá phận, nếu không thiên nhiên sẽ trả thù chúng ta đúng không?”

Ngân Tiểu Tiểu cúi đầu ăn ba quả trứng chim, cũng không thể để chánh chủ hấn tới còn phải để ba ba tha trở về ỉn ăn đi, sau khi ăn xong Ngân Tiểu Tiểu đi tiếp, Ngân Đại Bạch yên lặng đi theo phía sau Ngân Tiểu Tiểu, vì cái gì mình thân là ba ba xà lại không có chút cảm giác thành tựu nhỉ? Còn có, đạo lý này làm sao Tiểu Tiểu lại đã biết?

Ngân Đại Bạch ở sau Ngân Tiểu Tiểu mà ai oán, Ngân Tiểu Tiểu đi phía trước tìm kiếm ổ chim, ba trứng chim vốn không đủ mình ăn no.

“Nơi này có một ổ, nơi này có một ổ!” Ngân Tiểu Tiểu thấy được trên một thân cây có ổ chim, vội vàng hưng phấn xoay vặn lắc lắc thân mình quá độ đi tìm Ngân Đại Bạch.

Ngân Đại Bạch theo hướng đuôi rắn của Ngân Tiểu Tiểu cũng nhìn thấy ổ chim kia.

“Ba ba, lần này ta đi lên lấy trứng chim được không? Có được không vậy?” Ngân Tiểu Tiểu hưng phấn lên xem nhẹ toàn bộ nguy hiểm cùng chuyện mình không thể làm được, vui vẻ phấn chấn yêu cầu Ngân Đại Bạch.

Ngân Đại Bạch vừa định nói “Không được”, nhưng vừa nghĩ đến ý tưởng chợt lóe trong đầu, cảm thấy để Ngân Tiểu Tiểu chịu chút đau khổ cũng tốt, vì thế vẻ mặt từ ái nói: “Được chứ, Tiểu Tiểu.”

“...”

Ngân Tiểu Tiểu lui ra phía sau từng bước, rung mình một cái, vừa rồi, nét mặt ba ba như vậy là chuyện gì xảy ra?Edit: Đàm Cơ (Được đăng tại phuanhac01.wordpress.com)

Ngân Tiểu Tiểu nuốt ngụm nước bọt: “Vậy, ta đi đã.” Sau đó lấy vận tốc ánh sáng bắt đầu bò lên cây... Đó là không có khả năng, nhưng tốc độ cũng nhanh hơn bình thường là được.

Ngân Đại Bạch nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu soạt soạt bò lên trên cây, phải nói là hối hận a, nếu mình không giả từ ái như vậy, không chừng Tiểu Tiểu sẽ không đi lên đâu.

Chờ Ngân Tiểu Tiểu phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình đã bò lên trên cây, phải nói là vui vẻ a: “Ba ba, ba ba, ta bò lên!”

“Tiểu Tiểu thật giỏi!” Ngân Đại Bạch khích lệ Ngân Tiểu Tiểu, tiểu hài tử vẫn phải được khen thưởng cho khéo lúc thích hợp, nhưng mà, Ngân Đại Bạch cười thâm trong lòng, ta xem chốc lát nữa người cuốn trứng tha xuống cây như thế nào! Lấy cái đuôi vừa mịn vừa nhỏ lại ngắn của Tiểu Tiểu, làm sao có thể tha một quả trứng vừa to vừa béo xuống được!

Vì thế Ngân Đại Bạch ở dưới tàng cây ngửa đầu chờ để cười Ngân Tiểu Tiểu.

Không thể nghi ngờ, Ngân Tiểu Tiểu cũng đã phát hiện vấn đề này, nếu như mình kéo trứng xuống, chỉ sợ đi chưa tới một nửa đường trứng sẽ bị ném vụn.

Vì thế, Ngân Tiểu Tiểu vói đầu rắn vào ổ chim, trực tiếp nuốt trứng, sau đó nghiêng đầu đem vỏ trứng từ trên cây phun xuống.

Ngân Đại Bạch nhìn thấy vỏ trứng vừa khéo dừng ở trước mặt mình thì cứng ngắc lại, tại sao mình lại quên trứng chim này vốn là đồ ăn của Tiểu Tiểu! Tiểu Tiểu vốn không cần tha xuống dưới, trực tiếp làm thịt thì tốt rồi! Tại sao mình lại quên điều quan trọng nhất này!

Ngân Tiểu Tiểu đang ở trên cây ăn trứng chim mới không quản nội tâm Ngân Đại Bạch nghĩ gì, Ngân Tiểu Tiểu ăn hai trái, chừa lại hai cái, sau đó vui vẻ bò xuống cây, bắt đầu tìm kiếm ổ chim kế tiếp.

Ngân Tiểu Tiểu ăn uống no đủ, lại tránh được mặt trời giữa trưa, Ngân Tiểu Tiểu cùng Ngân Đại Bạch bắt đầu trở về, Ngân Tiểu Tiểu như trước quấn nửa người trên của Ngân Đại Bạch, lần này Ngân Đại Bạch cũng không cật lực: “Tiểu Tiểu, thương lượng với người chuyện này.”

Ngân Tiểu Tiểu nói rì rầm hai tiếng, tỏ vẻ mình đang nghe, hàng này đang no chống đỡ nha.

“Trong chốc lát trên đường trở về, người tự mình đi một đoạn được không?”

Tự mình đi? Ngân Tiểu Tiểu do dự, mình mới vừa ăn no, một chút cũng không muốn động được chứ.

“Tiểu Tiểu, người cũng không nhẩn tâm nhìn ba ba mệt đúng không?” Thấy Ngân Tiểu Tiểu có vẻ không nguyện ý, Ngân Đại Bạch tiếp tục khuyên bảo, mình thật sự không có khả năng kiên trì đến lúc trở về!

Cuối cùng Ngân Tiểu Tiểu cố mà đáp ứng: “Được rồi, nhưng ta không muốn đi quá lâu đâu!”

Ngân Đại Bạch nhẹ nhàng thở ra, lòng tràn đầy vui mừng đáp ứng, hai con rắn bắt đầu đi về nhà.

“Ba ba, trên đường đi ta có một nghi vấn.” Ngân Tiểu Tiểu đang buồn ngủ đột nhiên thông minh nhớ tới một sự kiện, “Theo như ba ba nói, ngọn núi này hẳn là có rất nhiều độc xà, vì sao hai chúng ta đi xa như vậy lại không phát hiện những độc xà khác?”

“Kỳ thật rất lâu trước kia, địa thế của nơi này không phải như thế, nơi này là đỉnh núi.”

Đỉnh núi? Ngân Tiểu Tiểu theo bản năng nhìn bốn phía, nơi này càng giống bình nguyên đi.

“Sau đó không biết vì nguyên nhân gì làm cho đỉnh núi trũng xuống, nơi này liền biến thành một thung lũng thật lớn, lần đó đỉnh núi trũng xuống làm độc xà bộ tộc chúng ta mất đi không ít tộc nhân đâu.” Nói tới đây, ngữ khí Ngân Đại Bạch có chút trầm xuống, “Tuy rằng như thế, tộc nhân độc xà bộ tộc vẫn còn rất nhiều, nhưng mọi người không thích ở quá gần nhau cho nên dù là hàng xóm cũng cách nhau rất xa.”

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ tới nhà của bọn Lam Nhất Nhất, quả thật khoảng cách nhà chúng nó rất xa.

“Hơn nữa độc xà bộ tộc sống rất lâu, cứ ở ngọn núi này mãi cũng nhàm chán, đại đa số xà đều ở trên dãy núi này ngoại trừ ngọn núi này, chỉ có cần để trứng mới về lại đây.”

Ngân Tiểu Tiểu à một tiếng, chẳng trách mình không thấy một con rắn nào cả.

“Vậy có phải đợi ta trưởng thành cũng có thể ra khỏi ngọn núi này hay không?” Ngân Tiểu Tiểu hưng trí bưng bưng hỏi. Edit: Đầm Cơ (Được đăng tại phuanhacac01.wordpress.com)

“Này...” Ngân Đại Bạch do dự, Ngân Tiểu Tiểu không có trí nhớ truyền thừa, mình lo lắng nó một rắn một mình đi ra ngoài nha, “Nếu đi ra ngoài thì bình thường là hai ba con rắn cùng đi, có bạn đi theo sẽ không nhàm chán.” Ngân Đại Bạch bắt đầu mò mẫm, “À, đúng rồi, tốt nhất là có bầu bạn rồi hãy đi ra mới tốt, cùng bầu bạn ở chung thật tốt, đi dạo chơi chung quanh còn có thể xúc tiến tình cảm.” Ngân Đại Bạch càng nói càng cảm thấy mình rất cố gắng rồi, nếu Ngân Tiểu Tiểu có bầu bạn, mình và Tiểu Hoa cũng có thể yên tâm, ừ, đúng vậy, nhất định phải để Tiểu Tiểu mau chóng tìm được bầu bạn!

Này này, ta nói rõ ràng, Ngân Tiểu Tiểu từ khi sinh ra đến bây giờ mới bao lâu hử, người đã suy nghĩ tìm bạn đời cho nó rồi sao!

Ta nói, độc xà bộ tộc ba mươi năm tuổi mới tính là trưởng thành, lúc đó mới có thể xác định thân phận bạn đời!

Ngân Tiểu Tiểu đương nhiên không biết trong đầu ba ba mình bây giờ đều là chuyện tìm cho nó một bầu bạn cường tráng độc tính lại mạnh một chút đâu, nhưng mà thấy Ngân Đại Bạch cười ngây ngô, Ngân Tiểu Tiểu đã cảm thấy có chút lông tóc dựng đứng, Ngân Tiểu Tiểu xuống khỏi người Ngân Đại Bạch: “Ba ba có mệt không, tự ta đi trong chốc lát cũng được.”

Sau đó Ngân Tiểu Tiểu quay đầu dùng sức đi, Ngân Đại Bạch đi theo sau Ngân Tiểu Tiểu không ngừng cười ngây ngô.

15. Chương 15

Đợi cho Ngân Đại Bạch cùng Ngân Tiểu Tiểu tới cửa sơn động thì mặt trời đã sắp xuống núi, ánh mặt trời biến thành màu đỏ chiếu rọi cả vùng đất, chẳng những không chói mắt như ban ngày khiến tâm tình rắn trở nên vui mừng... Này rắn này đương nhiên chỉ Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Đại Bạch cùng Ngân Tiểu Tiểu một trước một sau vào sơn động, Ngân Đại Bạch hiển nhiên càng vội vàng hơn Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Hoa, ta đã trở về!”

Đáng tiếc không có con rắn nào trả lời nó.

Ngân Đại Bạch dạo qua một vòng trong sơn động, không phát hiện Hoa Tiểu Hoa cùng mấy ấu xà đâu.

“Í? Kì lạ, bọn họ đi đâu?” Ngân Đại Bạch ngạc nhiên nói, thuận tiện hỏi Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu không nói chuyện, hướng chỉ Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy Ngân Đại Bạch không thật tâm thực lòng hỏi nó vấn đề này.

Ngân Đại Bạch ở nguyên tại chỗ chuyển mấy vòng, nghĩ nghĩ, cảm thấy theo tính cách Hoa Tiểu Hoa thì...
“Chắc là đi nhà hàng xóm.”

Nhà hàng xóm này đúng là chỉ nhà Lam Hồng của Lam Nhị Lam và Hồng Lam Hồng.

“Tiểu Tiểu, ta đi tìm cha cùng anh em của ngươi, người ngoan ngoan ở nhà đó!” Dặn dò một câu, Ngân Đại Bạch liền hung hăng đi rồi.

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, cứ ném mình ở trong nhà như vậy sao? Lỡ gặp phải kẻ xấu thì làm sao bây giờ? !

Đợi cho đến lúc thật sự chỉ còn lại Ngân Tiểu Tiểu một con rắn ở nhà, Ngân Tiểu Tiểu lại cảm thấy tịch tịch. Từ khi mình chui ra khỏi trứng đến giờ, còn chưa từng gặp một mình một người lần nào đâu, cả người Ngân Tiểu Tiểu không được tự nhiên, quả nhiên đã quen bên người có một đàn xà quan tâm bảo vệ mình, nếu như không có xà ở bên người liền tịch tịch cô độc? Nghĩ đến đây, Ngân Tiểu Tiểu quyết định sau này phải đối tốt với bọn Hoa Tiểu Ngũ một chút!

Cũng không để Ngân Tiểu Tiểu chờ thật lâu, một nhà rắn liền vội vàng vàng chạy trở về, Hoa Tiểu Hoa đứng mũi chịu sào, thấy Ngân Tiểu Tiểu ánh mắt đầu tiên liền xông lên hôn mặt Ngân Tiểu Tiểu, quan sát kỹ Ngân Tiểu Tiểu trong chốc lát mới quay đầu lại giận dữ hét lên với Ngân Đại Bạch theo sát phía sau mình: “Ngân Đại Bạch, ngươi dám mang theo Tiểu Tiểu đi ra ngoài!”

Ngân Đại Bạch thật sự cảm thấy mình oan muốn chết: “Tiểu Hoa, rõ ràng là ngươi đồng ý mà.”

“Ta đồng ý? Ta đồng ý khi nào?” Không biết có phải là ảo giác hay không, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy xà nhãn của Hoa Tiểu Hoa mở còn lớn hơn vừa rồi, “Tiểu Tiểu còn nhỏ như vậy, ngươi thế mà lại mang theo nó đi ra ngoài? Thật sự là muốn chọc giận chết ta!”

Thì ra buổi sáng hôm nay Hoa Tiểu Hoa để Ngân Đại Bạch nghe Ngân Tiểu Tiểu, không cho phép bắt nạt Ngân Tiểu Tiểu, nhưng Hoa Tiểu Hoa vốn không nghĩ Ngân Đại Bạch sẽ mang Ngân Tiểu Tiểu đi ra ngoài tìm trứng chim, đợi cho Hoa Tiểu Hoa ý thức được không thích hợp thì đã sắp đến buổi trưa, sau đó Hoa Tiểu Ngũ yếu ớt nói cho Hoa Tiểu Hoa “Ba ba mang Tiểu Tiểu đi tìm trứng chim”, Hoa Tiểu Hoa thế mới biết nguyên nhân hai ba con cho tới trưa cũng không xuất hiện! Đương nhiên Hoa Tiểu Ngũ sẽ không bán đứng Ngân Tiểu Tiểu, bởi vậy ở trong miệng Hoa Tiểu Ngũ, chuyện xưa bản cũ kể rằng Ngân Đại Bạch dụ Ngân Tiểu Tiểu đi theo nó tìm trứng chim, Ngân Tiểu Tiểu từ chối nhưng Ngân Đại Bạch lạm dụng uy quyền nên không thể không khuất tùng.

Hoa Tiểu Hoa vốn đang muốn đi tìm Ngân Đại Bạch cùng Ngân Tiểu Tiểu, tuy rằng Ngân Đại Bạch mang theo Ngân Tiểu Tiểu chắc sẽ không có chuyện gì, nhưng Hoa Tiểu Hoa thật tức giận a phần nộ, muốn tìm Ngân Đại Bạch răn dạy quả mắng một trận cho đỡ tức, nhưng lại bị Tiểu Tứ lúc thì dõ, lúc thì lừa dối đến nhà Lam Hồng chơi, cho nên nói, Ngân Tiểu Tiểu người muốn đi theo Ngân Đại Bạch tìm trứng chim một lần có được biết bao nhiêu người đánh yểm trợ cho người a!

Cho nên Ngân Đại Bạch gục hồng, Ngân Tiểu Tiểu liền chiếm được rắn thương yêu.

Hoa Tiểu Hoa đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên trên người Ngân Đại Bạch, nói vậy mấy ngày nay Ngân Đại Bạch chắc chắn sẽ sống không dễ chịu. [Đại Bạch a, mọi người đồng tình với chú, chú thật là thảm ~(~)]

Hoa Tiểu Hoa kéo Ngân Đại Bạch vào chỗ sâu trong sơn động mà dạy bảo, Ngân Tiểu Tiểu hồn nhiên không thèm để ý, đối với chuyện mình hại Ngân Đại Bạch bị mắng, Ngân Tiểu Tiểu không có...chút áy náy gì.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, ngày hôm nay theo ba ba đi tìm trứng chim có thích không?” Thấy Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch biến mất ở chỗ sâu trong sơn động, Hoa Tiểu Ngũ tiến đến bên người Ngân Tiểu Tiểu.

“Chơi chẳng vui!” Ngân Tiểu Tiểu chắc như đinh đóng cột, “Mệt chết đi được! Thật là quá xa !”

“A!” Hoa Tiểu Ngũ hoàn toàn không ngờ đáp án lại thế này, nó còn tưởng rằng ngày hôm nay Tiểu Tiểu nhất định rất vui vẻ!

“Nhưng mà.” Ngân Tiểu Tiểu lại mở miệng nói, “Cảnh sắc cũng không tệ lắm, rừng cây dùng để nghỉ mát sẽ rất tốt, còn có trứng chim không đếm hết được, vẫn tốt lắm.” Càng nói Ngân Tiểu Tiểu càng cảm thấy

nơi đó vô cùng thích hợp cho nó ở lại, vì thế Ngân Tiểu Tiểu nghiêm túc suy nghĩ sau này có nên định cư ở đó hay không.

Hoa Tiểu Ngũ lại “A” một tiếng, bây giờ nó đã hoàn toàn hồ đồ, vừa rồi Tiểu Tiểu rõ ràng nói chơi không vui, tại sao bây giờ lại nói vẫn tốt lắm! Rốt cuộc Tiểu Tiểu có ý gì!

Ngân Tiểu Tứ đi nàng qua bất đắc dĩ nhìn về phía đỉnh, lại thật sâu thật sâu ưu thương, mình sống với xà có chỉ số thông minh loại này, thật sự sẽ không khiến chỉ số thông minh của mình rút lui sao?

Ngân Tiểu Nhất nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu cùng Hoa Tiểu Ngũ ngây ngô cười.

“Ta cũng muốn.”

“Đi chơi.”

Đây là Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam nói, chỉ là, không có xà đi phản ứng hai chúng nó.

Ngân Tiểu Tiểu ngáp một cái.

Hoa Tiểu Ngũ có chút khó khăn: “Tiểu Tiểu, ta còn chưa mệt.”

Ngân Tiểu Tiểu thu hồi đang đánh ngáp một nửa: “Người mệt hay không mệt liên quan gì đến ta.”

“Tiểu Tiểu người mệt mà, mệt có nghĩa là người buồn ngủ, nhưng bây giờ ta chưa muốn ngủ, vậy làm sao quần thành bánh quẩy để ngủ, này không thể được a.”

Ngân Tiểu Tiểu nghe xong Hoa Tiểu Ngũ nói càng mệt.

Ngân Tiểu Tiểu nhìn bên ngoài sơn động: “Bên ngoài đã tối rồi, nên ngủ.” Ý là Hoa Tiểu Ngũ người không mệt cũng nên đi ngủ.

Ta nói, thói quen trời tối liền đi ngủ này... Ngân Tiểu Tiểu người lúc còn làm người có như vậy sao?

Ngân Tiểu Nhất, Ngân Tiểu Tứ, Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam tự giác đến gần Ngân Tiểu Tiểu, Hoa Tiểu Ngũ vừa nhìn trận thế này không ổn, mình không thể lạc đàn được, vì thế cũng cứng rắn cùng lên.

Thật ra Ngân Tiểu Tiểu rất muốn đảo cặp mắt trắng dã, đáng tiếc rắn không có mí mắt.

Ấu xà đến gần Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu lại một lần nữa trở thành một thân cây trong bánh quẩy. Có thể là rất mệt nhọc, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy tư thế này không tồi, vì thế thực an ổn ngủ.

Dần dần, từng ấu xà đều lâm vào giấc ngủ, trừ Hoa Tiểu Ngũ.

Mắt Hoa Tiểu Ngũ lóe uất ức trong đêm đen, mình thật sự không mệt được chứ! Như vậy rất khó chịu được không!

Hoa Tiểu Ngũ, ai bảo người ngủ trưa nhiều làm chi! Người xem, báo ứng đến đây!

Dường như thời khắc ánh mặt trời chiếu vào sơn động, Ngân Tiểu Tiểu liền tỉnh, chờ giây lát, những ấu xà còn lại cũng theo thứ tự tỉnh, vẫn là, trừ Hoa Tiểu Ngũ, hàng này nửa đêm về sáng mới ngủ, giờ phút này đang ngủ say, đương nhiên không có con rắn nào đi quấy rầy nó.

Nhưng buổi sáng hôm nay làm Ngân Tiểu Tiểu ngạc nhiên là, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa luôn luôn ngủ ở chỗ sâu trong sơn động, giờ phút này đang ngủ ở bên cạnh chúng nó.

Thật là kỳ quái, sao chúng nó lại ngủ bên cạnh mà không phải ở chỗ sâu trong sơn động? Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy mình thiệt tình không hiểu nổi hai con rắn hay thay đổi thất thường này.

16. Chương 16

Sau khi ấu xà thức dậy, Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch cũng không thể tiếp tục nằm ngủ, vì thế Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch cũng dậy, nhưng trạng thái của hai con rắn vừa nhìn đã biết ngày hôm qua ngủ khuya, ngày hôm nay lại thức dậy rất sớm. Về phần tại sao... Khụ khụ, đương nhiên không phải như các

người nghỉ! Ngày hôm qua Hoa Tiểu Hoa rần rạy quở mắng Ngân Đại Bạch quá lâu! Làm hai con rần đều ngủ quá muộn! Còn lại chuyện gì cũng không xảy ra!

Ngân Đại Bạch cùng Hoa Tiểu Hoa hôm nay phải cùng đi săn.

Ngân Tiểu Tiểu ở nhìn qua nhìn lại Ngân Đại Bạch cùng Hoa Tiểu Hoa, nhân cầu vừa chuyển, tha qua Hoa Tiểu Ngũ đang chuyển động bên cạnh mình, nói thầm vài câu bên tai Hoa Tiểu Ngũ.

“A, như vậy được không?” Hoa Tiểu Ngũ nghe xong Ngân Tiểu Tiểu nói, có chút chần chờ.

Ngân Tiểu Tiểu lớn tiếng “Hừ” một phát.

Hoa Tiểu Ngũ co rụt thân rần lại: “Được rồi được rồi, ta đã biết.”

Hoa Tiểu Ngũ cọ từng chút đến bên người Hoa Tiểu Hoa: “Cha.”

Hoa Tiểu Hoa liếc mắt nhìn Hoa Tiểu Ngũ: “Gì?”

Hoa Tiểu Ngũ nuốt ngụm nước bọt: “Cái đó, hôm nay cha cùng ba ba đi săn sao?”

“Ừ.”

“Cái đó, cái đó.” Mặt rần của Hoa Tiểu Ngũ nặn ra một đồng tươi cười, “Ha ha, ha ha, ta, ta muốn đi với cha cùng ba ba.”

“Không được.” ngay cả liếc mắt nhìn Hoa Tiểu Ngũ Hoa Tiểu Hoa cũng ngại quá nhiều .

“Vì cái gì?” Hoa Tiểu Ngũ suy sụp.

... Lúc này ngay cả Hoa Tiểu Hoa nói cũng không muốn nói.

“Ta cũng muốn đi, cha.” Ngân Tiểu Tứ cười híp mắt mở miệng.

“... Ta cũng đi.” Ngân Tiểu Nhất cũng đặt ánh mắt lên người Hoa Tiểu Hoa.

“Nếu tất cả mọi người cùng đi.”

“Chúng ta cũng phải đi.”

Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam vẫn ăn ý như vậy.

“... Nếu đều đi, cũng không có lý do ném ta ở trong nhà một mình đúng không?” cuối cùng Ngân Tiểu Tiểu cũng lên.

“...” Hoa Tiểu Hoa dùng sức trừng mắt... Ngân Đại Bạch.

Ngân Đại Bạch thực uất ức, này này, có liên quan gì đến ta? Vì sao phải trừng ta?

Không trừng người trừng ai! Đều vì ngày hôm qua người mang Tiểu Tiểu đi ra ngoài mới dẫn đến cục diện hôm nay! Chẳng lẽ không nên trách người sao? !

Ngân Đại Bạch uốn éo đầu rần, tóm lại bây giờ ta nói cái gì đều sai, ta không nói nữa.

“... Được rồi, muốn đi thì đi đi.” Hoa Tiểu Hoa không tình nguyện đồng ý yêu cầu của đám ấu xà yêu cầu.

Hoa Tiểu Ngũ đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, vội vàng bỏ lại bên người Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, ta đã làm theo người nói, đúng chưa?”

“Ừ, làm tốt lắm.” Ngân Tiểu Tiểu nhếch môi dùng sức cười với Hoa Tiểu Ngũ, sau đó vút xuống Hoa Tiểu Ngũ nhìn mình tươi cười liền lâm vào trạng thái si ngốc mà đi.

A, ha ha, Tiểu Tiểu nở nụ cười với mình, thật đáng yêu. Cả người Hoa Tiểu Ngũ đều toát ra bong bóng màu hồng, trong nhà dù là đại xà ấu xà đều ghét bỏ vòng qua Hoa Tiểu Ngũ mà đi.

Do lần này cả nhà đều rời giường từ sáng sớm, bên ngoài tuy rằng mặt trời đã lên, nhưng độ ẩm còn không quá cao, ngẫu nhiên có một trận gió không biết từ nơi nào thổi qua, lại càng mang đến cảm giác mát mẻ, Ngân Tiểu Tiểu yêu chết cảm giác này, chỉ có cảm thụ qua độ ẩm giữa trưa ở nơi này mới có thể mang theo tâm tình như là cảm ơn để nhận thức cảm giác mát mẻ lúc sáng sớm này được chứ!

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu thúc giục Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch xuất phát nhanh lên.

Hoa Tiểu Hoa bị Ngân Tiểu Tiểu hối chịu không được, đành phải đồng ý xuất môn ngay bây giờ.

Sau đó cả nhà lung la lung lay bỏ đi tới nơi săn bắn.

“Muốn đến chỗ có sông nhỏ.” Ngân Tiểu Tiểu lo lắng bỏ rất nhanh lên phía trước vài bước, “Nhất định phải có.”

Hoa Tiểu Hoa liếc nhìn trời, không nói chuyện, chỉ lo đi về phía trước... Thật ra cái liếc lên trời kia có thể lý giải là Hoa Tiểu Hoa chỉ liếc nhìn mà thôi.

Tuy rằng thực khinh bỉ thể chất sợ nóng của nhi tử nhà mình, nhưng Hoa lão cha mặt ngoài cường hãn nội tâm ôn nhu vẫn theo ý của Ngân Tiểu Tiểu, trạch hướng mình thường đi mà chuyển tới một chỗ khác có nước.

Ngân Đại Bạch bỏ ở mặt sau cùng phụ trách cản phía sau, nhìn bầu bạn của mình uốn éo uốn éo ở phía trước, nước miếng phải gọi là tràn ra a, đêm qua không được ăn đó! Ai, bây giờ Tiểu Hoa còn không nguôi giận nữa.

“Ở chỗ này đi.”

Hoa Tiểu Hoa dừng, thỏa mãn nhìn nhìn bốn phía, cách chỗ mình không xa còn có một con sông nhỏ, bốn phía cỏ mọc cũng rất tươi tốt, thực thích hợp ỉnh và Ngân Đại Bạch đi săn.

Ấu xà cũng ngừng lại, hiển nhiên cũng rất vừa lòng nơi này.

Ngân Đại Bạch vui vẻ từ phía sau đi lại đây, miệng cười toe toét nhìn Hoa Tiểu Hoa vui vẻ: “Tiểu Hoa, chúng ta cùng đi săn đi, để bọn nhỏ đây chơi là được rồi.”

Hoa Tiểu Hoa rất rõ ràng bộ dạng này của Ngân Đại Bạch, chỉ ném câu “Người trái ta phải” rồi bỏ đi.

Ngân Đại Bạch thương tâm nhìn bóng lưng Hoa Tiểu Hoa, rốt cuộc muốn mình làm sao Tiểu Hoa mới có thể hết giận? Tiểu Hoa thích nhất là đi săn với mình mà, lần này sao lại người trái ta phải.

Nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra biện pháp tốt, Ngân Đại Bạch buông thông đầu rắn đi đi rồi.

Ngân Tiểu Tiểu vốn muốn nói Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch không cần bắt chuột thứ ghê tởm đó, nhưng nghĩ lại mình đâu có ăn, bắt hay không bắt cũng như nhau, chẳng qua đợi cho chúng nó ăn cơm mình trốn xa một chút là được rồi.

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu yên tâm.

Ngân Tiểu Tiểu ngồi tại chỗ ngăn người, thuận tiện dùng cái đuôi quật chấm đất mặt, giả bộ ta đang rất nghiêm túc suy nghĩ... Mặc dù mắt không có tiêu cự.

Ngân Tiểu Tiểu đang ngăn người lên, sau đó đột nhiên cảm giác được cái đuôi đang đánh mặt đất bị cản mạnh một cái, đau đớn nháy mắt chạm đến dây thần kinh của Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu mãnh liệt quay đầu lại:

“Hoa Tiểu Ngũ! người làm gì! ! !”

...

Hoa Tiểu Ngũ bị Ngân Tiểu Tiểu hét lên sợ tới mức lui về phía sau vài bước, nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu xoay người bước tới gần mình, Hoa Tiểu Ngũ cảm giác được thân thể mình đang run lên: “Tiểu, Tiểu Tiểu, người, người, ta, ta...”

Ngân Tiểu Tiểu bình tĩnh đưa ra mặt xà: “Hoa Tiểu Ngũ người cản ta làm gì! có biết sẽ đau hay không!”

“Người ta không cố ý! Tiểu Tiểu người đừng đến đây!” Hoa Tiểu Ngũ mình rất muốn khóc như lúc trước Ngân Tiểu Tiểu nói để biểu đạt tâm tình bây giờ của mình.

“Cha cùng ba ba đi săn, chúng ta đương nhiên phải chơi đùa! Tiểu Tiểu vì sao lại kích động như vậy! Ta làm sai gì sao?” Hoa Tiểu Ngũ cực lực giải vây ỉnh, mình không muốn bị Tiểu Tiểu đuổi giết a!

“Chơi?” Ngân Tiểu Tiểu càng phần nộ, “Ai chơi cái trò cắn mạnh đó hả? hả? ? Ai sẽ hả? ? ! !”

“Vốn, vốn là vậy mà!” Hoa Tiểu Ngũ cảm thấy mình thật sự rất muốn khóc, “Không tin người xem mọi người đi, tất cả mọi người đều làm như vậy.”

Nét mặt của Ngân Tiểu Tiểu rõ ràng không tín nhiệm mà nhìn sang những con rắn khác.

...

Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam người cắn trước một ngụm ta lại tiếp tục cắn một ngụm, người tiếp tục tiếp tục cắn một ngụm ta tiếp tục tiếp tục tiếp tục cắn một ngụm, thật sự là anh em thân thiết gắn bó mà.

...

Ngân Tiểu Tứ đề phòng nhìn Ngân Tiểu Nhất đứng ở trước mặt mình, khuôn mặt mộc của Ngân Tiểu Nhất đang nhìn Ngân Tiểu Tứ... Ta nói, hai chúng nó đang làm cái gì?

17. Chương 17

Ngân Tiểu Nhất cùng Ngân Tiểu Tứ đang giằng co, Ngân Tiểu Tiểu cũng quên đuổi theo Hoa Tiểu Ngũ, đứng tại chỗ đợi đoạn sau.

Ngân Tiểu Nhất phòng mãi không công, xuất kỳ bất ý, một giây khi Ngân Tiểu Tứ thả lỏng cảnh giác Ngân Tiểu Nhất lập tức nhào lên cắn thân rắn của Ngân Tiểu Tứ một ngụm.

“Ngân Tiểu Nhất, người thật sự dám cắn ta! Người đứng lại đó cho ta!” Ngân Tiểu Tứ bị cắn xù lông (xin xem nhẹ chuyện rắn không có lông ...), đuổi theo Ngân Tiểu Nhất còn chưa thôi, thề phải bắt được Ngân Tiểu Nhất sau đó... Cắn lại một ngụm.

Ngân Tiểu Tiểu từ hóa đá khôi phục lại nhìn thấy Ngân Tiểu Nhất cùng Ngân Tiểu Tứ một trước một sau biến mất trong tầm mắt của mình, rất muốn khóc.

Đây đều là chuyện gì a chuyện gì! Chơi trò chơi phải nhất định cắn rắn sao! Đau lắm biết không! Ngân Tiểu Tiểu bi phẫn : “Hoa Tiểu Ngũ ta cho người biết, người muốn cắn thì đi tìm Ngân Tiểu Nhất... và Ngân Tiểu Tứ! Người nếu còn dám cắn ta! Ta...” Ta cũng sẽ không cắn trở về...

“Ta... Ta sẽ nói cha cắn người!” ừ, đúng vậy, đó là một biện pháp tốt.

Hoa Tiểu Ngũ thực uất ức, độc xà bộ tộc luôn chơi đùa như vậy, cũng không thấy ai phản đối mà, sao Tiểu Tiểu lại phản ứng lớn như vậy chứ, nhưng mà nói cho cha cha cũng không thể cắn mình, đây là cách rèn luyện năng lực đi săn của mình đó!

Nhưng mà nhìn thấy mặt rắn của Ngân Tiểu Tiểu đã muốn đen rớt ra, Hoa Tiểu Ngũ lần đầu lựa chọn sáng suốt tránh đi mũi nhọn, ngoan ngoãn bỏ đi tìm Ngân Tiểu Nhất... và Ngân Tiểu Tứ.

Ngân Tiểu Tiểu đứng tại chỗ đen mặt trong chốc lát, nhìn Tứ ca thật là thông minh, không ngờ cũng là đồ đần! Bị người gây chiến một phát đã xù lông, nó không thể bình tĩnh một chút sao? ! Người mà đuổi theo Ngân Tiểu Nhất cắn lại một phát cũng chỉ càng chứng minh người là một đồ đần ! Huống chi...

Ngân Tiểu Tiểu mắt nhìn Ngân Tiểu Tứ dù làm thế nào cũng đuổi không kịp Ngân Tiểu Nhất... Càng càng giống đồ đần được chứ!

Ngân Tiểu Tiểu cũng không để ý Hoa Tiểu Nhị và Hoa Tiểu Tam kia đang cắn vui vẻ đằng kia, tự mình du đang bốn phía.

... Thực không thú vị.

Ngân Tiểu Tiểu bĩ môi, thật là rất nhàm chán, ở đây trừ cỏ cũng chỉ có cỏ, cái gì cũng không có, thật là không có ý nghĩa.

“Dọn cơm dọn cơm !” thân ảnh Hoa Tiểu Hoa từ xa đến gần, thanh âm cũng dần dần lớn lên.

Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam lập tức ngừng động tác, hoan hô xông về phía Hoa Tiểu Hoa. Ngân Tiểu Nhất, Ngân Tiểu Tứ cùng Hoa Tiểu Ngũ đã bỏ đi thật xa cũng bật người bỏ trở về, ai cũng sẽ không từ chối đồ ăn nha.

Bên này Hoa Tiểu Hoa ném thức ăn bắt được xuống đất, bên kia mái hiên Ngân Đại Bạch cũng mang theo thức ăn trở lại.

Ngân Tiểu Tiểu vòng qua bọn Ngân Tiểu Nhất, nhìn nhìn bên trong, vẻ mặt lập tức chán ghét lui về phía sau vài bước. Quả nhiên vẫn chuột được rắn yêu thích sao? Hoa Tiểu Hoa mang về đều là một ít chuột chết. Mặc dù đều là rớt nọc độc vào trong cơ thể chuột để con chuột tử vong, bề ngoài nhìn không ra con chuột chết thảm bao nhiêu, nhưng mà nhìn chuột như vậy đã rất khó làm cho người ta tiếp nhận được chứ.

Nghĩ đến đây Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy may mắn, mẹ nó, may mà xuyên thành con rắn, nếu mà xuyên thành chuột thì mình có khi chết vì đường trường không chấp nhận được!

... Ngân Tiểu Tiểu, người thật sự quên chuyện người sợ rắn rồi phải không.

“Í? Đây là?” ánh mắt của Ngân Tiểu Tiểu bị thức ăn Ngân Đại Bạch mang về hấp dẫn, này không phải là chuột, bộ dạng có vẻ như giống... chuột đồng?

“Đây là chuột đồng.” Hoa Tiểu Hoa nhìn thức ăn làm Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy nghi hoặc, nói.

“Tiểu Tiểu, người muốn ăn chuột đồng sao?” Ngân Đại Bạch tràn ngập mong đợi hỏi Ngân Tiểu Tiểu, nếu Tiểu Tiểu thích ăn chuột đồng thì tốt rồi, như vậy mỗi ngày mình sẽ không cần đi tìm trứng chim cho Tiểu Tiểu!

“Không ăn đâu.” Ngân Tiểu Tiểu trừng mắt, đầu rắn chuyển sang bên kia. Ở trong mắt Ngân Tiểu Tiểu, chuột đồng tuy rằng không phải chuột, nhưng là bộ dáng lại giống hệt chuột nha! Bộ lông đó, nhan sắc đó, Ngân Tiểu Tiểu nghĩ mình phải nuốt chuột đồng vào bụng đã cảm thấy buồn nôn.

... Ngân Đại Bạch lại bỏ đi rồi.

Ngân Tiểu Tiểu mới mặc kệ ba ba bị đả kích hay là thất vọng, lại lui về phía sau vài bước, tránh xa nơi chúng ấu xà dùng cơm.

Chúng ấu xà bắt đầu dùng cơm, bắt đầu cắn nuốt chuột, chuột đồng, khoe miệng Ngân Tiểu Tiểu co giật vài cái, lại cách ra xa xa.

Hoa Tiểu Hoa từ giữa lui ra, không ăn gì, Ngân Đại Bạch cũng không ăn, Ngân Tiểu Tiểu biết hai con rắn chủ yếu cho ấu xà ăn trước, lúc sau sẽ đi vỗ con mồi của mình. Cũng đúng, chuột bắt về phần lớn là chuột non, Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch ăn không đủ no.

Đợi cho ấu xà đều ăn xong rồi, mặt trời cũng lên tới giữa không trung, độ ẩm không ngừng lên cao, ấu xà ăn no liền trực tiếp nằm trên mặt đất phơi nắng, hơi có chút buồn ngủ.

“Các người ở trong này không được phép chạy loạn, ta và ba ba các người đi săn.” Hoa Tiểu Hoa dặn dò năm ấu xà nằm như xác chết trước mặt, “Í? Tiểu Tiểu đâu?”

Ngân Tiểu Tứ nâng đuôi lên, chỉ chỉ về phía bờ sông, trầm trầm nói: “Tiểu Tiểu ở bên kia.”

Hoa Tiểu Hoa nhìn lại hướng Ngân Tiểu Tứ chỉ, chỉ liếc mắt một cái đã khiến Hoa Tiểu Hoa như muốn ngừng thở.

Lúc sau kèm theo một tiếng kêu “Tiểu Tiểu!” sợ hãi, Hoa Tiểu Hoa lấy tốc độ nhanh nhất bình sinh phóng đi bờ sông.

Một tiếng kêu sợ hãi này của Hoa Tiểu Hoa cũng làm cho trái tim toàn bộ rắn ở đây nảy lên, lập tức xoay người đứng lên nhìn về phía Hoa Tiểu Hoa đang phi đến.

Ngân Đại Bạch thấy Hoa Tiểu Hoa phóng về phía bờ sông đồng thời theo bản năng đi theo sau Hoa Tiểu Hoa.

Hoa Tiểu Hoa vọt tới bờ sông, cắn mạnh thân rắn của Ngân Tiểu Tiểu kéo Ngân Tiểu Tiểu ra khỏi bờ sông, quăng lên trên mặt đất.

“...” Đây là Ngân Đại Bạch cùng Ngân Tiểu Tứ.

“... ?” Đây là Ngân Tiểu Nhất.

“... A?” Đây là Hoa Tiểu Ngũ.

“... ...” Đây là Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, người không sao chứ?” Hoa Tiểu Hoa khẩn trương vây quanh Ngân Tiểu Tiểu không ngừng hỏi.

“... Đau.” Ngân Tiểu Tiểu rên một tiếng, sau đó rụng rơi nước mắt.

“Đau chỗ nào đau chỗ nào?” Hoa Tiểu Hoa thấy nước mắt của Ngân Tiểu Tiểu, vội vàng hỏi.

Ngân Tiểu Tiểu ai oán nhìn Hoa Tiểu Hoa, vừa nức nở vừa nói : “Là chỗ người mới cắn.”

Hoa Tiểu Hoa vội vàng tiến đến chỗ mình mới cắn, không rách da cũng không chảy máu...

“Không đau không đau mà, là cha sai.” Dù nói thế nào, nhĩ tử đau đều sẽ làm cha đau lòng, nhưng nghĩ đến nguyên nhân mình cắn Ngân Tiểu Tiểu, sắc mặt Hoa Tiểu Hoa cũng có chút khó nhìn, “Ngân Tiểu Tiểu, người không có chuyện gì chạy xuống nước làm cái gì? Không sợ chết đuối sao?”

“... Ta nằm úp sấp ở nơi thực an toàn mà.” Ngân Tiểu Tiểu lại rơi hai giọt nước mắt, “Hơn nữa, không phải ta đã nói muốn tới nơi có nguồn nước rồi sao?”

... Là thế phải không? Hoa Tiểu Hoa ngửa đầu nhìn trời, mình chỉ nghĩ Tiểu Tiểu sợ nóng, đến bờ sông có thể uống nước chẳng hạn, ai có thể ngờ đứa trẻ trâu này lại ngâm mình trong nước !

18. Chương 18

“Cha, không có chuyện gì đâu, lần trước đi chơi với bọn Lam Nhất Nhất Tiểu Tiểu cũng như vậy.” Chỉ cần là nơi có náo nhiệt nhất định không thiếu được Hoa Tiểu Ngũ.

Hoa Tiểu Hoa thật vất vả mới hòa hoãn sắc mặt lại bị Hoa Tiểu Ngũ nói cho đen lại, thì ra đây còn không phải lần đầu tiên Ngân Tiểu Tiểu ngâm mình trong nước! Lần trước mà thật sự xảy ra chuyện gì, bên người ngay cả một đại xà cũng không có thì Tiểu Tiểu làm sao bây giờ?

“Lúc ấy ta ở ngay không xa trông Tiểu Tiểu, cha đừng lo lắng.” Ngân Tiểu Tứ biết vấn đề bây giờ, đi lại giải thích cho Hoa Tiểu Hoa.

Hoa Tiểu Hoa vẫn biết Tiểu Tứ này, trừ có đôi lúc hơi thần kinh (...) vẫn có thể tin được, huống chi nói thế nào chuyện lần trước đã qua, Tiểu Tiểu cũng không xảy ra chuyện gì, bây giờ mà bởi mớ quả thật có chút chuyện bé xé ra to, nghĩ đến đây Hoa Tiểu Hoa cũng buông xuống một nửa tâm: “Ngân Tiểu Tiểu, sau này người còn dám làm chuyện nguy hiểm gì, cẩn thận ta giam lỏng người trong sơn động, cho người ra không được!”

... Ngân Tiểu Tiểu hỗn độn, rắn mà cũng biết từ giam lỏng này? !

“Ngân Tiểu Tiểu người có nghe hay không!” Hoa Tiểu Hoa nhìn ra Ngân Tiểu Tiểu xuất thần, quát một đũa về phía đầu Ngân Tiểu Tiểu.

“... Đã biết.” Ngân Tiểu Tiểu uất ức trả lời, rất đau được chứ, nhưng mà nhìn Hoa Tiểu Hoa bây giờ đang nổi nóng, mình vẫn không nên phản kháng mới tốt.

Ngân Tiểu Tiểu dưới sự giám thị của Hoa Tiểu Hoa xuống sông lại, đem nửa thân trên lộ ra khỏi mặt nước, hơi có chút lấy lòng nhìn thấy Hoa Tiểu Hoa.

Hoa Tiểu Hoa lo lắng nhìn nửa ngày, cuối cùng xác định Ngân Tiểu Tiểu vẫn thực an toàn, liền gọi Ngân Tiểu Tứ tới: “Tiểu Tứ, trông kỹ Tiểu Tiểu.”Edit: Đàm Cơ (Được đăng tại phuanhac01.wordpress)

“...” Ngân Tiểu Tứ thực buồn bực, tại sao lại là ta.

Sau đó Hoa Tiểu Hoa liền đi tìm thức ăn , Ngân Đại Bạch lấy lòng đi theo sau Hoa Tiểu Hoa.

“Tiểu Hoa, hôm nay người muốn ăn cái gì?” Ngân Đại Bạch ở phía sau Hoa Tiểu Hoa một bước, cười híp mắt hỏi.

Hoa Tiểu Hoa không nói chuyện.

“Tiểu Hoa, ta giúp người đi săn được không?”

Hoa Tiểu Hoa vẫn đi phía trước.

“Tiểu Hoa, người đừng tức giận được không?”

...Edit: Đàm Cơ (Được đăng tại [phuanhcac01.wordpress](http://phuanhcac01.wordpress.com))

“Tiểu Hoa Tiểu Hoa, ta...”

“Người có thể câm miệng hay không!” Hoa Tiểu Hoa dứt khoát ngừng lại, nghiêng người hung hăng nhìn Ngân Đại Bạch, “Người có biết mình thực âm ỉ không hả? Hả?”

“... Tiểu Hoa.” Ngân Đại Bạch đáng thương áp sát vào Hoa Tiểu Hoa, chìa xà tín liếm liếm khóe miệng Hoa Tiểu Hoa, “Là ta sai, tha thứ ta được không?”

Mặt Hoa Tiểu Hoa nháy mắt liên đỏ, hơi có chút nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Ngân Đại Bạch người động dục có thể nhìn trường hợp hay không!”

Ngân Đại Bạch vô tội trừng lớn xà nhãn nhìn Hoa Tiểu Hoa.

... Cuối cùng vẫn là Hoa Tiểu Hoa bại trận: “Ta cho người biết Ngân Đại Bạch, chắc chắn chắc chắn không có lần sau! Nếu có lần sau, người đừng mong ta để ý người nữa!”

Ngân Đại Bạch nghe người yêu nói mạnh bạo kì thực lượng không khí không đủ, cười rất vui vẻ, Tiểu Hoa tha thứ mình, nhịn không được lại đến gần hôn nhẹ khóe miệng Hoa Tiểu Hoa.

“Ngân Đại Bạch người đủ chưa!” Hoa Tiểu Hoa tiếp tục quát, “Còn không mau đi tìm đồ ăn cho ta!”

Ngân Đại Bạch nhận lệnh, tâm tình tốt đi tìm con mồi .

... Ừ, đúng vậy, từ lúc Hoa Tiểu Hoa ở chung với Ngân Đại Bạch, đại đa số thức ăn của Hoa Tiểu Hoa đều là Ngân Đại Bạch bắt, đó cũng là một cách thể hiện tình yêu —— đây là Hoa Tiểu Hoa nói.

Thừa dịp Ngân Đại Bạch đi săn, Hoa Tiểu Hoa tìm một nơi gần đó bắt đầu phơi nắng, ai nha nha, thật là sung sướng, Hoa Tiểu Hoa thoải mái nói rì rầm (... Đây là heo sao?), cuộc sống của xà thật sự là hưởng thụ, xà có bạn đời thật sự là hạnh phúc. Nhưng mà, Hoa Tiểu Hoa trừng mắt nhìn không trung, ừ, nhất định không thể để cho bọn nhỏ phát hiện thức ăn của mình đều do Đại Bạch bắt, rất ảnh hưởng hình tượng của mình! Hoa Tiểu Hoa ôm định chủ ý không cho ấu xà biết mà lười nhác, nói đến cùng cũng là vì mặt mũi mà thôi...

Hoa Tiểu Hoa phơi đến buồn ngủ thì Ngân Đại Bạch đã trở lại, rất rõ ràng, Hoa Tiểu Hoa chắc chắn không có khả năng để bụng đói mà ngủ, ba hai phát đã nuốt hết thức ăn Ngân Đại Bạch mang về, Hoa Tiểu Hoa lại nằm tại chỗ tiếp tục phơi nắng ngủ.

Ngân Đại Bạch cũng nắm chặt thời gian ăn cơm, sau đó tiến đến bên người Hoa Tiểu Hoa, dùng miệng rần hôn miệng rần của Hoa Tiểu Hoa một chút, Hoa Tiểu Hoa mơ mơ màng màng cũng không quản Ngân Đại Bạch chiếm tiện nghi của mình.

Ngân Đại Bạch rất vui vẻ, điều này chứng minh Tiểu Hoa hoàn toàn tha thứ ỉnh!

Ngân Đại Bạch đem đầu rần dán chặt lấy đầu rần của Hoa Tiểu Hoa, cái đuôi quần mấy vòng lấy cái đuôi của Hoa Tiểu Hoa cái, yên yên tâm tâm cùng Hoa Tiểu Hoa ngủ.

Hai đóa hoa nở trên một nhánh, bên này Ngân Đại Bạch cùng Hoa Tiểu Hoa ngọt ngào như mật, bên kia mấy ấu xà đã ngủ dưới ánh mặt trời, vốn là một cảnh rất đẹp lại bị một trong mấy cái ấu xà phá hủy, cần thận nhìn thì ra là có một ấu xà ở nơi đó lặn qua lộn lại không biết đang làm cái gì.

Ngân Tiểu Tiểu nằm ở trong sông phải nói là mát mẻ, bốn phía im lặng khiến Ngân Tiểu Tiểu cũng nhin không được ngáp một cái, Ngân Tiểu Tiểu lại cọ xát thân mình hướng lên trên bờ, thuận tiện tránh ở trong bóng của một tảng đá nhỏ muốn ngủ một giấc.

Ngân Tiểu Tiểu đang mơ hồ lại bị động tĩnh bên cạnh đánh thức, không đợi mở mắt thành công, đã bị một thân mình mềm mềm hơi nóng đụng phải.

Ngân Tiểu Tiểu hoảng sợ, tập trung nhìn vào chỗ mới bị động vào kia... Là Hoa Tiểu Ngũ.

“... Người không ngủ được sao?”

“Tiểu Tiểu, ta ngủ không được.” Hoa Tiểu Ngũ ai oán đến mức đỉnh đầu Ngân Tiểu Tiểu run lên.

Nhưng điều này cũng làm cho Ngân Tiểu Tiểu nhớ lại nguyên nhân Hoa Tiểu Ngũ ngủ không được, nói đến cùng không phải vì hai ngày nay làm việc nghỉ ngơi không bình thường sao.

Điều này làm cho Ngân Tiểu Tiểu khó xử, Hoa Tiểu Ngũ ngủ không được mình cũng không có cách nào: “VẬY... Người muốn thế nào?”

“Tiểu Tiểu, chúng ta đi thám hiểm đi?” Hoa Tiểu Ngũ nghe thấy Ngân Tiểu Tiểu hỏi mình, bật người hưng phấn mà đưa ra yêu cầu.

Ngân Tiểu Tiểu nghi ngờ nhìn chằm chằm Hoa Tiểu Ngũ đang hưng phấn, người này có phải đã sớm dự mưu đúng không?

“Hay là thôi đi, trước khi cha đi không phải đã nói chúng ta không được rời khỏi nơi này sao?” Ngân Tiểu Tiểu lại nói, “Hơn nữa, ta sợ nóng người cũng biết mà, bây giờ ánh mặt trời chói chang như vậy, ta không muốn đi với người.”

Hoa Tiểu Ngũ bĩu môi, rõ ràng mất hứng.

Ngân Tiểu Tiểu trợn mắt ở trong lòng, nói thầm, còn không vui sao, người có mất hứng ta cũng sẽ không theo người đi thám hiểm !

“Hoa Tiểu Ngũ, trở về ngủ.”Edit: Đàm Cơ (Được đăng tại phuanhac01.wordpress)

Thanh âm đột nhiên xuất hiện khiến Hoa Tiểu Ngũ cùng Ngân Tiểu Tiểu giật nảy mình.

Hai răn cùng nhau quay đầu nhìn lại, thì ra là Ngân Tiểu Tứ.

“... Tứ ca, sao người lại tới đây?” Hoa Tiểu Ngũ chột dạ hỏi.

Ngân Tiểu Tứ khẽ hừ một tiếng: “Người vừa mới nói gì với Tiểu Tiểu ta đều nghe thấy, nếu người không muốn ta nói chuyện này cho cha thì quay trở về ngủ ngay!”Edit: Đàm Cơ (Được đăng tại phuanhac01.wordpress)

Vì thế Hoa Tiểu Ngũ uất ức theo sau Ngân Tiểu Tứ đi rồi.

... Nói đến cùng, Ngân Tiểu Tứ cũng là một con rắn biết mách lẻo!

19. Chương 19

Ngân Đại Bạch đang ngủ mơ thì bị Hoa Tiểu Hoa cắn tỉnh.

Ánh mắt Ngân Đại Bạch nhìn Hoa Tiểu Hoa mờ mịt mang theo uất ức, đã nói tha thứ cho ta, sao giờ ngay cả ngủ một giấc cũng không để ta ngủ an ổn hả.

Hoa Tiểu Hoa thật không nghĩ như vậy, mục đích khiến nó đánh thức Ngân Đại Bạch là...

“Đại Bạch, ngày hôm nay còn chưa đi đào trứng chim cho Tiểu Tiểu đâu.”

Thì ra là vì vậy sao? Ngân Đại Bạch khóc không ra nước mắt, lần đầu tiên cảm nhận rõ mỗi ngày đi đào trứng chim cho Ngân Tiểu Tiểu là một vấn đề rất quấy nhiễu xà.

“Đã biết, ta đi đây.” Ngân Đại Bạch phờ phạc lên tiếng, chuẩn bị đi đào trứng chim cho Ngân Tiểu Tiểu.

Vừa lúc đó Hoa Tiểu Hoa nhào lên người Ngân Đại Bạch, hung hăng hôn hít miệng rắn của Ngân Đại Bạch một chút, sau đó rất nhanh xuất phát tới chỗ bọn Ngân Tiểu Tiểu: “Đi nhanh về nhanh đó!”

Bị Hoa Tiểu Hoa hôn đến ngây ngô vui vẻ nửa ngày Ngân Đại Bạch mới hồi phục lại tinh thần, vừa rồi còn phờ phạc, lúc này đã vui vẻ phấn khởi, bước theo nhịp hưng phấn đi tìm trứng chim cho Ngân Tiểu Tiểu.

Hoa Tiểu Hoa trở lại chỗ Ngân Tiểu Tiểu, chúng ấu xà cũng đã ngủ trưa tỉnh lại, bắt đầu du dương bốn phía, Ngân Tiểu Tiểu cũng từ trong nước đi ra, tuy rằng bây giờ độ ẩm vẫn chưa hết nóng, nhưng đối với Ngân Tiểu Tiểu mà nói cũng đã có thể tiếp thụ được.

Ừ, trừ bỏ Hoa Tiểu Ngũ.

Đúng vậy, Hoa Tiểu Ngũ còn đang ngủ.

Hoa Tiểu Ngũ bị Ngân Tiểu Tứ kéo về, lại bị Ngân Tiểu Tứ dùng thân thể của mình ngăn chặn bắt nó ngủ trưa, nhưng Hoa Tiểu Ngũ ngủ không được, lại không thể giẫy khởi Tứ ca, tuy rằng Tứ ca nhìn gầy teo như Tiểu Tiểu (... Chính người cũng được khác bao nhiêu), nhưng mình vừa nhìn thấy mặt Tứ ca đã cảm thấy đáng sợ, cho nên vẫn không nên gây sự với Tứ ca.

Cứ như vậy, lúc tất cả mọi người ngủ được rất thơm ngọt, Hoa Tiểu Ngũ lại dị thường khổ bức bị Ngân Tiểu Tứ đặt ở dưới thân, cứ như vậy trợn tròn mắt đợi mọi người rời giường.

Nhưng mà mọi người cũng biết, cho dù người không muốn ngủ, nếu cứ nằm mãi trên giường thì cũng bắt tri bất giác ngủ quên, đạo lý này cũng thành lập trên người Hoa Tiểu Ngũ.

Vì thế, thuận lý thành chương, cũng rất bất hạnh, trước một phút lúc tất cả mọi người ngủ đủ rời giường, Hoa Tiểu Ngũ đã ngủ.

Khụ khụ, không có con rắn nào đi quản Hoa Tiểu Ngũ chưa thức dậy, ngay cả Ngân Tiểu Tứ đặt Hoa Tiểu Ngũ dưới thân cũng không có quản nó, dù sao mục đích của nó là không cho Hoa Tiểu Ngũ đi quấy rầy Ngân Tiểu Tiểu nghỉ ngơi, nên cũng không cần kêu Hoa Tiểu Ngũ rời giường.

Hoa Tiểu Hoa trở về kỳ quái nhìn Hoa Tiểu Ngũ, cũng không để ý nó.

Cũng đúng, rắn không cần đến trường không cần đi làm, không cần dốc sức vì cuộc sống tương lai cũng không cần đau đầu kiếm tiền, cho dù Hoa Tiểu Ngũ ngủ một ngày một đêm, chỉ cần không bị chết đói thì ai quản nó ngủ khi nào đâu.

Nhưng mà Ngân Tiểu Tiểu lại rất không đồng ý.

Cũng không phải nói Ngân Tiểu Tiểu muốn xen vào việc của người khác, nhưng mà Hoa Tiểu Ngũ luôn luôn theo phía sau Ngân Tiểu Tiểu, nếu Hoa Tiểu Ngũ cứ luôn làm việc nghỉ ngơi không bình thường như vậy thì sau này mình cũng sẽ không thể sống yên, suy nghĩ cẩn thận điều này, mặt Ngân Tiểu Tiểu đen lại.

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu bò tới trước mặt Hoa Tiểu Ngũ đang ngủ ngon, thậm chí còn chảy nước miếng.

“Hoa Tiểu Ngũ?” Ngân Tiểu Tiểu kêu một tiếng.

“... Hoa Tiểu Ngũ?” Ngân Tiểu Tiểu đề cao thanh âm.

“... Hoa Tiểu Ngũ!” Ngân Tiểu Tiểu nhân tiện tát Hoa Tiểu Ngũ vài cái.

Hoa Tiểu Ngũ vẫn không có động tĩnh.

“... Hoa Tiểu Ngũ, người thật sự không đứng lên sao?” Ngân Tiểu Tiểu chậm rãi đe dọa, “Nếu người không dậy thì đừng trách ta không khách khí.”

... Hoa Tiểu Ngũ vẫn không có động tĩnh.

Cái miệng của Ngân Tiểu Tiểu toét ra một độ cung, chậm rãi để sát vào Hoa Tiểu Ngũ...

“A a a a a a a a!”

Sau đó là một trận tiếng kêu kinh thiên, chim trong phạm vi hai dặm đều vỗ cánh chạy về phương xa.

Ngay cả Hoa Tiểu Hoa và những con rắn đang du dương bốn phía cũng đồng loạt nhìn lại về phía tiếng kêu truyền đến, phát hiện là kêu Hoa Tiểu Ngũ lại đồng loạt xoay đầu vòng trở về, đều tự mình chơi, làm chuyện của mình.

“Tiểu Tiểu, đau quá đau quá.” Hoa Tiểu Ngũ mở to xà nhân uất ức nhìn Ngân Tiểu Tiểu ở trước mặt mình, thuận tiện dùng đuôi của mình gãi loan lên chỗ vừa bị Ngân Tiểu Tiểu cắn, thật là đau quá.

Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy sáng khoái tinh thần, ai nha, buổi sáng Hoa Tiểu Ngũ cắn của mình cuối cùng cũng trả thù lại được.

... ..

Không đúng, rõ ràng mình tới gọi Hoa Tiểu Ngũ thức dậy.

Ngân Tiểu Tiểu cười ha ha: “Ngũ Ca, tất cả mọi người đều dậy rồi, ta tới gọi người dậy, nếu không buổi tối người lại ngủ không được.” Dừng, mở miệng lần nữa trong giọng nói lại mang theo vài phần uất ức, “Ta gọi Ngũ Ca mấy lần, nhưng Ngũ Ca vẫn không dậy, ta không có cách nào đành cắn Ngũ Ca một phát, Ngũ Ca sẽ không trách ta đi.”

Hoa Tiểu Ngũ còn chưa hoàn toàn tỉnh táo đã bị Ngân Tiểu Tiểu lừa gạt, cẩn thận nghĩ lại hình như có chuyện như vậy: “Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, người thật sự là quá tốt.” Hoa Tiểu Ngũ phải gọi là cảm động a, “May mà Tiểu Tiểu gọi ta dậy, nếu không buổi tối ta lại ngủ không được, Tiểu Tiểu thật sự là một con rắn tốt!”

“...” Ngân Tiểu Tiểu muốn nhếch môi cho Hoa Tiểu Ngũ một khuôn mặt tươi cười, lại phát hiện dù làm thế nào đều nặn cười không được, rốt cuộc Hoa Tiểu Ngũ người khờ thật hay là giả! Ngân Tiểu Tiểu hoàn toàn ăn xong Hoa Tiểu Ngũ, đứa nhỏ này quá dễ lừa gạt đi.

“Ngân Tiểu Tiểu, đến ăn trứng chim !”

Rất xa, thanh âm của Ngân Đại Bạch truyền tới.

Ngân Tiểu Tiểu theo bản năng nhìn lại nơi phát ra thanh âm, liền thấy Ngân Đại Bạch kéo theo một ổ chim, trên mặt ngây ngô cười đi tới chỗ mình.

... Ngây ngô cười?

Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy đầu mình không đủ dùng, ngày hôm nay làm sao vậy? Hoa Tiểu Ngũ ngu còn chưa tỉnh, ngay cả ba ba cũng như tên ngốc ngây ngô cười.

Ngân Đại Bạch ném ổ chim trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, xoay người liền bỏ tới chỗ Hoa Tiểu Hoa.

Ngân Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm Ngân Đại Bạch hận không thể trực tiếp bay đến trước mặt Hoa Tiểu Hoa trong chốc lát, yên lặng cúi đầu bắt đầu ăn trứng chim.

Bên tai truyền đến tiếng nuốt nước miếng quen thuộc.

Ngân Tiểu Tiểu do dự một chút, đem một quả trứng chim bỏ vào trước mặt Hoa Tiểu Ngũ: “Cho người.”

“Hả?” Hoa Tiểu Ngũ đang nuốt nước miếng sừng sốt, lắp bắp nói, “Ta, cho ta? Thật là cho, cho ta ?”

“Người có phiền không hả? Người không muốn thì trả lại cho ta!” Ngân Tiểu Tiểu muốn cướp trứng về một lần nữa.

Hoa Tiểu Ngũ quỳnh lên, vội xông lên trước cuốn lấy trứng: “Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu ta sai rồi, trứng này vẫn cho ta đi.”

Ngân Tiểu Tiểu hừ một tiếng, tiếp tục cúi đầu ăn trứng chim.

Hoa Tiểu Ngũ cũng vui vẻ, phần chần, ngây ngất ăn xong trứng chim, Tiểu Tiểu thật là một con rắn tốt, còn ỉnh một quả trứng!

... Nhờ, chẳng lẽ người không nhớ sự thật trước kia Ngân Tiểu Tiểu không cho người trứng chim vô số lần sao! ?

20. Chương 20

Sắc trời tối muộn, một nhà rấn của Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu lung la lung lay đi về nhà. Tốc độ không nhanh, tóm lại cũng không sốt ruột, tính chất chỉ là ăn xong đi tản bộ vậy thôi.

Hoa Tiểu Ngũ như trước quán ở bên người Ngân Tiểu Tiểu, đêm này khiến Ngân Tiểu Tiểu phát phiền, biết thế sẽ không mềm lòng cho Hoa Tiểu Ngũ quả trứng chim kia, từ lúc cho trứng, Hoa Tiểu Ngũ quán lấy Ngân Tiểu Tiểu chặt hơn.

Mặc dù nói Ngân Tiểu Tiểu cần Hoa Tiểu Ngũ một ngụm, nhưng Hoa Tiểu Ngũ làm việc và nghỉ ngơi tốt xấu gì cũng khôi phục bình thường, không cần tiếp tục một ngày một đêm điên đảo nữa, cũng đỡ gây phiền lòng cho Ngân Tiểu Tiểu, Hoa Tiểu Ngũ cũng không phải để ý tình hình của mình gần đây, chủ yếu là nó thấy gần đây Tiểu Tiểu đối xử với mình thật tốt được chứ!

Ngày hôm sau rời giường, Ngân Tiểu Tiểu phát hiện lại không thấy Ngân Đại Bạch cùng Hoa Tiểu Hoa. Đây rốt cuộc là làm cái gì a, Ngân Tiểu Tiểu không nói gì, thuận tiện nhìn vào trong sơn động, quả nhiên không quá bao lâu, Ngân Đại Bạch cùng Hoa Tiểu Hoa một trước một sau bò đi ra.

Bởi vì nguyên nhân nào đó không biết tên, ngày hôm nay Ngân Đại Bạch cùng Hoa Tiểu Hoa cùng đi ra tìm trứng, nhìn bóng lưng hai con rấn ngọt ngào mật mật hận không thể dính cùng nhau, Ngân Tiểu Tiểu rung mình mạnh một cái.

Ngày hôm nay tất cả mọi người đều thành thật, Ngân Tiểu Tiểu đoán là bởi vì ngày hôm qua chơi ở bên ngoài cả ngày mệt chết đi được nên giờ không có ai đòi đi chơi, Ngân Tiểu Tiểu thật vui vẻ, mặc dù đi ra ngoài chơi có thể ngâm mình trong nước, nhưng cũng không thoải mái bằng ở trong sơn động râm mát.

Ngân Tiểu Tiểu như trước lác lư ở trong sơn động, Hoa Tiểu Ngũ đi theo bên người Ngân Tiểu Tiểu, ngẫu nhiên còn vượt qua Ngân Tiểu Tiểu, giống như Ngân Tiểu Tiểu đang thi bò với nó vậy.

Vừa mới bắt đầu Ngân Tiểu Tiểu hoàn toàn xem nhẹ Hoa Tiểu Ngũ, sau Ngân Tiểu Tiểu lại cảm thấy có chỗ không thích hợp, tiếp tục lại cảm thấy nhất định có chỗ không thích hợp.

“Ngũ Ca.” Ngân Tiểu Tiểu bỗng nhiên ngừng lại, thực nghiêm túc kêu Hoa Tiểu Ngũ một tiếng.

“Hả?” Hoa Tiểu Ngũ bị kêu khẽ run rẩy, giọng Tiểu Tiểu sao lại nghiêm túc như vậy chứ.

“Có phải người trưởng thành hay không?”

... ..

Hoa Tiểu Ngũ mờ mịt từ đuôi nhìn lên đầu của mình, lại từ đầu nhìn đến đuôi, đầu rấn nghiêng nghiêng: “... Không biết nữa.”

Ngân Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn Hoa Tiểu Ngũ một cái, thiệt là, thời khắc mấu chốt thật sự không đáng tin chút nào, vì thế Ngân Tiểu Tiểu đuổi đầu về phía trước hô: “Đại ca, người tới.”

Ngân Tiểu Nhất đang ngây ngô nhìn Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam, nghe được Ngân Tiểu Tiểu gọi, nó liền bò lại đây.

“Đại ca, người đứng cùng Ngũ Ca đi.” Ngân Tiểu Tiểu chỉ huy.

Ngân Tiểu Nhất vẻ mặt mờ mịt đứng song song với Hoa Tiểu Ngũ.

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi.

“Tứ ca, người tới đây một chút.” Ngân Tiểu Tiểu lại kêu gọi Ngân Tiểu Tứ đang trốn ở góc phòng không biết đang làm gì, sau đó Ngân Tiểu Tứ đã tới, đứng cùng Ngân Tiểu Nhất và Hoa Tiểu Ngũ.

“... Nhị ca Tam ca hai người các người cũng tới đây một chút đi!”

Vì thế Ngân Tiểu Nhất vẻ mặt mờ mịt cùng Hoa Tiểu Ngũ Ngân Tiểu Tứ cũng vẻ mặt mờ mịt đều đứng song song với Hoa Tiểu Nhị Hoa Tiểu Tam.

... Có giống đang duyệt binh không? ... về mặt Ngân Tiểu Tiểu đầy hắc tuyến, vầy vầy đầu, vút ý nghĩ này ra sau đầu.

Ngân Tiểu Tiểu cẩn thận quan sát mấy ấu xà trước mặt, lại nhìn nhìn hình thể của mình.

Sau đó Ngân Tiểu Tiểu buồn bực .

“Các người đều dài hơn còn to lên, ta lại không có!” Ngân Tiểu Tiểu lên án nói.

“... ? ? ?” Đây là toàn bộ biểu cảm của chúng ấu xà trừ Ngân Tiểu Tứ.

Ngân Tiểu Tứ từ đại bộ đội bò ra, đứng ở bên người Ngân Tiểu Tiểu, cũng cẩn thận quan sát trong chốc lát, sau đó còn thật sự nghiêm túc nói: “Đúng vậy, Tiểu Tiểu, quan sát của người là chính xác.”

Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy Ngân Tiểu Tứ đang bắt nạt mình.

Ngân Tiểu Tiểu chu miệng, nước mắt bắt đầu đảo quanh vành mắt.

Ngân Tiểu Tứ không đùa Ngân Tiểu Tiểu nữa, nếu Tiểu Tiểu khóc, chờ cha cùng ba ba trở về không nuốt sống mình mới lạ.

“Này, này... Tiểu Tiểu chỉ ảo giác vậy thôi, chúng ta đều là trứng trong một ổ nở ra, bộ dạng làm sao có thể không đồng nhất? đều là lỗi giác thôi Tiểu Tiểu à.” Ngân Tiểu Tứ tìm lý do, còn tự đắc cảm thấy lý do này rất tốt.

Nhưng một giây sau Ngân Tiểu Tứ liền biết mình rất xem nhẹ chỉ số thông minh của bọn ấu xà trước mặt, ấu xà ở đây đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình.

“...” Ngân Tiểu Tứ lặng lẽ .

“Tiểu Tiểu không ăn thịt.”

“Chỉ ăn trứng.”

Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam cảm thấy Ngân Tiểu Tiểu là không đủ dinh dưỡng.

Ngân Tiểu Nhất nín một lúc lâu: “... Dinh dưỡng không đầy đủ.”

Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy gân xanh bên khóe mắt nẩy lên.

“Tiểu Tiểu sinh muộn hơn chúng ta, hẳn là trời sinh dị dạng đi.” Hoa Tiểu Ngũ nhin không được cũng dậm một câu.

Ngân Tiểu Tiểu chảy đầy nước mắt, thì ra mình là trời sinh dị dạng, dinh dưỡng không đủ nha, mình thân là một con rắn, thế mà cũng thống khổ như vậy sao?

Thấy biểu cảm khó chấp nhận được của Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tứ hung hăng dữ tợn uy hiếp Hoa Tiểu Ngũ một chút, sau đó Ngân Tiểu Tứ bò tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, người đừng buồn, người nghĩ đi, người không có trí nhớ truyền thừa, lại không thích ăn thịt, đương nhiên sẽ không giống chúng ta rồi, nhưng người cũng đừng sốt ruột, sau này người cũng sẽ lớn như chúng ta thôi.”

“... Thật vậy chẳng?” Ngân Tiểu Tiểu nâng đầu, ánh mắt tràn ngập mong đợi nhìn chằm chằm Ngân Tiểu Tứ.

Ngân Tiểu Tứ dùng sức nhiều gật đầu rắn: “Đương nhiên, Tiểu Tiểu người không không tin Tứ ca sao!”

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, đương nhiên tin người tương đối ổn, không tin người chẳng phải nói rõ ta sẽ lớn không được sao.

Đầu Ngân Tiểu Tiểu xoay đi, ở chung với chúng nó, chúng nó nhất định lớn nhanh hơn ta, làm sao ta có thể biết mình rốt cuộc có lớn lên hay không, hẳn phải nghĩ biện pháp mới được.

Ngân Tiểu Tiểu không để ý tới chúng xà thoạt nhìn như an ủi kì thực đang đả kích mình, bò qua bò lại trong sơn động nghĩ biện pháp, Hoa Tiểu Ngũ như trước đi theo sau Ngân Tiểu Tiểu.

Đúng rồi! hai mắt Ngân Tiểu Tiểu tỏa sáng, dứt khoát dừng lại, Hoa Tiểu Ngũ đi theo sau Ngân Tiểu Tiểu không kịp phanh lại đụng phải người Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu bất chấp biện pháp tốt mình vừa mới nghĩ đến, đen mặt xoay người lại, mặc dù nói thất lưng của nữ nhân không được đụng, nhưng thất lưng của rắn cũng không thể tùy tiện đụng có được không!

“... Ta, ta, không cố ý.” Hoa Tiểu Ngũ co rúm lại một chút, thừa dạ nói.

Lần này Ngân Tiểu Tiểu khó được không rít gào Hoa Tiểu Ngũ, thậm chí nghe Hoa Tiểu Ngũ giải thích xong còn tâm tình tốt cười cười với Hoa Tiểu Ngũ, sau đó quay đầu lại tiếp tục nghĩ phương pháp mình vừa mới nghĩ đến.

Ngân Tiểu Tiểu càng nghĩ càng cảm thấy được phương pháp này khả thi, cực kỳ hứng thú mà chuẩn bị thực hành.

Ngân Tiểu Tiểu bò tới vách đá trong sơn động, cẩn thận tìm kiếm một nham thạch dài hơn thân mình của mình rất nhiều, hơn nữa mặt ngoài nham thạch phải trơn nhẵn, cá nhân Ngân Tiểu Tiểu cảm giác mình giống như là người đi dẫn đo nhìn kỹ từng cement tường vậy, tìm xong nham thạch rồi, Ngân Tiểu Tiểu liền chuẩn bị tiến hành bước sau.

Ngân Tiểu Tiểu xoay người liền thấy được Hoa Tiểu Ngũ, nhìn Hoa Tiểu Ngũ từ đầu tới đuôi, hơn nữa lúc nhìn thấy răng nanh của Hoa Tiểu Ngũ, Ngân Tiểu Tiểu thất vọng rồi, đem ánh mắt nhắm ngay những ấu xà khác, đợi lần lượt đều nhìn mấy lần lúc rồi, Ngân Tiểu Tiểu ý thức được, chuyện này nhất định phải chờ Hoa Tiểu Ngũ cùng Ngân Đại Bạch trở về mới tiếp tục làm được!

21. Chương 21

Ngân Tiểu Tiểu liền đứng ở cửa chờ Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa trở về.

Chờ a đợi, đợi a chờ... Vẫn không thấy bóng dáng Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đâu cả.

Ngân Tiểu Tiểu có chút mất hứng, đi đâu tìm trứng chim hải trời? Trời tối rồi được không!

Chúng ấu xà thấy bóng lưng Ngân Tiểu Tiểu liền biết tâm tình Ngân Tiểu Tiểu bây giờ không tốt, đều không dám tới gần Ngân Tiểu Tiểu, Hoa Tiểu Ngũ vốn đang muốn xấp tới, đáng tiếc bị Ngân Tiểu Tứ đặt ở dưới thân không thể nhúc nhích.

Không biết lại qua bao lâu, rốt cục bóng dáng của Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa cũng xuất hiện trong tầm nhìn Ngân Tiểu Tiểu, hiện giờ thị lực của Ngân Tiểu Tiểu rất tốt, liếc mắt một cái liền phát hiện Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa không thích hợp.

Ngân Tiểu Tiểu tức giận đến cả người phát run, thiết là, mình ở nơi này chờ chúng nó đến tối, còn chúng nó đâu! Vừa nhìn cái biểu cảm kia liền biết nhất định là đánh dã chiến! Nhất định!

Nhờ, Ngân Tiểu Tiểu người nói lý một chút được không? Rõ ràng bọn Tiểu Hoa không biết người đang ở đây chờ chúng nó!

Đợi cho Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đi đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu cũng nhìn thấy Ngân Đại Bạch kéo ổ chim, nghĩ thầm, may mà còn nhớ đem trứng chim về ỉnh! Bằng không, thật không biết chúng nó đi làm cái gì!

“Tiểu Tiểu, người đang chờ cha và ba ba sao?” Hoa Tiểu Hoa đã sớm thấy được bóng dáng Ngân Tiểu Tiểu đứng ở cửa sơn động, chờ bò đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu lập tức hỏi với ngữ khí tràn ngập kinh hi.

“...” Hoa Tiểu Hoa vừa hỏi như vậy, Ngân Tiểu Tiểu thật không biết nên nói như thế nào, mình đúng là đang đợi chúng nó, nhưng mục đích mình chờ bọn nó là...

Nghĩ đến đây, Ngân Tiểu Tiểu lại cảm thấy chột dạ, hoàn toàn quên vừa rồi mình còn tức giận Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch, cái đuôi vô ý thức quật chầm đất mặt.

Hoa Tiểu Hoa nhìn thấy một màn này bật người trêu đùa: “U~, Tiểu Tiểu thẹn thùng sao?”

Này này! then thùng cái gì! Ta đây là trong lòng không yên được không! Chột dạ! Không phải then thùng! Ngân Tiểu Tiểu điên cuồng hét lên trong lòng.

... Đương nhiên không có ai biết Ngân Tiểu Tiểu đang suy nghĩ gì. Mà hiển nhiên, Hoa Tiểu Hoa càng có khuynh hướng tuyển chọn Ngân Tiểu Tiểu đang then thùng.

“Tốt lắm tốt lắm, đừng đùa Tiểu Tiểu.” Ngân Đại Bạch nói với Hoa Tiểu Hoa, thuận tiện đặt ổ chim trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, “Cả người Tiểu Tiểu đều đỏ lên rồi, đừng đùa Tiểu Tiểu nữa.”

Hoa Tiểu Hoa vừa nghe lời này, nhìn kỹ, không phải là vậy sao, thân mình Tiểu Tiểu lại nổi phẩn hồng, vì thế Hoa Tiểu Hoa càng nhận định Ngân Tiểu Tiểu đang then thùng, liền cười ra tiếng.

Ngân Tiểu Tiểu mãi miết ăn trứng chim, vừa phỉ nhổ trong lòng: rõ ràng mình đây là tức giận! Sao lại là then thùng!

Thấy Ngân Tiểu Tiểu ăn trứng chim không để ý chúng nó, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa liền vào sơn động, thuận tiện trao đổi cảm tình với những ấu xà khác một chút.

“Tiểu Nhất, ngày hôm nay làm gì vậy?” Hoa Tiểu Hoa cười híp mắt hỏi Ngân Tiểu Nhất.

“... Chơi với Tiểu Tứ.” Qua nửa ngày, Ngân Tiểu Nhất mới nghẹn ra bốn chữ.

“...” Hoa Tiểu Hoa quay đầu đi tìm Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam .

“Tiểu Nhị Tiểu Tam, ngày hôm nay ở nhà chơi cái gì.”

“Theo Tiểu Tiểu.”Edit: Đầm Cơ (Được đăng tại [phanhucac01.wordpress](http://phanhucac01.wordpress.com))

“So ai to cao hơn.”

Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam cảm thấy được cả ngày chỉ có chuyện này mới đáng nói cho ra khỏi miệng.

“... ?” Hoa Tiểu Hoa mờ mịt.

Ngân Tiểu Tứ đi qua bên cạnh Hoa Tiểu Hoa... Nhân tiện coi thường Hoa Tiểu Hoa.

Ngân Đại Bạch ở cách đó không xa đang động thân mình lại dừng lại, có vẻ như, nó biết có ý gì.

Ngân Tiểu Tứ đi qua bên cạnh Ngân Đại Bạch...”Đúng như người nghĩ.” Ngân Tiểu Tứ để lại một câu.

Ngân Đại Bạch theo ý thức dời ánh mắt về phía Ngân Tiểu Tiểu đang đứng ở cửa ăn trứng chim rất vui vẻ, lại lần lượt đảo qua thân rắn của những ấu xà khác, sau đó Ngân Đại Bạch nhú nhú.

Ngân Đại Bạch phát hiện vấn đề táo bón ở nơi nào.

Ngân Đại Bạch bò đến trước mặt Hoa Tiểu Hoa, nói mấy câu bên tai Hoa Tiểu Hoa.

Sau đó Hoa Tiểu Hoa thương tâm, ưu thương khó nhẫn phủ kín đôi mắt Hoa Tiểu Hoa, Ngân Tiểu Tiểu chú ý tới mình khác những con rắn khác, thương tâm cô độc biết bao nhiêu, Ngân Tiểu Tiểu chờ ở cửa sơn động là muốn ỉnh và Đại Bạch an ủi yêu thương nó đi, nhưng mình lại làm cái gì? À, lại thốt ra những lời trêu chọc Tiểu Tiểu! Hắn là một người cha thật sự rất không có trách nhiệm !

Hoa Tiểu Hoa áy náy, Ngân Đại Bạch đương nhiên cũng khổ sở theo.

Vừa khéo Ngân Tiểu Tiểu ăn xong trứng chim rồi, đang đưa đi vào sơn động tìm Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch.

Ngân Tiểu Tiểu bò tới nơi, ngẩng đầu liền phát hiện Hoa Tiểu Hoa dùng một loại ánh mắt thực phức tạp nhìn mình, nháy mắt lông tơ Ngân Tiểu Tiểu liền dựng lên, đây là làm sao!

“Tiểu Tiểu, đều là lỗi của cha, người đừng thương tâm.” Hoa Tiểu Hoa tiến lên từng bước, dùng thanh âm tràn ngập hối hận nói với Ngân Tiểu Tiểu.

“... ? ? ?” Ngân Tiểu Tiểu mê mang, ý của cha là gì.

Ngân Đại Bạch nhìn ra Ngân Tiểu Tiểu nghi hoặc, mở miệng nói: “Tiểu Tiểu, người đừng lo lắng, tuy người lớn chậm một chút, nhưng cũng sẽ lớn như các ca ca của người, thời gian dậy thì của độc xà bộ tộc chúng ta rất dài.”

Nào phải chuyện này? Ngân Tiểu Tiểu khinh thường nói trong lòng, mình mà thật sự để ý chuyện này thì làm sao có thể an tâm ăn trứng chim như vậy? Tâm lý thừa nhận của ta cao hơn các người tưởng tượng rất nhiều được không!

Ngân Tiểu Tiểu cũng lười biện giải vấn đề này với Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa, nếu mình nói mình không thèm để ý thì có khi Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đều cho là mình đang an ủi chúng nó!

“Cha, người đi theo ta một chút đi.” Hoa Tiểu Hoa quyết định tiếp tục chuyện chưa hoàn thành ngày hôm nay.

Hoa Tiểu Hoa không có một câu oán hận đi theo sau Ngân Tiểu Tiểu, bây giờ Tiểu Tiểu nói cái gì thì là cái đó, Hoa Tiểu Hoa có thể không đi theo Ngân Tiểu Tiểu sao!

Ngân Tiểu Tiểu mang theo Hoa Tiểu Hoa bò tới bên cạnh nham thạch mình tìm được hôm nay, phía sau còn có Ngân Đại Bạch và chúng ấu xà đi theo.

Sau đó trước ánh mắt nghi hoặc của Hoa Tiểu Hoa, Ngân Đại Bạch cùng chúng ấu xà, Ngân Tiểu Tiểu dựa đầu vào một góc của nham thạch, sau đó nằm xuống, kéo thẳng thân mình.

“...” Đây là biểu hiện của cả gia đình.

“Cha cha, dùng răng vạch một vạch trên nham thạch chỗ đuôi của ta đi!”

Hoa Tiểu Hoa theo bản năng làm. Edit: Đầm Cơ (Được đăng tại phanhac01.wordpress.com)

Ngân Tiểu Tiểu đứng dậy, ừ, đúng vậy, đây là mục đích của mình! Mình sẽ dài ra và lớn lên, nhưng nham thạch sẽ không, lưu lại dấu vết trên tảng đá như vậy, đợi lần sau đến đo lại một lần nữa sẽ biết mình có dài hơn chút nào không! Còn vì sao phải đợi Hoa Tiểu Hoa Ngân Đại Bạch trở về... Đó là bởi vì răng của ấu xà còn không đủ trình độ lưu lại dấu vết trên tảng đá!

Nhìn một cái nhìn một cái, mình thông minh biết bao nhiêu! Ngân Tiểu Tiểu đắc ý.

Ngân Tiểu Tứ cũng đã hiểu ý của Ngân Tiểu Tiểu, thuận tiện giảng giải ột số xà ở bên cạnh không hiểu Ngân Tiểu Tiểu đang làm gì.

Ngân Tiểu Tứ vừa giảng giải vừa nói thầm trong lòng, nhìn như vậy, Tiểu Tiểu cũng không có ngu ngốc như mình tưởng tượng!

22. Chương 22

“Cái này chơi hay!” Hoa Tiểu Ngũ phá tan trùng trùng điệp điệp trở ngại chen đến phía trước, “Ta cũng muốn ta cũng muốn!”

Ngân Tiểu Tứ dùng ánh mắt tràn ngập khinh bỉ nhìn Hoa Tiểu Ngũ: “Tiểu Ngũ, người đã quên rồi sao? Trừ Tiểu Tiểu, chúng ta không có một con rắn nào có thể hoàn toàn đuổi thẳng thân mình.”

“...” biếm cảm của Hoa Tiểu Ngũ cứng ngắc lại, đành phải phần nộ lui xuống.

Nhưng con rắn khác cũng không cười nhạo Hoa Tiểu Ngũ, ngay cả Hoa Tiểu Hoa Ngân Đại Bạch, bởi vì mọi người vốn cũng muốn làm như thế, nhưng động tác của Hoa Tiểu Ngũ chỉ nhanh hơn chúng nó một giây đồng hồ mà thôi. Đợi cho Ngân Tiểu Tứ nói một câu như vậy, mọi người nháy mắt đều nhớ lại chuyện mấy ngày hôm trước, một đám cười ha ha liên lập tức giải tán.

Vì thế, một ngày tốt đẹp lại trôi qua.

...

Ngày hôm sau đợi cho cả nhà đều thức dậy, Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch lấy lý do đi tìm trứng cho Ngân Tiểu Tiểu mà lại chạy, Ngân Tiểu Tiểu khinh bỉ nhìn chằm chằm bóng lưng vội vàng của hai con rắn,

nghĩ thầm, cái gì mà đi tìm trứng chim cho ta, thật ra là chạy đến chỗ nào đó đi đánh dã chiến chứ gì! Các người đừng hòng lừa được ta!

Ừ, đúng vậy, Ngân Tiểu Tiểu mang thù, mặc dù mình không để ý vấn đề chiều dài độ thô, nhưng vẫn thực để ý Hoa Tiểu Hoa chọc mình xấu hổ!

Trong quá trình Ngân Tiểu Tiểu ngăn người, chúng ấu xà đã sắp xếp xong xuôi việc cần phải làm ngày hôm nay, cho nên lúc Ngân Tiểu Tiểu phục hồi lại tinh thần, phát hiện trong tầm mắt của mình hơn bốn cái bóng lưng đang đi ra ngoài sơn động, Hoa Tiểu Ngũ đang vòng quanh Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, đi thôi.”

“Đi đâu?” Ngân Tiểu Tiểu ngây ngốc hỏi.

“Đi tìm bọn Lam Nhất Nhất đó.” Hoa Tiểu Ngũ đáp, thì ra vừa rồi Tiểu Tiểu ngăn người thật nha, “Vừa rồi Tứ ca nói, mọi người đều đồng ý.”

Ngân Tiểu Tiểu “À” một tiếng, bắt đầu đi ra bên ngoài.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, chờ ta một chút!” Hoa Tiểu Ngũ còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý liền thấy Ngân Tiểu Tiểu đã đi rồi, vội vàng đuổi theo sau vừa nỗ lực hô, nhưng Hoa Tiểu Ngũ à, chỉ cái chuyện cong người bò về phía trước này, người cần chuẩn bị tâm lý làm gì!

Ngân Tiểu Tiểu cho rằng không nghe thấy Hoa Tiểu Ngũ kêu, tiếp tục đi về phía trước, nhưng mặc dù Ngân Tiểu Tiểu chiếm trước thời cơ, nhưng chương trên đã nói như thế? À, đúng rồi, Ngân Tiểu Tiểu nhỏ hơn những ấu xà khác, đúng vậy, còn nhỏ hơn cả Hoa Tiểu Ngũ, cho nên trong dự liệu, Hoa Tiểu Ngũ đuổi theo bò lên trước Ngân Tiểu Tiểu một bước.

Hoa Tiểu Ngũ vốn đang muốn khoe nhưng đột nhiên nhớ tới chuyện ngày hôm qua đã xảy ra, vì thế Hoa Tiểu Ngũ lập tức nuốt lời ở miệng trở về, bởi vậy một hồi sau, Hoa Tiểu Ngũ phát hiện mình sặc... Đây là một chuyện bi thảm bao nhiêu.

Rốt cục Ngân Tiểu Tiểu cho Hoa Tiểu Ngũ bị mình bỏ qua một ánh mắt, đây là một ánh mắt khinh bỉ, ta nói Hoa Tiểu Ngũ, người ngốc đến cái trình độ gì a, chỉ động tác đi đơn giản mà người còn bị sặc!

... Ngân Tiểu Tiểu vốn không nghĩ đầu sỏ tạo ra chuyện này chính là nó, nhưng mà, nhưng mà nếu Ngân Tiểu Tiểu biết tất cả góc ngách sự tình cũng sẽ hoàn toàn không cảm thấy mình phải có trách nhiệm, nhiều nhất chỉ mắng Hoa Tiểu Ngũ một câu “Xứng đáng!”

Cho nên Ngân Tiểu Tiểu chỉ cho Hoa Tiểu Ngũ một ánh mắt khinh bỉ rồi tiếp tục đi phía trước.

Hoa Tiểu Ngũ bị sặc đỏ bừng cả mặt, ngoài chuyện Hoa Tiểu Ngũ bị sặc còn là vì Ngân Tiểu Tiểu thể mà lại không quan tâm mình chút nào! Hoa Tiểu Ngũ cảm thấy thực uất ức.

Tóm lại, mặc kệ Hoa Tiểu Ngũ uất ức hay không uất ức, chúng ấu xà vẫn thuận thuận lợi lợi đến nhà Lam Nhất Nhất.

Hôm nay Hồng Lam Hồng và Lam Nhị Lam đều ở nhà, bọn ấu xà Lam Nhất Nhất đang nhàm chán ở trong nhà, thấy bọn Ngân Tiểu Nhất đến đều rất vui vẻ, vì thế khi Hồng Lam Hồng dặn dò “Trước khi trời tối phải về nhà”, chúng ấu xà thật vui vẻ đi ra ngoài chơi.

“Còn muốn đến chỗ cũ nữa không?” Lam Nhất Nhất tiến đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu hỏi.

Ngân Tiểu Tiểu kỳ quái liếc Lam Nhất Nhất một cái: “Ta không sao cả.”

“Vậy đi chỗ cũ đi, Nhất Nhất người dẫn đường phía trước đi.” Ngân Tiểu Nhất cướp lời mở miệng trước Lam Nhất Nhất, sau đó bò tới bên người Ngân Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu, người đi theo Tiểu Tứ.”

Một khắc này, Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên cảm giác được trên người Ngân Tiểu Nhất tản mát ra một cỗ khí gọi là vương khí bát phương, dưới trận vương khí bát phương này, Ngân Tiểu Tiểu theo bản năng liền đáp một câu “Được.”

Ngân Tiểu Nhất hài lòng, thấy Ngân Tiểu Tiểu ì à bò tới bên người Ngân Tiểu Tứ mới đem ánh mắt tập trung đến trên người Lam Nhất Nhất một lần nữa: “Đi thôi.”

Sắc mặt Lam Nhất Nhất rất khó nhìn, nhưng cũng không phản bác được gì, đành phải đi trước dẫn đường. Ngân Tiểu Nhất đi theo sau Lam Nhất Nhất, cười đắc ý .

Ngân Tiểu Tứ kỳ quái liếc nhìn Ngân Tiểu Tiểu thành thành thật thật đi bên người.

Hoa Tiểu Ngũ như cũ đi theo sau Ngân Tiểu Tiểu, nhưng lần này nó không dám siêu việt hơn Ngân Tiểu Tiểu .

Tới nơi lần trước đến, một đám xà liên chơi đùa. Ngân Tiểu Tiểu thực không có gì để nói, bởi vì đám xà trước mặt vẫn chơi cái trò người cắn ta ta đánh người lần trước.

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu từ chối Lam Nhất Nhất nhiệt tình tiến đến mời mình tham gia trò chơi, đẩy ra Tiểu Ngũ muốn xông lên trước cắn mình, dưới sự giám thị của Ngân Tiểu Tứ, Ngân Tiểu Tiểu lại đi xuống nước,

Nhưng không bao lâu, Ngân Tiểu Tiểu liền nhàm chán.

Đương nhiên sẽ nhàm chán , ai có thể ngâm trong nước mỗi ngày chẳng làm chuyện gì, mặc dù Ngân Tiểu Tiểu không có chí hướng gì lớn, nhất là khi biến thành một con rắn có 200 năm sống lại càng không có chí hướng lớn, nhưng Ngân Tiểu Tiểu cũng sẽ không muốn trở thành một con rắn không có việc gì làm! Mỗi ngày trừ ăn trứng chim lại đi ngâm sông nhỏ! Cuộc sống như vậy nếu trải qua 200 năm, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy mình nhất định sẽ đi tự sát!

Bây giờ còn chưa tới giữa trưa, thời tiết vẫn rất lạnh, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy bây giờ nếu mình kiếm gì đó chơi cũng thích hợp, do dự ra khỏi sông nhỏ, đi qua Ngân Tiểu Tứ một mực giám thị mình.

“Tứ ca, ta muốn đi nơi khác tản bộ một chút.” Trên mặt Ngân Tiểu Tiểu mang theo ý cười.

“Ta đi với người.” Ngân Tiểu Tứ đáp.

“... Không cần đâu Tứ ca, ta muốn tự đi.” Ngân Tiểu Tiểu trừng hai mắt thật to, làm nũng với Ngân Tiểu Tứ, “Ta cam đoan sẽ không đi xa.” Ai muốn lúc đi ra ngoài chơi còn có một cái giám thị phía sau đâu, huống chi nếu Ngân Tiểu Tứ đi theo mình... Vậy còn chơi cái gì! Nó rất nghiêm túc được chứ!

Nói thật, Ngân Tiểu Tứ vốn lo lắng Ngân Tiểu Tiểu chạy loạn chung quanh, bộ dạng nhỏ không nói, còn không có trí nhớ truyền thừa, nếu chạy đến nơi không nên đi... Nghĩ đến đây, Ngân Tiểu Tứ kiên quyết nói: “Không được, nếu người thật sự muốn đi, ta đi với người.”

“Tứ ca, nếu người không cho ta tự đi, ta sẽ trộm trốn đi!” Ngân Tiểu Tiểu nói, “Ta chỉ đi dọc theo con sông nhỏ này thôi được không? Trước khi trời tối ta nhất định sẽ trở về!”

23. Chương 23

Thấy giao hoát trong mắt Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tứ đã kịp phản ứng, Tiểu Tiểu cũng không có ngu ngốc như mình tưởng, nếu Tiểu Tiểu trộm trốn đi, vậy càng không tốt, còn không bằng mình đồng ý, như vậy mình cũng an tâm, lại tìm kiếm một vòng trong trí nhớ truyền thừa, dọc theo sông nhỏ cũng không gặp được gì, nhân tiện nói: “... Được rồi, nhưng nhất định phải trở về trước khi trời tối, có biết không?”

“Đã biết đã biết.” Vừa nghe Ngân Tiểu Tứ đồng ý, Ngân Tiểu Tiểu rất vui vẻ đáp, không đợi Ngân Tiểu Tứ tiếp tục dặn dò Ngân Tiểu Tiểu đã bỏ chạy nhanh như chớp đến bờ sông, xuôi theo hạ du con sông mà đi.

Ngân Tiểu Tứ bất đắc dĩ cười cười, trên mặt đầy sủng nịch.

“Tứ ca, Tiểu Tiểu đi đâu vậy?” Ngân Tiểu Tứ đang cười đã bị âm thanh đột nhiên truyền đến từ bên người cắt đứt ý cười, Ngân Tiểu Tứ có chút không vui quay đầu nhìn về phía Hoa Tiểu Ngũ: “Hoa Tiểu Ngũ, Tiểu Tiểu vừa nói với ta người bắt nạt nó .”

“Hà?” Hoa Tiểu Ngũ tròn tròn mắt, mình bắt nạt Tiểu Tiểu sao? Khi nào? Chẳng lẽ... Hoa Tiểu Ngũ đột nhiên nghĩ đến lúc đi trên đường, chẳng lẽ lúc ấy Tiểu Tiểu biết mình nghĩ gì, cho nên thấy mình bị sắc cũng chỉ kiềm chế liếc mình một cái rồi đi? Minh quả nhiên là xúc phạm tới tâm của Tiểu Tiểu rồi !

Nghĩ đến đây, Hoa Tiểu Ngũ lại áy náy chột dạ.

Ngân Tiểu Tứ vốn chỉ nói như vậy, nhưng giờ lại thấy biểu cảm của Hoa Tiểu Ngũ... Ngân Tiểu Tứ hí mắt lại, Hoa Tiểu Ngũ thật sự bắt nạt Tiểu Tiểu sao?

Nghĩ thông suốt điểm này, Ngân Tiểu Tứ nghiêng răng nghiêng lợi, mình còn không đành lòng bắt nạt Tiểu Tiểu, Hoa Tiểu Ngũ lại dám! Ngân Tiểu Tứ nổi giận gầm lên một tiếng: “Hoa Tiểu Ngũ!”

Cả người Hoa Tiểu Ngũ run lên, theo bản năng của rắn quay đầu bỏ chạy, mà Ngân Tiểu Tứ nộ hồng một tiếng liền đuổi theo cắn lên đuôi Hoa Tiểu Ngũ.

Những ấu xà khác dừng động tác, đều tò mò nhìn Hoa Tiểu Ngũ cùng Ngân Tiểu Tứ, hai chúng nó đang làm gì vậy?

Khụ khụ, kết cục của Hoa Tiểu Ngũ không cần phải ... Nói ra, chúng ta vẫn nên xem Ngân Tiểu Tiểu bên này đi.

Ngân Tiểu Tiểu chiếm được Ngân Tiểu Tứ ân chuẩn, vui vẻ dọc theo hạ du con sông nhỏ, dần dần cách chỗ bọn Ngân Tiểu Tứ chơi đùa rất xa, Ngân Tiểu Tiểu cũng không để ý, dù sao cũng đi dọc sông nhỏ, mình muốn đi về chỉ cần đi dọc lên sông nhỏ là được thôi.

Nhưng mà đi lên đi lên Ngân Tiểu Tiểu cũng hiểu được không ổn, bò lâu như vậy, chung quanh vẫn là cỏ a cỏ, cái gì cũng không có, thật sự chẳng thú vị.

Ngay lúc Ngân Tiểu Tiểu đã quyết định theo đường cũ trở về, Ngân Tiểu Tiểu chợt nghe bụi cỏ bên phải của mình có thanh âm truyền tới.

Ngân Tiểu Tiểu lắng nghe, thanh âm này...

Là rắn!

Ngân Tiểu Tiểu cực kỳ hoảng sợ, hốt ha hốt hoảng muốn trốn chạy.

... Không đúng, mình cũng là rắn mà! Lúc Ngân Tiểu Tiểu xoay người muốn chạy rút cục cũng ý thức được điểm này.

Có thể là vì từ lúc sinh ra đến giờ luôn ở cùng những con rắn khác nên tình huống sợ hãi rắn không có xuất hiện, mà lần này lại không giống, bên người không có những con rắn khác, chỉ có mỗi mình mình, hơn nữa đột nhiên xuất hiện rắn xa lạ, Ngân Tiểu Tiểu bị hù cũng thực bình thường.

Ngân Tiểu Tiểu quay ngược lại đây, đang muốn xem mình đụng phải ai.

Thật không thể nói là tất cả rắn trên núi Ngân Tiểu Tiểu đều biết, lần trước trên đường nó theo Ngân Đại Bạch đi đào trứng chim trở về, không phải Ngân Đại Bạch đã nói tỉ lệ thành công để trứng ở đây nói này là rất nhỏ, hơn nữa mặc dù nói rắn cũng có hàng xóm, nhưng hai ổ rắn đều cách nhau rất xa, Ngân Tiểu Tiểu cũng không nhận ra mình đi từng ấy đã xem như rời xa nhà mình và nhà Lam Nhất Nhất.

Thật ra Ngân Tiểu Tiểu sai rồi, nhà Ngân Đại Bạch, Lam Nhất Nhất cùng nhà con rắn kia hình thành một hình tam giác, nhà Ngân Đại Bạch và Lam Nhất Nhất đi thẳng đến là xa nhất. Đương nhiên bây giờ tất cả chuyện này Ngân Tiểu Tiểu không biết được, trước mắt Ngân Tiểu Tiểu còn cho là mình gặp được con rắn mình quen.

Ấu xà thì không phải rồi, điểm này Ngân Tiểu Tiểu vẫn thực tự tin, thân là một thành viên của Xà Tộc nó có thể nghe ra con rắn phát ra thanh âm này là rắn trưởng thành, hơn nữa còn là hai cái!

Cha mẹ Lam Nhất Nhất ở nhà... Nói như vậy, mình gặp được hẳn là Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch !

Ngân Tiểu Tiểu phân tích ra kết quả liền giận, không phải nói đi tìm trứng chim ỉn sao? Ở một mảnh thảo nguyên mệnh mông vô bờ này thì làm sao tìm ra trứng chim cho ta! Nếu nói ra ai sẽ tin! Lâu như vậy hai con rắn vẫn ở tại chỗ phát ra tiếng vang!

Ngân Tiểu Tiểu nhớ tới chuyện buổi sáng trước khi xuất môn mình đoán được Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đi đánh dã chiến, mặt đen.

Tức giận, kích động, Ngân Tiểu Tiểu liền phóng qua chỗ phát ra âm thanh.

Rốt cục đột phá trùng điệp trở ngại (cổ trở ngại...), Ngân Tiểu Tiểu đạt tới mục đích, một khắc đầu dò vào tìm hiểu kia, trước mặt Ngân Tiểu Tiểu đích xác là hai bóng dáng của rắn, nhưng Ngân Tiểu Tiểu vốn đang chuẩn bị giận dữ gầm lên câu “Trứng chim của ta đâu!” lại không rống thốt ra.

Bây giờ trước mặt Ngân Tiểu Tiểu là một con rắn màu xanh biếc và một con rắn màu đen trên người có vằn màu đỏ và vàng.

Ngân Tiểu Tiểu khắc sâu nhận thức mình nhận sai rắn, khắc sâu nhận thức mình quấy rầy chuyện tốt của người khác...

Lục Tiểu Hoàng vốn đang bị Hắc A Ban đặt dưới thân liếm đến ý loạn tình mê, cả người đều phiêu phiêu, mắt thấy Hắc A Ban muốn tiến vào, trong một giây quan trọng nhất, trên đầu mình xông ra một cái đầu màu bạc, Lục Tiểu Hoàng giật mình, theo bản năng đá Hắc A Ban ra.

Hắc A Ban đang nhiệt huyết lại bị Lục Tiểu Hoàng dả kích xui xuống, nhưng chờ thấy có một ấu xà xuất hiện trong tầm mắt của mình thì Hắc A Ban biết vì sao Lục Tiểu Hoàng phải quát mình.

Lục Tiểu Hoàng thực xấu hổ, Hắc A Ban thực xấu hổ, Ngân Tiểu Tiểu cũng xấu hổ.

Thân mình của Ngân Tiểu Tiểu vốn vì phần nộ mà hồng hồng, bây giờ có thể xem là xấu hổ ngượng ngùng. Minh có vẻ đang quấy rầy chuyện – tốt của rắn được chứ...

“Người là?” Lục Tiểu Hoàng rất lãnh đạm đứng lên, tò mò hỏi Ngân Tiểu Tiểu, thuận tiện đuổi Hắc A Ban vừa nhìn thấy con rắn khác sắc mặt liền nghiêm nghị, về mặt cứng rắn tới đi tới góc chết của tầm mắt Ngân Tiểu Tiểu.

Trước tiên trong lòng Ngân Tiểu Tiểu sùng bái Lục Tiểu Hoàng bình tĩnh một chút, sau đó nói: “Ta là Ngân Tiểu Tiểu nha, là tiểu nhi tử của Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa!” Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy hai con rắn trước mắt sẽ biết cha mẹ mình, dù sao này nơi hai con rắn xuất hiện cách nhà mình mà nhà Lam Nhất Nhất không xa.

Lục Tiểu Hoàng quay đầu lại nhìn Hắc A Ban một cái, xem ra ấu xà này là con của Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa gần đây mới sinh ra.

Mà cảm xúc của Hắc A Ban có chút trầm xuống, mình và Lục Tiểu Hoàng đến bây giờ còn không có con đâu, nhưng mà không sinh cũng tốt, đỡ phải sinh ra Hắc xà như mình.

24. Chương 24

“Mình người tới nơi này?” Lục Tiểu Hoàng rất hòa ái dễ gần hỏi Ngân Tiểu Tiểu.

“Đúng vậy.” Ngân Tiểu Tiểu đáp, thuận tiện trộm nhìn Hắc A Ban luôn luôn không nói chuyện, “Ta tự mình tới chơi.”

Phát hiện ánh mắt của Ngân Tiểu Tiểu nhìn về phía mình, bản mặt Hắc A Ban càng nghiêm túc, thậm chí còn hơi hơi tản mát ra cảm giác âm u hậm hực.

Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy có chút kỳ lạ, mặc dù mình không gặp qua rắn nhiều lắm, nhưng mà dựa theo cách giảng giải của rắn, độc xà bộ tộc tương đối hảo hữu với tộc nhân của mình, vậy tại sao tộc nhân này vừa thấy mình chẳng những không hảo hữu, thậm chí còn có một chút... Địch ý?

Đầu Ngân Tiểu Tiểu rơi đầy hắc tuyến, ta nhìn thế nào cũng là một con rắn tinh tế yếu nhược được không, người là một con rắn trưởng thành vì sao phải có địch ý!

Hiển nhiên, Lục Tiểu Hoàng đã phát hiện Hắc A Ban và Ngân Tiểu Tiểu giao phong, Lục Tiểu Hoàng đánh Hắc A Ban hai cái ở nơi Ngân Tiểu Tiểu nhìn không tới, Hắc A Ban chỉ có thể bắt đắc dĩ dời tầm mắt lên bầu trời, ta không nhìn nó được chứ!

Lúc này Lục Tiểu Hoàng mới cười híp mắt nói với Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu phải không, người đừng để ý, A Ban nhà ta nhìn thấy rắn khác sẽ thực thẹn thùng, nó không có ác ý.”

Ngân Tiểu Tiểu hồi tưởng lại tình cảnh vừa rồi một chút... Hình như cái gọi là then thùng mà mình hiểu đặt ở trên người con rắn này... Then thùng mẹ nó, người tin sao? Dù sao ta không tin...

“Còn chưa tự giới thiệu đâu.” Lục Tiểu Hoàng đột nhiên kịp phản ứng, “Ta là Lục Tiểu Hoàng, người có thể gọi ta là Lục thúc, còn đây là Hắc A Ban, người có thể gọi nó là Hắc thúc.”

Ngân Tiểu Tiểu nghiêng đầu, sao cứ cảm thấy có điều không thích hợp, nhưng mà Ngân Tiểu Tiểu vẫn dùng thanh âm thực thanh thúy của mình hô: “Lục thúc, Hắc thúc.”

Lúc này lại là Lục Tiểu Hoàng và Hắc A Ban có chút kinh ngạc, hai con rắn liếc nhau một cái, Hắc A Ban nhìn thấy được cảm xúc mừng như điên trong mắt Lục Tiểu Hoàng, mà Lục Tiểu Hoàng lại thấy được kích động trong mắt Hắc A Ban.

Thậm chí Lục Tiểu Hoàng có thể nghe được mình nói ra những lời cất chứa cảm xúc vui sướng: “Người, người thật sự gọi chúng ta sao?”

“Hả?” về mặt Ngân Tiểu Tiểu hiện lên dấu chấm hỏi nghi hoặc, không phải nó kêu mình gọi như vậy sao? Sao mình gọi rồi, hai con rắn này lại kích động như vậy?

“Không không, không có gì.” Lục Tiểu Hoàng cố gắng đè xuống mừng như điên, thật cẩn thận hỏi, “Muốn đến nhà chúng ta chơi trong chốc lát hay không, nhà chúng ta cách đây không xa.”

Ngân Tiểu Tiểu do dự, như vậy không tốt lắm đâu, mới quen liền mời mình đến nhà làm khách, nghĩ như thế nào cũng giống lừa gạt buôn bán trẻ em! Nhưng mà khi Ngân Tiểu Tiểu thấy Lục Tiểu Hoàng và Hắc A Ban ở phía sau nó đều mang theo biểu cảm lấy lòng nhìn mình thì tâm Ngân Tiểu Tiểu lập tức mềm nhũn, Ngân Tiểu Tiểu mềm lòng lập tức nói với chính mình ‘Mình suy nghĩ nhiều quá, rắn nào có phức tạp như người! Mời mình đến nhà làm khách cũng chẳng có gì! Hơn nữa bây giờ mình rảnh rồi đến nhà chúng nó chơi đùa tán gẫu trong chốc lát cũng rất tốt!’

Đã làm thiết kiến tâm lý xong, Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ đồng ý đề nghị của Lục Tiểu Hoàng, mà Lục Tiểu Hoàng và Hắc A Ban đều rõ ràng nhẹ nhàng thở ra càng làm cho Ngân Tiểu Tiểu quyết định phải đến nhà chúng nó làm khách.

Vì thế Hắc A Ban ở phía trước dẫn đường, Lục Tiểu Hoàng đi song song với Ngân Tiểu Tiểu.

“Lục thúc, nhà các người cũng có ấu xà sao.” Ngân Tiểu Tiểu nói chuyện phiếm với Lục Tiểu Hoàng.

“... Không có.”

“Hả? Vậy người và Hắc thúc sao lại ở ngọn núi này.” Ngân Tiểu Tiểu đưa nhỡ này là loại mặt hàng nghĩ cái gì đều nói ra, “Cha ta nói với ta, thông thường rắn đến chỗ này đều là vì để ấu xà, nếu không tất cả mọi người đều thích đến nơi khác.”

Hắc A Ban dẫn đường phía trước nghe được Ngân Tiểu Tiểu nói xoay người lại, nhưng cái gì cũng không nói đã xoay đi chỗ khác .

“... Cũng không có gì, nhưng ta và A Ban đều thích nơi này, cho nên không đi ra ngoài.” Lục Tiểu Hoàng nói mang theo chút chột dạ, nhưng mà thực hiển nhiên Ngân Tiểu Tiểu thần kinh thô không nghe ra được.

“À.” Ngân Tiểu Tiểu không hoài nghi chút nào, dù sao đây cũng không phải chuyện lớn gì, Ngân Tiểu Tiểu cũng không cho rằng Lục Tiểu Hoàng đang lừa gạt mình, “Lục thúc có phải người quen cha và ba ba của ta hay không, ta cảm thấy nơi chúng ta ở cách nhau không xa, đều là hàng xóm.”

“A, ta biết, cha người là Hoa Tiểu Hoa ba của người là Ngân Đại Bạch phải không, khoảng cách quả thật không xa, vậy... Cũng coi là hàng xóm.”

Ngân Tiểu Tiểu Kỳ quái ngửa đầu nhìn Lục Tiểu Hoàng, sao cứ cảm thấy câu “cũng coi là hàng xóm” này có chút là lạ.

“Tại sao ta chưa từng nghe cha nhắc tới người và Hắc thúc. Gần đây ta và các ca ca còn thường xuyên đi tìm bọn Lam Nhất Nhất chơi cũng không nghe thấy.” Ngân Tiểu Tiểu thử thăm dò nói.

“À, phải không.” trong mắt Lục Tiểu Hoàng hiện lên bối rối, cố gắng nhếch khóe miệng, “Có thể là vì nhà chúng ta không có ấu xà nên không thể chơi đùa với các người, cha người cũng lười nhắc tới nhà chúng ta, nếu các người tới cũng không có ấu xà để chơi cùng.”

Ngân Tiểu Tiểu gật gật đầu, Lục thúc nói cũng rất có lý, vì thế Ngân Tiểu Tiểu không hề bối rối vấn đề này nữa, theo tính cách của cha và ba ba, nếu không phải đại ca và Tứ ca đi ra ngoài chơi đụng phải bọn Lam Nhất Nhất, có khi đến bây giờ mình còn không biết sự hiện hữu của bọn Lam Nhất Nhất đâu!

“Tới.” giọng Hắc A Ban từ phía trước Ngân Tiểu Tiểu và Lục Tiểu Hoàng truyền đến, sau đó Hắc A Ban liền xoay người qua, sau đó nữa Hắc A Ban liền thấy vẻ mặt Ngân Tiểu Tiểu mộng ảo thậm chí chảy nước miếng.

Hắc A Ban không khỏi liên tiếp lui về sau vài bước, này, biểu cảm trên mặt hài tử này, sao lại giống Tiểu Hoàng lần đầu tiên nhìn thấy mình như vậy...

“Thế nào, có phải thanh âm của A Ban rất êm tai hay không?” thanh âm mê hoặc vang lên bên tai Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu liên tục gật đầu, nước miếng trong miệng tiếp tục tràn ra, thanh âm này quá trầm thấp rất có từ tính được chứ! Thanh âm này có thể làm cho toàn thân xương cốt của người (Này! Người đã biến thành rắn có được không!) đều mềm nhũn được chứ!

Bên này Ngân Tiểu Tiểu đang say mê, bên kia Lục Tiểu Hoàng cười đến thân rắn đều lăn lộn trên mặt đất, Hắc A Ban nhịn không được lại lui về sau mấy bước.

Rốt cục, Ngân Tiểu Tiểu từ trong trạng thái si như túy tỉnh táo lại, sau đó tương đối ngượng ngùng! Các loại ngượng ngùng này có xem lẫn bi phần được chứ! Một con rắn có thể có được thanh âm dễ nghe như vậy thật sự là quá không công bằng! Nếu mình có thể nghe được thanh âm của Hắc A Ban mỗi ngày thì tốt bao nhiêu! Nghĩ đến đây, Ngân Tiểu Tiểu thật ghen tị Lục Tiểu Hoàng ! thanh âm dễ nghe như vậy, Lục Tiểu Hoàng thể mà lại có thể nghe được những 200 năm!

Lục Tiểu Hoàng có thể cảm nhận được tình cảm ghen tị loại của Ngân Tiểu Tiểu, kiêu ngạo nha tự hào nha, hận không thể nâng cái đuôi cao hơn cả đầu.

“Thế nào thế nào, thanh âm của A Ban nhà chúng ta không tồi đi!” Lục Tiểu Hoàng cúi thân rắn xuống, dán bên tai Ngân Tiểu Tiểu.

“Đâu chỉ không tồi! Cho tới bây giờ ta chưa từng nghe qua thanh âm dễ nghe như vậy đâu!” Ngân Tiểu Tiểu nghiêng răng nghiêng lợi.

Trả lời Ngân Tiểu Tiểu là một tràng cười điên cuồng của Lục Tiểu Hoàng.

25. Chương 25

Ngân Tiểu Tiểu hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ mình phỉ nhổ Lục Tiểu Hoàng.

Hắc A Ban trầm mặc đi vào sơn động, mình thật sự là không chịu nổi con rắn này, vẫn nên tránh một chút thì hơn.

Lục Tiểu Hoàng cười đủ rồi, lúc này mới cùng Ngân Tiểu Tiểu đi vào sơn động.

Sơn động này nhỏ hơn sơn động nhà nó rất nhiều, Ngân Tiểu Tiểu bước vào bước đầu tiên liền ý thức được điểm này, nhưng nghĩ đến sáu ấu xà còn có ba ba a cha có thói xấu thích ngủ ở chỗ sâu trong sơn động liền coi thường điểm này.

Nhìn ra được sơn động này đã ở vô cùng lâu, không giống sơn động nhà mình, hình như lúc ba ba và a cha có trứng rồi mới trở về ở, mặc dù mình ở sắp một tháng, nhưng vẫn che dấu không được cái mùi nhà mới, nhưng sơn động của Lục Tiểu Hoàng và Hắc A Ban lại khác, theo như Ngân Tiểu Tiểu mà nói, thật sự rất hương vị của nhà.

Không biết là Lục Tiểu Hoàng hay là Hắc A Ban thích ngủ bụi cỏ, hoặc là hai người đều thích, Ngân Tiểu Tiểu phát hiện một đám cỏ lớn bị xà đặt ở góc sơn động, hơn nữa còn có màu xanh biếc, cỏ có mùi thơm ngát như trước, nhìn ra cỏ này mới đổi một hai ngày trước.

Cửa sơn động hướng Tây Nam, trong động khô ráo mát mẻ, có lẽ đối với những xà khác mà nói, độ ẩm có thể hơi thấp, thậm chí phương hướng cửa động cũng rất không tốt, nhưng đối với Ngân Tiểu Tiểu mà nói lại rất thích, hoàn cảnh trong động không nói, nói đến cửa động hướng Tây Nam, buổi tối mỗi ngày lúc mặt trời chưa xuống, nằm ở chỗ cửa động, ánh nắng chiều chiếu vào thân rắn, không lạnh không nóng, độ ẩm vừa phải, tốt đẹp biết bao nhiêu! Không giống như nhà mình, không nói mỗi ngày cửa động nắng đến mức nào, đến chiều ánh mặt trời lại chiếu không vào!

Ngân Tiểu Tiểu bực bội nghĩ, Lục Tiểu Hoàng có chút bất an : “Tiểu Tiểu, người thích sơn động của chúng ta sao? Ta, ta biết sơn động chúng ta rất nhỏ, hơn nữa hướng cũng không tốt, có phải người ghét bỏ hay không?”

Ngân Tiểu Tiểu rất muốn nháy mắt mấy cái để diễn tả nghi vấn của mình một chút, đáng tiếc không có mí mắt...

“Không có, ta cảm thấy rất tốt mà!” Ngân Tiểu Tiểu cười híp mắt trả lời.

Lục Tiểu Hoàng từ nụ cười của Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy Ngân Tiểu Tiểu nói thật tâm, vì thế Lục Tiểu Hoàng thật rất vui vẻ, rất vui vẻ! Không ngờ mình cùng A Ban ở chung một chỗ còn có xà có thể nhận mình và A Ban!

Lục Tiểu Hoàng nào đâu biết rằng, Ngân Tiểu Tiểu vốn không có trí nhớ truyền thừa, theo Ngân Tiểu Tiểu thấy, Lục Tiểu Hoàng và Hắc A Ban đều thuộc độc xà bộ tộc, mình cũng là độc xà, hơn nữa còn là hàng xóm, Lục Tiểu Hoàng và Hắc A Ban cũng không có hình thù kỳ quái gì, có gì không thể nhận ?

“Tiểu Tiểu, nhà của ta có trứng chim nha, có muốn ăn không?” Lục Tiểu Hoàng thật vui vẻ đề nghị nói.

“Trứng chim?” sắc mặt Ngân Tiểu Tiểu cổ quái, thật không biết nên cảm tạ ý tốt của Lục Tiểu Hoàng vẫn là may mắn Lục Tiểu Hoàng mời mình ăn trứng chim mới tốt...

“Ừm, đúng vậy, ta thích dùng trứng chim làm đồ ăn vặt, cho nên mỗi ngày A Ban đều mang trứng chim về cho ta.” Lục Tiểu Hoàng nhắc tới Hắc A Ban liền phá lệ ngọt ngào, “À, đúng rồi, ngày hôm qua ta còn dư lại mấy quả trứng chim, hôm nay A ban lại mang về cho ta năm quả, hai chúng ta cùng nhau ăn đi.”

Ngân Tiểu Tiểu lặng lẽ tính toán trong lòng, sau đó mặt không chút thay đổi nói: “... Không đủ.”

“Hả?” Lục Tiểu Hoàng hơi nghi hoặc, “Tiểu Tiểu, người nói trứng chim không đủ sao?”

“Đúng vậy.” Ngân Tiểu Tiểu bình tĩnh gật gật đầu.

“Thật vậy chăng?” Lục Tiểu Hoàng ôm bảu cảm hoài nghi đánh giá tiểu thân thể của Ngân Tiểu Tiểu, “Không cần cậy mạnh nha Tiểu Tiểu.”

“Một lần ăn trứng chim ít nhất ta phải ăn mười cái!”

“...” Lục Tiểu Hoàng lặng lẽ, chẳng lẽ trước đó nhận thức của mình về hải tử đều sai lầm rồi, cái gì mà săn sóc nhu thuận đáng yêu thiện lương, thật ra này hải tử đề là ăn hàng cuồng đi!

“Ta lại đi đào mấy.” Hắc A Ban mở miệng lần thứ hai, Ngân Tiểu Tiểu lại sáng mắt chảy nước miếng...

Đợi cho Ngân Tiểu Tiểu phục hồi lại tinh thần, Hắc A Ban đã sớm không thấy.

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu cùng Lục Tiểu Hoàng đem trứng chim có bây giờ chia ra ăn, Lục Tiểu Hoàng còn để riêng cho Ngân Tiểu Tiểu nhiều một cái.

Sự thật chứng minh, hành động của Hắc A Ban là chính xác, ấn tượng phía trước của Lục Tiểu Hoàng đối với Ngân Tiểu Tiểu là sai lầm.

Hai xà ăn hết trứng chim nằm trên mặt đất, phơi bụng bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Lần đầu tiên nhìn thấy A Ban ta chỉ mới có hai mươi ba tuổi (Ngân Tiểu Tiểu: chỉ mới có... Hai mươi ba tuổi...), bấy năm nữa mới có thể trưởng thành, khi đó A Ban đã năm mươi lăm tuổi, nhưng vẫn một mình một người, lần đầu tiên ta gặp A Ban ta đã biết sau cuộc sống sau này của ta tuyệt đối không thể không có A Ban.”

“Vì thế ta bắt đầu theo đuổi A Ban, vừa mới đầu A Ban đều cự tuyệt ta thực rõ ràng, nhưng ta không buông tha, ta tin tưởng cuối cùng A Ban nhất định sẽ cùng một chỗ với ta.”

“Người xem, điều ta tin bây giờ đã thành hiện thực, bây giờ ta ba mươi sáu tuổi, A Ban sáu mươi tám tuổi, mà chúng ta ở chung đã mười năm, ta thật sự vô cùng vui vẻ.”

Ngân Tiểu Tiểu nhìn về phía Lục Tiểu Hoàng nói xong rất vui vẻ, nhưng nhìn lại không phải quá vui vẻ, biết đối phương nhất định còn có chuyện gì đó, nhưng Ngân Tiểu Tiểu cũng không hỏi, nếu Lục Tiểu Hoàng muốn nói, cho dù mình không hỏi, nó cũng sẽ tự nói với mình.

“Ta cùng A Ban ở chung mười năm, nhưng đến bây giờ còn không có con, tuy rằng A Ban vẫn an ủi ta nói không sao, nó cũng không rất muốn có con, nhưng ta biết A Ban thật thích hài tử, nếu chúng ta có thể có con thì tốt rồi.”

“... Tiểu Tiểu, người có cảm thấy được ta thực dong dài hay không?” Lục Tiểu Hoàng đột nhiên hỏi.

“Không có.”

“... Phải không... Đã rất lâu ta không nói chuyện với xà nào trừ A Ban... Ngày hôm nay có thể gặp người thật tốt...” Lục Tiểu Hoàng thì thào, nói ra những lời làm cho Ngân Tiểu Tiểu thực nghi hoặc, tuy rằng núi này rất ít xà, nhưng cũng không đến nỗi ngay cả người nói chuyện cùng cũng không có đi, ít nhất còn có nhà mình và nhà Lam Nhất Nhất nha, nhưng Ngân Tiểu Tiểu cũng không hỏi nghi hoặc ra khỏi miệng, có tiếp tục ngu ngốc cũng biết tình huống bây giờ có điểm gì đó là lạ! Quả nhiên vẫn là vì mình không có trí nhớ truyền thừa cho nên đến bây giờ cũng không rõ chuyện gì xảy ra a uy! Đây cũng quá bắt nạt người xuyên qua đến được chứ!

Khi Hắc A Ban kéo ổ trứng trần đầy trở về, nhìn thấy hai xà ngủ ưỡng bụng lên trời, Hắc A Ban buông lỏng cái đuôi kéo ổ chim, nhẹ nhàng bò tới bên người Lục Tiểu Hoàng, cạo đi lên hôn Lục Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng, ta biết mấy năm nay người đi theo ta chịu rất nhiều uất ức, nhưng ta yêu người, dù như thế nào, ta cũng sẽ không buông người, đời này, người chỉ có thể đứng ở bên cạnh ta.

Lục Tiểu Hoàng cùng Ngân Tiểu Tiểu dường như là đồng thời tỉnh lại, tỉnh lại Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy đầu óc choáng váng, xem ra mình ngủ không ít a! Ngân Tiểu Tiểu xoay đầu nhìn ra ngoài sơn động, quả nhiên, mặt trời bây giờ đã bắt đầu xuống núi rồi.

“Tiểu Tiểu, A Ban mang về thiệt nhiều trứng chim nha, mau tới ăn!” Vì thế Ngân Tiểu Tiểu rõ ràng nên trở về nhà bị Lục Tiểu Hoàng dụ dỗ, hai xà chen chúc cùng một chỗ ăn trứng chim, thỏa mãn đến cái đuôi đều nhếch lên nhếch lên, này này ta nói, các người rõ ràng là xà không phải chó được chứ!

Hắc A Ban nhìn thấy này hai cái ăn hàng ăn sạch ổ trứng mình tha trở về...

Nói, tiến hoá lên tiến hoá cao liền biết cái đẹp cái xấu, như độc xà bộ tộc này, từ khi tuổi thọ tăng trưởng, cuộc sống an nhàn, trí tuệ gia tăng vân vân, đã rất để ý đến đẹp xấu, lúc ăn hết đồ vật này nọ hình thể độc xà bộ tộc có biến hóa rất lớn, mọi người đều biết ha, bởi vì xà dài nhỏ, sau khi ăn hết thức ăn, bộ vị ở dạ dày thực dễ nổi lên hình dạng của thức ăn nuốt vào, mà độc xà bộ tộc lại cho rằng như thế thật sự là quá xấu xấu chết đi được, vì thế trải qua độc xà bộ tộc tiến hóa tiến hóa tiến hóa... Lúc sau, độc xà bộ tộc ăn xong sẽ không nổi một cục trên người như vậy nữa! Thật đáng mừng, thật đáng mừng a!

Cho nên nhìn thân hình mập mạp lên rõ ràng của hai xà nằm trên mặt đất liền biết Lục Tiểu Hoàng cùng Ngân Tiểu Tiểu đến tột cùng đã ăn bao nhiêu trứng chim!

Lục Tiểu Hoàng cùng Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy rất vui vẻ được chứ! Một xà ăn trứng chim một mình cùng hai xà cùng nhau ăn trứng chim cảm giác hoàn toàn bất đồng! Vào thời khắc này, hai xà đều có cảm giác tỉnh táo tương tích.

Ngân Tiểu Tiểu thực no căng đến không muốn động, nhưng bây giờ thật sự là quá trễ rồi, Ngân Tiểu Tiểu cũng không muốn vì lần này về muộn mà bị Hoa Tiểu Hoa nhốt lại! Vì thế Ngân Tiểu Tiểu kiên trì phải đi về, Lục Tiểu Hoàng kiên trì muốn đưa Ngân Tiểu Tiểu trở về, Hắc A Ban chỉ có thể bắt đầu đi theo sau hai cái xà đi hai bước nghỉ ba bước.

“Đưa ta đến bờ sông nhỏ là được rồi, ta theo sông nhỏ bò về chỗ của ta.” Ngân Tiểu Tiểu chậm rì rì nói xong, ai, thật sự là...buồn ngủ quá.

“... À, tốt.” Lục Tiểu Hoàng cũng chậm rì rì trả lời, ai~, ta cũng rất muốn ngủ.

Đợi ột hàng Tam Xà của Ngân Tiểu Tiểu bò đến bờ sông, ông mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, trời đã hoàn toàn đen.

Ngân Tiểu Tiểu cùng Lục Tiểu Hoàng, Hắc A Ban tiến hành cáo biệt.

“Lục thúc ta đi đây, ta nói Lục thúc này, ta có thể gọi người là tiểu Lục hay không.” tính cách này của Lục Tiểu Hoàng thật sự không thích hợp làm thúc của mình a, mình thực khó chịu được chứ.

“Tốt.” Lục Tiểu Hoàng đáp, đứa nhỏ Ngân Tiểu Tiểu này thực hợp khẩu vị mình, nếu mình thành trưởng bối của nó sau này đi chơi sẽ không thoải mái!

... Hắc A Ban trầm mặc, này này ta nói, xưng hô còn có thể tùy tiện sửa sao, thật có thể sao? A? ? Nói giỡn đi!

“Hắc thúc... Người lớn tuổi như vậy vẫn nên kêu thúc đi... Lần sau ta tới người nhất định phải nói nhiều với ta mấy câu đó, để ta nghe kỹ thanh âm mê người của người một chút.” Sau đó Ngân Tiểu Tiểu nở nụ cười hì hì.

Ta nói đủ rồi a đủ rồi, Ngân Tiểu Tiểu người ăn quá no không phải uống nhiều quá! (ý là say đó) Chú ý hình tượng một chút a uy!

“...” Đây là Hắc A Ban trả lời.

Sau đó Tam Xà cứ vậy từ biệt, Ngân Tiểu Tiểu chậm rì rì đi lên trên, Hắc A Ban cùng Lục Tiểu Hoàng đứng tại chỗ nhìn trong chốc lát mới trở về.

Ngân Tiểu Tiểu không biết mình bò lên bao lâu, nhưng chắc chắn chưa tới nơi cũ, sau đó chợt nghe có rất nhiều thanh âm gọi mình.

“Ta ở trong này!” Ngân Tiểu Tiểu nâng cao bụng ăn quá no hô một tiếng, sau đó liền thấy mấy cái bóng bò tới trước mặt mình rất nhanh.

“Ngân Tiểu Tiểu! Không phải nói trước khi trời tối phải về sao? Người xem giờ đã là lúc nào? Trời đã tối rồi!” đầu rắn của Ngân Tiểu Tứ dường như muốn đánh lên đầu Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu rút về sau, Ngân Tiểu Tứ người có cần kích động như vậy không: “Được rồi Tứ ca, không phải ta đã trở lại rồi sao! Chúng ta về nhà đi, về nhà đi!”

Ngân Tiểu Tứ đen mặt, trong lòng quá tức giận, nghiêng đầu sang chỗ khác liền đi trở về, hàng này tức giận đến ngay cả nói cũng nói không được .

Ngân Tiểu Tiểu thực vô tội, nhưng nhìn bốn đại gia hỏa trước mặt, Ngân Tiểu Tiểu quả thật có chút chột dạ, chẳng lẽ mình khiến chúng nó lo lắng sao.

Ngân Tiểu Tiểu đang sấm hối bị Hoa Tiểu Ngũ đẩy một chút: “Đi thôi Tiểu Tiểu.”

Lúc này Ngân Tiểu Tiểu mới phát hiện tất cả mọi người đã đi trở về, liền nghe lời đi theo... Nhưng mà, Ngân Tiểu Tiểu ăn quá no a, giờ phút này tốc độ của ấu xà đi phía trước đối với Ngân Tiểu Tiểu mà nói, quả thực là thần tốc được chứ!

Ngân Tiểu Tiểu đành phải trở mắt nhìn mình bị ấu xà phía trước vung đuôi xỉ bụi, mình ở mặt sau chậm rãi đi, à, đúng rồi, phía sau Ngân Tiểu Tiểu còn có một Hoa Tiểu Ngũ.

26. Chương 26

Lúc Ngân Tiểu Tiểu về đến nhà Ngân Tiểu Tứ chúng nó đã sớm về đến, Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch cũng đã ngăn ở cửa sơn động, xem ra Ngân Tiểu Tứ đã bẩm báo “Hành vi phạm tội” của Ngân Tiểu Tiểu cho Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch.

Ngân Tiểu Tiểu kéo thân mình dường như mập mạp gấp đôi trở lại cửa sơn động, liếc mắt một cái đã bị Ngân Đại Bạch đã phát hiện.

“Tiểu Tiểu, ngươi ăn trứng chim rồi sao?” Ngân Đại Bạch hỏi, chẳng lẽ ngày hôm nay Tiểu Tiểu tự mình chạy đi đào trứng chim?

“Ăn rồi.” Ngân Tiểu Tiểu ăn ngay nói thật, thuận tiện cười thật thà phúc hậu, cười xong tất cả đều là vì giảm bớt hành vi phạm tội: “Hơn nữa ăn thực no! Trứng chim ngày hôm nay ba mang về cho ta có thể để ngày mai ăn, như vậy ngày mai ba không cần đi đào trứng chim cho ta nữa!”

“... Bộ dạng này bộ dáng, ngày mai cũng không cần ăn trứng chim đâu.” Ngân Tiểu Nhất ở góc sáng sửa lẩm bẩm nói.

... Chúng xà hoàn toàn xem nhẹ nó, bây giờ không phải là thời gian nghiên cứu thảo luận vấn đề ngày mai Ngân Tiểu Tiểu có muốn ăn trứng chim hay không được chứ!

“Tự ngươi đi đào trứng chim?” Hoa Tiểu Hoa nhẹ giọng hỏi Ngân Tiểu Tiểu, rõ ràng là thực dụ dàng, lại làm cho Ngân Tiểu Tiểu sợ toát một thân mồ hôi lạnh.

“Không, không phải.” Ngân Tiểu Tiểu co rúm lại một chút, “Ha, ha ha, tự mình làm sao có thể đi đào trứng chim, cha ngươi hiểu lắm rồi.”

“Hả? Vậy trứng chim từ nơi nào tới?”

“Là người khác cho, hôm nay ta nhận quen được thêm một nhà hàng xóm nữa đó.” Ngân Tiểu Tiểu thực kiêu ngạo ngẩng đầu lên, Ngân Tiểu Tứ cùng Ngân Tiểu Nhất phát hiện bọn Lam Nhất Nhất thì thế nào, mình cũng phát hiện bạn mới... Mặc dù trong nhà bạn mới không có ấu xà.

“Hàng xóm?” Hoa Tiểu Hoa có chút không tin, sao nó không biết bên cạnh nhà mình còn có một hàng xóm? Là mới chuyển tới sao?

“Đúng vậy, hàng xóm mới.” Ngân Tiểu Tiểu hưng trí bừng bừng, “Cách nhà Lam Nhất Nhất không xa, dọc theo sông nhỏ cứ đi xuống mãi, sau đó tới.”

“Dọc theo sông nhỏ đi xuống.” Hoa Tiểu Hoa lập lại một lần, lập tức kịp phản ứng, theo bản năng nhìn Ngân Đại Bạch, ánh mắt hai xà chạm vào nhau, từ trong mắt đối phương nhìn thấy kinh nghi.

“Có phải là Hắc A Ban cùng Lục Tiểu Hoàng không?” Ngân Đại Bạch mở miệng, mặc dù là câu hỏi, nhưng trong giọng nói mang theo khẳng định.

Ngân Tiểu Tiểu gật gật đầu, sắc mặt Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa còn đen hơn vừa rồi, Ngân Tiểu Tiểu có dự cảm không tốt.

“Tiểu Tiểu, sau này không được phép tiếp xúc với chúng nó nữa biết không?” Ngân Đại Bạch mở miệng lần nữa, Ngân Đại Bạch không hổ là nhất gia chi chủ, ngữ khí thần nhiên lại không thể để người ta bỏ qua uy nghiêm trong đó.

“... Vì cái gì?” Ngân Tiểu Tiểu không hiểu, vì sao không inh tiếp xúc với tiểu Lục cùng Hắc thúc, chúng nó đối với mình tốt lắm mà.

Hoa Tiểu Hoa vừa định lợi dụng thân phận làm cha áp bách Ngân Tiểu Tiểu, đã bị Ngân Đại Bạch ngăn cản: “Tiểu Hoa, vẫn nên giải nghĩa tiền căn hậu quả mới tốt.” Nói xong ý vị thâm trường nhìn Hoa Tiểu Hoa một cái, Hoa Tiểu Hoa im lặng.

“Ngày hôm nay Tiểu Tiểu thật sự làm ta tỉnh ra, cũng đúng, nhân dịp ngày hôm nay nói cho các người biết cũng tốt.” Ngân Đại Bạch bảo toàn bộ ấu xà vây đến cùng nhau, lúc sau tiếp tục mở miệng, “Chuyện này không có trong trí nhớ truyền thừa, nhưng toàn bộ độc xà đều biết chuyện.”

Ngân Đại Bạch nói tới đây nhìn thoáng qua Ngân Tiểu Tiểu, nói tiếp: “Nói đến đây phải kể đến Mặc xà. Mặc xà ở độc xà bộ tộc có độc tính cực mạnh, ngay cả Mặc xà có độc tính kém cõi nhất cũng mạnh hơn hồng xà có độc tính cực mạnh rất nhiều, độc xà bộ tộc lấy kẻ mạnh là vua, từ điểm này, Mặc xà bộ tộc là xứng đáng làm hoàng tộc của độc xà bộ tộc. Theo lý mà nói, Mặc xà bộ tộc hẳn là được độc xà bộ tộc tôn trọng cùng yêu thích, sự thật lại không phải, những xà tộc khác trong độc xà bộ tộc đều rất bất mãn với

Mặc xà. Mặc xà trời sanh tính tình ngạo nghễ mãnh liệt, thậm chí là bạo ngược hiếu chiến, hàng năm đều có không ít xà trong tộc xà bộ tộc bị Mặc xà cắn chết, Mặc xà ỷ vào ưu thế độc tính, không quen nhìn xà tộc khác, khiến Xà Tộc càng oán hận Mặc xà thêm sâu nặng, thấy Mặc xà tất cả mọi người đều đi vòng qua, tuyệt đối không kết bạn cùng Mặc xà, hơn nữa Mặc xà lấy huyết thống làm chủ, không giao hợp với Xà Tộc khác, cam đoan huyết thống Mặc xà là thuần túy.”Edit: Đàm Cơ (Được đăng tại phanhucac01.wordpress.com)

“Nhưng mà, Hắc A Ban không phải Mặc xà.” Ngân Tiểu Tiểu chần chờ hỏi han.

“Đây nhưng là điều kế tiếp ta muốn nói. Mặc xà tuy rằng cắn kết hôn với Xà Tộc khác để bảo trì huyết thống thuần túy, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ sinh ra mặc xà chứa huyết thống không tinh khiết, loại xà này thân rắn lấy màu đen làm nền, trên người có chứa tạp sắc lấm tấm, lấm tấm càng nhiều huyết thống càng không thuần túy, mà Mặc xà lại không thừa nhận chúng nó, nên chúng nó được gọi là Hắc Xà bộ tộc, độc tính dưới Mặc xà, trên hồng xà, nhưng Hắc Xà bộ tộc số lượng rất thưa thớt, mọi người vẫn xem chúng nó là Mặc xà bộ tộc, Hắc A Ban thuộc Hắc Xà bộ tộc.”

Nghe đến đó, Ngân Tiểu Tiểu tỉnh ngộ, nói trắng ra là, Mặc xà là hoàng tộc, những xà tộc khác là dân thường mà thôi, đây không phải là bậc thêm mâu thuẫn sao, hoàng tộc chướng mắt dân thường, dân thường cũng cách xa hoàng tộc, đến nỗi Hắc xà như Hắc A Ban kiêu kiêu tự sinh tử của hoàng tộc, không được hoàng tộc thừa nhận đồng thời cũng bị dân thường bài xích, nói, Hắc A Ban như vậy mới là... cô đơn nha.

Một bức tranh lập tức hình thành trong đầu Ngân Tiểu Tiểu – Hắc A Ban từ nhỏ đến lớn nhận hết chối bỏ xa lánh sau đó có một ngày gặp tình yêu đích thực của cuộc đời, hai người cùng một chỗ cũng không được thể tục chúc phúc, hai xà chỉ có thể sưởi ấm cho nhau, nhất thời Ngân Tiểu Tiểu càng đồng tình với Hắc A Ban cùng Lục Tiểu Hoàng, hận không thể lập tức vọt tới bên người Lục Tiểu Hoàng ôm Lục Tiểu Hoàng an ủi nó một phen.

Được rồi, Ngân Đại Bạch, xem ra dụng tâm lương khổ của ngươi là uống phí, ngươi cho là lời ngươi nói sẽ làm Ngân Tiểu Tiểu rời xa một nhà Hắc A Ban, trên thực tế lại làm Ngân Tiểu Tiểu càng thêm kiên định quyết tâm làm bạn với nhà Hắc A Ban.

” Xà Tộc khác luôn luôn không thân cận thậm chí chán ghét Mặc xà cùng Hắc Xà, đây là điều ta muốn nói cho các ngươi ngày hôm nay.” Ngân Đại Bạch tổng kết, “Tiểu Tiểu, ngươi kết giao bạn ta không phản đối, nhưng ngươi kết giao bạn đồng thời cũng phải biết người bạn đó có đáng giá được kết giao hay không, ngươi đã hiểu chưa?”

“Nhưng mà... Nhưng mà Hắc thức... Hắc A Ban cùng Lục Tiểu Hoàng đối xử với ta tốt lắm, vì sao ta không thể làm bạn với chúng nó? Hắc A Ban còn đào trứng chim cho ta ăn, Lục Tiểu Hoàng cùng ta ăn trứng chim cùng ta ngủ, ta cảm thấy chúng nó không phải loại xà như ba nói.” Ngân Tiểu Tiểu nỗ lực biện giải, muốn những xà khác chào đón quan điểm của mình.

“Lục Tiểu Hoàng đương nhiên không có vấn đề, nó là lục xà bộ tộc, mấu chốt là, bạn đời của nó là Hắc Xà, nơi hắc xà Mặc xà xuất hiện không phải là nơi chúng ta nên đi, Tiểu Tiểu ngươi hiểu điểm ấy sao?” Ngân Đại Bạch tiếp tục giải thích cho Ngân Tiểu Tiểu, “Có lẽ điều này đối với Lục Tiểu Hoàng là không công bằng, nhưng con đường này là tự nó đi, chính nó lựa chọn, chỉ có thể tiếp tục đi xuống.”

“Đây không công bằng với Lục Tiểu Hoàng, cũng không công bằng với Hắc A Ban!” Ngân Tiểu Tiểu nhin không được phản bác, “Hắc A Ban cũng là một xà tốt! Nó trầm mặc ít lời, giọng rất êm tai, hơn nữa còn yêu Lục Tiểu Hoàng, chẳng lẽ bởi vì Hắc A Ban là Hắc Xà liền bài xích nó sao?”

“Ngân Tiểu Tiểu!” Hoa Tiểu Hoa rốt cục nhin không được sáp dao vào, “Đây là kinh nghiệm giáo huấn tiền bối xà lưu lại! Không phải thời khắc tất yếu chúng ta không được tiếp cận Mặc xà Hắc Xà! Ngươi đã là một ngân xà, ngươi phải tuân theo quy củ này! Tốt lắm, chuyện này không cần nói nữa, ngày mai không cho phép rời sơn động!”

Ngân Tiểu Tiểu tức giận, thật sự tức giận, nó nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa, đi thẳng vào chỗ sâu nhất trong sơn động, tìm được cái lỗ nhỏ lúc mình vừa mới sinh ra chui vào, sau chèn đầu vào trong, trong lỗ nhỏ, Ngân Tiểu Tiểu đỏ hốc mắt.

Một nhà Ngân Đại Bạch bởi vì khắc khổ mà lâm vào trầm mặc, đây là lần đầu tiên một gia đình tràn ngập sung sướng hạnh phúc dĩ vãng có tranh chấp, năm ấu xà còn lại thậm chí thở cũng không dám thở mạnh.

Hoa Tiểu Hoa dùng răng cắn miệng, nói: “Ngân Tiểu Tiểu cũng vì không có trí nhớ truyền thừa mới không nghe lời như vậy, ta sao lại...”

“Đủ rồi Tiểu Hoa!” Ngân Đại Bạch lớn tiếng ngắt lời Hoa Tiểu Hoa, “Nhớ kỹ, Tiểu Tiểu là con của người và ta, dù như thế nào cũng là con của người và ta, những lời như vậy ta không muốn nghe người nhắc lại lần nữa. Chuyện này đến đây là ngừng, sau này ở trước mặt Tiểu Tiểu cũng không cần nhắc tới, chúng ta bí mật chú ý là được.”

Sắc mặt Hoa Tiểu Hoa có chút khó coi, cuối cùng vẫn nói: “Ta đã biết.”

Buổi tối này, Ngân Tiểu Tiểu ở trong lỗ nhỏ khóc đến ngủ thiếp đi, năm ấu xà còn lại cũng không có quần thành bánh quẩy, Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch lưu lại bên người năm ấu xà

27. Chương 27

Ngân Tiểu Tiểu từ trong động nhỏ tỉnh lại thì sắc trời đã sáng trưng, khóc hơn nửa đêm không biết ngủ khi nào, bây giờ mắt Ngân Tiểu Tiểu đều sưng lên, vác một đôi mắt sưng đỏ to cùng đầu óc choáng váng bỏ tới cửa sơn động.

Ngoài ý muốn là Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa còn ở trong sơn động không ra ngoài, từ Ngân Tiểu Nhất đến Hoa Tiểu Ngũ năm ấu xà cũng ngoan ngoãn ở trong nhà.

Nhưng Ngân Tiểu Tiểu còn tức giận nha, không nói chuyện với con rắn nào, ngay cả Hoa Tiểu Ngũ tiến đến bên người Ngân Tiểu Tiểu cũng cố ý không để mắt đến. Ngân Tiểu Tiểu bỏ đến cửa sơn động gục xuống, nhìn chăm chăm bên ngoài ngăn người.

Ngân Tiểu Tiểu khổ sở, Hoa Tiểu Hoa khổ sở, Ngân Đại Bạch khổ sở, chúng ấu xà đều không chịu nổi. Hoa Tiểu Hoa không hiểu, mặc dù Tiểu Tiểu không có trí nhớ truyền thừa, nhưng là một con rắn luôn luôn biết điều, vì sao lần này lại cố tình nói thế nào cũng không thuận theo không buông tha? Mình và Đại Bạch là vì tốt cho Tiểu Tiểu, vì sao Tiểu Tiểu không nghe lời?

Nhưng cuối cùng là thái độ người mới làm cha (...), đợi đến chiều, Hoa Tiểu Hoa vẫn đau lòng, nhìn ánh mắt sưng to của Tiểu Tiểu nhà chúng ta một cái, chỉ có xà bị bệnh mắt mới sưng thành như vậy, nhìn thần thái ngu ngơ ai oán của Tiểu Tiểu nhà chúng ta một cái, xà không biết còn tưởng rằng Tiểu Tiểu nhà của ta chịu uất ức bao nhiêu đâu, thật ra chỉ bị chửi một chút mà thôi.

“Khụ... Tiểu Tiểu, người lại đây.” Hoa Tiểu Hoa làm bộ mặt ta là người cha tốt, ta rất đau lòng người gọi Ngân Tiểu Tiểu.

Bởi vì ngăn người thời gian lâu nên đại não như bị rỉ sét, hơn nửa ngày Ngân Tiểu Tiểu mới ý thức được Hoa Tiểu Hoa đang gọi mình, thật ra Ngân Tiểu Tiểu khóc hơn nửa đêm cũng đã suy nghĩ rõ, tức giận cũng phai không còn mấy, cần thận nghĩ ba ba a cha cũng là vì tốt ỉnh, sợ mình bị Mặc xà Hắc Xà bắt nạt, sợ mình bị Xà Tộc khác bài xích thôi, mình cũng có chỗ không đúng, lúc trước mình nên thăm đáp ứng lại đi tìm một nhà Hắc A Ban chơi nha, cần gì cãi nhau với ba ba a cha đâu, mình thật khờ, thật sự rất ngốc, cho dù thành xà cũng không có thể vứt bỏ chỉ số thông minh của người nha (này...), cho nên vừa nghe Hoa Tiểu Hoa gọi mình, Ngân Tiểu Tiểu cũng theo bậc thang bỏ xuống đi đến.

Ngân Tiểu Tiểu bỏ tới trước mặt Hoa Tiểu Hoa.

Hoa Tiểu Hoa vẫn duy trì tươi cười, thực dịu dàng, thực dịu dàng nói: “Tiểu Tiểu a, ở trong động buồn một ngày hồng mắt, nếu không để các ca ca đi ra ngoài chơi với người đi.”

“... Ta muốn đi ra ngoài một mình.”

Hoa Tiểu Hoa vừa muốn nói “Không được đi ra ngoài một mình” thì Ngân Đại Bạch liền tiếp nhận nói: “Có thể, nhưng không thể rời nhà quá xa, hơn nữa nhất định phải trở về trước khi trời tối.”

“Được.”

Sau đó Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ đi rồi, năm ấu xà còn lại ở trong động ai oán, Tiểu Tiểu đây là vứt bỏ chúng ta sao, phải không phải không, quả nhiên là vứt bỏ chúng ta!

“Sao lại để Tiểu Tiểu đi ra ngoài một mình? Lỡ như...” Hoa Tiểu Hoa rất không hiểu Ngân Đại Bạch đang làm gì.

“Ta biết người đang lo lắng cái gì.” Ngân Đại Bạch cho Hoa Tiểu Hoa một ánh mắt an tâm đi, “Nhưng nếu người để bọn nhỏ cứ đi theo Tiểu Tiểu, chỉ sợ tâm lý phản nghịch của Tiểu Tiểu sẽ quá nặng. Hơn nữa, ngày hôm nay Tiểu Tiểu nhất định sẽ không đi tìm chúng nó.”

Hoa Tiểu Hoa cẩn thận nghĩ lại lời Ngân Đại Bạch nói, cũng đúng, nếu cứ luôn có xà kèm bên người Tiểu Tiểu, nói vậy Tiểu Tiểu sẽ càng ngày càng bất mãn, nếu Tiểu Tiểu xảy ra chuyện gì thì phải không bù nổi mất, nghĩ như vậy, Hoa Tiểu Hoa cũng yên lòng.

Này này, Ngân Đại Bạch, không ngờ người vẫn biết hài tử phản nghịch phải vuốt lông nha! Trước đó thật đúng là coi khinh người!

Ngân Tiểu Tiểu vừa đi vừa ngẩn người... Đây là một thói quen thật không tốt...

“Ai...” Đi lên đi lên, Ngân Tiểu Tiểu dừng, rũ đầu ai thán một tiếng.

“... Í?” Đang ai oán Ngân Tiểu Tiểu giật giật đầu, hình như có thanh âm gì đó?

Ngân Tiểu Tiểu ngưng thần lại nghe, không có sai, thật sự có thanh âm, hẳn là thanh âm rắn bò sát phát ra, Ngân Tiểu Tiểu lại dùng sức hít hít không khí, có mùi máu tươi. Ngân Tiểu Tiểu có điểm chần chờ, con rắn này hẳn là bị thương đi, không biết có sao không, mình có nên đi đến chẳng?

Rõ ràng là đang chần chờ nhưng thân thể của Tiểu Tiểu vẫn bò về hướng về thanh âm truyền đến, ai, đã biết xen vào việc của người khác là khuyết điểm nhưng khi nào mới có thể sửa a. Nói, rắn bị thương cách chỗ Ngân Tiểu Tiểu cũng không xa lắm, dù Ngân Tiểu Tiểu đi chậm một chút đi thì bây giờ cũng nên tới nơi, nhưng không có, đến bây giờ Ngân Tiểu Tiểu còn không thấy con rắn bị thương kia, như vậy chỉ có một nguyên nhân, thì phải là trong quá trình Ngân Tiểu Tiểu bò sát, con rắn kia cũng không ngừng di động, hơn nữa tốc độ còn mau hơn cả Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu nổi giận, con rắn này thật sự rất không biết phải trái! Mình tới cứu nó nó lại đi nhanh như vậy! Cố chấp quật cường từ dưới đáy lòng Ngân Tiểu Tiểu hung hăng xộc lên, mình nhất định phải đuổi kịp con rắn này! (mau đuổi theo a mau đuổi theo! Nếu không tiểu công của người chạy không thấy mất a uy!)

Ngân Tiểu Tiểu ở phía sau liều mạng đuổi theo, con rắn bị thương phía trước liều mạng chạy... ừ, cá nhân ta cảm thấy liều mạng còn không lợi hại bằng đấu mạng, cho nên trước một khắc Ngân Tiểu Tiểu mất nước, rốt cục cũng đuổi theo con rắn này...

Ngân Tiểu Tiểu thở hổn hển ngăn cản con rắn kia —— tha thứ nó để nó suyễn trong chốc lát —— Ngân Tiểu Tiểu chạy đến mất hoa lên, đợi rốt cục bình tĩnh lại, nghiêm túc xem con rắn trước mặt mình, ánh mắt đầu tiên, liền thấy được một đôi mắt màu đỏ như máu tràn ngập cừu hận tàn nhẫn.

...[Đàm: Cuối cùng cũng gặp tiểu công nha ~] ...

“... Má ơi!” Ngân Tiểu Tiểu hô lớn một tiếng, “Vụt” một tiếng chui vào vữa trong bụi cỏ

... Ta nói người nấp trong bụi cỏ có ích sao? ?

Trước đó, Mặc Lão Đại vẫn thực thơ đại thực mãnh liệt hung ác, biết chạy không thoát con rắn phía sau, trong mắt Mặc Lão Đại hung quang chợt lóe, dứt khoát dừng bước, chờ con rắn kia đi đến trước mặt của mình, chỉ cần mình cắn lên một phát (Nhờ, Ngân Tiểu Tiểu không phải đuổi theo a...), cũng không tin con rắn kia còn có thể sống được!

Mặc Lão Đại YY(tự sướng) vô cùng tốt đẹp ở trong lòng, thế nhưng khi con rắn đuổi theo phía sau mình đứng ở trước mặt thở dốc thì Mặc Lão Đại muốn phát điên, thì ra phía sau mình chỉ có một tiểu bắt điểm như vậy! Vậy mình còn chạy cái gì! Mà khi tiểu bắt điểm trước mặt thấy rõ mình thế mà lại kêu một tiếng “Má ơi!” Liền trốn đi... Mặc Lão Đại cảm thấy mình bị vũ nhục, mình là giống đực! Giống đực! Không phải giống cái! Không thể gọi là má!

Này ta nói, bây giờ không phải là lúc suy nghĩ cái này đi...

“... Đi ra.”

Ngân Tiểu Tiểu tránh ở trong bụi cỏ run rẩy, liên tục lặp lại “Đây là đang gọi mình sao thật là đang gọi mình sao thật ra không phải đang gọi mình đi” một loạt hoạt động tâm lý rồi, Ngân Tiểu Tiểu tiếp tục thanh thần giấu ở trong bụi cỏ.

Mặc Lão Đại bên ngoài gân xanh trên đầu nẩy lên: “... Đồ ngu ngốc kia, ta nói người đi ra!”

“... Người mới ngu ngốc! Cả nhà người đều ngu ngốc!” đầu Ngân Tiểu Tiểu nóng lên, lập tức nhảy ra nổi giận mắng... Sau đó, sau đó lại muốn trốn vào trong bụi cỏ, không may bị Mặc Lão Đại chặn đường .

Mặc Lão Đại lôi Ngân Tiểu Tiểu ra khỏi bụi cỏ tới trước mặt mình, nhấn mạnh là lôi nha, là cái kiểu “lôi” thực hung tàn đó!

“Nói! Vì sao đi theo ta!” Tuy rằng ngữ khí vẫn thực hung tàn, nhưng biểu cảm của Mặc Lão Đại đã không còn đáng sợ như trước, dù sao ở trong mắt Mặc Lão Đại, Ngân Tiểu Tiểu là ấu xà không hề có tính uy hiếp với nó mà thôi, ừ, còn là một đồ ngu ngốc.

Ngân Tiểu Tiểu hàng này thuộc loại mềm nắn rắn buông, thấy Mặc Lão Đại không hung ác như trước, Ngân Tiểu Tiểu lập tức lên mặt : “Rõng cái gì mà rõng! Người nghĩ ta muốn đi theo người lắm chắc! Nếu không phải nghĩ được mùi máu ta mới không theo người nghe chưa!”

Ngân Tiểu Tiểu theo bản năng tìm vết thương trên người Mặc Lão Đại, à, thì ra là ở vị trí cách bảy tấc không xa bị con gài đó cắn, sau đó Ngân Tiểu Tiểu hậu tri hậu giác phát hiện...

“Í? Người là Mặc xà?”

Đúng vậy, con rắn ở trước mặt Ngân Tiểu Tiểu này, là một Mặc xà, năm nay vừa mới mười tám, bởi vì đây thì quá mạnh mẽ nên thoát nhìn giống như đã trưởng thành...

“... Sao nào? Người có ý kiến?” Mặc Lão Đại híp mắt lại.

“Không, không ý kiến.” Ngân Tiểu Tiểu nuốt ngụm nước bọt, dưới đáy lòng kêu rên, a a a, ba ba a cha mau lại đây cứu ta! Ta chẳng những gặp Mặc xà còn gặp phải một Mặc xà hung ác a!

Mặc Lão Đại hoài nghi nhìn Ngân Tiểu Tiểu một vòng, biểu cảm trên mặt đồ ngu ngốc này thấy thế nào cũng không giống như không có ý kiến: “Này, tiểu bạch si (ngốc ngếch), người như vậy chắc cũng chỉ sinh ra được năm sáu ngày đi, chạy lung tung làm gì, nhưng tốc độ chạy không tồi, nhanh hơn xà mới sinh cùng lứa.”

... Ngân Tiểu Tiểu bị phẫn, có kiểu vũ nhục xà như vậy sao? Có sao? !

“Người mới ngu ngốc! Người mới sinh ra năm sáu ngày! Ông đây sinh ra được một tháng rồi!”

“Í?” lúc này ánh mắt Mặc Lão Đại biến thành kinh nghi cùng khinh bỉ, “Sinh ra một tháng mà lại nhỏ như vậy! Tốc độ còn chậm như vậy! Trời ạ, người quả thực là khiến cho bạch xà các người mất mặt!”

“... Mẹ người a! Người mới là bạch xà! Cả nhà người đều là bạch xà!” Ngân Tiểu Tiểu cũng bị giận điên lên, “Ta là ngân xà! Ngân xà biết không! Không phải bạch xà!”

“Ngân xà?” ánh mắt Mặc Lão Đại ở đảo lên người Ngân Tiểu Tiểu, trượt xuống một vòng, ừm, có vẻ thật là ngân xà?

“Ngân xà thì ngân xà, kích động như vậy làm gì.” Mặc Lão Đại không cho là đúng, “Ngân xà cũng tốt bạch xà cũng thế, người nào cũng không thể so với Mặc xà chúng ta, thật không biết người có cái gì để kích động.”

Ngân Tiểu Tiểu rất muốn khóc, nó sai rồi, nó thật sự sai rồi, nó không nên không nghe ba ba a cha, Hắc A Ban tốt không có nghĩa là những Mặc xà Hắc Xà khác tốt, Mặc xà trước mặt mình này nhất định là mặc xà vô cùng hung ác mà ba ba nói, ngày hôm nay mình nhất định là gặp báo ứng.

“... Ta phải đi.” Ngân Tiểu Tiểu trầm trầm ném ra một câu.

Đi a đi, ta đi a đi, Í? Sao bò nửa ngày cảm giác vẫn không nhúc nhích? Ngân Tiểu Tiểu nghi hoặc quay đầu nhìn lại... Thì ra là Mặc xà kia đè đuôi của mình lại.

“Hừ, nói người ngu ngốc người còn không tin.” trong mắt Mặc Lão Đại có trào phúng cùng hài hước quá nặng, tiểu ngân xà ngu ngốc này chơi thật tốt.

Ngân Tiểu Tiểu nghiêng đầu sang chỗ khác không nói, hừ, Mặc xà này quá ghê tởm, mình quyết định, sau này nhất định phải chán ghét Mặc xà!

Mặc Lão Đại cười vui vẻ cong đầu xuống đưa đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu bạch si, tức giận sao?”

Ngân Tiểu Tiểu vẫn không nói chuyện, thuận tiện xoay đầu đến bên kia.

Đầu Mặc Lão Đại đi theo đầu Ngân Tiểu Tiểu đi, dù sao nó lớn hơn Ngân Tiểu Tiểu nhiều, tiếp tục quấn hai vòng cũng không có vấn đề gì. Cho nên, một màn này thấy thế nào cũng mờ ám như vậy. Người nói đi, Ngân Tiểu Tiểu đứng trước, Mặc Lão Đại đứng ở phía sau Ngân Tiểu Tiểu đưa đầu đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, nhìn sao cũng là Mặc Lão Đại quấn quanh Ngân Tiểu Tiểu, đổi câu mà nhân loại nghe hiểu được, đó là Mặc Lão Đại ôm Ngân Tiểu Tiểu vào trong lòng thôi.

Nhưng thực hiển nhiên, Ngân Tiểu Tiểu mơ hồ còn chưa ý thức được mờ ám lúc bấy giờ, Mặc Lão Đại cũng lười nhắc nhở nó, bây giờ Mặc Lão Đại thật sự cảm thấy hứng thú với Ngân Tiểu Tiểu tiểu bạch si này.

Xoay đầu lại, Mặc Lão Đại không nói chuyện, Ngân Tiểu Tiểu cũng không nói chuyện, nhưng người nói hai xà cứ nhìn nhau như vậy thì có ý tứ gì, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy ngượng ngùng đành phải mở miệng: “Ta nói, thương thế của người không cần xử lý sao?”

Mặc Lão Đại rút ra một giấy đồng hồ liếc mắt nhìn miệng vết thương của mình: “Không có việc gì, hai ngày nữa thì tốt rồi, chẳng lẽ người không biết năng lực khép lại vết thương của Mặc xà bộ tộc chúng ta rất cường hãn sao?”

Ngân Tiểu Tiểu hận nghiêng răng ngứa lợi, Mặc xà trước mắt này hung hăng càn quấy bao nhiêu nha, ba câu không rồi Mặc xà chúng ta Mặc xà chúng ta, hừ, ta còn là ngân xà đó!

“Tiểu bạch si, người tên gì? Hay người muốn ta cứ gọi người là tiểu bạch si như vậy.”

“... Ngân Tiểu Tiểu.” ngữ khí không tình nguyện.

“Ta gọi là Mặc Lão Đại, nhớ kỹ đó.” Mặc Lão Đại ngẩng đầu, giống như nói cho Ngân Tiểu Tiểu biết tên của nó là chuyện thiên đại ban ân vậy.

“Ha ha ha ha...” Ngân Tiểu Tiểu cười không ngừng, còn Lão Đại nữa chứ, cứ như đại ca hắc đạo vậy đó.

“Người cười cái gì?” Mặc Lão Đại nghe ra ý vị cười nhạo trong tiếng cười của Ngân Tiểu Tiểu.

“... Không có gì.” Đương nhiên không thể nói cho nó mình đang suy nghĩ gì, mình không có chán sống, nhưng cho dù nói cho nó, chỉ sợ nó cũng không biết hắc đạo là cái gì, nghĩ đến đây Ngân Tiểu Tiểu đắc ý, nghĩ thâm, cho dù nó là Mặc xà thì thế nào! Không phải cũng là một xà không văn hóa sao!

Mặc Lão Đại không nói gì nhìn Ngân Tiểu Tiểu ở trước mắt đột nhiên rất đắc ý thậm chí cả cái đuôi cũng nhếch lên, thật không biết tiểu bạch si này lại nghĩ tới cái gì.

28. Chương 28

“Tiểu bạch si, người nhỏ như vậy người nhà người dám để cho người đi ra một mình sao, chắc chắn, con chuột hơi lớn một chút cũng có thể bắt nạt được người.” Mặc Lão Đại rung đùi đắc ý biểu đạt mình cười nhạo Ngân Tiểu Tiểu. [Đằm: ừm, xin xem nhẹ chi tiết rắn cũng có đùi :)))]

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, Mặc Lão Đại này vẫn gọi mình là tiểu bạch si, vậy còn hỏi tên mình làm gì!

“... Hắc Thán [Than đen].” Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ tới hai chữ.

“Cái gì?” Mặc Lão Đại thật sự nghe không hiểu.

“Ta nói người là một Hắc Thán! Còn là cái loại Hắc Thán dài nhỏ kia.” cái miệng Ngân Tiểu Tiểu treo lên nụ cười xấu xa, ta nói Hắc Thán không chú ý xem coi như xong, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện hàng này đen đến sáng bóng, hẳn là Mặc xà huyết thống thực thuần túy mà ba ba nói.

“Hắc Thán là cái gì?” cho tới bây giờ Mặc Lão Đại chưa nghe qua từ này, nhưng nhìn biểu cảm tiểu bạch si đối diện liền biết không phải là từ gì tốt.

Ngân Tiểu Tiểu làm ra vẻ thất vọng về Mặc Lão Đại mà quơ đầu: “Không văn hóa, thật đáng sợ.”

“...” Một câu này Mặc Lão Đại nghe hiểu.

“A, trời sắp tối rồi, ta phải về nhà.” lúc này Ngân Tiểu Tiểu mới phát hiện mặt trời đã xuống núi một nửa, nếu trước khi trời tối không trở về nhà, cha nhất định lại nhắc nhở.

Mặc Lão Đại ngăn cản nói một câu với Ngân Tiểu Tiểu muốn trốn chạy: “Này này, người cứ đi như vậy sao.”

“Nếu không thì sao, ta còn ở lại cùng người làm gì.” Ngân Tiểu Tiểu rất muốn đảo cặp mắt trắng dã với Mặc Lão Đại.

“Vây, vậy ngày mai người lại đến chứ?” Mặc Lão Đại đột nhiên hỏi như vậy, thiếu chút nữa dọa Ngân Tiểu Tiểu gục xuống, ta còn tới làm gì? Để người gọi ta là tiểu bạch si sao? Để người tiếp tục bắt nạt ta sao?

“Gì chứ? Ta không đến.”

“Người có tới hay không!” Mặc Lão Đại trở mặt, nhìn mặt đen lại biến thành hung ác, bởi vì nó đen sẫm hơn lúc đầu... cho nên nhìn không ra Mặc Lão Đại đỏ mặt, “Dù sao ta còn ở lại trong này một ngày!”

“À.” Ngân Tiểu Tiểu ngây ngô gật đầu, ở lại thì ở lại, phát hỏa làm gì, “Ta đi đây.”

Mặc Lão Đại nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Ngân Tiểu Tiểu uốn éo uốn éo mông đít nhỏ biến mất tại trong tầm mắt của mình (này này, một con rắn thì làm gì có mông nha...), thật sự là một tiểu bạch si! Không, là đại bạch si! !

Ngân Tiểu Tiểu chạy về nhà trước khi trời tối.

“Tiểu Tiểu, có gặp chuyện gì thú vị không?” Hoa Tiểu Hoa tiến lên quan tâm hỏi.

“Không có, bỏ chung quanh nhà thôi, không có gì thú vị.” trên mặt Tiểu Tiểu tươi cười, trong lòng lại vô cùng chột dạ, ngàn vạn lần không thể nói ra Hắc Thán kia tồn tại, nếu không ngày hôm nay là ngày giỗ của mình.

“À, rất tốt rất tốt.” Hoa Tiểu Hoa nhỏ giọng nói thảm một chút, sau đó lại tươi cười nói: “Tiểu Tiểu đói bụng không? Ngày hôm nay người còn không ăn trứng chim đâu.”

“Ta không đói bụng, để dành ngày mai ăn đi.” Xem ra ngày hôm qua Ngân Tiểu Tiểu thật sự ăn nhiều lắm.

Về tai nghe bên này nói chuyện, trong lòng Ngân Đại Bạch cảm thấy thực may mắn, thật tốt lắm được chứ, ngày mai cũng không cần đi đào trứng chim, ừm, ngày mai cùng Tiểu Hoa đi hưởng thụ thế giới hai người tốt lắm, sau đó tìm nơi thích hợp, hê hê... Ngân Đại Bạch YY(tự sướng), nghe Ngân Tiểu Tiểu nói chuyện Hoa Tiểu Hoa hình như dự liệu được cái gì, quay đầu lại hung hăng liếc Ngân Đại Bạch một cái.

“... Cái kia, ta có chút mệt, đi ngủ trước.” Ngân Tiểu Tiểu vội vàng tìm cái cớ bỏ chạy đi ngủ, thuần túy là nội tâm hàng này không an tâm nha, mà Hoa Tiểu Hoa có được dung lượng đại não không then là xà, hoàn toàn không hoài nghi hành động của Ngân Tiểu Tiểu có gì không ổn, nhưng thật ra vừa rồi Ngân Tiểu Tứ im lặng nghe mà không nói chuyện có hoài nghi, cảm giác Ngân Tiểu Tiểu đang che giấu cái gì.

Ngân Tiểu Tiểu mệt mỏi thật sự, đêm qua khóc hơn nửa đêm, buổi sáng giữa trưa tròn mắt ngẩn người cũng hao phí tinh thần của mình (...), buổi chiều đuổi theo Hắc Thán kia mệt cái gần chết, tiếp đó lại bị Hắc Thán chọc giận đến chịu không được, một ngày như vậy qua đi đương nhiên sẽ mệt! Cho nên Ngân Tiểu Tiểu ở tìm một góc không có xà trong sơn động, nằm xuống chuẩn bị ngủ ngon giấc hôm nay!

“Tiểu Tiểu ta tới đây! ! !” Không cần phải nói đây nhất định là Hoa Tiểu Ngũ, Hoa Tiểu Ngũ xem xét đúng thời cơ, một giây sau khi Ngân Tiểu Tiểu nằm xuống bật người chạy như điên tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, sau đó vung thân rắn, bò lên người Ngân Tiểu Tiểu, vừa quăn vừa lăn, tốt lắm, Hoa Tiểu Ngũ thoả mãn quăn trên người Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

“Ta cùng Tiểu Tam, “

“Cũng tới đây!”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Trước khi Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam xông lên, Ngân Tiểu Nhất cùng Ngân Tiểu Tứ đã bộc phác dành trước một bước vọt tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Ừ, tốt lắm, quá trình chế tạo bánh quẩy đã xong, bây giờ đã bày biện rõ ràng ra hình thái bánh quẩy.

Phù phù ưm~, ngày hôm qua Tiểu Tiểu đi vắng chúng ta không quán ngủ cùng nhau nên không ngủ ngon đâu, ngày hôm nay rốt cục cũng có thể ngủ ngon giấc—— đây là chính thể ý tưởng của ấu xà từ Ngân Tiểu Nhất đến Hoa Tiểu Ngũ.

Mà Ngân Tiểu Tiểu dần chìm vào mộng đẹp trong oán niệm ta không muốn làm bánh quẩy không muốn làm bánh quẩy không muốn làm bánh quẩy—— cho nên nói, rốt cuộc Ngân Tiểu Tiểu đối không có bài xích làm bánh quẩy như trước nữa rồi.

Ngày hôm sau, lại là một ngày nắng.

“Bọn nhỏ ngoan ngoãn ở trong nhà chơi, ta và ba ba các người ra ngoài một chuyến.” Hoa Tiểu Hoa thật ra cũng muốn cùng Ngân Đại Bạch đi hưởng thụ thế giới hai người, mặc dù nói là làm cha, nhưng cũng không có thể ngăn cản người làm cha theo đuổi tình yêu không phải sao.

Đối mặt với Hoa Tiểu Hoa tuyên cáo, Ngân Tiểu Tứ đang ngăn người, Ngân Tiểu Nhất nhìn Ngân Tiểu Tứ ngăn người, Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam đang nói thầm, Hoa Tiểu Ngũ đuổi theo Ngân Tiểu Tiểu chạy vòng vào... Được rồi, đơn giản mà nói, không có con rắn nào để ý Hoa Tiểu Hoa.

Vì thế Hoa Tiểu Hoa điên cuồng hét lên lên “Các người là đồ con bất hiếu” bị Ngân Đại Bạch ném ra khỏi sơn động.

Ngân Tiểu Tiểu đùa trong chốc lát cảm thấy Hoa Tiểu Ngũ không thú vị, vì thế quỳ rạp trên mặt đất ngăn người.

Không biết vết thương của Hắc Thán thể nào —— nằm úp sấp lên nằm úp sấp xuống Ngân Tiểu Tiểu đều nhớ tới Mặc Lão Đại, Ngân Tiểu Tiểu phục hồi thần trí, mẹ nó, ta rãnh hay sao mà nghĩ đến nó a! Hẳn nên nghĩ chuyện khác, nói ví dụ như cứ ăn trứng chim hoài cũng không tốt, nhưng thật sự tìm không ra thức ăn khác nên phải đổi lại phương pháp ăn trứng chim, ăn sống tuy rằng không tiêu chảy nhưng mình một xà thiên về phía nhân loại sao có thể cam tâm để 108 cách chế biến trứng cứ bị mai một như vậy, hôm nay Hắc Thán không gặp được mình sẽ rời đi chỗ ấy sao... mẹ kiếp mẹ kiếp mẹ kiếp, tại sao ta lại nhớ tới nó!

Ngân Tiểu Tiểu buồn bực lộn mấy vòng, lại lộn mấy vòng, lại lại lộn mấy vòng, lại lại lại lộn mấy vòng, sau đó Ngân Tiểu Tiểu ừ rừ đứng thân mình lên, quên đi, ta vẫn nên đi nhìn nó một cái, hừ, ta là vì lo lắng thương thể của nó quá nặng sợ nó chết mới đi, không phải là vì mình muốn đi xem nó mới đi, ừ, đúng vậy! Ta nói, có gì khác nhau sao? Nhưng mà dù nói thế nào, ở trong lòng Ngân Tiểu Tiểu cũng thành công thuyết phục mình đi gặp Mặc Lão Đại.

Ngân Tiểu Tiểu trộm đánh giá hoàn cảnh quanh mình một chút, Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam đi vào sâu trong sơn động, tốt lắm, không uy hiếp. Ngân Tiểu Tứ cùng Ngân Tiểu Nhất đang thâm tình ngóng nhìn đối phương... Hừm? Quên đi, dù sao không uy hiếp đến mình. Hoa Tiểu Ngũ đang ngủ... hừm? Gì? Ngủ? Hoa Tiểu Ngũ người là rắn không phải lợn! Mới vừa dậy đã nằm ngủ là sao! Ngay cả heo người cũng không bằng! Nhưng mà cũng được rồi, sau này giáo huấn nó là tốt, ngày hôm nay bỏ qua.

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu lẩn trốn .

Thân mình Ngân Tiểu Tứ nhao lên một cái: “Đại ca, người đi xem nhị ca cùng Tam ca đi, nhìn chừng cho chúng nó đánh nhau nha.”

“Được.” Ngân tiểu ngăn ngơ gật đầu, đi quan tâm Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam .

Còn Ngân Tiểu Tứ thì lặng lẽ đi theo phía sau Ngân Tiểu Tiểu, đương nhiên lấy bốn sự của Ngân Tiểu Tiểu chắc là sẽ không phát hiện Ngân Tiểu Tứ.

Ngân Tiểu Tiểu lấy tốc độ tự cho là bình thường nhưng trên thực tế vượt qua trình độ phát huy chạy đến nơi gặp Mặc Lão Đại ngày hôm qua, nhưng Ngân Tiểu Tiểu phát hiện nơi đó không còn con rắn nào, mình bị gạt đi, còn nói cái gì mà ở lại trong này một ngày, Ngân Tiểu Tiểu cúi thấp đầu oán hận, cả con rắn thoạt nhìn không có tinh thần gì.

“Hi, tiểu bạch si, người quả nhiên đến nhìn ta nha.” Đột nhiên, thanh âm Mặc Lão Đại từ sau lưng Ngân Tiểu Tiểu truyền đến, Ngân Tiểu Tiểu nhìn lại, quả nhiên là Mặc Lão Đại.

“Ai nói ta tới nhìn Đại Hắc thán người, bớ nghĩ ai cũng mê mình đi! Ta chỉ đi ngang qua, đi ngang qua biết không?” Mặc dù mình thật sự đến xem Đại Hắc thán, nhưng vừa nhìn thấy biểu cảm “Ta biết người nhất định sẽ đến” của nó Ngân Tiểu Tiểu lại không muốn thừa nhận.

“Được được được, đi ngang qua đi ngang qua, ta đã biết đã biết.” Mặc Lão Đại cười nhìn thân mình Ngân Tiểu Tiểu bị tức đến phiếm hồng, tiểu bạch si thật đúng là dễ xù lông nha, thật biết điều.

“Cái đó, thương thế của người sao rồi?” Do do dự dự, Ngân Tiểu Tiểu vẫn hỏi thương thế của Mặc Lão Đại, dù sao đã đến rồi, như thế nào cũng phải khách khí một chút.

“Gần lành hẳn rồi, người xem.” Mặc Lão Đại đem miệng vết thương chuyển đến chỗ Ngân Tiểu Tiểu có thể nhìn thấy, “Ta nói rồi, năng lực khôi phục của Mặc xà chúng ta rất cường hãn, vết thương nhỏ đó hai ba ngày là có thể khỏi hẳn.”

Ngân Tiểu Tiểu bỏ qua “Mặc xà chúng ta” trong miệng Mặc Lão Đại, đi đến gần cẩn thận nhìn miệng vết thương Mặc Lão Đại, miệng vết thương quả nhiên như Mặc Lão Đại nói đã gần khỏi hẳn: “Nhưng mà, cho dù tốt cũng sẽ lưu lại sẹo mà.”

“Đương nhiên sẽ lưu lại.” Mặc Lão Đại đắc ý dùng cái đuôi vuốt mặt đất, “Nhưng ta là ai? Ta là Mặc xà! Còn là một Mặc xà cường đại! Trên người có thương tích có sẹo mới có thể làm nổi bật sự cường đại của ta!” Mặc Lão Đại đang đắc ý thấy sắc mặt không đồng ý của Ngân Tiểu Tiểu, chần chờ một chút, hỏi: “Chẳng lẽ người không biết đây là sự tượng trưng của sức mạnh sao?”

“Đương nhiên không!” Ngân Tiểu Tiểu bác bỏ một tiếng, “Trên người có thương tích có sẹo thật khó coi, nếu như là ta, ta nhất định sẽ tìm trăm phương ngàn kế xóa rụng vết sẹo trên người.”

... Mặc Lão Đại bắt đầu nhớ lại nơi nào có nhan thảo có thể xóa toàn bộ vết sẹo trên người độc xà bộ tộc.
[Đằm: Ấy, chưa chi đã nghe lời ỉm vậy Lão đại]

“Đúng rồi, ta còn không biết người vì sao bị thương đâu.” câu hỏi của Ngân Tiểu Tiểu cắt đứt mạch suy nghĩ của Mặc Lão Đại.

“Cũng không còn gì, ta đánh một trận với lợn rừng trưởng thành, tuy rằng nó làm ta bị thương, nhưng ta cũng thành công cắn chết nó.” Sau đó Mặc Lão Đại ngẩng đầu rắn chờ đợi Ngân Tiểu Tiểu khích lệ sự cường đại của nó.

“Đại Hắc thán người có phải ngốc hay không.” Ngân Tiểu Tiểu dùng một ánh mắt khinh bỉ đồ ngốc mà nhìn Mặc Lão Đại, “Người săn lợn rừng lại ăn không vô nó, người không có việc gì đi trêu chọc lợn rừng làm gì! Thật sự là ăn no rừng mở!”

Mặc Lão Đại: “...”

Ngân Tiểu Tiểu thấy biểu cảm của Mặc Lão Đại càng ngày càng dữ tợn, chột dạ ho khan hai tiếng, mình nói sai cái gì sao?

“Quên đi, ta tính toán gì với tiểu bạch si người cơ chứ.” Mặc Lão Đại đang đen mặt đột nhiên lại khôi phục tâm tình tốt, “Hôm nay người đi ra người nhà người có cho phép sao?”

“... Ba bà a cha ta đi ra ngoài, ta trộm đi ra.”

Mặc Lão Đại gật gật đầu, không dấu vết nhìn thoáng qua con đường Ngân Tiểu Tiểu đi tới.

Thời gian càng ngày càng tới gần giữa trưa, Ngân Tiểu Tiểu cũng bắt đầu cảm thấy nóng: “Đại Hắc thán, ta phải đi đây, ngươi phải bảo trọng nha.”

“... Được.” Ngoài Ngân Tiểu Tiểu dự đoán, Mặc Lão Đại không chút do dự đáp lời, “Chúng ta có thể không gặp nhau trong một khoảng thời gian, nhưng tiểu bạch si ngươi nhớ kỹ, chúng ta nhất định sẽ lại gặp mặt.”

Ngân Tiểu Tiểu hung hăng nhìn Mặc Lão Đại một cái, lại gọi mình là tiểu bạch si: “Gặp lại sau, Đại! Hắc! Thán!”

Mặc Lão Đại nhìn kỹ bóng lưng Ngân Tiểu Tiểu trong chốc lát, dứt khoát kiên quyết dời bước lên hướng ngược lại Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu bò lại cửa sơn động nhẹ nhàng thở ra, may mắn may mắn, cuối cùng cảm thấy đã về trước khi nóng nhất.

“Ngân Tiểu Tiểu, ngươi đi đâu?”

Thanh âm phía sau truyền đến dọa Ngân Tiểu Tiểu nhảy dựng, vội vàng quay đầu lại, Ngân Tiểu Tứ đứng phía sau.

“... Ta đi, đi toilet .”[Đàm: ? Rắn cũng biết toilet là gì =.=!]

“Đi toilet sao?” Ngân Tiểu Tứ cười như không cười, “Vậy sao đi lâu thế? Ta phát hiện ngươi đi rồi thời gian rất lâu đó.”

“Đi WC xong ta lại đi dạo chung quanh, nếu không trở về cũng nằm úp sấp trong sơn động, rất chán nha.” mặt Ngân Tiểu Tiểu không chút thay đổi, “Ta đi vào đây Tứ ca, thời tiết càng ngày càng nóng .”

Ngân Tiểu Tứ nhìn Ngân Tiểu Tiểu vào sơn động, trong mắt hiện lên cảm xúc khác, nhưng cuối cùng chỉ còn lại một chút bất đắc dĩ cùng sùng nịch.

29. Chương 29

Ngân Tiểu Tiểu liều mạng trốn a trốn, phía sau nó là Mặc Lão Đại đang đuổi theo, biểu cảm của Mặc Lão Đại dữ tợn, còn phát ra tiếng rít gào giống như tiếng sấm, nhưng Ngân Tiểu Tiểu làm sao có thể chạy trốn khỏi Mặc Lão Đại, chỉ thấy hai xà càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, gần đến Ngân Tiểu Tiểu đều cảm thấy Mặc Lão Đại thở ra khí phun tới trên thân thể của mình, Í? Vì sao Mặc Lão Đại lại thở ra khí là lạnh?Edit: Đàm Cơ (Được đăng tại phuanhcac01.wordpress)

Sau đó Ngân Tiểu Tiểu tỉnh.

Ngân Tiểu Tiểu dùng cái đuôi xoa xoa mồ hôi lạnh không tồn tại trên trán, nhẹ nhàng thở ra, lúc này Ngân Tiểu Tiểu mới chú ý tới khí trời bên ngoài.

Thì ra là trời mưa, còn có sấm chớp, bên ngoài có gió thổi vào trong sơn động, chẳng thể trách Hắc Thán trong mộng chẳng những có tiếng kêu giống sấm sét, còn phun ra khí lạnh nữa —— không đúng! Tại sao mình lại mơ thấy Hắc Thán kia!

Hoa Tiểu Ngũ thấy biểu cảm trên mặt Ngân Tiểu Tiểu trong 0. 01 giây từ ngây ngô cười đổi thành âm trầm, nuốt ngụm nước bọt: “Cái đó, cái đó, ta đi tìm Nhị ca Tam ca chơi được rồi.”

Ngân Tiểu Tiểu hoàn toàn không chú ý tới Hoa Tiểu Ngũ chạy nhanh như chớp đã không thấy, như trước đắm chìm ở trong suy nghĩ “Sao ta lại mơ thấy cái Hắc Thán kia, không có khả năng, trong mộng tất cả đều là mình gặp ảo giác mới đúng”.

Ngân Tiểu Tứ ở bên cạnh đắm đuối suy nghĩ nhìn Ngân Tiểu Tiểu, vừa xem còn vừa gật đầu.

“Tiểu Tứ, rốt cục ngươi cũng cảm giác được đầu ngươi rất không thích hợp sao?” Ngân Tiểu Nhất thực quan tâm hỏi Ngân Tiểu Tứ đang im lặng gật đầu, theo trực giác của Ngân Tiểu Nhất, mặc dù Ngân Tiểu Tiểu sinh ra cuối cùng, nhưng Ngân Tiểu Tứ mới càng không giống bình thường.

Ngân Tiểu Tứ đang gật đầu cứng ngắc lại, đầu người mới không thích hợp! đầu cả nhà người mới không thích hợp... Không đúng, mình cùng nó là một nhà ! Ngân Tiểu Tứ cứng ngắc đầu đi rồi, quên đi, người thông minh sẽ không tính toán với đồ đàn!

Ngân Tiểu Tiểu bò tới cửa sơn động, nhìn tình huống bên ngoài, chắc chắn, thật sự là mưa như trút nước nha, nhưng nói như thế, thậm chí ăn sẽ tốt lên, trời mưa thành như vậy, cũng không còn thấy trạng huống “Hơi nước”, Ngân Tiểu Tiểu đang thỏa mãn nhìn bên ngoài đột nhiên một tia chớp sáng chợt lóe lên, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy ý nghĩ của mình liền sáng một chút.

A, tia chớp a, a, sét đánh a, rốt cục ta cũng thoát khỏi cuộc sống ăn trứng sống rồi sao? Nhân loại vừa mới đầu cũng là ăn sống, sau đó nhân loại sẽ ăn đồ nấu chín, tại sao vậy? Bởi vì nhân loại biết dùng lửa! Đúng vậy, nhân loại sẽ nhóm lửa! Vậy tại sao mình không đốt lửa đi luộc trứng chín để ăn? Mình bởi vì thân thể này nên không thể làm ra 108 kiểu làm trứng, nhưng cũng có thể ngẫu nhiên đối phương thức ăn mà!

Nói tới đây, Ngân Tiểu Tiểu lại ai oán, tại sao mình lại biến thành rắn nha, nếu là một con gấu một con chó gì đó cũng được, không phát hiện người ta còn có móng vuốt sao, tự mình tiếp tục huấn luyện, khi đó nướng xiên thịt không phải là dễ dàng sao? Bây giờ thì ngay cả chân, móng vuốt đều không có, toàn thân trên dưới trừ miệng và đuôi là có thể sử dụng .

Ngân Tiểu Tiểu con rắn này nghĩ đến cái gì là muốn làm liền, nhưng thời tiết không cho phép, thời tiết mưa to như vậy, thấy thế nào cũng không quá thích hợp nhóm lửa, Ngân Tiểu Tiểu đành phải thôi, trong lòng nghĩ đợi cho hết mưa rồi đi nhóm lửa! Nhưng người không thể gây trở ngại tâm tình kích động của Ngân Tiểu Tiểu bây giờ, cho nên chúng xà đang ngủ đông trong sơn động đều thấy Ngân Tiểu Tiểu không ngừng xoay quanh, Ngân Tiểu Tiểu đang bình phục kích động trong lòng nha!

“Í? Đại Bạch, người có phát hiện Tiểu Tiểu hình như không bị thời tiết trở nên lạnh ảnh hưởng không.”

Hoa Tiểu Hoa nhàm chán nhìn Ngân Tiểu Tiểu chạy vòng quanh đột nhiên lấy cái đuôi chọc chọc Ngân Đại Bạch bên người, Ngân Đại Bạch nghe được Hoa Tiểu Hoa nói, nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu.

“... Đúng vậy, tuy rằng tốc độ của Tiểu Tiểu chậm nhất trong sáu đứa nhỏ, nhưng theo tốc độ bây giờ của Tiểu Tiểu, nó vẫn là tốc độ dĩ vãng, hành động không chậm chạp.” Ngân Đại Bạch quan sát trong chớp lát, cho ra kết luận này.

Nói tới đây, phải thuyết minh chuyện gì xảy ra. Rắn là động vật máu lạnh, mà cái gọi là động vật máu lạnh là độ ẩm bên ngoài ảnh hưởng rất lớn đối với rắn, nhiệt độ cơ thể rắn sẽ thay đổi căn cứ theo độ ẩm bên ngoài, mà khi nhiệt độ không khí hạ xuống, hành động của rắn sẽ trở nên chậm chạp, lúc nhiệt độ không khí xuống đến trình độ nhất định, thậm chí cả người rắn sẽ trở nên cứng ngắc không thể di động, đây cũng là nguyên nhân vì sao rắn lại ngủ đông.

Mà độc xà bộ tộc sinh hoạt ở ngọn núi này thích phơi nắng, đó là điều thực bình thường, rắn bên ngoài đều như vậy, nhưng không bình thường đúng là độ ẩm càng cao độc xà càng thích, nếu như là rắn bên ngoài, vốn không thể thừa chịu được nhiệt độ trên 40 độ C, nhưng ở trong này mỗi ngày nhiệt độ đều cao hơn 40 độ, mà vì sao độc xà bộ tộc lại thích nhiệt độ cao như vậy? Đó là vì nhiệt độ cơ thể độc xà bộ tộc rất tăng cao, có tăng cũng rất thông thả, điều này quyết định chúng nó càng cần phơi ở nơi cực nóng và liên tục trong thời gian lâu.

Như vậy vì sao nhiệt độ cơ thể độc xà bộ tộc rất khó lên à cho dù lên cao cũng rất thông thả? Nguyên nhân này cũng không rõ ràng.

Mà bây giờ, Ngân Tiểu Tiểu không vì nhiệt độ không khí hạ xuống lại mà hành động bị chậm lại, đã bị Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch theo dõi.

“Tiểu Tiểu, người tới đây một chút.”

Ngân Đại Bạch mở miệng, Ngân Tiểu Tiểu nào dám không theo, áp chế kích động trong lòng thuận theo bò tới bên cạnh Ngân Đại Bạch: “Cha, người gọi ta sao.”

“Tiểu Tiểu, người không thấy trời rất lạnh không muốn động đây sao? Mà động tác cũng có cảm giác chậm chạp hơn so với bình thường?”

“Hả?” Ngân Tiểu Tiểu nghi hoặc kêu một tiếng, tại chỗ vòng vo một vòng tròn, mờ mịt đáp, “Không có mà.”

Khụ khụ, điều này có thể lý giải, kiếp trước Ngân Tiểu Tiểu là nhân loại không quá hiểu biết về rắn, hơn nữa Ngân Tiểu Tiểu sợ rắn nên càng không đi chú ý rắn, cho nên có nhiều tập tính của rắn nó không hiểu rõ.

Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch liếc nhau một cái, sau đó Hoa Tiểu Hoa vươn nửa người trên ra, dán trên người Ngân Tiểu Tiểu.

“Nóng? ? ?” Hoa Tiểu Hoa nhin không được đề cao âm lượng, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt ấu xà trong động lại đây.

Hoa Tiểu Hoa nuốt ngum nước bọt, cũng chẳng quan tâm đám tiểu tử thất chủ bất thiết hỏi cái gì nóng cái gì nóng, quay đầu lại lấp ba nói với Ngân Đại Bạch, “Tiểu Tiểu, trên người Tiểu Tiểu nóng!”

“Nóng?” Ngân Đại Bạch lặp lại một lần, cũng dán lên, “Thế mà nóng thật!”

Hoa Tiểu Hoa dùng đầu áp từ đầu tới đuôi Ngân Tiểu Tiểu: “Toàn thân đều nóng!”

Ngân tiểu Tiểu chảy đầy hắc tuyến, sẽ có người... Sẽ có đầu rắn nóng, thân và đuôi lạnh sao? Nhưng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Hoa Tiểu Hoa, Ngân Tiểu Tiểu có tiếp tục chậm hiểu cũng biết nóng trong miệng Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch là có ý gì, trên người Hoa Tiểu Hoa lạnh lẽo lạnh lẽo, càng làm nổi bật nhiệt độ ấm nóng của bản thân mình!

Điều này làm Ngân Tiểu Tiểu nhớ lại rắn là động vật máu lạnh, mà nhiệt độ cơ thể mình bây giờ, hơn nữa mình luôn luôn không thể phơi nắng, Ngân Tiểu Tiểu ý thức được chỉ sợ mình là một con rắn có nhiệt độ ổn định.

Ngân Tiểu Tiểu rất muốn nói tục, ông trời, người muốn ta không thể quên kiếp trước sao? Người muốn ta cho dù có thân thể là một con rắn cũng không thể quên linh hồn là của nhân loại sao a uy! Trứng thối a trứng thối a phi!Edit: Đầm Cơ (Được đăng tại phuanhcac01.wordpress)

Mặc kệ Ngân Tiểu Tiểu oán hận ông trời như thế nào, dù sao chúng ấu xà đã vây Ngân Tiểu Tiểu ở trung ương, chúng ấu xà cũng nghe rõ rồi, ba ba a cha đây là đang nói thân thể Tiểu Tiểu rất nóng, mà bây giờ thân thể của bọn nó lại lạnh, như vậy chỉ cần chúng nó úp sấp lên người Tiểu Tiểu, thì thân thể của bọn nó cũng sẽ cảm giác được ấm áp đúng hay không? Cho nên nói, ngàn vạn không nên xem thường chỉ số thông minh của rắn, người xem, lần này không phải chúng nó thấy rất rõ ràng sao?

Dưới khuôn mặt dữ tợn của chúng xà, vòng luẩn quẩn bao quanh Ngân Tiểu Tiểu càng ngày càng nhỏ, trong lòng Ngân Tiểu Tiểu có một cảm giác thật không tốt, kêu sợ hãi một tiếng, chạy về phía Hoa Tiểu Ngũ muốn đột phá vòng vây chạy trốn.

Nhưng dù hành động của chúng ấu xà có chậm lại, cũng không phải là điều mà Ngân Tiểu Tiểu bây giờ có thể kháng cự, vì thế bị Ngân Tiểu Tứ ở bên cạnh Hoa Tiểu Ngũ đánh một đuôi lại lăn trở về giữa vòng vây, không đợi Ngân Tiểu Tiểu phục hồi tinh thần sau cú đánh của Ngân Tiểu Tứ, Ngân Tiểu Tiểu đã bị một loạt năm ấu xà đặt dưới thân.

Từ bên ngoài nhìn xem, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đuôi của Ngân Tiểu Tiểu, đỉnh đuôi của Ngân Tiểu Tiểu vểnh vểnh lên, sau đó hạ xuống bất động. Quên đi, tùy chúng nó đi thôi, dù sao chúng nó cũng đề không chết mình. Nhưng như vậy xem ra, buổi tối chúng xà làm thế nào cũng phải quấn thành một cái bánh quẩy để ngủ, thật ra cũng là vì buổi tối nhiệt độ cơ thể của mình cao đi.

Khụ khụ, Ngân Tiểu Tiểu, người phát hiện chân tướng.

“Thật là ấm áp ~ ”

“Cơ thể Tiểu Tiểu thật ấm ư ~ ”

“Ha ha, sau này trời mưa có thể nằm trên người Tiểu Tiểu như vậy!”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Mọi người không nên hiểu lầm, không phải Ngân Tiểu Tiểu không muốn nói chuyện, mà là vì bây giờ Ngân Tiểu Tiểu bị ép tới nói không ra lời.

Hoa Tiểu Hoa thâm tình ngóng nhìn Ngân Đại Bạch: “Thân ái, tuy rằng thân thể của ta và người đều lạnh như băng, nhưng ta có thể cảm giác được, tình yêu của người khiến trái tim ta nóng bỏng như lửa, nha~, Thân ái ~!” Nói xong Hoa Tiểu Hoa chạy về phía Ngân Đại Bạch ôm ấp, hai xà quần cùng nhau.

Ngân Đại Bạch: “Tiểu Hoa thân ái của ta, ta muốn dùng tấm lòng làm người ấm áp!”

Chúng ấu xà: “Oe~~ ”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Này này, ta không phải không muốn nôn mửa, mà là bây giờ ta bị ép tới nôn không ra a!

30. Chương 30

Mãi cho đến tối một nhà xà của Ngân Tiểu Tiểu chuẩn bị đi ngủ mưa còn chưa tạnh, Ngân Tiểu Tiểu không khỏi cảm thán cơn mưa này thật sự là không ngơi nghỉ, hơi rùng mình một chút.

“Yên tâm yên tâm, sáng sớm ngày mai thức dậy trời sẽ tạnh.” Hoa Tiểu Hoa an ủi Ngân Tiểu Tiểu, bộ dạng bình tĩnh như vậy rất đáng bị người hoài nghi, nhưng Ngân Tiểu Tiểu là ai, là tiểu bạch si trong miệng Mặc Lão Đại a, cho nên một chút cũng không cảm thấy ngữ khí của Hoa Tiểu Hoa thực khả nghi.

Kết quả một nhà xà thức dậy sáng ngày hôm sau, trời quả nhiên đã muốn khô ráo.

Ngân Tiểu Tiểu đi ra bên ngoài tản bộ một vòng trở về thật vui vẻ, mặc dù ngày hôm qua mưa to cả ngày, nhưng mặt đường kỳ diệu là vẫn khô ráo như cũ, cho dù thân thể dính sương sớm cũng không bẩn, vốn Ngân Tiểu Tiểu còn lo lắng mưa xong mình đi hai vòng đường thì cả người đều dính đầy nước bùn, mặc dù Ngân Tiểu Tiểu không có bị bệnh sạch sẽ, nhưng để cả thân mình bẩn bẩn không phải là tính cách của Ngân Tiểu Tiểu.

“Đại Bạch phụ trách trứng chim của Tiểu Tiểu, ta đi tìm thức ăn.” Hoa Tiểu Hoa vừa dứt lời liền lôi kéo Ngân Đại Bạch chạy, Ngân Tiểu Tiểu thực hoài nghi rốt cuộc Hoa Tiểu Hoa tìm thức ăn Ngân Đại Bạch tìm trứng chim vẫn là Ngân Đại Bạch tìm thức ăn Ngân Đại Bạch tìm trứng chim.

Ngày lập tức lại nhàn rồi, nhưng nói đi thì nói lại, ngày nào Ngân Tiểu Tiểu người không nhàn rồi hả.

Ừ, nhưng ý của chỗ này là, vì Ngân Tiểu Tiểu thật rảnh rồi, không có chuyện gì làm, nhàm chán, cho nên ý tưởng ngày hôm qua của Ngân Tiểu Tiểu lại rục rịch. Là ý tưởng gì sao? Đúng vậy, mọi người nói đúng, Ngân Tiểu Tiểu muốn ăn đồ chín.

Nhưng mà nói thì rất đơn giản, làm lại thật khó, giống như đã nói phía trước, Ngân Tiểu Tiểu nếu đầu thai thành một con gấu một con chó gì đó, còn có móng vuốt có thể sử dụng, nói ví dụ như lúc đánh lửa có thể lấy hai móng vuốt chà xát a chà xát, nhưng bây giờ Ngân Tiểu Tiểu không có móng vuốt, chỉ có miệng và một cái đuôi là có thể lợi dụng một chút, nhưng đã sao, Ngân Tiểu Tiểu không tin dựa dung lượng đại não của người một nhà không thể đánh lửa!

... Nhưng mà cho dù đánh lửa cũng phải có gỗ đi, Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ hoàn cảnh quanh nhà mình, tuyệt vọng. Cái gì? Người nói cỏ cũng có thể dùng sao? Vậy người dùng hai cọng cỏ chà xát chà xát xem có thể phát lửa hay không!

Ngân Tiểu Tiểu xoay nhàn cầu, bò tới trước mặt Ngân Tiểu Tứ: “Tứ ca, chung quanh nhà chúng ta thật sự một thân cây cũng không có sao? Thật sự thật sự một thân cây cũng không có?”

“Người tìm thân cây làm gì?” Ngân Tiểu Tứ liếc xéo nhìn Ngân Tiểu Tiểu.

“... Người ta cần mà, Tứ ca người mau nói cho người ta đi ~!” Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu làm nũng, hừ, nếu bây giờ nói cho người biết ta muốn nhóm lửa, người nhất định sẽ ngăn cản ta!

Ngân Tiểu Tứ rùng mình một cái: “... Gần nhà chúng ta quả thật không có cây, nhưng tới nhà bọn Lam Nhất Nhất, đi xa một chút có mấy cái cây, ta nhớ lúc ta tới nhà bọn Lam Nhất Nhất chơi đã từng gặp.”

“Thật vậy chẳng thật vậy chẳng?” Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy Tứ ca thật sự là tuyệt, hỏi cái gì cũng biết, “Vậy chúng ta cùng nhau đi được không?” Một là, đi một mình Ngân Tiểu Tiểu chưa nói đến Hoa Tiểu Hoa Ngân Đại Bạch không cho, mà ngay cả những ấu xà khác cũng không cho, hai là đi, Ngân Tiểu Tiểu chỉ có một mình lực mỏng, nhưng đi một lần cũng không thể mang về nhiều, đương nhiên muốn mọi người cùng nhau giúp dọn sạch đồ vật này nọ nha!

Ngân Tiểu Tứ nghĩ Ngân Tiểu Tiểu muốn mang mọi người cùng đi đào trứng chim, liền uyển chuyển khuyên bảo Ngân Tiểu Tiểu: “... Trên cây kia không có trứng chim, nghe Lam Nhất Nhất nói, nơi đó quả thật từng có chim, nhưng vì cha Lam Nhất Nhất thường xuyên đi đào trứng chim ở đó nên con chim kia không ở nữa. Huống chi ba ba đã đi đào trứng chim cho người, chúng ta không cần đi nữa.”

“Tứ ca, ta không phải đi đào trứng chim, ta muốn đi tìm nhánh cây về.” về mặt Ngân Tiểu Tiểu đơn thuần cộng vô tội làm Ngân Tiểu Tứ không thể cự tuyệt, huống chi nếu Ngân Tiểu Tiểu không làm chuyện nguy hiểm, có ai sẽ cự tuyệt yêu cầu của Ngân Tiểu Tiểu chứ? Tuy rằng Ngân Tiểu Tứ không biết Ngân Tiểu Tiểu cần nhánh cây làm gì, nhưng chuyện đó cũng không gây trở ngại Ngân Tiểu Tứ đáp ứng yêu cầu của Ngân Tiểu Tiểu.

Vì thế một hàng sáu xà bước lên lộ trình nhặt nhánh cây.

Bởi vì cây ở phía đông nhà bọn Lam Nhất Nhất, đoàn xà Ngân Tiểu Tiểu cũng không có đi qua nhà Lam Nhất Nhất, mà là cách nhà Lam Nhất Nhất một đoạn liền đi về phía đông, đương nhiên là Ngân Tiểu Tứ dẫn đường.

Đến nơi, Ngân Tiểu Tiểu phát hiện nơi này tuy rằng không nhiều cây lắm, nhưng cây đều thật lớn thật to, hơn nữa trên mặt đất có rất nhiều nhánh cây khô rơi xuống, thực là tiện cho đoàn xà Ngân Tiểu Tiểu nhặt về, nhưng mà... Ngân Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm nhánh cây trước mặt khóc không ra nước mắt, tại sao mình không nghĩ đến vấn đề sau khi mưa nhánh cây sẽ bị ẩm ướt đâu! Có thể là do mình vẫn quá non a uy!

Nhưng mà cũng không thể mất công đi, Ngân Tiểu Tiểu trộm quay đầu lại nhìn thoáng qua mọi người, lại sợ tới mức vội vàng vòng trở về, cái loại ánh mắt tràn đầy mong chờ của mọi người là muốn làm gì hả! Xem ra buông tha là chuyện không thể thông qua.

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, sau đó quay lại mở miệng nói: “Ừm, kế tiếp ta phân một chút nhiệm vụ ọi người ha, nhị ca cùng Tam ca, hai người các người phụ trách...” Ngân Tiểu Tiểu bò đến một nhánh cây to như cánh tay đàn ông trên mặt có nhiều lỗ rỗ nhỏ, “Hai người các người phụ trách nâng cái này về.”

“Được.”

“Không thành vấn đề!”

Vì thế Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam nghĩ thầm ha ha đi nâng cành cây to kia.

“Đại ca, Tứ ca, Ngũ Ca và ta, chủ yếu nhặt mấy nhánh cây nhỏ lại mìn, có thể lấy về bao nhiêu thì lấy.”

Vì thế ấu xà còn lại bắt đầu hành động.

Ngân Tiểu Tiểu lấy những nhánh cây nhỏ trở về, chủ yếu là muốn phơi khô mấy nhánh cây đó, dù sao nhiệt độ hơn bốn mươi độ C, chắc đợi đến tối những nhánh cây đó có thể khô rồi.

Đợi cho tất cả mọi người chuẩn bị tốt, sau đó bắt đầu xuất phát về nhà! Hoa Tiểu Nhị Hoa Tiểu Tam xung phong, Ngân Tiểu Tứ Ngân Tiểu Nhất theo sau, kế tiếp là Ngân Tiểu Tiểu, mặt sau cùng là Hoa Tiểu Ngũ. Sáu ấu xà mang theo một đồng nhánh cây treo đeo lộ liễu, thấy thế nào cũng rất buồn cười được chứ! May mắn trên một đường không có những con rắn khác thấy!

Đến nhà, Ngân Tiểu Tiểu mệt mỏi mắt nhắm nhắm, nhưng năm ấu xà khác thì lại là sáng khoái tinh thần, Ngân Tiểu Tiểu hận đến nghiêng răng ngựa, khác biệt có cần lớn như vậy không!

Mắt thấy trời càng ngày càng nóng, Ngân Tiểu Tiểu vội vàng nói với chúng ấu xà: “Này, nghe ta nói a, đem những nhánh cây mang về đó đều phơi trên mảnh đất trống trước sơn động, tranh thủ phơi khô những nhánh cây này trước buổi tối.”

Thừa dịp tất cả mọi người vội vàng phơi nhánh cây, Ngân Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm nhánh cây to mà Hoa Tiểu Nhị Hoa Tiểu Tam nâng trở về mà ưu sầu, to thế này, đến tối không biết có khô hay không, nếu nó vẫn ẩm thì cho dù làm thế nào cũng không dùng được nha.

“Tiểu Tiểu, người yên tâm đi, đến tối sẽ khô thôi.” Ngân Tiểu Tứ thấy Ngân Tiểu Tiểu mày ử mặt ê, đi lại đây nói với Ngân Tiểu Tiểu, “Người không nên coi khinh độ ẩm này nha.”

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ lại, Tứ ca nói cũng đúng, kiếp trước mình là người, trời nóng nhất cũng chỉ đến bốn mươi độ là cùng, nhưng nơi này bốn mươi độ là độ ẩm bình thường nhất, lúc nóng nhất mình đều ở trong động hoặc ngâm ở trong sông, ai biết lúc nóng nhất nhiệt độ cao đến bao nhiêu, chẳng lẽ một nhánh cây to chút còn phơi khô không xong sao! Nhưng dù thế nào, nhánh cây mang về cũng nhiều, mình còn không cần dùng đến nó đâu, nghĩ như vậy Ngân Tiểu Tiểu cũng yên lòng.

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ thông suốt liền vui vẻ, ném một câu “Nhớ thường thường lật nhánh cây để nó khô đều” liền đi vào sơn động, ai nha nha, trời bây giờ thật sự là quá nóng được chứ.

Ngân Tiểu Tiểu ở trong sơn động chẳng những mát mẻ, còn ngủ ngon cả buổi chiều. Mà chúng ấu xà bên ngoài sơn động có thể nói là thê thảm, cũng bởi vì câu nói cuối cùng của Ngân Tiểu Tiểu nhớ phải lật nhánh cây để khô đều, toàn bộ ấu xà đều không ngủ, một buổi trưa và buổi chiều đều lo lật nhánh cây, cho đến lúc Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy trời bên ngoài đã không nóng lắm nữa bò ra sơn động, nhìn thấy cảnh chúng ấu xà một thân mỗi một đánh ngáp, thỉnh thoảng lại lật lật nhánh cây.

Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy cái mũi của mình đau xót lại muốn khóc.

“Tiểu Tiểu, người đã tỉnh rồi.” Hoa Tiểu Ngũ là người đầu tiên phát hiện Ngân Tiểu Tiểu đứng ở cửa sơn động, “Tiểu Tiểu người xem, những nhánh cây này khô chưa?”

Ngân Tiểu Tiểu đi qua, chẳng những nhìn Hoa Tiểu Ngũ, còn nhìn toàn bộ xà khác, phát hiện ngay cả nhánh cây to cũng đã khô.

“Đều khô rồi.” Ngân Tiểu Tiểu than thở một câu, sau đó liền hung tợn ngắc đầu trừng mỗi một ấu xà ở đây, “Ta nói các người có phải đồ ngốc hay không, nếu mệt thì cứ nằm ngủ, để những nhánh cây này ở đó mấy giờ chúng nó sẽ tự khô thôi!”

“Tiểu Tiểu nói thường thường lật những nhánh cây này.”

“Chúng ta đều là làm theo lời Tiểu Tiểu nói mà.”

Rõ ràng là lời trách cứ, nhưng biểu cảm của Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam lại nói cho Ngân Tiểu Tiểu chúng nó rất vui vẻ.

Ngân Tiểu Tiểu quay đầu đi chỗ khác, ồn ào một câu: “Được rồi được rồi, bây giờ các người ngủ một giấc được rồi.”

Hoa Tiểu Ngũ cách Ngân Tiểu Tiểu gần nhất hỏi: “Những nhánh cây đó làm sao bây giờ? Còn nữa, rốt cuộc Tiểu Tiểu người muốn làm gì?”

“Những nhánh cây đó để ở chỗ này là tốt rồi, chúng nó sẽ không chạy trốn! Các người đi ngủ trước, đợi các người tỉnh ta sẽ nói cho các người biết ta muốn chúng nó làm gì, mau ngủ mau ngủ.”

Chúng xà tuy rằng rất muốn biết Ngân Tiểu Tiểu muốn dùng nhánh cây làm gì, nhưng là không thể khiến Ngân Tiểu Tiểu đổi ý, chỉ có thể ngủ trước.

Khi Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa hôn nhẹ nóng trở về, nhìn qua đó mảng đất trống trước sơn động phủ đầy nhánh cây, tìm nửa ngày mới thấy sáu ấu xà ngủ ở trên đất giữa đồng nhánh cây, đương nhiên, Ngân Tiểu Tiểu hàng kia nằm trên đất giả ngủ, theo như Ngân Tiểu Tiểu thuyết pháp thì ta không thể trực diện phơi nắng mặt trời giữa trưa, chẳng lẽ ta còn được cảm thụ một chút dư âm trời chiều sao?

Hoa Tiểu Hoa lập tức gào to lên: “Đây là làm sao hả làm sao? Những nhánh cây này từ chỗ nào tới?”

Hoa Tiểu Hoa vừa gào to như vậy, chúng ấu xà đều tỉnh lại, vẻ mặt mờ mịt nhìn phía Hoa Tiểu Hoa, Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi: “Là ta để các ca ca mang về giúp ta.”

Hoa Tiểu Hoa ngạc nhiên nói: “Tiểu Tiểu người cần nhánh cây làm gì?”

Ngân Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn trời, lại cúi đầu nhìn dưới đất, ngữ khí thực bất đắc dĩ: “Ta đây làm cho các người xem vậy.”

Ngân Tiểu Tiểu bò đến trước nhánh cây to, cẩn thận nhìn lỗ nhỏ trên nhánh cây một chút, lại lấy nhánh cây trên mặt đất so sánh với lỗ nhỏ một hồi, cuối cùng chọn một nhánh cây nhỏ, Ngân Tiểu Tiểu đem gốc nhánh cây nhỏ cắm vào một cái lỗ nhỏ nơi nhánh cây to, còn chuyển động một chút, phát hiện thực thích hợp liền biết ít nhất có một nửa xác xuất thành công, kế tiếp là bước mấu chốt nhất.

Vì thế chúng xà ở đây đều có may mắn kiến thức được một mặt khác của Ngân Tiểu Tiểu: Ngân Tiểu Tiểu quay người lại, ánh mắt xanh mượt ý xấu nhìn chằm chằm chúng xà, miệng thậm chí còn nhe răng cười, xà ở đây không một ai không bị dọa lui về sau vài bước.

“Tiểu, Tiểu Tiểu, người muốn làm gì?” biểu cảm của Hoa Tiểu Ngũ tương đương hoảng sợ, nếu là tay chắc tư thế Hoa Tiểu Ngũ bây giờ nhất định là hai tay đan chéo đặt ở trước ngực, biểu cảm tự vệ (...).

Trong đầu Ngân Tiểu Tiểu lướt nhanh mấy ý tưởng, cuối cùng ánh mắt vẫn dừng lại trên người Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch.

“Ba ba a cha, mời các người giúp một việc được không?” Ngân Tiểu Tiểu cười mỉ mỉ hay là biết đang tính kế.

Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch liếc nhau, không biết trong hồ lô của Ngân Tiểu Tiểu bán thuốc gì, kết quả vẫn là Ngân Đại Bạch mở miệng trước: “Giúp cái gì?”

Ngân Tiểu Tiểu lại chỉ vào nhánh cây nhỏ bị mình cắm vào nhánh cây to, xoay người lại: “Ba ba a cha, các người vừa đứng ở đây, sau đó kẹp nhánh cây này ở giữa đuôi hai người không ngừng ma sát.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó đợi cho bên trong có khói bay ra là được.” Ngân Tiểu Tiểu nói, “Đúng rồi.” Ngân Tiểu Tiểu chợt nhớ tới cái gì, lại chà xát chút cát trên đất bỏ vào lỗ nhỏ, hi vọng như vậy có thể gia tăng lực ma sát, thân là rắn điều kiện thật sự là rất tồi tệ được chứ.

Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa làm theo, tách ra bò đến hai bên nhánh cây to, sau đó hai cái đuôi ở đồng thời đặt lên trên nhánh cây nhỏ, không biết có phải là lỗi giác của Ngân Tiểu Tiểu hay không, cảm giác ba ba cùng a cha đỏ mặt?

“... Có thể bắt đầu ma sát.” Ngân Tiểu Tiểu trừng to đôi mắt vô tội.

... Sau đó bắt đầu ma sát rồi.

Ngân Tiểu Tiểu phải gọi là quá mất nha, phải nói, quả nhiên không phải rắn bình thường! Tốc độ ma sát phải nói một chữ mau a! Ngay cả cái đuôi của ba ba a cha mình đều thấy không rõ, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng có hai màu sắc bất đồng được chứ!

Rất nhanh, cũng chỉ có hai ba phút, Ngân Tiểu Tiểu liền thấy khói bốc lên từ lỗ nhỏ, Ngân Tiểu Tiểu nghĩ tiếp tục ma sát trong chốc lát như vậy cũng tốt, ý nghĩ này vừa mới nổi lên đầu, chợt nghe Hoa Tiểu Hoa kêu sợ hãi một tiếng bắn ra thật xa, Ngân Tiểu Tiểu tiếp tục nhìn kỹ phát hiện ngay cả Ngân Đại Bạch cũng nhảy ra thật xa, lại nhìn lỗ nhỏ, thì ra đã có ngọn lửa bùng lên.

Ngân Tiểu Tiểu thấy Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch cho tới bây giờ vẫn hoảng sợ, tiếp tục quay đầu lại nhìn biểu cảm của chúng ấu xà cũng như vậy, Ngân Tiểu Tiểu buồn bực, chẳng lẽ rắn sợ lửa sao? Nhưng rắn thích phơi nắng như vậy, sao lại sợ lửa chứ?

... Đồ đần a Ngân Tiểu Tiểu, nói đến cùng rắn cũng là dã thú, sao lại không sợ lửa? Chúng nó thích ánh mặt trời là bởi vì ánh mặt trời sẽ cho chúng nó ấm áp hơn nữa sẽ không nấu chín chúng nó, nhưng lửa lại khác, trừ nhân loại, không có một loại sinh vật nào không sợ lửa thậm chí có thể lợi dụng lửa đâu.

31. Chương 31

“Này, ta nói, có đáng sợ như vậy sao?” Ngân Tiểu Tiểu thừa dạ hỏi một câu, chẳng lẽ mình xông đại họa sao?

Sau đó liền thấy năng lực thực sự của nhất gia chi chủ, Ngân Đại Bạch là người đầu tiên trong chúng xà trấn định lại từ sợ hãi, thậm chí còn hơi hơi bò về phía trước, giơ đầu rắn nhìn lại về phía mới chạy ra, chần chờ hỏi: “Đây là, lửa?”

Ngân Tiểu Tiểu gật gật đầu, sau đó đi về phía nhánh cây to kia... Bị thân mình run rẩy của Hoa Tiểu Hoa cản lại: “Không, không thể đi qua!” Giọng Hoa Tiểu Hoa đều run rẩy, “Lửa thật nguy hiểm, Tiểu Tiểu người không thể tới gần lửa quá có biết không!”

“... Cha, người quên lửa là do ta cho người và ba ba đốt lên sao?” Ngân Tiểu Tiểu ở phía sau Hoa Tiểu Hoa phản bác nói, chìa đầu ra khỏi người Hoa Tiểu Hoa, “Nhi tử người có thể đánh lửa, đương nhiên sẽ không sợ nó!”

Lúc này Hoa Tiểu Hoa mới từ hoảng sợ thoáng tìm về bình tĩnh, đúng vậy, lửa này là Tiểu Tiểu khiến nó đánh, nhưng sao Tiểu Tiểu lại biết đốt lửa? tầm mắt Hoa Tiểu Hoa theo bản năng nhìn Ngân Đại Bạch, phát hiện Ngân Đại Bạch đang nhìn mình, trong ánh mắt trừ bỏ sợ hãi mỗi lửa, còn có, đồng tín nhiệm nhi tử nhà mình.

Hoa Tiểu Hoa yên lặng tránh đường, nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu để sát vào nhánh cây to, thậm chí ngầm đồng ý Ngân Tiểu Tiểu đem bỏ đầu rắn vào phía trên lửa.

Ngân Tiểu Tiểu phát hiện lửa này là thật, nhưng hơi nhỏ, vì thế bắt đầu kéo nhánh cây nhỏ bên cạnh bỏ vào, vì thế ở dãy núi này, ngọn núi này, có lẽ là mấy trăm năm, cũng có lẽ là mấy ngàn năm, sinh vật đầu tiên biết châm lửa xuất hiện.

Giờ phút này bốn phía đã hoàn toàn tối đen, nguồn phát ra ánh sáng duy nhất là ngọn lửa chỗ này, chiếu rọi một nhà xà Ngân Tiểu Tiểu, bóng xà chiếu trên mặt đất, lơ mờ.

“... Đẹp quá.” Bất ngờ, trong ấu xà Hoa Tiểu Ngũ là người đầu tiên từ sợ hãi phục hồi lại tinh thần, thậm chí còn để sát vào đồng lửa, đứng ở bên người Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc, cẩn thận nghĩ nghĩ rồi lại cảm thấy giờ phút này Hoa Tiểu Ngũ là người đầu tiên đứng ở nó bên người nó là chuyện bình thường mà thôi.

Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa liếc nhau một cái, cũng yên lặng bò tới bên cạnh đồng lửa, rúc vào với nhau, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa sống bốn – năm mươi năm, lần đầu tiên phát hiện thì ra trong đêm đen cũng có thể ấm áp như thế. Chậm rãi, Hoa Tiểu Nhị Hoa Tiểu Tam, Ngân Tiểu Nhất cũng bu lại, mấy xà đầu vây quanh đồng lửa. Đến nỗi Ngân Tiểu Tứ... Thật ra thì, Ngân Tiểu Tứ là người tinh táo lại ngay sau Hoa Tiểu Ngũ, nhưng Ngân Tiểu Tứ tinh táo lại là một chuyện, nhưng không tới gần đồng lửa mà là tìm góc âm u đập đầu xuống đất, miệng thì thảo “Tiểu Tiểu thế mà lại thông minh hơn ta Tiểu Tiểu thế mà lại thông minh hơn ta”, khụ khụ, hài tử này thật ra là bị đả kích quá nghiêm trọng.

“Tiểu Tiểu, người nghĩ như thế nào làm lại nhóm lửa?” trong ấn tượng Ngân Đại Bạch, sinh vật trong núi này không có một loại nào không sợ lửa, ngay cả độc xà bộ tộc đặc thù chúng nó đều sợ lửa, nhưng tại sao định luật này lại không thành lập được trên người Tiểu Tiểu?

“Bởi vì ta ăn trứng sống chán rồi, muốn đổi loại phương pháp thưởng thức cho nên phải nấu trứng chín ăn, như vậy mới không ngán ăn trứng.” Ngân Tiểu Tiểu một hơi nói xong những lời này, đây là lý do Ngân Tiểu Tiểu đã sớm nghĩ kỹ, thật ra đại bộ phận cũng là vì lý do này.

Ngân Đại Bạch: “...”

Hoa Tiểu Hoa: “...”

Chúng ấu xà: “...”

Ngân Tiểu Tiểu hì hì hai tiếng, liền tranh thủ tha trứng chim Ngân Đại Bạch mang về ra, phóng tới... Không đúng! Như vậy không được! Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên ý thức được một vấn đề: trứng chim có thể phóng

trực tiếp lên lửa nấu chín được sao?

Ngân Tiểu Tiểu sắp điên rồi, mình muốn ăn trứng chín một lần sao lại khó khăn trùng điệp như vậy! Ông trời có dễ ỉnh sống nữa hay không! A a a a!

Hoa Tiểu Hoa nhìn vẻ mặt tuyệt vọng cộng khổ bức của Ngân Tiểu Tiểu, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy Tiểu Tiểu? Không phải người nói muốn ăn trứng chín sao?” Ý Hoa Tiểu Hoa là Tiểu Tiểu người nhanh ném trứng vào đi a mau ném vào đi!

“... Ha, ha ha, cái đó, ta cảm thấy, trứng không thể phóng trực tiếp vào trong lửa.” Ngân Tiểu Tiểu buồn bực, “Để ta nghĩ xem, phải nghĩ nha, bây giờ lửa đều nhóm rồi, không có lý do gì không ăn được trứng chín!” Sau đó Ngân Tiểu Tiểu kéo trứng chim chạy đến góc sáng sữa vừa ăn cơm vừa nghĩ biện pháp.

Chúng xà đưa mắt nhìn nhau, sau đó cười, quan tâm nó làm gì, tuy nhiên trứng chim của Tiểu Tiểu không thể chín, nhưng bây giờ chúng nó cảm thấy thật ấm áp, cũng là một kết cục rất không tồi không phải sao?

... Đối với tất cả những chuyện đã xảy ra, bản nhân chỉ có thể nói: cả nhà này nha, chỉ trừ Ngân Tiểu Tứ, thật ra đều là đồ ngốc.

Buổi tối lúc ngủ chúng xà muốn vây quanh đồng lửa ngủ, bị Ngân Tiểu Tiểu sôi nổi đuổi vào sơn động, nói đùa, một đồng lửa có thể cháy cả đêm? Chỉ sợ nửa đêm về sáng đông lạnh chết các người, hơn nữa, nếu buổi tối ngủ không thành thật trở mình không sợ cái đuôi bị đốt cháy sao?

Đuổi chúng xà đi vào sơn động rồi, Ngân Tiểu Tiểu sẽ không quan tâm đồng lửa kia nữa, cháy đi cháy đi, dù sao bên cạnh đồng lửa đều là tảng đá, đợi cho nhánh cây cháy hết thì lửa sẽ tắt.

Sáng ngày hôm sau đều không ngoại lệ, toàn thể dậy muộn.

Thực bình thường nha, bình thường đều là trời vừa tối chúng xà liền đi ngủ, buổi sáng đương nhiên sẽ dậy sớm, nhưng đêm qua mọi người vây quanh đồng lửa rất vui vẻ, ngủ cũng muộn, đương nhiên thức dậy cũng muộn.

Chẳng lẽ mình mở đầu trào lưu sống về đêm ở thế giới này? Trong đầu Ngân Tiểu Tiểu nghĩ như thế.

Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đuôi trong đuôi cùng đi tìm trứng chim.

Ngân Tiểu Tiểu nhìn ngó sắc trời bên ngoài, giờ phút này mặt trời đã lên cao, vì thế Ngân Tiểu Tiểu thực kiên quyết từ chối đề nghị “Chúng ta đi tìm bọn Lam Nhất Nhất chơi đi” của Hoa Tiểu Ngũ, sau đó toàn bộ ấu xà cũng không đi, mọi người cùng ở trong sơn động mốc meo.

“Tiểu Tiểu, buổi tối chúng ta lại nhóm lửa được không?” vẻ mặt Hoa Tiểu Ngũ mong đợi, nhóm lửa rồi sẽ rất ấm áp! Sau này không bao giờ ... sợ đêm tối nữa!

Mặt đang hướng về phía Hoa Tiểu Ngũ nằm úp sấp, Ngân Tiểu Tiểu xoay đầu rắn tới bên kia: “Không cần.”

Hoa Tiểu Ngũ nghe Ngân Tiểu Tiểu từ chối, cả gương mặt xà đều nhăn lại: “Vì sao?”

Ngân Tiểu Tiểu không để ý nó, nhóm lửa lại ăn không được trứng chín, mình còn nhóm lửa làm gì! Còn phải đi xa như vậy để gom nhánh cây, mình mới không muốn nhóm lửa đâu, mệt chết xà !

Nhưng ý tưởng không muốn tiếp tục nhóm lửa của Ngân Tiểu Tiểu bị Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa trở về đánh vỡ .

Ngân Đại Bạch kéo trứng chim trở về, Hoa Tiểu Hoa còn kéo một bó lớn nhánh cây trở về... Hoa Tiểu Hoa tỏ vẻ nhóm lửa rất có ý tứ, khuya hôm nay còn muốn.

Vốn Ngân Tiểu Tiểu muốn dùng lý do “Nhánh cây người tìm về không có lỗ không thể ma xát” để từ chối tham vọng quá đáng của Hoa Tiểu Hoa, nhưng khi Hoa Tiểu Hoa dương dương tự đắc lấy ra một nhánh cây to mặt trên có rất nhiều lỗ nhỏ có thể cho nhánh cây nhỏ vào từ bó lớn nhánh cây, Ngân Tiểu Tiểu bất đắc dĩ tiếp nhận sự thực này.

Đương nhiên, dưới ánh mắt tin tưởng sáng như tuyết của quần chúng, nhánh cây to đương nhiên là bị Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa nhét nhánh cây nhỏ vào.

Vì thế... buổi tối này, cả nhà Ngân Tiểu Tiểu lại một lần nữa nổi lửa, vì thế Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa lại một lần nữa dậy chậm.

Vì sao chỉ có Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa dậy chậm? Đó là vì đêm qua một nhà xà hưng trí bưng bưng vây quanh ở bên cạnh đồng lửa thì Ngân Tiểu Tiểu đã ngủ vù vù ở trong sơn động, cho nên sáng ngày hôm sau Ngân Tiểu Tiểu là người dựa theo thời gian làm việc và nghỉ ngơi bình thường tỉnh lại, kế tiếp Ngân Tiểu Tiểu ở trung tâm bánh quẩy giầy dựa, vì thế chúng ấu xà bị thức tỉnh, sau đó Ngân Tiểu Tiểu dẫn đầu chúng ấu xà, ngáp mấy cái liền xuất phát đến nhà Lam Nhất Nhất—— Ngân Tiểu Tiểu sẽ không nói cho chúng ấu xà biết đây là vì bồi thường chúng nó ngày hôm qua vì mình mà không đi tìm bọn Lam Nhất Nhất chơi.

Đến nỗi có muốn thông tri cho Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa hay không —— tóm lại Ngân Tiểu Tiểu không phải hành động một mình, ừ, cho nên cứ như vậy đi.

Lúc tự lại với bọn Lam Nhất Nhất, các ấu xà lại chậm rãi xuất phát đến bờ sông. Sau đó lại lặp lại hành vi vài lần trước.

Ngân Tiểu Tiểu buồn bực dùng cái đuôi đập đập mặt nước bành bạch, ánh mắt trong nước lúc ẩn lúc hiện.

Quả nhiên nước ở đây không bị con người làm ô nhiễm thật trong suốt, đá cuội dưới đáy sông không biết đã bị dòng nước mài qua bao nhiêu năm, mỗi một viên đá cuội đều tròn trịa xinh đẹp dị thường, có lớp rêu xanh nhạt sinh trưởng bốn phía xung quanh đá cuội, theo dòng nước mà đung đưa, ngay cả nước bùn cũng không có, nhưng sông nhỏ này trong đến rêu và nước, còn hơn...

... Từ từ... Cái gì... nước bùn cũng không có... Nước bùn... bùn...

Ngân Tiểu Tiểu vọt ra khỏi sông nhỏ, Ngân Tiểu Tứ vốn là nhìn bị hoảng sợ, sau đó chúng ấu xà đang ở gần tới tấp cũng hoảng sợ, Ngân Tiểu Tiểu vọt tới trước mặt Lam Nhất Nhất mới phan lại: “Lam Nhất Nhất, người có biết gần nhà các người nơi nào có nước bùn không? Cần cái loại bình dính dính đặc đặc ấy.”

“... Ta nhớ hạ du sông nhỏ này có.”

“Thật vậy chẳng thật vậy chẳng? Chúng ta đi xuống đi.” bây giờ Ngân Tiểu Tiểu dị thường hưng phấn.

“Không được!” thanh âm nghiêm khắc từ phía sau truyền đến, Ngân Tiểu Tiểu mạnh mẽ quay đầu thấy được bộ mặt âm trầm của Ngân Tiểu Tứ, nuốt xuống câu “Vì sao” bên miệng, bởi vì Ngân Tiểu Tiểu nhớ tới vì sao Ngân Tiểu Tứ từ chối, một nhà Hắc A Ban ngay tại hạ du sông nhỏ.

Lam Nhất Nhất không biết nội tình vội vàng nói: “Cách nơi này không xa, chỉ cần đi xuống năm sáu phút là đến, nơi đó có một nhánh sông nhỏ, nước không nhiều lắm, chung quanh có loại bùn Tiểu Tiểu nói đó.”

Năm sáu phút? Nói như vậy không có khả năng đến nhà Hắc A Ban, nơi đó cách nhà Hắc A Ban còn rất xa, Ngân Tiểu Tiểu dùng ánh mắt tràn ngập mong chờ nhìn Ngân Tiểu Tứ, Ngân Tiểu Tứ trầm mặc hai phút mới nói: “Được rồi.”

Ngân Tiểu Tứ đồng ý thì một nhà ấu xà Ngân Tiểu Tiểu dĩ nhiên là đồng ý, Lam Nhất Nhất đồng ý thì một nhà ấu xà Lam Nhất Nhất đương nhiên cũng đồng ý, vì thế một hàng xà vô cùng – náo nhiệt đi xuống hạ du sông nhỏ.

32. Chương 32

Quả nhiên như theo như lời Lam Nhất Nhất, chúng ấu xà bò xuống năm sáu phút, liền thấy được nhánh sông nhỏ mà Lam Nhất Nhất nói, Ngân Tiểu Tiểu cẩn thận liếc nhìn liền hết chỗ nói rồi, nhánh sông nhỏ Lam Nhất Nhất nói còn lâu mới xứng đáng với cái tên nhánh sông nhỏ của nó, theo mình thấy, đây là do sông nhỏ không bị trúng gió gì mà phân ra một đoạn khoảng mười phân, sau đó trải qua nhân tố chuyển hướng lại chệch trở về, tạo thành một cái đường rãnh nhỏ bên bờ sông bên kia.

“Nơi này nước rất cạn, có thể từ nơi này đi qua sông nhỏ bên kia.” Lam Nhất Nhất mở miệng nói, bò đến nơi đó nó nói, chúng xà ở mặt sau cũng lập tức bò lên.

“Này, có thể đi sao?” Hồng Nhị Nhị nhìn Lam Nhất Nhất chỉ, do dự, tuy rằng Lam Nhất Nhất nói nơi này quả thật rất cạn, nhưng dù sao cũng là qua sông a, ngay cả rắn trưởng thành trừ khi uống nước sẽ không tới gần bờ sông đâu, huống chi chúng nó là ấu xà.

Ngân Tiểu Tiểu cũng tiến đến phía trước nhìn chỗ Lam Nhất Nhất chỉ. Con sông nhỏ này đi xuống dưới lòng sông càng rộng, mà lượng nước vẫn thế cho nên làm độ sâu của mực nước giảm gần một nửa, nhưng theo đó độ rộng cũng gần gấp đôi chỗ trên kia, như vậy nhìn sang, rắn mà sợ nước thật sẽ ít tiếp cận sông nhỏ.

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, nói : “Như vậy đi, các người ở chỗ này chờ, ta tự mình đi nhìn xem.” Dù sao chúng nó có qua cũng không giúp được mình cái gì, vậy chúng nó ở lại bên này cũng được.

“Tiểu Tiểu, ta với người cùng đi.” Ra ngoài Ngân Tiểu Tiểu dự kiến, người thứ nhất lên tiếng đi theo mình không ngờ lại là Lam Nhất Nhất, không đợi Ngân Tiểu Tiểu nói cái gì, thanh âm Ngân Tiểu Tứ cũng vang lên.

“Ta cũng đi.”

Sau đó Ngân Tiểu Nhất cùng Hoa Tiểu Ngũ cũng nói phải đi, sau đó trong đầu Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên hiện lên một câu —— không phải đồ ngốc, không vào cửa nhà ngốc như nhau. Ở ấu xà nhà người ta đều lo lắng an nguy bản thân, bọn ấu xà này thế nhưng phía sau tiếp trước yêu cầu qua sông, Ngân Tiểu Tứ Ngân Tiểu Nhất còn chưa tính, Hoa Tiểu Ngũ cũng đến xem náo nhiệt cái gì!

Nghĩ đến đây, Ngân Tiểu Tiểu theo bản năng lắc đầu tỏ vẻ mình thật bất đắc dĩ với cả nhà ngốc này, sau đó chợt nghe thanh âm oán hận của Hoa Tiểu Nhị Hoa Tiểu Tam.

“Vì sao.”

“Chúng ta không được.”

Thanh âm tràn ngập tức giận của Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam thành công làm Ngân Tiểu Tiểu trở về thế giới thật, về mặt Ngân Tiểu Tiểu mở mắt nhìn xem bốn phía, cái gì vì sao không được? Vừa rồi không có nghe cái gì nha! Nhưng mà mặt Ngân Tiểu Tiểu đã khôi phục không chút thay đổi rất nhanh, nói : “Ta qua, Lam Nhất Nhất cùng Tứ ca cũng đi qua, những người khác ở tại chỗ này đi.”

Hồng Nhị Nhị, Lam Tam Tam cùng Lam Tứ Tứ không biểu thị cách nhìn của mình, bảo trì trầm mặc, Ngân Tiểu Nhất nghe Ngân Tiểu Tiểu nói, Hoa Tiểu Nhị, Hoa Tiểu Tam cùng Hoa Tiểu Ngũ còn lại thì tức giận bất bình .

“Vì sao không cho chúng ta đi? Chúng ta cũng phải đi!”

“Chúng ta cũng muốn.”

“Đến bên kia sông!”

Ngân Tiểu Tiểu run rẩy khóe miệng nhìn đám xà trước mặt, quả nhiên không hổ là họ “Hoa” nha, thật sự là di truyền tinh túy của Hoa Tiểu Hoa. Ngân Tiểu Tiểu không để ý tới ba huynh đệ họ Hoa, làm ấu xà lớn nhất Ngân Tiểu Nhất ra mặt trấn áp: “Nhị đệ Tam đệ Ngũ đệ, không được làm ồn!”

Sau đó thế giới này an tĩnh, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy trên người kẻ làm đại ca có cái vương khí bát phương thật sự là dùng được.

Sau đó Ngân Tiểu Tiểu cùng Lam Nhất Nhất Ngân Tiểu Tứ thuận lợi qua sông, thành công đến bờ kia của sông nhỏ, dưới ánh mắt tha thiết của chúng ấu xà ở bờ bên kia sông nhỏ, một hàng Tam Xà Ngân Tiểu Tiểu đi tới nơi Lam Nhất Nhất nói.

“Là chỗ này.” Lam Nhất Nhất ngăn cản Ngân Tiểu Tiểu muốn đi lên oa nước phía trước, “Không cần đi qua, trừ chỗ chúng ta đứng, bên kia đều là loại bùn người nói, nếu rơi vào sẽ thực phiền toái.”

Lúc này Ngân Tiểu Tiểu mới phát hiện chỗ không thích hợp, oa nước thật là rất nhỏ, nhưng nước bùn chung quanh nó không ít! Chẳng lẽ là đầm lầy sao? trong đầu Ngân Tiểu Tiểu có một ý tưởng vớ vẩn, làm sao có thể có đầm lầy? Vốn không có điều kiện phù hợp hình thành đầm lầy a! Hơn nữa —— Ngân Tiểu Tiểu thật cẩn thận dùng cái đuôi dính chút bùn, quả thật có tính dẻo, nhưng xa xa không bằng đầm lầy —— quên đi,

dù sao mình tìm bunn, nó có là đầm lầy hay là thứ khác mình cũng không quan tâm, mình đến nơi này đã đủ kỳ quái, nhiều hơn chút nữa cũng không cái gọi là —— ý nghĩ này cũng là ý nghĩ trong lòng Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa—— quên đi, Tiểu Tiểu vốn đã đủ kỳ quái, cho dù có tiếp tục kỳ quái cũng không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị.

“Tiểu Tiểu, này có thể chứ?” Lam Nhất Nhất thấy Ngân Tiểu Tiểu nhìn hồi lâu, nhin không được lên tiếng hỏi.

Vì sao Ngân Tiểu Tiểu muốn tìm bunn? Thật ra cũng rất đơn giản, Ngân Tiểu Tiểu không thể trực tiếp ném trứng vào trong lửa, vậy nếu bọc lớp bunn ngoài trứng chim như cách nướng gà như vậy, mặc dù vẫn có rất lớn bất đồng, nhưng phương pháp này cũng đáng thử một lần a, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy có khả năng thành công rất lớn.

Bây giờ nếu tìm được bunn rồi, vậy bước sau là dùng bunn bọc toàn bộ trứng chim lại, sau đó Ngân Tiểu Tiểu ý thức được một chuyện, đó là bunn vốn không có biện pháp mang về! Bên ngoài độ ẩm cao như vậy, nếu mang về cho đến lúc về nhà, bunn cũng đã khô, như vậy cũng vô ích, nếu cách này không thể thực hiện được, vậy cũng chỉ có thể mang trứng đến để bọc bunn.

Tưởng tượng như vậy, Ngân Tiểu Tiểu ngắc đầu nói với Lam Nhất Nhất: “Bunn này không được.”

“A? Không được sao?” Lam Nhất Nhất rõ ràng thực thất vọng, “Nhưng ta chỉ biết nơi này có bunn, chỗ khác ta không biết.”

“Không sao, dù sao cũng không có tác dụng gì quá lớn.” Ngân Tiểu Tiểu rất tự nhiên lừa gạt Lam Nhất Nhất, ba và cha dặn dò mình và năm ca ca, không thể đem nói chuyện đốt lửa cho rắn khác, mình tìm bunn là vì bọc trứng lại, bọc trứng lại là vì để làm trứng chín mà ăn, làm chín nghĩa là phải đốt lửa, tính toán như vậy thì không thể nói nguyên nhân vì sao tìm bunn cho Lam Nhất Nhất nha, nếu vậy cứ nói thẳng bunn nơi này không thích hợp là được.

Lam Nhất Nhất không hoài nghi “Dụng tâm hiểm ác” của Ngân Tiểu Tiểu, chỉ rất là thất vọng chán nản không giúp được Ngân Tiểu Tiểu, vì thế một hàng ấu xà theo đường cũ phản hồi, Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ thâm lên mặt đối lập rõ với Lam Nhất Nhất mất mát cúi thấp đầu mà đi, Ngân Tiểu Tứ nhìn vào trong mắt cười ở trong lòng, Tiểu Tiểu thật đúng là tương đối đáng yêu (...)!

Chúng xà bò trở lại nơi vừa rồi tiếp tục chơi đùa, Lam Nhất Nhất trốn ở góc phòng lấy cái đuôi vẽ hình tròn, Ngân Tiểu Tiểu không vội vã trở lại sông nhỏ mà là thừa dịp tất cả mọi người không chú ý nơi này len lút bò tới bên người Ngân Tiểu Tứ: “Tứ ca.”

“Hửm? Có chuyện gì sao?” Ngân Tiểu Tứ cười như không cười.

“Cái đó, bây giờ chúng ta trở về nhà được không?” Ngân Tiểu Tiểu lấy lòng hướng về phía Ngân Tiểu Tứ, “Bunn đó có thể dùng nha, ta chuẩn bị dùng nó bọc trứng chim lại cho vào trong lửa.”

“Bây giờ trở về?” Ngân Tiểu Tứ ngắc đầu nhìn thời tiết, sắp đến giữa trưa, bây giờ trở về chỉ sợ bò được đến nửa đường Tiểu Tiểu liền hối hận, “Đùng nóng vội Tiểu Tiểu, thời tiết chút nữa người chịu không nổi, đợi qua chiều rồi trở về.”

Ngân Tiểu Tiểu hưng phấn lúc này mới ý thức được sự thật mình sợ nóng, Ngân Tiểu Tiểu ai oán, vì sao quăng mình vào người động vật máu lạnh lại còn mang nhiệt độ ổn định của động vật máu nóng, làm hại mình chậm trễ chính sự! (chính sự là ăn trứng chim chín sao? ?) nhưng mà Ngân Tiểu Tiểu là một hải tử rất lạc quan vui tươi tích cực hướng về phía trước, khụ khụ, đương nhiên mọi người cũng có thể gọi là thần kinh thô, lời Tứ ca nói cũng không sai! Lúc này Ngân Tiểu Tiểu nghĩ trong lòng, hơn nữa trở về kéo trứng chim lẫn bunn trở về, trứng chim lẫn bunn sẽ bị khô! Như vậy có lẫn bunn cũng không dùng được! Vẫn nên đợi chàng vạng đến làm, như vậy lúc tha trở về còn có thể giữ bunn còn ướt!

Nghĩ thông suốt Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ tới sông nhỏ.

Lời nói khuyên giải Ngân Tiểu Tứ chuẩn bị không phát huy được công dụng, Ngân Tiểu Tứ buồn bực, Tiểu Tiểu không phải là xà nghe lời phân rõ phải trái như vậy! Lần này sao có thể nghe lời như thế!

Đợi cho độ ẩm hạ xuống Ngân Tiểu Tiểu có thể nhận ra ngay, Ngân Tiểu Tiểu liền khẩn cấp chào tạm biệt nhà Lam Nhất Nhất, mang ấu xà chạy.

Bọn Ngân Tiểu Tiểu về đến nhà, Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch ở nhà, giờ phút này hai xà đang quần lấy nhau mà hôn môi, thấy các con trở về Hoa Tiểu Hoa lập tức bò xuống người Ngân Đại Bạch, cười đến sáng lạn tiếp đón tiến đến: “Các con ngoan của ta đã trở lại rồi.”

Nếu là trước kia, Ngân Tiểu Tiểu nhất định sẽ cười nhạo Hoa Tiểu Hoa một chút, nhưng bây giờ Ngân Tiểu Tiểu có chính sự phải làm, đương nhiên không có khả năng vì loại chuyện này mà phân tâm !

Ngân Tiểu Tiểu là người thứ nhất vọt tới trước mặt Hoa Tiểu Hoa: “Ba ba a cha, ta muốn đi lặn bùn cho trứng chim!”

“Hà?” Hoa Tiểu Hoa ngẩn ra, đây là ý gì?

Ngân Tiểu Tiểu bây giờ quá mức hưng phấn, năng lực biểu đạt rõ giảm xuống cấp tốc, Ngân Tiểu Tứ đi ra giải thích một phen, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa tỉnh ngộ.

“Ta các ba các người đi, các người ở nhà chờ chúng ta.” Hoa Tiểu Hoa nói.

“Ta cũng phải đi ta cũng phải đi!” Ngân Tiểu Tiểu ở bên báo danh, bị Hoa Tiểu Hoa coi thường.

Ngân Đại Bạch mở miệng: “Tiểu Tiểu không cần đi, ta cùng Tiểu Hoa đi, như vậy mới có thể trở về nhanh, nếu không không biết khi nào mới có thể trở về!”

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ tới tốc độ của mình mà héo rũ, không thể không thừa nhận lời Ngân Đại Bạch nói rất có đạo lý.

Một hàng lục xà Ngân Tiểu Tiểu đứng thẳng thân mình ở cửa sơn động nhìn theo Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa, Ngân Tiểu Tiểu có chút cảm giác lệ nóng doanh tròng, rốt cục mình cũng ăn được đồ chín rồi!

Trời có sắp tối Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đã trở lại, mặt sau Ngân Đại Bạch kéo một ổ trứng chim lặn bùn.

Dưới sự khẩn cấp của Ngân Tiểu Tiểu, lửa lần thứ ba được đốt lên, Ngân Tiểu Tiểu đem một cái trứng chim được lặn kỹ bùn cho vào trong lửa, thấy Hoa Tiểu Ngũ tiếp tục đẩy mạnh một quả trứng chim vào Ngân Tiểu Tiểu liền ngăn lại, dù sao bùn cũng là đất, Ngân Tiểu Tiểu sợ cho nhiều bùn quá lửa sẽ bị tắt.

Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy trứng đã chín, dùng cái đuôi cuốn nhánh cây chọc trứng ra khỏi lửa, sau đó lại dùng cái đuôi cuộn tảng đá lên nện trên trứng, bùn nát, lộ ra trứng chim bên trong, Ngân Tiểu Tiểu nhìn nhìn, phát hiện vỏ trứng chim có vết rạn nhưng không có rạn nứt, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy mình rất có thể đã thành công! Sau đó Ngân Tiểu Tiểu gỡ sạch bùn trên trứng, thuận tiện đập nát vỏ trứng để lộ ra bên trong trắng trứng đã thành thể rắn trắng nõn bên trong.

Cả nhà đều vây chung quanh Ngân Tiểu Tiểu, tò mò nhìn cái mà Ngân Tiểu Tiểu gọi là trứng chín. Ngân Tiểu Tiểu mặc kệ chúng nó, đi lên liền cắn quả trứng, trứng thành công để lộ ra lòng đỏ trứng bên trong, lòng đỏ trứng còn không hoàn toàn chín, còn có chất lỏng màu vàng chảy ra, ưm~, xem ra quả trứng sau cần phải nướng nhiều trong chốc lát. Tiếp tục cắn một ngụm, Ngân Tiểu Tiểu ăn trọn cái trứng, ô ô, rốt cục mình cũng ăn được trứng chín nóng hằm hập thơm ngào ngạt a ư! Ngân Tiểu Tiểu vui không tả được, liền tranh thủ bỏ quả trứng thứ hai vào trong lửa.

Ngân Tiểu Tiểu ngẩng đầu, liền phát hiện cả nhà đều liếc nhìn chảy nước miếng. Ngân Tiểu Tiểu ghét bỏ bĩu môi, hào phóng nói : “Được rồi được rồi, mỗi người đều có phần, trứng chim ngày hôm nay chúng ta cùng nhau ăn được chưa!”

“Nhưng Tiểu Tiểu có thể ăn no sao?” Đây là Ngân Tiểu Tứ còn lại một chút lý trí.Edit: Đầm Cơ (Được đăng tại phuanhcac01.wordpress)

“Có thể, không cần lo lắng cho ta!” Ngân Tiểu Tiểu không có nói láo, không biết là sự thật hay là do tác dụng của tâm lý, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy trứng biến thành thể rắn ăn no hơn trứng thể lỏng, cho nên mình cũng không ăn rất nhiều trứng mỗi ngày như vậy nữa.

Nghe xong Ngân Tiểu Tiểu nói, chúng xà không hề do dự, đối với độc xà bộ tộc hàng năm chỉ có vài thứ để ăn mà nói, có một phương pháp ăn mới là hấp dẫn không thể từ chối, nhất là đối với cả nhà Ngân Tiểu Tiểu mà nói.

Trừ Ngân Tiểu Tiểu năm ấu xà còn lại đều yên lặng ném nhánh cây vào trong đồng lửa, mưu cầu làm lửa cháy lớn hơn nữa to hơn nữa sau đó lần thêm vào bên trong hai quả trứng, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa yên lặng đốt một đồng nhánh cây.

Đợi cho trời hoàn toàn tối một nhà xà của Ngân Tiểu Tiểu đều ăn được trứng chín.

Hoa Tiểu Hoa: “Ngày mai ta còn muốn ăn trứng chín!”

Hoa Tiểu Ngũ: “Ta cũng muốn ăn!”

Ngân Tiểu Nhất: “... Tính thêm cả ta!”

Ngân Tiểu Tứ: “... Hương vị cũng không tệ lắm!”

Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam: “Mỹ vị.” “Trứng chim!”

Ngân Đại Bạch: “Ngày mai ta sẽ mang về nhiều một chút.”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

33. Chương 33

Ngày hôm sau trước khi mặt trời lặn, quả nhiên Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa mang về càng nhiều trứng chim, Ngân Tiểu Tiểu quét mất một cái, phát hiện Ngân Đại Bạch tha về một ổ trứng chim đầy sắp rơi ra đến nơi, vừa nhìn Hoa Tiểu Hoa ở xa hơn, Ngân Tiểu Tiểu kinh ngạc, bình thường chỉ cần là đi ra theo Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa nhất định sẽ miệng cười hai không [không mang đồ gì ấy], ngày hôm nay thế nhưng cũng tha về một ổ chim, nhìn số lượng trứng chim hoàn toàn không thể so ít hơn Ngân Đại Bạch, Ngân Tiểu Tiểu ưu tư, tiếp tục như vậy thật sự có thể chứ? sau này chim thật sự còn xây tổ ở ngọn núi này sao?

“Ừm, ngày hôm nay chúng ta đi bờ sông ăn trứng chim, thế nào?” Hoa Tiểu Hoa cực kỳ hứng thú đề nghị, Ngân Đại Bạch đương nhiên là nghe theo bầu bạn, ba ba a cha đều đồng ý, ý kiến ấu xà đương nhiên là bị xem nhẹ.

“Tiểu Nhất Tiểu Nhị Tiểu Tam, tha ổ chim! Tiểu Tứ Tiểu Ngũ Tiểu Tiểu, tha ổ chim ba ba các người! Đại Bạch, tha cột cây!” Hoa Tiểu Hoa bắt đầu phân phối nhiệm vụ, à, đó là cây cột lần trước Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch tìm về, Ngân Đại Bạch nghĩ sâu xa giữ nó lại, đỡ phải còn đi tìm quá phiền toái, cột cây này tuy rằng không thể sử dụng vô hạn độ, nhưng dùng mười lần tám lần hoàn toàn không có vấn đề.

“... Vậy cha người làm cái gì?” Ngân Tiểu Tiểu trầm mặc mở miệng, mình chắc chắn sẽ không khuất phục thế lực ác! Dựa vào cái gì mỗi người chúng ta đều có nhiệm vụ chỉ có cha không có nhiệm vụ! Một đại xà như người không mang thứ gì nào có được!

Hoa Tiểu Hoa hung hăng trừng Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu sợ run cả người, nhịn xuống dục vọng muốn lui về phía sau, ngẩng đầu ưỡn ngực, hung hăng trừng trở về.

Hoa Tiểu Hoa trừng mắt một lát phát hiện không hiệu quả, vì thế không kiên nhẫn thu hồi ánh mắt, tùy ý cuộn lên một nhánh cây ngày hôm qua còn lại, nói: “Ta mang cái này, được rồi đi.”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Tuy rằng Ngân Tiểu Tiểu phản kháng không có hiệu quả như mong muốn, nhưng tinh thần dũng cảm phản kháng là đáng giá khen ngợi, điểm này từ ánh mắt ngưỡng mộ của chúng ấu xà nhìn lại đây có thể thấy được, à, còn muốn nói một chút, trong những ánh mắt này còn có Ngân Đại Bạch, Ngân Đại Bạch rơi lệ thành sông ở trong lòng, mình theo Tiểu Hoa từ thời ngựa tre, từ lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Hoa mãi cho đến nay cả khi hài tử cũng có bây giờ, một lần mình cũng không dám phản kháng Tiểu Hoa a! Tiểu Tiểu thật là rất dũng cảm được chứ!

Hoa Tiểu Hoa nhìn thấy biểu cảm của chúng xà liền nổi giận, cái đuôi hung hăng quất lên thân mình Ngân Đại Bạch: “Nét mặt như vật là sao hả? Đi thôi đi thôi!” Nói xong là người đầu tiên đi lên phía trước.

Ngân Đại Bạch kéo cột cây, chúng ấu xà kéo ổ chim, ử rữ đi theo sau Hoa Tiểu Hoa, Hoa Tiểu Hoa quần cái nhánh cây đi phía trước phải gọi là vênh váo tự đắc.

Cổ ý vô ý, chúng xà tránh một nhà Lam Nhất Nhất, trực tiếp tới chỗ có nước bùn kia.

Đối với cả nhà ăn hàng mà nói, phân công minh xác thật là quan trọng, điều này quan hệ trực tiếp đến vấn đề thời gian chúng nó ăn vào khi nào, bởi vậy khi tới nơi, mọi người thực ăn ý tìm chuyện thích hợp với mình nhất, chúng ấu xà phụ trách đứng bên cạnh vùng nước bùn lầy bùn cho trứng, đương nhiên có tính nguy hiểm nhất định, nguy hiểm gì đây? ừm, không cẩn thận rơi vào nước bùn thì toàn thân đều là bùn, biến thành một tiểu bồn xà, mà trừ Ngân Tiểu Tiểu, không có con rắn nào nguyện ý đi xuống sông nhỏ tắm, vì tránh điều này, ấu xà đều thực thật cẩn thận bảo vệ thân rắn không thể để nước bùn làm bẩn.

Ngân Tiểu Tiểu vốn đã hết sức chuyên chú dùng cái đuôi đem lặn qua lặn lại trứng chim trong bùn, ánh mắt vô ý lướt qua chỗ Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đang muốn nhóm lửa, vừa nhìn, Ngân Tiểu Tiểu liền hoảng sợ, dường như là đồng thời, thanh âm lạnh lạnh của Ngân Tiểu Tiểu đánh vỡ sự yên lặng: “Dừng tay lại!”

Ngân Tiểu Tiểu kêu như vậy cũng hù Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa sợ, kết quả là đuôi hai xà muốn quần lại cùng nhau rút lại, thấy thế nào cũng có cảm giác như bị xà bắt được vậy. Ngân Tiểu Tiểu bây giờ thật không có tâm tình đi nghĩ vấn đề đó, vội vàng bò tới chỗ Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa.

“Ba ba a cha, hai người các người sắp hù chết ta đó!”

Hoa Tiểu Hoa tức giận: “Là người làm ta sợ muốn chết được không! Không có việc gì người Hô cái gì hả?”

Ngân Tiểu Tiểu liếc mắt ở trong lòng: “Ba ba a cha, hai người các người đốt lửa ở trong bụi cỏ không sợ đốt luôn cả bụi cỏ sao? Hay là các người muốn đốt hết cỏ nướng trứng chín ăn?”

Ngân Tiểu Tiểu vừa nói như thế, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa cũng kịp phản ứng, hai người hơi ngốc một chút, nhưng cũng không ngốc đến nông nổi Xà Thần đều giận, nghĩ lại Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đều toát một thân mồ hôi lạnh, nếu đốt ngọn núi này... Nhờ! mục đích chúng nó có được trí nhớ truyền thừa là thủ hộ ngọn núi này a!

“Vậy, vậy làm sao bây giờ?” Hoa Tiểu Hoa ngốc ngốc hỏi.

Ngân Tiểu Tiểu nhìn nhìn bốn phía: “Tối gần sông nhỏ làm đi, trước nhỏ hết cỏ chung quanh... Cẩn rưng, là cẩn đó! Sau đó vẽ ra một phạm vi, ở bên cạnh phạm vi đó vẩy nước lên, sau đó nhóm lửa trong phạm vi, như vậy sẽ không sợ lửa lan ra, cỏ cẩn xuống vừa lúc dùng để đốt, dù sao chúng ta cũng không mang nhánh cây đến —— Hoa Tiểu Hoa mang theo nhánh cây nhóm lửa —— nhưng cỏ đốt nhanh hơn, phải bỏ thêm cỏ mới được.”

Ngân Tiểu Tiểu nói xong, Ngân Đại Bạch bắt đầu dựa theo lời Ngân Tiểu Tiểu nói đi làm, đến nỗi Hoa Tiểu Hoa —— kéo cột cây tới phạm vi Ngân Đại Bạch vẽ ra, sau đó đứng tại chỗ thanh thần chờ Ngân Đại Bạch xử lý tốt hết thấy mới trở về cùng nhau nhóm lửa.

Ngân Tiểu Tiểu im lặng nhìn chằm chằm Hoa Tiểu Hoa trong chốc lát, sau đó yên lặng xoay mặt đi, thân là nhi tử của Hoa Tiểu Hoa, tự đáy lòng mình cảm thấy xấu hổ được chứ!

Bận rộn một trận, thời gian đã trôi qua rất nhanh, chúng ấu xà lặn xong trứng, lửa cũng thành công nhóm lên, vì thế một nhà xà vây tại một chỗ bắt đầu nướng trứng, vốn trứng là món chính của Ngân Tiểu Tiểu, nhưng từ khi có lửa có trứng chín, cả nhà đều rất có hứng thú, cảm giác cuộc đời buồn chán của rắn có hi vọng cùng thú vị.

Ngân Tiểu Tiểu im lặng lui khỏi một vòng xà, ta nói các người đủ rồi a! Các người cứ hung hăng nhìn chằm chằm trứng trong lửa nó cũng không thể có e sợ các người mà chín nhanh hơn!

Thật ra Ngân Tiểu Tiểu là một động vật có nhiệt độ ổn định không có cách nào cảm nhận được cảm giác vào ban đêm nhiệt độ thấp ăn vào vật thể rắn mà nóng hằm hạp, hơn nữa vật kia còn theo miệng trượt đến trong dạ dày của chúng xà, chúng xà không phải vì trứng chín rất ngon cũng không phải để ăn no, chỉ là vì

độ ẩm của trứng! Không biết Ngân Tiểu Tiểu biết nguyên nhân chân chính có nghiêng rằng nghiêng lợi oán hận chúng nó lãng phí lương thực hay không.

Sắc trời dần dần tối sầm xuống mà chúng xà rõ ràng còn tràn ngập nhiệt tình với trứng chín, Ngân Tiểu Tiểu ăn sáu bảy trứng chín đã no, trước mặt còn thừa hai ba cái. Bởi vì luôn luôn đối mặt với cảnh rần nhiều trứng chín thiếu nên tất cả mọi người đều dựa vào năng lực của mình cướp trứng về, ai cướp được là của ai, bởi vậy Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đề nghị, mọi xà nhất trí thảo phạt, hai xà khổng chế tốc độ theo tiêu chuẩn của ấu xà, đương nhiên dù như vậy vẫn ngẫu nhiên nhường một chút, bằng không chúng ấu xà muốn ăn được thì quá khó khăn.

Nhưng cũng bởi vậy, Ngân Tiểu Tiểu chính là kẻ không hay ho kia, ai bảo Ngân Tiểu Tiểu bộ dạng nhỏ tốc độ chậm đâu, may mà mọi người vẫn có chút lương tâm, đặc biệt để dành trứng chín cho Ngân Tiểu Tiểu, sau đó sẽ lần tới chỗ Ngân Tiểu Tiểu ẩn trong chỗ tối, chúng xà còn lại nhìn chăm chăm canh giữ trước đồng lửa, giống như trùng kẻ địch mà nhìn chăm chăm trứng trong đồng lửa, ngay cả Ngân Tiểu Tiểu ăn no muốn tới giúp vui đều bị Hoa Tiểu Hoa vớt qua bên.

Ngân Tiểu Tiểu đành phải buồn bực đứng ở trong nơi âm u, cổ phía sau bị gió thổi lắc a lắc, sau đó có cái gì đó chọc chọc cái đuôi của Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu hoảng sợ, nhìn lại mới phát hiện trong bụi cỏ phía sau mình hình như có cái gì —— còn rất lớn. Ngay lúc Ngân Tiểu Tiểu muốn hét ra tiếng trong bụi cỏ lòi ra một cái đầu, thanh âm dề thấp vang lên bên đầu Ngân Tiểu Tiểu: “Là ta.”

A~, trời ạ, thanh âm này rất mê xà được chứ! Ngân Tiểu Tiểu hồi thần lại trước một giầy chảy nước miếng, thanh âm này là Hắc thúc đi! Nhất định là vậy!

Hiển nhiên Hắc A Ban giấu ở sau bụi cỏ cũng nhìn ra Ngân Tiểu Tiểu nhận ra mình, vì thế mở miệng lần nữa: “Đi theo ta.”

Ngân Tiểu Tiểu do dự một chút, trộm quay đầu lại nhìn nhìn bọn Hoa Tiểu Hoa, phát hiện không có rần nào chú ý tới bên này, vì thế lần ba quả trứng còn lại trước mặt chui vào bụi cỏ. Hắc A Ban ở phía trước dẫn đường phát hiện Ngân Tiểu Tiểu mang theo ba quả cầu đen, tuy rằng rất muốn hỏi là cái gì, nhưng trường hợp bây giờ thật sự không thích hợp, Hắc A Ban đành phải giúp Ngân Tiểu Tiểu lần ba quả cầu đen đến nơi.

Bò lên có hai ba phút, Hắc A Ban dừng, thanh âm kinh hỉ của Lục Tiểu Hoàng cũng vang lên: “Tiểu Tiểu!” Theo sau là một con rắn màu xanh biếc bò tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu.

“A Lục!” Thấy Lục Tiểu Hoàng Ngân Tiểu Tiểu cũng rất vui vẻ, “Người cùng Hắc thúc sao lại tới vậy!”

Lục Tiểu Hoàng nói : “Ta cùng A Ban thấy thượng du sông nhỏ bên này có ánh sáng, hiếu kỳ lại đây nhìn xem, sau đó bò đến nơi này A Ban nói có hương vị của rắn liền để ta chờ ở chỗ này, nó đi lên trước nhìn xem, không ngờ A Ban lại mang người đến!”

Lục Tiểu Hoàng vừa nói như thế, Ngân Tiểu Tiểu mới nhớ tới có chuyện như vậy, nhà Lục Tiểu Hoàng ở hạ du sông nhỏ, từ nơi nhìn ánh lửa nhất định rất rõ ràng, bị phát hiện cũng chẳng có gì lạ . Mà nhà Lam Nhất Nhất gia chẳng những ở thượng du nơi đốt lửa, mà ở giữa còn có mấy gò đất che chắn, nếu không đến bờ sông nhỏ chắc sẽ không phát hiện ánh lửa.

Ngân Tiểu Tiểu theo bản năng nhìn Hắc A Ban, chần chờ nói : “Nhưng mà, ba ta cùng cha không có phát hiện Hắc thúc a.”

“Nếu xà có độc tính mạnh cố ý thu liễm hơi thở, xà có độc tính yếu sẽ không phát hiện.” Lục Tiểu Hoàng thuận miệng giải thích, ánh mắt bị quả cầu đen Ngân Tiểu Tiểu mang đến hấp dẫn, xà luôn thực miễn cảm với thứ có độ ẩm, “Đây, là cái gì vậy?”

Ngân Tiểu Tiểu gật gật đầu rắn: “Này á, là ta đặc biệt mang đến cho người cùng Hắc thúc nha, là trứng chim, ném thử xem.” Dù sao Hắc thúc đã thấy chúng xà vây quanh đồng lửa , thậm chí ngay cả “cầu đen ” trong đồng lửa cũng có thể nhìn thấy, tiếp tục giả mồm cái láo cũng không phải chuyện hay.

“Trứng chim?” Lục Tiểu Hoàng kinh hô một tiếng, “Đây là trứng chim sao?”

Nhìn thấy Lục Tiểu Hoàng không tin, Ngân Tiểu Tiểu mím chặt môi nở nụ cười, Ngân Tiểu Tiểu bò đến trước một quả trứng, đập nát lớp bần cùng vỏ trứng, đẩy lên trước mặt Lục Tiểu Hoàng: “Ném thử xem.”

Lục Tiểu Hoàng luôn mở to xà nhân nhìn Ngân Tiểu Tiểu gõ trứng chim, bên trong chứa đầy kinh ngạc, thấy Ngân Tiểu Tiểu đẩy đồ vật bên trong lên trước mặt mình, Lục Tiểu Hoàng không có nửa phần chờ chờ nuốt trứng chim xuống, lập tức nheo lại ánh mắt: “Ăn ngon thật.”

Ngân Tiểu Tiểu cười híp mắt đẩy hai quả trứng chim còn lại về phía trước: “Nơi này còn hai cái, làm như ta vừa mới làm là có thể ăn. Ta phải đi về, nếu không trong chốc lát ba ba a cha ta tìm không thấy.”

“Để A Ban đưa người đi.”

“Không cần, ta nhớ đường trở về mà.” Ngân tiểu Tiểu muốn xoay người đi liền thấy Lục Tiểu Hoàng vừa mới muốn đập vỡ trứng chim lại trở nên chần chờ: “Tiểu Tiểu, cái đó, ta cùng A Ban...”

Lục Tiểu Hoàng nói lấp ba nửa ngày cũng không nói ra lời muốn nói, Ngân Tiểu Tiểu suy nghĩ cẩn thận Lục Tiểu Hoàng muốn nói cái gì .

Ngân Tiểu Tiểu nghiêm túc nhìn về phía Lục Tiểu Hoàng, ngữ khí rất nghiêm túc: “A Lục, người là bạn của Ngân Tiểu Tiểu ta, Hắc thúc cũng vĩnh viễn là Hắc thúc của ta.”

Lục Tiểu Hoàng nghe xong Ngân Tiểu Tiểu nói, vẻ mặt vốn kinh ngạc lập tức mừng rỡ như điên, Tiểu Tiểu đã biết chuyện A Ban, giờ Tiểu Tiểu nói như vậy, có phải không chê A Ban hay không? Mà Hắc A Ban mặt không chút thay đổi nghe xong Ngân Tiểu Tiểu nói cũng không kinh ngạc lắm.

Ngân Tiểu Tiểu không đợi Lục Tiểu Hoàng và Hắc A Ban nói chuyện, liền xoay người đi trở về.

Ngân Tiểu Tiểu trộm trở lại chỗ cũ, phát hiện mọi người vẫn hung tợn nhìn chằm chằm đồng lửa, ở nhẹ nhàng thở ra đồng thời cũng hận nghiêng răng ngứa lợi, bọn răn này thật sự là rất không khuôn phép ! Mình biến mất không thấy cũng không biết! Nếu sau này mình bị bắt cóc thì làm sao bây giờ a uy!

Lúc Ngân Tiểu Tiểu cảm giận oán hận thì Ngân Tiểu Tứ hơi lơ đãng quay đầu lại nhìn Ngân Tiểu Tiểu, khóe miệng thoáng hiện một nụ cười hàm xúc không rõ ý tứ.

34. Chương 34

Từ khi đi ở bờ sông nhóm lửa nướng trứng, cả nhà Ngân Tiểu Tiểu đối với chuyện ăn cơm dã ngoại mà Ngân Tiểu Tiểu nói tương đương ham thích một thời gian, mấy buổi tối liên tiếp đều đi, đương nhiên sau đó xử lý cũng sạch, nhưng cổ lại không có biện pháp khôi phục. Cả nhà Lam Nhất Nhất ít đi xuống hạ du sông nhỏ, đương nhiên cũng không phát hiện bờ sông nhỏ dị thường. Sau này một nhà Ngân Tiểu Tiểu không đi nữa, dần dà, cổ nơi bị nhỏ thiêu hủy theo gió xuân lại sản sinh.

Một nhà xà Ngân Tiểu Tiểu bảo trì nhiệt tình với sự nghiệp nướng trứng chim được ba tháng, lúc sau liền hưng trí thiếu thiếu. Ở trong mắt cả nhà Ngân Tiểu Tiểu, đại bộ phận nguyên nhân ăn trứng chín là trong quá trình cần nuốt cùng với vừa mới bắt đầu tiêu hoá cảm nhận được độ ấm, nguyên nhân còn lại là tò mò thú vị thử một lần cũng không ngại vân vân, bởi vậy có thể bảo trì nhiệt tình ba tháng đã thực giỏi. Nói đến cùng dù sao cũng là dã thú, ăn đồ sống mới là vương đạo. Ngân Tiểu Tiểu đương nhiên cũng sẽ không cố gắng ép một con răn, bản tính thật nói không tốt, đương nhiên, Ngân Tiểu Tiểu sẽ không buông tha cho đồ ăn chín.

Mà lửa đối với một nhà Ngân Tiểu Tiểu mà nói, ý nghĩa không chỉ là sự hứng thú thích thú, điều này từ việc mỗi ngày buổi tối nhà Ngân Tiểu Tiểu đều đúng giờ nhóm lửa có thể nhìn ra, thời gian mọi người làm việc và nghỉ ngơi cũng xảy ra thay đổi, dường thành thói quen xấu thường ngủ trễ dậy muộn giống như nhân loại, Ngân Tiểu Tiểu cũng trộm áy náy nghĩ, nhưng cuộc sống của răn trừ ăn ra cơm ngủ và chơi đùa, không có áp lực gánh nặng, Ngân Tiểu Tiểu dần dần cũng hiểu được cuộc sống bây giờ không có gì không tốt.

Hoa Tiểu Hoa ôm tâm tư “Hôm mộ ta đi ghen tị ta đi”, từng muốn nói chuyện biết nhóm lửa cho nhà Hồng Lam Hồng, bị Ngân Đại Bạch cản lại, lúc ấy Ngân Đại Bạch che ở trước mặt Hoa Tiểu Hoa, dị thường

ng nghiêm túc gọi Ngân Tiểu Tiểu tới: “Tiểu Tiểu, người đồng ý nói chuyện nhóm lửa cho đừng xà (... từ kỳ lạ) sao?” [Đằm: mình nghĩ đừng xà = răn khác]

Lúc ấy Ngân Tiểu Tiểu cũng rất nghiêm túc suy nghĩ lời Ngân Đại Bạch nói, sau đó thực nghiêm túc thẳng thắn nói ý nghĩ của mình: “Ta cảm thấy vẫn không nên nói tốt hơn.”

Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy không phải sinh vật nào cũng phát triển tiến hoá theo nhân loại mới là tốt, lửa đối với nhân loại là quan trọng, nhưng không có nghĩa là quan trọng với độc xà bộ tộc, cho dù phương hướng độc xà bộ tộc tiến hoá là phát triển hướng về nhân loại, mình cũng không nên can thiệp ngang vào, cho dù sau này sẽ có xà dùng lửa ăn ăn thức ăn chín, tiến hoá ra tứ chi mặc quần áo, cũng không thể do hấn – một nhân loại không hiểu được sao lại biến thành rắn chủ đạo.

Sự tình từ đó liền trôi qua, Hoa Tiểu Hoa cũng không nhắc lại chuyện muốn nói cho đừng xà, Hoa Tiểu Hoa không giống Ngân Tiểu Tiểu nghĩ sẽ buồn bực mất mát, điều này làm Ngân Tiểu Tiểu buồn xuống tâm lo lắng.

Có thể lửa gạt được một nhà Hồng Lam Hồng, nhưng không dấu điểm được Hắc A Ban cùng Lục Tiểu Hoàng, dù sao ngày ấy ở bờ sông Hắc A Ban tận mắt thấy một nhà xà Ngân Tiểu Tiểu vây quanh bên cạnh đồng lửa, chẳng những không né cháy, còn đốt lửa nướng trứng chim ăn. Sau này Ngân Tiểu Tiểu trộm chạy đi tìm Hắc A Ban cùng Lục Tiểu Hoàng giải thích chuyện đó một phen, Hắc A Ban cùng Lục Tiểu Hoàng nghe xong cũng không có yêu cầu Ngân Tiểu Tiểu dạy chúng nó nhóm lửa. Nhưng thật ra Lục Tiểu Hoàng nhớ mãi không quên trứng nướng, vừa mới đầu Ngân Tiểu Tiểu thường thường nhập cư trái phép mang lại đây cho Lục Tiểu Hoàng, sau Ngân Tiểu Tiểu thật sự không kiên nhẫn, liền dạy chúng nó phương pháp nhóm lửa, từ đó về sau Lục Tiểu Hoàng nướng trứng chim chưa từng ngừng nghỉ. Không giống với một nhà xà Ngân Tiểu Tiểu đơn thuần yêu thích nhiệt độ, Lục Tiểu Hoàng là thật tâm thích ăn chín làm Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ không thôi. Hắc A Ban không biết có phải hay không là lỗi giác của mình không, cảm giác từ khi Tiểu Hoàng ăn trứng chín thì mỗi lần ân ái với mình thời gian kiên trì càng ngày càng dài, ta nói Lục Tiểu Hoàng thì ra là một tiểu thụ yếu ớt, bây giờ là phát triển theo phương hướng mãnh thụ.

Nói đến Hắc A Ban cùng Lục Tiểu Hoàng, không thể không đề cập tới một nhà Ngân Tiểu Tiểu thay đổi thái độ với Hắc A Ban Lục Tiểu Hoàng một chút. Đó là lúc Ngân Tiểu Tiểu còn chưa dạy Lục Tiểu Hoàng nhóm lửa, có một lần Hắc A Ban cùng Lục Tiểu Hoàng đến gần nhà Ngân Tiểu Tiểu đón Ngân Tiểu Tiểu nhập cư trái phép truyền trứng chín tới thì bị Ngân Đại Bạch thấy được, Ngân Đại Bạch không phải Hoa Tiểu Hoa, đụng phải Ngân Tiểu Tiểu cùng Hắc A Ban lén lút lui tới (... Cảm thấy là lạ làm sao) cũng không la to cãi lộn, nhưng đen mặt gọi Ngân Tiểu Tiểu về nhà. Lục Tiểu Hoàng rất không yên tâm khi biết nguyên nhân khiến ba Ngân Tiểu Tiểu tức giận, Hắc A Ban đương nhiên sẽ không để cho Lục Tiểu Hoàng mất đi người bạn duy nhất nhiều năm qua, trong ánh mắt đề phòng cảnh giác của cả nhà Ngân Tiểu Tiểu đi tìm Ngân Đại Bạch nói chuyện, không biết Hắc A Ban nói gì đó, Ngân Đại Bạch ngầm đồng ý để Ngân Tiểu Tiểu tiếp xúc với Hắc A Ban Lục Tiểu Hoàng, ngay cả Hoa Tiểu Hoa kháng nghị cũng bị Ngân Đại Bạch trấn áp.

Kế tiếp hết thấy liền thuận lý thành chương, cho dù vừa mới đầu chỉ có Ngân Tiểu Tiểu làm bạn cùng Hắc A Ban Lục Tiểu Hoàng, thời gian dài thường xuyên qua lại, chúng ấu xà cũng dần dần quen thuộc Hắc A Ban Lục Tiểu Hoàng, sau này ngay cả Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa cũng mềm hoá, đề phòng Mặc xà Hắc Xà là đúng, nhưng dù sao độc xà bộ tộc vẫn không có người nào tâm tư phức tạp, tiếp xúc lâu cùng Hắc A Ban Lục Tiểu Hoàng có thể cảm nhận được thiện ý của bọn nó, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa không phải là xà không phân rõ phải trái, đương nhiên biết Mặc xà Hắc Xà cũng có tốt có xấu, đều đề phòng là vì không tiếp xúc kết giao, hiện giờ thời gian dài thấy Hắc A Ban Lục Tiểu Hoàng thực tâm, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa không có đạo lý còn bài xích Hắc A Ban như vậy. Không quá bài xích cũng không có tốt giống như nhà Hồng Lam Hồng, nhưng Lục Tiểu Hoàng và Hắc A Ban đã thực thỏa mãn, hưởng chi còn có một bạn tốt tri kỷ cùng năm người bạn! À, đúng rồi, từ bạn tốt tri kỷ này là Ngân Tiểu Tiểu nói cho Lục Tiểu Hoàng.

Theo thời gian trôi qua, chúng ấu xà cũng càng lúc càng lớn, Ngân Tiểu Tiểu cũng không ngoại lệ, tuy rằng vẫn kém huynh đệ của mình, nhưng cũng rất có tiến bộ. Vừa mới đầu cách vài ngày Ngân Tiểu Tiểu lại khoa tay múa chân đo thân dài nơi nham thạch, mỗi lần đều thực thất vọng, sau Ngân Tiểu Tứ thật sự nhìn không được, cứng rắn ép Ngân Tiểu Tiểu một tháng không được đi, một tháng sau lại đi, Ngân Tiểu

Tiểu vui vẻ phát hiện mình thật sự dài hai centimet!

À, còn có một sự kiện đáng nhắc tới là cơm nước của Ngân Tiểu Tiểu có cải thiện. Trở ngại là Ngân Tiểu Tiểu không thể thực hiện 108 phương thức nấu nướng, thậm chí chỉ có hai lựa chọn —— ăn sống cùng chín ăn, hơn nữa tốc độ sinh trưởng ” từ từ” của huynh đệ bên người kích thích Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu quyết định muốn ăn thịt! Cái gì? Người nói trứng là phôi của động vật? Hừ, ai để ý người!

Quyết định rồi, Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu toàn diện kế hoạch của mình một cách toàn diện. Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch biết Tiểu Tiểu quyết định cũng dị thường vui vẻ, dù sao thân là một con rắn cũng không thể không ăn thịt cả đời! Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch vui vẻ trực tiếp đi vào thức ăn mang về thật nhiều chuột chết, điều này làm ặt bạc của Ngân Tiểu Tiểu đều tái xanh.

“A a a! Ta kiêng ăn chuột kiêng ăn chuột!” Ngân Tiểu Tiểu liều mạng lăn lộn ở trên mặt đất, có một cảm giác mất mát khắp thiên hạ đều không thể hiểu ta, này này, người là người đương nhiên sẽ không có rắn hiểu người!

Hoa Tiểu Hoa rất kiên nhẫn hỏi Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, vậy người muốn ăn cái gì?”

Ngân Tiểu Tiểu lật một cái bò lên mặt đất, mặt không chút thay đổi: “Xà chúng ta ăn cái gì? Trừ chuột!”

“Chim, tuy rằng có thể bắt nhưng rất phiền. Éch cũng không dễ bắt, dù sao chúng ta không thích tới gần sông. Thằn lằn, nhưng loại này khó tìm. Chuột đồng, lần trước ba người bắt được nhưng Tiểu Tiểu người cũng không thích. Xà, không phải bộ tộc độc xà cũng là thức ăn của chúng ta. Ừ... Đúng rồi, còn có các loại côn trùng.”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Ngân Tiểu Tiểu cảm giác tuyệt vọng, muốn ăn thịt thật là khó khăn trùng điệp a uy! Côn trùng thằn lằn chuột đồng ai ăn nổi a! Chim có thể chấp nhận! Nhưng ăn trứng chim lại ăn chim... Ngân Tiểu Tiểu ưu thương, sau này mình sẽ biến thành chim sao? Éch... Nướng chín có thể nhận! Nhưng éch có thể bắt côn trùng rất có ích đó! (này này! !) Rắn... Tuy rằng độc xà ăn rắn không có độc thực bình thường! Nhưng theo mình thấy, chẳng khác gì người ăn thịt người cả!

Lẽ ra Ngân Tiểu Tiểu đầu thai làm một con rắn thì thế nào cũng nên sống như một con rắn, nhưng Ngân Tiểu Tiểu còn có trí nhớ của kiếp trước, làm thế nào cũng gặp phải trở ngại như ăn chuột sống chẳng hạn, may mà đầu thai đến nơi đây, nếu biến thành một con rắn bình thường chỉ sợ bây giờ đã sớm chết đói, nói đến cùng cũng không thể trách Ngân Tiểu Tiểu, người muốn con người ăn sống lợn rừng a hươu a gì gì đó thì còn có thể nhận, chẳng qua là quay về thời nguyên thủy mà thôi, nhưng ăn chuột sống... Ngân Tiểu Tiểu cần ói ra, nói tới đây, Ngân Tiểu Tiểu nhớ lúc mình còn là người nghe nói ở phía nam đất nước có món ăn tên là “ba gọi”, đây là món gì? Là ở trong nhà hàng nuôi rất nhiều chuột mang thai (là cái loại chuột trắng nhỏ làm thí nghiệm), có khách gọi món ăn này thì tiệm thuốc trợ sản cho chuột sinh con, đợi cho sinh xong rồi thì trang trí mang lên bàn ăn. Vậy vì sao món ăn này được gọi là “ba gọi”, điều này càng đơn giản, khi khách kẹp lấy chuột con thì chuột non kêu một tiếng, chấm một chút nguyên liệu kêu một tiếng, khách cho vào miệng cắn xuống kêu tiếng thứ ba vừa đúng ba tiếng kêu gọi [Đàm: ? Có món kinh như vậy sao Tiểu Tiểu @@]. Ngân Tiểu Tiểu không thể hiểu nổi, nếu khi mất mùa người ăn chuột con ăn châu chấu còn có thể hiểu được, giờ này thái bình thịnh thế, bỏ nhiều tiền ra ăn chuột sống thì thật không thể hiểu nổi, mẹ nó! Sống! Không phải chết ! Không phải chín !

Khụ khụ, lạc đề , trở lại chuyện chính, tóm lại cuối cùng do dự đến do dự đi, Ngân Tiểu Tiểu đã định chim và éch hai loại sinh vật này là lương thực của mình, vì thế mỗi lần đi săn Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đều sẽ mang về chim và éch, đương nhiên, phương pháp ăn vẫn là bọc bùn ném vào trong lửa. Lần đầu tiên ăn một nhà xà cũng đều ném thử, ăn xong liền từ chối ăn nữa, Ngân Tiểu Tiểu đoán rằng rốt cuộc xà vẫn là một đám dã thú, ăn không quen thức ăn chín cũng không kỳ lạ.

Một nhà Ngân Tiểu Tiểu an phận sống ở ngọn núi này, chớp mắt đã vượt qua mười năm.

[Đàm: chẳng phải chớp mắt mà là trong 7 từ a tác giả :)))]

35. Chương 35

Sau này vì Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu ăn thịt, tuy rằng vẫn nhỏ hai vòng ngực mười centimet so với chúng ấu xà, nhưng vẫn tiến bộ rất lớn so với lúc mới sinh ra. Ừm, nếu dựa theo Mặc Lão Đại nói thì nhất định là “Mười năm? Ha ha! Ta thấy là hình thể bảy tám năm phối hợp với tốc độ năm sáu năm đi!”

Ừ, nói tới đây không thể không đề cập tới chỗ đau của Ngân Tiểu Tiểu một chút! Tốc độ a tốc độ, là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Ngân Tiểu Tiểu. Ngân Tiểu Tiểu không hiểu, hiện giờ mình đã mười tuổi có hình thể bảy tám tuổi coi như xong, nhưng vì sao không phải tốc độ bảy tám tuổi mà là tốc độ năm sáu tuổi! Đại khái là vì Hoa Tiểu Ngũ hoạt bát hiếu động (?) mà trong chúng ấu xà tốc độ cùng sức bật của Hoa Tiểu Ngũ là tốt nhất, khụ khụ, mọi người đều biết, Hoa Tiểu Ngũ luôn luôn đi theo sau Ngân Tiểu Tiểu, làm Ngân Tiểu Tiểu mặc niệm trong lòng câu “bên cạnh ta cái gì cũng không có, đều là lỗi giác của ta mà thôi” ba tháng, mà Hoa Tiểu Ngũ vẫn như trước cực kỳ hứng thú “khoe ra” tốc độ cùng sức bật của mình với Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu bạo phát.

Đây có lẽ là nỗi đau vĩnh viễn trong suốt cuộc đời dài đến 200 năm sinh mệnh của Hoa Tiểu Ngũ. Ngân Tiểu Tiểu bùng nổ thì ngay cả Hoa Tiểu Hoa cũng không dám cản trở, Ngân Đại Bạch không dám tiến lên, suốt ba tháng, Ngân Tiểu Tiểu bắt Hoa Tiểu Ngũ hoặc là ở nằm tại chỗ không được nhúc nhích, hoặc là học giun nằm thẳng tắp nhún nhún bò sát. Sau ba ngày Hoa Tiểu Ngũ cố gắng vẫn không học được cách bò sát giống con giun, Hoa Tiểu Ngũ cũng bạo phát, hướng về phía Ngân Tiểu Tiểu mà hô “Chính người cũng không làm được thì dựa vào cái gì bắt ta học!”, Ngân Tiểu Tiểu bắt người làm mẫu cho Hoa Tiểu Ngũ một lần, sau đó Hoa Tiểu Ngũ bùng nổ sau đó từ vong trong trầm mặc, còn lại ba tháng bỏ ba ngày, Hoa Tiểu Ngũ ở nguyên tại chỗ bất động, ngay cả thức ăn đều là mở to miệng để Ngân Tiểu Tiểu nhét vào. Từ đó về sau, một nhà xà Ngân Tiểu Tiểu không còn rần rào dám tùy ý khoe ra tốc độ cùng sức bật của mình trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu hài lòng.

Nói nói, sau đó vết sẹo tốc độ bị Ngân Tiểu Tiểu không có ý xem nhẹ quên đi, dù sao theo tốc độ của mình bây giờ cũng có thể bắt được ếch đào được trứng chim sẽ không đói chết, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy không phải là chuyện lớn gì! Cái gì? Người hỏi ta có thể bắt được chim hay không? Người nói cái gì? Gió lớn quá ta nghe không rõ!

Mười năm sau Ngân Tiểu Tiểu vẫn như cũ là bảo bối cục nợ của một nhà xà Ngân Tiểu Tiểu, được nuôi cũng tương đối tốt. Nhìn xem vảy bạc lờ lờ tỏa sáng dưới ánh mặt trời! Nhìn xem đôi mắt to màu bạc ngẫu nhiên sẽ ngập nước! Nhìn xem thân rắn thon dài vĩnh viễn sạch sẽ (sạch sẽ đại bộ phận nguyên nhân là vì Ngân Tiểu Tiểu thường xuyên đi ngâm nước)! Mặc dù bộ dạng nhỏ một chút, nhưng thể nào cũng có thể dùng nhỏ xinh linh lung để hình dung! À đúng rồi, hình dung chiều dài độ thô của Ngân Tiểu Tiểu một chút, chiều dài từ đầu đến chóp đuôi hiện giờ khoảng mét rưỡi, độ thô... cái chai nước suối chính là độ thô.

Một ngày này, Ngân Tiểu Tiểu ăn trà chiều xong từ nhà Lục Tiểu Hoàng trở về —— nướng trứng chim —— ở gần nhà gặp phải Lam Nhất Nhất.

Lam Nhất Nhất thấy Ngân Tiểu Tiểu ánh mắt liên sáng, vừa nhìn liền biết đến tìm Ngân Tiểu Tiểu : “Tiểu Tiểu!”

“Hửm?” Chỉ lo đi phía trước Ngân Tiểu Tiểu nghe có xà kêu tên của mình, nghi hoặc đứng lên thân mình, lúc này mới phát hiện gọi mình là Lam Nhất Nhất.

“Tiểu Tiểu, hôm nay ta bắt được thật nhiều thức ăn, người có muốn cùng ăn với ta không?” Nói xong, Lam Nhất Nhất liền ngượng ngùng cúi đầu.

[Đàm: Mặc Lão Đại a~ không mau xuất hiện thì Tiểu Tiểu nhà chúng ta bị người dụ dỗ đi mất ^^]

Hả? Ngân Tiểu Tiểu càng nghi ngờ, Lam Nhất Nhất bắt được thức ăn vì sao lại muốn tìm ta ăn cùng? Huống chi ta đã ăn no! Hơn nữa mình kiêng ăn sống, Lam Nhất Nhất bắt được nhiều nhất nhất định là con chuột.

“Không cần, ta đã ăn rồi.” Ngân Tiểu Tiểu nói, cái này cũng không tính là lừa gạt Lam Nhất Nhất.

“Ăn thêm một chút đi, ta biết người không thích ăn chuột cho nên bắt được mấy con chim đó.” Lam Nhất Nhất vội vàng nói, “Ta sẽ đặt thức ăn ở phía trước không xa, rất nhanh liền đến.” ừ, Lam Nhất Nhất cũng

biết Ngân Tiểu Tiểu là một con rắn thực lười.

“Nhưng ta thật sự ăn no rồi.” Ngân Tiểu Tiểu thật khó khăn, nhưng mà thấy Lam Nhất Nhất nháy mắt trầm mặt, Ngân Tiểu Tiểu lại không đành lòng, nói như thế nào cũng là bạn hàng xóm mười năm! Nói như thế nào mười năm này Lam Nhất Nhất luôn luôn đối tốt với mình, “Vây, vậy thì ta mang thức ăn về, đợi ta đói bụng rồi ăn được không?”

Lam Nhất Nhất nháy mắt lại vui vẻ, tuy Tiểu Tiểu không cùng ăn với mình, nhưng Tiểu Tiểu chịu nhận lấy thức ăn mình bắt về đã tiến bộ một bước dài! Mình cần tiếp tục cố lên!

Ngân Tiểu Tiểu nhìn thấy Lam Nhất Nhất dẫn đường đến nơi để thức ăn ở phía trước đột nhiên trở nên giống như hăng máu gà, cảm thấy thực không hiểu ra làm sao cả, hàng này không phải là bị bệnh tâm thần đi! Nghĩ đến đây Ngân Tiểu Tiểu theo bản năng thả chậm tốc độ bò sát của mình, kéo ra khoảng cách nhất định với Lam Nhất Nhất, đương nhiên, Lam Nhất Nhất hăng máu gà không phát hiện Ngân Tiểu Tiểu dị thường.

Ngân Tiểu Tiểu bò đến nơi Lam Nhất Nhất để thức ăn nhìn nhìn, quả nhiên như Lam Nhất Nhất vừa mới nói, có mấy con chim chết, mặt khác còn có chuột chết.

“Tiểu Tiểu, mang những thứ này đi hết đi, ta giúp ngươi mang về.” Lam Nhất Nhất đột nhiên cải biến chủ ý.

“Hả?” Ngân Tiểu Tiểu nói, “Không cần, ngươi còn chưa ăn mà, ngươi giữ lại ăn đi.”

“Không có việc gì không có việc gì, ta đã ăn no, đây đều lấy về cho ngươi và các ca ca cùng Hoa thúc Ngân thúc làm bữa ăn ngon.”

Lam Nhất Nhất vừa nói như thế, Ngân Tiểu Tiểu cũng không tốt từ chối, dù sao cũng chỉ là mấy con chuột mà thôi, cũng không phải là cái gì đáng ngạc nhiên, mang về thì mang về: “Vây được rồi.”

Nụ cười trên mặt Lam Nhất Nhất phóng to gấp đôi, cái đuôi ở sau người lay lay vui vẻ, dùng đuôi cuốn lấy thi thể trên mặt đất: “Tiểu Tiểu ngươi cầm mấy con chim này đi, còn lại ta mang cho!”

Ngân Tiểu Tiểu kéo ba con chim, ngậm một con chim, nhìn Lam Nhất Nhất đi theo sau kéo một đại đội chuột chết mà hận đến nghiến răng ngứa, Lam Nhất Nhất cầm nhiều đồ vật như vậy là khinh thường thân thể của mình nhỏ đi! Nhất định là vậy! Nếu Lam Nhất Nhất biết ý tưởng lúc này của Ngân Tiểu Tiểu nhất định sẽ hô to oan uổng, mình rõ ràng là quan tâm bảo vệ Tiểu Tiểu, tại sao lại bị nói thành xem thường Tiểu Tiểu!

Lam Nhất Nhất ở phía trước, Ngân Tiểu Tiểu ở phía sau, sau đó không lâu đi đến nhà Ngân Tiểu Tiểu, Hoa Tiểu Hoa Ngân Đại Bạch cùng năm ấu xà còn lại đều ở, vào sơn động Lam Nhất Nhất không biết sao tự nhiên liền thay đổi: “Hoa thúc, Ngân thúc, Tiểu Nhất, Tiểu Nhị, Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ, đây là thức ăn ta bắt, mang một ít đến tặng cho các người, à, ta còn bắt mấy con chim cho Tiểu Tiểu.”

Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch liếc nhau, trong mắt song phương đều hiện lên mỉm cười, hai xà còn chưa nói chuyện, Ngân Tiểu Nhất ... không ... Khách khí mở miệng trước: “Tự chúng ta có thể bắt được, không nhờ người, người mang về đi.”

“Tiểu Nhất!” Hoa Tiểu Hoa trừng mắt nhìn Ngân Tiểu Nhất, sau đó cười với Lam Nhất Nhất nói, “Nhất Nhất, thật sự là làm phiền người, ngươi yên tâm, mấy thứ này ngươi mang đến chúng ta đều sẽ ăn hết.”

Lam Nhất Nhất nghe xong Hoa Tiểu Hoa nói phải gọi là vui vẻ phần chần a, sau đó không chờ Ngân Tiểu Nhất có cơ hội phản đối lần nữa đã chào tạm biệt rồi đi.

“Tiểu Tiểu à, không nên cô phụ tâm ý của Lam Nhất Nhất biết không? Mấy con chim nó bắt tới ngươi ăn hết trước đi.” Hoa Tiểu Hoa cười đến ánh mắt đều nheo lại.

“Bây giờ ta không đói bụng, đợi khi đói bụng rồi ăn.” Ngân Tiểu Tiểu bỏ mấy con chim vào góc sáng sủa trong sơn động, Ngân Tiểu Nhất treo một khuôn mặt lạnh như tờ giấy ném chuột chết còn lại vào góc sáng sủa, Ngân Tiểu Tứ liếc mắt ở trong lòng, chắc chắn, đại ca hẳn thật đúng là đệ khổng mà —— từ đệ khổng này cũng là Ngân Tiểu Tiểu nói ọi người.

“Tiểu Tiểu, ngày hôm nay đi tắm rửa đi, ừm, ta muốn, đã hai ngày chưa tắm rồi.” Hoa Tiểu Ngũ tiến đến bên người Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, đồng ý, vì thế một hàng lục xà tạm biệt Hoa Tiểu Hoa Ngân Đại Bạch rồi rời sơn động.

Ngân Tiểu Tiểu bây giờ có thể phơi nắng trong chốc lát, còn năm ấu xà cũng có thói quen tốt tắm rửa, nguyên nhân là Hoa Tiểu Nhị Hoa Tiểu Tam cùng Hoa Tiểu Ngũ mỗi khi thấy bộ váy lóe sáng của Ngân Tiểu Tiểu liền chảy nước miếng, biết được là vì mỗi ngày tắm rửa, Tam Xà liền âm ỉ muốn xuống nước, Ngân Tiểu Nhất cùng Ngân Tiểu Tứ số ít phục tùng đa số cũng xuống nước —— số ít phục tùng đa số cũng là Ngân Tiểu Tiểu nói —— hiện giờ sáu ấu xà đều dưỡng thành thói quen tốt tắm rửa.

Ở trong sơn động Hoa Tiểu Hoa thấy ấu xà đều đi xa mới nói: ” Đứa nhỏ Lam Nhất Nhất này rất tốt.”

Ngân Đại Bạch nghĩ nghĩ, nói : “Ừ, rất không tệ. Lam xà xếp sau Mặc xà Hắc Xà bộ tộc, nhìn điểm nhà thì Tiểu Tiểu nhà chúng ta sẽ không phải chịu thiệt thòi, Lam Nhất Nhất cũng có thể nói là chúng ta nhìn đến lớn, phẩm chất thật không sai, hơn nữa từ nhỏ chơi đến lớn với Tiểu Tiểu, sau này tiếp tục bồi dưỡng, cảm tình sẽ càng ngày càng tốt.”

Hoa Tiểu Hoa phụ họa nói: “Đúng vậy đúng vậy, đợi cho Tiểu Tiểu Nhất trưởng thành hai xà có thể lập gia đình, như vậy hai chúng ta cũng có thể yên tâm.”

Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa liếc mắt một cái ta một câu người một câu, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hôn nhân đại sự tương lai của Ngân Tiểu Tiểu đã được định xuống.

Hoa nở hai đóa, mỗi hoa một vẻ. Hoa Tiểu Ngũ đang đi bên người Ngân Tiểu Tiểu thì bị Ngân Tiểu Nhất đuổi đi lên phía trước, Ngân Tiểu Nhất còn cố ý tha chậm tốc độ, Ngân Tiểu Tiểu bị Ngân Tiểu Nhất khê cần cái đuôi mới kịp phản ứng Ngân Tiểu Nhất có chuyện muốn nói với mình.

“Làm sao vậy đại ca?”

Ngân Tiểu Nhất nhìn bốn xà ở phía trước, hạ thấp giọng hỏi: “Tiểu Tiểu, người thích Lam Nhất Nhất?”

Ngân Tiểu Tiểu “Hả?” một tiếng, chần chờ nói : “Loại thích nào?”

Ngân Tiểu Nhất lại nói: “Là loại thích sau này muốn chung sống với nhau!”

“Làm sao có thể?” Ngân Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn, không biết sao Ngân Tiểu Nhất lại nói lời ấy, “Ta không thích Lam Nhất Nhất, đại ca, sao người lại hỏi như vậy?”

Nghe được Ngân Tiểu Tiểu trả lời, lại nhìn biểu cảm trên mặt Ngân Tiểu Tiểu không giống giả, Ngân Tiểu Nhất buông lỏng khẩu khí: “Vây là tốt rồi. Tiểu Tiểu, ta nói với người sau này cách xa Lam Nhất Nhất một chút biết không? Sau này nếu nó nói với người cái gì cũng không được đồng ý biết không?” Ngân Tiểu Nhất thực lo lắng dè dặt nhỏ nhất cũng là dè dặt mình thương nhất bị người gạt chạy. Lam Nhất Nhất tiểu tử kia mình còn không biết sao? Từ lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Tiểu liền có ý đồ với Tiểu Tiểu! Lam Nhất Nhất như vậy làm sao có thể xứng đôi với Tiểu Tiểu! Chỉ có độc xà tốt nhất mới có thể xứng với Tiểu Tiểu! [Đâm: Ui chao đại ca! cho huynh 1 like (y) :v :v :v]

“Đại ca ý của người là... Lam Nhất Nhất thích ta?”

Ngân Tiểu Nhất trịnh trọng gật gật đầu.

“Không thể nào? !” Ngân Tiểu Tiểu chấn kinh rồi, mình mới vừa mười tuổi, sau có thể... Lam Nhất Nhất có phải trưởng thành sớm quá hay không, “Lam Nhất Nhất tặng đồ cho ta cũng không có nghĩa là nó yêu thích ta đi?”

Ngân Tiểu Nhất nhẹ hừ một tiếng: “Đương nhiên là thật sự, bằng không Lam Nhất Nhất sao có thể đối xử với người tốt như vậy? Vây người ngấm lại, trừ Lam Nhất Nhất, Nhị Nhị Tam Tam cùng Tứ Tứ chúng nó có ai từng tặng đồ cho người chưa?”

Ngân Tiểu Tiểu suy nghĩ lại, sự thật chứng minh lời Ngân Tiểu Nhất nói là đúng, nội tâm Ngân Tiểu Tiểu ít nhiều gì cũng hơi tin, nghĩ lại tình hình thực tế bình thường ở chung với Lam Nhất Nhất, Ngân Tiểu Tiểu càng nghĩ càng cảm thấy không đúng lắm: “Ta đã biết đại ca.”

Ngữ khí của Ngân Tiểu Tiểu thực trấn định nhưng thật ra nội tâm đã phát điên. Đây! Độc xà bộ tộc ba mươi tuổi mới trưởng thành, năm nay mình mới mười tuổi, nếu dựa theo kiếp trước mười tám tuổi trưởng thành quy đổi ra, mình năm nay chỉ có sáu tuổi mà thôi được không! Cho dù yêu sớm thì đó cũng quá sớm đi! Hơn nữa, mình chẳng có chút cảm giác gì với Lam Nhất Nhất, sau này vẫn nên giữ một khoảng cách với Lam Nhất Nhất đi, đừng làm cho Lam Nhất Nhất ôm hi vọng, đỡ sau này hi vọng càng lớn thất vọng càng nhiều.

36. Chương 36

Tắm rửa xong trở về vào sơn động chúng ấu xà liền phát hiện Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa nghiêm túc dị thường, vì thế đội ngũ vốn nhốn nháo ồn ào nhảy mất yên tĩnh.

Chúng ấu xà người ngó ta ta nhìn người, không biết là ai lại chọc giận Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch, ánh mắt hợp lại đổ về phía Ngân Tiểu Tiểu đầu tiên, dù sao Tiểu Tiểu được sủng ái nhất, người lên trước gánh vác cũng hẳn là. Ngân Tiểu Tiểu quay đầu lại hung hăng trừng năm ấu xà trong chốc lát, sau đó quay đầu lại trên mặt mang tươi cười nịnh hót: “Ba ba a cha, thời gian không còn sớm chúng ta nghỉ ngơi đi.”

Hoa Tiểu Hoa ho hai tiếng, nói: “Ta cùng Đại Bạch có chuyện cần nói với các người.” Sau đó dùng ánh mắt ý bảo chúng ấu xà vây lại bên đồng lửa mình và Ngân Đại Bạch nhóm lên, nói xong dẫn đầu bò tới trước đồng lửa với Ngân Đại Bạch.

Ngân Tiểu Tiểu xưng phong, một hàng lục xà vây quanh bên cạnh đồng lửa, Ngân Tiểu Tiểu có một dấu chấm hỏi, chừng nào thì bắt đầu, nhà mình có chuyện gì muốn nói thì nhất định phải nói vào buổi tối, hơn nữa còn nhất định phải nói trước đồng lửa?

Nhưng rất nhanh, vấn đề này đã bị Ngân Tiểu Tiểu để sau đầu, bởi vì Hoa Tiểu Hoa nói một câu như vậy: “Ta cùng Đại Bạch chuẩn bị phải rời khỏi nơi này.”

Hoa Tiểu Hoa nói xong, trường hợp lập tức yên tĩnh, không khí ngưng trọng chưa từng có, thật ra Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch rời khỏi là chuyện nhất định, từ hai năm trước ba ba a cha Lam Nhất Nhất rời đi, chúng ấu xà biết sẽ có một ngày Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa cũng sẽ rời chúng nó, nhưng hai năm qua Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa không có nhắc tới chuyện phải đi, chúng ấu xà liền luôn luôn tham vọng quá đáng rằng Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa sẽ không rời đi.

“Vốn chúng ta nên đi cùng lúc với ba ba a cha nhà Lam Nhất Nhất, nhưng thân mình Tiểu Tiểu luôn luôn làm chúng ta không yên lòng nên mới ở lâu hai năm, hiện giờ Tiểu Tiểu cũng có thể tự mình bắt con mồi, thân mình cũng dài tới chiều dài độc xà tám tuổi, ít nhiều chúng ta cũng yên lòng, cho nên mới quyết định qua hai ngày liền rời đi.” Ngân Đại Bạch trầm giọng nói.

Chúng ấu xà lại người nhìn ta ta nhìn người, còn không có xà nói chuyện.

Hoa Tiểu Hoa thực bất đắc dĩ: “Ta và Đại Bạch cũng không phải đi sẽ không trở lại, nơi này vĩnh viễn là nhà của chúng ta. Trước khi các người trưởng thành mỗi một năm chúng ta đều trở về một lần.”

Chúng ấu xà đều gật gật đầu, Ngân Tiểu Tiểu nhin không được nói: “Chúng ta không thể đi cùng các người sao?”

“Ta và Đại Bạch phải ra khỏi ngọn núi này.” Hoa Tiểu Hoa kiên nhẫn trả lời Ngân Tiểu Tiểu, “Nhưng trước khi các người trưởng thành không thể đi ra ngọn núi này, thế giới bên ngoài rất nguy hiểm, ấu xà các người không thể ra đi.”

Nguy hiểm? Ngân Tiểu Tiểu nghiêng đầu, không phải độc xà bộ tộc rất lợi hại sao? Như vậy, ở trong kết giới này có cái gì nguy hiểm? Nhưng Ngân Tiểu Tiểu cũng không hỏi ra miệng, nếu Hoa Tiểu Hoa không nói là cái gì nguy hiểm thì phải là bây giờ không thể nói với chúng nó, vậy mình cũng không cần phải ... Hỏi.

Ngân Đại Bạch đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói: “Hai mươi năm này, các người phải đi xuống chân núi, không thể quần trong sơn động mỗi ngày biết không? Tiểu Tiểu nếu không thích thì cũng không cần.”

Chúng ấu xà cũng chỉ gật gật đầu, tuy rằng trong lòng có nghi vấn nhưng thương cảm ly biệt khiến chúng nó không muốn nói cái gì bây giờ.

Như vậy, vì sao Ngân Đại Bạch cần nói thêm một câu sau cùng như thế? ừ, thật ra đây là đại hội xem mắt của độc xà bộ tộc! Không đầy ba mươi tuổi chúng ấu xà chỉ có thể hoạt động ở ngọn núi này, đi nhiều ý nghĩa nhóm xà sẽ đụng phải càng nhiều đồng loại, nhìn nhiều như vậy hẳn có thể gặp được đối tượng mình thích mà đối phương cũng thích mình, chậm rãi cảm tình song phương càng lúc càng sâu, như vậy đợi lúc trưởng thành có thể kết làm bầu bạn! Đại đa số chúng xà đều là tìm được bầu bạn như vậy! Ngân Đại Bạch nói Ngân Tiểu Tiểu có thể ở trong sơn động đương nhiên không phải muốn Ngân Tiểu Tiểu tìm không được bầu bạn, mà là vì đã có Lam Nhất Nhất! Ngựa tre kết thành bầu bạn cái gì, nghe thật không sai được chứ!

Chúng độc xà sau khi trưởng thành tiến nhập vào kỳ sinh đẻ tốt nhất kéo dài năm mươi năm, nhưng chỉ từ ba mươi tuổi đến tám mươi tuổi, sau này không phải không thể sinh, nhưng xác suất quá nhỏ, hơn nữa chúng xà rất khó mang thai, nhất là khi cả hai đều là hùng hù, cho dù trưởng thành lập tức làm cái gì kia cũng cần vất vả cố gắng rất nhiều năm.

Hoa Tiểu Hoa vui vẻ nói: “Tốt lắm tốt lắm, bọn nhỏ đều đi ngủ nhanh đi.” Sau đó đuổi chúng ấu xà vào trong sơn động, trong lúc cấp bách còn cho Ngân Đại Bạch một ánh mắt, Ngân Đại Bạch tỏ vẻ lý giải, nói: “Tiểu Tiểu, người ở lại.” Vì thế Ngân Tiểu Tiểu đã bò tới cửa sơn động lại yên lặng bò trở về.

Hoa Tiểu Hoa đuổi ấu xà trở về sơn động cũng bò tới. Hai xà vây Ngân Tiểu Tiểu vào giữa, Ngân Tiểu Tiểu nuốt ngụm nước bọt, thấy thế nào cũng không giống như có chuyện tốt muốn nói ỉn.

“Ta và ba ba người không yên lòng nhất là Tiểu Tiểu người, không có trí nhớ truyền thừa còn không nói, bộ dạng còn nhỏ, tốc độ cũng chậm, tính tình không thể nói là tốt, đồ ăn này nọ cũng kén chọn, còn phải ăn chín, không thích phơi nắng, thích ngâm mình ở trong nước, còn làm bạn với Hắc Xà...” Hoa Tiểu Hoa nói liên miên cần nhẫn.

Ngân Tiểu Tiểu bị phần , có đến nỗi như vậy sao! Sắp đi rồi còn phải phun mình bắn đầy người có phải không! Không cần người nói ta cũng biết mình có nhiều tật xấu! Thật ra các người đã sớm không kiên nhẫn chê ta rườm rà có phải hay không! Đến cùng thì có phải hay không!

“... Mặc dù nói có một đồng lớn khuyết điểm, nhưng người vẫn là hài tử ta và ba ba người thương yêu nhất, cho nên cũng rất lo lắng cho cuộc sống sau này của người. Tiểu Tiểu người ngay cả chim mình thích ăn nhất còn bắt không được, bây giờ các ca ca còn có thể giúp người bắt, sau này trưởng thành lập gia đình không có khả năng để các ca ca bắt giúp người, hơn nữa tới khi đó, hai ba năm không gặp là chuyện rất bình thường, nói đều là một số việc nhỏ, nhưng việc nhỏ mới hợp thành cuộc sống.” Hoa Tiểu Hoa dừng một chút, lại nói: “Ta và ba ba người đều nghĩ kỹ, tất phải tìm cho người một người yêu người thương người cưng chiều người, thân mình cũng rất cường đại, sẽ không để cho người bị rần ngoài bắt nạt kết thành bầu bạn với người, như vậy ta và ba ba người mới có thể chân chính yên tâm.”

Hoa Tiểu Hoa nói xong, Ngân Đại Bạch tiếp tục mở miệng: “Ta xem Lam Nhất Nhất rất không tệ, Lam Nhất Nhất thích người chúng ta đều biết, hơn nữa còn là hàng xóm hiểu rõ nhau, chúng ta đều thực thích, hơn nữa, Lam xà bộ tộc thực lực mạnh, có nó bảo vệ người chúng ta cũng yên tâm. Đương nhiên, sau này nếu các người có thể cùng một chỗ thì tốt nhất, nếu người thật sự không thích, chúng ta cũng sẽ không ép, tóm lại quyền lựa chọn ở trong tay người.”

Ngân Tiểu Tiểu im lặng gật đầu, ba ba a cha đây là khẩn cấp muốn đóng gói mình đưa cho Lam Nhất Nhất phải không, nhưng mình thật sự không thích Lam Nhất Nhất được chứ! Mình vốn không thể tưởng tượng cuộc sống 190 năm còn lại mỗi ngày phải nhìn thấy mặt xà của Lam Nhất Nhất! Nhưng mà Ngân Tiểu Tiểu cũng không nói rõ ra, nếu bây giờ phản đối cha nhất định sẽ nói mình còn nhỏ bây giờ quyết định còn sớm, vẫn nên ở chung một thời gian nhìn kỹ hẳn nói vân vân, sau đó cha còn có thể áp mình đến chỗ Lam Nhất Nhất giao cho Lam Nhất Nhất trông giữ, từ nay về sau mình liền lâm vào nước sôi lửa bỏng được chứ! Nghĩ đến đây, Ngân Tiểu Tiểu sợ run cả người, càng thêm kiên định bây giờ không nên phản kháng Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa, dù sao đợi cho Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch đi rồi, còn không phải trời ặc chim bay biển rộng mặc cá nhảy sao? Bây giờ phản kháng là không chút có ích với mình!

Vì thế cuộc nói chuyện liên quan đến hạnh phúc cùng tính phúc 190 năm còn lại của Ngân Tiểu Tiểu ngay lúc Ngân Tiểu Tiểu cúi đầu ngẩn người và Hoa Tiểu Hoa Ngân Đại Bạch thao thao bất tuyệt trôi qua. Nghe thanh âm tuyệt vời của Hoa Tiểu Hoa nói ỉn vào sơn động vang lên thì Ngân Tiểu Tiểu liền thở hắt ra, quay đầu liền bò vào trong sơn động, cái đuôi ở phía sau vui vẻ nhếch lên nhếch lên, thật là, ba ba cùng

cha thật đúng là nói nhiều mà!

Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch đưa mắt nhìn Ngân Tiểu Tiểu đi vào sơn động, Hoa Tiểu Hoa thở dài: “Sao ta cảm thấy Tiểu Tiểu không thích Lam Nhất Nhất.”

Ngân Đại Bạch nói : “Không sao, không phải còn hai mươi năm đó sao, từ từ sẽ đến, Tiểu Tiểu sẽ nhận Lam Nhất Nhất.”

Hoa Tiểu Hoa bắt đầu gật đầu, trước mắt xem ra chỉ có thể như vậy: “Đúng rồi, Tiểu Tiểu không có trí nhớ truyền thừa, không biết nơi không thể bỏ đến.”

Ngân Đại Bạch trầm ngâm một chút: “Đây không phải vấn đề lớn, mặc dù nói trong trí nhớ truyền thừa muốn chúng ta bảo hộ ngọn núi này, thứ bảo hộ cũng ở trong ngọn núi, nhưng độc xà bộ tộc ở mấy ngàn năm cũng không nghe qua có xà tìm được vật kia, như vậy xem ra chúng ta cũng chỉ biết đại khái vị trí vật kia, nhưng không có cách nào tìm được nó, chắc Tiểu Tiểu cũng sẽ không tìm được, hơn nữa, Tiểu Tiểu lười như vậy, người muốn nó đi tìm một thứ vốn không biết có tồn tại hay không, chỉ sợ nó cũng chẳng muốn đi tìm.”

Hoa Tiểu Hoa cẩn thận nghĩ cũng có chuyện như vậy, này mấy ngàn năm qua không phải là không có độc xà rảnh rỗi bị khùng đi tìm đồ vật kia, nhưng không có một độc xà nào tìm được, dần dà cũng không có độc xà đi tìm kiếm nữa: “Vậy, chúng ta có phải dặn dò Tiểu Tiểu một chút hay không, đừng cho nó đi hướng đó?”

Ngân Đại Bạch nói : “Không cần, người cũng không phải không biết Tiểu Tiểu, chúng ta nói nó làm gì nó sẽ không làm, không cho nó làm gì nó thể nào cũng phải chơi, người nếu nói cho nó biết không được đi, chỉ sợ chờ chúng ta chân trước vừa đi, sau lưng nó đã tìm đến.”

Hoa Tiểu Hoa gật gật đầu, thừa nhận Ngân Đại Bạch nói rất có lý, Ngân Tiểu Tiểu đáng thương a, không biết Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch lại dặn cho nó nhần lười nhác cùng phản nghịch.

Hai ngày thoáng một cái đã qua, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa cái gì cũng không mang theo đã rời đi.

Chúng ấu xà đứng ở cửa sơn động nhà mình, đưa mắt nhìn bóng dáng Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa biến mất, à, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa nói, không cần tiễn chúng nó. Trong lòng chúng ấu xà trống rỗng, trong mắt Ngân Tiểu Tiểu còn ra ngân ngân nước mắt, sau đó chúng ấu xà thực hâm mộ Ngân Tiểu Tiểu có thể khóc, bởi vì mỗi lần mặc kệ vì sao Tiểu Tiểu khóc, chỉ cần khóc Ngân Tiểu Tiểu liền trở nên vui vẻ, nếu chúng nó cũng có thể khóc lên, có phải trong lòng cũng không khó chịu như vậy hay không? Có phải khóc rồi, ngày mai chúng nó cũng có thể bật cười hay không?

Đàm: Chương sau gặp lại Mặc Lão Đại nhà chúng ta nha !

37. Chương 37

Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đi rồi, chúng ấu xà tinh thần sa sút hai ba ngày lại khôi phục bộ dáng ngày thường, thậm chí cảm thấy Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đi rồi cũng không phải là chuyện xấu, nói ví dụ như chúng nó có thể về nhà sau khi trời tối, nói ví dụ như chúng nó có thể thức đêm buổi sáng ngủ bù, mất đi trời buộc chúng ấu xà nếm được ngon ngọt, chắc, tóm lại cũng không phải là chuyện làm cho người ta thương tâm như vậy.

Ngân Tiểu Tiểu thật cảm thấy điều này có quan hệ với bản tính của xà, độc xà bộ tộc tuy rằng đã không còn là xà bình thường nhưng sự lương bạc vẫn tồn tại trong máu, chia tay sẽ làm chúng nó cảm thấy thương cảm nhưng tuyệt đối không phải là toàn bộ cuộc sống của chúng nó, có câu nói thế này, chia tay là vì gặp lại, có lẽ tâm lý chúng độc xà cũng như vậy, bên trong kết giới dường như không có uy hiếp gì với chúng nó, hơn nữa không thể đi ra ngoài mà nói, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa rời khỏi giống như là đi xa nhà, cho dù đi bao xa chúng nó cũng sẽ gặp lại. Nói tới đây, không thể không đề cập tới chỗ kỳ dị của độc xà, độc xà có quan hệ huyết thống hoặc độc xà kết làm bạn lữ sẽ có một loại cảm ứng không thể nói rõ, cách

càng gần loại cảm ứng càng mãnh liệt, nhất là lúc độc xà gặp phải nguy hiểm thì người thân hoặc bầu bạn của độc xà có thể dựa vào loại cảm ứng này rất nhanh tiến đến cứu viện.

Ngân Tiểu Tiểu biết chuyện này rồi, trong não hiện lên ý nghĩ đầu tiên là: sau này muốn gặp mặt sẽ tiện hơn.

Ngân Tiểu Tiểu thương cảm nhiều hơn so với chúng ấu xà khác một ngày cũng khôi phục bình thường. Ngày cuối cùng cũng trôi qua, hướng chỉ bên người còn có mấy kẻ ngốc, nếu mình cứ luôn bảo trì thương cảm thì bị chứng hậm hực mất.

Qua một thời gian, chúng xà quả nhiên dựa theo lời Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa nói bắt đầu đi du dương ở ngọn núi này, thật ra cho dù Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa không nói thì chúng xà cũng không có khả năng luôn luôn ở trong sơn động phơi nắng, tiểu hài tử luôn tràn ngập tò mò, bây giờ đã không có người lớn ước thúc, chúng xà ổn định vài ngày liền không thể ngồi yên.

Ngân Tiểu Tiểu lười nhác cùng thể chất không thể phơi nắng nhiều quyết định Ngân Tiểu Tiểu không có khả năng rời sơn động quá xa, vừa mới đầu còn đi theo đại bộ đội lác lác, sau chết sống không chịu rời sơn động, cả nhà bắt đầu dĩ cũng chỉ có thể ném Ngân Tiểu Tiểu ở trong sơn động. Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy cuộc sống gia đình của mình thật rất không tồi, cách ba năm ngày đi bắt ếch đào trứng chim, sau đó đi nhà Hắc A Ban cọ lửa, ai bảo Ngân Tiểu Tiểu không có cách nào nhóm lửa đâu? Theo Lục Tiểu Hoàng nói chuyện tổn hơi thừa lời, đợi cho trời tối đen trở về sơn động ngủ, chúng ấu xà cũng vừa lúc đều trở về.

Sau này trừ Ngân Tiểu Tiểu đại bộ đội cũng chia ra, Hoa Tiểu Nhị Hoa Tiểu Tam không biết chạy đi đâu, mười ngày nửa tháng không trở về cũng không cần kỳ lạ, Hoa Tiểu Ngũ thích một tiểu thư xà màu đỏ, bị mê đến thần hồn điên đảo, mỗi ngày không về nhà cũng rất bình thường, Ngân Tiểu Tứ hàng này không biết từ khi nào thì cầu kết cùng Lam Tam Tam nhà Lam Nhất Nhất, hai xà đã bí mật hôn nhẹ ở cùng với nhau rồi, chỉ có Ngân Tiểu Nhất còn giữ vững trận địa, buổi tối mỗi ngày còn trở lại sơn động cùng Ngân Tiểu Tiểu. [Đằm: Ui chào đại ca! Lại cho huynh thêm một like nữa (y) +2 :3]

Nói thật, trong lòng Ngân Tiểu Tiểu cũng thực khổ sở, như chúng ấu xà biết Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa sẽ rời đi chúng nó, Ngân Tiểu Tiểu cũng biết lúc Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đi không lâu, sáu huynh đệ chúng nó cũng sẽ chậm rãi tách ra, đây cũng từ chỗ nhà Lam Nhất Nhất nhìn ra, nhưng biết là một chuyện, tự thể nghiệm là một chuyện khác, trong lòng Ngân Tiểu Tiểu thật rất khó chịu, nhưng rất nhanh, Ngân Tiểu Tiểu liền hồi phục, dù sao chúng nó là huynh đệ, không thể ở cùng nhau cả đời không phải sao? Ngân Tiểu Tiểu bỗng nhiên hiểu được một chuyện, có lẽ Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa để chúng nó mau chóng tìm được bầu bạn nguyên nhân lớn nhất không phải vì muốn thụ thai nối dõi, mà là hi vọng chúng nó sẽ không cô đơn.

Ngân Tiểu Nhất bồi Ngân Tiểu Tiểu được nửa tháng, Ngân Tiểu Tiểu nói với Ngân Tiểu Nhất nói: “Đại ca, người cũng đi nơi nơi một chút đi, ta có thể chăm sóc tốt ỉnh.”

Ngân Tiểu Nhất lặng lẽ thật lâu thật lâu rồi đáp ứng.

Từ đó về sau, Ngân Tiểu Nhất cũng rất ít trở về sơn động.

Theo lý mà nói, Ngân Tiểu Tiểu hẳn là thực thương tâm, dù sao ngay cả Ngân Tiểu Nhất cũng đi rồi, sơn động to như vậy cũng chỉ còn lại có mình mình, nhưng mà Ngân Tiểu Tiểu còn chưa kịp thương tâm khó sống cảm thấy cô đơn thì đã bị một con rắn liên tiếp tới chơi làm tổn thương cân não.

Đương nhiên, con rắn liên tiếp tới chơi này là Lam Nhất Nhất. Edit: Đằm Cơ (Được đăng tại phuan-hcac01.wordpress)

Thử hỏi, hiện giờ Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch rời khỏi, năm ấu xà còn lại cũng rời khỏi, quan trọng nhất cái lão xà chán ghét ngăn cản mình và Tiểu Tiểu tiếp xúc cũng rời khỏi, Lam Nhất Nhất còn có lý do gì không xuất hiện trước mặt Ngân Tiểu Tiểu sao?

“Tiểu Tiểu, ngày hôm nay chúng ta đi bờ sông nhỏ được không?”

Vừa nghe thanh âm này, Ngân Tiểu Tiểu liền đau đầu, sáng sớm mình mới mới tỉnh ngủ Lam Nhất Nhất hàng này liền đưa tin.

Thời gian Ngân Tiểu Tiểu hoàn toàn phục hồi tinh thần, Lam Nhất Nhất đã bò tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, cặp mắt kia tỏa ra ánh sáng thiếu chút nữa chiếu mù Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu lui về phía sau vài bước, bảo trì khoảng cách nhất định với Lam Nhất Nhất: “Không tốt, ta không muốn đi.”

“Vậy... Đi đào trứng chim?”

“Không đi.”

“Chúng ta đi chung quanh dạo? Tiểu Tiểu nhất định không rời sơn động quá xa đi.”

“... Lam Nhất Nhất, không phải ta đã nói rồi sao, ta không thích người.” Ngân Tiểu Tiểu nhắc lại lời mấy ngày nay luôn nói, hơn nữa đã biết Lam Nhất Nhất muốn nói gì tiếp theo, quả nhiên...

“Ta biết ta biết, Tiểu Tiểu người bây giờ không thích ta, không có nghĩa là sau này sẽ không thích ta, bây giờ ta đang nỗ lực khiến Tiểu Tiểu người yêu thích ta hơn đó!”

Ngân Tiểu Tiểu nhận thua, đầu “Bụp” một tiếng nện vào mặt đất, hai mắt đại ra nhìn phía trước, bên tai còn truyền đến lời Lam Nhất Nhất lải nhải, ta nói Lam Nhất Nhất, chừng nào người biến thành kẻ nói lải nhải rồi hả?

Vì thế một ngày như vậy trôi qua, Lam Nhất Nhất khách khí nhìn bầu trời tối đen, liền áp sát vào Ngân Tiểu Tiểu lấy lòng nói: “Tiểu Tiểu, ngày hôm nay ta ở lại sơn động cùng người được không?”

Ngân Tiểu Tiểu nháy mắt xù lông: “Không được! Người mau trở về! Nếu khuya hôm nay người ở lại chỗ này thì sau này người không cần đến đây nữa!” Buổi tối còn phải ở lại bồi ngủ là muốn làm đến mức nào hả! Ta với người không có quen thuộc như vậy được chứ! Có phải người muốn gạo nấu thành cơm không! Ngân Tiểu Tiểu rít gào ở trong lòng, khụ khụ, gạo nấu thành cơm, Tiểu Tiểu người thật sự suy nghĩ nhiều rồi, người không nghĩ xem các người năm nay mới bao nhiêu, gì kia còn không có phát triển thành thực đầu, tâm lý Tiểu Tiểu người không khỏe mạnh a không khỏe mạnh!

Lam Nhất Nhất hiển nhiên không hài lòng với đáp án này nhưng cũng không có cách nào, đành phải ba bước liền quay đầu lại nhìn vào trong nhà.

Ngân Tiểu Tiểu đợi cho bóng lưng Lam Nhất Nhất hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mình, bật người đi ngược về hướng nhà Lam Nhất Nhất.

Ngân Tiểu Tiểu đã quyết định, nếu không thể dây vào Lam Nhất Nhất, chẳng lẽ mình còn trốn không nổi sao? Ngân Tiểu Tiểu cả đêm rời nhà, cũng âm thầm quyết định mình không nên dễ dàng trở lại! Mặc dù mình không thể phối nằng thì thế nào? Không có xà nào quy định xà nhất định phải ra đường vào ban ngày, mình liền chạy buổi tối ban ngày ngủ thì tính sao!

Cho nên có thể tưởng tượng, sáng sớm ngày mai Lam Nhất Nhất cực kỳ hứng thú đến nhà Ngân Tiểu Tiểu thì mặt xà sẽ phức tạp thế nào.

Ngân Tiểu Tiểu đi a đi, đi a đi, đợi cho sắc trời đoán không rõ là lúc nào, Ngân Tiểu Tiểu cảm giác mình nên tìm một chỗ ngủ, Ngân Tiểu Tiểu vốn muốn tìm một sơn động như nhà mình, và to lại mát mẻ gì đó, nhưng rất nhanh Ngân Tiểu Tiểu liền ý thức được mình ngu xuẩn, nói không dễ nghe một chút thì mình đang trốn chạy được không, yêu cầu nhiều như vậy làm cái gì, cũng chỉ ở một ngày, buổi tối còn phải chạy đi không phải sao. Thật ra Ngân Tiểu Tiểu tìm nhiều cố như vậy chỉ là vì sơn động đạt yêu cầu rất khó tìm, cho nên nghĩ một chút liền quên đi.

Cho dù Ngân Tiểu Tiểu phóng thấp yêu cầu thì hơn một giờ sau mới tìm được cái sơn động khiến lệnh xà miễn cưỡng thỏa mãn. Cửa sơn động không to lắm, đường kính chỉ khoảng một thước, sâu bao nhiêu không biết, Ngân Tiểu Tiểu cũng không chuẩn bị vào xem, dù sao chỉ ở một ngày, ở cửa sơn động ngủ một chút thì tốt rồi. Vì thế Ngân Tiểu Tiểu an tâm nằm ngủ.

Ngân Tiểu Tiểu không biết là, trong nháy mắt Ngân Tiểu Tiểu đi vào sơn động thì chỗ sâu trong sơn động có một mỏ xà còn đang ngủ liến tít, trong bóng đêm cặp mắt đỏ như máu kia thật là đẹp. Khỏe miệng mỏ xà mang theo nụ cười tàn nhẫn, chậm rãi từ chỗ sâu trong sơn động bò đi ra, đợi lúc thấy Ngân Tiểu Tiểu vòng tại cửa sơn động ngủ thì mỏ xà sừng sốt, đôi mắt lạnh như băng lập tức trở nên dịu dàng, nụ

cười trên khóe miệng kia cũng trở nên dịu dàng, mỗ xà bò đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, nhìn kỹ bộ dáng Ngân Tiểu Tiểu bây giờ, hài lòng gật gật đầu rần.

Thật lâu sau này Ngân Tiểu Tiểu còn hối hận ngày đó không sáng suốt quyết định lựa chọn sơn động này, ven đường có nhiều sơn động để lựa chọn như vậy, tại sao mình lại chọn sơn động có mỗ xà ở.

Nói đến đây mọi người đều biết , đúng vậy, “Mỗ xà” này là Mặc Lão Đại nhà chúng ta! Mười năm sau, Mặc Lão Đại kém hai tuổi trưởng thành rồi cực cũng gặp lại Ngân Tiểu Tiểu một lần nữa!

Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy ngủ rất ngon, đợi cho Ngân Tiểu Tiểu tỉnh lại mặt trời đã chỉ còn có nửa thân thể, Ngân Tiểu Tiểu ở nguyên tại chỗ kéo thẳng thân mình, lăn vài vòng duỗi lưng một cái, sau đó đứng thân mình lên nhìn chằm chằm bên ngoài mà ngây ngốc.

Thật ra Ngân Tiểu Tiểu bây giờ chỉ lười mà thôi, ừm, sơn động này ngủ thực thoải mái, thật không muốn bò đi, mình đã bò một buổi tối hẳn là đủ xa đi, không cần tiếp tục bò lên nữa, nói đến cùng chỉ có một chuyện —— Ngân Tiểu Tiểu không muốn chạy đi nữa.

Cho nên khi Mặc Lão Đại xuất hiện trong tầm mắt Ngân Tiểu Tiểu còn đang rối rắm vấn đề rốt cuộc có cần đi hay không, đợi đến lúc chú ý tới Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại đã cách Ngân Tiểu Tiểu chỉ có nửa thước xa.

Ngân Tiểu Tiểu chậm chạp hoàn toàn không có ý thức được “Trước mắt là Mặc xà phải chạy nhanh”, mà là nhìn chằm chằm thân mình to lớn của Mặc Lão Đại trong chốc lát, sau đó cảm thán nói một câu: “Thật đen a!”

Mặc Lão Đại: “...”

Nếu như nói Ngân Tiểu Tiểu là ngân mà sáng lên thì Mặc Lão Đại là đen mà sáng loáng được chứ! Cũng khó cho Ngân Tiểu Tiểu nghĩ ra được cách so sánh như vậy!

“Tiểu bạch si, không ngờ mười năm không gặp, ngươi vẫn ngu ngốc như vậy!”

“Ngươi mới là ngu ngốc! Cả nhà ngươi đều là ngu ngốc!” Ngân Tiểu Tiểu theo bản năng phản bác. Í? Sao cảm thấy lời này quen như vậy? Cảm thấy rất quen thuộc Ngân Tiểu Tiểu lâm vào suy tư, ừm, rốt cuộc mình nói qua lời như vậy khi nào?

Khụ khụ, là như vậy, dù sao đã qua mười năm nha, Mặc Lão Đại cũng chưa từng xuất hiện lần nào, Ngân Tiểu Tiểu đã sớm quên chuyện mình từng gặp một Mặc xà. Cho nên bây giờ Mặc Lão Đại ở trước mặt mình, Ngân Tiểu Tiểu quên thật sự triệt để.

Mặc Lão Đại nhìn nét mặt Ngân Tiểu Tiểu bây giờ liền nổi giận, thì ra Tiểu Bạch Si này đã quên mình! Mất công mười năm này mình vẫn nhớ mãi nó không quên!

“Tiểu bạch si, ngươi còn nhớ rõ ta là ai sao?” Mặc Lão Đại tới gần Ngân Tiểu Tiểu, thậm chí cả thân mình đều áp vào Ngân Tiểu Tiểu, vừa nói vừa mỉm cười, thanh âm mềm nhẹ.

“Í? Ta quen ngươi sao?” Ngân Tiểu Tiểu bị Mặc Lão Đại ngắt mạch suy nghĩ, ngẩng đầu ngốc ngốc hỏi, chẳng lẽ mình thật sự quen Mặc xà trước mặt này?

Mặc Lão Đại giận quá mà cười: “Không nhớ rõ ta phải không? Không sao, chúng ta còn có thời gian rất lâu!” Vì thế cái đuôi cuốn Ngân Tiểu Tiểu vào sơn động, Ngân Tiểu Tiểu đương nhiên là bị Mặc Lão Đại kéo vào sơn động.

Bò đến chỗ sâu trong sơn động Mặc Lão Đại mới dừng lại, sau đó đặt Ngân Tiểu Tiểu ở dưới thân, ném ra một câu “Ngủ cùng ta!” Liền bình yên đi ngủ.

Ngân Tiểu Tiểu bị Mặc Lão Đại đặt ở dưới thân phải gọi là khóc không ra nước mắt, này này! Mình mới vừa tỉnh ngủ được không! Bây giờ làm sao có thể ngủ được! Ngân Tiểu Tiểu giãy giụa, muốn bò ra khỏi người Mặc Lão Đại, đáng tiếc không thành công, Ngân Tiểu Tiểu đành phải thành thành thật thật ở dưới thân Mặc Lão Đại. Edit: Đầm Cơ (Được đăng tại [phanhucac01.wordpress](http://phanhucac01.wordpress.com))

Qua nhiều giờ, Ngân Tiểu Tiểu mới thành công đi ngủ.

Ngân Tiểu Tiểu mơ một giấc mộng, trong mộng mình gặp một Mặc xà, Mặc xà kia gọi mình là tiểu bạch si, mà mình kêu Mặc xà kia là Hắc Thán.

Đằm: Mặc đại ca, huynh thật trâu bò mới gặp đã áp con người ta bồi ngủ a!

38. Chương 38

Ngân Tiểu Tiểu tỉnh lại trong lúc ngủ mơ mơ màng màng phát hiện trước mắt có hai cái đèn lồng màu đỏ, sợ tới mức lui về phía sau vài bước, một chút buồn ngủ còn lại cũng bị dọa chạy rồi, thật vất vả trấn định lại, nương chút ánh sáng trong sơn động mới nhìn rõ hai cái đèn lồng màu đỏ kia là đôi mắt của Mặc xà, theo hai con mắt Mặc xà, Ngân Tiểu Tiểu tìm được thân mình hoàn chỉnh của nó.

Này! Ta nói! Hắc Thán người dài hơn đen hơn đủ rồi, sao còn tìm một sơn động đen tối như vậy để ngủ! Làm hại ta thấy không rõ người! Đương nhiên những lời này Ngân Tiểu Tiểu chỉ dám nghĩ ở trong lòng, tuyệt đối sẽ không nói ra.

Mặc Lão Đại bây giờ rất không vui, Tiểu Bạch Si này thấy mình rõ ràng bị hù nhảy dựng, thế là sao? Mình dọa người như vậy sao? Mình rõ ràng là vô cùng anh tuấn mê người được chứ? Mặc Lão Đại không dấu vết nhìn một vòng trên người mình, rất hài lòng gật đầu, rất tốt, mình vẫn anh tuấn mê người như vậy, vốn không có gì biến hóa.

“Tiểu Bạch Si, người không nhớ ra được ta là ai sao?” Mặc Lão Đại bò đến bên người Ngân Tiểu Tiểu, thậm chí Ngân Tiểu Tiểu cảm giác được thân thể Mặc Lão Đại đụng phải thân thể của mình, Ngân Tiểu Tiểu co rúm lại một chút, nếu mình nói không nhớ ra thì Hắc Thán không chừng có thể dùng một số biện pháp bóp chết con mồi với mình đi.

“Dĩ... Dĩ nhiên nhớ.” Ngân Tiểu Tiểu thật sự nhớ ra, đêm qua nằm mơ mơ thấy ! Con xà rất thối trước mắt này không phải là con Mặc xà mình gặp phải lúc còn chưa đầy một tuổi sao! Bộ dạng này thật đúng là mười năm cũng chưa đổi! Đến nỗi bây giờ thanh âm run rẩy... Không khó để hiểu, dù sao mạng nhỏ của mình còn trong tay đối phương.

“Hửm? Vậy Tiểu Bạch Si, người nói một chút, ta là ai?”

Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy thân mình đối phương thoáng cách mình xa một chút, trong lòng hơi thả lỏng, nói : “Hắc Thán! Người là mặc xà Hắc Thán mà mười năm trước ta gặp được!”

Mặc Lão Đại: “...”

Ngân Tiểu Tiểu nói xong câu đó cảm giác Mặc Lão Đại muốn nhích lại gần mình, thật vất vả mới hơi buông tâm lại thối chốt, không phải ta nói nó là Hắc Thán rồi sao! Nó còn muốn thế nào!

“Tiểu Bạch Si, vậy người nói một chút xem ta gọi là gì? Ta đã nói tên ta cho người rồi!”

“...” Này, Ngân Tiểu Tiểu không nhớ, nhờ! Chúng nó cũng chỉ gặp một lần mười năm trước mà thôi! Mình có thể nhớ nó kêu Hắc Thán đã rất không dễ dàng được chứ, “Này, này không công bằng! Người có biết tên ta là gì sao? Nếu người quên tên ta thì dựa vào cái gì bắt ta nhớ tên người!”

“Ngân Tiểu Tiểu, Tiểu Bạch Si người kêu Ngân Tiểu Tiểu, ta nói đúng không?”

“...” Ngân Tiểu Tiểu bị phần , đại ca, ta gọi người là đại ca được chưa! Trí nhớ người tốt đến mức đã cách mười năm còn có thể nhớ tên một con xà gặp qua một lần như vậy sao!

“Tiểu Bạch Si, ta gọi là gì hả?” Mặc Lão Đại ở bên tai Ngân Tiểu Tiểu nhẹ giọng hỏi.

Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy Hắc Thán cuốn càng ngày càng chặt, khó phải nó thật sự muốn siết chết mình? Đối diện với sống còn, Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu vất hết óc muốn nhớ tên khai sinh của Hắc Thán rốt cuộc gọi là gì, nhan sắc của Hắc Thán vừa nhìn liền biết họ mặc , “Ta, ta đương nhiên biết người tên gì ! Người kêu... Mặc... Mặc...”

“Hửm? Mặc cái gì?”

Ngân Tiểu Tiểu bị Mặc Lão Đại siết đau sốc hông, nhưng quả nhiên không chỉ đơn thuần là người, xà cũng như thế, ở trong lúc nguy cấp luôn có linh quang chợt lóe như vậy, Ngân Tiểu Tiểu nhớ tới tên gọi là gì :
“... Lão Đại! Mặc Lão Đại!”

Mặc Lão Đại chậm rãi buông Ngân Tiểu Tiểu bị mình siết chặt trong ngực, nghĩ thầm, may mà Tiểu Bạch Si này cuối cùng cũng nhớ mình gọi là gì, bằng không không biết mình sẽ làm ra chuyện gì!

Mặc Lão Đại buông Ngân Tiểu Tiểu ra, bò đi tới cửa sơn động, Ngân Tiểu Tiểu do dự một chút liền đi theo sau Mặc Lão Đại.

Trời hẳn là đã buổi chiều, thời gian nóng nhất vào buổi trưa đã trôi qua .

“Tiểu Bạch Si người cũng thật có thể ngủ, rõ ràng ngày hôm qua ngủ một ngày, kết quả còn có thể ngủ từ đêm qua thẳng đến xế chiều hôm nay, hại ta hôm nay không phơi nắng được!”

Ngân Tiểu Tiểu cho rằng không nghe được lời Mặc Lão Đại nói, ta ngủ bao lâu mặc mớ gì tới người? Cũng không phải ta bắt người ngủ cùng ta! Nếu người muốn phơi nắng thì tự mình đi ra mà phơi! Ta lại không ngăn người nha!

“... Tiểu Bạch Si, ta đang nói chuyện với người người không nghe sao?” Mặc Lão Đại lại đến gần Ngân Tiểu Tiểu một lần nữa, dán trên người Ngân Tiểu Tiểu.

“Hả? Cái gì?” Ngân tiểu Tiểu Kiên ê a trả lời một câu, lúc mình ngăn người Hắc Thán có nói cái gì sao?

“Ta nói ta muốn đi bắt mồi, người muốn ăn cái gì?”

“Không, không cần, ta không đói bụng.”

Mặc Lão Đại thối lui đến khoảng cách an toàn, nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu nghe mình muốn đi ra ngoài liền có biểu cảm thờ dãi nhẹ nhõm, tâm tình thật sự không thể nói là tốt: “Người ngoan ngoãn ở trong sơn động, nếu ta trở về không thấy người... Người cho rằng bằng năng lực của ta không tìm thấy người sao?”

Ngân Tiểu Tiểu khẽ run rẩy, vội vàng đưa lên nụ cười chân thành tha thiết nhất của mình: “Nào có phải như thế, đợi người trở lại ta cũng sẽ thành thành thật thật ở chỗ này! Ta cam đoan!”

Mặc Lão Đại lại nhìn chằm chằm Ngân Tiểu Tiểu một lát, mới gật đầu rần: “Được rồi, ta tin tưởng người. Nhưng mà trước khi đi...” Mặc Lão Đại lại bò lên trước vài bước, cách mặt Ngân Tiểu Tiểu chỉ có mười cm mới dừng lại.

“Cái gì?” Ngân Tiểu Tiểu không nghe Mặc Lão Đại nói tiếp, theo bản năng hỏi.

Mặc Lão Đại đột nhiên nói: “Tiểu Bạch Si, người mở miệng ra.”

Ngân Tiểu Tiểu nghi ngờ nhìn Mặc Lão Đại, không nhìn ra cái gì trên mặt Mặc Lão Đại đành phải nghe Mặc Lão Đại nói ngoan ngoãn há miệng ra.

Thấy Ngân Tiểu Tiểu phối hợp mình, Mặc Lão Đại rất vui vẻ chìa xà tín chạm vào xà tín trong miệng Ngân Tiểu Tiểu, quần lấy xà tín của Ngân Tiểu Tiểu vài vòng, hài lòng, vì thế Mặc Lão Đại đi tìm thức ăn .

[Đằm: Mặc đại ca! Kỹ thuật tán xà của ca thật là . . . a! Xin gửi tặng ca một like (y)]

Ngân Tiểu Tiểu ở tại chỗ há miệng, phun xà tín hóa đá ...

Thật vất vả bị một trận gió thổi tỉnh lại Ngân Tiểu Tiểu khóc chạy vội, mình bị trêu chọc phải không? ! Phải không phải không! Vẫn thực nghiêm trọng, là cái loại bị xà trêu chọc đó! Lại bị hôn lưỡi! Là xà hôn lưỡi a đồ trứng thối!

Một đóa hoa tàn héo ra sao thì Ngân Tiểu Tiểu chính là như vậy.

Mặc Lão Đại trở lại rất nhanh, còn mang về cả một đội chuột chết cho Ngân Tiểu Tiểu, từ bây giờ bắt đầu, chăm sóc Tiểu Bạch Si là trách nhiệm của bản thân! Mặc Lão Đại quyết định ở trong lòng, Tiểu Bạch Si đã như vậy nếu mình mặc kệ nó nhất định nó sẽ bị bắt nạt ! Một con rắn tốt như mình sẽ không trơ mắt nhìn Tiểu Bạch Si bị rắn khác bắt nạt ! Mà Mặc Lão Đại hoàn toàn không nghĩ tới vì sao nó lại để ý Ngân Tiểu Tiểu như vậy.

Mặc Lão Đại kéo chuột chết vào trong sơn động tìm nửa ngày mới tìm được Ngân Tiểu Tiểu đang uốn ở góc sáng sửa, cái gì? Người hỏi vì sao Mặc Lão Đại khẳng định Ngân Tiểu Tiểu sẽ không chạy trốn? Nghĩ thâm, Mặc Lão Đại phì phì thở ra hai luồng khí, ta đã nói với Tiểu Bạch Si không cho phép đi rồi, chẳng lẽ người cho là nó sẽ đi?

“Này, Tiểu Bạch Si, người làm gì đó?” Mặc Lão Đại vừa ném chuột chết qua vừa tiến đến bên cạnh Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu cứng ngắc lại, sau đó càng rụt rụt vào góc sáng sửa.

Mặc Lão Đại làm bộ như không thấy được động tác của Ngân Tiểu Tiểu: “Ta mang thức ăn cho người về rồi, người nhanh ăn đi.”

Ngân Tiểu Tiểu không nhúc nhích.

“Ta nói Tiểu Bạch Si, người lại khó chịu cái gì?” Mặc Lão Đại không kiên nhẫn, trong lòng nôn nóng vô cùng, Tiểu Bạch Si này lại thế nào?

Ngân Tiểu Tiểu chậm rì rì quay đầu lại, dùng đôi mắt to ngập nước trừng Mặc Lão Đại nửa ngày, lại vòng trở về.

Mặc dù trong sơn động thật là tối, nhưng Mặc Lão Đại dựa vào nhãn lực tốt của mình vẫn thấy rõ cặp mắt kia của Ngân Tiểu Tiểu chảy nước.

Mặc Lão Đại khi đó còn không biết trong mắt Ngân Tiểu Tiểu chảy ra nước là nước mắt, nhưng Mặc Lão Đại thấy nước mắt của Ngân Tiểu Tiểu rồi lại cảm thấy cả người không được tự nhiên, lại thấy thực chột dạ thực áy náy, nói cũng trở nên lắp ba lắp bắp: “Tiểu Bạch... Tiểu Tiểu, người làm sao vậy?”

Thân mình Ngân Tiểu Tiểu giật giật, nghe Mặc Lão Đại gọi nó là Tiểu Tiểu mà không phải Tiểu Bạch Si mới cảm thấy kỳ quái.

“Kia, cái đó, có phải người không thích ta gọi người là Tiểu Bạch Si đúng không? Ta sau này không gọi được không?”

Rốt cục Ngân Tiểu Tiểu cũng chuyển cả thân mình qua, cặp mắt to nước mắt lưng tròng kia nhìn chăm chăm Mặc Lão Đại, bởi vì khóc lâu lắm nên thanh âm cũng có chút khàn khàn: “Người, người bắt nạt ta!”

“Ừ ừ ừ, ta bắt nạt, ta bắt nạt.” Bấy giờ Mặc Lão Đại mặc kệ Ngân Tiểu Tiểu nói cái gì cũng làm cái đó.

Ngân Tiểu Tiểu thút tha thút thít đáp: “Người, sao người có thể hôn ta! Còn, còn hôn lưỡi!”

“Chỉ, chỉ cái này?” Mặc Lão Đại đỡ khóc đỡ cười, mình còn tưởng là có chuyện gì.

“Vậy người còn muốn như thế nào!” Ngân Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn, vừa rồi không phải Hắc Thán còn nhận sai thực nghiêm túc sao? Bấy giờ cơn tức này là sao lại thế?

“Ta mang về thức ăn cho người, người ăn đi.” Mặc Lão Đại kéo chuột chết tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, sau đó bảo Ngân Tiểu Tiểu ăn chuột chết.

Ngân Tiểu Tiểu tức giận cả người đều run run, Hắc Thán này thật sự là quá ghê tởm: “Ta không ăn!”

“Tiểu Bạch Si, đây là ta cố ý bắt về cho người, mau ăn!”

Vừa mới rồi còn nói sau này không kêu mình là Tiểu Bạch Si, vẫn chưa tới ba phút đã đổi ý là thế nào! Ngân Tiểu Tiểu phẫn nộ, “Ta đã nói ta không ăn!”

Mặc Lão Đại nheo mắt, Tiểu Bạch Si lại còn đùa giỡn tính tình: “Rốt cuộc người có ăn hay không?”

Uy hiếp trong giọng Mặc Lão Đại Ngân Tiểu Tiểu đã hiểu, Ngân Tiểu Tiểu sợ run cả người, lúc này mới nhớ tới Hắc Thán hàng này là Mặc xà! Ba ba a cha nói mình rời xa Mặc xà đó! Nhưng bây giờ mình không thể tránh, vậy phải nghe nó nói: “Ta, ta không thích ăn chuột! Ta, ta muốn ăn trứng chim!”

Trứng chim? Mặc Lão Đại chần chờ một chút, nói: “Người ở trong sơn động chờ, ta đi đào trứng chim cho người.”

Trong não Ngân Tiểu Tiểu chỉ còn lại câu “Ta đi đào trứng chim cho ngươi ” của Mặc Lão Đại mà khóc không ra nước mắt, mình đã ăn chín mười năm giờ lại muốn ăn sống thì sao được? Rốt cuộc mình đã làm chuyện xấu gì, sao vừa thoát khỏi một Lam Nhất Nhất, liền trở lại trước thời giải phóng là sao! Chẳng lẽ mình rời đi Lam Nhất Nhất là sai lầm sao? Là trời xanh trừng phạt mình sao?

Tiểu Tiểu ngươi có nghĩ tới, cho dù ngươi không gặp Mặc Lão Đại thì chính ngươi làm sao có thể nhóm lửa! Chẳng lẽ ngươi đã quên vấn đề này sao?

39. Chương 39

Dưới ánh mắt “Ăn thịt người” của Mặc Lão Đại, Ngân Tiểu Tiểu gian nan ăn xong trứng chim Mặc Lão Đại mang về, Ngân Tiểu Tiểu vừa ăn trứng chim vừa tiến hành cảnh tỉnh, đã biết tật xấu vừa sống khá giả đã quên khó khăn thật sự không thể nhận! Mới có mười năm a mười năm, sau mười năm mình lại không quen trứng chim sống rồi! Thật sự là rất không nên được không!

Mặc Lão Đại không thích ăn trứng chim, nhất là mấy năm nay đều du dương ở trên núi, trứng chim thứ này thật sự là không có chút hứng thú, nhưng Ngân Tiểu Tiểu đòi ăn trứng chim thì mình cũng đành phải cố mà đi tìm, đáng tiếc chỉ tìm được mười một cái, thấy Ngân Tiểu Tiểu ăn mười một cái trứng chim đã no căng té trên mặt đất không đứng dậy nổi, Mặc Lão Đại lại bất mãn, Tiểu Bạch Si này đã mười tuổi sao ăn lại quá ít như vật? Chẳng trách mặc dù mười tuổi nhưng thoát nhìn cũng chỉ có bảy tám tuổi.

“Tiểu Bạch Si, lần này coi như xong, lần sau ngươi phải ăn nhiều một chút biết không?”

Ngân Tiểu Tiểu lộn trên mặt đất mấy vòng: “No quá quá do no chết đi được.” Nhờ, rõ ràng trước đó mình đã nói không đói bụng được chứ! Hắc Thán này quá ghê tởm! Rõ ràng hỏi mình mình nói không nó vẫn ép mình ăn! Còn ngại mình ăn ít! Đã không ít có được không!

Mọi người đều biết, xà không cần ăn cơm mỗi ngày, đáng tiếc Mặc Lão Đại nhìn thân thể nhỏ nhắn của Ngân Tiểu Tiểu liền kiên trì bỏ qua điểm này, Ngân Tiểu Tiểu phản kháng không có kết quả lúc sau liền mãnh liệt yêu cầu chỉ ăn trứng chim, vì thế ngày hôm sau Mặc Lão Đại lại tìm trứng về, Ngân Tiểu Tiểu nhịn ăn, ngày thứ ba Mặc Lão Đại lại tìm trứng về, Ngân Tiểu Tiểu lại nhịn lại ăn, đợi cho ngày thứ tư Mặc Lão Đại lại lại tìm trứng về, Ngân Tiểu Tiểu nhịn không nổi nữa! Không đơn thuần là mỗi ngày mình phải ăn no căng đến khó chịu, cũng là vì mình thật sự ăn không quen đồ sống! Mấy ngày nay không tiêu chảy cũng là do thân thể xà quá cường hãn được không!

“Ta không ăn không muốn ăn!” Ngân Tiểu Tiểu lộn lộn trên đất kháng nghị, “Ta thật khó chịu! Sắp chịu hết nổi rồi!”

Mặc Lão Đại Hắc nghiêm mặt kéo Ngân Tiểu Tiểu tới trước mặt mình, quán chặt Ngân Tiểu Tiểu còn loạn xoay thân mình, nói hơi có chút nghiêng răng nghiêng lợi: “Không được! Nhất định phải ăn sạch!”

“Ta không cần! Ta không muốn!” Cho dù bị Mặc Lão Đại đặt ở dưới thân không thể động, Ngân Tiểu Tiểu cũng quyết định không thể tiếp tục thỏa hiệp , mình kiên quyết không thể làm con rắn chết vì no! Thật mất thể diện!

“Rốt cuộc ngươi có ăn hay không?” thanh âm của Mặc Lão Đại trầm thấp sắp chảy ra nước tới nơi.

Ngân Tiểu Tiểu co rúm lại một chút, rất rõ ràng là bị dọa sợ, nhưng ba giây đồng hồ sau, Ngân Tiểu Tiểu cố gắng duỗi thẳng cổ, hô lớn: “Không! Ta nói không là không!”

Mặc Lão Đại hoàn toàn nổi giận, Tiểu Bạch Si này thật sự là rất không biết điều ! Mình hoàn toàn là vì tốt cho nó! Ăn được nhiều mới có thể lớn nhanh, bằng không dựa vào bộ dạng của Tiểu Bạch Si này, mỗi con rắn đều dám bắt nạt nó! Chỉ sợ lực xà độc tính yếu nhất cũng dám tiến lên cắn nó một ngụm!

“Ngân Tiểu Tiểu! Ngươi dám không nghe lời!”

Nhưng mà nói thật, Ngân Tiểu Tiểu không ăn Mặc Lão Đại cũng không có biện pháp làm gì nó, cũng không thể cứng rắn nhét vào miệng Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại chỉ có thể hù dọa Ngân Tiểu Tiểu một chút thôi, Mặc Lão Đại hận đến phải gọi là nghiêng răng ngựa, nếu là con rắn khác, đừng nói là ngân xà hồng xà lam xà cái gì, dù nó là Mặc xà, Mặc Lão Đại cũng không phải không thể một ngụm cắn chết con rắn kia! Nhưng

con rắn dưới thân này không phải là rắn khác! Cái gì? Người hỏi vì sao con rắn dưới thân này không phải là rắn khác? Làm sao ta biết? ! Dù sao nó không phải là con rắn khác thì được rồi! Mặc Lão Đại thật sự không có biện pháp đối phó với con rắn dưới thân này, chỉ có thể găm lên mặt Ngân Tiểu Tiểu một ngụm để giải mối hận trong lòng, nhìn trên mặt Ngân Tiểu Tiểu bây giờ đều là nước miếng của mình, Mặc Lão Đại không hiểu vì sao tâm tình liền tốt lên, vì thế buông Ngân Tiểu Tiểu ra.

Không đợi Mặc Lão Đại triệt để đi xuống người Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu đã bắt đầu “Ai u ai u” kêu lên.

“Ta buông lỏng người rồi, người còn ai u cái gì?” Mặc Lão Đại tức giận nói.

“Ta... Ta đau bụng.” Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu lăn lộn, lúc này không phải vì không ăn trứng chim, mà là bởi vì đau bụng.

Bụng có thể không đau sao? Ăn chưa tiêu hóa xong đã bắt đầu ăn đợt khác, ba ngày liền ăn quá no, vừa rồi lại vận động lăn lộn kịch liệt, sau đó bị thân thể nặng gấp đôi mình của Mặc Lão Đại đặt ở dưới, nếu bụng Ngân Tiểu Tiểu không đau, ngay cả ông trời đều nhìn không được.

Vừa nghe Ngân Tiểu Tiểu nói đau bụng, Mặc Lão Đại nóng nảy, vội vàng đè lại Ngân Tiểu Tiểu đang lăn lộn dưới đất: “Sao lại như vậy? Thế nào lại đột nhiên đau bụng?”

Ngân Tiểu Tiểu đau đớn cố gắng ngẩng đầu nhìn Mặc Lão Đại, ánh mắt phải gọi là ai oán a: “Còn không phải là người làm hại! Ta ăn quá no!”

Mặc Lão Đại nghĩ lại thật là có chuyện như vậy, đều do mình quá nóng lòng, lập tức hối hận không thôi: “Sau này không bao giờ ... vậy nữa, Tiểu Tiểu, có phải rất đau hay không?”

Ngân Tiểu Tiểu thấy Mặc Lão Đại vô cùng lo lắng, uất ức lẻ loi một mình mấy ngày này đột nhiên đều bạo phát ra, mà Hắc Thán này còn cứ bắt nạt mình, Ngân Tiểu Tiểu lớn tiếng khóc lên: “Người là đồ trứng thối! Ta đã nói ăn không vô người còn buộc ta ăn! Trứng sống ăn không được! Ta không thích đồ sống ! Người còn gọi ta là Tiểu Bạch Si! Ta không phải Tiểu Bạch Si!”

Mặc Lão Đại phải nói là đau lòng a, lần đó Ngân Tiểu Tiểu khóc Mặc Lão Đại đã từng hỏi Ngân Tiểu Tiểu đó là cái gì, Ngân Tiểu Tiểu nói là nước mắt, Mặc Lão Đại chỉ biết mình không thể gạt nước mắt của Ngân Tiểu Tiểu, hiện giờ lại thấy nước mắt của Ngân Tiểu Tiểu, trong lòng Mặc Lão Đại hối hận, sao lại làm kiểu gì cũng phải buộc Tiểu Tiểu ăn nhiều như vậy chứ.

“Xoa xoa được không, xoa xoa sẽ không đau nữa.” Mặc Lão Đại đưa đầu đến trên bụng Ngân Tiểu Tiểu, sau đó dùng đầu nhẹ xoa bụng Ngân Tiểu Tiểu.

Vừa xoa như vậy Ngân Tiểu Tiểu đã cảm thấy dễ chịu hơn, vốn đang gào khóc lại biến thành khóc thút thít, rất uất ức nói thầm một câu: “Đầu người rất lạnh.”

Đầu Mặc Lão Đại cứng ngắc lại, sau đó tiếp tục động tác xoa bụng.

Ngân Tiểu Tiểu khóc mệt, hơn nữa cảm giác bụng cũng tốt rất nhiều, gối đầu lên trên người Mặc Lão Đại mà ngủ, khóe mắt còn mang theo nước mắt, đáng thương cho Mặc Lão Đại, thấy Ngân Tiểu Tiểu đang ngủ vốn muốn dừng động tác xoa bụng để quán lấy Ngân Tiểu Tiểu rồi ngủ, đáng tiếc mỗi lần vừa mới rời khỏi bụng Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu giống như có tri giác nói “Đừng ngừng tiếp tục” cái gì, vì thế một buổi tối Mặc Lão Đại không ngủ mà xoa bụng cho Ngân Tiểu Tiểu.

Sáng ngày hôm sau, Ngân Tiểu Tiểu sáng khoái tinh thần, tương phản Mặc Lão Đại ngáp mấy cái liền, ta nói, cuộc sống xà của Mặc Lão Đại nào có từng gặp phải loại tình huống này? Mặc Lão Đại Nhất đều là trời vừa tối, trời đất bao la ngủ là lớn nhất, nhưng chỉ sợ sau này Mặc Lão Đại liền phát hiện, mặc kệ ban ngày vẫn là buổi tối, trời đất bao la cũng không lớn bằng Tiểu Bạch Si.

Ngân Tiểu Tiểu khó được có chút áy náy với Mặc Lão Đại, biết giờ phút này Mặc Lão Đại ngáp mấy cái liền đều là do mình, vì thế Ngân Tiểu Tiểu tốt bụng nói với Mặc Lão Đại: “Hắc Thán, nếu không người ngủ một giấc đi?”

Mặc Lão Đại tròn tròn tròng mắt: “Ngủ? Người muốn một mặc xà cường tráng uy vũ anh tuấn mê người ngủ ban ngày? Trời ạ! Đây quả thực hay là tại vũ nhục ta!”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Ngân Tiểu Tiểu từ chối tiếp tục nói chuyện với Mặc Lão Đại, Hắc Thán quả nhiên là Hắc Thán! Miệng nở ra đều là tiếng lóng! Mặc xà thì làm sao? Ai quy định Mặc xà không thể ngủ ban ngày? Còn cường tráng uy vũ anh tuấn mê người, thật ra chỉ là một Hắc Thán!

Mặc Lão Đại thấy Ngân Tiểu Tiểu không để ý mình, vội vàng tiến đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu xả ra một nụ cười thoảng hiên: “Tiểu Bạch Si, không phải là vì ta sợ ta ngủ rồi người chỉ có một con rắn sẽ cô đơn khó nhìn sao, ta là vì tốt cho người.”

Cái miệng Ngân Tiểu Tiểu run rẩy, cái từ cơ đơn khó nhìn này là dùng như vậy sao? Nhìn Mặc Lão Đại trước mặt mang biểu cảm “Ta là vì tốt cho người, mau khích lệ ta đi”, Ngân Tiểu Tiểu lại quay đầu, quả nhiên, Hắc Thán này thật sự là rất thối rất không biết xấu hổ!

Thấy Ngân Tiểu Tiểu lại không để ý tới mình, Mặc Lão Đại biết điều thay đổi đề tài: “Tiểu Bạch Si, người cứ ăn trứng chim hoài cũng không được, thứ này bình thường chỉ nên xem là đồ ăn vặt thôi, không thể xem như cơm, nếu không sau này người sẽ bị suy dinh dưỡng. Người còn thích ăn cái gì, lần sau ta bắt cho người được không?”

Ngân Tiểu Tiểu “Hả?” Một tiếng, Mặc Lão Đại nói thật ra rất đúng, mặc dù mấy ngày nay mỗi ngày đều ăn quá no, nhưng cảm giác thân thể lại trở nên suy yếu, chỉ sợ là vì không ăn những thứ khác, nhưng mình luôn luôn ăn đồ chín, nếu đồ sống, mình khẳng định chịu không nổi, Ngân Tiểu Tiểu do dự, chuyện này có thể nói cho Hắc Thán sao? Nghĩ đến đây, Ngân Tiểu Tiểu thử hỏi: “Hắc Thán, ta ở nơi này đã vài ngày, ta cảm thấy đến lúc ta nên đi rồi.”

Mặc Lão Đại vốn tâm tình thực vui mừng nghe Ngân Tiểu Tiểu nói lời này, biểu cảm trên mặt nháy mắt bị dử tợn thay thế: “Cái gì? Người còn muốn chạy? Ta nói cho người đi chưa hả? Ta chưa ghét bỏ Tiểu Bạch Si người người lại dám ghét bỏ ta? Còn muốn chạy? Không có cửa đâu!”

Ngân Tiểu Tiểu bị dọa lui về phía sau vài bước, nhờ, ta chỉ nói ta muốn đi, khi nào thì nói ghét bỏ người! Không có cửa đâu? Có nghĩa là có cửa sổ? Đương nhiên, Ngân Tiểu Tiểu chỉ có thể ngẫm trong lòng. Ngân Tiểu Tiểu nhìn Mặc Lão Đại trước mặt chỉ vì một câu mình muốn đi liền trở nên dử tợn khàn cả giọng, đột nhiên cảm thấy theo Hắc Thán này ở cùng một chỗ cả đời cũng rất không tồi —— đương nhiên ý nghĩ này chỉ chợt lóe lên, nhanh đến mức chỉ một cái hô hấp Ngân Tiểu Tiểu liền quên.

“Được rồi được rồi, ta nói như vậy thôi, người kích động làm chi.” Ngân Tiểu Tiểu an ủi Mặc Lão Đại, “Nhưng Hắc Thán à, ta có nhiều chỗ khác người lắm, người xác định có thể chịu được ta sao?”

Mặc Lão Đại tạm hoãn biểu cảm dử tợn, bây giờ trên đầu là một dấu chấm hỏi: “Khác người? Cái gì khác người?”

“Này, rất nhiều.” Ngân Tiểu Tiểu hơi nghĩ một chút đầu đã đầy mồ hôi, “Nói ví dụ như ít nhất hai ngày ta muốn tắm một lần, nói ví dụ như ta không thể phơi nắng giữa trưa, nói ví dụ như ta không ăn chuột chỉ ăn chim, trứng chim cùng ếch, nói ví dụ như ta ăn chim, trứng chim cùng ếch đều phải ăn chín.”

Tắm rửa nè, không thể phơi nắng nè, không ăn chuột, chỉ ăn chim, trứng chim cùng ếch nè, những cái đó Mặc Lão Đại đều có thể hiểu được, nhưng một cái cuối cùng, ăn chín ? Mặc Lão Đại đột nhiên nhớ tới đêm qua lúc Ngân Tiểu Tiểu oán hận mình hình như cũng nói qua muốn ăn trứng chín: “Chín ? Là sao?”

Ngân Tiểu Tiểu do dự một chút: “Chính là, tự chúng ta nhóm lửa, sau đó đặt thức ăn vào trong lửa, đợi cho chín thì ăn.”

“Nhóm lửa? Ý của người là người biết nhóm lửa?”

Ngân Tiểu Tiểu lại do dự một chút, gật gật đầu.

Mặc Lão Đại trầm mặc một lúc lâu, rốt cục mở miệng trong lúc Ngân Tiểu Tiểu không yên bất an: “Những điều đó không tính là cái gì, người dạy ta cách nhóm lửa đi, như vậy sau này mới có thể ăn chín được.”

Thật ra Mặc Lão Đại trầm mặc không phải vì Ngân Tiểu Tiểu biết nhóm lửa, mà là bởi vì nó cảm thấy một mặc xà cường tráng uy vũ anh tuấn mê người, thế nhưng phải để một Tiểu Bạch Si dạy mình nhóm lửa, thật sự là rất mất mặt xà!

Ngân Tiểu Tiểu trộm nhẹ nhàng thở ra ở trong lòng, hơn nữa cảm thấy trong lòng lại có vị ngọt lan tỏa, nhưng nó cũng không nghĩ nhiều, đi dạy Mặc Lão Đại cách nhóm lửa.

Lúc sau Mặc Lão Đại ra khỏi sơn động, tìm về những thứ cần chuẩn bị để nhóm lửa như Ngân Tiểu Tiểu nói, sau đó tại Ngân Tiểu Tiểu chỉ đạo, một mình hoàn thành xong nhiệm vụ nhóm lửa, điều này làm cho Ngân Tiểu Tiểu kích động a! Tốc độ của Mặc Lão Đại thật sự là rất trâu bò được chứ! Thời gian chuyển động ma xát nhánh cây nhỏ để nhóm lửa, gì thì cũng phải có hai xà cùng nhau tiến hành ma xát, nhưng Mặc Lão Đại lại dùng đỉnh đuôi quần hai vòng trên nhánh cây nhỏ là có thể tự mình chuyển động! Hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn cả ba ba a cha nữa!

Nhìn thấy trong mắt Ngân Tiểu Tiểu lóe lên sùng bái mình, Mặc Lão Đại đắc ý thoáng mỉm cười, nghĩ thầm, mình quả nhiên là một mặc xà cường tráng uy vũ anh tuấn mê người!

40. Chương 40

Từ khi Mặc Lão Đại biết nhóm lửa, thức ăn của Ngân Tiểu Tiểu lại khôi phục tới tiêu chuẩn dĩ vãng, hơn nữa Mặc Lão Đại cũng không tiếp tục buộc Ngân Tiểu Tiểu ăn nhiều, điều này làm cho Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ suýt hổng, cuộc sống gia đình mỗi ngày tạm ổn quả thật phải gọi là thành thời a.

Nhưng thời gian dài, Mặc Lão Đại đã cảm thấy ngày không thể cứ tiếp tục như thế, nếu mỗi ngày Tiểu Bạch Si chỉ ăn ngủ ngủ ăn có thể đảm bảo thân thể lớn dần thì Mặc Lão Đại không có ý kiến, nhưng mắt nhìn đã qua nửa tháng, Tiểu Bạch Si không có dài ra a! Mỗi lần ăn cũng không được bao nhiêu, theo như lời Mặc Lão Đại nói, thì phải là con chuột còn ăn nhiều hơn cả người! Cuối cùng Mặc Lão Đại nhìn không được, suy nghĩ nếu vận động nhiều thì Tiểu Bạch Si có thể ăn nhiều một chút, như vậy mới có thể lớn nhanh hơn bộ dạng cường tráng hơn! Vì thế Mặc Lão Đại ra mệnh lệnh bắt đầu từ ngày mai chúng ta cần trên du đăng quanh ngọn núi, những ngày khó khăn gian khổ của Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu.

Dưới yêu cầu mãnh liệt của Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu đi dọc theo con sông, Ngân Tiểu Tiểu đã từng hỏi qua nếu sông nhỏ này chảy ra khỏi núi thì làm sao bây giờ, Mặc Lão Đại chẳng hề để ý nói vậy đổi một cái thôi, được rồi, ở ngọn núi này sông nhỏ dòng suối nhỏ gì đó đều có thể tùy ý gặp được.

Nói là “Khó khăn gian khổ”, thật ra cũng chỉ có chuyện như vậy, buổi sáng xuất phát, sắp đến giữa trưa Ngân Tiểu Tiểu xuống sông nhỏ ngủ trưa, Mặc Lão Đại ở bên cạnh sông nhỏ tìm khối đá ngủ trưa, tính ngủ đã là buổi chiều ba bốn giờ, đi xa hơn trước một đoạn, Mặc Lão Đại tìm sơn động, chờ bầu trời tối đen tiếp tục đi vào ngủ, cũng không có khó sống như Ngân Tiểu Tiểu tưởng tượng, ai bảo Mặc Lão Đại luyện tiếu Ngân Tiểu Tiểu chịu khổ cho nên luôn luôn căn cứ theo cước trình của Ngân Tiểu Tiểu, nhưng sức ăn của Ngân Tiểu Tiểu thật là tăng lên. Edit: Đầm Cơ (Được đăng tại phuanhcac01.wordpress)

Dọc theo đường đi cũng gặp qua xà khác, Ngân Tiểu Tiểu phân không rõ có bao nhiêu cái, nhưng nhớ rõ hồng lục hoàng trắng màu gì cũng đã gặp qua, à, nhưng chưa thấy qua Mặc xà, xà khác vừa nhìn thấy Hắc Thần liền lẫn mất rất xa, ánh mắt còn mang theo đồng tình nhìn Ngân Tiểu Tiểu, đương nhiên là Ngân Tiểu Tiểu không biết, khoảng cách quá xa nha, cho nên nói cách khác, một đường này Ngân Tiểu Tiểu trừ Mặc Lão Đại ra không nói chuyện với một con rắn nào khác, Ngân Tiểu Tiểu có chút buồn bực, tiếp tục như vậy cũng không được, không thể lẩn lút trên núi hai mươi năm mà ngay cả một con rắn cũng không quen.

“Tiểu Bạch Si, người ở đây chờ, ta đi bắt đồ ăn.”

“Tốt tốt.” Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ quơ cái đuôi, vận động nhiều liền đói mau, Ngân Tiểu Tiểu bây giờ cũng cảm giác mình rất rất cái gì kia, đợi cho Mặc Lão Đại đi xa, Ngân Tiểu Tiểu liền vào sông nhỏ tắm rửa, à, nói là tắm rửa, thật ra là quay tới quay lui trong sông nhỏ, chỗ nào bẩn thì dùng cái đuôi vuốt vuốt, Ngân Tiểu Tiểu đang tắm chợt nghe bụi cỏ bên cạnh truyền ra tiếng rắn bò, Hắc Thần trở về rất nhanh á, Ngân Tiểu Tiểu nghiêng đầu sang chỗ khác vừa muốn nói, thấy con rắn kia thì thiếu chút nữa đầu đều đi vào trong nước.

“Í? Tiểu Tiểu? Sao người lại ở chỗ này?”

Ngân Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt, ngọn núi này cũng không nhỏ, sao lại gặp phải Ngân Tiểu Tứ chứ: “Ta, ta chẳng phải là đi ra một chút thôi sao.”

“Đi ra? Không thể chỉ có một mình người đi?” ngữ khí của Ngân Tiểu Tứ thực nghiêm túc, “Hai ngày trước ta đụng phải đại ca, đại ca nói với ta trong sơn động chỉ còn lại mình người, nếu người ở trong sơn động chúng ta thực yên tâm, dù sao còn có Lục thúc chăm sóc người, nhưng nếu người tự mình đi ra thì khó mà làm được.”

“Sao, nào phải như thế, tại sao ta có thể tự mình đi!” trong lòng Ngân Tiểu Tiểu run rẩy, cũng không thể nói mình nhập bọn với một Mặc xà đi, nếu Tứ ca biết, không có khả năng tiếp tục để mình đi theo Hắc Thán, nghĩ đến đây, trong lòng Ngân Tiểu Tiểu rất khó chịu, “Ta, ta đi theo Lam Nhất Nhất! Đúng vậy, ta đi theo Lam Nhất Nhất tới đây!”

“Lam Nhất Nhất?” Ngân Tiểu Tứ lập lại một lần, “Vậy Lam Nhất Nhất đi đâu?”

“Cái đó, Lam Nhất Nhất đi bắt thức ăn rồi.” Ngân Tiểu Tiểu vội nói.

“Như vậy à, ta ở chỗ này chờ Lam Nhất Nhất trở về có vài lời muốn nói với nó.” Nói xong Ngân Tiểu Tứ liền vòng tại chỗ bất động, tư thế rất rõ ràng là ta đang đợi Lam Nhất Nhất trở về.

Ngân Tiểu Tiểu nóng nảy, nhìn thời gian Hắc Thán cũng sắp trở về rồi, vạn nhất Hắc Thán cùng Tứ ca đụng phải thì phiền toái: “Tứ ca, người còn có lời gì để nói sao, người đi bận việc của người đi thôi.”

Ngân Tiểu Tứ liếc Ngân Tiểu Tiểu một cái, không nói chuyện, nhưng nhìn bộ dáng thì không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua. Ngân Tiểu Tiểu sắp khóc đến nơi, mình chạy đi đâu tìm Lam Nhất Nhất cho Tứ ca chứ, mình vốn vì trốn Lam Nhất Nhất mới chạy đến được chứ!

“Tiểu Tứ! Tiểu Tứ!”

Ngân Tiểu Tiểu đang căng thẳng chợt nghe có xà đang gọi Ngân Tiểu Tứ, cẩn thận nghe, thanh âm này không phải Lam Tam Tam sao, Ngân Tiểu Tiểu mừng rỡ, vội hỏi: “Tứ ca, Lam Tam Tam gọi người đấy, người mau đi đi.”

Ngân Tiểu Tứ rõ ràng không kiên định giống như vừa rồi, bắt đầu dao động, mở miệng nói: “Tam Tam, ta ở bờ sông!” Rõ ràng là muốn Lam Tam Tam lại đây cùng chờ với mình.

Ngân Tiểu Tiểu nghe có tiếng rần bò tới bờ sông, đợi cho con rắn kia chui ra, đúng là Lam Tam Tam. Lam Tam Tam nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu cũng thân thiết hàn huyên một chút, sau đó mới đến bên tai Ngân Tiểu Tứ nhỏ giọng nói mấy câu, Ngân Tiểu Tiểu nhìn ra Ngân Tiểu Tứ có chuyện muốn đi làm, vội vàng rên sát khi còn nóng nói: “Tứ ca, nếu người có chuyện thì đi đi, dù sao ta cũng ở trên núi, sau này vẫn còn có thể gặp được ta, người không cần lo lắng cho ta, ta sẽ chăm sóc tốt ỉnh.”

Ngân Tiểu Tứ nói: “Lần này bỏ qua cho người, ta còn có việc muốn đi làm.”

Ngân Tiểu Tứ nhìn ra Ngân Tiểu Tiểu chột dạ, muốn không nghi ngờ Ngân Tiểu Tiểu cũng không được, liền muốn ở tại chỗ xem rốt cuộc Ngân Tiểu Tiểu nói dối cái gì, nhưng mà đột nhiên có việc, Ngân Tiểu Tứ chỉ có thể từ bỏ mà đi theo Lam Tam Tam.

Thấy Ngân Tiểu Tứ đi rồi, Ngân Tiểu Tiểu thở ra một hơi, may quá may quá, Tứ ca không đụng phải Hắc Thán, bằng không mình thật sự xong rồi.

“Ta không thể gặp xà như vậy sao?” thanh âm sâu kín của Mặc Lão Đại vang lên bên tai Ngân Tiểu Tiểu, dọa Ngân Tiểu Tiểu nhảy dựng.

Nhìn thấy mặt Mặc Lão Đại còn đen hơn thường ngày, Ngân Tiểu Tiểu nuốt ngụm nước bọt, xấu tươi cười: “Sao, nào có, người hiểu lầm rồi.”

Mặc Lão Đại trầm mặc một hồi, đột nhiên hỏi: “Lam Nhất Nhất là ai?”

“Là một hàng xóm của ta, chơi từ nhỏ đến lớn.”

Mặc Lão Đại không tiếp tục hỏi.

“Cái đó, ta nghĩ là.” Ngân Tiểu Tiểu cân nhắc một chút, nói: “Hai ta hãy đi tìm một nơi an an ổn ổn ở lại đi, phải là nơi ít xà, ồm, chọn nơi rất ít đụng phải xà khác để ở.”

Ngoài Ngân Tiểu Tiểu dự kiến, Mặc Lão Đại đồng ý, Ngân Tiểu Tiểu còn tưởng rằng mình phải diễn thuyết một trận mới có thể thuyết phục Mặc Lão Đại chứ. Edit: Đầm Cơ (Được đăng tại phuanhac01.wordpress)

Vì thế ngày hôm sau, hai xà bắt đầu tìm nơi chúng nó chuẩn bị chung sống, mà phương hướng, đúng là nơi phải thủ hộ ở ngọn núi này.

Đầm: Vậy là hai xà nhà chúng ta đã quyết định đi xây tổ rồi ~ Những chương tiếp theo sẽ mở ra bí mật của ngọn núi này cũng như khu mộ cổ mang theo mối tình ngàn năm chưa vẹn toàn của CP chính thứ 2 ^^~

P/s CP này là huynh đệ nhé :)))

41. Chương 41

Ngân Tiểu Tiểu cùng Mặc Lão Đại đi a đi, đi a đi, Ngân Tiểu Tiểu đã cảm thấy chúng nó càng đi càng hẻo lánh, mặc dù nói đây khắp núi đồi vẫn là cây cỏ, nó và Hắc Thán cũng đi theo dọc con sông, theo lý thuyết chúng nó vẫn ở trên ngọn núi này, sao lại cảm thấy hẻo lánh như vậy?

Ngân Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn trời, mặc dù bây giờ còn không đến giữa trưa nhưng bình thường Ngân Tiểu Tiểu đã cảm thấy nóng, nhưng hiện giờ mặt trời vẫn ở trên không trung, mình vẫn cảm thấy mát mẻ như cũ, không đúng, nói là mát mẻ cũng không quá thích hợp, làm sao để hình dung đây? Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nửa ngày cũng không biết nên dùng từ nào.

“Hắc Thán, người không thấy độ ẩm nơi này không đúng lắm sao?” Do do dự dự, cuối cùng Ngân Tiểu Tiểu nhin không được hỏi Mặc Lão Đại.

Mặc Lão Đại Nhất vừa tìm kiếm bốn phía có... sơn động thích hợp không, vừa không chút để ý trả lời: “Điều này thực bình thường, bây giờ chúng ta đang ở cấm địa, người không biết sao?”

Thật ra Mặc Lão Đại chỉ thuận miệng nói, núi này độc xà nào không có trí nhớ truyền thừa, vừa nói là cấm địa liền biết là nơi được thủ hộ.

Ngân Tiểu Tiểu thực mờ mịt: “Cấm địa? Cấm địa gì?”

Mặc Lão Đại trầm nghĩ Tiểu Bạch Si này quả nhiên là ngu ngốc không trị được, đành phải nói: “Nhìn trí nhớ truyền thừa của người chẳng phải sẽ biết sao?”

Ngân Tiểu Tiểu do dự một chút, nhỏ nhỏ nhỏ giọng nói: “Ta không có trí nhớ truyền thừa.”

Tuy rằng Ngân Tiểu Tiểu đã nói đến rất rất nhỏ, nhưng Mặc Lão Đại cách nó thật sự quá gần, thứ hai là thính lực của Mặc Lão Đại thật sự rất tốt, đương nhiên Mặc Lão Đại nghe rõ Ngân Tiểu Tiểu nói gì. Vừa nghe như vậy, Mặc Lão Đại mãnh mẽ dùng bờ sát, trở mặt nhìn Ngân Tiểu Tiểu theo sát phía sau mình: “Cái gì? Không có trí nhớ truyền thừa?”

Ngân Tiểu Tiểu thấy trong ánh mắt Mặc Lão Đại chỉ có kinh ngạc không có bài xích cùng đề phòng, không biết như thế nào Ngân Tiểu Tiểu lại cảm giác rất vui mừng: “Ừ, ta sinh ra đã không có trí nhớ truyền thừa.”

Mà Mặc Lão Đại không ngờ lại như tỉnh ngộ ra: “À, thì ra là như vậy, chẳng trách được người ngu ngốc như thế!” Nói xong Mặc Lão Đại dương dương tự đắc, một bộ “Ta đây sao lại thông minh thế, biết được người ngu ngốc là vì sao rồi, mau khích lệ ta đi mau mau khích lệ ta “.

Ngân Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt, mình cần cảm ơn Hắc Thán tìm ình nguyên nhân vì sao mình ngu ngốc sao?

Mặc Lão Đại ho hai tiếng, nếu Tiểu Bạch Si không có trí nhớ truyền thừa thì không biết nơi này cũng rất bình thường, nhin tính khí giải thích cho Ngân Tiểu Tiểu nói: “Cái gọi là cấm địa chính là nơi phải thủ hộ, độc xà chúng ta có thể tới được, nhưng người cũng cảm nhận được đó, độ ẩm nơi này thấp hơn nơi khác trên núi, nếu không phải có chuyện cần đến cấm địa thì thông thường xà sẽ không tới gần nơi này.” Mặc Lão Đại nói thầm trong lòng một câu, cấm địa này trừ độ ẩm thấp một chút cũng không khác gì chỗ khác, có việc đến cấm địa mới là lạ.

Ngân Tiểu Tiểu tỉnh ngộ, nói như vậy ba ba a cha không inh tới gần... Hẳn là cấm địa này đi? Nghĩ đến đây Ngân Tiểu Tiểu có chút không yên: “Hắc Thán, chúng ta tới đó nơi này làm gì?”

“Tìm sơn động ở lại, không phải người nói muốn tìm nơi ít xà để nghỉ ngơi sao, chỗ này là nơi ít xà nhất .”

Chỉ trong một nháy mắt, Ngân Tiểu Tiểu hoài nghi Hắc Thán cố ý tìm nơi như vậy để trả thù mình không giới thiệu nó cho Tứ ca của mình.

Ngân Tiểu Tiểu vừa muốn trả lời liền phát hiện trong tầm mắt của mình có một cái gì đó thật lớn thật tối, cả người Ngân Tiểu Tiểu cứng đờ đồng thời không quên giữ chặt cái đuôi Mặc Lão Đại phía trước, Mặc Lão Đại bị bắt dừng lại, quay đầu lại hơi có chút không kiên nhẫn hỏi Ngân Tiểu Tiểu làm sao vậy.

Ngân Tiểu Tiểu nuốt ngụm nước bọt, bò lên phía trước hai bước gần sát lại Mặc Lão Đại, cố lấy dũng khí nhìn qua nơi mình vừa thấy cái kia, vừa nhìn như thế, Ngân Tiểu Tiểu vốn cả kinh, lúc sau lại mở miệng không biết phải làm sao .

“Làm sao vậy?” Mặc Lão Đại đang bực mình lại vì Ngân Tiểu Tiểu yêu thương nhưng nhớ mà trở nên vui mừng, vì thế hỏi lại một lần.

Ngân Tiểu Tiểu không để ý Mặc Lão Đại, rời khỏi người Mặc Lão Đại bò đến thứ mình thấy, bò đến dưới chân vật kia ngẩng đầu nhìn lên xem, kết quả phát hiện mình rất tự tin về thân cao của mình, vì thế đành phải liên tục lui về sau vài bước mới dừng lại, nhìn lại vật kia, tốt lắm, lần này đã thấy rõ ràng toàn diện. Nhưng càng xem Ngân Tiểu Tiểu lại càng muốn ngắt đi.

Ngân Tiểu Tiểu trước kia là một cô nhi, chỉ tiếc luôn luôn không có ai nhận nuôi cậu, đợi cho cậu đã lớn thì càng không có người nhận nuôi, nhưng cũng may cô nhi viện ở một thành phố kinh tế phát đạt dân cư đông đúc, luôn luôn có một số người rất có tiền nhân danh từ thiện mà quyên tiền cho cô nhi viện, Ngân Tiểu Tiểu còn nhớ rõ mỗi lần có chuyện lật vặt, cô nhi viện luôn có rất nhiều rất nhiều nhà báo phóng viên đến, cô nhi bọn họ đứng ở trên đài, sẽ đối lấy ánh mắt cảm kích hoặc làm động tác gì đó để cảm ơn người quyên tiền cho bọn họ, ánh đèn loang loáng chung quanh, ánh mắt Ngân Tiểu Tiểu mở ra không nổi, cũng vì vậy cô nhi viện vẫn là có tiền nuôi nhi đồng không ai nhận nuôi đến trường, Ngân Tiểu Tiểu tốt nghiệp trung học liền thi đậu một trường đại học, nhưng cô nhi viện không có năng lực tiếp tục cung cấp cô nhi học đại học, hơn nữa, tốt nghiệp trung học cũng đã là trưởng thành, cô nhi viện không có lý do gì mà bỏ tiền ột người có năng lực kiếm tiền, nhưng may mắn lúc đó xã hội nổi lên phong trào giúp đỡ học sinh nghèo khó học đại học, Ngân Tiểu Tiểu cũng may mắn trở thành một người trong đó, lúc chọn chuyên ngành Ngân Tiểu Tiểu do dự thật lâu, cuối cùng bỏ qua lịch sử mình hứng thú nhất mà lựa chọn tài chính.

Khi đó đã biết, lý tưởng không phải vì thứ mình theo đuổi, ít nhất bây giờ không phải. Nhưng cho dù lựa chọn tài chính cũng không có cách nào ngăn cản Ngân Tiểu Tiểu hứng thú với lịch sử, trong bốn năm đại học, trừ đi học trên trường và đi làm thêm, thời gian còn lại Ngân Tiểu Tiểu đều ở trong thư viện đọc sách lịch sử, mà đọc sách lịch sử thì đương nhiên cũng lướt qua khảo cổ học, chỉ là rất ít mà thôi.

Mà trước mặt Ngân Tiểu Tiểu là một thị vệ cầm đao cao gần một thước tám làm bằng đồng đen. Ngân Tiểu Tiểu theo bản năng nhìn về phía đối diện thị vệ cầm đao đồng đen, quả nhiên, còn có một thị vệ cầm đao đồng đen giống nhau như đúc. Trên người đồng nhân đã sớm có vết tích loang lổ, nhưng vẫn có thể thấy được năm đó khi đúc ra trông rất sống động, bộ mặt đồng nhân rất lợi hại, ánh mắt đầu tiên liền làm cho lòng người run rẩy.

“Thần Đạo sao?” Ngân Tiểu Tiểu lẩm bẩm nói, “Không ngờ là đồng đen ?”

Thần Đạo, là thông đạo trước lăng mộ của đế vương cổ đại, ý là “hướng thần chi ngôn”. Lý Hiền từng viết: “Trước mộ khai đạo, xây cột đá làm mốc, nghĩa là Thần Đạo.” Căn cứ trí nhớ của Ngân Tiểu Tiểu, xây Thần Đạo làm đường dẫn vào mộ bắt đầu sau thời Hán, mà mộ đại tướng Hoắc Khứ Bệnh thời Hán là nơi được phát hiện ra Thần Đạo sớm nhất, mộ Hoắc Khứ Bệnh là do Hán Vũ Đế xây vì khen ngợi vị ái tướng này, đặc biệt chỉ định xây ở khu đồi riêng của mình, hai bên Thần Đạo là đá khắc hình cở lớn. Thần Đạo có bia mộ, Trần Kế Nho có nói: “Nhà có trạng, mộ có minh, Thần Đạo có bia, có truyền có tru (giết) có tụng có khen có mộ từ mà vẫn còn không đủ.”

[Lý Hiền: Vua Đường Trung Tông, con trai thứ sáu của Võ Tắc Thiên.

Trần Kế Nho: người đời nhà Minh tức là Trần Mị Công tài cao, học rộng trước thuật rất nhiều. Ông ẩn cư dạy học, mấy lần vua triệu ra làm quan cũng không chịu ra.]

Thật ra Thần Đạo không đơn chỉ có để vương cổ đại biết sử dụng, để vương ban ân, vương hầu quý tộc, nhà lập chiến công ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy. Mà hai bên Thần Đạo để nhiều tượng người bằng đá hoặc thạch thú, nói cách khác đa số đều là khắc đá, ngẫu nhiên cũng có đồng nhân xuất hiện, mà bây giờ trước mặt Ngân Tiểu Tiểu rõ ràng là đồng nhân.

“Hắc Thán, vì sao nơi này có đồng đen... à, thứ này?” Ngân Tiểu Tiểu nghĩ cho dù nói là đồng đen Hắc Thán cũng không hiểu, vẫn nói thẳng là thứ này tốt hơn.

Mặc Lão Đại nhìn thứ làm Ngân Tiểu Tiểu thực kích động, vật này lần đầu tiên nhìn tất cả mọi người sẽ thực ngạc nhiên: “Cụ thể ta cũng không quá rõ ràng, nhưng nghe nói thật lâu thật lâu trước kia, thứ này đã có ở đây, có xà từng hưng trí bừng bừng theo mấy thứ này đi tới.” Mặc Lão Đại quay đầu chỉ chỉ một phương hướng, ý bảo bên kia còn có rất nhiều mấy thứ này, “Nhưng bỏ đến cuối cũng không phát hiện cái gì liền bỏ qua. Dù sao thứ này không có quan hệ gì với chúng ta, cũng không có xà đi quan tâm nó nữa.”

Nghe Mặc Lão Đại nói còn có rất nhiều cái, Ngân Tiểu Tiểu thật hưng phấn, chẳng lẽ là Thần Đạo như mình đoán sao? Chẳng lẽ nơi này có một ngôi mộ? Mà thứ độc xà bộ tộc đời đời kiếp kiếp thủ hộ lấy thật ra là một tòa cổ mộ, Ngân Tiểu Tiểu không ngờ kiếp trước chưa từng thấy cổ mộ, thế nhưng trở thành xà lại có thể gặp một cái, hơn nữa nhìn qua còn là cổ mộ chưa bị khai quật, tâm Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu hoạt động, nếu mình có thể đi vào trong cổ mộ hẳn là sẽ có rất nhiều kim ngân tiền bạc châu báu đi, nghĩ vậy Ngân Tiểu Tiểu suýt chảy nước miếng, không phải là rỗng đều thực thích tiền bạc châu báu tỏa sáng linh tinh sao, như vậy thì người được xưng là “tiểu long” chúng ta cũng không thể thua kém đi! Người nói gì? Người chết? Yên tâm yên tâm, mình sẽ không động vào quan tài, ngay cả chủ mộ thất cũng không tiến vào! Huống chi còn có Hắc Thán cùng mình!

Thật ra ý nghĩ này của Ngân Tiểu Tiểu và chuyện nó muốn đi làm, người Trung Quốc có thói quen xưng là kẻ trộm mộ, bị bắt sẽ bị xử hình phạt, nhưng người không thể dùng pháp luật để quản một con rắn, cho nên phía sau, Ngân Tiểu Tiểu hoàn toàn xem mình là một con rắn.

“Chúng ta cũng đi nhìn xem đi!” Ngân Tiểu Tiểu cực kỳ hứng thú, vừa dứt lời liền dẫn đầu đi, khoe miệng Mặc Lão Đại run rẩy một chút, chấp nhận số phận bất hạnh đi theo sau Ngân Tiểu Tiểu, không phải là đi xem những sinh vật xấu xí đứng ở trên đường thôi sao, Mặc Lão Đại tỏ vẻ nó và Ngân Tiểu Tiểu còn có nhiều thời gian, lãng phí một chút cũng không sao.

Ngân Tiểu Tiểu vừa đi vừa đếm số đồng nhân hai bên, đếm tới chín mươi chín là tới cuối.

Chín mươi chín? Ngân Tiểu Tiểu nghi hoặc trong lòng lập lại một lần mấy chữ này, Trung Quốc cổ đại lấy cửu vi tôn, chín mươi chín đồng nhân đương nhiên tốt, cũng càng làm Ngân Tiểu Tiểu nhận định đây là một ngôi mộ để vương, nhưng hai bên Thần Đạo đều là đồng nhân đứng đối xứng, thấy thế nào thì cuối cùng phải là số chẵn mới đúng, hoặc là có 100 cái hoặc chín mươi tám cái, làm sao có thể sẽ xuất hiện số chín mươi chín?

Nhưng thực hiển nhiên, một kẻ gà mờ lịch sử nửa vời khảo cổ một chữ Ngũ Hành Bát Quái càng không hiểu – Ngân Tiểu Tiểu, cộng với một kẻ ngay cả nhân loại còn chưa từng thấy qua càng không biết độc xà bộ tộc thủ hộ là một tòa mộ – Mặc Lão Đại, là không thể nào biết được vì sao cuối cùng số đồng nhân hai bên Thần Đạo cộng lại chỉ có chín mươi chín cái.

Cho dù trong lòng Ngân Tiểu Tiểu tiếp tục nghi hoặc, giờ phút này cũng không có thời gian rồi đi quan tâm thứ này, ở cuối Thần Đạo là vách núi, trụ lúi làm cho người ta không trèo lên được, đây là trong mắt Mặc Lão Đại, mà ở trong mắt Ngân Tiểu Tiểu, dưới vách núi trụ lúi có một cái cửa đá.

Ngân Tiểu Tiểu không biết thước tắc bao nhiêu, giống như đồng nhân phía trước, Ngân Tiểu Tiểu chỉ biết khoảng một thước tám, nếu đổi lại là một học giả chuyên gia thì vừa ra khỏi miệng chính là tám thước bảy tắc abc gì đó, cho nên bây giờ ở trong mắt Ngân Tiểu Tiểu, cửa đá hơn ba thước, rộng chừng hai thước.

Làm Ngân Tiểu Tiểu không còn gì để nói chính là, dưới cửa đá đóng chặt có một cái lỗ nhỏ, lỗ nhỏ nhỏ đến trình độ gì sao... Thoạt nhìn là làm để cho loại sinh vật dài nhỏ như xà chui vào.

“Hắc Thán, chúng ta vào xem đi.” Ngân Tiểu Tiểu nói, nếu cửa đá đóng chặt thì mình có tìm chung quanh một vòng cũng không tìm được cơ quan, nhưng bây giờ phía dưới cửa đá có một cái lỗ nhỏ nha, cơ hội như thế tại sao mình có thể không nắm lấy!

Mặc Lão Đại nghe xong Ngân Tiểu Tiểu nói mờ mịt hỏi: “Hả? Đi đâu?”

Ngân Tiểu Tiểu không quay đầu lại đi về phía trước vài bước để sát vào lỗ nhỏ, vẫn chưa yên tâm so đo một chút, phát hiện mình muốn vào chỗ này là dư dả, vì thế yên tâm: “Vào trong lỗ nhỏ này, nhanh lên nhanh lên, ta đi vào trước!” Sau đó Ngân Tiểu Tiểu liền khấn cấp chen vào, sau đó quay đầu lại tiếp đón Mặc Lão Đại: “Hắc Thán, người mau... chút.” Ngân Tiểu Tiểu trợn tròn mắt, quay đầu lại không thấy được cái lỗ! Trước mặt là một mảnh nham thạch bóng loáng!

Mà ở trong mắt Mặc Lão Đại, tình hình là như vậy: Ngân Tiểu Tiểu bò đến trước vách núi trụi lủi bộ dạng rất vui vẻ, sau đó tiến đến trước vách núi, nói câu đi vào trong lỗ nhỏ này muốn mình cũng tiến vào, sau đó Ngân Tiểu Tiểu thế mà lại chui được trong vách núi! Tiếp tục sau đó... Không có.

Mặc Lão Đại cũng trợn tròn mắt, sững sờ chừng một phút đồng hồ mới ý thức được vừa rồi xảy ra chuyện gì, tổng kết thành câu nói đầu tiên là: không thấy Ngân Tiểu Tiểu!

42. Chương 42

Ngân Tiểu Tiểu choáng váng nhìn vách nham thạch bóng loáng, tâm lý ám chỉ “Chớ sợ chớ sợ”, một phút đồng hồ lúc sau... Mẹ người chứ không sợ! Có thể không sợ sao! Ta rõ ràng là chui vào từ lỗ nhỏ! Sao vừa quay đầu lại lỗ đã không thấy tăm hơi! Có phạm sai lầm cũng phải cho cơ hội sửa lỗi! Sao đến nơi này ta liền bị trực tiếp nhốt lại! Vẫn là cái loại nhốt không biết có thể đi ra ngoài hay không!

Nhưng bây giờ cho dù oán hận thế nào cũng không có cách nào đi ra ngoài, Ngân Tiểu Tiểu đành phải chấp nhận số phận bất hạnh tìm kiếm phương pháp có thể đi ra ngoài. Ngân Tiểu Tiểu thật cẩn thận quay đầu lại nhìn phía sau mình, tối đen một mảnh, mặc dù nói xà có thể nhìn ban đêm, có thể dùng tia hồng ngoại để quan sát bốn phía gì đó, Ngân Tiểu Tiểu không rõ ràng lắm, nhưng nhìn quen bên ngoài sáng ngời rồi, cho dù ở trong không khí hắc ám, Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ chỉ có thể nhìn ra một mảnh tối đen phía trước là trống trải, cũng có thể đi, nhưng nếu như có thể từ chỗ đang đứng tìm được lối ra mình sẽ càng vui vẻ hơn.

Ngân Tiểu Tiểu chưa từ bỏ ý định tìm tới tìm lui vách nham thạch bóng loáng phía sau, lại theo nham bích bò qua lại lên xuống, Ngân Tiểu Tiểu căn cứ độ rộng mình bò sát, càng thêm tin tưởng mình đây là cửa đá mình thấy ở bên ngoài, nhưng lỗ nhỏ dưới cửa đá thật sự không thấy.

Đến cuối cùng Ngân Tiểu Tiểu không thể không hết hi vọng, đành phải quay đầu lại nhìn chằm chằm mảnh hắc ám kia, bây giờ xem ra chỉ có thể đi lên phía trước. Ngân Tiểu Tiểu hít một hơi thật sâu, tự nhận là đã xây dựng xong tâm lý, run rẩy bò từng bước nhỏ vào một mảnh hắc ám phía trước. Cứ đi bước nhỏ một lúc sau, bốn phía đột nhiên phát sáng.

“A a a a —————” Ngân Tiểu Tiểu hoàn toàn bị hù sợ, vừa thét chói tai vừa quay đầu lại, “Đừng” một tiếng, đầu đụng phải phía vách nham thạch phía sau.

Không biết là bị dọa hay là đụng đau, nước mắt Ngân Tiểu Tiểu rơi xuống, rốt cuộc mình đắc tội ai! Hắc Thán người ở đâu ở nơi nào a a a! Thật đáng sợ!

Bốn phía sáng lên rồi chuyện gì cũng không xảy ra, Ngân Tiểu Tiểu ở vách nham thạch một lúc sau, rốt cục lại xoay người một lần nữa, mắt còn ngân ngấn nước, không có biện pháp, Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ chỉ cần mình không bị hù chết thì phải đi xuống tiếp.

Ngân Tiểu Tiểu xoay đầu cũng biết bốn phía sáng lên là chuyện gì xảy ra. Bây giờ nơi Ngân Tiểu Tiểu đứng hẳn là đường vào cổ mộ, đường vào mộ rộng chừng hai thước, hai bên trên vách tường điêu khắc bích hoạ, trừ bích hoạ, hai bên vách tường cách ba thước còn có một ngọn nến, mà nguyên nhân sáng lên không nhầm thì là do nến bị đốt lên. Truyện được đăng tại phanhucac01.wordpress

Đường vào mộ đương nhiên chỉ có mình Ngân Tiểu Tiểu, nến đương nhiên không phải do Ngân Tiểu Tiểu đốt, Ngân Tiểu Tiểu nghĩ, hẳn là đường vào mộ thiết trí khi có người (?) tiến vào nến sẽ được châm lên,

tuy rằng Ngân Tiểu Tiểu không biết vì sao lại như vậy, nhưng không thể nghi ngờ, bây giờ chỉ có nghĩ như vậy mới có thể khiến cho lá gan Ngân Tiểu Tiểu lớn một chút .

Lần này Ngân Tiểu Tiểu lại bắt đầu bò sát về phía trước, nhưng rất chậm, lúc này Ngân Tiểu Tiểu đang nhìn bức họa hai bên vách tường.

Ngân Tiểu Tiểu đánh giá bức họa một chút, phát hiện bức họa xem từ phải sang trái, đây hẳn là có liên quan đến trật tự đọc sách của cổ nhân, một bức bức họa rất lớn, Ngân Tiểu Tiểu đoán chừng bức bức họa này rộng khoảng ba thước, độ cao dĩ nhiên là độ cao của vách tường – ba thước, hơn nữa bức họa điêu khắc vô cùng tinh tế tỉ mỉ.

Kế tiếp Ngân Tiểu Tiểu đầu ngăm cứu bức họa, dù sao nhìn bức họa có đôi khi sẽ phát hiện ra một vài tin tức quan trọng về một ngôi mộ này, thậm chí có người rất lợi hại, bằng vào bức họa là có thể biết chủ nhân mộ là ai.

Tấm bức họa đầu tiên là hai người con trai, một là hài tử hơi lớn một chút, bộ dáng thanh tú, giữa lông mày mang theo dung túng cùng sùng nịch, hài tử còn lại vẫn nhỏ tuổi, nhìn ra được còn mang theo sự hồn nhiên chỉ thuộc về độ tuổi nhi đồng, hai người con trai tay nắm, tươi cười thực sáng lạn, nhìn ra được hai người này quan hệ hẳn tốt lắm. Tấm bức họa thứ hai có một cổ quan tài nổi bật hẳn lên, nhìn bố trí bốn phía hẳn là đang vẽ linh đường, phía dưới có hai người quỳ, hẳn là hai người con trai ở tấm bức họa đầu tiên, trên bức họa chỉ điêu khắc bóng dáng, nhưng vẫn nhìn ra được hai người con trai đã trưởng thành đó.

Ngân Tiểu Tiểu tiếp tục đi về phía trước, nhìn tấm bức họa thứ ba, ừm, tấm bức họa này có bối cảnh hẳn là ở tấm cung, có thể thấy một người ngủ trên giường, còn có một người ở trước bàn châm nến đọc bài, Ngân Tiểu Tiểu nhìn ra người châm đèn đọc bài hẳn là hài tử hơi lớn kia, bộ dạng thoát nhìn khoảng mười ba mười bốn tuổi, nói như vậy người ngủ trên giường hẳn là hài tử nhỏ kia, tấm bức họa thứ tư vẫn là tấm cung, hài tử lớn tuổi thần tình lo lắng ngồi ở bên giường, người nằm trên giường hẳn là bị bệnh rất nặng. Tấm bức họa thứ năm ngoài Ngân Tiểu Tiểu dự kiến, là một cuộc chiến tranh, khắc họa hai quân đối chọi, một phương nhiều người một phương ít người, phương nhiều người khắc một kẻ vô cùng bắt mắt, Ngân Tiểu Tiểu nhận ra đó là nam hài tử thanh tú, nhưng lúc đó hẳn đã trưởng thành, hẳn đã mười bốn mười lăm, mà phía sau phương ít người hình như còn có cái gì, thoát nhìn giống như đang thủ hộ cái gì đó, nhưng người điêu khắc không điêu khắc ra, Ngân Tiểu Tiểu cũng không biết là cái gì. Tấm bức họa thứ sáu là quân đội chúc mừng chiến thắng trở về, đi đầu vẫn là thiếu niên thanh tú, giờ phút này thiếu niên thanh tú ôm lấy hài tử trong bức họa, hẳn là đang chúc mừng thiếu niên thanh tú thắng lợi trở về, Ngân Tiểu Tiểu âm thầm nghĩ.

Tấm bức họa thứ bảy, chắc, Ngân Tiểu Tiểu nhìn kỹ, hẳn là đang đại hôn, cảnh tượng rất náo nhiệt, bởi vì có rất nhiều người (...), chú rể là thiếu niên thanh tú, Ngân Tiểu Tiểu theo bản năng tìm hài tử còn lại trên bức họa, nếu quan hệ của hai người thật tốt thì đại hôn của thiếu niên thanh tú hẳn là hài tử kia cũng tới, kết quả Ngân Tiểu Tiểu thật sự thấy được hài tử kia ở góc sáng sủa của bức họa, nhưng làm Ngân Tiểu Tiểu nghi hoặc là, giữa lông mày hài tử kia lộ vẻ lo lắng phần hận làm Ngân Tiểu Tiểu hoảng sợ, Ngân Tiểu Tiểu không khỏi hoài nghi hai người kia đều thích cô dâu, kết quả cuối cùng thiếu niên thanh tú cưới được mỹ nhân về, hài tử kia liền hận thiếu niên thanh tú. Tấm bức họa thứ tám, trong lòng thiếu niên thanh tú ôm một cái đứa bé, giữa lông mày lộ vẻ yêu chiều đứa bé trong lòng, bên cạnh thiếu niên thanh tú đứng là hài tử trốn trong góc phòng ở bức họa trước, bởi vì thiếu niên thanh tú cúi đầu nên không thấy được biểu cảm của người đứng bên cạnh hẳn, mà ghen ghét trong mắt người đối với đứa bé trong lòng thiếu niên thanh tú giờ phút này không che dấu mà biểu đạt ra.

Ngân Tiểu Tiểu rất nhanh bò lên phía trước, bức họa thứ chín là.. Đẳng cơ? ừ, đúng vậy, là đẳng cơ, ngồi ở vương tọa là thiếu niên thanh tú, Ngân Tiểu Tiểu nhìn người hành lễ cúi lạy phía dưới một vòng, tìm được một người khác đang quỳ gối vị trí đầu tiên, Ngân Tiểu Tiểu chắc lưỡi, xem ra cuối cùng thiếu niên thanh tú đã trở thành hoàng thượng, vậy một người khác không chiếm được cang hân thiếu niên thanh tú a, Ngân Tiểu Tiểu quyết định gọi người kia là thiếu niên âm hiểm, Ngân Tiểu Tiểu cứ cảm thấy người này cuối cùng sẽ là ra điều gì đó yêu thiêu thân, sau đó Ngân Tiểu Tiểu quay đầu nhìn về phía bức họa thứ mười, sau đó Ngân Tiểu Tiểu rất muốn chớp chớp mắt, đáng tiếc không có khả năng, bức họa thứ mười là thiếu niên thanh tú nhắm mắt nằm ở trong quan tài, miệng hình như ngậm cái gì đó, ý là thiếu niên thanh tú đã chết rồi sao? Cứ chết như vậy? Ngân Tiểu Tiểu lại quay đầu nhìn bức họa thứ chín, tấm trước đẳng

cơ tám sau đã chết? Khó tiếp thụ a! Không phải là do thiếu niên âm hiểm kia làm đi? !Truyện được đăng tại phuanhcac01.wordpress

Ngân Tiểu Tiểu vội vàng đi xa lên trước, nhìn bức hoạ thứ mười một, trong bức tranh thiếu niên âm hiểm mặc vào trang phục giống thiếu niên thanh tú, ra là sau khi thiếu niên thanh tú chết, thiếu niên âm hiểm đã trở thành hoàng thượng, dưới chân quỳ vài người, nhìn hẳn là đang bàn bạc sự tình gì đó, càng nhìn Ngân Tiểu Tiểu càng xác định ý niệm “Thiếu niên thanh tú bị thiếu niên âm hiểm hại chết ” trong lòng. Nội dung bức hoạ thứ mười hai, là đang xây dựng một lăng mộ cỡ lớn, thiếu niên âm hiểm về mặt âm trầm nhìn chăm chăm lăng mộ. Bức hoạ thứ mười ba lại là chiến tranh, phe thiếu niên âm hiểm đánh phe còn lại hoa rơi nước chảy, Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên ý thức được trận chiến tranh này và trận chiến thiếu niên thanh tú đánh phía trước là cùng một kẻ địch, bởi vì trang phục hai người rõ ràng đều giống nhau, hơn nữa đều là dân tộc thiểu số, điểm này Ngân Tiểu Tiểu thật không dám xác định, bức hoạ thứ mười bốn, đây là? Ngân Tiểu Tiểu trừng lớn hai mắt, diễn viên đương nhiên vẫn là thiếu niên âm hiểm, ở đối diện thiếu niên âm hiểm là người bị trói chặt đông nghìn nghịt, có binh lính có dân thường, nữ có nam có trẻ có già có, bên kia có binh lính đang không ngừng giết hại những người này, căn cứ vào trang phục, Ngân Tiểu Tiểu khẳng định vẫn là người của dân tộc thiểu số mình nghĩ kia, thiếu niên âm hiểm muốn diệt tộc sao?

Tiếp tục chuyển tới bức hoạ thứ mười lăm, thiếu niên âm hiểm cầm một thanh kiếm, về mặt diện cuồng âm trầm, gươm kiếm chặt rớt đầu người bị trói chặt quỳ gối trước mặt mình, bức hoạ thứ mười sáu đồng thời cũng là một bức cuối cùng, thiếu niên âm hiểm ngồi ngay ngắn trên vương vị, mặt không chút thay đổi, Ngân Tiểu Tiểu lại cảm thấy trong mắt thiếu niên âm hiểm có cô đơn cùng bi thương thật sâu.

Bức hoạ đến đây là ngừng, Ngân Tiểu Tiểu lại lật lại trong lòng một lần nữa, đến cùng có phải thiếu niên âm hiểm có giết chết thiếu niên thanh tú hay không, Ngân Tiểu Tiểu không dám khẳng định , thật ra vừa nhìn như vậy, người có hiềm nghi khá lớn là thiếu niên âm hiểm, nhưng nhìn đến mấy bức tranh cuối cùng, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy không phải thiếu niên âm hiểm làm, được rồi, thật ra dù là ai làm cũng không liên quan gì đến Ngân Tiểu Tiểu, dù sao cũng không biết là chuyện bao nhiêu năm trước, bây giờ Ngân Tiểu Tiểu chỉ muốn biết đến cùng thì ngôi mộ này là của ai, rốt cuộc là thiếu niên thanh tú, hay là thiếu niên âm hiểm, cũng có thể là hai người đồng táng ở trong này? Ngân Tiểu Tiểu nghĩ đến khả năng này lắc đầu, lật lại đáp án thì khả năng này quá nhỏ được không.

Còn có, thiếu niên thanh tú và thiếu niên âm hiểm này rốt cuộc là ai? Ngân Tiểu Tiểu nhớ lại các triều đại để vương một lần cũng không tìm được một đáp án thích hợp, thông qua người và trang phục trong bức hoạ, Ngân Tiểu Tiểu chỉ biết là để vương thời xa xưa một chút, cụ thể là khi nào, Ngân Tiểu Tiểu càng không biết, lý luận cùng thực hành cái gì, vốn không phải một chuyện được không! Ai nha! Ngân Tiểu Tiểu dùng cái đuôi vồ ót của mình, thế giới này không nhất định là thế giới của mình, lịch sử không giống cũng rất bình thường, mình không nên nghĩ nhiều như vậy, bây giờ nên tìm cách đi ra ngoài mới là quan trọng nhất.

Xóa ý tưởng dư thừa trong lòng, Ngân Tiểu Tiểu suy nghĩ kế tiếp cần làm gì, bây giờ trước mặt Ngân Tiểu Tiểu trước ba cửa đá, Ngân Tiểu Tiểu nghĩ xem nên chọn cửa nào nhưng rất nhanh Ngân Tiểu Tiểu liền biết mình không cần quan tâm vấn đề này, bởi vì phía dưới cùng cửa đá bên trong xuất hiện một cái lỗ nhỏ, giống cái lỗ mà Ngân Tiểu Tiểu lao vào y như đúc.

Ngân Tiểu Tiểu lại muốn khóc, rốt cuộc là sao lại thế này a uy! Rốt cuộc là người nào thiếu đạo đức đùa như vậy! Mình sợ thật được chứ! Đây không phải là ép mình đi vào cửa này sao!

Ngân Tiểu Tiểu không phục, nó cảm giác mình không thể cứ nhận thua như vậy! Vạn nhất người mở động này ình... là chủ nhân nơi này...muốn hại mình thì làm sao bây giờ! Vì thế Ngân Tiểu Tiểu nỗ lực tìm kiếm biện pháp đi vào hai cửa đá khác, không có kết quả, Ngân Tiểu Tiểu đành phải bỏ qua, chấp nhận số phận bất hạnh đi vào cái lỗ nhỏ đã tràn ngập ánh sáng kia.

Bò qua lỗ nhỏ, Ngân Tiểu Tiểu nhìn lại, quả nhiên lỗ nhỏ lại không thấy.

43. Chương 43

Ngân Tiểu Tiểu quay đầu lại trong lòng vừa an ủi mình, may quá may quá, lúc này đi vào ít nhất có nền sáng, tốt hơn lúc vừa chui vào một mảnh tối đen nhiều lắm, nhưng nếu đi vào liền quay ra ngoài là tốt nhất,

nếu trực tiếp trở về bên cạnh Hắc Thán thì tốt rồi, không biết Hắc Thán thấy mình đột nhiên biến mất có thương tâm hay không, Ngân Tiểu Tiểu nghĩ đi nghĩ lại lại nghĩ trật, nhưng điều này cũng không thể trách nó, hài tử này bây giờ chịu áp lực quá lớn a.

Phục hồi tinh thần lại Ngân Tiểu Tiểu đánh giá chung quanh nơi này một chút, chắc chắn, lại là một đường vào mộ, vẫn là cái loại nhìn không thấy cuối, con đường vào mộ này dài bao nhiêu a.

Ngân Tiểu Tiểu vừa đi vừa nhìn vách tường đường vào mộ, mặt trên vẫn khắc bức họa, nhưng làm Ngân Tiểu Tiểu kinh ngạc là bức họa khắc không giống đường vào mộ lúc nãy, mà chỉ có mình thiếu niên thanh tú, Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu đi về phía trước, bức họa hai bên không ngừng biến hóa, chỉ có một mình thiếu niên thanh tú, hoặc cười hoặc khóc, hoặc vui sướng hoặc bị thương, có khuôn mặt nghiêm túc, có nằm trên giường ngủ say, có mặt bắt đấm đĩ, có trong mắt mang sủng nịch, Ngân Tiểu Tiểu ảo giác hình như mình đang xâm nhập một triển lãm điêu khắc, chủ đề triển lãm là thiếu niên thanh tú. Như vậy xem ra, ngôi mộ này ít nhất không phải do thiếu niên thanh tú tự mình xây dựng, phải tự kỷ tới trình độ nào mới có thể khắc hết hình mình lên trên vách tường đường vào mộ!

Biến cố ngay lúc Ngân Tiểu Tiểu đang hốt hoảng, nghe đường vào mộ truyền đến tiếng mũi tên nhọn phá xuyên không khí mà tới thì thân mình Ngân Tiểu Tiểu phản ứng còn nhanh hơn đầu óc, nửa người đứng lên nháy mắt nằm xuống, Ngân Tiểu Tiểu trợn tròn mắt thấy cung tên rậm rạp bắn qua đầu mình, ở trong lòng tự may mắn mình biến thành một con rắn, nếu là một người cho dù nằm cũng là sẽ bị đâm thành tổ ong vò vẽ a!

Đợi cho cung tên bắn xong, Ngân Tiểu Tiểu lại nằm trên mặt đất hai phút, ai biết có còn cung tên bị kẹt chưa bắn đi ra hay không, vạn nhất mình vừa mới đứng lên đã bị bắn thì làm sao bây giờ!

Ngân Tiểu Tiểu theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua, hi vọng thấy cái lỗ nhỏ lại xuất hiện biết bao, đáng tiếc kỳ tích không xảy ra, Ngân Tiểu Tiểu đành phải nơm nớp lo sợ tiếp tục đi phía trước, lần này pháp lệ thật cẩn thận cộng thật cẩn thận, ai biết con đường vào mộ này có còn cơ quan thứ hai hay không!

Cho nên khi lại nghe được tiếng mũi tên nhọn xuyên phá không khí truyền đến thì Ngân Tiểu Tiểu phản ứng nhanh nằm vật xuống, nhưng làm Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy buồn bực là, trên đầu mình cũng có mũi tên bắn xuống, nhưng may là số lượng không nhiều lắm, Ngân Tiểu Tiểu đành phải lật người lại rất nhanh, chuyển đầu về phía trên đường vào mộ, qua lại giẫy dụa thân mình tránh né tên phía trên bắn xuống, xoay xoay trái xoay xoay phải... Ngân Tiểu Tiểu cảm giác nếu mình đi làm trong đoàn xiếc thú nhất định có thể nổi tiếng!

Lúc Ngân Tiểu Tiểu cảm giác mình xoay không nổi nữa, rốt cục cơ quan thứ hai cũng bắn tên xong rồi, Ngân Tiểu Tiểu lộ bụng ở nguyên tại chỗ thở hổn hển nửa ngày, muốn mạng xà sao! Một chết mình! Ngân Tiểu Tiểu tuyệt không thừa nhận là vì bình thường mình quá ít vận động!

Ngân Tiểu Tiểu nhìn phía trước còn có ít nhất một phần ba đường thì không bình tĩnh được nữa, dựa theo Ngân Tiểu Tiểu phỏng đoán, phía trước khẳng định còn có cơ quan thứ ba! Trong chốc lát có phải còn có cung tên từ mặt đất hướng về phía trên bắn a a a a! Đáng tiếc cho dù biết phía trước còn có cơ quan, Ngân Tiểu Tiểu cũng không thể không đi, phía sau không đường được không!

Ngân Tiểu Tiểu thật cẩn thận né qua cung tên trên mặt đất, đã không còn trí óc để quan tâm có thể né không khởi động cơ quan hay không, theo Ngân Tiểu Tiểu thấy, cơ quan này không giống như cơ quan không cẩn thận đụng tới hoặc đạp phải, càng giống như chỉ cần đi qua con đường vào mộ thì nhất định sẽ gặp cơ quan, cho nên mình bò hết đường vào mộ thì nhất định sẽ trúng toàn bộ cơ quan trên đường.

Ngân Tiểu Tiểu đoán không sai, người xây dựng lăng mộ này chắc sẽ không làm cho người ta thuận lợi lấy bất cứ thứ gì trong lăng mộ, người tiêng vào hẳn phải chết —— đáng tiếc quên không tính phi nhân loại đi vào.

Tựa như Ngân Tiểu Tiểu đoán đường vào mộ này còn có cơ quan thứ ba, lúc Ngân Tiểu Tiểu sắp đến cuối đường vào mộ thì cơ quan bị mở ra .

Ngân Tiểu Tiểu đang rơi tự do, trong quá trình không ngừng rơi xuống còn mua vui trong khổ sở mà nghĩ vấn đề “Bây giờ nên cả tòa lăng mộ đều bị đốt sáng lên “. Đúng vậy, cho dù trong quá trình rơi xuống, Ngân Tiểu Tiểu cũng đã phát hiện mình rơi đến nơi nào thì nơi đó sẽ bừng sáng.

“Bùm ——” Ngân Tiểu Tiểu an toàn chạm đất, may quá may quá, không bị ngã chết.

Đáng tiếc lúc Ngân Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn bốn phía thì Ngân Tiểu Tiểu ước gì vừa rồi ngã chết quên đi. Ngân Tiểu Tiểu lại thành công khóc lên, vừa thét chói tai vừa trốn đến góc sáng sủa, cố gắng lui thành một quả táo lớn—— đương nhiên, đó là không có khả năng.

Được rồi, bây giờ nói trước rốt cuộc Ngân Tiểu Tiểu nhìn thấy cái gì.

Mộ thất Ngân Tiểu Tiểu rơi xuống rất lớn rất lớn, rất cao rất cao, ở chính giữa mộ thất, có một tòa Kim Tự Tháp, một tòa Kim Tự Tháp do đầu người dựng lên, càng làm cho người e ngại là đầu người không phải đầu lâu, mà là đầu người còn mang theo da thịt chân chính!

Những đầu người này còn mang theo vẻ mặt một giây cuối cùng trước khi chết, tuyệt vọng, thống khổ, oán hận, hoảng sợ. Có vài người mắt vẫn mở miệng há to, hình như một giây chửi ầm lên đã bị người chặt đầu, thậm chí có đầu người khoe miệng còn mang theo một nụ cười quỷ dị, trợn tròn mắt nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu.

Nếu Ngân Tiểu Tiểu dám quay đầu lại cẩn thận xem xét, nói vậy liền thấy đỉnh Kim Tự Tháp đầu người bây giờ có mấy đầu người có chút quen mắt, đúng là đã xuất hiện trong bích họa ở đường vào mộ đầu tiên, là mấy người bị thiêu niên âm hiểm chặt bỏ đầu. Đáng tiếc Ngân Tiểu Tiểu sẽ không cẩn thận xem xét như vậy.

Mà trong mộ thất, trừ một tòa Kim Tự Tháp đầu người này, cái gì cũng không có.

Ngân Tiểu Tiểu ở trong góc khóc đủ rồi thét đủ rồi, thuận tiện còn mơ mơ màng màng ngủ một giấc —— này này! Lá gian người có phải quá lớn hay không —— rốt cục Ngân Tiểu Tiểu quyết định muốn tìm đường đi ra.

Ngân Tiểu Tiểu cố ý xem nhẹ Kim Tự Tháp đầu người ở chính giữa mộ thất, chỉ nhìn vách tường bốn phía xung quanh mộ thất, hy vọng có thể tìm được một cái cửa đi ra, trời cao không phụ xà có tâm, Ngân Tiểu Tiểu rất hưng phấn phát hiện một cái cửa đá tồn tại, cửa đá bị Kim Tự Tháp đầu người che lấp chỉ lộ ra một chút, nếu không phải là thị lực Ngân Tiểu Tiểu tốt thì không nhất định có thể thấy, nhưng làm Ngân Tiểu Tiểu buồn bực là cửa đá kia dường như là đối diện Ngân Tiểu Tiểu, nói cách khác Ngân Tiểu Tiểu cần đi qua mộ thất mới có thể đến nơi đó, mặc dù nói đi ngang qua mộ thất là lựa chọn gần nhất, nhưng Ngân Tiểu Tiểu sẽ không làm như vậy! Mà cò theo vách tường cò đi tới trước cửa đá.

Ngân Tiểu Tiểu ở trước cửa đá đợi nửa ngày cũng không phát hiện cái lỗ nhỏ đã từng xuất hiện hai lần, xem ra cửa đá này phải tự mình mở? Ngân Tiểu Tiểu đành tìm kiếm cách mở cơ quan cửa đá, vừa cầu nguyện nó đừng ở phía trên cửa đá.

May mà lúc này ông trời phù hộ Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu phát hiện một khoi đá nhô lên dưới cửa đá, chỉ tiếc khí lực Ngân Tiểu Tiểu quá nhỏ, thử hai lần cũng không đè xuống được, Ngân Tiểu Tiểu nghỉ một chút, hít sâu một hơi, hô to một tiếng, sau đó chống đầu lên trên tảng đá liều mạng đè xuống, lúc này đây cuối cùng cũng thành công, cửa đá chậm rãi được mở ra, Ngân Tiểu Tiểu thở ra một hơi.

“Lộc cộc lộc cộc...”

Ngân Tiểu Tiểu cứng ngắc lại, ánh mắt liều mạng cố gắng không nhìn về phía sau, thanh âm này, thanh âm này, giống như là có cái gì đó lăn xuống, này mộ thất có cái gì? Có một tòa Kim Tự Tháp đầu người! Đồ vật gì lăn xuống phát ra thanh âm? Là có đầu người từ Kim Tự Tháp lăn xuống đây a uy!

Ngân Tiểu Tiểu lại thét chói tai một tiếng, bắt chập mặt sau cửa đá có cái gì, mạnh mẽ vọt vào, cửa đá sau khi tiến vào rất nhanh đóng lại. Vội vàng lùi qua cửa đá trong lúc vô ý Ngân Tiểu Tiểu quay đầu lại nhìn thoáng qua, tại nơi mình vừa mới đứng không xa có một cái đầu hai mắt giận trừng đang hung hăng nhìn mình chằm chằm, thậm chí không biết có phải là lỗi giác của Ngân Tiểu Tiểu hay không, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy cái đầu này còn không ngừng di động.

Cho nên khi Ngân Tiểu Tiểu thấy rõ mình đứng ở chỗ này cũng không có cảm thấy rất đáng sợ.

Hài cốt chồng chất như núi cũng chỉ như vậy, Ngân Tiểu Tiểu cảm thán, mộ thất này còn lớn hơn mộ thất vừa rồi, tại...giữa mộ thất là một ngọn núi, à, phía trước nói qua, hài cốt chồng chất như núi, nói cách khác

ngọn núi này là do hài cốt chồng chất mà thành, không giống với kim tự tháp do đầu người có da có thịt xếp thành bên kia, chỗ ngồi này do hài cốt chồng chất thành núi nhỏ quả thật xương người, bây giờ Ngân Tiểu Tiểu đã chết lặng cũng dám cẩn thận nhìn xem ngọn núi nhỏ này, nhìn hồi lâu rốt cục ý thức được một vấn đề —— trên ngọn núi này có xương đùi có xương bắp chân có xương cánh tay có xương ngực, chỉ không có đầu lâu!

Điều này ý nghĩa như thế nào? Ngân Tiểu Tiểu dường như trong nháy mắt đã nghĩ rõ một việc, xương cốt này là cùng một nơi với đầu người mộ thất bên kia! Đầu tại mộ thất đó, mà bộ phận cơ thể người còn lại ngay tại trước mặt Ngân Tiểu Tiểu!

Nghĩ thông suốt Ngân Tiểu Tiểu tỏa ra hàn khí che kín toàn thân, Ngân Tiểu Tiểu dường như cảm giác nó là một xà có nhiệt độ ổn định đã biến thành xà máu lạnh.

Phải nói là họa vô đơn chí, ngay thời gian Ngân Tiểu Tiểu cứng đờ, Ngân Tiểu Tiểu lại càng tận mắt nhìn thấy một màn khiến lòng nó run sợ, ngọn núi nhỏ do xương cốt tạo thành này giống như còn sống, thể nhưng bắt đầu tự lắp ráp, đến cuối cùng còn hợp thành một bộ xương người chỉ thiếu đầu lâu! Sau khi lắp ráp xong hài cốt lung la lung lay chạy tới chỗ Ngân Tiểu Tiểu!

Có một còn có hai, hài cốt đầu tiên lắp ráp thành công càng ngày càng nhiều xương cốt bắt đầu lắp ráp, càng ngày càng nhiều hài cốt đứng lên đi về phía Ngân Tiểu Tiểu.

Hài cốt đầu tiên đi đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, thậm chí khom người xuống muốn dùng tay toàn xương nắm Ngân Tiểu Tiểu. Rốt cục Ngân Tiểu Tiểu cũng có thể điều khiển thân mình cứng ngắc dễ dàng tránh thoát hài cốt tập kích, nhưng càng ngày càng nhiều hài cốt đến gần Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu đành phải vừa bỏ sát rất nhanh vừa tránh né vừa nghĩ biện pháp đi ra ngoài. May mà Ngân Tiểu Tiểu là rắn, đi mau lại lùn, nhanh đến đại quân hài cốt trong chốc lát còn không có cách bắt được Ngân Tiểu Tiểu.

Trong chốc lát sau, Ngân Tiểu Tiểu thể nhưng nghe được bên kia cửa đá mình vừa tới truyền đến tiếng đánh “... Đông... Đông... Đông...”, phản ứng đầu tiên của Ngân Tiểu Tiểu chẳng lẽ là bên kia có người? Lập tức phản ứng lại, làm sao có thể có người! Bên kia chỉ có đầu người! tưởng tượng như vậy, Ngân Tiểu Tiểu chỉ biết bên kia xảy ra chuyện gì, nhất định là đầu người bên kia va chạm vào cửa đá muốn lại đây!

Cái gì? Người nói đầu người làm sao có thể va chạm cửa đá? Không thấy được xương cốt còn có thể tự động lắp ráp sao! Đầu người va chạm cửa đá có gì không thể! Huống chi xương cốt này và đầu người còn là người một nhà ! Người ta muốn đoàn viên chẳng lẽ sai sao? ? ! !

Nhưng thực hiển nhiên, cục diện bây giờ thật bất lợi với Ngân Tiểu Tiểu, chạy nửa ngày còn phải tránh né xương cốt, tiếng đánh bên kia cửa đá cũng càng lúc càng lớn, Ngân Tiểu Tiểu đã có cảm giác thể lực lẫn tâm lực của mình sắp không kiên trì nổi rồi, chẳng lẽ mình phải chết ở chỗ này? Ngân Tiểu Tiểu thật không có khả năng nhận điểm này ! Không nói ba ba a cha Đại ca Nhị ca Tam ca Tứ ca Ngũ Ca A Lục Hắc thúc Hồng thúc Lam thúc Lam Nhất Nhất Hồng Nhị Nhị Lam Tam Tam Lam Tứ Tứ, ngay cả Hắc Thán mình còn chưa tính đâu! Tại sao có thể đã chết được!

Không biết là trời xanh nghe được Ngân Tiểu Tiểu kêu cứu, hay là thứ man Ngân Tiểu Tiểu vào cũng không muốn Ngân Tiểu Tiểu cứ chết như vậy, lúc Ngân Tiểu Tiểu sắp chạy không nổi, lỗ nhỏ xuất hiện lần thứ ba.

Ngân Tiểu Tiểu không chút suy nghĩ liền trực tiếp chui vào lỗ nhỏ, lỗ nhỏ liền biến mất lúc Ngân Tiểu Tiểu lao vào, mà Ngân Tiểu Tiểu, lại một lần nữa lâm vào trong bóng đêm.

44. Chương 44

Mặc dù đang ở trong cổ mộ một mảnh hắc ám đủ dọa xà, nhưng vừa mới trải qua đe dọa bị xương cốt cùng đầu người rượt đuổi, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy cho dù là hắc ám cũng không có đáng sợ như vậy .

Ngân Tiểu Tiểu đứng ở tại chỗ thở hổn hển mới cảm thấy được dễ chịu một chút, ở trong lòng âm thầm thề dục lúc đi ra ngoài nhất định phải tăng cường rèn luyện thời thời khắc khắc đi theo Hắc Thán, thở dốc trong chốc lát Ngân Tiểu Tiểu mới thật cẩn thận quan sát bốn phía, cho nên nói thân là một con rắn nhìn ban đêm mạnh hơn con người nhiều.

Như vậy vừa nhìn, Ngân Tiểu Tiểu mới phát hiện mình bây giờ ở trong một không gian rất nhỏ, nhưng lại không bằng phẳng, giống như là, giống như là một cái ống dẫn, hơn nữa còn dốc lên, mình bây giờ đang ở đáy ống dẫn, muốn theo ống dẫn đi ra ngoài chỉ có một con đường, thì phải là hướng lên trên.

Ngân Tiểu Tiểu chỉ do dự một giây đồng hồ mà bắt đầu hướng lên trên đi, bây giờ chỉ có một con đường này không phải sao? Hướng chỉ mình tuyệt không hi vọng tiếp tục trở lại nơi mới này! So sánh thì chọn một con đường không biết dẫn tới đâu vẫn tốt hơn.

Ngân Tiểu Tiểu cũng không biết mình bò bao lâu nhưng khi thấy phía trước truyền đến ánh sáng thì Ngân Tiểu Tiểu không thể nghi ngờ là thấy được hi vọng, liền chạy ra khỏi nơi tương tự ống dẫn này, nghênh đón ánh sáng tới, nhìn kỹ, đây không phải là con đường thứ hai vừa mới vào mộ sao, hơn nữa còn ở điểm cuối, Ngân Tiểu Tiểu tiếp tục tìm, cơ quan vừa rồi mình rơi xuống đã khôi phục lại, một chút cũng nhìn không ra là nơi đáng sợ kia.

Đợi cho Ngân Tiểu Tiểu quan sát xong tiếp tục quay đầu lại, phát hiện nơi mình vừa mới ra tới quả nhiên lại không thấy, Ngân Tiểu Tiểu run rẩy khòe miệng một chút, rốt cuộc là ai đùa giỡn mình a uy!

Quên đi, Ngân Tiểu Tiểu rất lạc quan an ủi mình, ít nhất lỗ nhỏ kia luôn xuất hiện cứu mình là sự thật, mình không cần truy cứu chuyện này, bây giờ quan trọng nhất vẫn là hy vọng có thể tìm được phương pháp đi ra ngoài, cũng không biết mình ở chỗ này đã bao lâu, có chút đói bụng rồi.

Ngân Tiểu Tiểu Nhất vừa nghĩ chờ đi ra ngoài để Hắc Thán bắt đồ ăn ngon ỉnh vừa quan sát có đường vào mộ không. Giống điểm cuối con đường vào mộ thứ nhất, cuối đường vào mộ thứ hai cũng có ba cánh cửa, chính giữa có một cánh cửa, mà hai cánh cửa bên cạnh lại là một cánh cửa trái một cánh cửa phải, Ngân Tiểu Tiểu đợi nửa ngày lỗ nhỏ cũng không xuất hiện, Í? Chẳng lẽ lúc này là muốn mình tùy tiện chọn một cánh cửa sao?

Chủ mộ thất thông thường sẽ ở giữa, nói cách khác nếu muốn tới huyết chủ mộ thất, lựa chọn cánh cửa ở giữa mới chính xác, cho dù mở cửa chưa chắc đã trực tiếp đi vào chủ mộ thất, nhưng đi một đoạn chỉ sợ cũng phải đến, nhưng Ngân Tiểu Tiểu rất bài xích chủ mộ thất, mặc dù trong mộ thất thứ đáng giá nhất nhất định là ở trong mộ chủ, nhưng Ngân Tiểu Tiểu bây giờ thân là một con rắn, lấy được bảo bối đáng giá cũng không hữu dụng! Sợ cũng chỉ có thể xem cho đã nghiệm thôi, hơn nữa, xác chết của mộ chủ cũng nhất định ở trong chủ mộ thất, mình cũng không cần... đi nhìn một người chết đi! Mặc dù vừa mới gặp được nhiều đầu người hài cốt như vậy, nhưng nếu có thể bớt thấy một cái vẫn hơn, mình vẫn nên làm một con rắn ở vui vui về về đi! Hơn nữa Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy, cái lỗ nhỏ thường thường xuất hiện không khéo là muốn mình đi tới chủ mộ thất, Ngân Tiểu Tiểu cảm giác chủ mộ thất không có gì chuyện tốt, hiện giờ lỗ nhỏ không xuất hiện, Ngân Tiểu Tiểu còn ước gì được như vậy, có thể chậm trong chốc lát vẫn là trong chốc lát!

Cho nên bỏ cửa đá chính giữa, Ngân Tiểu Tiểu tùy ý lựa chọn bắt đầu tìm kiếm lối vào cửa bên trái, kết quả không ngờ là giống phương pháp mở cửa đá bên dưới, Ngân Tiểu Tiểu lại một lần nữa vận lực ấn xuống cục đá nổi lên.

Lúc này Ngân Tiểu Tiểu học khôn, không khấn cấp đi vào, trước tiên vói đầu vào nhìn xem bên trong có cái gì, phát hiện bên trong không có nguy hiểm, Ngân Tiểu Tiểu mới đi hết cả thân mình vào, cửa đá lại một lần nữa đóng chặt.

Mộ thất bây giờ Ngân Tiểu Tiểu đang đứng, mới là mộ thất trong tưởng tượng của Ngân Tiểu Tiểu. Ngân Tiểu Tiểu lúc còn làm người có xem mộ thất ở trong TV, bên trong đầy xe ngựa binh sĩ, cụ thể gọi là cái gì nhỉ, có vẻ như gọi là xe ngựa hổ chằng hạn? Ngân Tiểu Tiểu cũng không quá để ý vì đã bị mộ thất này hấp dẫn toàn bộ ánh mắt.

Xe ngựa binh sĩ trong mộ thất toàn bộ làm bằng đồng đen, không biết cổ nhân bảo tồn những thứ này như thế nào, những thứ đó vẫn còn duy trì nhan sắc màu đồng đen cả thân mình, mà không phải cái loại khi khai quật lên liền phủ kín màu xanh đồng. Cầm đầu là một chiếc xe ngựa đồng đen do mười hai con ngựa đồng kéo, có một người ngồi ở trên cầm roi ngựa trong tay giống như đang đánh xe, nhưng trên xe lại không có ai. Sau xe ngựa là ba hàng đồng nhân cưỡi ngựa đồng, biểu cảm của mỗi người đều nghiêm túc, thậm chí có một cổ khí xơ xác tiêu điều đập vào mặt Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu nghĩ trong lòng những người này hẳn là người có quan chức đi, bằng không sao có thể cưỡi ngựa, cái gì? Người nói – ai nói người cưỡi

ngựa phải có quan chức ? Đây, phía sau những người cưỡi ngựa này không phải còn có binh lính cầm trong tay trường thương sao! Thật ra ở phía sau ba hàng đồng nhân cưỡi ngựa đồng còn có không biết bao nhiêu người cầm trường thương sắp xếp đứng ở phía sau.

Đây chẳng lẽ là ngự giá thân chinh? Ngân Tiểu Tiểu dùng cái đuôi sờ sờ cảm của mình, Ngân Tiểu Tiểu nhớ rõ ở cổ đại, ngồi có bao nhiêu người ngựa kéo xe cũng phân chia theo cấp bậc, đương nhiên là quan chức càng cao khi ngựa kéo xe càng nhiều, nhưng cụ thể Ngân Tiểu Tiểu không rõ lắm, nhưng mười hai con thật là nhiều, Ngân Tiểu Tiểu không thể không hoài nghi người ngồi ở trên xe ngựa hẳn là hoàng đế, ừm, cũng là chỗ ngồi của một chủ lăng mộ này.

Nói tới đây, Ngân Tiểu Tiểu nhớ trong mộ còn không có gặp qua kim loại khác, cả đầu mũi tên cũng làm từ đồng đen, tiếp tục kết hợp với thân phận mộ chủ một chút, không có sản phẩm bằng kim loại khác có thể nói rõ xã hội lúc đó trừ đồng đen thì không có kim loại khác nữa, nói như vậy mộ chủ hẳn sinh hoạt ở thời đồng đen, nhưng Trung Quốc cổ đại sau thời Hạ Thương Chu, hình như thời xuân thu chiến quốc đã bắt đầu dùng kim loại khác, chính xác mà nói là sau thời Tây Chu, mà xưng hô hoàng đế bắt đầu từ thời Tần Thủy Hoàng, phía trước “Hoàng đế” đều tự xưng là mỗ mỗ Vương gì đó, nói như vậy trước đó gọi mộ chủ là hoàng thượng thì không đúng, hẳn nên xưng là Vương mới đúng! [Đàm: Đoạn này các bạn đọc biết vậy thôi chứ giờ mà đi đào móc rõ các thời kỳ Thương Chu Tây Chu thì không biết đến khi nào mới xong @@]

... Đây đây! Ngân Tiểu Tiểu! Bây giờ không phải nên phí thời gian vào việc nên gọi là Vương hay là hoàng đế! Bây giờ mục đích chính của người là rời khỏi tòa mộ cổ này được không! Hơn nữa, người có thể đừng nói như đúng thế rồi a uy! Người không biết thế giới người đang ở đây có phải là thế giới người từng biết – có Hạ Thương Chu có Tần Thủy Hoàng được chứ! Cho nên xin hãy xem nhẹ Ngân Tiểu Tiểu đang đi nhầm đề...

Lại nhìn bốn phía mộ thất, như trước vẫn có bích họa tồn tại, mà những bích họa ở đây đơn giản hơn bích họa hai đường vào mộ, đều là một ít Phi Thiên Đồ tuần mã linh tinh, Í? Ngân Tiểu Tiểu để sát vào nhìn tấm Phi Thiên Đồ, diễn viên là một —— nam ? người bay lên trong Phi Thiên Đồ là một nam ? Đây, người trong bức tranh là nữ có vẻ thích hợp hơn đi, ít nhất có thể khắc chút ruy băng dây nơ gì đó, người này là một nam còn Phi Thiên —— Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ áp lực lớn nha, như thế Ngân Tiểu Tiểu cũng nhớ lại, có vẻ như toàn bộ bích họa mình đã xem trừ bức thiếu niên thanh tú kết hôn có một cô gái, hơn nữa cô gái đó còn che khăn voan, những bích họa khác một cô gái cũng không thấy?

Ngân Tiểu Tiểu cũng không chuẩn bị đi vào mặt sau mộ thất, dù sao cũng chỉ có binh lính đồng đen hoặc bích họa mà thôi, cũng không có gì để nhìn, thật ra Ngân Tiểu Tiểu sợ đi mặt sau mộ thất lại gặp biến cố, không kịp chạy về cửa đá để đi ra, cái gì? Người nói có lỗ nhỏ? Vụn nhất lỗ nhỏ không xuất hiện thì làm sao bây giờ? ? Vì thế Ngân Tiểu Tiểu lại mở cửa đá đi ra ngoài, mục tiêu tiếp theo dĩ nhiên là đối xứng với cửa đá bên trái – cửa đá bên phải, dùng biện pháp cũ mở cửa đá ra, Ngân Tiểu Tiểu vừa mở cửa đá vừa thở dài, may mà là một con rắn vào được, nếu một người vào được, không phải là đem bảo bối đều đưa cho người khác sao!

Ngân Tiểu Tiểu mở ra cửa đá bên phải phản ứng đầu tiên là: Chó! Thực chó! Sáng quá! Thích ứng ánh sáng bên ngoài, thỉnh linh tiếp nhận ánh quang như vậy, Ngân Tiểu Tiểu cảm giác trước mắt choáng một chút, lúc sau mới chậm rãi thích ứng, chờ thấy rõ những thứ bày trong mộ thất Ngân Tiểu Tiểu cảm giác nước miếng mình sắp chảy xuống đến nơi.

Trên tường mộ thất vẫn như trước có khắc bích họa, vẫn có nền thấp sáng, mà mộ thất thì bày nhiều không đếm được thứ phát ra ánh sáng... như là Tảng đá?

Đương nhiên, Ngân Tiểu Tiểu sẽ không xem những thứ phát ra ánh sáng đó là tảng đá, lúc này Ngân Tiểu Tiểu cũng không quan tâm mộ thất có nguy hiểm hay không, cực kỳ hứng thú bò tới trước tảng đá phát ra ánh sáng, ừm, đây hẳn là vàng, đây hẳn là bạc, Woa~, “Tảng đá” này tuy rằng nhỏ một chút, nhưng đây là kim cương đó! Kim cương có hiệu không? Nếu có thể mang ra bán lấy tiền, viên kim cương to gần bằng quả bóng bầu dục này sẽ được nhiều tiền lắm luôn!

Xem ra người khi đó tuy rằng chỉ có thể đúc đồ đồng, nhưng cũng đã biết nhìn hàng nha, ngay cả vàng bạc đều bị bọn họ tìm được, xem ra không biết dùng như thế cho nên mới đem những “Tảng đá” sáng lên xinh đẹp thành vật bồi táng.

Còn nhớ rõ mộ thất bên trong chất đầy xương cốt sao? Còn nhớ rõ sao? Bây giờ trước mắt Ngân Tiểu Tiểu kim ngân kim cương gì đó, số lượng này thoát nhìn không thể ít hơn núi nhỏ do xương cốt chồng lên kia! Đây đáng giá bao nhiêu a uy! Í? Đây là cái gì? Chẳng lẽ đây là hồng bảo thạch, ngọc bích mà người phương Tây thực yêu thích sao? Thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt! Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ khinh thường, nghĩ thầm, nhiều kim cương vàng bạc như vậy, Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ hoàn toàn không có hứng thú với bảo thạch.

Thật ra cũng không phải là kim cương vàng bạc nhất định đáng giá hơn bảo thạch, nhưng khi còn sống Ngân Tiểu Tiểu là người Trung Quốc! Không phải người phương Tây! Lực hấp dẫn của bảo thạch đối với Ngân Tiểu Tiểu còn không bằng lực hấp dẫn của vàng bạc đâu! Ngân Tiểu Tiểu thích nhất đúng là ngọc Trung Quốc, nhưng Trung Quốc có câu cách ngôn là hoàng kim có giá ngọc vô giá, nếu được một khối ngọc tốt chân chính thì giá chẳng rẻ chút nào.

Hiện giờ Ngân Tiểu Tiểu thấy cả phòng kim ngân kim cương bảo thạch, tâm tư Ngân Tiểu Tiểu liền chuyển đến ngọc, ngay cả kim ngân khắp nơi đều tìm tới, không có đạo lý lão tổ tông Trung Quốc còn không tìm ra ngọc! Nếu mộ chủ ngay cả những “Tảng đá” này đều bỏ vào mộ, không có đạo lý vật bởi táng không có ngọc! Trong mộ nhất định có ngọc! Vì thế Ngân Tiểu Tiểu chăm chú nhìn vào chủ mộ thất, chủ mộ thất có khả năng xuất hiện ngọc lớn nhất! Cái gì? Người nói ta mang đi không được? Không sao không sao, ta chỉ muốn nhìn là tốt rồi!

45. Chương 45

Ngân Tiểu Tiểu khẩn cấp muốn tìm càng nhiều bảo bối rồi cực lập tức trước cửa đá chính giữa, chỉ do dự một chút, Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu tìm kiếm cơ quan cửa đá, dựa theo thói quen, Ngân Tiểu Tiểu đương nhiên tới chỗ cũ tìm kiếm cơ quan. Í? không có? Ngân Tiểu Tiểu ngơ ngác một chút, còn tưởng rằng cơ quan cửa đá nơi này đều giống nhau, thì ra ở giữa không giống, Ngân Tiểu Tiểu cũng không buông tha tiếp tục tìm kiếm cơ quan cửa đá.

Nửa giờ trôi qua, Ngân Tiểu Tiểu vẫn không thu hoạch được gì, Ngân Tiểu Tiểu buồn bực, chẳng lẽ cơ quan không ở phía dưới cửa đá? Nhưng mình cũng không có năng lực bò lên trên cửa đá để nhìn a, vậy phải làm sao bây giờ? Nhưng không bao lâu Ngân Tiểu Tiểu đã nghĩ ra một biện pháp, nếu mang tảng đá kim ngân tảng chồng chất trước cửa đá chẳng phải đã treo lên trên cửa đá được rồi sao? Nhưng chút khí lực của mình có thể chuyển “Tảng đá tới sao? Nếu có thể dời qua thì làm thế nào để xếp chồng bọn chúng lên?

Ngân Tiểu Tiểu phiền não lấy cái đỉnh đuôi không ngừng cọ đầu, rốt cuộc phải làm thế nào mới tốt?

“A...”

Í? Vừa rồi là có “Người” đang cười sao? cái đuôi Ngân Tiểu Tiểu về tới phía sau, đứng thân mình lên càng nỗ lực nghe, đáng tiếc nghe nửa ngày vẫn không nghe được gì, Ngân Tiểu Tiểu đành phải phẫn nộ nằm xuống mặt đất lần nữa.

Í? Lỗ nhỏ xuất hiện khi nào? Một lần nữa nằm sát người xuống Ngân Tiểu Tiểu liếc một cái liền thấy được lỗ nhỏ xuất hiện trên cửa đá, vừa rồi rõ ràng không có, nhưng Ngân Tiểu Tiểu chỉ nghi ngờ một chút liền buông tha, dù sao lỗ nhỏ này vốn vô ảnh vô tung, chỉ cần mình chui qua lỗ nhỏ sẽ biến mất không thấy nữa, Ngân Tiểu Tiểu thực quyết đoán đi vào, đến lúc này rồi mà còn già mồm cãi láo cũng không phải là chuyện hay.

Gì là nhân gian tiên cảnh? Trước kia Ngân Tiểu Tiểu chưa thấy qua, bây giờ xem như gặp được, lăng Tần Thủy Hoàng tính là cái gì? Lăng mộ Minh thập tam tính là cái gì? So với ngôi mộ trước mắt Ngân Tiểu Tiểu cái gì cũng không tính.

Trên vách tường bốn phía mộ thất đều bị sa mỏng màu trắng bao phủ, vách tường phản chiếu màu xanh, hơn nữa căn cứ theo thị lực tốt của Ngân Tiểu Tiểu, mặt sau sa mỏng trong vách tường nhất định có cái gì. Cả gian mộ thất lớn dị thường, chừng hai cái sân bóng lớn vậy, lấy nhãn lực của Ngân Tiểu Tiểu cũng chỉ có thể thấy nửa sân bóng lớn mà thôi. Phía trên mộ thất vẽ mặt trời và đám mây, mặt trời không biết dùng chất gì sơn vẽ, trừ không có độ ẩm, mãi cho đến bây giờ cũng tản ra một ánh quang chói mắt, chiếu sáng gần nửa mộ thất Ngân Tiểu Tiểu nhìn thấy, ngay cả mây trắng cũng tản mát ra màu trắng hiền hòa.

Lại nhìn xuống, lọt vào trong tầm mắt đầu tiên là cái giường lớn vô cùng hoa lệ, đồng dạng cũng bị sa mỏng bao phủ, Ngân Tiểu Tiểu có thể nhìn ra sau sa mỏng có bóng người đang nằm trên giường, xem ra nhưng là người sở táng, tuy rằng Ngân Tiểu Tiểu thực thèm thuồng cái giường, nhưng người chết là nhất, Ngân Tiểu Tiểu vẫn dời ánh mắt khỏi giường rất nhanh, cái gì? Người hỏi vì sao nhìn mà thèm cái giường? Đường nhiên sẽ thèm nha! Giường đó do Ngọc Thạch điêu khắc ra được chứ! Có thể không hoa lệ sao? Mình thật sự muốn... tiến lên xem rõ!

Phía trước bên trái cái giường là một cái hồ, đương nhiên là hồ nhân tạo, làm Ngân Tiểu Tiểu ngạc nhiên là trong hồ có nước, chẳng những không có mùi thối mà còn trong thấy đáy, liếc mắt một cái nước còn chảy, cũng không biết thợ thủ công cổ đại làm sao mà xây được trong mộ, bốn phía đáy hồ là đá cuội, không! Ngân Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn, hận không thể ngấm hết mình xà vào dưới nước, đó vốn không phải đá cuội! Là Ngọc Thạch! Là ngọc Hòa Điền thượng đẳng mài thành đá cuội! Ngân Tiểu Tiểu cảm giác rằng mình đều đau đớn, này phá sản bao nhiêu a! Thế nhưng lấy ngọc Hòa Điền làm đá cuội! Ngân Tiểu Tiểu không hiểu sao lại bị phẫn! Ngay lúc Ngân Tiểu Tiểu muốn đi xuống dùng cái đuôi cuốn hai viên “Đá cuội” lên, Ngân Tiểu Tiểu lại nghe thấy tiếng cười khê vừa mới nghe được ở bên ngoài cửa đá.

[Ngọc Hòa Điền: Một loại Amphibol, chủng loại bao gồm ngọc mỡ dê, bạch ngọc Tân Cương, ngọc Côn Luân, được coi là nguyên liệu điêu khắc thượng đẳng.]

Ngân Tiểu Tiểu cứng lại rồi, tiếng cười khê lần này càng rõ hơn lần trước, thậm chí Ngân Tiểu Tiểu cảm giác chỉ cần mình quay đầu lại là có thể thấy thứ phát ra tiếng cười khê đó là cái gì! Nhưng Ngân Tiểu Tiểu không dám! Nếu ở bên ngoài cũng không có gì kỳ lạ, thế nhưng đang ở trong cổ mộ a! Là một tòa cổ mộ ngàn năm! Làm sao có thể có cái gì còn sống ở trong này! Chẳng lẽ là xác ướp ngàn năm! Ngân Tiểu Tiểu dùng sức dùng khỏe mắt quan sát cái giường vô cùng hoa lệ kia, may quá may quá, Ngân Tiểu Tiểu vẫn thấy trên giường có một bóng người như trước, hơn nữa tiếng cười khê vừa này cũng không phải từ chỗ giường truyền đến, xem ra không phải xác ướp ngàn năm, hơn nữa... xác ướp ngàn năm biết cười sao?

Ngay lúc Ngân Tiểu Tiểu cho là mình vừa mới nghe lầm, không gian trầm tĩnh lại có thanh âm vang lên, hơn nữa không tiếp tục chỉ là tiếng cười đơn thuần.

“Người muốn Ngọc Thạch dưới đáy hồ sao?”

Thanh âm rất nhẹ rất dễ nghe, Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ nếu bình thường mình được thanh âm này nhất định sẽ thực thích, hơn nữa thực hi vọng được làm bạn với đối phương, nhưng bây giờ đang ở cổ mộ a! Vẫn là ở chủ mộ thất! Dùng cái đuôi nghĩ cũng biết thứ đang nói chuyện bây giờ không phải là sinh vật đơn thuần được không! Cho nên Ngân Tiểu Tiểu đáng thương, trong mắt đã xuất hiện nước mắt, đã biết mình trêu chọc ai, trọng sinh làm rắn coi như xong, vì sao bây giờ mình còn bị nhốt ở trong tòa cổ mộ bị một thứ không biết là cái gì bắt nạt a uy!

“Sao người không nói lời nào?”

Lần này thanh âm cách Ngân Tiểu Tiểu càng gần một ít, nước mắt Ngân Tiểu Tiểu trong mắt rơi xuống, đừng dọa xà như vậy được không! Lúc trong tầm mắt Ngân Tiểu Tiểu xuất hiện một luồng tóc màu đen thì Ngân Tiểu Tiểu sợ hãi đạt đến đỉnh, hét to một tiếng liền “vụt” chạy trốn ra ngoài, đương nhiên là không có đường để trốn, đành phải rúc vào góc sáng sủa, sau đó... Gào khóc, vừa khóc miệng còn hô: “... Hắc Thán... Cứu ta a... Nơi này có quái vật a... Hắc Thán... Oa oa oa...”

Thứ gì đó bị Ngân Tiểu Tiểu vút bỏ ở bên hồ nhân tạo—— tạm thời xưng là thứ gì đó đi——ngiên đầu, không biết nghĩ tới điều gì sau đó cười nói: “Hắc Thán là con rắn màu đen ở bên ngoài sao? Nó vào không được.”

Ngân Tiểu Tiểu: “...” Sau đó khóc càng lớn tiếng.

Thứ gì đó rất rõ ràng có chút bất đắc dĩ, ngữ khí cũng rất buồn rầu: “Người khóc cái gì? Ta sẽ không thương tổn người, vừa rồi ở dưới mộ thất ta còn cứu người.”

Tiếng khóc của Ngân Tiểu Tiểu nhỏ một chút, biến thành thút tha thút thít đáp lại thứ gì đó, đã cứu ta? Dưới mộ thất? Chẳng lẽ cái lỗ nhỏ kia là vật này làm ra?

“Người nói lỗ nhỏ sao?”

“Ừ, đúng vậy, cho nên người đừng khóc, ta thật sự không thương tổn người.”

Sau đó Ngân Tiểu Tiểu ngừng khóc, thậm chí là thần kỳ phần nộ, xúc động xoay người qua, chất vấn: “Nhưng người dẫn ta vào trong mộ đúng không? Người còn không được sự đồng ý của ta đã đem ... Í? Người nhìn rất quen mắt.”

Ngân Tiểu Tiểu không sợ hãi vật này, không, phải nói không sợ hãi người này, dù sao sẽ không có ai sợ hãi một người mang vẻ mặt tươi cười rất dễ nhìn! Trước kia Ngân Tiểu Tiểu cũng là người, đương nhiên sẽ không sợ người!

Mặt người kia vẫn mang ý cười, không nói gì, Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nửa ngày, rốt cục nhớ được vì sao người trước mắt nhìn quen mắt: “Người là thiếu niên thanh tú trong bích họa!” Sau khi xác nhận điểm này Ngân Tiểu Tiểu lại rụt rụt vào góc sáng sủa, nếu người này là thiếu niên thanh tú trong bích họa vậy nhất định không phải người chân chính! Ngân Tiểu Tiểu theo bản năng nhìn xuống chân người nọ, đáng tiếc vạt áo quá dài quá dày, nhìn không tới chân người nọ.

“À, người nói cái kia sao, đúng là ta.” Người nọ nghe xong Ngân Tiểu Tiểu nói liền tỉnh ngộ, “Lúc nhàm chán quá ta cũng đi xem, ừm, khắc cũng tạm giống.”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy người nọ trước mắt là người cũng tốt, là quỷ cũng thế, xem bộ dáng sẽ không thương hại mình, huống chi Ngân Tiểu Tiểu còn rất có hảo cảm với thiếu niên thanh tú trong bích họa.

“Người rất kỳ quái.” Thiếu niên thanh tú đột nhiên nói, “Linh hồn rõ ràng là người, thân thể lại là một con rắn.”

Ngân Tiểu Tiểu thực kinh ngạc, thiếu niên thanh tú có thể thấy mình vốn là người? Nhưng mà, suy nghĩ của Ngân Tiểu Tiểu lại phát tán một chút, linh hồn của mình là một người, chẳng lẽ lúc mình bò sát linh hồn cũng bò trên mặt đất sao? Ngân Tiểu Tiểu chảy đầy hắc tuyến, hơn nữa tỏ vẻ không thể nhận hiện tượng này.

Thiếu niên thanh tú hình như xem thấu ý tưởng của Ngân Tiểu Tiểu, ý cười trên mặt càng đậm, nhưng rõ ràng không muốn giải thích nghi hoặc của Ngân Tiểu Tiểu, lại nói: “Qua nhiều năm như vậy ta chỉ nhìn thấy mình người là người xuất hiện ở ngoài mộ, ừm, ta là linh hồn, mới dẫn người đến.”

Ngân Tiểu Tiểu phục hồi lại tinh thần: “Độc xà có phải không thấy cửa đá kia hay không?”

“À, có lẽ là vậy, qua nhiều năm như thế có rất nhiều xà đã tới đây, nhưng đến trước cửa đá lại không có chút phản ứng, xem ra là nhìn không thấy cửa đá.”

Thiếu niên thanh tú nói tới đây đầy mắt lộ ra một tia khát vọng, Ngân Tiểu Tiểu cũng nhìn thấy: “Người không thể đi ra sao?”

Thiếu niên thanh tú lắc lắc đầu: “Ta không thể rời khỏi mộ.”

“Vậy chẳng phải người đã ở trong mộ ngày người một thời gian rất lâu?” Ngân Tiểu Tiểu trợn mắt há hốc mồm, ngôi mộ này ít nhất cũng một hai ngàn năm, chỗ này dù có lớn cũng không nhận được ở một hai ngàn năm nha! Nghĩ đến đây, Ngân Tiểu Tiểu lại vô cùng đáng thương và đồng tình thiếu niên thanh tú, hơn nữa tính khí thiếu niên thanh tú cũng quá trầm ổn đi, nín một hai ngàn năm vẫn không thay đổi thành oán linh...

“Ừ, đã rất lâu rồi, nhưng ta cũng không nhớ rõ lắm, bây giờ đối với ta mà nói thời gian nhiều ít cũng không còn quan hệ.” Thiếu niên thanh tú chuyển đề tài, “Ta bây giờ còn không biết người tên gì đâu.”

Ngân Tiểu Tiểu do dự một chút rốt cuộc là nói cho hắn biết mình kêu Ngân Tiểu Tiểu hay là Lục Hạo (mọi người còn nhớ rõ Ngân Tiểu Tiểu lúc còn là người thì tên là Lục Hạo chứ...), cuối cùng nói: “Ta là Ngân Tiểu Tiểu.”

“Ngân Tiểu Tiểu? ừ, tên rất êm tai.” Thiếu niên thanh tú lại nói, “Ta là Cơ Khang.”

“Cơ Khang? Người họ Cơ?” Nói họ Cơ này, cho dù không biết vương thời Chu họ Cơ nhưng xem qua bảng Phong thần rồi chỉ sợ không ai không biết, không nói đến tên cụ thể nhưng Ngân Tiểu Tiểu vẫn biết tên mấy vị Chu vương, đáng tiếc không biết Cơ Khang, nhưng Cơ Khang rõ ràng đã từng làm Chu vương, có lẽ thụy hào của Cơ Khang mình sẽ có chút ấn tượng, nghĩ đến đây Ngân Tiểu Tiểu liền hỏi ra khỏi miệng.

“Thụy hào?” Cơ Khang nhíu mày nghĩ nghĩ, “Thụy hào của ta là Chu Trang Vương.”

Ngân Tiểu Tiểu sững sốt, Chu Trang Vương Ngân Tiểu Tiểu biết, là một trong ba vị vương nổi tiếng thời Đông Chu, danh Cơ Đà, trị vì mười lăm năm, hơn nữa trong lúc Cơ Đà đang trị vì huynh đệ của ông là hoàng tử Khắc từng muốn cướp vương vị nhưng không thành công, sử xưng “Loạn hoàng tử Khắc”, nhưng Chu Trang Vương đó khác Chu Trang Vương này rất lớn. Thứ nhất, Chu Trang Vương danh Cơ Đà mà không phải Cơ Khang. Thứ hai, nếu như nói thiếu niên âm hiểm là huynh đệ của Cơ Khang thì sau khi Cơ Khang chết thiếu niên âm hiểm lên ngôi, cái gọi là “Loạn hoàng tử Khắc” có khả năng rất lớn là không xảy ra, hơn nữa Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy Cơ Khang chết không có quan hệ với thiếu niên âm hiểm.

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu lại nói: “Vậy phụ thân người là ai?”

“Là Chu Thành Vương.”

Ngân Tiểu Tiểu càng không hiểu, Chu Thành Vương Ngân Tiểu Tiểu biết rõ, Chu Thành Vương danh Cơ Tụng, con của Chu Vũ Vương Cơ Phát, là vị vương thứ hai thời Tây Chu, Chu Công Đán rất nổi danh trong lịch sử phụ tá một vị ấu chúa, mà vị ấu chúa đó chính là Chu Thành Vương Cơ Tụng! Nhưng Ngân Tiểu Tiểu nhớ rất rõ, sau khi Chu Thành Vương chết, con trai Chu Thành Vương là Chu Khang Vương Cơ Chiêu kế vị, trong sử ký có nói: “Thời đại Thành Khang, thiên hạ an bình, khổ hình hơn bốn mươi năm không dùng.”

Ngân Tiểu Tiểu nhìn không được lại hỏi: “Vậy thiếu niên thứ hai trong bích hoạ là ai?”

Lần này Cơ Khang do dự thời gian rất lâu, mới nói: “Đó là đệ đệ ta, Cơ Chiêu.”

Ngân Tiểu Tiểu bị oanh bùm bùm, nhưng cuối cùng cũng hiểu rõ thân phận Cơ Khang, tư liệu lịch sử ghi lại sau Chu Thành Vương Cơ Tụng là Chu Khang Vương Cơ Chiêu, nhưng trên thực tế, giữa Thành vương và Khang vương còn có một người — Chu Trang Vương Cơ Khang.

Cái gì? Người nói tại sao tư liệu lịch sử không có? Người hỏi ta ta làm sao biết được! Hơn nữa, chỗ này có thể là thế giới song song thế giới cũ của mình thì sao, có thể thế giới này có Chu Trang Vương Cơ Khang! Nhưng còn có một điều khả nghi là, Chu Trang Vương Cơ Khang tên có chữ Khang, theo lý thuyết thụy hào Chu Khang Vương Cơ Chiêu hẳn phải kiêng dè chữ này, nhưng thụy hào Cơ Chiêu lại cố tình thêm một chữ “Khang”, điều này rất kỳ quái, nhưng thụy hào Cơ Chiêu thế giới này nói không chừng không phải là Chu Khang Vương.

Đàm: Chu Trang Vương nổi danh Tiểu Tiểu nhắc đến đầu tiên là hậu duệ đời sau của Chu Khang Vương Cơ Chiêu.

46. Chương 46

Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy đầu sắp phát nổ tới nơi, quả nhiên thế giới song song thật không thích hợp với đầu óc một nhân vật nhỏ như nó.

“Người làm sao vậy?” Cơ Khang lo lắng hỏi Ngân Tiểu Tiểu về mặt rồi rầm.

“À, ta không sao.” Ngân Tiểu Tiểu thay thái độ đoan chính, ngẩng đầu ưỡn ngực cố gắng khiến mình nhìn càng thêm uy vũ hùng tráng một chút, đáng tiếc thất bại, haiz, quả nhiên thân cao của mình bây giờ đã không thể so với nhân loại, sao ta có thể càng sống càng lùn vậy chứ!

Cơ Khang lại cười khẽ một tiếng, sau đó hơi hơi cong thắt lưng, nhìn Ngân Tiểu Tiểu đứng thẳng thân mình: “Ta mang người đến bàn đá được không?”

Ngân Tiểu Tiểu nhìn ánh mắt mỉm cười trước mắt mình, bị mê phải gọi là thần hồn điên đảo, quân tử như ngọc cũng chỉ như thế, vì thế Ngân Tiểu Tiểu ngốc ngốc gật gật đầu, đợi cho Cơ Khang dùng tay nâng thân mình Ngân Tiểu Tiểu...lên, Ngân Tiểu Tiểu mới tỉnh táo lại từ trong trạng thái mơ hồ, sau đó mặt liền đỏ thắm.

Mọi người đều biết, xà không mặc quần áo ! Cho dù là độc xà bộ tộc có trí tuệ cũng không mặc quần áo ! Mà đặt người và xà ra so sánh cùng nhau, làn da người so với vảy xà, nếu như nói làn da người có thể cảm ứng được mọi thứ bên người không như nhau, như vậy nói cách khác, vảy xà cũng có thể cảm ứng được đụng chạm từ ngoại giới, mà sau khi Ngân Tiểu Tiểu cảm giác được lòng bàn tay Cơ Khang mềm mềm, liền thẹn thùng, ai nha nha, đây là tiếp xúc da thịt sao, làn da Cơ Khang thật tốt nha, sờ trên người có cảm giác thật tốt!

Khụ khụ, Mặc Lão Đại, ta có thể nói vợ người đang tiếp xúc thân mật với người khác sao?

Cơ Khang đương nhiên thấy được mặt xà Ngân Tiểu Tiểu trong tay mình biến thành màu đỏ, nhưng Cơ Khang chắc chắn không nghĩ đối phương là vì tiếp xúc da thịt với mình mà ngượng ngùng!

Cơ Khang thật cẩn thận bỏ Ngân Tiểu Tiểu lên bàn đá, sau đó ngồi ở trên ghế đá trước bàn.

Ngân Tiểu Tiểu thẹn thùng nhìn chung quanh để phân tán lực chú ý của mình. Bàn đá ở phía trước bên phải giường lớn, có bàn đá ghế đá, còn có một hành lang kéo dài ra phía sau, mà dù bàn đá ghế đá hay là hành lang dài, đều là làm bằng Ngọc Thạch vô cùng xa hoa. Trụ ngọc thạch trên hành lang dài điêu khắc nhiều hình ảnh nhị long nô đùa, không phượng không loan, nhưng mà Ngân Tiểu Tiểu nhớ rõ Cơ Khang đã đại hôn rồi. Xà nhà phía trên hành lang dài khắc rất nhiều, có hoa cỏ bướm cá, dị thú quý hiếm, ít nhất Ngân Tiểu Tiểu thấy được rất nhiều thứ mình chưa bao giờ thấy qua, xem ra mấy ngàn năm thời gian đã xảy ra biến đổi rất lớn.

Thật vất vả khôi phục lại bình thường, rốt cục Ngân Tiểu Tiểu cũng dám nhìn thẳng Cơ Khang một lần nữa, nhìn thấy khuôn mặt Cơ Khang từ khi mới gặp đến giờ luôn luôn ôn hòa, Ngân Tiểu Tiểu hoàn toàn không cảm giác Cơ Khang, hơn nữa hảo cảm tăng nhiều hơn, nói cái gì cũng không có chỗ băn khoăn: “Cơ Khang, người trên giường là người?”

Trong chủ mộ thất chỉ có một cái giường, trên giường cũng chỉ có một người, Cơ Khang đương nhiên biết Ngân Tiểu Tiểu hỏi gì, cũng may Cơ Khang người này trời sanh tính tình bình thản, mà nói lại cũng đã trải qua mấy ngàn năm, cho dù lúc trước không bình thản cũng bị thời gian mài dũa góc cạnh sạch sẽ, cho dù đối diện với mình đã chết, nói ra cũng vô cùng bình thản: “Là ta. Bây giờ người thấy được là hồn phách của ta, ngô, cũng là quỷ trong miệng thế nhân.”

Ngân Tiểu Tiểu trộm thở nhẹ ra, nếu nói phải lựa chọn hồn phách và thi thể, Ngân Tiểu Tiểu nguyện lựa chọn Cơ Khang là hồn phách, mặc dù nói hồn phách hay thi thể Ngân Tiểu Tiểu đều thấy qua, nhưng không có mùi xác thối không có ruồi bọ không có xương cốt nhìn cũng đẹp hơn một chút.

Nói như thế nào Cơ Khang cũng từng là nhân vật quân vương, trong lòng Ngân Tiểu Tiểu đếm bằng cửu chương, Cơ Khang nhìn thấu cũng không nói rõ, nhưng lại nói: “Muốn đi xem xác chết của ta hay không?”

Đầu Ngân Tiểu Tiểu lắc như trống bỏi: “Không cần không cần, ta ở trong này nhìn người thì tốt rồi, giống nhau giống nhau.”

Cơ Khang hé miệng cười, cầm lấy Ngân Tiểu Tiểu liền đi đến giường bên kia, Ngân Tiểu Tiểu loạn múa giãy dụa ở trong tay Cơ Khang một trận, nhưng từ động tác Cơ Khang xúc sa mỏng lên có thể nhìn ra, Ngân Tiểu Tiểu thất bại, cũng đúng, dù sao Cơ Khang cũng là quỷ, không nói đến khí lực Ngân Tiểu Tiểu không sánh bằng một con quỷ, nhưng chỉ sợ độc của Ngân Tiểu Tiểu cũng không có tác dụng gì.

Sa mỏng bị Cơ Khang vén lên, Ngân Tiểu Tiểu Nhất vừa kêu a a a vừa cố gắng duỗi thẳng cổ lên phía trên giường nhìn không chớp mắt, đáng tiếc Ngân Tiểu Tiểu chỉ có thân mình dài nhỏ nhất định không có khả năng đầu lại hồn phách Cơ Khang có được hai tay mà khí lực lại còn rất lớn, chỉ thấy Cơ Khang dùng một bàn tay ép đầu Ngân Tiểu Tiểu xuống, đầu Ngân Tiểu Tiểu lại không thể kháng cự càng ngày càng thấp càng ngày càng thấp, theo xu thế này thì rất nhanh có thể thấy được thứ trên giường, bây giờ Ngân Tiểu Tiểu thật hận xà không có mí mắt, nếu có ít nhất có thể nhắm mắt lại được chứ!

Mặt xà Ngân Tiểu Tiểu trắng như tờ giấy, tính toán một cái, phía dưới có nhiều bộ xương cốt lăm, ngày hôm nay mình liền bắt chấp giá nào ! Xem liền xem đi! Ngân Tiểu Tiểu anh dừng hy sinh dùng tinh thần không biết sợ nhìn về phía xác chết trên giường, kết quả lọt vào tầm mắt không phải là xác ướp trong tưởng tượng, mà là Cơ Khang thực bình thường đang ngủ, trên mặt thậm chí còn hồng hào.

Ngân Tiểu Tiểu cố gắng mở lớn mắt hơn nữa, vẻ mặt ngạc nhiên: “Chẳng lẽ người trở thành quỷ rồi còn có kĩ năng giữ xác chết người không thối rửa? Trời ạ, đây thật không thể tưởng tượng nổi! Í? Trong miệng người có phải ngậm cái gì hay không?”

Ngân Tiểu Tiểu quay đầu lại nhìn Cơ Khang liền thấy được Cơ Khang thần sắc phức tạp, nghe được câu hỏi của mình, đáp: “Ta nào có kĩ năng lớn như vậy? Người có thấy quỷ nào có thể bảo tồn thi thể của mình sao?” Cơ Khang dừng, lại nói, “Người nói đúng, trong miệng ta quả thật ngậm một thứ, đó là một viên trân châu.”

“Trân châu?” Ngân Tiểu Tiểu kinh ngạc nói, “Thế gian thật đúng là có viên trân châu như vậy? Có thể bảo tồn thi thể không thối rửa?”

Cơ Khang trầm mặc một hồi mới nói: “Viên trân châu như vậy bình sinh ta cũng chỉ gặp một viên, tên Quỷ Giao Ngư, có thể giữ thân thể vĩnh tồn.”

“Nào chỉ có vĩnh tồn? Nói người đang ngủ còn có người tin! Chức năng này quá cường đại rồi đi! Ta nghe nói có một thứ cũng có thể bảo trì tốt thân thể, nhưng thi thể kia á, chắc chắn, liếc mắt một cái liền nhận ra đó là một cỗ thi thể! Nào có như cái này, Quỷ Giao Ngư người nói thần kỳ như thế?”

“Quỷ Giao Ngư này quả thật thần kỳ.” Cơ Khang thở dài, “Nhưng nguyên nhân cầm tù ta, Quỷ Giao Ngư này cũng chiếm đại bộ phận.”

“À.” Ngân Tiểu Tiểu cái hiểu cái không gật gật đầu, hơn nữa cảm giác nghe qua Quỷ Giao Ngư này ở nơi nào, “Nói thật, tên viên trân châu này thật sự là rất, ừm, quái dị.”

“Thật ra Quỷ Giao Ngư này không phải đồ vật của Đại Chu, mà là của Quỷ Phương Đồ Đằng, là thứ quan trọng nhất của quỷ phương.”

“Quỷ Phương?” Ngân Tiểu Tiểu chần chờ nói, “Có phải Quỷ Phương quốc kia không? Là một dân tộc thiểu số, ta nhớ ở Thương Triều có ghi lại.”

Ngân Tiểu Tiểu sở dĩ biết Quỷ Phương là vì một phó giáo sư khoa lịch sử ở trường đại học, họ Tần, tất cả mọi người gọi ông ta là Tần giáo sư, Ngân Tiểu Tiểu đi dự thính nhiều nhất đúng là môn sử Trung Quốc cổ đại của ông, nguyên nhân là những khóa khác Ngân Tiểu Tiểu chuẩn học (...), không có nguyên nhân đặc thù gì khác, mà Tần giáo sư này thích nhất là tìm kiếm chuyện thần bí của một ít dân tộc thiểu số, nói ví dụ như Đồ Đằng thần linh gì gì, hơn nữa phương hướng nghiên cứu cũng tương đối đặc biệt, nói ví dụ như Đồ Đằng, nếu nhân viên nghiên cứu khoa học xác định thời viễn cổ sức lực của con người rất nhỏ yếu, thông thường Đồ Đằng đều là thứ con người không thể chiến thắng. Nhưng Tần giáo sư lại cảm thấy một vài dân tộc thiểu số Đồ Đằng không phải như thế, có lẽ nói Tần giáo sư thừa nhận có vài lực lượng thần bí tồn tại, mà Quỷ Phương, Tần giáo sư từng nói qua.

Theo tư liệu lịch sử ghi lại, dân tộc thiểu số Quỷ Phương tồn tại ở thời Thương Chu, sau thời Chu đến thời xuân thu Lưỡng Hán, tộc người này lấy tên khác xuất hiện trong sử sách, thậm chí còn ghi lại có gặp những dân tộc này vào thời cận đại, nhưng trên lớp học Tần giáo sư, Tần giáo sư cứ phán đoán Quỷ Phương đã bị diệt vong thời Chu, vì sao Tần giáo sư khẳng định Quỷ Phương đã diệt vong như vậy? Theo như lời Tần giáo sư nói, “Quỷ Phương” xuất hiện sau thời Tây Chu đã đánh mất thứ quan trọng nhất của dân tộc thiểu số, Tần giáo sư không thừa nhận tộc người như vậy là quỷ phương.

Tần giáo sư nói nhiều như vậy ở trên lớp học làm Ngân Tiểu Tiểu nảy sinh hứng thú với Quỷ Phương, hết khóa từng tìm kiếm tư liệu về Quỷ Phương mấy lần, tư liệu ít ỏi không có mấy, hơn nữa đều là sơ lược, điều này làm cho Ngân Tiểu Tiểu càng thêm hứng thú với Quỷ Phương, chỉ bằng những tài liệu này thì không có cách nào nhìn ra chỗ thần bí của dân tộc Quỷ Phương, mà chỗ Tần giáo sư nhất định có nhiều tư liệu liên quan đến Quỷ Phương hơn, vì thế Ngân Tiểu Tiểu đi tìm Tần giáo sư.

Tần giáo sư thật thích Ngân Tiểu Tiểu sinh viên dự thính này, khoa lịch sử nha, trên lớp học không nghe

giảng bài là mười phần mười, mà mỗi lần Ngân Tiểu Tiểu đến nghe giảng bài tương đối nghiêm túc, hơn nữa Ngân Tiểu Tiểu thường xuyên hỏi một vài vấn đề, hay qua lại hai người cũng quen biết cho nên khi Ngân Tiểu Tiểu đến, Tần giáo sư liền khẳng định Ngân Tiểu Tiểu tới hỏi về vấn đề Quỷ Phương, điểm này có thể lấy ánh mắt phát sáng của Ngân Tiểu Tiểu khi nghe về Quỷ Phương ở trên lớp học làm chứng.

Đối mặt với nghi vấn của Ngân Tiểu Tiểu, Tần giáo sư ném cho Ngân Tiểu Tiểu một tấm hình.

Trong tấm ảnh là một lô đỉnh, một lô đỉnh chín chân, càng làm cho Ngân Tiểu Tiểu không rét mà run là, cái lô đỉnh chín chân này là do xương cốt làm thành, còn làm bằng xương cốt gì... Ngân Tiểu Tiểu không biết, mà mục đích Tần giáo sư đưa ảnh chụp cho Ngân Tiểu Tiểu xem là đọc văn tự ghi trên đỉnh... Thực đáng tiếc Ngân Tiểu Tiểu xem không hiểu.

Tần giáo sư đương nhiên biết Ngân Tiểu Tiểu xem không hiểu chữ phía trên, thấy Ngân Tiểu Tiểu ngẩng đầu nghi hoặc nhìn mình, giảng dạy nói : “Trên Đỉnh ghi lại: Vô Đỉnh cứu quỷ trường bạo, giết ba nghìn đồng nam đồng nữ, đúc cửu đỉnh tế sống, cho đến khi trời giáng mưa máu chảy thành biển máu, Quỷ Phương Đồ Đằng nhảy vào bên trong tự tử, tai họa mới yên.” Tần giáo sư lại nói, “Năm thứ mười hai Vô Đỉnh vương dụng binh đánh Quỷ Phương lần thứ ba, Quỷ Phương mang Quỷ Phương Đồ Đằng ra, Vô Đỉnh đại bại, Vô Đỉnh đúc Cửu Mục Vương đỉnh mới ngăn được Quỷ Phương Đồ Đằng, từ đó về sau không dám dụng binh với Quỷ Phương. Quỷ Phương Đồ Đằng là Quỷ Giao Ngư, nghe nói Quỷ Giao Ngư có thể giữ thân thể vĩnh tồn.”

Nghĩ đến đây, Ngân Tiểu Tiểu thất thanh kêu lên: “Người nói đây là Quỷ Giao Ngư? Đồ Đằng của Quỷ Phương kia? Thế mà lại ở trong này?”

Cơ Khang kỳ quái nhìn Ngân Tiểu Tiểu, rõ ràng mình đã nói về Quỷ Giao Ngư rất lâu , Ngân Tiểu Tiểu giờ mới kịp phản ứng, thật sự không biết nói như thế nào mới tốt: “Ừ, cuộc chiến ta xuất chinh trên bích họa là đi tấn công Quỷ Phương.”

“Vì lấy được Quỷ Giao Ngư sao?”

“Đúng vậy, thân mình Vương Chu Thành phụ vương ta càng ngày càng không tốt, cố tình còn muốn trường sanh bất lão bất tử, nghe nói Quỷ Phương Đồ Đằng có thể giữ thân thể vĩnh tồn liền phái ta tấn công Quỷ Phương cướp lấy Quỷ Giao Ngư, chỉ tiếc Quỷ Giao Ngư chỉ có thể khiến thân thể vĩnh tồn, mà không thể giữ linh hồn bất diệt, cuối cùng phụ vương vẫn đã chết, Quỷ Giao Ngư cũng chỉ có thể chôn cùng ông.”

Nói thật, bây giờ Ngân Tiểu Tiểu càng ngày càng không hiểu, Quỷ Giao Ngư chôn cùng Chu Thành Vương, vậy tại sao lại xuất hiện chỗ Cơ Khang? Quỷ Phương Đồ Đằng có lực lượng lớn như vậy vì sao lại bị Cơ Khang cướp lấy? Còn có, Quỷ Phương thật sự bị diệt sạch thời Tây Chu sao? Nghĩ tới nghĩ lui, ý nghĩ Ngân Tiểu Tiểu bị cố định trên người thiếu niên âm, không, thiếu niên âm hiểm này hẳn là Cơ Chiêu! Lúc trước Cơ Khang tấn công Quỷ Phương cướp lấy Quỷ Giao Ngư, mà sau khi Cơ Khang chết, Cơ Chiêu lại tấn công Quỷ Phương là vì sao? Mà hình ảnh trên bích họa làm Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy có lẽ Quỷ Phương là bị Cơ Chiêu tiêu diệt ? Còn có kim tự tháp đầu người cùng núi xương cốt phía dưới mộ thất, có phải là người Quỷ Phương hay không?

“Thiên niên ta thấy ở bích họa bên ngoài hẳn là Cơ Chiêu đi, y không phải cũng đi tấn công Quỷ Phương sao?”

Nhắc tới Cơ Chiêu, mặt Cơ Khang lập tức chìm xuống, rất rõ ràng không muốn nhắc tới Cơ Chiêu, chỉ nói: “Là y, Cơ Chiêu là đệ đệ cùng phụ cùng mẫu với ta, sau khi ta chết, y thật là có đi tấn công Quỷ Phương, lăng mộ này cũng là y xây dựng. Được rồi, Tiểu Tiểu người tiến vào cũng đã hai ngày, con rắn bên ngoài cũng chờ người hai ngày, người đi ra ngoài trước đi.”

Ngân Tiểu Tiểu à một tiếng, thấy sắc mặt Cơ Khang khó coi cũng biết bây giờ tâm tình của hắn không tốt, Ngân Tiểu Tiểu cũng không muốn biết chọc giận một con quỷ sẽ có hậu quả gì, đành phải nói : “Vậy ta còn có thể đến nữa sao?”

“Có thể chứ, người thường xuyên đến còn có thể làm bạn với ta.”

“Vậy Hắc Thán... là con rắn bên ngoài đó, cũng có thể tiến vào sao?”

Cơ Khang do dự một chút nói : “Đương nhiên có thể, lần sau người và nó có thể cùng nhau lại đây.”

Ngân Tiểu Tiểu hài lòng: “Được rồi, lần sau ta lại đến.” Sau đó nhìn về phía cửa đá đóng kia, “Ta đi ra như thế nào bây giờ?”

Cơ Khang quàng ống tay một chút rồi mỉm cười nói: “Bây giờ không phải có thể đi ra ngoài rồi sao?”

Ngân Tiểu Tiểu tập trung nhìn lại, thì ra lỗ nhỏ kia lại xuất hiện.

47. Chương 47

Mặc Lão Đại cho dù có mạnh mẽ trấn định đến mấy nhưng khi thấy Ngân Tiểu Tiểu cứ biến mất ở trước mặt mình như vậy cũng không thể nhận, Mặc Lão Đại vòng quanh vách núi mấy lần cũng không tìm được tung tích Ngân Tiểu Tiểu, thậm chí còn cố gắng bò lên trên vách núi đá, nơi đó trừ vách núi ra cái gì cũng không có, vô kể khả thi Mặc Lão Đại đành phải đứng đợi ở nơi Ngân Tiểu Tiểu biến mất hai ngày hai đêm, thậm chí lấy đầu vào đá, lấy vẩy cạo vách tường, vẩy màu đen chảy ra vết máu nhưng Mặc Lão Đại cũng không cảm thấy đau đớn. Phần nộ trong lòng Mặc Lão Đại càng ngày càng ít, lo lắng lại càng ngày càng tăng.

Giờ hai ngày hai đêm đã qua, Mặc Lão Đại không biết mình còn phải đợi bao lâu, càng không biết mình nên làm cái gì, nhưng điều mình có thể làm có lẽ chỉ là luôn luôn đứng chờ ở chỗ này, đối mặt với thiên tai nhân họa dù là người cũng tốt, xà cũng thế, đều không có biện pháp gì, đây là lần đầu tiên Mặc Lão Đại ý thức được mình còn chưa đủ cường đại, đúng vậy, mình hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất cường giả độc xà bộ tộc, nhưng mình không phải là xà cường đại nhất dãy núi này, đối mặt với Ngân Tiểu Tiểu vô cớ biến mất, Mặc Lão Đại không có một chút biện pháp.

Nếu, nếu Ngân Tiểu Tiểu có thể bình an đi ra, mình sẽ bảo hộ nó thật thật thật tốt, không cho nó tiếp tục chịu thương tổn gì, hiện giờ toàn tâm Mặc Lão Đại đều khẩn cầu Ngân Tiểu Tiểu có thể an toàn đi ra, chuyện khác thật sự không hề cần nhiều.

Hai ngày hai đêm không ăn không ngủ mà Mặc Lão Đại vẫn không biết mệt mỏi đứng ở trước vách núi, suy yếu cùng mỗi mệt đánh vào thần kinh nhưng Mặc Lão Đại vẫn cố gắng kiên trì, mình nhất định có thể thấy Ngân Tiểu Tiểu đi ra, Mặc Lão Đại chưa từng nghĩ tới khả năng Ngân Tiểu Tiểu sẽ không đi ra.

Mặc Lão Đại chờ đợi không uống phí, lúc vách núi trước mắt phát ra ánh sáng chói mắt, sau khi phát ra ánh bạch quang vách đá dần dần xuất hiện một cái cửa đá, Mặc Lão Đại còn không kịp cẩn thận nhìn cái cửa đá kia đã bị lỗ nhỏ dưới cửa đá hấp dẫn toàn bộ lực chú ý, Mặc Lão Đại có dự cảm Ngân Tiểu Tiểu nhất định sẽ đi ra từ lỗ nhỏ.

Mặc Lão Đại đoán không thể nghi ngờ là chính xác, khi thấy đầu Ngân Tiểu Tiểu chui ra khỏi sơn động, một nỗi kích động cùng vui sướng dâng lên trong lòng Mặc Lão Đại, Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu của ta, nó lại xuất hiện.

Ngân Tiểu Tiểu chưa kịp chui ra hẳn lỗ nhỏ đã bị Mặc Lão Đại nhào lên quấn chặt lấy thân mình, tuy Mặc Lão Đại không nói chuyện nhưng Ngân Tiểu Tiểu vẫn có thể nhìn ra lo lắng trong hành động của Mặc Lão Đại, không biết sao tâm tình vốn vì đi ra được mà thực nhảy nhót bị Mặc Lão Đại quấn như vậy, hai mắt Ngân Tiểu Tiểu lại hồng hồng, nói cũng mang theo chút âm mưu: “Hắc Thán, bên trong thật đáng sợ.”

Mặc Lão Đại không muốn buông Ngân Tiểu Tiểu ra chút nào, thậm chí càng quấn càng chặt, ấp úng nói: “Tiểu Bạch Si, ai bảo ngươi tùy tiện xông loạn, xem lần sau ngươi còn dám hay không.”

Ngân Tiểu Tiểu còn muốn nói điều gì đã bị thanh âm bên tai cắt đứt, cẩn thận nghe, thì ra là thanh âm của Cơ Khang: “Tiểu Tiểu, nếu ngươi không đi ra ngoài chỉ sợ sẽ bị lỗ nhỏ khép kín cắt thành hai nửa!”

Lúc này Ngân Tiểu Tiểu mới nhớ tới một nửa thân mình còn ở trong đường vào mộ, bất chấp đang nhiệt liệt ôm nhau với Mặc Lão Đại, vội vàng giãy khỏi Mặc Lão Đại rút nửa thân mình còn lại ra khỏi động nhỏ, cái đuôi mới vừa rút ra lỗ nhỏ liền biến mất, Ngân Tiểu Tiểu thở ra một hơi, may quá may quá, rút thân mình ra đúng lúc, bằng không mình có thể đã thành hai nửa, cũng không nghe nói xà có công năng giống giun, đứt thành hai đoạn còn có thể sống.

Ngân Tiểu Tiểu không biết Cơ Khang dịu dàng như ngọc ở trong mắt nó giờ phút này đang cười đến ngắt nghẻo, Ngân Tiểu Tiểu này thật đúng là dễ lừa, chỉ một cái lỗ nhỏ thôi, chẳng lẽ Ngân Tiểu Tiểu cho rằng mình còn không thể không chế một cái lỗ nhỏ sao? Nghĩ thầm, mình chỉ nhìn không vừa mắt tiểu ngân xà vừa đi ra ngoài đã có xà quan tâm nó! Nghĩ đến đây, trước mắt Cơ Khang liền hiện ra bộ dáng Cơ Chiêu, Cơ Khang hung hăng hừ một tiếng.

“Tiểu Bạch Si, ngươi không sao chứ?” Mặc Lão Đại nhìn kỹ Ngân Tiểu Tiểu từ đầu tới đuôi, sợ Tiểu Bạch Si này bị tổn thương uất ức gì ở nơi mình nhìn không tới, thấy Ngân Tiểu Tiểu hoàn hảo không tổn hao gì, cuối cùng Mặc Lão Đại mới hoàn toàn yên tâm.

“Ừm, ta không sao.” Ngân Tiểu Tiểu đáp, “Hắc Thán ta nói với ngươi, bên trong là một tòa cổ mộ, hẳn là thứ độc xà bộ tộc thủ hộ nhiều thế hệ, nơi này thật sự có rất nhiều thứ tốt! Đáng tiếc ngươi xem không được! Nhưng ở bên trong ta gặp...” Ngân Tiểu Tiểu hàng này càng nói càng hưng phấn, hơn nữa hoàn toàn quên mình bị hù khóc đủ loại ở bên trong.

“Là cửa đá ở phía sau ngươi kia sao?” Mặc Lão Đại thần nhiên ngắt lời Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu: “? ?”

Ngân Tiểu Tiểu nhìn lại, cửa đá kia vẫn thành thành thật thật đứng ở phía sau mình, nhưng Hắc Thán nói như vậy, chẳng lẽ Hắc Thán cũng có thể thấy cửa đá tồn tại?

“Hắc Thán, ngươi xem được?”

Mặc Lão Đại “Ừ” một tiếng.

Ngân Tiểu Tiểu nhớ tới Cơ Khang đã đáp ứng lần sau để mình và Hắc Thán cùng nhau tiến vào, Ngân Tiểu Tiểu liền hiểu rõ chuyện gì xảy ra, xem ra Cơ Khang để Hắc Thán thấy cửa đá.

“Thật tốt quá! Sau này hai chúng ta có thể cùng nhau đi vào chơi!”

Mặc Lão Đại hoàn toàn không có hứng thú với đề nghị của Ngân Tiểu Tiểu, nếu trước lúc Ngân Tiểu Tiểu biến mất thấy cửa đá này Mặc Lão Đại sẽ rất có hứng thú, có lẽ đây là thứ độc xà bộ tộc chúng nó phải thủ hộ, nhưng trải qua việc Ngân Tiểu Tiểu mất tích hai ngày hai đêm, bây giờ Mặc Lão Đại rất là chán ghét bài xích cửa đá này, cho nên khi nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu rồi Mặc Lão Đại không có gắng đầu lên liếc cửa đá một cái nào nữa.

Cho dù Mặc Lão Đại không lên tiếng đáp lại lời mình, Ngân Tiểu Tiểu cũng không để ý, tính tình Hắc Thán mình cũng không phải không biết, nghiêm túc nghe theo nó ngươi liền xong, cho nên bây giờ Ngân Tiểu Tiểu để ý chỉ một vấn đề: “Hắc Thán Hắc Thán, ta đói bụng, ngươi đi tìm đồ ăn ngon cho ta được không?”

Vì thế Mặc Lão Đại đi tìm gì đó để ăn cho Ngân Tiểu Tiểu, mà Ngân Tiểu Tiểu không thèm quan tâm đến ý nghĩa của việc thân là một con rắn để một con rắn khác không có bất cứ quan hệ gì mới mình đi tìm đồ ăn ỉnh, cũng không thấy có chút xấu hổ chút nào.

“Tiểu Tiểu, ngươi thật là giỏi ha, thế mà để xà đi tìm đồ ăn cho ngươi.” thanh âm của Cơ Khang lại vang lên bên tai Ngân Tiểu Tiểu, lần này châm chọc Ngân Tiểu Tiểu chắc chắn đã hiểu.

“Ngươi muốn ăn cũng không thể ăn đâu!” Ngân Tiểu Tiểu phản kích nói, “Nhưng ngươi ăn được, cũng không có ai đi tìm đồ ăn cho ngươi! Sao nào, ngươi hâm mộ ta sao!” Ngân Tiểu Tiểu đặc biệt nhấn mạnh ba chữ “không có ai” kia.

“Hừ, có thể tìm được đồ ăn thì thế nào? Rõ ràng linh hồn là một người, không phải phải ăn đồ sống sao, chắc chắn, nếu nói như vậy ta thà rằng không ăn!”

Nói đến đây Ngân Tiểu Tiểu lại dương dương tự đắc: “Ngươi rất coi thường gia đó! Cho dù hiện giờ gia thân là một con rắn, muốn nhóm lửa nướng thịt cũng chẳng phải là khó gì! Lúc ngươi còn làm hoàng đế chưa từng tự mình nhóm lửa đi!”

Cơ Khang trầm mặc một hồi nhỏ giọng nói thầm một câu “Ai nói ta chưa từng?” Nhưng sự thật là hắn đã cố gắng nói nhỏ, ít nhất Ngân Tiểu Tiểu không nghe được.

“Ta nói, sao người có thể nói chuyện với ta? Chẳng lẽ ta đi vào đó thì người có thể nói chuyện với ta à? Còn nữa, người có thể thấy ta sao? Ta cho người biết, không cho phép rình trộm ta!”

Đầu Cơ Khang chảy đầy hắc tuyến, người chỉ là một con rắn mà thôi, ai rãnh rỗi rình coi một con rắn mỗi ngày chứ, Cơ Khang tức giận trả lời: “Không thể, khi người đi ra khỏi phạm vi cảm giác của ta ta sẽ không thể nói chuyện với người cũng không thấy người! phạm vi cảm giác của ta là Quỷ đạo, người ra khỏi Quỷ đạo ta sẽ không thể cảm giác được người.”

“Quỷ đạo? Cái gì là Quỷ đạo?”

“Là chín mươi chín đồng nhân đó, trên đường người tới không phải cũng thấy được sao?”

“Cái kia là Quỷ đạo?” Ngân Tiểu Tiểu hiểu kỳ nói, “Ta nhớ cái đó hẳn phải gọi là Thần Đạo chứ.”

“Đây là Quỷ đạo của quỷ phương, người Quỷ Phương quốc gọi nó là Quỷ đạo, ta không biết Thần Đạo mà người nói.”

Ngân Tiểu Tiểu à một tiếng không tiếp tục nói chuyện với Cơ Khang nữa, nguyên nhân là Mặc Lão Đại đã trở lại.

Mặc Lão Đại thuần thực nhóm lửa nướng thức ăn, bây giờ làm đồ ăn đều dành cho Ngân Tiểu Tiểu, trong quá trình đi săn Mặc Lão Đại đã tự ăn no.

Ngân Tiểu Tiểu ăn sạch đồ Mặc Lão Đại nướng như hổ đói, vừa ăn còn vừa cảm khái, mặc dù chỉ ngày người ở trong cổ mộ hai ngày nhưng cảm giác như ngày người ở bên trong hai mươi ngày được chứ! Bây giờ có thể ăn thịt thật đúng là quá tốt, Ngân Tiểu Tiểu thuận tiện xem nhẹ tiếng nuốt nước miếng vang lên ở bên tai mình, nghĩ thầm, Cơ Khang người này nhất định là thấy mình nướng thịt mà thèm, mặc dù Cơ Khang là một con quỷ không thể đói, nhưng đối với một nhân loại mà nói không phải chỉ lúc đói bụng mới thèm ăn!

Khi mặt trời lên đến giữa trưa, độ ẩm nơi cổ mộ vẫn rất thấp, ít nhất Ngân Tiểu Tiểu e ngại ánh mặt trời cũng cảm thấy được độ ẩm nơi này thật sự rất không tồi. Ngân Tiểu Tiểu xem như biết vì sao độ ẩm nơi này lại thấp, nơi này âm khí nặng a, âm phong thổi từng trận trện thì nhiệt độ có thể không thấp sao!

Ăn uống no đủ Ngân Tiểu Tiểu mệt nhọc, mặc dù ở trong cổ mộ Ngân Tiểu Tiểu có ngủ một chút nhưng thần kinh buộc chặt vừa thả lỏng, hơn nữa ăn uống no đủ nên dĩ nhiên Ngân Tiểu Tiểu sẽ cảm thấy muốn ngủ. Mặc Lão Đại cũng hai ngày hai đêm không ngủ, giờ phút này cảm thấy thân thể rất mệt mỏi, vì thế hai xà quần lấy quần lấy ngủ ở trước cửa đá. Cơ Khang trong cổ mộ thấy một màn như vậy, nụ cười vốn đang nở rộ lại lập tức thối dài.

48. Chương 48

Ngân Tiểu Tiểu quyết định xây một cái nhà ngay bên cạnh cổ mộ yên tĩnh, đương nhiên là ngoài phạm vi cảm giác của Cơ Khang, bằng không mỗi ngày luôn có người rình coi hay bên tai đột nhiên có người nói chuyện cái gì, thật sự là rất kinh sợ.

Mặc Lão Đại đương nhiên không ngoài ý muốn liền đồng ý quyết định của Ngân Tiểu Tiểu, tuy rằng bên này độ ẩm thấp một chút, nhưng Mặc Lão Đại có thân mình màu đen không phải màu trắng, năng lực hút nóng phải đánh dấu nhấn nên cũng không để ý độ ẩm cao thấp cho lắm, Ngân Tiểu Tiểu đương nhiên càng không để ý.

Ngân Tiểu Tiểu nói với Mặc Lão Đại: “Hắc Thán, chúng ta tìm hang ổ ở trong cấm địa đi, phải đủ lớn đủ sâu, thoáng rộng thông gió, trước sơn động phải có một mảnh đất trống có thể phơi nắng (dù sao ở đây độ ẩm thấp mình có thể phơi nắng), đúng rồi, bên cạnh tốt nhất phải có một con sông nhỏ, ừm, tốt nhất cách sông nhỏ gần một chút, à, còn phải ở bên cạnh rừng, lớn nhỏ không sao cả, như vậy có thể thường xuyên ăn trứng chim với chim, còn có, cỏ chung quanh tươi tốt thì tốt nhất, như vậy hang ổ của chúng ta sẽ không dễ bị rắn khác phát hiện, blah blah blah blah...” [=.=!]

Mặc Lão Đại nghe xong Ngân Tiểu Tiểu nói bắt đầu cười ngây ngô, hang ổ của chúng ta đó, Tiểu Bạch Si muốn sống cùng một chỗ với mình đúng không, ha ha, thật tốt, ha ha, nếu hai ngày ở trước vách đá chờ

Tiểu Bạch Si còn không hiểu ra tình cảm mình đối với Tiểu Bạch Si là gì thì Mặc Lão Đại cũng không cần trở thành lão đại chân chính của độc xà bộ tộc, đồ đần cũng không ngốc đến trình độ này!

Mà Mặc Lão Đại giờ dĩ nhiên là ngoan ngoãn phục tùng Ngân Tiểu Tiểu, nghĩ thầm, Mặc xà anh tuân uy vũ cường tráng như mê người như ta làm sao có thể có xà không thích! Ngân Tiểu Tiểu Tiểu Bạch Si này nhất định cũng yêu thích ta ! Nhất định vậy!

Được rồi, Mặc Lão Đại, thật không biết tự tin của ngươi từ đâu mà tới, nhưng thực hiển nhiên, Ngân Tiểu Tiểu bây giờ cùng lắm chỉ có hảo cảm với ngươi mà thôi, những thứ khác đều không có, ngài vẫn cố lên đi! Cái gì? Ngươi nói Ngân Tiểu Tiểu đã sống chung với Mặc Lão Đại rồi mà chỉ có hảo cảm với Mặc Lão Đại thôi sao? Khụ khụ, chẳng lẽ sự thật mọi người còn không thấy rõ sao? Thì là mới đầu Ngân Tiểu Tiểu ở chung với Mặc Lão Đại là vì bị Mặc Lão Đại cưỡng ép lạm dụng uy quyền a!

Khụ khụ, trở lại chuyện chính. Nếu Ngân Tiểu Tiểu đưa ra yêu cầu cụ thể như thế, Mặc Lão Đại đương nhiên phải cố gắng tìm cho bằng được một cái động như vậy. Yêu cầu của Ngân Tiểu Tiểu không thể nghi ngờ là hà khắc, nhưng do bốn phía cấm địa không có xà ở, cuối cùng Mặc Lão Đại cũng tìm được một chỗ như vậy, vào ban đêm Ngân Tiểu Tiểu liền vui vẻ rạo rức đi vào, đương nhiên, Mặc Lão Đại cũng hì hì hì đi vào.

Giải quyết vấn đề chỗ ở, hoàn cảnh chung quanh cũng giải quyết vấn đề ăn cơm, Ngân Tiểu Tiểu lại trở về làm chính mình, mấy ngày nay nơi đi xa nhất là ra bờ sông tắm rửa, thời gian còn lại liền quần trong sơn động, tiếp tục nói thêm chút nữa thì Ngân Tiểu Tiểu dùng cơm cũng hận không thể để Mặc Lão Đại đút vào trong miệng.

Nướng trứng chim xong Mặc Lão Đại lại nướng chim và ếch cho Ngân Tiểu Tiểu, hơn nữa kỹ thuật gần đuổi kịp đầu bếp một sao, tại sao là gần đuổi kịp mà không phải đuổi kịp và vượt qua? Nhờ! Đồ nướng dù ngon nhưng ăn không có gia vị cũng rất khổ bức được chứ! Hỏi rõ vì sao Ngân Tiểu Tiểu không ăn chuột nướng và trải qua một trận suy nghĩ cặn kẽ, vào một lần đi săn Mặc Lão Đại mang về một con thỏ! Ngân Tiểu Tiểu thấy được con thỏ liền chảy nước miếng ào ào, thúc giục Mặc Lão Đại nướng thỏ xong liền nuốt ngay xuống, tiếp tục sau đó Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ một con thỏ ăn không hết, lần sau có thể ăn một nửa con thỏ hoặc một con ếch nướng chim nướng gì đó, Mặc Lão Đại tạm thời đồng ý, đáy lòng tính toán làm thế nào để có thể tăng sức ăn của Ngân Tiểu Tiểu lên thành hai con thỏ!

Cuộc sống như vậy liên tục kéo gần một tháng, vì thế vào một buổi sáng, Ngân Tiểu Tiểu cùng Mặc Lão Đại quần lầy nhay nằm ở mảnh đất trống trước động mơ mơ màng màng cảm giác mình hẳn nên đi thăm bạn mới mới là bạn tốt, hơn nữa còn không hề nhận ra một tháng này mình không hề đi thăm nhà bạn mới gần trong gang tấc là có gì không đúng.

Giác ngủ này kéo đến trưa, Ngân Tiểu Tiểu ngáp tỉnh lại, mơ mơ màng màng đi theo sau Mặc Lão Đại ra bờ sông tắm rửa một cái, sau đó Ngân Tiểu Tiểu nói với Mặc Lão Đại: “Hắc Thán, ngày hôm nay chúng ta đi cổ mộ đi.”

Mặc Lão Đại nhú mày, nó đã biết lần trước Ngân Tiểu Tiểu biến mất không thấy là vì đi vào một tòa cổ mộ (từ cổ mộ này là Ngân Tiểu Tiểu giải thích cho Mặc Lão Đại, dù sao không có xà nào xây ình cái mộ trước lúc chết cả), hơn nữa ở trong mộ còn quen một con quỷ làm bạn (quỷ là cái gì Mặc Lão Đại tỏ vẻ không quá hiểu được, nhưng Ngân Tiểu Tiểu nói độc xà tồn tại là vì bảo hộ con quỷ này thì Mặc Lão Đại hiểu), nhưng thực hiển nhiên chuyện xảy ra lần trước làm đáy lòng Mặc Lão Đại bài xích tới gần tòa cổ mộ này, mà phía trước cũng nói, bây giờ Mặc Lão Đại đối với Ngân Tiểu Tiểu là ngoan ngoãn phục tùng, cho nên cho dù rất không muốn đi nơi đó Mặc Lão Đại cũng không thể không đi: “Được rồi, đi qua ngươi không được phép chạy loạn!”

Ngân Tiểu Tiểu nói : “Không thành vấn đề!” Lúc sau cực kỳ hứng thú xuất phát đến cổ mộ.

Vừa mới bước vào trong phạm vi cảm giác của Cơ Khang, tiếng Cơ Khang rít gào liên vang ngay bên tai Ngân Tiểu Tiểu: “Ngân Tiểu Tiểu! Ngươi còn biết đường đến!”

Ngân Tiểu Tiểu co rụt cổ lại, Cơ Khang làm cái gì vậy, mình đến thăm hẳn sao hẳn còn giận! Vì thế Ngân Tiểu Tiểu thực thản nhiên vô cùng lớn tiếng rít gào với Cơ Khang: “Ngươi kêu cái gì mà kêu! Mau mở cửa cho ta!”

“Tiểu Tiểu, người đang phát ngốc cái gì vậy?” Cơ Khang cười nói, ánh mắt lại ở trên người Mặc Lão Đại. Chuyện độc xà bộ tộc Cơ Khang biết cũng không phải nhiều lắm, trừ độc xà tồn tại là vì thủ hộ lăng mộ của mình, những hiểu biết khác về độc xà chỉ dừng lại ở chỗ hai xà không có huyết thống ở chung một chỗ đều là bầu bạn, hiểu biết này căn cứ vào những xà là huynh đệ hoặc bầu bạn đến cấm địa tìm kiếm vật thủ hộ mấy ngàn năm nay.

Mặc Lão Đại cũng tiến hành quan sát kỹ càng người bạn tốt mà lần trước bắt đi Ngân Tiểu Tiểu, cuối cùng cho ra một kết luận, hơn nữa còn nói kết luận này ra: “Quá xấu.”

Cơ Khang: “...”

Ngân Tiểu Tiểu: “... Phốc ha ha ha ha —— “

Vấn đề Cơ Khang rốt cuộc là xấu hay không xấu bị xóc qua khi mặt Cơ Khang đã có thể dùng vụn vụn để hình dung, Ngân Tiểu Tiểu nhìn trời, thì ra nam nhân đã chết mấy ngàn năm rồi cũng sẽ để ý vấn đề mình xấu hay không xấu.

Cơ Khang đã khôi phục biểu cảm bình thường nói : “Tiểu Tiểu, lần trước người tiến vào còn không có nhìn kỹ chỗ của ta đâu, ngày hôm nay ta dẫn người đi dạo đi.” Dứt lời đi lên trước ôm lấy Ngân Tiểu Tiểu.

Mặc Lão Đại nổi giận, người cứ ôm xà của ta như vậy là muốn cái gì! toàn thân Mặc Lão Đại đều tràn ngập áp suất thấp, đáng tiếc bị Cơ Khang cùng Ngân Tiểu Tiểu xem nhẹ. Áp suất thấp gì kia, thân là một con quỷ hơn nữa còn là đối tượng độc xà thủ hộ – Cơ Khang tỏ vẻ không bị áp lực, Ngân Tiểu Tiểu được Cơ Khang ôm vào trong ngực có thể lấy góc độ bình thường quan sát chủ mộ thất tổ vẻ có thể xem nhẹ. Vì thế Mặc Lão Đại chỉ có thể thành thành thật thật đi theo sau Cơ Khang.

Cơ Khang không lựa chọn đi hành lang dài bên cạnh cái bàn đá mà là theo con đường dùng đá (thật ra vẫn là ngọc thạch!) trải thành đường nhỏ ven hồ nhân tạo đi ra phía sau, Ngân Tiểu Tiểu bị Cơ Khang ôm vào trong ngực kinh ngạc phát hiện theo bước đi tiêu sái của Cơ Khang, ánh sáng trở nên càng ngày càng dịu dàng càng ngày càng mờ, giống như là trời đang từ từ tối.

Ngân Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn lên trên, mặt trên không còn là mặt trời tản ra mười phần hào quang, mà giống như mặt trời xuống núi, cho nên thuốc màu chọn dùng cũng trở thành màu da cam, nhân tiện tô mây nơi chân trời thành màu cam đậm.

Đây là Cơ Khang nói: “Tiếp tục đi lên phía trước, mặt trời rơi xuống hơn phân nửa, tại phía đông nửa bầu trời còn lại trăng tròn cũng từ từ dâng lên. Tiếp tục đi phía trước thì hoàn toàn là cảnh sắc ban đêm, trăng tròn treo cao, bốn phía đầy sao.”

“Oa, đó không phải là một bức đồ không trung biến hóa theo ngày và đêm sao, thật thần kỳ.”

Cơ Khang nhìn Ngân Tiểu Tiểu trong lòng, nói : “Là thực thần kỳ, nhưng dù thần kỳ thế nào cũng không phải không trung chân chính.”

Ngân Tiểu Tiểu không nói, sợ mình lại chạm đến chỗ đau của Cơ Khang, mấy ngàn năm nay chỉ có một người đứng ở nơi mai cốt chi địa của mình, dù thế nào cũng không phải là một chuyện làm người khác vui vẻ.

Ngân Tiểu Tiểu nhìn xung quanh, sau hồ nhân tạo là cây cối thẳng hàng, mà từng ngọn cây cọng cỏ, một bông hoa một con côn trùng, không có chỗ nào không phải do ngọc thạch thượng đẳng điêu khắc mà thành, Ngân Tiểu Tiểu yên tĩnh sợ hãi than nói không nên lời, cẩn thận nhìn lên, thậm chí cả hạt cát bùn đất dưới hoa cỏ cây cối đều do ngọc thạch mài thành bột phấn hoặc viên bi tạo thành, thấy tất cả điều này Ngân Tiểu Tiểu không khỏi hoài nghi thời Chu vương thật sự giàu có đến trình độ này sao? ngọc thạch nơi này bao nhiêu? Tùy tiện lấy ra một món cũng đều vô giá.

Chờ đi đến mặt sau cùng, mặc dù là cảnh tượng ban đêm nhưng trăng tròn cùng ánh sao trải một lớp ánh trăng mờ lung bốn phía, không để người ta cảm thấy tối mờ, cảnh sắc này sợ đại đa số người dùng cả đời cũng không thể nhìn thấy.

Ngân Tiểu Tiểu cảm thán, Cơ Khang lại phát ra một tiếng cười khẽ giống như trào phúng, Mặc Lão Đại đi theo cuối cùng mặt không chút thay đổi.

49. Chương 49

Ngân Tiểu Tiểu dương dương tự đắc nằm ở trên mảnh đất trống trước sơn động phơi nắng, ừm, ta nói mấy ngày này sao cứ có cảm giác mình mập lên không ít, nói là hoài nghi mình mập, Ngân Tiểu Tiểu vẫn lười quay đầu lại xem rốt cuộc mình có béo hay không béo, dựa theo ý tưởng của Ngân Tiểu Tiểu, bây giờ đã có xà nguyện ý chăm sóc mình không cần trả giá, vậy mình cứ nhận đi thôi, bây giờ mập mập đỡ phải sau này chia tay Mặc Lão Đại mình tiếp tục gầy chỉ còn da bọc xương.

Nhưng mà nói đi thì nói lại, thật ra từ khi cùng Hắc Thán ở chung một chỗ vẫn rất không tệ, ăn uống không lo, mặc dù có thời gian tính tình Hắc Thán thật không tốt, nhưng Ngân Tiểu Tiểu cũng nhìn ra Hắc Thán chỉ là hổ giấy, chỉ cần mình hơi hạ thấp mềm xuống một chút Hắc Thán thực dễ dàng bị vuốt lông rồi.

Đương nhiên loại ý nghĩ này trừ Ngân Tiểu Tiểu sẽ không có xà nào khác nghĩ vậy, cho dù độc xà bộ tộc tiến hoá có trí tuệ, có được dòng sinh mệnh buồn chán, trung trinh không rời với bầu bạn nhưng càng không thể xem nhẹ là độc xà bộ tộc vẫn bảo lưu lại tính tàn nhẫn, mà loại tàn nhẫn này Mặc xà bộ tộc thể hiện rõ ràng cùng khác sâu nhất.

Huyết thống Mặc xà bộ tộc mỏng, cho là giữa huynh đệ tỷ muội thì sau khi tách ra mà gặp lại cũng sẽ kiêng kị rất sâu, đó cũng là do thiên tính bạo ngược của Mặc xà, một lời không hợp là đại khai sát giới, đây cũng là nguyên nhân số đông độc xà không muốn quen thân với Mặc xà.

Mà Mặc Lão Đại lại càng là người nổi bật của Mặc xà bộ tộc, tính khí không thể nói là tốt, cho tới bây giờ bại lộ ở trước mặt Ngân Tiểu Tiểu chỉ là mặt ôn hòa nhất mà thôi, nhưng một khi có xà hoặc những sinh vật khác chọc giận Mặc Lão Đại, vậy nhất định là không giết chết nó sẽ không bỏ qua, đến nỗi Cơ Khang... Này này, đây là người được độc xà bộ tộc bảo hộ đó! Mặc Lão Đại sao có thể đi công kích Cơ Khang? Đây hoàn toàn là do trí nhớ truyền thừa đang tác quái, thân là độc xà bộ tộc trong kết giới thì không có cách nào từ chối cũng vô pháp phản kháng thứ phải thủ hộ.

Mặc Lão Đại kéo thức ăn trở về, liếc mắt một cái liền thấy được Ngân Tiểu Tiểu nằm trên mặt đất phơi nắng, Mặc Lão Đại nhin không được tiến lên hôn mặt Ngân Tiểu Tiểu một chút, thật sự là càng xem càng thích, càng xem càng muốn ăn luôn Tiểu Bạch Si này.

Bản năng của một con rắn làm cho Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy được bất thiện ý đến từ Mặc Lão Đại, vừa rồi còn hí mắt liền tròn tròn lên, lăn hai vòng ra khỏi thân Mặc Lão Đại, nửa người trên đứng lên nhìn về phía Mặc Lão Đại.

Khóe miệng Mặc Lão Đại nở nụ cười, Tiểu Bạch Si vẫn thực cẩn thận nha, Mặc Lão Đại ném thức ăn vào giữa hai người: “Hai ếch, ba con chim, một con thỏ, à, vừa rồi ta còn phát hiện mấy quả trứng chim, nếu người muốn ăn thì ta đi lấy.”

Ngân Tiểu Tiểu nghi ngờ nhìn thức ăn Mặc Lão Đại mới mang về trên mặt đất, chẳng lẽ vừa rồi là ảo giác của mình sao?

“Ta muốn ăn thỏ, còn lại người làm thịt đi. Trứng chim á, trong chốc lát cơm nước xong đi tắm rửa một cái rồi lại đi đào trứng chim, buổi tối ăn chút trứng chim nướng, thế nào?”

Mặc Lão Đại gật gật đầu đồng ý đề nghị của Ngân Tiểu Tiểu, đi qua vừa nhóm lửa vừa nói với Ngân Tiểu Tiểu phía sau mình: “Ta không bắt người ăn hết con thỏ cùng một lúc nhưng ít nhất phải ăn hơn nửa con. Súc ăn của người vẫn quá nhỏ, một lần ăn hết là không có khả năng, nhưng mỗi một lần phải ăn nhiều hơn một chút, lâu dần súc ăn sẽ tăng lên.”

“Biết rồi biết rồi.” Ngân Tiểu Tiểu chảy nước miếng nhìn con thỏ đang nướng, không kiên nhẫn đáp lời Mặc Lão Đại.

Mặc Lão Đại cũng không để ý, nhìn xem con thỏ đã nướng tốt, kéo con thỏ ra khỏi lửa thuận tiện tắt lửa, Ngân Tiểu Tiểu vây quanh bên cạnh Mặc Lão Đại cũng không vội nói chuyện chỉ nhìn nhìn chăm chăm Mặc Lão Đại. Mặc Lão Đại dập lửa rồi kéo con thỏ dùng bùn bao quanh giờ đã nướng xong tới trước mặt mình, dùng cái đuôi đánh lên quả cầu trước mặt, đợi cho bùn nứt ra, con thỏ bên trong đã chín tới, Mặc Lão Đại mới ngừng động tác đánh xuống, sau đó lại làm sạch bùn đất trên con thỏ.

Cái gì? Người nói kế tiếp là Ngân Tiểu Tiểu dùng cơm sao, không không không, còn chưa được đâu, mọi người đừng quên xung quanh con thỏ – tuy rằng đã nướng tốt – còn có lớp lông sao, hiện giờ Ngân Tiểu Tiểu không có bốn sự lột da lông thỏ rồi mới nướng, cho nên sau đó Mặc Lão Đại gặm hết da lông con thỏ thì Ngân Tiểu Tiểu mới ăn thịt thỏ bên trong —— Mặc Lão Đại sẽ không ăn da lông thỏ nha.

“Um~, con thỏ ngày hôm nay nướng nơi khô cứng, lần sau phải nắm giữ độ lửa một chút, mềm một chút mới dễ ăn.” Ngân Tiểu Tiểu có ăn cũng ngần không được miếng của nó, vừa ăn vừa oán hận.

Mặc Lão Đại cười cười, thần tình sủng nịch: “Được, lần sau ta sẽ nướng ít thời gian hơn một chút.”

Ngân Tiểu Tiểu người được tiện nghi còn khoe mã đi, lúc Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa còn tại, cộng cả năm ấu xà cũng chưa chắc có người làm cho người được như vậy đâu!

À, đúng rồi, thật ra độc xà lúc ăn thì dùng độc cắn hôn mê hoặc cắn chết con mồi, sau đó tiến hành cắn nuốt, sẽ không tiến hành động tác cắn xé. Nhưng Ngân Tiểu Tiểu là ai! Nó có giống xà bình thường sao? Người xem lúc nó ăn thỏ không phải cắn xé vô cùng thống khoái sao! Vừa mới đầu Mặc Lão Đại cũng rất ngạc nhiên, sau đó Mặc Lão Đại cũng học xong kỹ năng này, hơn nữa càng cắn xé lợi hại hơn Ngân Tiểu Tiểu. Mặc Lão Đại không biết làm vậy, nhưng khi học xong cắn xé Mặc Lão Đại yên lặng dời ý tưởng tới động vật cỡ lớn, độc xà bộ tộc không động động vật cỡ lớn này, nguyên nhân đầu tiên không phải đánh không lại, mà là đánh xong cũng nuốt không nổi cho nên không có độc xà nào động tới động vật cỡ lớn, nhưng Mặc Lão Đại học xong cắn xé sẽ không giống, có thể ăn một nửa dành lại một nửa.

Đương nhiên, ý nghĩ này bây giờ Mặc Lão Đại cũng chỉ ngẫm mà thôi, hành động thực tế —— vẫn nói sau đi.

Thành công tiêu diệt ba phần tư con thỏ Ngân Tiểu Tiểu rất hài lòng, Mặc Lão Đại cũng rất vừa lòng, Mặc Lão Đại một ngụm nuốt hết thịt thỏ Ngân Tiểu Tiểu ăn còn lại, hai xà lung la lung lay xuất phát tới sông nhỏ.

Ngân Tiểu Tiểu vẫn duy trì thói quen tốt hai ngày tắm sơ qua ba ngày tắm kỹ, nhưng Mặc Lão Đại như trước không thích xuống nước, cũng không thích cảm giác bờ sông nhỏ ẩm ướt âm hàn, nhưng ai bảo Ngân Tiểu Tiểu thích đâu, Mặc Lão Đại cũng đành phải phụng bồi, nhưng xin yên tâm, đến cuối cùng Mặc Lão Đại cũng nhất định sẽ xuống nước cùng Ngân Tiểu Tiểu !

Mặc Lão Đại ghé vào một khối đá trên bờ sông nhỏ, Ngân Tiểu Tiểu ngâm nước ở chỗ khoảng cách khối đá không xa, Mặc Lão Đại vẫy vẫy cái đuôi, đột nhiên nói với Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Bạch Si, người có huynh đệ đi?”

“Có a.” Ngân Tiểu Tiểu chuyển người lại lại lật trở về ở trong nước.

“Các người không hẹn thời gian gặp mặt sao?” Mặc xà không có lệ thường này, nhưng Mặc Lão Đại nhớ rõ độc xà bình thường vẫn thực coi trọng huyết thống thân tình, hơn nữa lúc chưa trưởng thành độc xà còn thường ở cùng huynh đệ cha mẹ hoặc tâm sự gì đó. Tuy rằng Mặc Lão Đại rất không hiểu hành vi này, nhưng bây giờ Ngân Tiểu Tiểu theo bên người mình, hơn nữa còn là một xà vị thành niên, nếu Ngân Tiểu Tiểu phải về tham gia tụ họp loại này, Mặc Lão Đại nhất định sẽ đi theo.

Nguyên nhân Mặc Lão Đại đi theo, một là muốn đi theo Ngân Tiểu Tiểu, đây là điều nhất định, hai là phải nói với ba ba a cha của Ngân Tiểu Tiểu một câu rằng Ngân Tiểu Tiểu muốn ở cùng mình.

Đúng vậy, khi Mặc Lão Đại biết mình thích Ngân Tiểu Tiểu rồi, đương nhiên đã hoạch định toàn bộ tương lai của Ngân Tiểu Tiểu và mình, theo Mặc Lão Đại thấy, nếu chính nó – một Mặc xà ưu tú nhất không ghét bỏ thậm chí ưa thích Tiểu Bạch Si này, chẳng lẽ Tiểu Bạch Si này còn có thể không thích nó – một Mặc xà ưu tú đến không còn gì để nói sao? Làm sao có thể không thích mình? ! Phải không, không thể nào đâu, Tiểu Bạch Si nhất định thích mình, cho nên lần này trở về tụ họp vừa lúc nói rõ việc này, nói rõ rằng Tiểu Bạch Si là bầu bạn của mình. Nhưng vừa nghĩ tới tuổi thọ của Ngân Tiểu Tiểu Mặc Lão Đại liền đau răng, mình còn hai năm nữa là đã trưởng thành, thật đáng buồn là Ngân Tiểu Tiểu chỉ có mười tuổi a uy, còn phải đợi hai mươi năm nữa mới có thể trưởng thành đó!

Bàn tính trong lòng Mặc Lão Đại vang bùm bùm, Ngân Tiểu Tiểu một chút cũng không rõ.

“Ừm, có đi.” Ngân Tiểu Tiểu nghiêng đầu trong nước nghĩ một lát, “Hắn là một năm sau, bây giờ cách mốc một năm sau còn có, ừm, ta nghĩ một chút, hắn là còn hai ba tháng đi, đến lúc đó không chỉ năm ca ca của ta sẽ trở về, ba ba a cha ta cũng sẽ trở về.”

Mặc Lão Đại run rẩy khóe miệng một chút, năm ca ca? Thêm Ngân Tiểu Tiểu nữa là sáu sao? Thật nhiều a!

Nói tới đây không thể không nói việc bị ai nhất của Mặc xà bộ tộc một chút —— lực sinh đẻ thấp. Trời xanh đúng là công bằng, kẻ có được ghen ưu tú cường đại thì sinh sản đời sau dường như đều trở thành một vấn đề, cho dù là độc xà bộ tộc sinh hoạt trong kết giới cũng không may mắn thoát khỏi, mà Mặc xà bộ tộc là độc xà bộ tộc có năng lực cực mạnh, sinh sản liên tiếp thành vấn đề.

Mặc Lão Đại sinh ra trong một gia đình do hùng thư Mặc xà tạo thành, Mặc Lão Đại là lão đại, phía dưới còn có muội muội Mặc Lão Nhị cùng một đệ đệ Mặc Lão Tam, ở trong Mặc xà bộ tộc một gia đình có thể sinh ra ba ấu xà quả thực là bị xà âm mộ ghen tị hận ! Ở trong Mặc xà, có một bộ phận cả đời không thể mang thai, đại bộ phận chỉ có thể sinh một hoặc hai xà, một bộ phận nhỏ có thể sinh ba hoặc hơn ba, mà trong lịch sử Mặc xà, gia đình Mặc xà sinh nhiều nhất là năm, hơn nữa chỉ có một lần! Cho nên có thể hiểu được lúc Mặc Lão Đại biết Ngân Tiểu Tiểu có năm ca ca thì phát điên bao nhiêu.

“Ta cùng người trở về.”

Ngân Tiểu Tiểu “Hả?” Một tiếng, nó biết ba ba a cha mình thật bài xích Mặc xà, nếu mình mang Mặc Lão Đại về, Ngân Tiểu Tiểu quả thực có thể tưởng tượng sắc mặt ba ba a cha mình khó coi bao nhiêu!

“... Hay là thôi đi, tự mình trở về sẽ tốt hơn.” Ngân Tiểu Tiểu chần chờ nói.

Mặc Lão Đại nhẹ nhàng liếc Ngân Tiểu Tiểu một cái, Ngân Tiểu Tiểu không dám nói chuyện nữa, hừ, nếu Hắc Thán này không sợ bị ba ba a cha đuổi đi thì cứ đi đi! Ai sợ ai!

Mặc Lão Đại thấy Ngân Tiểu Tiểu không nói lời nào, thỏa mãn cười cười, cho rằng Ngân Tiểu Tiểu đồng ý mình đến nhà bãi phỏng : “Lại ở nơi này một tháng, một tháng sau chúng ta về nhà người.”

50. Chương 50

“Khang Khang! Ta luyện tiếu người!”

“Tiểu Tiểu! Ta cũng luyện tiếu người! Người đừng đi!”

“Khang Khang! Ta cũng không muốn đi! Nhưng Hắc Thán làm thế nào cũng phải đuổi ta đi!”

“Tiểu Tiểu! Người đừng sợ! Người có thể trốn trong mộ của ta!”

... ..

Mặc Lão Đại dùng cái đuôi dề gân xanh nổi trên trán xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu Bạch Si! Cũng không phải là đi không trở về! Chúng ta chỉ đi mấy tháng mà thôi!”

Nghe được lời này, Ngân Tiểu Tiểu đang đối thoại thâm tình cùng Cơ Khang mở to đôi mắt rưng rưng nước quay đầu lại nhìn về phía Mặc Lão Đại: “Nếu ta đi rồi, Khang Khang sẽ thực cô đơn.”

Mặc Lão Đại: “...”

Cơ Khang: “Tiểu Tiểu! Đừng rời đi ta!”

Mặc Lão Đại thở sâu hai cái, sau đó dùng cái đuôi trắng kiện mạnh mẽ quấn hai vòng quanh người Ngân Tiểu Tiểu, kéo Ngân Tiểu Tiểu bước đi, đợi rời khỏi phạm vi cảm giác của Cơ Khang Mặc Lão Đại mới buông Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu lập tức muốn chạy tới chỗ vừa rồi một lần nữa đã bị cái đuôi Mặc Lão Đại đặt ở trên người trấn áp.

Ngân Tiểu Tiểu vùng vẫy hai cái không tránh thoát, quay đầu lại oán nhìn Mặc Lão Đại, sâu kín thở dài, Hắc Thán a Hắc Thán, ta là vì người nha! Nếu người thật sự trở về với ta, ta sợ làm ba ba a cha ta tức chết! Đến lúc đó hai chúng ta không thể gặp nhau nữa.

Không biết Mặc Lão Đại không nghĩ đến sự tồn tại của Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa hay là hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không nghĩ tới phương diện này, tóm lại Mặc Lão Đại cứ khư khư cố chấp, làm thế nào cũng phải trở về với Ngân Tiểu Tiểu.

Mặc Lão Đại nhìn thấy biểu cảm ai oán của Ngân Tiểu Tiểu, trong lòng ngứa, Tiểu Tiểu của mình thật đúng là đáng yêu! Nhìn xem biểu cảm ai oán này, nhìn xem cái miệng nhỏ nhắn mím lại này, à~, trời ạ, thật là rất đáng yêu được chứ! Mặc Lão Đại nhin không được hôn ngoài miệng Ngân Tiểu Tiểu một cái.

Ngân Tiểu Tiểu càng ai oán, biết mình vì sao phiền não rồi mà Hắc Thán vẫn có thể hạ khẩu!

“Tiểu Bạch Si người yên tâm đi, ba ba a cha người nhất định sẽ yêu thích ta!” Mặc Lão Đại thề son sắt, thuận tiện bổ sung một câu ở trong lòng: ta là một xà ưu tú như thế, làm sao có thể không thích ta!

“... Ba ba a cha nhất định sẽ tức giận, lúc trước ta làm bạn với Hắc thúc ba ba a cha liền tức giận, nếu lần này biết ta theo một Mặc xà —— vẫn là một Mặc xà tương đối đen làm bạn, ba ba a cha có khả năng rất lớn sẽ lấy đuôi quất ta.” Ngân Tiểu Tiểu than thở.

Đáng tiếc thánh lực Mặc Lão Đại tương đối tốt, Ngân Tiểu Tiểu nhỏ giọng lầu bầu đều bị Mặc Lão Đại nghe không sót một chữ: “... Bạn?”

Ngân Tiểu Tiểu bị tiếng nói chuyện đột nhiên biến lớn của Mặc Lão Đại làm hoảng sợ, dùng cái đuôi vỗ vỗ nơi trái tim: “Lớn tiếng như vậy làm gì, làm ta sợ muốn chết.”

“Người vừa mới nói làm bạn với ta?” thanh âm của Mặc Lão Đại rất nhẹ, Ngân Tiểu Tiểu lại cảm thấy sau lưng phát lạnh, trong lòng có một dự cảm thật không tốt: “Đúng, đúng vậy, làm sao? Chẳng lẽ chúng ta không phải bạn sao?”

Mặc Lão Đại ở nguyên tại chỗ trầm mặc một hồi lâu, nói: “Chẳng lẽ bạn của người sẽ hôn người sao?”

Hôn ta? Ngân Tiểu Tiểu đứng ở tại chỗ suy nghĩ vấn đề này, ừm, gần mấy tháng qua Hắc Thán thật sự thường thường hôn khoe miệng mình, mình vẫn cho rằng đó là vì Mặc Lão Đại có sở thích hôn xà khác (...), nhưng hiện giờ nghe Mặc Lão Đại nói như thế, chẳng lẽ...

“Người thích ta? ? ?” ngữ khí của Ngân Tiểu Tiểu tương đương kinh ngạc.

Mặc Lão Đại thẹn quá hoá giận bạo phát: “Ta thích người? Đừng nói giỡn! Ta làm sao có thể thích Tiểu Bạch Si người!” Khụ khụ, thật ra mặt Mặc Lão Đại đã đỏ lên, chẳng qua mặt màu đen đỏ lên... Vẫn là màu đen, Ngân Tiểu Tiểu hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn nhìn không ra.

“Phù phù, may quá may quá, làm ta sợ muốn chết!” Ngân Tiểu Tiểu lại dùng cái đuôi vỗ vỗ chỗ trái tim, trong miệng nói làm ta sợ muốn chết nhưng đáy lòng lại có cảm giác thất vọng.

Mặc Lão Đại hừ lạnh một tiếng, quay đầu bước đi, thanh âm truyền đến: “Đi thôi, Tiểu Bạch Si!”

Ngân Tiểu Tiểu buông tha truy vấn nguyên nhân của cảm giác mất mát trong lòng, bò mau lên vài bước đuổi kịp Mặc Lão Đại.

“Hắc Thán, bây giờ trở về có sớm quá không, ừm, ta nhớ lúc tới chỉ đi có nửa tháng thôi, hay là đi một chút ngừng một chút.”

“Chúng ta trở về không đi con đường lúc đến, đi một đường khác khá xa.”

“Vì sao đường gần không đi lại đi đường xa?” Ngân Tiểu Tiểu lười biếng bắt mẫn.

Mặc Lão Đại liếc Ngân Tiểu Tiểu một cái: “Tiểu Bạch Si, lần này hẳn là lần đầu tiên người rời khỏi nhà, cũng chưa đi dạo ngọn núi lần nào, lần này coi như ta và người đi dạo.” Nói giống như ta đi dạo cùng người là vinh quang lớn lao, may mắn của người ấy.

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, ngọn núi này không phải có cỏ cây có sông suối, à, còn có sinh vật, có gì để đi dạo! Nhưng Ngân Tiểu Tiểu cũng không dám phản kháng quyết nghị của Mặc Lão Đại là được.

Mặc Lão Đại rất hài lòng Ngân Tiểu Tiểu không nghi ngờ quyết định của mình.

Mặc Lão Đại quả thật mang Ngân Tiểu Tiểu đi một con đường khác, phương hướng hoàn toàn ngược lại con đường khi đến, lộ trình cũng nhiều hơn một nửa, dù sao cũng là núi nha, đi như thế nào đến cuối cùng cũng có thể đi đến nhà Ngân Tiểu Tiểu. Cảnh sắc hai bên trong mắt Ngân Tiểu Tiểu vẫn luôn là “Giống nhau như đúc”, dù thế nào, trên núi cũng không thể xuất hiện biển khơi sa mạc hoặc là nhân loại linh tinh, cái khác Ngân Tiểu Tiểu cũng không cảm thấy hứng thú.

Mà theo mỗi ngày đi lên Ngân Tiểu Tiểu phát hiện, trên mặt Mặc Lão Đại càng ngày càng hiện ra một loại biểu cảm có thể xưng là hưng phấn khẩn cấp, thậm chí lúc mình nghỉ ngơi Mặc Lão Đại cũng có vẻ thực nôn nóng, liên tiếp hỏi mình nghỉ ngơi xong chưa có thể đi được chưa linh tinh. Ngân Tiểu Tiểu thực buồn bực, rốt cuộc Mặc Lão Đại làm sao vậy?

Đáp án được công bố khi đến một thác nước.

“Thế nào? Không tồi đi!”

Ngân Tiểu Tiểu im lặng nhìn vẻ mặt dương dương tự đắc của Mặc Lão Đại, trong lòng đột nhiên mãnh liệt xuất hiện một ý tưởng khác quái dị: Hắc Thán đi con đường này không lẽ là vì mang mình đến xem thác nước này? ? Ngân Tiểu Tiểu nỗ lực đè xuống ý nghĩ này trong lòng, đáp: “Ừ, thực đồ sộ, rất đẹp!”

Cái đuôi phía sau Mặc Lão Đại vẫy nhanh hơn, biểu cảm trên mặt thể hiện nguyên vẹn ý nghĩ bây giờ mình thực vui vẻ.

Ngân Tiểu Tiểu nói không phải khen tặng Mặc Lão Đại, thác nước trước mắt đúng là thật sự rất đẹp. Thác nước rộng bảy mét từ trên cao chảy xuống, dừng ở hồ nước có đường kính vài chục thước, độ ứ nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển càng đạt hơn trăm thước, về chiều mặt trời còn treo tại không trung, bọt nước bay vọt lên giữa không trung bị ánh mặt trời chiếu xuống tản mát ra ánh sáng cầu vồng mê người. Đứng ở một tảng đá cách thác hơn hai trăm thước Ngân Tiểu Tiểu cùng Mặc Lão Đại còn có thể cảm nhận được hơi nước lan tỏa tạo cảm giác mát mẻ.

“Tiểu Bạch Si người thích nước như vậy, nếu ở trong này xuống nước người nhất định sẽ càng vui vẻ hơn!” Mặc Lão Đại dùng một ngữ khí “Ta vô cùng hiểu biết người nha” nói với Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Nhờ! Mình chán sống muốn tự sát mới chạy đến nơi này nghịch nước được không? ! Mình có thích nước đến mấy cũng không biết bơi! Nếu mình nhảy xuống thác nước này thì không tới ba phút mình sẽ chết được không a uy! —— đáng tiếc Ngân Tiểu Tiểu hờ hết trong lòng Mặc Lão Đại nghe không được.

“Sau này chúng ta có thể thường xuyên tới đây! Được không?” Mặc Lão Đại lại nói.

Sau này à, Ngân Tiểu Tiểu nghĩ, sau này thường xuyên tới đây sao? Thật ra không tồi, mặc dù mình không thể tới quá gần thác nước nhưng thường xuyên tới ngắm cũng không tồi: “Tốt.”

Mặc Lão Đại càng thêm dương dương tự đắc, nghĩ thầm, mình quả nhiên là xà thông minh nhất! Chỉ biết Tiểu Bạch Si nhất định sẽ thích nơi này !

Cho nên nói, rốt cuộc Mặc Lão Đại người đi đường vòng chính là để cho Ngân Tiểu Tiểu thấy thác nước này đi!

Hai xà không dừng ở trước thác nước lâu lắm, dù sao thác nước này cũng chạy không thoát, sau này có thời gian đến là được.

Giữa trưa ngày hôm sau thời tiết phá lệ nóng bức —— đương nhiên đây là đối với Ngân Tiểu Tiểu, từ khi rời khỏi nơi thủ hộ, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy khí trời càng không có cách nào làm cho xà chịu nổi! Cho nên giữa trưa mỗi ngày Ngân Tiểu Tiểu nhất định phải ngâm trong nước, ngày hôm nay cũng như thế, Ngân Tiểu Tiểu ở trong nước gần người, Mặc Lão Đại đi tìm thức ăn .

Đang gần người Ngân Tiểu Tiểu nghe được tiếng vang, tính thời gian Mặc Lão Đại cũng nên trở lại: “Hắc Thán Hắc Thán, ngày hôm nay có tìm được thỏ hay không?” —— đúng vậy, hỏi là có tìm được hay không mà không phải có bắt được hay không, nếu tìm được thỏ Hắc Thán nhất định sẽ bắt được, Ngân Tiểu Tiểu rất có lòng tin với Mặc Lão Đại —— từ lúc ăn được thỏ thì ếch a chim a cái gì cũng thành mây bay.

Quay đầu lại Ngân Tiểu Tiểu đứng là thấy được một Mặc xà, nhưng cho dù Ngân Tiểu Tiểu có tiếp tục ngốc cũng sẽ không cho rằng Mặc xà này là Mặc Lão Đại.

Mặc xà trước mắt thoát nhìn gần hơn nửa thước so với Mặc Lão Đại, đương nhiên đây không phải điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là ánh mắt đầu tiên khi thấy Mặc xà này Ngân Tiểu Tiểu liền có trực giác—— đây không phải Mặc Lão Đại.

Trực giác của Ngân Tiểu Tiểu không thể nghi ngờ là chuẩn xác, bởi vì Mặc xà này nói chuyện: “Người vừa mới gọi ta là Hắc Thán?”

Ngân Tiểu Tiểu la to oan uổng ở trong lòng, ta kêu Hắc Thán nhưng không phải gọi người!

Nhưng Mặc xà này lại không nghĩ như vậy, ở trong tai Mặc xà, nó muốn nghe phần nào trong lời người nói thì đó chính là ý của người, theo Mặc xà này thấy, ngân xà trước mắt này đang gọi mình là Hắc Thán! Đương nhiên giống như Mặc Lão Đại lúc trước, Mặc xà này không biết Hắc Thán là vật gì, nhưng mà chữ “Hắc” này cũng đủ khiến cho Mặc xà phần nộ rồi.

Mặc xà hô nhỏ một tiếng: “Ngân xà chết tiệt!” Nói xong liền chậm rãi tới gần chỗ Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu thân là một con rắn trực giác nhắc nhở nó, Mặc xà trước mắt này có ý xấu với mình! Đây là lần đầu tiên Ngân Tiểu Tiểu đối mặt trực diện với một độc xà không mang thiện ý, Ngân Tiểu Tiểu cẩn thận nuốt ngụm nước bọt, sau đó càng thêm cẩn thận thay đổi vị trí thân thể của mình, muốn rời khỏi nước trở lại trên đường —— Ngân Tiểu Tiểu không biết bơi, thân mình ở dưới nước đầu để trên tảng đá, nếu Mặc xà bò lên trên tảng đá Ngân Tiểu Tiểu sẽ không có đường bỏ trốn .

Đáng tiếc cho dù Ngân Tiểu Tiểu về trên mặt đất cũng không thể thoát khỏi Mặc xà trước mắt, không nói tốc độ bò của Ngân Tiểu Tiểu chậm hơn nhiều so với ngân xà cùng tuổi, cho dù ngân xà có bò nhanh đến đâu cũng không thể vượt qua một Mặc xà được.

Nhưng thật đáng mừng là lúc Mặc xà đánh về phía Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu sợ tới mức hoang mang lo sợ thì một Mặc xà khác lấy tốc độ nhanh hơn đánh về phía Mặc xà tập kích Ngân Tiểu Tiểu, Mặc xà này đương nhiên là Mặc Lão Đại rồi, Mặc Lão Đại hung hăng cắn một ngụm lên thân Mặc xà tập kích Ngân Tiểu Tiểu, sau đó quăng Mặc xà kia đi ra ngoài.

“Mặc Lão Nhị, ai cho phép người động vào đồ của ta?” ngữ khí Mặc Lão Đại tàn nhẫn dị thường, tàn bạo trong mắt càng làm cho Mặc xà bị quăng ra kia không rét mà run.

Ngân Tiểu Tiểu chạy tới phía sau Mặc Lão Đại rất nhanh, có Mặc Lão Đại làm chỗ dựa Ngân Tiểu Tiểu hung hăng càn quấy : “Hắc Thán Hắc Thán! Mặc xà kia bắt nạt ta! Nó còn muốn cắn ta!” [Đầm: =.=!]

Mặc Lão Đại đối mặt với Mặc Lão Nhị dị thường hung ác, quay đầu lại đối mặt với Ngân Tiểu Tiểu liền biến trở về bộ dáng dĩ vãng: “Không có việc gì không có việc gì, người xem không phải ta đang giáo huấn nó sao?”

Ngân Tiểu Tiểu hừ một tiếng không nói, vừa rồi mình còn nghe Mặc Lão Đại gọi Mặc xà kia là Mặc Lão Nhị, hai cái tên Mặc Lão Đại và Mặc Lão Nhị này vừa nghe là có thể biết hai người nhất định có quan hệ!

“Đại ca, người đây là ý gì?” Mặc Lão Nhị bị Mặc Lão Đại cắn tổn thương giây dựa đứng thân mình lên, nhưng giữa lông mày vẫn như cũ có thể thấy được Mặc Lão Nhị hiện giờ hết sức thống khổ.

“Mặc Lão Nhị, ta nói lại lần nữa, ngân xà này là bầu bạn của ta, mắt của người nhìn cho cẩn thận, không được phép động nó!”

Mặc Lão Đại nói thành công làm Mặc Lão Nhị và Ngân Tiểu Tiểu đều hóa đá .

Mặc Lão Nhị hóa đá là vì Mặc Lão Đại muốn tìm một ngân xà làm bầu bạn, còn Ngân Tiểu Tiểu —— Í? Ta đáp ứng làm bạn lữ của Hắc Thán khi nào? ?

Mặc Lão Nhị hóa đá bị Mặc Lão Đại bỏ lại, mà Ngân Tiểu Tiểu hóa đá bị Mặc Lão Đại tha đi rồi.

51. Chương 51

Ngân Tiểu Tiểu cùng Mặc Lão Đại cách sơn động nhà Ngân Tiểu Tiểu còn có mấy trăm thước thì dừng lại, Ngân Tiểu Tiểu lại một lần nữa quay đầu xác nhận với Mặc Lão Đại: “Hắc Thán, người xác định muốn theo ta trở về?”

Câu trả lời của Mặc Lão Đại là dùng cái ót đối với Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Thấy Ngân Tiểu Tiểu không có ý muốn động, Mặc Lão Đại lấy đầu đẩy đẩy thân mình Ngân Tiểu Tiểu, sau đó dẫn đầu bò tới sơn động nhà Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại không nói cho Ngân Tiểu Tiểu biết lần đầu tiên hai người gặp mặt, buổi tối Ngân Tiểu Tiểu về nhà thật ra Mặc Lão Đại luôn luôn đi theo sau Ngân Tiểu Tiểu, cho nên dù Ngân Tiểu Tiểu không để cho Mặc Lão Đại dẫn đường, Mặc Lão Đại cũng biết vị trí nhà Ngân Tiểu Tiểu. Ngân Tiểu Tiểu thấy Mặc Lão Đại đi rồi, bắt đầu đi lắc lắc cái đuôi đi theo phía sau Mặc Lão Đại.

Ngân Tiểu Tiểu không phải là xà thứ nhất về đến nhà, so với ấu xà lần đầu tiên rời xa nhà cảm thấy cái gì cũng thú vị mà quên trở về, Hoa Tiểu Hoa rất nhớ chúng ấu xà, vì thế từ rất sớm Hoa Tiểu Hoa liền chạy về sơn động, Ngân Đại Bạch đương nhiên cũng đi theo Hoa Tiểu Hoa trở lại. Trở về Hoa Tiểu Hoa thật bất ngờ, Tiểu Nhất Tiểu Nhị Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ đi vắng không ở trong sơn động thực bình thường, nhưng đợi bốn năm ngày sau vẫn không thấy Ngân Tiểu Tiểu, thậm chí Hoa Tiểu Hoa còn đi tới nhà Hắc A Ban mới biết mấy tháng nay Hắc A Ban cùng Lục Tiểu Hoàng chưa từng gặp Ngân Tiểu Tiểu, Hoa Tiểu Hoa đã cảm thấy không bình thường, nó biết nhi tử của nó rất lười, lười đến thân rắn mọc rêu thì làm sao có thể vừa đi đã đi hơn nửa năm?

Không thể không nói ở một góc độ nào đó Hoa Tiểu Hoa đã nói trúng chân tướng, nếu Ngân Tiểu Tiểu có bị Lam Nhất Nhất quấy rầy mỗi ngày, Ngân Tiểu Tiểu sẽ không kể ngày đêm trốn đi, vốn Ngân Tiểu Tiểu chuẩn bị ở sơn động bên ngoài một thời gian rồi trở lại, đáng tiếc trước đó bị Mặc Lão Đại bắt được, vì thế ngày trở về của Ngân Tiểu Tiểu xa xa không hẹn.

Hoa Tiểu Hoa nghĩ chẳng lẽ Tiểu Tiểu đã theo Lam Nhất Nhất kết nhóm sống chung sao? Vì thế lại đi đến nhà Lam Nhất Nhất nhìn thoáng qua, kết quả nhà Lam Nhất Nhất một con rắn cũng không có, thoát nhìn đã mấy tháng không có xà ở nơi này, ừ, không có xà nào nói cho Hoa Tiểu Hoa Lam Nhất Nhất phải đi khắp núi đồi tìm kiếm Ngân Tiểu Tiểu. Hoa Tiểu Hoa tìm tới tìm lui cũng tìm không thấy Ngân Tiểu Tiểu đầu nên đành phải nghe theo Ngân Đại Bạch nói, thành thành thật thật ở trong sơn động chờ Ngân Tiểu Tiểu cùng các ấu xà khác về.

Sau khi Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch trở về, người thứ hai về là Hoa Tiểu Nhị và Hoa Tiểu Tam, dưới sự truy vấn liên hoàn của Hoa Tiểu Hoa, hai xà vẫn không tìm được bầu bạn thích hợp, trở về sau đó là Ngân Tiểu Nhất, vẫn là một xà độc thân.

Hoa Tiểu Hoa thực thất vọng, đã một năm rồi sao các hài tử còn không tìm được người thích hợp—— này, cách trưởng thành còn sớm, người gấp làm gì!

Hoa Tiểu Hoa chỉ có thể đem toàn bộ hi vọng ký thác vào các ấu xà còn lại.

Hôm nay Ngân Tiểu Tiểu về nhà là một ngày rất đẹp, mặt trời không tỏa nắng, hoa không cười với xà. Chỉ tiếc Ngân Tiểu Tiểu đứng ở cửa sơn động tươi cười có chút cứng ngắc, trải qua Ngân Tiểu Tiểu khuyên bảo, Mặc Lão Đại miễn cưỡng đồng ý để cho Ngân Tiểu Tiểu đi vào trước, đợi Ngân Tiểu Tiểu đi ra kêu Mặc Lão Đại rồi Mặc Lão Đại mới đi vào.

Ngân Tiểu Tiểu đứng ở cửa sơn động thật lâu, không ngừng xây dựng tâm lý ỳnh, vừa khéo Hoa Tiểu Nhị và Hoa Tiểu Tam lắc đuôi đi ra, thấy Ngân Tiểu Tiểu rất là kinh hãi, không đợi Ngân Tiểu Tiểu nói cái gì Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam liền phía sau tiếp phía trước chạy trở về sơn động.

“Cha!”

“Cha!”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Xem ra không cần Ngân Tiểu Tiểu tiếp tục xây dựng tâm lý, không đi vào cũng không được, Ngân Tiểu Tiểu hơi buông lỏng đầu, đi theo phía sau Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam vào sơn động.

Mặc Lão Đại tránh ở cách đó không xa hừ một tiếng, Tiểu Bạch Si rốt cục cũng đi vào.

Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa bị tiếng kêu của Hoa Tiểu Nhị Hoa Tiểu Tam gây chú ý, liếc mắt một cái liền thấy được Ngân Tiểu Tiểu đi theo phía sau Hoa Tiểu Nhị Hoa Tiểu Tam.

Hoa Tiểu Hoa kinh hỉ chạy đến nghênh đón: “Tiểu Tiểu đã trở lại, nhanh để cha nhìn xem, ừ, một năm này trưởng thành không ít a.”

Ngân Tiểu Tiểu nói : “Cũng tạm, nhưng thật sự là mập không ít.”

Ngân Đại Bạch cũng tiến đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu: “Béo mới tốt, thoát nhìn một năm này sống ở bên ngoài không tệ.”

“Chắc, tạm được đi.” Ngân Tiểu Tiểu có chút chột dạ, to lớn béo lên cũng không phải là công lao của mình, đơn thuần là Hắc Thán nuôi a!

Hoa Tiểu Hoa nhìn nhìn phía sau Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, người chưa cùng Lam Nhất Nhất ở chung một chỗ sao?”

“Lam Nhất Nhất? Không có.” Ngân Tiểu Tiểu còn nhớ rõ lúc trước mình bị Lam Nhất Nhất bức đi, làm sao có thể cùng Lam Nhất Nhất ở chung.

Hoa Tiểu Hoa cười mỉa cười, Hoa Tiểu Hoa thấy Ngân Tiểu Tiểu cùng Lam Nhất Nhất đều không ở còn tưởng rằng Ngân Tiểu Tiểu đi cùng Lam Nhất Nhất.

“Một năm này chỉ có mình người sống?” Ngân Đại Bạch hỏi tiếp, Tiểu Tiểu thấy thế nào cũng không thể sống một mình, Tiểu Tiểu có thể tự nhóm lửa sao? Có thể ăn thức ăn mình thích sao? Có thể dài béo sao?

“À, cũng không phải vậy, ta và một xà khác ở chung.”

“Một xà khác?” Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch liếc nhau, Hoa Tiểu Hoa hỏi, “Mới quen sao? Tên là gì?”

Ngân Tiểu Tiểu không trả lời thẳng vấn đề của Hoa Tiểu Hoa, mà là nói: “Ba ba a cha, con rắn này là bạn của ta, bạn tốt! ừ, một năm này nó đặc biệt chăm sóc ta, ta có thể dài béo lên đều là công lao của nó! Hơn nữa nó rất lợi hại ! Đối với ta cũng rất tốt!”

Hoa Tiểu Hoa không kiên nhẫn gật đầu: “Đã biết đã biết, rốt cuộc là ai?”

Bên kia Ngân Đại Bạch không nói chuyện, Ngân Đại Bạch cân nhắc lời Ngân Tiểu Tiểu nói ở trong lòng, cảm giác có chỗ nào không đúng lắm.

“Này, nó à, nó kêu...” Ngân Tiểu Tiểu nỗ lực muốn kéo dài thời gian, “Kêu cái đó...”

“Là một Mặc xà đúng không.” một thanh âm từ cửa sơn động truyền lại, chúng xà ở đây không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn về cửa sơn động, thì ra là Ngân Tiểu Tứ đứng ở nơi đó, sắc mặt không tốt, bên người còn có Lam Tam Tam đi theo.

“Mặc xà?” Hoa Tiểu Hoa lập lại một lần, cảm thấy có chỗ không đúng, theo bản năng nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu, mà giờ khắc này Ngân Tiểu Tiểu thần tình chột dạ, đồng tử Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch co rút mạnh, chẳng lẽ Tiểu Tứ nói đều là thật sự?

“Tiểu Tiểu, là thế phải không?” Ngân Đại Bạch trầm giọng hỏi.

“Không cần hỏi Tiểu Tiểu, hỏi ta là được.” thanh âm của Mặc Lão Đại vang lên, sau đó Mặc Lão Đại đi vào sơn động, thì ra lúc Ngân Tiểu Tiểu vào động rồi Mặc Lão Đại liền quang minh chính đại đứng ở trước cửa sơn động nghe lén, Ngân Tiểu Tứ mang theo Lam Tam Tam trở về liền thấy được Mặc Lão Đại ở trước cửa, đồng thời cũng nghe Ngân Tiểu Tiểu nói chuyện với Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa trong sơn động, Ngân Tiểu Tứ dường như là nháy mắt liền biết Mặc xà trước sơn động này là ai, còn nhớ mấy tháng trước gặp được Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu có vẻ như luôn luôn bất an trong lòng, còn nói là cùng Lam Nhất Nhất ở chung, chỉ sợ khi đó đã ở chung với Mặc xà trước mắt này rồi, Ngân Tiểu Tứ phóng ra sát khí với Mặc Lão Đại trong chốc lát mới mang theo Lam Tam Tam vào sơn động, tiếp nhận lời Ngân Tiểu Tiểu nói.

Ngân Tiểu Tiểu nhìn thấy Mặc Lão Đại tiến vào rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, rước lấy Hoa Tiểu Hoa cầm tức, Ngân Tiểu Tiểu vội vàng ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn thẳng phía trước, dùng điều này để chứng minh xà vừa rồi nhẹ nhàng thở ra vốn không phải nó.

Mặc Lão Đại thấy biểu hiện của Ngân Tiểu Tiểu khê hừ một tiếng, trầm giọng nói với Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch: “Mặc kệ các người đồng ý hay không, Ngân Tiểu Tiểu cũng sẽ là bầu bạn của ta.” [Đằm: Lão Đại nha! A đúng là lão đại :v :v :v ta thích ka ka ka]

Ngân Tiểu Tiểu nóng nảy, bầu bạn cái gì, mình vốn không có đáp ứng được không! Lần trước Mặc Lão Đại nói với Mặc Lão Nhị như thế, sau đó không phải mình đã lặp lại cường điệu với Mặc Lão Đại rằng mình và nó chỉ là bạn mà thôi rồi sao! Bây giờ tại sao lại nói đến chuyện bạn lữ? Ngân Tiểu Tiểu vội vàng muốn mở miệng phản bác lại bị ánh mắt của Mặc Lão Đại dọa trở về, mặc dù ánh mắt không thể nói chuyện không thể giết người, nhưng giờ này khắc này ánh mắt của Mặc Lão Đại tàn nhẫn mang theo thị huyết, dường như chỉ cần mình nói ra một câu không hợp tâm ý Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại chắc chắn sẽ không để ý mà đại khai sát giới. Ngân Tiểu Tiểu cả người run lên hạ xuống, cuối cùng là đem lời thu trở về.

“Không phải nói là bạn tốt sao? Tại sao lại biến thành bầu bạn sao?” thanh âm của Ngân Đại Bạch cũng chìm xuống, Tiểu Tiểu bầu bạn với một Mặc xà, chuyện này vốn là chuyện không thể nào! Dù thế nào Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa cũng sẽ không đồng ý.

“Là bầu bạn, không phải bạn tốt.” Mặc Lão Đại chậm rãi nhắc lại, đồng thời lại liếc nhìn Ngân Tiểu Tiểu một cái.

“Không được! Ta tuyệt đối không đồng ý!” lúc này Hoa Tiểu Hoa cướp lời Ngân Đại Bạch mở miệng trước, “Ngân xà chúng ta chắc chắn sẽ không trở thành bạn lữ của Mặc xà.”

“Ta không cần các người đồng ý.” Mặc Lão Đại mở miệng lần nữa, “Ta sẽ kết thành bầu bạn với Tiểu Tiểu, chuyện này sẽ không thay đổi.”

Hoa Tiểu Hoa còn muốn nói gì đã bị Ngân Đại Bạch ngăn cản, Ngân Đại Bạch suy tư trong chốc lát, nói với Mặc Lão Đại: “Nếu người có thể làm cho Mặc xà bộ tộc đồng ý để người và Tiểu Tiểu kết thành bạn lữ, ta sẽ suy nghĩ lại.”

Mặc Lão Đại nói: “Được, quyết định như vậy.”

Nói xong, Mặc Lão Đại lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai kéo Ngân Tiểu Tiểu về phía sau mình: “Như vậy, ta và Tiểu Tiểu đi trước.” Trong nháy mắt, Mặc Lão Đại mang theo Ngân Tiểu Tiểu ra sơn động, lấy tốc độ của Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch nhất định đuổi không kịp Mặc Lão Đại, cho dù Mặc Lão Đại còn mang theo một Ngân Tiểu Tiểu.

Sắc mặt Hoa Tiểu Hoa rất khó nhìn: “Người cứ đáp ứng chuyện Tiểu Tiểu và Mặc xà kia như vậy sao? Người phải biết, Mặc xà bộ tộc bài xích độc xà khác bao nhiêu!”

Sắc mặt Ngân Đại Bạch cũng không có tốt hơn chút nào, Ngân Đại Bạch nhìn chăm chăm cửa sơn động, trầm giọng nói: “Ta không có đáp ứng. Người cũng nói đó, Mặc xà bài xích độc xà khác bao nhiêu, hơn nữa người cũng thấy nhan sắc Mặc xà này thuần túy đến cỡ nào rồi, vậy người cho là chúng Mặc xà sẽ để Mặc xà này và Tiểu Tiểu thành công kết thành bầu bạn sao? Mặc xà kia vốn không có khả năng trở thành bầu bạn với Tiểu Tiểu! Cho dù Mặc xà kia có thể làm cho chúng Mặc xà đáp ứng, ta cũng chỉ nói là suy nghĩ lại mà thôi, cũng không nói là đáp ứng.”

Hoa Tiểu Hoa nghe xong Ngân Đại Bạch nói, cẩn thận nghĩ cũng có chuyện như vậy, liền cố gắng đè xuống phần nộ trong lòng.

Hoa Tiểu Ngũ thành công theo đuổi được tiểu thư xà giờ phút này hoan hỉ phần chân ngây ngất bước vào sơn động: “Ba ba a cha! Ta có bầu bạn rồi!” Dứt lời vùng cao cái đuôi lên chờ Hoa Tiểu Hoa Ngân Đại Bạch khích lệ.

... Hồi lâu sau.

Hoa Tiểu Ngũ: “...”

... .. Lại qua hồi lâu.

Hoa Tiểu Ngũ: “Này này! Tại sao không ai nói chuyện vậy!”

... .. Rất lâu sau đó.

Ngân Đại Bạch âm trầm như trước, Hoa Tiểu Hoa thất thần như trước.

Hoa Tiểu Ngũ: “Í? Tiểu Tiểu vẫn chưa về sao?”

Mắt Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa như đao xoẹt xoẹt bay về phía Hoa Tiểu Ngũ, Hoa Tiểu Ngũ uất ức, không phải mình chỉ hỏi một câu Tiểu Tiểu vẫn còn chưa trở lại thôi sao! Ba ba a cha sao lại hung tàn với ta như vậy! !

52. Chương 52

Mặc Lão Đại chạy vội ở phía trước, cái đuôi kéo theo Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu bị túm thất điên bát đảo: “Đợi, từ từ!”

Mặc Lão Đại mắt diếc tai ngơ, mãi cho đến cách nhà Ngân Tiểu Tiểu rất xa rất xa Mặc Lão Đại mới dừng lại.

Mắt Ngân Tiểu Tiểu bay đầy sao, nửa người trên không ngừng vẽ nên các vòng tròn, Ngân Tiểu Tiểu hạ quyết tâm dưới đáy lòng: cho dù tốc độ Hắc Thán có mau hơn nữa, sau này cũng nhất định không thể để cho Mặc Lão Đại bắt lấy mình chạy! Quá làm khó xà được không!

Mặc Lão Đại không có chút áy náy vì hành vi của mình, thậm chí còn có chút giận Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Bạch Si, thể lực của ngươi cũng quá kém đi! Xem ra sau này phải tăng cường huấn luyện một chút!”

Ngân Tiểu Tiểu còn mơ hồ không có biện pháp dùng ngôn ngữ để diễn tả mình cảm giận, đành phải gọi to trong lòng: ” Hắc Thán Thối! Hắc Thán phá hư! Chỉ biết bắt nạt ta!”

Mặc Lão Đại đứng thân mình lên nhìn nhìn chung quanh, cũng không có hồi ý kiến Ngân Tiểu Tiểu đã tuyển một phương hướng nói thẳng: “Tốt lắm, chúng ta có thể trở về nhà.”

Ngân Tiểu Tiểu đi theo sau Mặc Lão Đại, ngoan ngoãn “À” một tiếng.

Mặc Lão Đại vừa đi vừa kỳ quái quay đầu nhìn Ngân Tiểu Tiểu, thấy Ngân Tiểu Tiểu luôn luôn thành thật đi theo phía sau mình, Mặc Lão Đại nhin không được hỏi: “Tiểu Bạch Si, ngươi không trách ta kéo ngươi ra khỏi nhà à?”

Ngân Tiểu Tiểu nghe được Mặc Lão Đại nói liền sững sốt, sau đó không chút do dự trả lời: “Lúc trước ngươi theo ta trở về ta đã biết ba ba a cha nhất định sẽ không đồng ý để ta làm bạn với ngươi! Bây giờ ngươi lôi kéo ta đi cũng coi như là một kết quả tốt. Nhưng mà, ” Ngân Tiểu Tiểu dừng lại, “Ta biết ngươi rất bất mãn ba ba a cha ta không cho ta với ngươi làm bạn, nhưng ngươi cũng không thể lấy chuyện bạn lữ ra nói đùa, vạn nhất ba ba a cha ta tưởng thật thì làm sao bây giờ?”

Nghe được mấy câu phía trước Ngân Tiểu Tiểu nói Mặc Lão Đại vẫn thực trấn định, đợi cho Ngân Tiểu Tiểu nói xong, Mặc Lão Đại cảm giác mặt mình tái đi rồi, Tiểu Bạch Si này! Mình đã nói chuyện kết thành bạn lữ với nó trước mặt Hoa Tiểu Hoa Ngân Đại Bạch rồi, nó còn vẫn cho là mình nói đùa! Mặc Lão Đại dừng cước bộ, quay thân mình cộ tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu.

“Ngươi nghĩ rằng chuyện ta muốn kết thành bầu bạn với ngươi là đùa sao?”

Bởi vì Mặc Lão Đại đột nhiên tới gần nên Ngân Tiểu Tiểu di động thân mình về phía sau một chút, hỏi ngược lại: “Đúng vậy, chẳng lẽ không đúng sao?”

Mặc Lão Đại càng đến gần Ngân Tiểu Tiểu, thuận tiện cố định Ngân Tiểu Tiểu muốn lui về sau ngay tại chỗ: “Tiểu Bạch Si ngươi nghe cho rõ, ta chỉ nói một lần, ta thích ngươi, muốn kết thành bầu bạn với ngươi, ngươi nghĩ như thế nào?”

Ngân Tiểu Tiểu nhìn Mặc Lão Đại dị thường nghiêm túc mà choáng váng, chỉ có thể theo bản năng “Hả?” Một tiếng.

Mặc Lão Đại nghe Ngân Tiểu Tiểu “hả?” rất bất mãn, híp mắt lại: “Chẳng lẽ người không thích ta? Không muốn kết làm bầu bạn với ta?”

Ngân Tiểu Tiểu nhìn ánh mắt Mặc Lão Đại trước mắt, nuốt ngụm nước bọt, trong lòng Ngân Tiểu Tiểu có dự cảm, nếu như mình nói không thích nó, mình nhất định phải chết! Vì thế Ngân Tiểu Tiểu liên tục gật đầu: “Thích, thích mà.”

“Thật sự?” Mặc Lão Đại vốn híp nửa con mắt lại híp một nửa mắt.

Ngân Tiểu Tiểu đứng thẳng thân mình, ngữ khí còn thật sự nghiêm túc: “Thật, đương nhiên là thật! Ta làm sao có thể lừa người?”

Mặc Lão Đại nghi ngờ nhìn Ngân Tiểu Tiểu một vòng, cuối cùng nhìn về phía nửa người trên đứng thẳng của Ngân Tiểu Tiểu, trên mặt còn mang theo biểu cảm vừa lòng vui vẻ, mình nói rồi, Tiểu Bạch Si làm sao có thể không thích mình! Mình là một Mặc xà anh tuấn mê người uy vũ cường tráng như thế, làm sao có thể sẽ có xà không thích mình! Ừ, nhưng chỉ cần Tiểu Bạch Si yêu thích ta thì tốt rồi, những xà khác cũng không cần thích ta, cũng không cần rất hâm mộ ta. Mặc Lão Đại vừa say mê nghĩ, vừa xoay người hướng về phía trước xuất phát. [Đằm: =.=” Lão Đại lại phát bệnh]

Ngân Tiểu Tiểu trộm nhẹ nhàng thở ra, đi theo phía sau Mặc Lão Đại, ít nhiều nhờ mình thông minh, bằng không ngày hôm nay mạng nhỏ chẳng phải sẽ công đạo tại đây sao!

Ngân Tiểu Tiểu nhin không được dời ánh mắt đến bóng lưng Mặc Lão Đại, thật ra nếu sau này kết thành bạn lữ với Hắc Thán vẫn rất không tệ, ít nhất cũng đủ cường tráng, cũng đủ bao dung mình, có thể lý giải chỗ khác giữa mình và độc xà bình thường, không nên hỏi cũng chưa bao giờ hỏi, nhưng đáng tiếc là một Mặc xà, bằng không ba ba a cha sẽ không phản đối, nói không chừng còn vì mình tìm được một độc xà cường đại mà cảm thấy vui vẻ!

Dĩ nhiên đối với Ngân Tiểu Tiểu mà nói, Mặc Lão Đại là một Mặc xà hay là một Lam xà hoặc xà gì khác đều không có vấn đề gì, thân là một người mang theo trí nhớ kiếp trước đầu thai làm xà, vốn không có bài xích Mặc xà như vậy, đương nhiên cũng không có ý tưởng vì đối phương là Mặc xà cho nên không thể kết làm bầu bạn. Hơn nữa độc xà sống rất lâu, nếu mình một con rắn cô đơn sống 200 năm, vậy nhất định sẽ rất thống khổ, Ngân Tiểu Tiểu không muốn như vậy.

Ngân Tiểu Tiểu lại trộm nhìn bóng lưng Mặc Lão Đại, tuy rằng bây giờ còn không biết mình thích nó hay không, nhưng Hắc Thán đối với mình mà nói là một sự tồn tại đặc thù cũng chân thật đáng tin, cho dù mình còn không rõ Hắc Thán trong lòng mình rốt cuộc chiếm cứ lấy vị trí gì. Cùng Mặc Lão Đại kết thành bầu bạn cũng không có gì không tốt, Ngân Tiểu Tiểu lại nghĩ đến chuyện này, có chút chờ mong cuộc sống khi cùng Mặc Lão Đại kết thành bầu bạn, nhưng mà, thật ra bây giờ mình đã cùng Mặc Lão Đại sinh hoạt chung một chỗ rồi, xem ra kết thành bầu bạn cũng không có gì khác.

Được rồi, Ngân Tiểu Tiểu, thật ra người đã quên chuyện quan trọng nhất sau khi kết thành bầu bạn a uy!

Ngân Tiểu Tiểu tự cho là nghĩ thông suốt nháy mắt liền vui vẻ, bò mau lên vài bước đuổi tới trước mặt Mặc Lão Đại trước: “Hắc Thán, không cần vội vả trở về! Ta giới thiệu bạn của ta cho người được không?”

Mặc Lão Đại: “Tốt.” Đồng thời Mặc Lão Đại nghĩ ở trong lòng: lúc trước không phải người còn không nở rời xa Cơ Khang sao! Bây giờ lại không hề để tâm Cơ Khang.

Ngân Tiểu Tiểu lắc lắc đuôi, có lẽ nguyên nhân là vì Mặc Lão Đại đồng ý đi gặp bạn của mình, ta nói, kiếp trước bạn bè hai bên vợ chồng đại đa số đều chậm rãi quen biết nhau, vậy giới thiệu cho nó cũng không sai, Ngân Tiểu Tiểu bò lên phía trước hai bước, lại nhìn nhìn bốn phía xác nhận vị trí nhà Lục Tiểu Hoàng: “Ừm, nơi này cách nhà Hắc thúc cùng A Ban không xa, mau đi với ta!”

Đây là lần thứ hai Mặc Lão Đại nghe xưng hô “Hắc thúc” từ miệng của Tiểu Tiểu, nói thật ra, Mặc Lão Đại vẫn là rất tò mò “Hắc thúc” này. Nhưng mà, họ Hắc sao? Mặc Lão Đại suy nghĩ, xem ra đối phương là một Hắc Xà.

Lúc Mặc Lão Đại thấy Hắc A Ban liền biết ý nghĩ của mình là chính xác, Hắc A Ban thật sự là một Hắc Xà, hơn nữa còn là loại cường đại trong đám Hắc Xà. Trong mắt Mặc xà đương nhiên là chúm mắt Hắc Xà, thậm chí có thể nói là phỉ nhổ và khinh thường. Trước kia Mặc Lão Đại cũng cho rằng như vậy, đương

nhien bây giờ Mặc Lão Đại vẫn cho rằng như thế, nhưng nể Hắc A Ban là “Hắc thúc” trong miệng Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại sẽ không có khả năng tiếp tục đối đãi với Hắc A Ban như Hắc Xà khác.

Mà Hắc A Ban lần đầu tiên thấy Mặc xà bên người Ngân Tiểu Tiểu thì lại không thể tin mở to hai mắt nhìn, Lục Tiểu Hoàng bên cạnh Hắc A Ban cũng tràn đầy lo lắng cho Ngân Tiểu Tiểu, không biết Mặc xà bên người Ngân Tiểu Tiểu này rốt cuộc có lai lịch gì.

“Hắc thúc, A Lục, đây là ta thật là tốt... bầu bạn tương lai.” Thấy Mặc Lão Đại liếc xéo mình như đang nói “Nếu người dám nói ta là bạn tốt của người thì người nhất định phải chết!” sau cùng Ngân Tiểu Tiểu cũng kịp sửa lại lời của mình, may mà còn kịp, Ngân Tiểu Tiểu trộm nhìn một ngón tay cái ở trong lòng.

Nghe được Ngân Tiểu Tiểu giới thiệu, vẻ mặt Lục Tiểu Hoàng và Hắc A Ban quái dị, ánh mắt còn dừng ở trên người Mặc Lão Đại chuyển đến trên người Ngân Tiểu Tiểu, trong mắt hai xà đều trắng trợn biểu đạt hoài nghi cùng không tin.

Đây là Mặc Lão Đại mở miệng: “Ta là Mặc Lão Đại, là bầu bạn tương lai của Tiểu Tiểu.”

Ánh mắt Hắc A Ban cùng Lục Tiểu Hoàng lại xoát lên trên người Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại đón nhận ánh mắt hai xà mà mặt không đổi sắc.

“Này...” Lục Tiểu Hoàng chầm chước nên dùng từ gì, cuối cùng chỉ nói một câu: “Sẽ thực vất vả.” ý của Lục Tiểu Hoàng là nếu người và nó ở cùng một chỗ, có lẽ sẽ phải thừa nhận tra tấn còn nhiều hơn ta và ừng A Ban.

Ngân Tiểu Tiểu còn không có biết Lục Tiểu Hoàng nói có ý gì, thanh âm hờn giận của Mặc Lão Đại đã vang lên trước: “Ta là Mặc xà cường đại nhất! Không phải là một Hắc Xà bị xà gạt bỏ coi thường!” Nói xong còn ý có điều chỉ nhìn Hắc A Ban. Ý của Mặc Lão Đại là sao người có thể so ta với một Hắc Xà? Điều này có thể so sao? Tiểu Bạch Si đi theo ta làm sao có thể chịu uất ức? [Đàm: Ủm! Cho Đại ca 1 like (y) :D]

Mặt Lục Tiểu Hoàng tái đi rồi, Mặc xà này dựa vào cái gì mà vũ nhục A Ban? Hắc A Ban thực ra có thể nhận thái độ của Mặc Lão Đại, sống đã lâu như vậy Mặc xà kiểu gì còn chưa thấy qua? Mặc Lão Đại như vậy đã gọi là tốt, thậm chí có Mặc xà vừa thấy được Hắc Xà liền bỏ nhào qua muốn giết chết Hắc Xà.

“Hi vọng người có thể đối tốt với Tiểu Tiểu.” Hắc A Ban nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu, trong ánh mắt mang theo từ ái.

Mặc Lão Đại vốn “Hừ” một tiếng, sau đó lại vòng vòng xoay xoay nói một câu: “Không cần người nói ta cũng biết!”

Hắc A Ban nở nụ cười, thật ra Mặc xà này vẫn rất có ý tứ, đúng là xà có thể làm cho Tiểu Tiểu nhìn trúng, nhất định sẽ không kém chỗ nào.

Nếu Ngân Tiểu Tiểu biết ý nghĩ trong lòng Hắc A Ban, nhất định sẽ hô to oan uổng ! Ta bị cưỡng ép a! Vốn không phải ta tự nguyện a!

“Cái đó, ta mang thai.” Lục Tiểu Hoàng đột nhiên nói, sau đó ngượng ngùng cười, “Vốn muốn sớm nói cho người, nhưng người luôn không tới, ta đi qua nhà các người cũng không tìm được người, đành phải đợi người tới mới có thể nói cho người biết.”

“Thật sự?” Ngân Tiểu Tiểu kinh hỉ nói, Ngân Tiểu Tiểu biết Lục Tiểu Hoàng muốn có hài tử đến bao nhiêu, thấy Hắc A Ban đã qua tuổi sinh đẻ tốt nhất Lục Tiểu Hoàng càng sốt ruột. Hắc A Ban cũng muốn có hài tử thuộc về mình nhưng vẫn có chút do dự, bởi vì đời sau của Hắc Xà cũng rất dễ xuất hiện Hắc Xà, làm người giám hộ Hắc Xà tuyệt không hi vọng con của mình cũng đi lên con đường mình đã đi qua. Nhưng hiện giờ Lục Tiểu Hoàng đã có hài tử, cho dù Hắc A Ban tiếp tục lo lắng chuyện này cũng không thể để cho Lục Tiểu Hoàng nhìn ra, bây giờ chỉ có thể phù hộ sinh con sinh ra đều giống Lục Tiểu Hoàng.

“Ừ, đã hai tháng rồi, qua sáu tháng nữa có thể sinh trứng, tiếp ba tháng hài tử có thể nở ra.” trên mặt Lục Tiểu Hoàng mang theo tươi cười từ mẫu chỉ có dựng phụ (hoặc phụ nữ có thai) mới có, thế nhưng thiếu chút nữa làm cho Ngân Tiểu Tiểu hoa mắt.

“Thật tốt! Đợi ấu xà sinh ra ta có thể mang chúng nó đi chơi!” Biết được tương lai Lục Tiểu Hoàng sẽ sinh ấu xà, Ngân Tiểu Tiểu nóng lòng muốn thử, hận không thể chơi với một loạt ấu xà bây giờ.

Lục Tiểu Hoàng cười ha ha, ngay cả Hắc A Ban xưa nay mặt không chút thay đổi cũng nhếch khóe miệng, nói vậy, ở đây xà không vui chỉ có mình Mặc Lão Đại, hừ! Sau này con của mình và Tiểu Tiểu nhất định sẽ đáng yêu hơn Hắc Xà này! Còn lợi hại hơn! Còn cường đại hơn! Còn... ... Dưới đây lượt bỏ vô số từ. Nhưng Mặc Lão Đại nghĩ đến Ngân Tiểu Tiểu còn thật nhiều năm nữa mới trưởng thành, trước mắt nhất thời tối sầm... [Đầm: ha hả]

Hẹn ước với Lục Tiểu Hoàng nhất định sẽ trở về xem ấu xà sinh ra, Ngân Tiểu Tiểu cáo từ một nhà Hắc A Ban, giờ phút này tâm tình Ngân Tiểu Tiểu rất tốt, ngay cả khi đi cũng hận không thể đi từng bước bật nhảy từng bước, Mặc Lão Đại đi theo phía sau Ngân Tiểu Tiểu bất đắc dĩ thở dài.

53. Chương 53

“Tiểu Tiểu?”

Một thanh âm mang theo kinh hỉ rơi vào trong tai Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu đang bật đáp người lên quay đầu lại liền thấy được Lam Nhất Nhất lộ một cái đầu ra khỏi bụi cỏ.

Ngân Tiểu Tiểu nháy mắt nhớ tới mình vì tránh né Lam Nhất Nhất theo đuổi mà chạy trốn cả đêm, giờ phút này gặp lại Lam Nhất Nhất cảm thấy thật là xấu hổ: “Hi! Khéo thật a Nhất Nhất.”

Lam Nhất Nhất một giây trước thấy được Ngân Tiểu Tiểu còn rất kinh hỉ, một giây sau liền ai oán nói chuyện chân thành: “Tiểu Tiểu, sao người không nói với ta một tiếng đã rời đi? Nếu người nói, ta với người có thể cùng đi thật tốt biết bao, ta còn có thể chăm sóc người! Người vừa đi ta đã đi ra ngoài tìm người, đáng tiếc không tìm được đành phải đã trở lại.”

“À, cái đó, ha ha.” Ngân Tiểu Tiểu vắt hết óc muốn tìm một lý do nói cho Lam Nhất Nhất, nói trắng ra thì Lam Nhất Nhất nhất định sẽ thực thương tâm, nhưng không nói Lam Nhất Nhất cứ quần quít lấy mình như vậy cũng không được.

“Nó đi tìm ta, người đi theo làm gì?” Mặc Lão Đại không vui nói trước khi Ngân Tiểu Tiểu mở miệng, vừa nói còn vừa liếc Ngân Tiểu Tiểu một cái.

Lam Nhất Nhất sững sốt, lúc này mới phát hiện Mặc Lão Đại tồn tại, ánh mắt đầu tiên Lam Nhất Nhất thấy Mặc Lão Đại, trừ cảnh giác xuất phát từ bản năng đối với một Mặc xà, quan trọng nhất là hương vị chiếm hữu trong lời Mặc Lão Đại nói.

“Vị này là?” ánh mắt Lam Nhất Nhất nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu, cho dù có lẽ thật sự là đáp án mình không muốn nhận, Lam Nhất Nhất vẫn ôm hi vọng hỏi.

Ngân Tiểu Tiểu phía trước thừa nhận ánh mắt khát vọng chờ đợi của Lam Nhất Nhất, ở phía sau thừa nhận ánh mắt lạnh đến xương của Mặc Lão Đại, trong lòng càng không ngừng giãy dụa.

Mặc Lão Đại không lên tiếng, nó muốn Ngân Tiểu Tiểu thẳng thắn quan hệ của mình với nó ở trước mặt lam xà này, chuyện này khác với khi ở trước mặt ba ba a cha, cũng không giống khi ở trước mặt Hắc A Ban Lục Tiểu Hoàng, nếu Ngân Tiểu Tiểu có thể nói thẳng trước mặt xà ái mộ nó rằng nó thuộc về Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại mới có thể an tâm một chút. Có lẽ trong tiềm thức Mặc Lão Đại luôn luôn biết Ngân Tiểu Tiểu bị cưỡng ép mới nói thích mình, nhưng Mặc Lão Đại không muốn tin, mà bây giờ, Mặc Lão Đại hi vọng Ngân Tiểu Tiểu có thể nói ra muốn sống với mình trước mặt tình địch, cho dù Ngân Tiểu Tiểu không thích mình, ít nhất nó cũng đồng ý sống với mình.

Thời gian quả thật phá lệ thông thả, Lam Nhất Nhất và Mặc Lão Đại đều ngừng thở, sợ chỉ cần thở mạnh một chút liền bỏ qua lời Ngân Tiểu Tiểu nói.

Ngân Tiểu Tiểu nói: “... Ta và Mặc Lão Đại sống chung một chỗ.”

Tuy rằng Ngân Tiểu Tiểu không nói Mặc Lão Đại là bầu bạn tương lai của mình, cũng không nói mình thích Mặc Lão Đại, nhưng Ngân Tiểu Tiểu nói “Ta và Mặc Lão Đại sống chung một chỗ” cũng đủ để Mặc Lão Đại trộm nhẹ nhàng thở ra, đồng thời, cũng làm cho tâm Lam Nhất Nhất đau đớn kịch liệt.

Lam Nhất Nhất ngốc ra, Ngân Tiểu Tiểu nói dứt lời đã nửa ngày Lam Nhất Nhất vẫn không nói gì, Ngân Tiểu Tiểu cười cười xấu hổ: “Kia, cái kia, nếu, nếu không có chuyện gì khác, ta đi trước.”

Ngân Tiểu Tiểu đánh cái đuôi xuống, liếc nhìn Lam Nhất Nhất một cái, quay đầu rồi rời đi.

Trước khi đi Mặc Lão Đại nở nụ cười nhìn Lam Nhất Nhất, tràn đầy đắc ý.

Thẳng đến khi bóng dáng Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đều biến mất không thấy, Lam Nhất Nhất như trước vẫn một mình một xà, ngây ngốc đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

Ngân Tiểu Tiểu tiếp tục đi với Mặc Lão Đại nhưng tâm tình có chút trầm xuống, Mặc Lão Đại nhìn không được hờn dỗi tiến lên hỏi: “Tiểu Bạch Si, chẳng lẽ ngươi luyến tiếc lam xà vừa này?”

“Hả?” Ngân Tiểu Tiểu từ cảm xúc trầm thấp phục hồi tinh thần lại, biểu cảm có điểm khó sống: “Không phải. Nhưng nói như thế nào cũng là bạn tốt mười năm nay, bây giờ Lam Nhất Nhất như vậy, ta vẫn rất khó chịu.”

“... Lẽ nào ngươi muốn nhận nó cầu ái?” trong lòng Mặc Lão Đại lặng lẽ hồng lét, nếu Tiểu Bạch Si dám nói muốn mình nhất định sẽ cho Tiểu Bạch Si một giáo huấn khắc cốt ghi tâm!

Ngân Tiểu Tiểu liếc mắt: “Đương nhiên không phải! Tuy ta đồng tình nó đáng thương nó, nhưng không có khả năng vì đồng tình nó đáng thương nó sẽ đồng ý kết thành bầu bạn với nó! Kết thành bầu bạn là một vấn đề thực nghiêm túc! Ta làm sao có thể tùy tiện đáp ứng nó được!” Vừa nói xong Ngân Tiểu Tiểu liền sững sốt, đỏ mặt, từ từ cọ đi đi rồi.

Mặc Lão Đại mờ mịt: “? ? ?”

Mặc Lão Đại nhìn chằm chằm bóng lưng Ngân Tiểu Tiểu ba mươi giây, rốt cục đã hiểu vì sao Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên mặt đỏ bỏ đi, miệng sắp kéo ra sau ót, lúc này đổi lại là Mặc Lão Đại vừa đi vừa nhún nhảy ở phía sau Ngân Tiểu Tiểu.

Vài ngày sau, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại rốt cục cũng về tới nơi thủ hộ.

“Khang Khang! Ta đã trở về!”

“Tiểu Tiểu! Ta rất nhớ ngươi!”

“Khang Khang! Ta cũng nhớ ngươi!”

... Mặc Lão Đại mặc kệ Ngân Tiểu Tiểu và Cơ Khang, bỏ đi sấn .

Mặc Lão Đại đi, Cơ Khang và Ngân Tiểu Tiểu liền khôi phục bình thường.

“Khụ khụ, Tiểu Tiểu à, lần này về nhà thế nào?” thanh âm của Cơ Khang rõ ràng mang theo vui sướng khi người gặp họa.

“Chẳng ra gì!” Ngân Tiểu Tiểu cứng rắn trả lời một câu.

Cơ Khang khề hừ một tiếng, tiếng hừ lạnh mang theo không tín nhiệm.

Ngân Tiểu Tiểu không để ý Cơ Khang bát quái, lẩn trên mặt đất: “Ta nói, có phải ngươi còn điều gì hối tiếc hay không? Đã mấy ngàn năm còn ở nơi này.” thật ra trong lòng Ngân Tiểu Tiểu luôn nghi hoặc chuyện này, hơn nữa cho dù có điều gì còn luyến tiếc thì mấy ngàn năm chắc hẳn cũng nên bỏ xuống rồi đi.

Cơ Khang trầm mặc hồi lâu, thở dài nói: “Ta không phải không muốn đi, mà là ta đi không được.”

Ngân Tiểu Tiểu nghi hoặc nghiêng đầu, tỏ vẻ không hiểu.

Cơ Khang tiếp tục nói: “Cổ mộ này giam giữ linh hồn, làm mộ chủ vĩnh viễn không thể đầu thai làm người.”

Ngân Tiểu Tiểu trợn mắt há hốc mồm, mặc cho Ngân Tiểu Tiểu nghĩ phá đầu cũng sẽ không ngờ đáp án là như vậy : “Nhưng mà, lăng tẩm này là đệ đệ ngươi Cơ Chiêu xây cho ngươi? vì sao hắn lại làm như vậy?”

Cơ Khang lại trầm mặc một hồi, sau đó cười khổ nói: “Ai biết được, có lẽ là vì Cơ Chiêu muốn giữ thân thể ta không hủ linh hồn không đi được rồi tìm phương pháp khởi tử hồi sinh để cho ta sống lại một lần nữa, cũng có lẽ là nguyên nhân nào đó mà ta không biết. Chờ hồn phách ta tỉnh lại trong mộ đã không biết bao

hiều năm sau. Một thất to như vậy chỉ có một mình ta. Ta muốn biết vì sao lại như vậy, nhưng đã không có ai có thể giải đáp cho ta rồi.”

“Vậy lúc trước ngươi chết như thế nào?” Ngân Tiểu Tiểu nhin không được hỏi.

“... Quỷ Phương là một tộc người thực thần bí, lúc trước ta xuất chinh thay phụ vương cướp lấy Quỷ Giao Ngư liền trúng nguyên rủa của Quỷ Phương, dốc hết sức cũng chỉ có thể kéo dài sinh mệnh của ta được vài năm.”

Ngân Tiểu Tiểu “À” một tiếng, câu hỏi của mình xem ra đã chọc đến chỗ đau của Cơ Khang, không tiếp tục nữa, vừa khéo Mặc Lão Đại kéo thức ăn trở về, Ngân Tiểu Tiểu từ biệt Cơ Khang liền chột dạ chạy trốn.

Hồi lâu sau, nơi thủ hộ lại truyền ra tiếng thì thào của Cơ Khang: “Cơ Chiêu, đã mấy ngàn năm rồi, đệ còn chưa tìm được ta sao?”

Mặc Lão Đại kỳ quái liếc nhìn tư thế Ngân Tiểu Tiểu hơi có chút giống chạy trốn chết, nhưng cũng không nói gì, đem thổ nường đưa cho Ngân Tiểu Tiểu, sau đó không chút để ý nói: “Lúc ta đi săn thấy có một tổ ong trên cây, cái cây đó vốn có hai ba con chim xây ổ, nhưng từ lúc có tổ ong không còn chim ở nữa, thật sự là đáng tiếc.”

“Gi, tổ ong?” Ngân Tiểu Tiểu kích động, tổ ong, vậy chẳng phải mình có thể lấy chút mật sao? Thực đơn bữa ăn của mình rất cục có thể phong phú hơn một chút rồi! !

“Ừ, Đúng vậy.”

“Mang ta đi mang ta đi!” Ngân Tiểu Tiểu vút con thỏ vừa ăn một nửa qua bên, bỏ đến bên người Mặc Lão Đại ngược một đôi mắt lóe sao nhỏ mà nhìn. Trái tim Mặc Lão Đại nháy mắt bị bắn trúng một mũi tên, vốn không thể chống cự Ngân Tiểu Tiểu thế công đành phải đồng ý mang Ngân Tiểu Tiểu đi tới chỗ tổ ong.

Ngân Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn lên tổ ong trên cây, nước miếng theo khoe miệng chảy xuống mặt cỏ, mặt Mặc Lão Đại không chút thay đổi giật ra khoảng cách với Ngân Tiểu Tiểu.

“Hắc Thán Hắc Thán! Ta muốn ăn mật!”

Mặc Lão Đại nghĩ nửa ngày mới hiểu Ngân Tiểu Tiểu muốn ăn ong mật chứ không phải ong, yên lặng nghĩ nghĩ, nói: “Cho ta một giọt nước miếng của ngươi (nọc độc).”

“... Cho như thế nào?” Ngân Tiểu Tiểu chưa bao giờ biết nước bọt của mình còn có thể cho xà khác.

Mặc Lão Đại nhìn chăm chăm Ngân Tiểu Tiểu trong chốc lát, hỏi: “Bây giờ trong miệng có sao?”

Ngân Tiểu Tiểu gật gật đầu.

Mặc Lão Đại bò lên phía trước vài bước: “Hé miệng.”

Ngân Tiểu Tiểu làm theo.

Đầu Mặc Lão Đại vươn ra phía trước, xà tín đưa vào trong miệng Ngân Tiểu Tiểu, cuốn nọc độc trong miệng Ngân Tiểu Tiểu ra.

Ngân Tiểu Tiểu mở rộng miệng: “...”

Mặc Lão Đại bò lên trên cây, đưa nọc độc của Ngân Tiểu Tiểu vào tổ ong, đợi vài phút, dùng cái đuôi chụp tổ ong rơi xuống, lại bò xuống dùng miệng cắn mở tổ ong, sau đó nói với Ngân Tiểu Tiểu: “Lại đây đi.”

Ngân Tiểu Tiểu đã khô phục trần định bò lại đây, xem xét tổ ong, tốt nha, ong mật trong tổ ong đều bị nọc độc của mình độc chết, Ngân Tiểu Tiểu quýnh một chút.

“... Bên ngoài hẳn là còn ong mật này, lỗ trong chốc lát chúng nó trở về thì làm sao bây giờ?” Ngân Tiểu Tiểu quýnh quýnh hỏi.

Mặc Lão Đại như trước mặt không chút thay đổi: “Không có việc gì, thứ này không dám làm gì độc xà chúng ta.”

Ngân Tiểu Tiểu: “...” Này này! Vậy tại sao vừa rồi không trực tiếp vỗ tổ ong xuống? Còn muốn lấy nọc độc của ta!

Mặc Lão Đại giống như xem thấu ý tưởng của Ngân Tiểu Tiểu, nói : “Mặc dù thứ này không dám làm gì chúng ta, nhưng chúng nó sẽ vây quanh bên cạnh cứ kêu ong ong, sẽ thực phiền xà.”

Ngân Tiểu Tiểu im lặng cúi đầu bắt đầu ăn mật.

Mặc Lão Đại nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu ăn mật, yên lặng cảm thán trong lòng, Tiểu Bạch Si còn thật khó nuôi!

54. Chương 54

Ngân Tiểu Tiểu ăn sạch mật trong tổ ong, Ngân Tiểu Tiểu ăn thực thỏa mãn híp nửa mắt, dùng xà tín liếm một vòng ở ngoài miệng. Ngân Tiểu Tiểu không phát hiện Mặc Lão Đại đã tối sầm xuống.

Mặc Lão Đại hỏi: “Tiểu Tiểu người thích ăn cái này?”

Ngân Tiểu Tiểu thật ra không thích ăn đồ ngọt, nhưng từ khi trở thành xà đã mười một năm rồi! Suốt mười một năm Ngân Tiểu Tiểu chỉ ăn trứng chim nướng chim nướng ếch thỏ nướng được chứ, nếu xuất hiện một loại thức ăn mới, Ngân Tiểu Tiểu có thể buông tha mới là lạ! Bởi vậy nghe xong Mặc Lão Đại hỏi, Ngân Tiểu Tiểu kiên định gật đầu: “Thích!”

Chiếm được Ngân Tiểu Tiểu khẳng định Mặc Lão Đại suy tư ở trong lòng: có vẻ như trong khu rừng này còn có mấy tổ ong, ừ, lần sau đi săn phải quan sát kỹ một chút.

Ngân Tiểu Tiểu mặc kệ bây giờ Mặc Lão Đại nghĩ cái gì, Ngân Tiểu Tiểu ăn no nháy mắt quên vừa mới mình chạm đến chân đau của Cơ Khang, ném Mặc Lão Đại lại đi tìm Cơ Khang chơi. Mặc Lão Đại đương nhiên sẽ không ngăn Ngân Tiểu Tiểu, nhưng mà lại đi theo phía sau Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại lại vào trong mộ, à, đúng rồi, từ khi Ngân Tiểu Tiểu thường thường đi tìm Cơ Khang chơi, cái lỗ nhỏ kia đã bị Cơ Khang cố định ở nơi đó, luôn khép khép mở mở, Cơ Khang cũng tỏ vẻ thực phiền toái. Nhưng may mà lỗ nhỏ chỉ có Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại có thể thấy, bằng không vạn nhất có độc xà nào khác phát hiện lỗ nhỏ tồn tại, nói vậy nhất định sẽ hô bằng gọi hữu vào động dạo vài vòng. Dù sao nơi được độc xà bộ tộc trông mấy ngàn năm, độc xà sống lâu dường như không có thiên địch vẫn thực cảm thấy hứng thú.

Cho dù đã vào trong mộ rất nhiều lần nhưng khi tiến vào một lần nữa Ngân Tiểu Tiểu vẫn bị ngọc thạch trong mộ thất mê đến điên đảo, Cơ Khang ghét bỏ lùi lại vài bước, chắc... phải cách Ngân Tiểu Tiểu vừa nhìn thấy ngọc thạch trong hồ vừa chảy nước miếng xa một chút, đỡ bị lây bệnh. Nhưng không hổ là Mặc Lão Đại thích Ngân Tiểu Tiểu a, thấy Ngân Tiểu Tiểu mất mật như vậy, Mặc Lão Đại chỉ yên lặng xoay mặt đi.

“Tiểu Tiểu, nếu người thật sự yêu thích thì ta đưa cho người một cái được rồi, mỗi lần người đến đều như vậy...” Thật sự để làm cho ta mất hết khẩu vị được không!

Ngân Tiểu Tiểu quay đầu dùng ánh mắt nhăm nhăm ngay Cơ Khang, ngây ngô cười: “A, ha ha, thật sao! Vậy thì tốt quá!” Ngân Tiểu Tiểu luôn luôn đợi những lời này, tuy rằng ngọc thạch không có công dụng gì với xà, nhưng chỉ cần chồng chất ngọc thạch vào trong sơn động mình cũng rất thỏa mãn! Mỗi ngày có thể thấy ngọc thạch mình thích, Ngân Tiểu Tiểu chỉ nghĩ đã cảm thấy rất mỹ mãn.

Cơ Khang hừ nhẹ một tiếng, giống như biểu đạt bất mãn Ngân Tiểu Tiểu hoài nghi mình, nói : “Đương nhiên là thật sự.”

Cơ Khang bảo Ngân Tiểu Tiểu nhìn bức sa mỏng che vách tường trong mộ thất, Ngân Tiểu Tiểu nghe theo, sau đó Cơ Khang vung tay lên, sa mỏng bao phủ tứ phía chậm rãi bị rút ra, thứ ở sau sa mỏng dần dần lộ ra, ánh mắt Ngân Tiểu Tiểu càng trừng càng lớn.

Phía trước đã nói, lần đầu tiên Ngân Tiểu Tiểu bước vào chủ mộ thất liền có cảm giác mặt sau sa mỏng hẳn là có cái gì, sau này quen thuộc với Cơ Khang nhưng lại quên mất chuyện sa mỏng, giờ phút này thấy

thứ ở mặt sau sa mỏng, Ngân Tiểu Tiểu hối hận liên tục, nếu sớm xóc sa mỏng lên một chút thì tốt biết bao nhiêu!

Mặt sau sa mỏng là thạch bích bị người ta đúc thành từng thạch động hoặc lớn hoặc nhỏ có thể đựng đồ, mà một vách thạch bích bị mở ra mấy trăm cái thạch động, làm Ngân Tiểu Tiểu khiếp sợ là trong những thạch động đó đều là ngọc thạch được điêu khắc tốt, chim quý hiếm mãnh thú, tranh hoa chim cá còn trùng, mây trắng giọt sương, cái bàn cửa quây, chỉ cần thứ gì bạn có thể nghĩ sẽ tồn tại vào thời Đại Chu thì hẳn sẽ có ở nơi này, những ngọc thạch đó như điêu khắc thành thế gian trăm thái, phải hao phí bao nhiêu nhân lực vật lực mới có thể điêu khắc ra nhiều ngọc thạch như vậy?

“Ta thật sự hoài nghi, Cơ Chiêu tạo ra cho người một tòa lăng tẩm như vậy rồi, nhà Chu các người phải tốn bao nhiêu năm mới có thể khôi phục lại sự cường thịnh?” Những món đồ kia đều là vô giá, thế nhưng đếm thử có bao nhiêu? Mấy trăm mấy ngàn hay là mấy vạn? một tòa lăng tẩm như vậy, chẳng phải vét sạch luôn cả Đại Chu sao? Ngân Tiểu Tiểu nhớ tới một câu trong sử ký : “Thời Chiêu Vương, vương đạo vi hạ.” Ý nói ở sau khi Chu Chiêu Vương kế vị, nhà Chu bắt đầu suy giảm, nói cách khác từ thời Chu Chiêu Vương, vương thất nhà Chu cũng đã bắt đầu xuống dốc. Mà trùng hợp hơn là, Chu Chiêu Vương vốn là Chu Khang vương – Cơ Chiêu kế vị sau khi Khang vương chết, ý nghĩ của Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu rẽ vào nơi này, có phải bởi vì Cơ Chiêu dùng toàn bộ tiền tài nhân lực vào xây dựng một tòa lăng tẩm như vậy mới khiến nhà Chu nguyên khí đại thương hay không, vì thế từ đó nhà Chu mới thất bại hoàn toàn? Nhưng vừa nghĩ như vậy Ngân Tiểu Tiểu lập tức quay trở lại, bây giờ nói cái gì cũng vô dụng, dù đối với Ngân Tiểu Tiểu hay là Cơ Khang cũng đã không có bất cứ ý nghĩa gì .

Ngân Tiểu Tiểu rõ ràng là yêu ngọc như si nhưng lúc mặt đối mặt với bức tường đầy ngọc thạch lại muốn chuồn mất. Lúc này Ngân Tiểu Tiểu không khỏi nhìn về phía Mặc Lão Đại đứng ở bên cạnh mình, giờ phút này Mặc Lão Đại đang tò mò nhìn bức tường đầy ngọc thạch, trong mắt trừ tò mò cái gì cũng không có, chỉ sợ đối với Mặc Lão Đại mà nói, ngọc thạch chỉ là một tảng đá có hình thù kỳ quái mà thôi. Ngân Tiểu Tiểu nghĩ đến đây không khỏi thoáng cười, nếu như vậy thì ở bên cạnh Hắc Thán cũng không tồi, không có khay ngọc món ăn quý hiếm, không có châu ngọc bảo mã (BMW), thậm chí đối với Ngân Tiểu Tiểu linh hồn là nhân loại, Mặc Lão Đại lớn lên thiệt là xấu, nhưng điều này cũng không gây trở ngại Ngân Tiểu Tiểu muốn đứng ở bên người Mặc Lão Đại. Thứ gọi là tình cảm, Ngân Tiểu Tiểu nói không rõ là cái gì, nhưng cũng không thể ngăn trở, cứ mặc kệ nó đến như vậy.

Đúng vậy, Ngân Tiểu Tiểu vừa mới mười tuổi, Mặc Lão Đại cũng chưa trưởng thành, chúng nó còn thật nhiều thật nhiều thời gian để từ từ nhận rõ tình cảm của mình, tiếp tục chậm rãi lựa chọn, sau đó có một ngày sẽ đột nhiên phát hiện, cho dù lúc trước còn chưa nhận rõ tâm tình của mình thì chúng nó cũng đã ở cùng một chỗ, chúng nó đã ở cùng nhau lâu thật, mà tương lai, còn có thể ở cùng một chỗ càng lâu.

Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên xúc động muốn khóc, còn cảm động, nó đột nhiên muốn nói với Hắc Thán một tiếng cảm ơn, nhưng cảm ơn cái gì đây? Ngân Tiểu Tiểu lại xuất thần , cảm ơn sau khi ta rời nhà đi Hắc Thán vẫn luôn ở bên cạnh mình? Cảm ơn lúc mình đau bụng Hắc Thán luôn luôn dịu dàng giúp mình xoa bụng? Cảm ơn Hắc Thán vì mình sẵn sàng vì mình nhóm lửa nướng thổ nhĩn ăn chín? Cảm ơn Hắc Thán đứng trước vách đá bóng loáng tận lực đợi mình hai ngày hai đêm khi chẳng biết mình đi đâu? Cảm ơn Hắc Thán dẫn mình đi nhìn thác nước rất đẹp kia? Hay là cảm ơn Hắc Thán nguyện ý vì mình mà đối kháng với cả Mặc xà bộ tộc?

Cơ Khang quay đầu lại liền thấy Ngân Tiểu Tiểu vốn nên chảy nước miếng với ngọc thạch đang xuất thần nhìn chăm chăm Mặc Lão Đại bên cạnh, mà Mặc Lão Đại đã sớm cảm nhận được tầm mắt của Ngân Tiểu Tiểu lại làm bộ như không biết Ngân Tiểu Tiểu đang nhìn mình chăm chăm, như trước “Tò mò ” nhìn ngọc thạch trên tường.

Đợi khi Mặc Lão Đại sắp không chịu nổi nữa, rốt cục Ngân Tiểu Tiểu có động tác kế tiếp —— tiến đến bên người Mặc Lão Đại hôn lên hai má Mặc Lão Đại một cái, sau đó Ngân Tiểu Tiểu thẹn thùng từ từ cọ đi rồi, để lại Mặc Lão Đại sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Cơ Khang thấy một màn như vậy thì nở nụ cười rồi đi theo sau Ngân Tiểu Tiểu.

“Ta đều thấy được nha.” Cơ Khang cười nói với Ngân Tiểu Tiểu trốn trên giường.

“Thấy được thì thấy được thôi! Trái lại, dù sao Mặc Lão Đại là bầu bạn tương lai của ta! Đừng nói hôn một

cái, ta nhưng hôn mười cái thì đã thế nào!” Đường nhiên, nếu mặt và thân mình Ngân Tiểu Tiểu không có hồng lên, nói vậy sẽ càng có sức thuyết phục.

Cơ Khang lại cười nhẹ, không đi bóc mẽ Ngân Tiểu Tiểu mà là không chút để ý hỏi: “Cốc ở sau mộ của ta người còn chưa đi qua đi?”

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, đã biết cốc trong miệng Cơ Khang thật ra là chỉ vách núi phía sau màn của Cơ Khang, Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi: “Đường nhiên không, ta không có chuyện gì thì đi vách núi đó làm gì?”

“Ừm, bên trong đó có thể có thứ tốt! Mà nói, độc xà cũng chỉ có người là không biết thôi!” Cơ Khang thần bí nháy mắt với Ngân Tiểu Tiểu.

“Thứ tốt? Cái gì?”

“Cái này sao, hê hê, không nói cho người! Nếu người muốn biết thì nói Hắc Thán nhà người mang người đi xem đi!” Cơ Khang phá lệ nhấn mạnh bốn chữ ” Hắc Thán nhà người”.

Ngân Tiểu Tiểu khinh bỉ liếc Cơ Khang một cái, hừ một tiếng, không nói thì đừng nói, có cần phải trêu chọc mình không? Vì thế Ngân Tiểu Tiểu vung cái đuôi đi lại bên cạnh Mặc Lão Đại.

Mặc Lão Đại sững sờ như trước...

Ngân Tiểu Tiểu: “...” Chỉ hôn một cái thôi được không, trước kia cũng không phải không hôn qua!

“Hắc Thán Hắc Thán, Cơ Khang nói dưới vách núi sau mộ có thứ tốt, người dẫn ta đi xem được không?”

Ngân Tiểu Tiểu vốn nghĩ mình đã mở miệng thì sao Mặc Lão Đại có thể không mang mình đi, đáng tiếc Mặc Lão Đại nghe xong Ngân Tiểu Tiểu nói, không hề nghĩ ngợi nói: “Không được!”

Không đợi Ngân Tiểu Tiểu nhong nhèo cứng rắn mè nheo, Cơ Khang liền dẫn đầu nói với Mặc Lão Đại: “Mặc Lão Đại, không có việc gì.”

Mặc Lão Đại do dự một chút, cuối cùng nói : “Vây được rồi.”

Ngân Tiểu Tiểu: “... ! ! ! ! !”

Ngân Tiểu Tiểu tức giận , Hắc Thán có ý gì? Lời mình nói không có trọng lượng sao, Cơ Khang nói còn ít chữ hơn mình nói, Hắc Thán liền đồng ý!

Mặc Lão Đại bất đắc dĩ nhìn Ngân Tiểu Tiểu nổi giận dùm dùm đi ra khỏi mộ, chào tạm biệt Cơ Khang liền đuổi theo Ngân Tiểu Tiểu.

55. Chương 55

“Đáy vực vốn không có thứ tốt, Cơ Khang lừa gạt người.” Mặc Lão Đại đi phía trước mở đường, bình tĩnh trần thuật nói cho Ngân Tiểu Tiểu.

“Làm sao có thể! Cơ Khang ranh hay sao gạt ta làm cái gì? ! Lại không có chỗ gì tốt.” Ngân Tiểu Tiểu không cho là đúng.

Mặc Lão Đại liếc nhìn Ngân Tiểu Tiểu, quả thật là Tiểu Bạch Si!/? Dễ lừa như vậy! “Thứ tốt” Cơ Khang nói đương nhiên mình biết là cái gì! Không chỉ Mặc Lão Đại biết, Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa cũng biết, độc xà bộ tộc đều biết, chỉ trừ Ngân Tiểu Tiểu không có trí nhớ truyền thừa không biết.

Nhưng loại đồ vật này cũng không cần phải biết đến được không! Mặc Lão Đại yên lặng nghĩ, độc xà bộ tộc đều thực chán ghét “Đồ vật này nọ” dưới vách núi, làm sao có xà đi xuống vách núi tìm “Đồ vật này nọ” kia!

Lúc trước Ngân Tiểu Tiểu còn nhỏ hỏi đến một vài vấn đề thì Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đều theo bản năng giấu diếm một chuyện, cũng không phải cảm thấy Ngân Tiểu Tiểu không nên biết, chỉ là có chút chuyện cho dù nói ra cũng là một loại kiêng kị —— mặc dù trong cuộc sống sau này Ngân Tiểu Tiểu biết loại kiêng kị này chỉ ở phương diện của độc xà bộ tộc mà thôi.

“Hắc Thán, người đừng treo khuôn mặt khóc tang đó nữa đi!” Ngân Tiểu Tiểu cọ xát thân mình Mặc Lão Đại, ngữ khí thực vui, “Dù Cơ Khang gạt ta cũng không sao! Ta vẫn chưa từng xuống dưới vách núi đâu, ừm, coi như đi dạo là được rồi, cứ luôn ở nhà cũng không vui.”

Đối mặt với Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ, Mặc Lão Đại nuốt lời muốn nói xuống, haiz, thôi thôi, thật ra đi cũng không sao, nhưng thân là độc xà trong các loại xà, một Mặc xà trong độc xà, một cường giả trong Mặc xà, Mặc Lão Đại cảm giác xuống đáy vực gặp “Đồ vật này nọ” thực tổn thương lòng tự tôn được chứ! Ừ, đây cũng là một trong những nguyên nhân độc xà kiêng kỵ đối phương.

Ngọn núi nơi Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại ở cao hơn mặt biển rất nhiều. Bởi vì Ngân Tiểu Tiểu luôn ở đâu nên không có cách nào biết ngọn núi này rốt cuộc cao bao nhiêu, dù sao nơi này chính là nơi cao nhất của dãy núi, nhìn không tới đường chân trời ở nơi nào. Nhưng Ngân Tiểu Tiểu chỉ đi từ trên núi xuống dưới đáy vực đã chừng ba bốn cây số, tính như vậy, nơi Ngân Tiểu Tiểu sống đúng là nơi rất cao.

Dựa theo hiểu biết của Ngân Tiểu Tiểu, mỗi khi lên ột trăm thước, độ ẩm sẽ rơi xuống 0,6 độ C, trái lại mỗi lần xuống một trăm thước, độ ẩm sẽ bay lên 0,6 độ C. Lúc Ngân Tiểu Tiểu ở trên núi, độ ẩm cũng đã đạt đến bốn mươi độ, vậy nếu đi xuống ba bốn cây số, dựa theo quy luật mà nói, độ ẩm nên bay lên mười mấy hai mươi độ! Ngày chẳng phải là sáu mươi độ sao! !

Nhưng ở trong này quả nhiên không thể dựa theo lẽ thường. Từ trên núi xuống dưới vách núi, Ngân Tiểu Tiểu hoàn toàn không có cảm nhận được nhiệt độ biến hóa. Ngân Tiểu Tiểu rất kỳ quái, còn hỏi Mặc Lão Đại vì sao lại thế.

Mặc Lão Đại cũng cảm thấy rất kỳ quái hỏi: “Hửm? Đây không phải chuyện rất bình thường sao? Từ trên núi xuống dưới vách núi vì sao độ ẩm lại thay đổi?”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Được rồi, quả nhiên thân là một con rắn, cho dù là một con rắn có được trí tuệ sống lâu buồn chán cũng không thể hy vọng nó biết vì sao hoa lại hồng như thế!

Ngân Tiểu Tiểu không hề rối rắm vấn đề này nữa.

Đã đến đáy vực, Mặc Lão Đại cũng thả chậm bước, Ngân Tiểu Tiểu rút lại phía sau Mặc Lão Đại non nửa bước, nhìn trái nhìn phải.

Cảnh sắc dưới đáy vực không quá khác trên núi, hoa a cỏ a cây a mộc a cũng đều giống nhau —— cũng chỉ là bộ dáng giống nhau mà thôi.

Ngân Tiểu Tiểu dừng ở trước một đóa hoa. Đóa hoa này thoát nhìn vẫn rất được, đồng thời cũng là hoa đại thường gặp nhất, nhưng đóa hoa này nha, vì sao người còn cao còn dài hơn cả chiều dài chiều cao của ta nữa hả! Lúc người nở rộ còn to dài hơn ta gấp mười lần là sao!

Đúng vậy, đúng vậy, bộ dáng giống bình thường, nhưng thực vật bình thường đều nhỏ nha, còn đây thì thật đúng là dọa người! Riêng một gốc cây cỏ cũng đã sắp vượt qua chiều dài của Ngân Tiểu Tiểu. Cây sao? Trời ạ! Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ mình không muốn ăn đòn đánh!

“Hắc Thán, thực vật nơi này sao lại lớn như vậy? ? ?” Ngân Tiểu Tiểu không kìm được cho đóa hoa trước mắt một cái đánh đuôi, vừa quay đầu lại liền thấy Mặc Lão Đại đứng ở cách mình không xa, vừa đi vừa hỏi Mặc Lão Đại.

“Dưới vách núi đều là như thế.” Mặc Lão Đại trầm giọng nói.

“Vậy ở trong này có nguy hiểm không?” Ngân Tiểu Tiểu có chút sợ hãi, thực vật đã lớn như vậy, không bài trừ chúng nó sẽ sinh ra biến dị! Biến thành một đóa hoa ăn thịt người thật lớn hoặc là quơ nhánh cây gì gì đó cũng là lấy xà mạng a! Nghĩ đến đây, Ngân Tiểu Tiểu càng áp sát vào Mặc Lão Đại.

“Nguy hiểm?” Mặc Lão Đại nghi ngờ, không hiểu được ý của Ngân Tiểu Tiểu, thực vật thì có gì nguy hiểm! Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại, Mặc Lão Đại tỉnh ngộ, sau đó thật trịnh trọng nói với Ngân Tiểu Tiểu, “Tiểu Bạch Si, người ngàn vạn lần phải theo sát ta có biết không!”

Ngân Tiểu Tiểu co rúm lại một chút, ý Hắc Thán là nơi này có vài thứ kia sao! Làm ình theo sát nó một chút đỡ phải bị hoa ăn thịt người làm thịt hay bị cây trói lại đúng không! Ngân Tiểu Tiểu sắp khóc đến nơi, Cơ Khang đang hại mình sao! Có phải hay không! Mình tuyệt không muốn nhìn thấy thực vật hung tàn! Ngân Tiểu Tiểu thề, chỉ cần mình có thể từ đáy vực bình an trở lại trên núi, sau này mình nhất định phải đối xử tử tế với thực vật! Nhất định không áp lên cây cỏ trên đường nha! Nhất định sẽ không nhất thời hững mà hái hoa chơi! Càng không để Hắc Thán đi bẻ nhánh cây nhóm lửa!

“Í? Loại cỏ này sao lại nhỏ như vậy?” Ngân Tiểu Tiểu đi theo Mặc Lão Đại đột nhiên phát hiện bên dưới cỏ lớn có cỏ nhỏ! Đương nhiên, Ngân Tiểu Tiểu nói cỏ nhỏ thật ra là cỏ bình thường trên núi.

Mặc Lão Đại tùy ý nhìn thoáng qua, nói: “Cái đó là cỏ ẩn xà.”

“Hả?” Ngân Tiểu Tiểu mờ mịt, cỏ ẩn xà? Người là ai? Chẳng lẽ xà ăn vào có thể ẩn thân?

Mặc Lão Đại nghĩ nghĩ, giải thích với Ngân Tiểu Tiểu: “Chỗ nào có cỏ này tồn tại thì rắn không thể phát hiện ra mùi của rắn khác. Giống như Mặc xà ta đây, độc xà nào yếu hơn ta không có cách nào che dấu mùi trước mặt ta, nhưng một khi có loại cỏ này tồn tại, ngay cả mùi lục xà ra cũng ngửi không ra.”

“Thần kỳ như thế?” Ngân Tiểu Tiểu sợ hãi than, vừa cẩn thận cân nhắc một chút, “Chẳng lẽ có độc xà mang theo loại cỏ này tránh né Mặc xà sao?”

Mặc Lão Đại vốn vì Ngân Tiểu Tiểu nói “tránh né Mặc xà” mà “hung hăng” cắn một cái trên người Ngân Tiểu Tiểu, sau đó lắc đầu nói: “Loại cỏ này chỉ có sinh trưởng ở trong đất, hơn nữa lúc tươi mới có tác dụng, một khi rời khỏi đất liền mất tác dụng, không có xà nào mang nó theo trên người.”

Ngân Tiểu Tiểu thất vọng “à” một tiếng: “Nói như vậy loại cỏ này không thể dùng? Còn có, sao trên núi ta không thấy qua loại cỏ này!”

Ngân Tiểu Tiểu sở dĩ khẳng định như vậy là vì loại cỏ này thật sự kỳ lạ. Cỏ ẩn xà có màu đỏ, hơn nữa còn là màu đỏ thẫm! hình dạng phiến lá là răng cưa bất quy tắc, giống như bị cái gì đó cắn. Cỏ như vậy nếu Ngân Tiểu Tiểu từng gặp trên núi nhất định sẽ nhớ thật lâu.

“Loại cỏ này chỉ có tại... dưới vách núi này, chỗ khác không có, trên núi người sẽ không thấy.”

Ngân Tiểu Tiểu lại mờ mịt, cỏ ẩn xà không mọc ở chỗ có độc xà sinh sống thì dùng làm gì! Bộ dạng vừa lùn vừa gầy (so với những thực vật dưới vách núi), còn không biết xấu hổ mọc ở đáy vực! Hơn nữa nhìn thái độ của Hắc Thán đối với việc xuống đáy vực Ngân Tiểu Tiểu biết đáy vực không được chúng độc xà yêu thích đến bao nhiêu, nói cách khác dưới đáy vực thật khó đụng tới độc xà khác, một khi đã như vậy thì rất cuộc vì sao loại cỏ này lại sinh trưởng ở trong này!

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ như vậy trong lòng, cũng hỏi ra như vậy luôn. Mặc Lão Đại trầm mặc một hồi mới nói: “Độc xà chúng ta không cần loại cỏ này không có nghĩa là xà dưới đáy vực không cần.”

“Xà dưới đáy vực?” Ngân Tiểu Tiểu nghi hoặc, “Không phải độc xà, ý người nói là xà bình thường?”

“... Không, không phải xà bình thường.” Mặc Lão Đại trầm giọng nói.

Ngân Tiểu Tiểu còn muốn tiếp tục hỏi, Mặc Lão Đại trong giây lát lại bỏ nhanh hơn, Ngân Tiểu Tiểu sững sốt, đành phải dùng tốc độ nhanh hơn đi theo sau Mặc Lão Đại, mình không có quên vừa rồi nghĩ đến hoa ăn thịt người cây liễu tình đâu! Tại đáy vực nhất định phải theo sát Mặc Lão Đại a uy!

Lúc Ngân Tiểu Tiểu đi đến sắp phát hỏa thì đột nhiên Mặc Lão Đại cũng ngừng lại trước một cái ao rất lớn, Ngân Tiểu Tiểu không kịp phản ứng, trực tiếp đụng phải Mặc Lão Đại, Ngân Tiểu Tiểu bị đâm ắt đây sao, da Hắc Thán thực cứng rắn!

“Người ở đây chờ ta, ta đi tìm đồ ăn.” Mặc Lão Đại dừng lại, “Không cho phép đi loạn có biết không?”

Ngân Tiểu Tiểu gật đầu, mình sẽ không đi loạn đâu! Thế giới này rất hung tàn!

“Ta ở gần đây, sẽ không đi xa. Nếu người có chuyện gì thì lớn tiếng kêu ta.” Mặc Lão Đại do dự nói, “Ở đây đâu cũng là loại cỏ này, ta ngửi không thấy mùi của người, nếu bị lạc ta rất khó tìm thấy người, nhất định không được chạy loạn!”

Ngân Tiểu Tiểu lại gật mạnh đầu vài cái, ngoan ngoan bò đến bên bờ hồ: “Yên tâm! Ta một xà ngoan như vậy nhất định sẽ không chạy loạn!”

Mặc Lão Đại: “...”

Thật ra Mặc Lão Đại cũng không muốn rời khỏi Ngân Tiểu Tiểu, nhưng lúc ở trên núi từ mộ Cơ Khang đi ra thì Ngân Tiểu Tiểu liền khẩn cấp lôi kéo Mặc Lão Đại muốn xuống đáy vực, ngay cả cơm cũng không ăn, Mặc Lão Đại không lay chuyển được Ngân Tiểu Tiểu liền dẫn Ngân Tiểu Tiểu trực tiếp xuống núi, dọc theo đường cũng không ăn gì, còn bò xa như vậy, không chỉ Mặc Lão Đại, bụng Ngân Tiểu Tiểu cũng đã kêu ngoài lần. Ngân Tiểu Tiểu vội vã xuống núi nên cứ nói không sao, nhưng Mặc Lão Đại lại thật đau lòng, Ngân Tiểu Tiểu sống với Mặc Lão Đại gần một năm, nó đã sớm thăm dò rõ thân thể nhỏ của Ngân Tiểu Tiểu, nếu nhịn một hai bữa liền gây xuống ngay!

Hồ này trước kia Mặc Lão Đại đã tới, biết cả đáy vực chỉ có cái hồ này là nơi an toàn nhất. Những tên kia chắc sẽ không dễ dàng rời khỏi chỗ của mình, mà cái hồ dưới vực này là mảnh đất không thuộc quyền quản lý của ai, đồng thời là khu vực uống nước công cộng của những tên kia. Cái gì? Người nói Mặc Lão Đại không sợ đụng phải những tên đó đến uống nước sao? Điều này hoàn toàn không cần phải ... Lo lắng, Mặc Lão Đại vỗ ngực cam đoan, mấy tên kia một trăm năm cũng chưa chắc đã uống nước một lần, làm sao có thể trùng hợp đến uống nước vào lúc này chứ!

Nhưng mà có một câu nói như thế này, không khéo không thành sách!

Ngân Tiểu Tiểu tò mò đứng ở trước hồ chợt nghe bên tai truyền đến một trận sét đánh, sau đó chợt nghe một thanh âm hài hước: “Nhìn xem ta đây phát hiện cái gì?”

56. Chương 56

Ngân Tiểu Tiểu bị thanh âm đột nhiên truyền đến làm hoảng sợ, vừa mới đầu thật sự tưởng sét đánh, nhưng sét đánh vốn không có khả năng nghe hiểu được sét đánh đang nói cái gì! Vì thế lúc ý thức được mình thể nhưng có thể nghe hiểu được “sét” nói thì Ngân Tiểu Tiểu chỉ biết đây nhất định không phải “sét”, phía sau mình nhất định có người! Không đúng, là có xà! Cũng không đúng, là có đồ vật gì đó!

Toàn thân Ngân Tiểu Tiểu cứng ngắc, dùng cái đuôi nghĩ cũng biết thứ phía sau không thể là Hắc Thán! Cho dù là Hắc Thán muốn dọa mình cũng không thể nói chuyện to như sét đánh!

... Thanh âm to như sét đánh? ? ? ! ! Trời ạ! Vậy thứ phía sau mình to đến bao nhiêu!

“Xem ra tiểu gia hỏa này rất sợ người.” Theo sau thanh âm hài hước vừa rồi lại có một thanh âm nghe thật giống của nam giới thật thà phúc hậu vang lên, được rồi, thanh âm vẫn to như sét đánh.

“Hừ, muốn so xấu thì rõ ràng ta dễ nhìn hơn người! Tiểu tử kia có sợ cũng phải sợ người.” Thanh âm đầu tiên phản bác.

Ngân Tiểu Tiểu muốn khóc, hai vị đại ca (đều là giọng nam) a! Hai người các người nếu muốn nói chuyện phiếm có thể đổi địa phương sao? Tiểu nhân không muốn làm trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết! Tiểu nhân còn muốn còn sống chờ Hắc Thán trở về ăn cơm! Tiểu nhân đói bụng thật không chịu nổi rồi!

Ngân Tiểu Tiểu suy nghĩ lung tung, mà hai đồ vật phía sau Ngân Tiểu Tiểu—— tạm thời xưng là đồ vật này nọ đi —— đã tán gẫu xong, lại đưa mắt nhìn sang Ngân Tiểu Tiểu bên hồ, hai chúng nó cái ằm ỉ làm gì! Đều đã ằm ỉ mấy ngàn năm còn không đủ sao! Bây giờ không dễ gì gặp được một con rắn từ trên núi xuống đáy vực đâu!

Một “Đồ vật này nọ” trong đó dẫn đầu phá vỡ cục diện bế tắc bây giờ, chỉ thấy nó bỗng nhúc nhích, cái đầu thật lớn đưa tới trước mắt Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu tử kia, người tự tới?”

Giờ phút này Ngân Tiểu Tiểu vốn không có tâm tư trả lời câu hỏi này, Ngân Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm ngây dại vào thứ trước mắt, trong đầu cứ quay quay một ý nghĩ: đây, là cái gì?

Vật trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, hình dạng hơi tròn, trong tròn vẫn là tròn, ngoài trắng trong có hạt, tiếp tục nhìn kỹ, à, trong thứ nâu hơi tròn kia còn có một vạch màu đen, ở bên kia hình như cũng là thứ giống

như vậy, ánh mắt song song di động ra ngoài, ừm, màu trắng... Làn da? Được rồi, tạm thời là làn da, da trắng như tuyết, tinh tế bóng loáng, xa hơn làn da là, màu đen như tơ giống như... Tóc? ?

Ngân Tiểu Tiểu lại sửng sốt, đột nhiên ý thức được có thể là do vật này quá lớn mình nhìn không thấy được toàn diện, vì thế Ngân Tiểu Tiểu lui về sau vừa nghĩ thứ này sao lại giống người như thế! Đợi khi thối lui đến mức có thể thấy được toàn diện thứ kia, Ngân Tiểu Tiểu tròn tròn mắt, nói chuẩn hơn thì thứ râu ria kia chính là lông, ừm, nếu là vậy thì vậy đều mở ra, nhìn kỹ còn có thể thấy mạch máu dưới vậy.

Này, đây là một gương mặt người! trong lòng Ngân Tiểu Tiểu hò hét lên, mẹ nó! Nơi này làm sao có thể có người? ! Mình vừa mới nhìn thấy rõ ràng là đôi mắt, huyết Thái Dương cùng tóc mai trên gương mặt này! Vì thứ này nhìn xuống Ngân Tiểu Tiểu nên chủ yếu nhìn thấy mắt của nó. Ý thức được đây là một gương mặt người rồi, Ngân Tiểu Tiểu theo bản năng nhìn lại phía mặt người.

Ngân Tiểu Tiểu: "... ? ? ... ! !" Truyện được đăng tại phanhac01.wordpress

Mẹ nó! Ông đây sai lầm rồi! Vì sao ông đây không tin ý tưởng "Nơi này làm sao có thể có người"! Ông đây sai lầm rồi! Ông đây thật sự vô cùng hi vọng mình nhìn thấy là người! Là một người khổng lồ cũng được! Nhưng mà thứ trước mặt này mặt là người người thân là thân xà là muốn thế nào!

"Xem ra tiểu tử kia bị người hù sợ ." Là thanh âm thật thà phúc hậu vừa rồi, ngữ khí chứa ý cười.

"Đùa gì vậy? Ta đây đẹp trai như vậy làm sao có thể bị ta hù được! Bị người hù còn kém không nhiều lắm đâu!"

Sau đó Ngân Tiểu Tiểu nghĩ đến một vấn đề viển vông như vậy —— đầu người trước mắt mình không có há mồm nói chuyện, chẳng lẽ hàng này biết dùng nội tâm để nói chuyện?

Được rồi, có một việc được thừa nhận, khi trải qua việc vừa mở mắt liền thấy một đại đội xà đến việc trong lúc vô ý xâm nhập cổ mộ gặp được quý, hiện giờ sức đề kháng của Ngân Tiểu Tiểu đã thật cường hãn, điều này dựa vào việc đến bây giờ Ngân Tiểu Tiểu còn không ngắt đi thậm chí còn có thời gian nghĩ đến vấn đề khác có thể làm chứng.

Ngân Tiểu Tiểu chỉ do dự trong lòng một giây, liền ôm quyết tâm nhìn về phía sau. Chỉ liếc mắt một cái Ngân Tiểu Tiểu liền biết vì sao đầu người trước mắt mình không há mồm mà có thể nói chuyện! Vì vậy đồ vật này nó có chín cái đầu! Chín đầu người! Chín đầu người dùng chung một thân rắn! phía dưới thân rắn còn có bốn chân.Truyện được đăng tại phanhac01.wordpress

Thấy thứ này toàn thân Ngân Tiểu Tiểu không bị dọa ngắt đi, mà ở trong đầu lại hiện lên năm chữ —— hàng này là Hùng Hủy!

Hùng Hủy, có kịch độc, tương truyền vốn là rắn chín đầu Tương Liễu. Hơn bốn nghìn năm trước, thủy thần Cộng Công phát động lũ lụt, hồng thủy tràn ngập trung thổ thần châu, nửa đường gặp được nhân hoàng Đại Vũ một lòng trị thủy, Cộng Công không thể chiến thắng Đại Vũ nên chịu khổ lưu đày giam cầm. Tương Liễu là thần tử trung thành và tận tâm của Cộng Công, kế thừa di chí của Cộng Công tiếp tục tác quái, Đại Vũ phần nộ giết chết Tương Liễu. Nhưng mà máu tanh hôi của Tương Liễu chảy xuôi đến nơi nào thì ngũ cốc không mọc được nơi đó, hình thành lên một đầm lầy nọc độc thật lớn. Đại Vũ lấp đầm ba lần đều sụp lún, đành phải sửa sang xây thành một cái hồ, vì Đông Thiên để kiến tạo một cung điện lầu các bên hồ, xưng là đài Đông Đế. Bên ngoài miêu tả Hùng Hủy đúng như Ngân Tiểu Tiểu thấy được giờ phút này, chín tay, mặt người, thân rắn, bốn chân.

Sở Từ · chiêu hồn có nói: "Hùng Hủy chín tay, xuất hiện bất chợt, nuốt người bỏ tâm." Vương Dật chú thích: "Nói đến Hùng Hủy, một thân chín đầu, xuất hiện bất chợt, thường thích nuốt hồn phách của người, xảo quyệt vô cùng." Nhìn mấy lời trên liền biết Hùng Hủy hiểm ác thế nào.

Ngân Tiểu Tiểu rất lạnh đạm trấn định, ừ, rất bình tĩnh, không phải là một Hùng Hủy thôi sao! Cửu Đầu Xà thì làm sao! Làm sao! ! Chẳng phải cũng chỉ là xà thôi sao! Chỉ cần là xà ông đây sẽ không sợ!Truyện được đăng tại phanhac01.wordpress

"Í? Chẳng lẽ tiểu gia hỏa này thật không bị người hù?" Thanh âm thật thà phúc hậu lúc này đã tràn ngập nghi hoặc, không đúng, Hùng Hủy người này hơn chín cái đầu mà thôi, nhìn vẫn giống con người! Chắc chắn, bộ dạng thật đúng là xấu! Ta nói nha Hùng Hủy, chín cái đầu của người biến thành mặt người cũng

đã đủ đăng quang vị trí xà xấu nhất xà giới rồi, nhưng hàng này còn cứ tưởng rằng mình thật đẹp! Tự kỷ cũng không thể đến mức như vậy đi!

Ngân Tiểu Tiểu theo thanh âm nhìn về phía “Đồ vật này nọ” kia.

Chỉ thấy thứ này cả người đều màu vàng, mặt xà thân rắn, trên lưng có bốn cánh, hai lớn hai nhỏ. Ngân Tiểu Tiểu cũng nhìn ra thân phận hàng này —— Minh Xà.

Minh Xà, ở quyển thứ hai Sơn Hải kinh có ghi lại, xa về phía tây ba trăm dặm, nơi có núi vàng, kim giới, ngọc thạch, không cỏ cây. Nước bắt nguồn từ nơi này, theo hướng bắc chảy vào Y Thủy. Trong nước có Minh Xà. Thân thể to lớn như rắn, cao trăm trượng nhưng có bốn cánh, phát âm ầm ầm. Thấy thì gặp đại hạn.

Ghi chép về Minh Xà không chỉ có Sơn Hải kinh, còn có những ghi chép khác, nhưng thú vị là toàn bộ sách ghi về Minh Xà đều có một điểm giống nhau, đó là Minh Xà đều bị phát hiện nơi có mỏ vàng, ngọc thạch, lăng mộ, bảo tàng. Bởi vậy còn có một cách nói khác, trong truyền thuyết chúc trách của Minh Xà đó là thủ hộ bảo tàng, nơi có Minh Xà nhất định sẽ phát hiện trên bảo.

Cũng bởi vậy sau khi Ngân Tiểu Tiểu nhận ra trước mắt là Minh Xà trong lòng liền cảm thán một câu “Vật bồi táng của Cơ Khang thật đúng là đáng giá!”

Đầu óc của Ngân Tiểu Tiểu quay lại quỹ đạo, thực nghiêm túc nói với Minh Xà: “Ta nhớ gặp Minh Xà thì thấy đại hạn, nhưng ta thấy người vì sao lại không gặp đại hạn.” Truyện được đăng tại phanhucac01.wordpress

... Đây thật sự là đầu óc quay lại quỹ đạo sao? Gạt người a!

Minh Xà: “...”

Hùng Hủy: “Phụt —— ha ha ha ha ha ha...”

Minh Xà bắt đầu nói: “Tiểu tử kia, Hùng Hủy còn ở bên cạnh ta thì làm sao có thể thấy đại hạn.”

Ngân Tiểu Tiểu nghiêng đầu nghĩ một lát, tỉnh ngộ. Hùng Hủy, cũng là Tương Liễu, là thần tử bên cạnh Cộng Công, mà Cộng Công là Thủy thần, Tương Liễu làm sao có thể không biết hô vân hoán vũ? Mà Minh Xà đi theo cạnh Hùng Hủy, đương nhiên cũng không có khả năng “Thì thấy đại hạn”.

Ngân Tiểu Tiểu ngượng ngùng cười cười, đầu óc của mình quả nhiên vì lâu quá không dùng cho nên bị gỉ sét rồi? A, nói tới đây, Ngân Tiểu Tiểu lại phát hiện một vấn đề, không phải Tương Liễu bị Đại Vũ giết chết rồi sao? Sao bây giờ còn có thể ở nơi này? Chẳng lẽ thế gian này còn Hùng Hủy thứ hai sao? Truyện được đăng tại phanhucac01.wordpress

Đợi cho Ngân Tiểu Tiểu kịp phản ứng, lúc này mới phát hiện vừa rồi mình không cẩn thận nói ra ý nghĩ trong lòng rồi.

“Hừ, còn không phải là vì thằng nhóc nhà Chu kia quấy nhiễu giấc mộng của ta sao.” Hùng Hủy cười lạnh một tiếng, “Ta là một Hùng Hủy duy nhất trên thế gian này, thiên địa ban thưởng cho ta hồn phách bất diệt, Đại Vũ chém chết chỉ là thân thể của ta mà thôi, thân thể hủy rồi, ta hóa thân thành đầm lầy lâm vào giấc ngủ say chờ đoàn tụ lại với thân thể. Nào biết Chu Khang vương lại sai người gọi hồn phách ta về, mạnh mẽ vây ta ở bên trong kết giới phụ trợ Minh Xà trông coi lăng tẩm.”

Ý nghĩ đầu tiên của Ngân Tiểu Tiểu là —— thì ra Hùng Hủy phụ trợ Minh Xà, không phải Minh Xà đi theo Hùng Hủy! (...)

Còn chưa chờ Ngân Tiểu Tiểu nói chuyện, Minh Xà mở miệng trước: “Tài nghệ không bằng người thì đừng có kiêu có ỉnh, nếu năng lực của người mạnh thì làm sao có thể bị người ta mạnh mẽ lôi vào trong kết giới.”

“Đó là vì thân thể ta bị hủy! Nếu thân thể của ta không bị hủy, làm sao ta có thể bị một nhân loại sử dụng!” Không thể không nói, chỉ nhìn mặt Hùng Hủy (đương nhiên là chỉ nhìn một cái đầu trong đó) vẫn rất dễ nhìn (đương nhiên là trong mắt linh hồn nhân loại của Ngân Tiểu Tiểu), như bây giờ, Hùng Hủy tức giận cũng là một đại mỹ nhân a!

Minh Xà: “% %&*...”

Hùng Hủy: “*& #@*...”Truyện được đăng tại phuanhcac01.wordpress

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Ngân Tiểu Tiểu nhìn hai xà lại một lần nữa lâm vào khắc khẫu, ưu thương , ta nói ta mới là diễn viên chính được không!

“Tại sao các ngươi lại ở chỗ này?” thanh âm bao hàm tức giận làm Minh Xà cùng Hùng Hủy ngừng khắc khẫu, mặc dù thanh âm này so với Minh Xà Hùng Hủy thì nhỏ rất nhiều, nhưng lại rất rõ ràng, xà nói chuyện khá là hữu lực! Đúng vậy! Mặc Lão Đại đã sẵn mỗi xong và trở lại.

Mặc Lão Đại ý bảo Ngân Tiểu Tiểu đứng ở phía sau mình, Ngân Tiểu Tiểu ngoan ngoãn làm theo, lúc sau Mặc Lão Đại quay mắt nhìn về phía Minh Xà cùng Hùng Hủy, khí phách mở miệng hỏi một lần: “Tại sao các ngươi lại ở chỗ này!”

“Đây không phải tiểu Hắc xà mười năm trước đến hái cỏ hồi nhan sao, lần này lại đến hái tiếp?” Hùng Hủy liếc mắt một cái liền nhận ra Mặc xà trước mắt này là xà mười năm trước, dù xà tuy rằng bộ dạng đều rất giống nhau, nhưng mùi sẽ không thay đổi.

Gân xanh trên đầu Mặc Lão Đại nhảy lên: “Ta là Mặc xà! Không phải Hắc Xà!” Được rồi, đối với Mặc Lão Đại mà nói, bị người nói thành Hắc Xà làm nó tức giận xa xa hơn nói nó “Tiểu”.

Hùng Hủy liếc mắt, lơ đãng.Truyện được đăng tại phuanhcac01.wordpress

Nhưng Minh Xà lại cười “Ha ha”, nói : “Lần này ngươi cùng với xà ở phía sau ngươi tới sao?”

Mặc Lão Đại bên này tán gẫu vui vẻ với Hùng Hủy Minh Xà, Ngân Tiểu Tiểu ở mái hiên bên kia nhìn thức ăn Mặc Lão Đại tha về mà sưng sờ, dưới đất đó là con thỏ đi! Con thỏ lớn như heo vậy! Làm thế nào mới ăn hết được!

57. Chương 57

Cuối cùng ba xà khắc khẫu chấm dứt bởi tiếng réo rắc phát ra càng lúc càng thường xuyên từ bụng Ngân Tiểu Tiểu.

“Chắc chắc, Tiểu Hắc xà, chút con mồi ấy của ngươi cũng không đủ ta nhét kẽ răng đâu!” Hùng Hủy chuyển dời ánh mắt đến con thỏ Mặc Lão Đại bắt trở về.

Ngân Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn Hùng Hủy, lại yên lặng cúi đầu, không phải vậy sao, chín cái đầu đó! Ăn cơm cũng phải ăn chín phần! Nhà ai mà nuôi một sủng vật như vậy, nuôi nó ăn cũng đủ chết được chứ.

“Muốn ăn ngươi không biết tự mình đi bắt sao? Đây không phải đồ ăn cho ngươi.” Mặc Lão Đại trầm giọng nói, đã lười thảo luận với Hùng Hủy vấn đề “Tiểu Hắc xà”.

“Thật sự không là bạn thân a!” Hùng Hủy ai oán nói, trong nháy mắt lại lộ ra vẻ mặt tươi cười, một cái đầu trong chín cái đầu đưa tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, “Ta còn không biết tên công tử xinh đẹp này đâu.”

Vẻ mặt Ngân Tiểu Tiểu cổ quái, công tử cái gì, mình thật sự chịu không nổi a!

“Hùng Hủy, ngươi đừng có khoe khoang chút, có chín cái đầu người liền thật sự ỉnh là con người sao!” Minh Xà ở sau khinh thường nói.

Ngân Tiểu Tiểu mang mặt mộc như một tờ giấy cổ quái nhìn thoáng qua Minh Xà, không biết có phải lỗi giác của mình hay không, Minh Xà này bất luận bề ngoài hay là thanh âm đều như một xà thực thật thà phúc hậu, biết nó là Minh Xà thì đánh giá của Ngân Tiểu Tiểu với nó cũng không khác, nhưng mỗi lần đối mặt với Hùng Hủy, Minh Xà có vẻ như đều vô cùng... Lấy đả kích đối phương làm thú vui? !

Tuy rằng thân thể Ngân Tiểu Tiểu so với Hùng Hủy Minh Xà chỉ nhỏ bằng một con kiến mà thôi, nhưng điều này cũng không gây trở ngại Minh Xà thấy biểu cảm trên mặt Ngân Tiểu Tiểu, Minh Xà không dấu vết lộ ra một nụ cười ở trên mặt, lại lập tức biến mất.

“Ta gọi là Ngân Tiểu Tiểu.”

“Ngân Tiểu Tiểu sao? Thật là một cái tên rất hay! Sau này ta kêu ngươi là tiểu tử tiểu tiểu tốt lắm!” Hùng Hủy cảm thán nói.

Ngân Tiểu Tiểu: “...” Này này! Tên này có cái gì tốt!

Nhưng Minh Xà lại giải thích vì sao Hùng Hủy cảm khái cho Ngân Tiểu Tiểu: “Nhớ ngày đó Hùng Hủy tu luyện ra chín cái mặt người thì rất có cảm giác mình là một con người, chạy tới học tập văn tự của nhân loại, đáng tiếc trời sinh học tập không được giỏi, học lâu mà vẫn không biết tên mình viết như thế nào, đi chỗ nào cũng ồn ào tên mình quá khó viết, kiểu gì cũng phải đổi tên, đổi thành Tương Liễu còn không dễ nghe bằng Hùng Hủy đâu!” Thực hiển nhiên, Minh Xà rất bất mãn với chuyện Hùng Hủy đổi tên — tuy rằng tên bây giờ đã sửa lại.

Ngân Tiểu Tiểu tỉnh ngộ, thì ra cái tên Tương Liễu xuất hiện như vậy!

Hùng Hủy gờ chân (thật sự có chân, thật không dễ dàng...): “Ngươi còn nói nữa sao! Không thích ta đổi tên thì cứ nói thẳng! Còn chơi cái trò giận dỗi bỏ nhà đi! Kết quả bị Cộng Công chop tới trông coi bảo tàng! Còn bắt ta đi cứu ngươi! Vì cứu ngươi ta còn phải làm tay sai cho Cộng Công, Hùng Hủy ta từ lúc sinh ra lần đầu tiên đi làm tay sai cho người khác đó!”

Minh Xà không chút hoang mang: “Ngươi cứu ta? Ừ, đúng vậy, ngươi đúng là đi cứu ta, nhưng kết quả thì sao? Ngươi cứu được ta ra sao? Cuối cùng không phải còn khiến ta rơi vào tay Đại Vũ, chính ngươi lại bị Đại Vũ chém chết thân thể.”

“Thân thể ta bị hủy không phải là vì cứu ngươi sao! Lại nói, khi đó Đại Vũ đã trở thành Nhân Hoàng – một trong Tam Hoàng, làm sao ta có thể đánh thắng được hắn! Nói, ai bảo ngươi cứ phải ngồi ở nơi có bảo bối làm gì, khiến ai cũng muốn bắt ngươi đi! Ngay cả Nhân hoàng cũng từ chối không được sự hấp dẫn của ngươi! Ta còn phải thời thời khắc khắc bảo hộ ngươi!” Hùng Hủy dừng, tiếp tục nói, “Còn nữa, đừng cho là ta không biết ngươi tự nguyện đáp ứng Cơ Chiêu tới nơi này trông lăng mộ.”

Minh Xà: “%#%# &*...” [Đầm: Ghi hai bạn này có gian tình nha :v :v :v]

Mặc Lão Đại: “...”

Ngân Tiểu Tiểu lại nghe đến hứng thú, đây là bí mật thời thượng cổ nha! Có mấy người có thể nghe được đương sự chính mồm kể rõ lịch sử! Lúc này không nghe thì đợi đến bao giờ.

Mặc Lão Đại: “... Hai người các ngươi đi nơi khác ăn cơm, chúng ta muốn ăn cơm.”

Nói là khắc khẩu, thật ra hai xà này chỉ lấy khắc khẩu làm niềm vui thôi, cũng không phải tức giận. Vừa nghe Mặc Lão Đại nói muốn ăn cơm, chín đôi mắt của Hùng Hủy xoẹt một cái đều phát sáng: “Ta cũng muốn ăn ta cũng muốn ăn!”

“... Muốn ăn thì tự mình đi bắt con mèo!” gân xanh trên đầu Mặc Lão Đại lại nhảy lên, mấy xà dưới đáy vực này, mình thấy phiền nhất đúng là Hùng Hủy !

Hùng Hủy nháy mắt lại ai oán , Ngân Tiểu Tiểu cũng “Hi hi” bật cười một tiếng, mặt Hùng Hủy thật đúng là ai oán, nhưng chỉ có một cái đầu ai oán! Còn tám đầu kia vẫn cười thực sáng lạn, thật là tức cười được chứ.

Nghe được Ngân Tiểu Tiểu nở nụ cười, tuy rằng không biết vì sao Ngân Tiểu Tiểu cười, vừa rồi tâm tình Mặc Lão Đại vẫn còn rất tồi tệ lập tức trở nên vui vẻ, Hùng Hủy thì tính cái gì, Tiểu Tiểu của mình vẫn là quan trọng nhất .

“Tiểu Tiểu, ngươi trong chốc lát, ta đi làm thức ăn giúp ngươi.”

Ngân Tiểu Tiểu thành thật gật đầu, cho dù ở bên ngoài, Ngân Tiểu Tiểu cũng cố gắng không để mình ăn đồ sống! Cho nên cái Mặc Lão Đại gọi là làm thức ăn, là muốn nhóm lửa nướng thịt.

Hùng Hủy tự tìm mất mặt, bất đắc dĩ quơ quơ chín lão đại của mình: “Được rồi được rồi, tự mình chuẩn bị thì tự mình chuẩn bị!” hai mắt Hùng Hủy đột nhiên tỏa sáng, hưng phấn nói, “Có! Không bằng chúng ta đi bắt thật nhiều con mèo chúc mừng Tiểu Tiểu đến được không!”

Ngân Tiểu Tiểu sững sốt, sau đó yên lặng nghĩ, chẳng lẽ cái này gọi là liên hoan? Vẫn là cái loại tự mang nguyên liệu đến nấu ăn.

Mặc Lão Đại mới đầu muốn từ chối, sau ngẫm lại cũng tốt, Tiểu Bạch Si không có khả năng lần này tới lần sau sẽ không đến, đều quen biết cũng tốt. Nhìn bộ dạng Tiểu Bạch Si thì cảm xúc đối với những dị xà cũng không kém, làm tốt quan hệ với những dị xà đó cũng không phải không có lợi, ít nhất xà cường đại nhất ở trong này đúng là bọn nó, tuy rằng chúng nó không thể ra khỏi đáy vực. Càng làm Mặc Lão Đại lo lắng là, Ngân Tiểu Tiểu có thể nhìn ra sự khác biệt ở nơi thủ hộ, thậm chí còn làm bạn với mộ chủ mộ thất độc xà bộ tộc cần thủ hộ, sự xuất hiện của Ngân Tiểu Tiểu không thể nghi ngờ sẽ bị độc xà xa lánh—— Mặc Lão Đại thực lo lắng ngày kết giới sẽ biến mất.

Nhưng nếu Tiểu Bạch Si có thể trở thành bạn tốt của những dị xà, cho dù có một ngày kết giới biến mất, độc xà bộ tộc đối mặt với tai họa thật lớn, cho dù, cho dù mình không cẩn thận chết đi, chỉ cần Tiểu Bạch Si ở bên cạnh những dị xà này thì sẽ được chúng bảo hộ, Tiểu Bạch Si nhất định sẽ an toàn.

Bên này Mặc Lão Đại đánh bàn tính lách cách, bên kia Hùng Hủy đã lôi kéo Minh Xà bay mất, Ngân Tiểu Tiểu ngửa đầu nhìn bầu trời, bộ dạng Minh Xà cùng Hùng Hủy thật lớn a, vừa bay bầu trời đều tối sầm.

“Con mỗi nơi này lớn như vậy, có phải là vì sự tồn tại của Minh Xà cùng Hùng Hủy không? Dù sao nếu con mỗi quá nhỏ thì chỉ sợ chúng nó rất khó ăn no.” Ngân Tiểu Tiểu hỏi Mặc Lão Đại đang ở vội vàng xử lý thức ăn.

Mặc Lão Đại “Ừ” một tiếng, nói : “Không đơn thuần là con mỗi, sinh vật dưới đáy vực đều bởi vì dị xà tồn tại mà trở nên thật lớn, có thể nói phải vì bị bọn nó ảnh hưởng nên mới lớn như vậy.”

“Dị xà?”

“Là xà giống Hùng Hủy cùng Minh Xà, chúng nó là ngoại tộc của xà tộc, bị xà tộc gọi là dị xà. Xà Tộc, ừm, tuy rằng rất bội phục lực lượng của bọn nó, nhưng vẫn thực kiêng kỵ chúng nó.”

Ngân Tiểu Tiểu không nói gì mà nhìn Mặc Lão Đại, thật ra độc xà bộ tộc cũng coi như ngoại tộc đi, dù sao rắn độc bình thường có độc đến mấy chỉ sợ cũng không phải đối thủ của lực xà yếu nhất độc xà bộ tộc: “Nhưng cổ ẩn xà rõ ràng thực bình thường!”

Mặc Lão Đại lắc lắc đầu: “Cổ ẩn xà không bị khác xà ảnh hưởng, phải nói đây là chỗ kỳ quái nhất của loại cổ này. Hơn nữa dị xà cũng sẽ vì cổ ẩn xà mà ngửi không thấy mùi của xà khác. Ta nghe nói nguyên bản đáy vực này không có cổ ẩn xà, là điều kiện đặc biệt của Minh Xà khi đáp ứng Cơ Chiêu đi thủ hộ lăng mộ, lúc đó cổ ẩn xà mới bị nhốt trồng xuống đáy vực.”

Ngân Tiểu Tiểu ngốc ngốc: “Vì sao lại muốn cổ ẩn xà này? Nơi này chỉ có Minh Xà và Hùng Hủy, ta thấy quan hệ của chúng nó rất tốt, vốn không cần ý đặc biệt hủy diệt mùi của đối phương.” Chẳng lẽ là rất nhàm chán nên muốn chơi bịt mắt bắt dê sao?

Mặt Mặc Lão Đại không chút thay đổi ngẩng đầu lên: “Ai nói nơi này chỉ có Minh Xà cùng Hùng Hủy?”

“Hả? Ý của ngươi là nơi này còn có dị xà khác?” Ngân Tiểu Tiểu kinh ngạc nói.

Mặc Lão Đại gật gật đầu, lại cúi đầu tiếp tục xử lý con thỏ: “Dị xà thường không sinh hoạt chung trong thời gian dài, thời xa xưa dị xà thường bị bắt giết, ở chung một chỗ thì khả năng bị bắt thật sự quá lớn, thời gian dài dị xà cũng quen với cuộc sống độc lai độc vãng, đương nhiên, Minh Xà và Hùng Hủy là ngoại lệ. Dị xà nơi này tuy rằng bị nhốt dưới đáy vực nhưng thói quen này vẫn được bảo lưu, mà cổ ẩn xà tồn tại cũng rất cần thiết.”

Ngân Tiểu Tiểu cái hiểu cái không gật gật đầu.

“Trong chốc lát Hùng Hủy cùng Minh Xà trở về, hẳn sẽ gọi những dị xà khác tới nữa, đến lúc đó ngươi có thể thấy toàn bộ dị xà dưới đáy vực.” Mặc Lão Đại lại nói, “Thật ra dị xà khác dưới đáy vực này ta đều chỉ biết tên, điều này trong trí nhớ truyền thừa cũng có, Hùng Hủy và Minh Xà là lần trước ta tới gặp nên trôi qua, những dị xà khác ta chưa từng gặp.”

Ngân Tiểu Tiểu run rẩy khóe miệng một chút, bắt đầu hồi tưởng lại tên những sinh vật hình xà mình biết thời Trung thượng cổ, nghĩ nửa ngày, thậm chí tới một cái —— Phỉ Di. Dù sao lúc Ngân Tiểu Tiểu vẫn là

người không quá chú ý sinh vật có hình xà, thấy thì có thể nhớ tới, nhưng bây giờ mà muốn nghĩ ra, Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ bất lực.

Phì Di, từng được ghi lại là một quái xà trong lịch sử Trung Quốc cổ đại, đối với bộ dạng Phì Di, có hai cách nói, có người nói Phì Di một đầu hai thân, nơi nói là sáu chân bốn cánh. Thấy thì đại hạn.

“Phì Di?” Ngân Tiểu Tiểu thử hỏi, nghĩ hẳn là có Phì Di đi, quái xà này vẫn là rất có danh ở Trung Quốc.

“Ha ha, Tiểu Tiểu người đang gọi ta sao?”

Một thanh âm sang sảng đột nhiên truyền đến từ không trung, Ngân Tiểu Tiểu liền thấy một được phi trên không trung khác xà.

Thấy rõ bộ dáng Phì Di Ngân Tiểu Tiểu liền muốn mắng người, mẹ nó! Cái gì nhất đầu hai thân, cái gì sáu chân bốn cánh! Người ta rõ ràng là một đầu hai thân cộng thêm sáu chân bốn cánh!

Thì ra dị xà đang nói chuyện với Ngân Tiểu Tiểu đúng là Phì Di, chỉ thấy Phì Di có một cái đầu, phía dưới có hai thân mình, trên mỗi thân thể có ba cái chân, trên lưng còn có hai cánh lớn nhỏ giống nhau.

58. Chương 58

Phì Di đi đầu, sau Phì Di còn có hai dị xà đang bay trên không trung. Các dị xà đều kéo theo con mồi ở phía sau.

Ngân Tiểu Tiểu tập trung nhìn vào, chỉ thấy toàn thân dị xà phía sau bên trái Phì Di có màu lam đen, chiều cao trăm trượng, lên đỉnh đầu còn có một cái mào gà đỏ tươi cao ngất, bộ dáng thật dữ tợn, Ngân Tiểu Tiểu tìm một trận trong đầu cũng không tìm được dữ liệu về dị xà này. Vì thế lại hướng về phía dị xà phía sau bên phải Phì Di, dị xà này có hình dạng thực giống xà, hình thể thật lớn, đầu giống như chuột lại giống như mèo, trên đỉnh đầu còn có tinh trạng lấm tấm. Dị xà này Ngân Tiểu Tiểu nhận ra, đây là một con Mã Vấp Xà.

Mã Vấp Xà, hoặc gọi là Mã Vấp, là giao long từng xuất hiện ở Vân Nam Tứ Xuyên hiện nay, trừ bộ dạng như miêu tả, toàn thân Mã Vấp Xà còn rất trơn ướt. Tục truyền rằng Mã Vấp Xà sẽ chủ động công kích nhân loại cũng để săn mồi.

Thật ra Mã Vấp Xà không có danh gì trong lịch sử, miêu tả về Mã Vấp Xà đã ít lại càng thêm ít, cho nên đại đa số người gọi Mã Vấp Xà là Câu Xà, nhưng Ngân Tiểu Tiểu không đồng ý cách nói này. Một là Câu Xà được xưng là thần thú, sẽ không công kích nhân loại, Mã Vấp Xà lại tương phản với nó, được xưng là ác thú. Hai là bộ dạng Câu Xà và Mã Vấp Xà khác biệt rất lớn, hai xà đặt cùng nhau vốn không có điểm tương tự.

Đội cho Ngân Tiểu Tiểu phục hồi tinh thần lại từ trong suy nghĩ, nhữn dị xà khác đã vây quanh Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại—— nhưng thành viên có “hơi” lớn.

“Ba chúng ta vừa ngủ đã qua mấy trăm năm, ngày hôm nay bị tên Hùng Hủy kia gọi dậy, nói chúng ta tới tham gia tụ họp. Ai nha, giấc ngủ này cũng thật thoải mái a!” Đây là thanh âm của Mã Vấp Xà.

“Hùng Hủy là vì chúc mừng Tiểu Tiểu đến mới chịu tụ họp, xem ra Hùng Hủy thực thích Tiểu Tiểu.” dị xà Ngân Tiểu Tiểu không biết tên kia nói tiếp.

“Chúng ta đều tự mang thức ăn đến, lại nói, thật đúng là hoài niệm hương vị thức ăn a, đã mấy trăm năm không ăn gì rồi.” Phì Di nói, “Ta chộp tới ba con sư tử mình thích nhất, ưm, không biết có đủ ta ăn hay không.”

“Ta không thích hương vị sư tử, cho nên mang đến ba con gấu chó mình thích ăn!” Dị xà không biết tên nói.

“Ta ưa thịt chất tươi mới một chút.” Mã Vấp Xà cười nói, Ngân Tiểu Tiểu nhìn thức ăn Mã Vấp Xà mang đến, được rồi, không ngờ là một đại đội dê bò, số lượng không thể đếm xuể.

Thì ra đây mới thật là một hội... Tụ họp, Ngân Tiểu Tiểu im lặng nghĩ, chỉ vì chúc mừng ta đến cái gì, mình tuyệt không tin tưởng, thật ra muốn lấy cái cơ hội mặt cùng ăn bữa cơm thì đúng hơn.

Thừa dịp các dị xà tán gẫu sục sôi ngất trời là lúc — mấy trăm năm đều ngủ, vừa mở mắt đương nhiên muốn nói chút điều gì — Ngân Tiểu Tiểu thấp giọng hỏi Mặc Lão Đại: “Hắc Thán, ở chính giữa kia là ai?” Ngân Tiểu Tiểu hỏi dĩ nhiên là dị xà mình không biết tên.

Mặc Lão Đại đang nhìn chằm chằm thỏ nường trong lửa, nghe câu hỏi của Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại tùy ý liếc mắt một cái: “Cái kia là Hắc Li. Ba chúng nó thường ở cùng một chỗ.”

Hắc Li sao? Ngân Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc, không ngờ là Hắc Li a, Hắc Li trong lịch sử Trung Quốc cũng là một xà nổi danh, nhưng không có ai biết đến tột cùng Hắc Li trông như thế nào, chỉ biết là xà có thân thể to lớn thôi, cũng khó trách mình không nhận ra.

Hắc Li, cũng xưng Lun, Âm Li, Thần Li, hoặc tên gọi tắt là Li, là xà thần màu đen trong truyền thuyết Trung Quốc, có thể hô vân hoán vũ. Nhắc đến Hắc Li sớm nhất là trong quyển Hoài Nam Tử · Tề tục huấn , trong sách nói “Hi ngư tủy mao phụng thờ trong miếu. So về tạo mưa không bằng Hắc Li.” Tác giả chú giải Hắc Li cũng là “Xà Thần”, bình thường ẩn ở trong vực sâu, có thể hô vân hoán vũ.

Nghĩ lại, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy Cơ Chiêu thật sự là một người thông tuệ thú vị. Nói vậy, lúc trước vì bảo vệ lăng tẩm Cơ Khang không bị hậu nhân quấy rầy, Cơ Chiêu làm đủ toàn bộ chuẩn bị. Chuyện độc xà còn không biết, sự tồn tại của dị xà dưới vực lại làm cho Ngân Tiểu Tiểu thấy được nhân loại thời đại đó cường hãn như thế nào. Cơ Chiêu có thể tìm nhiều dị xà như vậy, lại vây chúng nó dưới vực, xem ra không phải là một nhân vật đơn giản. Không chỉ tìm tới dị xà, còn lo lắng đặc tính của chúng nó. Ví như Hùng Hủy cùng Minh Xà, lúc trước chắc Cơ Chiêu chủ yếu là tìm Minh Xà để trông coi lăng tẩm, lúc sau lại tìm Hùng Hủy, một là Hùng Hủy có thể áp chế Minh Xà “Thấy thì đại hạn”, thứ hai quan hệ giữa Hùng Hủy cùng Minh Xà rất thân mật, tìm Hùng Hủy đến cũng có thể làm Minh Xà an tâm sống ở chỗ này. Tiếp tục ví như Phì Di, Mã Vấp Xà cùng Hắc Li trước mắt. Phì Di thân cũng là quái vật mang hạn, ở nơi nào thì đại hạn nơi đó, nhưng không thể không nói, năng lực của Phì Di tuyệt đối không thể khinh thường, nếu Cơ Chiêu bắt được Phì Di thì hẳn không có khả năng để nó trốn thoát, lại không có khả năng khiến lăng tẩm Cơ Khang trở thành nơi thổ địa nứt nẻ không có một ngọn cỏ. Hùng Hủy quả thật có thể áp chế Phì Di, chỉ tiếc giữa Hùng Hủy và Minh Xà không thể lọt vào người thứ ba, hơn nữa áp chế hai dị xà đối với Hùng Hủy mà nói là thật khó khăn, vì thế Cơ Chiêu lại đánh chủ ý lên người Hắc Li.

Hắc Li được xưng là thần xà, năng lực đương nhiên là cao hơn Phì Di một bậc, dễ dàng ngăn chặn Phì Di quái vật mang hạn này, lại nhân tiện đè ép Mã Vấp Xà, Mã Vấp Xà đã trở thành Giao Long, lẽ ra không có khả năng bị xà áp chế, chỉ tiếc Hắc Li này thân rắn lại thành thần, cấp bậc cao hơn Mã Vấp Xà, đương nhiên cũng có thể áp Mã Vấp Xà.

Ngân Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn trời, nhiều dị xà có năng lực cường đại như vậy trông coi lăng tẩm của Cơ Khang như vậy, rốt cuộc thời nhà Chu cường hãn đến cỡ nào! Nhân loại sống ở niên đại của mình quả thực không thể so sánh a uy!

“Minh Xà cùng Hùng Hủy đi tìm các người, nhưng tại sao không đồng thời trở về với các người?” Ngân Tiểu Tiểu hỏi, được rồi, Ngân Tiểu Tiểu tuyệt không muốn thừa nhận, là bởi vì nó thấy Mặc Lão Đại nường xong thỏ rồi, nó muốn ăn , nhưng nếu là “Tụ hợp”, như thế nào cũng phải đợi cho toàn bộ xà đến rồi mới ăn được.

“Chúng nó hẳn là đi tìm hai dị xà còn lại.” Mặc Lão Đại không chút để ý đáp, đem thỏ nường tốt tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, “Không cần quan tâm chúng nó, người ăn trước đi.”

“Còn, còn hai cái?” Ngân Tiểu Tiểu lắp ba lắp bắp, không thể nào, lại vẫn có?

Mặc Lão Đại “Ừ” một tiếng, không kiên nhẫn : “Người quan tâm nhiều như vậy làm gì, mau ăn!”

“Nhưng dị xà chưa đến đông đủ, ta ăn trước không tốt lắm đâu.” Ngân Tiểu Tiểu do dự nói.

Mặc Lão Đại khinh bỉ Ngân Tiểu Tiểu nói : “Tiểu Bạch Si, người cảm thấy chúng nó ăn cần dùng thời gian bao lâu?”

Ngân Tiểu Tiểu nhìn ba con sư tử, nhìn nhìn lại ba con gấu chó, cuối cùng nhìn một đồng dê bò: “Ừm, nửa giờ?”

“Ba phút! Chỉ cần ba phút chúng nó có thể nuốt toàn bộ thức ăn trước mặt, nếu người chờ chúng nó cùng ăn, người liền sẽ thành người ăn xong cuối cùng.”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Này! Một phút đồng hồ nuốt một con sư tử hoặc một con gấu chó thật sự có thể! Một phút đồng hồ nuốt vào vài con dê bò cũng được sao! Rốt cuộc muốn lừa xà đến cỡ nào!

Nhưng mà không cần Ngân Tiểu Tiểu bối rối vấn đề rốt cuộc là mình ăn trước hay là chờ Hùng Hủy Minh Xà trở về rồi ăn nữa, bởi vì trên bầu trời đã xuất hiện bóng dáng bốn dị xà. Hai dị xà bay ở phía trước là Minh Xà cùng Hùng Hủy, Ngân Tiểu Tiểu dời tầm mắt qua hai dị xà ở phía sau.

Dị xà bay bên trái có mặt và thân mình đều giống xà bình thường, mà cái đuôi lại có thể nhìn ra thân phận của dị xà này —— Câu Xà. Phía trước nói đến đa số mọi người nghĩ Câu Xà là Mã Vấp Xà, nhưng Ngân Tiểu Tiểu lại không cho rằng như vậy, khi nhìn thấy dị xà bay trên không trung Ngân Tiểu Tiểu càng thêm kiên định ý nghĩ của mình .

Câu Xà, danh như ý nghĩa, cái đuôi là nơi đặc thù nhất của nó, biểu hiện sự khác biệt với xà bình thường, phần đuôi của nó phân nhánh giống như hai cái móc, hơn nữa phương thức Câu Xà vồ mồi cũng là dùng cái móc ở đuôi câu lấy con mồi, sau đó tiếp tục tiến hành cắn nuốt. Tính tình hung mãnh hiếu chiến, có kịch độc, truyền thuyết nói nó cũng sẽ ăn thịt người. Câu Xà được ghi lại trong Sơn Hải kinh , mà trong Thủy Kinh Chú (Nhược Thủy) thì được nói hơn minh xác.

Tầm mắt của Ngân Tiểu Tiểu tiếp tục chuyển tới một dị xà khác, chỉ nhìn liếc mắt một cái, Ngân Tiểu Tiểu liền nở nụ cười, dị xà này quen thuộc hơn —— Ba Xà.

Ba Xà, cũng được xưng là Tu Xà. Nghe nói thân dài đạt 180 thước, nhưng thực hiển nhiên, Ba Xà trước mặt Ngân Tiểu Tiểu xa xa không chỉ có 180 thước. Ba Xà đầu lam thân đen, từng ở hồ Động Đình ngày nay, ăn động vật, nghe nói nó từng nuốt sống một con voi, qua 3 năm mới nhổ khung xương ra. Bởi vì Ba Xà cũng tập kích cắn nuốt nhân loại, ngay lúc đó thủ lĩnh nhân tộc là Nghiêu cử thủ hạ Hậu Nghệ đi chém giết. Đầu tiên, Hậu Nghệ dùng tên bắn trúng Tu Xà, sau đó luôn luôn đuổi theo nó đến Tây Phương xa xôi, chém làm hai đoạn. Thi thể Tu Xà biến thành một gò núi, bây giờ gọi là Ba Lăng. Ba Xà tuy rằng bị Hậu Nghệ chém hóa thành gò núi, nhưng nếu phía trước đã có chuyện Hùng Hủy bị Đại Vũ chém hóa thành đầm lầy lại bị Cơ Khang bắt được, hiện giờ Ba Xà xuất hiện nơi này Ngân Tiểu Tiểu sẽ không thấy ngạc nhiên.

Đồng dạng, Hùng Hủy Minh Xà cùng Ba Xà Câu Xà cũng đều mang về đồ ăn của mình. Tiến hành giới thiệu ngắn gọn, bảy dị xà cộng hai độc xà bắt đầu liên hoan ——không có gì bất ngờ xảy ra, Ngân Tiểu Tiểu đã trở thành người cuối cùng ăn hết.

Thật ra Ngân Tiểu Tiểu luôn luôn xem nhẹ một vấn đề, cho dù trong cuộc liên hoan này, đồ ăn của Ngân Tiểu Tiểu đều dùng lửa nướng chín, vậy vì sao không có dị xà nào hỏi vấn đề này? Đáp án đương nhiên không phải chúng dị xà cảm thấy xà biết nhóm lửa thực bình thường, mà là toàn bộ dị xà ở đây đều xem thấu linh hồn của Ngân Tiểu Tiểu, đó là linh hồn của một con người mà không phải linh hồn xà.

Tuy rằng chức trách của dị xà là không cho người ngoài bước vào lăng tẩm trên núi, nhưng đối với dị xà mà nói, thân thể Ngân Tiểu Tiểu là một con rắn thì đã đủ rồi, cho dù linh hồn của nó không phải xà, được rồi, thật ra chân tướng là chúng dị xà cảm thấy sự tồn tại của Ngân Tiểu Tiểu quá nhỏ bé, ngay cả dục vọng khiến chúng nó ra tay cũng không có. Hơn nữa Ngân Tiểu Tiểu được người chúng nó thủ hộ thừa nhận, chúng dị xà cũng không thể dễ dàng động Ngân Tiểu Tiểu. Mặc dù “Thủ hộ” là bị người ép buộc ký kết khế ước, mà không phải do chúng dị xà tự nguyện.

59. Chương 59

Đối với chúng dị xà bị nhốt ở dưới vực mà nói, trong sinh mệnh buồn chán vô chừng mực, có thể ngoài ý muốn nhận thức hai độc xà đã đủ để làm chúng dị xà vui sướng.

Vốn chúng dị xà muốn Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại ở lại đáy vực, nhưng bị Mặc Lão Đại quả quyết từ chối, nói giỡn! Ở đáy vực lực chiến đấu của mình nhiều nhất chỉ có thể xếp hạng thứ hai đếm ngược từ dưới

lên, rồi đáy vực nào có chuyện như vậy ! Mặc Lão Đại đương nhiên sẽ không đáp ứng ở lại đáy vực cùng Ngân Tiểu Tiểu.

Chúng dị xà đều thực tiếc hận, chỉ có thể để Ngân Tiểu Tiểu cùng Mặc Lão Đại ở nhiều hơn hai ngày, Ngân Tiểu Tiểu một lời đáp ứng.

Đảo mắt tới buổi sáng ngày chia tay.

“Tiểu Tiểu, lần sau lại đến làm khách a!” Câu Xà vung cái đuôi mọc câu của mình với Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu dùng sức gật đầu: “Nhất định sẽ !”

“À, đúng rồi Tiểu Tiểu, lần sau đến mang chút ngọc thạch trên bảo được không?” Hùng Hỷ đột nhiên nói, chín đầu người đều cười thực nịnh hót.

“Ngọc thạch trên bảo?” Ngân Tiểu Tiểu sửng sốt, “Cần cái kia làm gì?”

“Là Minh Xà thích!”

“Hả? Nhưng mà...”

“Không có gì nhưng mà vậy!” Hùng Hỷ ngắt lời Ngân Tiểu Tiểu, “Vừa mới đầu Cơ Khang quả thật tặng rất nhiều ngọc thạch trên bảo cho Minh Xà, nhưng ngọc thạch trên bảo đều bị Minh Xà làm thịt hết rồi.”

“Ăn, làm thịt?” Ngân Tiểu Tiểu mở to hai mắt nhìn.

Hùng Hỷ gật gật đầu: “Chức trách của Minh Xà là thủ hộ bảo tàng, thật ra nguyên nhân lớn nhất là Minh Xà cần thông qua việc ăn bảo vật trong bảo tàng để sinh trưởng và nâng cao tu vi, cho nên Minh Xà mới có thể dừng ở nơi có bảo tàng. Cơ Khang cho Minh Xà ngọc thạch trên bảo quả thật rất nhiều, nhưng đã qua mấy ngàn năm, ngọc thạch gì đó đã sớm bị ăn sạch. Mà chúng ta không thể rời đáy vực, cũng không có cách nào lấy ngọc thạch trên bảo trong lăng tẩm.”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên có một ý tưởng kỳ quái: lúc trước Cơ Khang vây chúng dị xà ở đáy vực, thật ra nguyên nhân lớn nhất là vì không cho Minh Xà trộm đồ đi.

“Ừm, ta sẽ tận lực, nếu Cơ Khang đồng ý ta sẽ mang chút đồ đến cho ngươi.” Dù sao chỗ Cơ Khang có nhiều như vậy, nhưng phải trải qua sự kiểm duyệt của mình! Ngọc thạch thì đừng có suy nghĩ! Nhiều lắm là mang chút Kim Ngân gì đó, “Nhưng có thể ta mang không được bao nhiêu.”

“Không sao không sao, Minh Xà tiêu hoá bảo vật rất chậm, một lần một ít cũng đủ để Minh Xà tiêu hoá một lát.” Hùng Hỷ cười hì hì như trước, Minh Xà tránh ở sau Hùng Hỷ luôn luôn không lộ diện, không biết là thẹn thùng hay là làm sao.

“Nghe nói động vật trên núi đều rất nhỏ đúng không?” Mã Vấp Xà nói, “Lần sau đến mang cho ta một con thỏ sống đi, ừm, ta xem xem nhỏ đến trình độ gì. Haiz, ở trong này quá lâu, ta cũng không nhớ rõ con thỏ bình thường trông như thế nào.”

Ngân Tiểu Tiểu: “... Khụ khụ, nhiệm vụ này liền giao cho Mặc Lão Đại là được.”

“Ta còn nhớ rõ một chút, có vẻ như ngay cả hàm răng của ngươi đều nhét không được đi.” Về mặt Hắc Li hoài niệm, “Khi đó muốn ăn no thật đúng là không dễ dàng, nguy hiểm vẫn rất nhiều.”

“Không phải vậy sao, nhớ rõ lúc đầu ta nuốt một con voi, mặc dù chưa ăn no nhưng cũng không đói bụng, vì thể nghĩ ngủ vài năm bảo tồn sức lực, ai biết mới vừa ngủ ba năm đã bị đói tỉnh, đành phải phun xương cốt không thể tiêu hoá ra tiếp tục đi tìm đồ ăn.” Ba Xà nói tiếp, “Nói tới đây không thể không nói nhân loại thật đúng là đồ keo kiệt, không phải là ăn vài người thôi sao, thủ lĩnh của chúng nó lại phái người đến truy sát ta, ngày thường nhân loại cũng ăn không ít xà a, chúng ta còn chưa đi tìm nhân loại tính số đâu!”

Nghe được Ba Xà nói, Hùng Hỷ, Mã Vấp Xà ở đây đều tràn đầy cảm xúc từng trải mà gật mạnh đầu.

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Được rồi, thật ra nhân loại cũng là một trong thức ăn của dị xà, giống như nhân loại ngẫu nhiên cũng sẽ ăn thịt rắn dùng xà ngâm rượu cái gì. Thật sự không có gì phải rối rắm mấy vấn đề này. [Đàm: Ừm, ở một thế giới khác == nó vậy]

“A, tặng cho Tiểu Tiểu cái này.” Phì Di bỏ vài gốc cỏ ản xà cùng bùn đất xuống trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, “Ta đã dùng thêm thần lực, trong thời gian ngắn nó sẽ không khô héo, đợi người về đến nhà trồng nó ở chung quanh nhà người, sẽ không có xà nào ngửi được mùi của người và Mặc Lão Đại.”

Mặc Lão Đại: “Ta vốn không cần!”

Phì Di nghiêng đầu nhìn về phía Mặc Lão Đại, cười nói: “Người không cần, nhưng Tiểu Tiểu không lợi hại như người, nếu có một ngày người không ở nhà, chỉ có Tiểu Tiểu ở nhà, lỡ có xà lợi hại hơn Tiểu Tiểu còn không có hảo ý với Tiểu Tiểu xuất hiện, chẳng phải Tiểu Tiểu sẽ rất nguy hiểm sao, có cỏ ản xà thì những xà khác sẽ không dễ dàng phát hiện Tiểu Tiểu.”

Mặc Lão Đại: “...”

Được rồi, một khi gặp được chuyện có liên quan đến Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại liền không còn lời nào để nói, cho dù Mặc Lão Đại vốn không biết có xà nào muốn chết mà mạo phạm Tiểu Bạch Si, đây không phải là đi tìm chết sao!

“Người yên tâm, ta nhất định sẽ trồng cỏ ản xà chung quanh nhà mình.” Ngân Tiểu Tiểu dùng cái đuôi cắn thật cuốn cỏ ản xà lại.

“Này, dưới vực cũng không có cái gì tốt, đều là hoa hoa cỏ cỏ, nếu Phì Di tặng người cỏ ản xà rồi vậy thì ta tặng người một gốc cỏ hồi nhan này.” Minh Xà đã sớm chuẩn bị xong cỏ hồi nhan, bỏ vào trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu, da của người tốt lắm, nhất định phải bảo trì cho tốt, ngàn vạn lần không nên lưu lại vết sẹo có biết không.”

“Ừ ừ, ta sẽ!”

“Tiểu Hắc xà người cũng vậy, ừm, ta nhớ người thực thích chưng diện, nói vậy gốc cỏ hồi nhan này người cũng có thể dùng được.” về mặt Hùng Hủy lại là biểu cảm cười hì hì.

Gân xanh trên đầu Mặc Lão Đại lại nhảy lên.

“Í? Hắc Thán thực thích chưng diện? Vì sao?” Ngân Tiểu Tiểu nghi ngờ nói.

“Tiểu Hắc xà không nói với người sao?” Hùng Hủy đưa một cái đầu tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, “Mười năm trước Tiểu Hắc xà tới nơi này tìm cỏ hồi nhan mới đựng phải ta cùng Minh Xà. Lúc ấy ta nhớ trên thân rắn của Tiểu Hắc xà có một vết sẹo lớn, Tiểu Hắc xà muốn dùng cỏ hồi nhan xóa vết sẹo trên người.”

“Hả? Thật sao?” Ngân Tiểu Tiểu quay đầu nhìn về phía Mặc Lão Đại, đột nhiên cười ha hả, “Ha ha ha ha, Hắc Thán, thực nhìn không ra người là một xà thích chưng diện như vậy! Ha ha ha ha ha —— thật sự là không ngờ!”

Mặc Lão Đại xanh mặt, ta như vậy đều là vì ai! Lúc trước không phải là Tiểu Bạch Si người nói vết sẹo khó coi nên ta mới đi tìm cỏ hồi nhan! Bây giờ Tiểu Bạch Si người lại dám cười nhạo ta!

Mặc Lão Đại cắn cỏ hồi nhan trước mặt, khép hờ mắt một câu cũng không nói, dùng cái đuôi quất Ngân Tiểu Tiểu cuốn đi cuốn đi tha đi rồi.

“Này này! Hắc Thán người làm gì! Nhanh thả ta xuống đi! Nhanh lên a!” Ngân Tiểu Tiểu ở cái đuôi của Mặc Lão Đại xoay a xoay a, đáng tiếc không gãy ra được.

Nhìn thấy Mặc Lão Đại tha Ngân Tiểu Tiểu đi, chúng dị xà phía sau vốn sững sốt lập tức đều cười vang, tiếng cười của bảy dị xà tràn ngập cả đáy vực.

Mãi cho đến khi Ngân Tiểu Tiểu cùng Mặc Lão Đại nhìn không thấy chúng dị xà, Mặc Lão Đại mới để Ngân Tiểu Tiểu xuống.

“Ai, Hắc Thán, thật không biết người tức giận cái gì.” Ngân Tiểu Tiểu được buông ra bắt đắc dĩ lắc đầu, cũng chỉ có xà thần kinh thô như nó mới có thể chịu được Mặc Lão Đại thôi, nếu là một con rắn khác thì sớm đã bị tính tình thô của Mặc Lão Đại tức chết rồi.

Mặc Lão Đại nghiêng người liếc Ngân Tiểu Tiểu một cái, to giọng nói: “Đừng nói chuyện ! Bắt đầu đi lên đi!”

Ngân Tiểu Tiểu nhìn về phía trước mặt, ai, không phải mọi người đều nói lên dễ xuống khó sao, nhưng mình thật sự rất hi vọng nơi này dốc xuống chứ không phải dốc lên được chứ! Dốc ấy ngàn thước thì cho dù mình là xà cũng rất thống khổ được chứ!

Mặc Lão Đại liếc mắt nhìn biểu cảm khóc không ra nước mắt của Ngân Tiểu Tiểu, trong lòng rất đắc ý, nghĩ thầm, cho nên mình mới buông Tiểu Bạch Si ở trong này! Nhìn Tiểu Bạch Si lười nhác như vậy liền biết Tiểu Bạch Si nhất định sẽ thực chán ghét bỏ lên.

“Khụ, khụ khụ, cái đó, Hắc Thán à.” Ngân Tiểu Tiểu mang khuôn mặt đơ như tờ giấy cười cười, “Ta cảm thấy đầu đột nhiên hơi choáng, ai nha, cái đuôi còn hơi đau, Hắc Thán người mang ta đi lên được không?”

Mặc Lão Đại nhìn về trước mặt vô diễn cảm: “Không phải người nói ta buông người ra sao?”

“Cái đó, cái đó, ta chỉ đùa một chút nha, ha, ha ha.” Ngân Tiểu Tiểu dùng cái đuôi sờ sờ cái trán, sau đó bò đến trước mặt Mặc Lão Đại, dùng cái đỉnh đuôi ma xát thân mình Mặc Lão Đại, “Có được không vậy?”

Cả người Mặc Lão Đại tê rần, theo bản năng đáp: “Được.”

Sau đó, sau đó Ngân Tiểu Tiểu đã bị Mặc Lão Đại cuốn tại đuôi xuất phát lên núi. Ngân Tiểu Tiểu ở sau đuôi Mặc Lão Đại hừ hừ hát lên, quả nhiên, trí tuệ lão tổ tông thiên triều thật cường đại a, mỹ nhân kế, không, mỹ xà kế cái gì đích thực có thể dùng!

Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại cũng không vội vã về nhà, dọc theo đường đi cứ đi đi ngừng ngừng, bởi vì đi thật sự chậm, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại bò đến một nửa, còn ở trên đường qua một đêm.

Đợi cho Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại bò đến trên núi đã là chặng vạng ngày hôm sau. Mặt trời còn không hoàn toàn xuống núi, ánh hoàng hôn phủ lên người Ngân Tiểu Tiểu cùng Mặc Lão Đại, bóng dáng hai xà vén lại với nhau, thoát nhìn như hòa làm một thể.

“Ta xem xem, ừm, từ nơi này về đến nhà còn phải đi nửa ngày nữa, nếu bây giờ đi thì đến được nửa đêm mới có thể về đến nhà.” Mặc Lão Đại nói, “Tiểu Bạch Si, bây giờ trở về hay là tìm một chỗ ở lại nơi này đợi sáng sớm ngày mai tiếp tục trở về?”

Ngân Tiểu Tiểu không hề nghĩ ngợi: “Ngày mai trở về!”

Mặc Lão Đại gật gật đầu, xem như đồng ý Ngân Tiểu Tiểu nói, sau đó bắt đầu tìm kiếm chỗ ở khắp nơi, tốt ở chỗ là ngày hôm qua Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đã ăn ở trên núi, ngày hôm nay không cần tiếp tục đi săn, chỉ cần tìm được nơi có thể ở một buổi tối là được.

“Nơi này có một sơn động, hơi nhỏ nhưng hai xà ngủ không thành vấn đề.”

Ngân Tiểu Tiểu nhìn nhìn sơn động Mặc Lão Đại tìm được, đồng ý.

Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, hai xà ngủ đủ.

“Được! bây giờ chúng ta trở về nhà đi!” Ngân Tiểu Tiểu vung cái đuôi lên trời chỉ chỉ, tỏ vẻ bây giờ toàn thân mình đã tràn ngập lực lượng!

“Ừ.” Mặc Lão Đại dùng cái đuôi sờ sờ đầu Ngân Tiểu Tiểu, vẻ mặt sủng nịch.

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu đang chuẩn bị xuất phát thì một tiếng kêu cắt đứt hai xà.

“Mặc Lão Đại!”

60. Chương 60

Mặc Lão Đại nhíu mày, nghe thanh âm này Mặc Lão Đại liền biết người tới là ai. Ngân Tiểu Tiểu nhìn người tới theo thanh âm truyền đến, thì ra là một Mặc xà. Ngân Tiểu Tiểu sững sốt, sau đó núp phía sau Mặc Lão Đại rất nhanh, Ngân Tiểu Tiểu còn nhớ rõ lần trước nhìn thấy Mặc xà Mặc Lão Nhị thiếu chút nữa cắn mình một ngụm.

Mặc xà kêu tên Mặc Lão Đại kia bò tới trước mặt Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu rất nhanh, toàn thân Mặc xà đỏ đều tản ra cảm xúc thất vọng cùng phần nộ.

“Mặc Lão Đại, mẹ gọi người mau chóng trở về nhà một chuyến.”

“Lão Tam.” Mặc Lão Đại đứng thẳng nửa người trên, Mặc Lão Đại vốn lớn hơn Mặc xà cùng tuổi rất nhiều, vừa đứng thẳng thân mình như vậy liền cao hơn Mặc Lão Tam trong miệng Mặc Lão Đại một khoảng lớn, hơi có chút bộ dáng từ trên cao nhìn xuống, “Người dùng thái độ gì ăn nói với đại ca người vậy hả?”

Mặc Lão Tam “Hừ” một tiếng, tránh câu hỏi của Mặc Lão Đại: “Đại ca, ta vốn không tin lời Nhị tỷ nói, không ngờ người thật sự ở chung với một độc xà thấp kém! Ta thực thất vọng.”

Mặc Lão Đại khinh thường nhếch khóe miệng: “Người thất vọng thì liên quan gì tới ta? Mặc Lão Tam, người lo mà làm tốt chuyện của mình là được rồi.”

Ngân Tiểu Tiểu tránh ở phía sau Mặc Lão Đại trộm vươn đầu ra nhìn về phía Mặc xà đối diện Mặc Lão Đại, đây là đệ đệ của Hắc Thán sao? Ừm, thoát nhìn không đen bằng Hắc Thán nhà mình! Nghĩ thầm, Mặc xà đối diện quả thực không thể so sánh với Hắc Thán!

Mặc Lão Tam phát hiện ánh mắt của Ngân Tiểu Tiểu nhìn về phía mình, hung hăng trừng Ngân Tiểu Tiểu làm Ngân Tiểu Tiểu sợ tới mức khẽ run rẩy, lại lùi về phía sau Mặc Lão Đại, sau đó thanh âm uất ức của Ngân Tiểu Tiểu vang lên: “Hắc Thán, nó bắt nạt ta!”

Mặc Lão Đại cười cười quay đầu lại nhìn thoáng qua Ngân Tiểu Tiểu, lúc tiếp tục đối mặt với Mặc Lão Tam thì ngữ khí lại càng lạnh càng cứng: “Biết rồi, mấy ngày nữa ta sẽ trở về một chuyến.”

Nói xong Mặc Lão Đại nhìn Ngân Tiểu Tiểu một cái rồi đi. Ngân Tiểu Tiểu ngó bóng lưng của Mặc Lão Đại, lại nhìn sắc mặt Mặc Lão Tam trở nên càng khó coi, thè lưỡi, đi theo sau Mặc Lão Đại. Mặc Lão Tam vẫn thực kiên nghị Mặc Lão Đại, thấy Mặc Lão Đại nói sẽ trở về, Mặc Lão Tam cũng không theo đuôi Mặc Lão Đại nữa. Đại ca nổi giận nên để cho phụ mẫu chịu đựng đi.

Ngân Tiểu Tiểu im lặng theo sát sau lưng Mặc Lão Đại, vừa đi vừa nhìn chung quanh một chút, ngẫu nhiên lại trộm nhìn bóng lưng Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại cảm nhận được ánh mắt của Ngân Tiểu Tiểu nhưng không có quay đầu lại. Không khí nhất thời có chút nặng nề, hai xà buồn bực chạy đi.

Giữa trưa, Mặc Lão Đại dẫn đầu dừng bước, trầm giọng nói: “Giữa trưa ở chỗ này nghỉ ngơi một chút đi. Ta đi tìm đồ ăn.”

Ngân Tiểu Tiểu ngoan ngoãn đồng ý, ở tại sông nhỏ chờ Mặc Lão Đại.

Hơn phân nửa thân mình ngâm vào trong nước, Ngân Tiểu Tiểu vô ý thức vẫy động cái đuôi, thật ra Ngân Tiểu Tiểu không phải không biết Hắc Thán khó xử. Nếu Hắc Thán thích mình mình cũng thích Hắc Thán, cho dù gia đình song phương đều không đồng ý thì mình biết Hắc Thán chắc chắn sẽ không để mình chịu uất ức. Tín nhiệm như được khắc vào trong lòng, sẽ không dễ thương, sẽ không phản bội, sẽ không để mình chịu uất ức, sẽ không khiến mình khó xử. Đi gặp người giám hộ cũng có thể đúng lý hợp tình nói chúng ta thích nhau, chúng ta muốn ở cùng nhau cả đời. Nhưng mà, nếu chỉ có Hắc Thán thích mình thì sao.

Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên cảm giác mình thực ích kỷ, đơn giản là Hắc Thán thích mình, mình cứ đương nhiên nhận hết toàn bộ sự chăm sóc cùng quan ái của Hắc Thán lại chưa bao giờ chịu đi hỏi lòng mình, đến cùng có thích Hắc Thán hay không. Mình như vậy không phải ích kỷ thì là cái gì?

Thật ra vốn không nên trốn tránh, cho dù mình Trọng sinh làm xà thì thế nào? Có ba ba a cha thương mình, có người yêu mình, vì sao còn phải trốn tránh? Mình thích một con rắn thì sao? Dù con rắn này ích

kỷ âm lãnh tàn khốc ngạo mạn, dù con rắn này lương bạc luôn làm theo ý mình thì thế nào? Nó thích mình, vậy là đủ rồi. Nếu bây giờ mình cũng là một con rắn thì sẽ không có khả năng ở cùng nhân loại.

Như vậy, Ngân Tiểu Tiểu nghiêng đầu, rốt cuộc mình thích Mặc Lão Đại hay không?

Ánh mắt Ngân Tiểu Tiểu dừng trên người Mặc Lão Đại đang chui ra bụi cỏ.

Nếu, nếu ở trước mặt mình là Lam Nhất Nhất mà không phải Hắc Thán, mình sẽ nguyện ý sao? Ngân Tiểu Tiểu hỏi bản thân, sau đó có một thanh âm nói với nó —— không muốn.

Đúng vậy, không muốn. Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên cảm giác được mình đã biết cái gì, nhưng cũng không có khẳng định. Ngân Tiểu Tiểu nhớ tới tính cách của mình kiếp trước, người lạnh chậm nhiệt, người bên cạnh luôn đến rồi đi, thủy chung không có một người nguyện ý dừng lại bước chân chờ bên người mình. Khi đó mình cũng không sinh ra cảm xúc với ai, chỉ cho rằng bản thân là một người thiên tính lương bạc, nhưng bây giờ xem ra không phải vậy. Cuối cùng là vì không ai chịu chân chính ở bên cạnh mình, bây giờ lại khác trước kia, Hắc Thán bá đạo dừng ở bên mình, ỉn ảm áp, mà ỉn ảm áp này mình lại không muốn buông tay, lại nói, cũng sẽ không có xà nào có thể ỉn ảm áp đồng dạng.

Ngân Tiểu Tiểu nhìn Mặc Lão Đại đang xử lý thức ăn ỉn, đột nhiên nở nụ cười, nói : “Hắc Thán, chúng ta về nhà trồng cỏ rồi đi gặp cha mẹ của người nha.”

Mặc Lão Đại đang nhóm lửa đột nhiên cứng mình một chút, sau đó thanh âm có chút đông cứng cà lăm vang lên: “Tốt, tốt.”

Nụ cười trên mặt Ngân Tiểu Tiểu càng thêm nồng, ngẩng đầu nhìn không trung, không trung vừa vặn có mấy con chim bay qua —— “Hắc Thán, ta muốn ăn trứng chim.”

Mặc Lão Đại bất đắc dĩ liếc con thỏ ở bên cạnh một cái: “Được, ta đi đào cho người.”

Ngân Tiểu Tiểu cười híp mắt nhìn bóng lưng Mặc Lão Đại biến mất ở trong rừng cây, cuộc sống như vậy không tồi.

Trên đường trở về Ngân Tiểu Tiểu ỉn ỉ muốn đi thác nước, Mặc Lão Đại đành phải quanh quẩn một vòng mang Ngân Tiểu Tiểu đi, lúc này Ngân Tiểu Tiểu mới vui vẻ theo sát Mặc Lão Đại trở về. Đến tận đây mới không nói chuyện.

“Thật tốt! Về đến nhà rồi, giữa trưa đã có thể phơi nắng!” Nhìn thấy mảnh đất trống trước sơn động, Ngân Tiểu Tiểu cảm khái nói.

Mặc Lão Đại “Ừ” một tiếng, từ chỗ Ngân Tiểu Tiểu nhận lấy cỏ ỉn xà. Nếu trước đó mình còn cảm thấy lời dị xà không dùng được, hiện giờ gặp phải Mặc Lão Tam Mặc Lão Đại lại cảm thấy cỏ ỉn xà rất hữu dụng. Tính khí Mặc xà như thế nào Mặc Lão Đại rất rõ ràng. Mặc xà há có mấy kẻ lương thiện? Không bài trừ khả năng lúc mình đi săn thì có Mặc xà đánh lên Ngân Tiểu Tiểu. Cho nên hiện giờ cỏ ỉn xà này rất hữu dụng.

Trước đó không phải không có xà chạy xuống đáy vực tìm cỏ ỉn xà muốn mang lên núi trồng, đáng tiếc cỏ ỉn xà rời khỏi mặt đất một phút liền khô héo. Chúng độc xà không có công năng giữ cỏ ỉn xà luôn luôn sống đến khi chúng nó trở lại trên núi như dị xà nên chỉ có thể buông tha. Cũng từng có xà đề nghị đi tìm dị xà hỗ trợ, chỉ tiếc độc xà kiêng kị dị xà, ở đáy vực gặp phải cũng cho rằng mình không thấy, càng đừng nói là đi tìm dị xà hỗ trợ, ngay cả độc xà đưa ra đề nghị cũng không muốn đi tìm dị xà, ngấm lại cỏ này không phải nhất định phải có nên cũng từ bỏ .

Mặc Lão Đại nhìn chung quanh một chút, cuối cùng quyết định trồng cỏ ỉn xà trong bụi cỏ trước sơn động. Còn cỏ hồi nhan, Mặc Lão Đại ghét bỏ nhìn nó, cuối cùng quyết trồng nó cùng cỏ ỉn xà—— đỡ phải sau này tìm không thấy nó, cỏ này giống hệt cỏ bình thường, ngay cả mùi cũng giống. Ở dưới vực có thể tìm thấy nó bởi vì nó cao hơn cỏ dại, vừa lên núi, hàng này lại biến trở về bộ dạng bình thường, nếu thật sự để lẫn cùng cỏ dại, Mặc Lão Đại rất khó phân biệt ra được.

Quyết định tốt, Mặc Lão Đại cầm cỏ hồi nhan cùng cỏ ỉn xà đi trồng, thật ra chỉ dùng cái đuôi đào cái hố, để cỏ vào trong lấp lại là xong việc.

Cái gì? Người nói như vậy rất khó sống? Vậy người còn muốn để một con rắn trông như thế nào a uy! Mặc Lão Đại khinh thường đập đập đuôi, gieo trồng nông nghiệp cái gì, vẫn đi tìm con người đi, không cần tìm xà.

“Hắc Thán Hắc Thán!” Bên kia, Ngân Tiểu Tiểu vào trong ra ngoài sơn động cảm khái xong rồi lại bò tới bên người Mặc Lão Đại, “Ta muốn ăn mật!”

Mặc Lão Đại: “... Ta đi tìm cho người.”

Ngân Tiểu Tiểu ở trong sơn động đợi một lát, do dự một chút liền đi tìm Cơ Khang nói chuyện phiếm.

“Cơ Khang! Ta đã trở về!”

“Hê hê, ta nói đúng đi, dưới vực có phải có thứ tốt hay không?” thanh âm của Cơ Khang liền vang lên ngay sau khi Ngân Tiểu Tiểu dứt lời.

“Đúng vậy đúng vậy, thật sự có đồ vật này nọ!” Ngân Tiểu Tiểu thực nghiêm túc gật đầu, “Ta nhìn thấy thiệt nhiều dị xà ta chỉ nghe qua tên nhưng chưa từng gặp! Lần này gặp cảm thấy thật thần kỳ! Không ngờ dị xà thật sự tồn tại!” Khụ khụ, Ngân Tiểu Tiểu nói đều là thật, Ngân Tiểu Tiểu thấy dị xà vốn không có cảm giác sợ hãi, tuy Ngân Tiểu Tiểu thích lịch sử chưa đến mức đạt tới cảnh giới vong ngã, nhưng có thể nhìn thấy dị thú lịch sử ghi lại đứng ngay rành rành ở trước mặt mình, sợ hãi cái gì đều là mây bay! Vui sướng mới là bình thường!

Cơ Khang: “...”

“Cơ Khang, ta có chuyện muốn hỏi người.” Ngân Tiểu Tiểu do do dự dự, “Hắc Thán phải về nhà, ta nói sẽ cùng nó trở về.”

“Ừ, rồi sao?” Cơ Khang tỏ vẻ mình đang nghe.

“Ừ, ý của ta là, người nói ta thích Hắc Thán sao?” Ngân Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn trời, “Nhưng mà, nhưng mà, thật ra thì.”

“Được rồi, ta biết người muốn nói gì.” Cơ Khang ngắt lời Ngân Tiểu Tiểu, “Người không biết mình thích Mặc Lão Đại hay không, đúng không?”

Ngân Tiểu Tiểu điên cuồng gật đầu.

Cơ Khang trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Loại chuyện này làm sao ta có thể nói được? Người thích Mặc Lão Đại hay không phải hỏi chính người. Nhưng mà, dù người thích hay không thích, sau này không cần hối hận là tốt rồi.” thanh âm của Cơ Khang càng ngày càng thấp, cuối cùng Cơ Khang thấp giọng than ở nơi Ngân Tiểu Tiểu nghe không được: “Được rồi, chỉ cần không cần hối hận là được... Đáng tiếc, ta đúng là vẫn hối hận.”

Ngân Tiểu Tiểu đứng tại chỗ, có chút thất thần.

“Tiểu Tiểu, không phải người muốn ăn mật sao? Ta đã tìm được rồi, đi theo ta về nào.” Không biết từ khi nào thì Mặc Lão Đại đã đứng ở phía sau Ngân Tiểu Tiểu, giọng nói hơi hơi yếu ớt cùng khẩn cầu khó bị phát hiện.

Ngân Tiểu Tiểu còn ngượng ngừng liền xoay người thẳng tắp nhìn chăm chăm Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại nói xong câu kia thì không nói nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Ngân Tiểu Tiểu. Chậm rãi, ánh mắt còn ngượng ngừng của Ngân Tiểu Tiểu trở nên càng ngày càng kiên định, Ngân Tiểu Tiểu mang theo ánh mắt kiên định chậm rãi đi về phía Mặc Lão Đại: “Ừ, ta muốn ăn mật.”

61. Chương 61

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu thương lượng xong, quyết định ở nhà nghỉ ngơi vài ngày lại đến nhà Mặc Lão Đại. Vốn Ngân Tiểu Tiểu muốn đi ngày hôm sau nhưng Mặc Lão Đại nhìn chăm chú nhìn Ngân Tiểu Tiểu trong chốc lát, cuối cùng đưa ra quyết định mấy ngày nữa lại đi, Ngân Tiểu Tiểu cũng đồng ý.

Khi ngày thứ ba đã trôi qua, Ngân Tiểu Tiểu nhện không được thúc giục Mặc Lão Đại, mẹ nó! Muốn đi thì nhanh chóng đi đi! Càng cò xát càng khẩn trương sợ hãi được chứ! Nói như thế nào cũng là đi gặp người giám hộ a ư! Ngân Tiểu Tiểu hàng này hoàn toàn xem nhẹ Mặc Lão Đại dụng tâm lương khổ cho nó vài ngày để suy nghĩ, đỡ phải sau này Ngân Tiểu Tiểu hối hận.

Vì thế lúc ngày thứ bảy đã đến, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại bước lên đường đến nhà Mặc Lão Đại. Lúc này đây, con đường Mặc Lão Đại mang Ngân Tiểu Tiểu đi không giống với dĩ vãng.

“Hắc Thán, nhà ngươi ở nơi nào vậy?” Ngân Tiểu Tiểu nhìn phong cảnh xa lạ chung quanh một chút.

Mặc Lão Đại sắp xếp ngôn ngữ một chút, sau đó nói: “Ở chỗ Mặc xà bộ tộc.”

“... Đương nhiên ta biết là ở chỗ Mặc xà bộ tộc!” Bằng không còn có thể ở đâu!

“Ý của ta là, Mặc xà bộ tộc không giống với độc xà bình thường, độc xà bình thường đều ở phân tán chung quanh, mà Mặc xà bộ tộc lại tụ tập một chỗ, nơi đó sẽ không có độc xà bình thường xuất hiện, đối với độc xà bình thường mà nói, nơi đó cũng là khu cấm địa.” Một số chuyện nhỏ Mặc Lão Đại không để ý mà nghe theo Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu mờ mịt “A” một tiếng, nói như vậy, chẳng phải mình sẽ đi vào giữa một đồng Mặc xà? Vì sao lại có cảm giác dè vào miệng cọp như vậy.

“Ngươi đừng sợ, ta sẽ bảo vệ ngươi.” Mặc Lão Đại đột nhiên mở miệng an ủi Ngân Tiểu Tiểu, “Mặc xà tuy tính tình thường không tốt, nhưng sẽ không tùy ý công kích độc xà khác.”

Sẽ không tùy ý công kích độc xà khác? Ngân Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn Mặc Lão Đại một chút, ta cướp đi một thành viên có thực lực mạnh của Mặc xà bộ tộc, chẳng lẽ ta còn có thể là một thành viên độc xà trong “Chúng nó sẽ không tùy ý công kích độc xà khác” sao?

“Đúng rồi!” Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, “Hắc Thán, ngươi nói Mặc xà các người đều sinh hoạt ở một nơi, vậy sau này chúng ta cũng phải ở đó sao?”

Mặc Lão Đại cúi đầu nghĩ một lát, nói: “Nếu ngươi không thích, chúng ta có thể ở tại chỗ bây giờ đang ở.”

“À, thật sao, vậy thật tốt quá.” Ngân Tiểu Tiểu trộm nhẹ nhàng thở ra. Mặc dù gần nhà có nhiều hàng xóm thì tương đối khá, nhưng nếu hàng xóm mình đều là Mặc xà, vậy mình nhất định sẽ thực đau đầu. Đúng vậy, tuy rằng cho tới bây giờ Ngân Tiểu Tiểu chỉ tiếp xúc với Mặc xà chân chính là Mặc Lão Đại, Mặc Lão Nhị cùng Mặc Lão Tam, nhưng giấu lại mà xem, Mặc Lão Đại bá đạo tính tình lại thối, Mặc Lão Nhị vợ dũa cả nắm muốn cắn mình, Mặc Lão Tam hung hăng trừng mình còn hận không thể ăn mình! Thấy thế nào thì tính cách Mặc xà cũng không tốt! Hay là mình gặp phải những Mặc xà “cực phẩm” trong bộ tộc? — Ngân Tiểu Tiểu tuyệt đối không tin mình sẽ xui xẻo như vậy.

Mặc Lão Đại làm bộ như không nghe được tiếng Ngân Tiểu Tiểu trộm thở ra, tâm lại nắm thật chặt, quả nhiên mình còn không đủ mạnh sao? Nếu, nếu mình đủ mạnh, có phải Tiểu Bạch Si sẽ không bắn khoan mà đi theo sau mình không? Có phải sẽ không cần lo lắng này lo lắng kia nữa hay không? Không đến hai năm, còn không đến hai năm Mặc Lão Đại sẽ trưởng thành.

Mình nhất định phải là Mặc xà cường đại nhất! Mặc Lão Đại hung hăng thề dưới đáy lòng, nếu mình không cường đại nhất cũng nhất định phải nghĩ biện pháp giết chết Mặc xà cường đại nhất. Chỉ cần mình trở thành Vương của Mặc xà bộ tộc thì không có xà nào dám ngỗ ngược mình.

Mặc Lão Đại không dấu vết liếc Ngân Tiểu Tiểu đi theo bên cạnh mình, ngươi chờ xem Tiểu Bạch Si, cuối cùng rồi cũng có một ngày ta sẽ để ngươi quang minh chính đại đứng ở bên cạnh ta, không có xà nào dám khinh thường ngươi, miệt thị ngươi, bởi vì — ngươi là của ta. [Đâm: Ai zô ~ đọc đoạn này mà thấy ngọt xớt ~ +10 like cho Lão Đại he he he]

Dọc theo đường đi Ngân Tiểu Tiểu cũng nhìn thấy không ít độc xà, nhưng mà lúc nhìn thấy Mặc Lão Đại bên cạnh mình thì toàn bộ độc xà đều kinh ngạc, đồng thời cũng không quên giữ khoảng cách xa với Ngân Tiểu Tiểu. Ngân Tiểu Tiểu cũng không để ý, dù sao mình cũng không biết những độc xà kia, chúng nó cách xa mình thì đã thế nào?

Càng ngày càng tới gần nơi Mặc xà bộ tộc tụ cư, tung tích độc xà bình thường càng ngày càng ít, mà cùng lúc đó dấu vết Mặc xà hoạt động cũng càng ngày càng nhiều, Ngân Tiểu Tiểu biết đã đến nơi Mặc xà tụ tập trong miệng Mặc Lão Đại.

“Nhà của ta ở gần trung tâm, chúng ta phải đi một đoạn bằng buổi sáng đi nữa.” Mặc Lão Đại dừng bước lúc trời gần trưa, “Giữa trưa ở trong này nghỉ ngơi một chút đã.”

Ngân Tiểu Tiểu gật gật đầu.

“Lão Đại, người đã trở lại rồi.” Trong bụi cỏ đột nhiên có một Mặc xà chui ra, Ngân Tiểu Tiểu hoảng sợ.

Mặc Lão Đại không trả lời Mặc xà đó mà là thấp giọng nói bên tai Ngân Tiểu Tiểu: “Đây là Mặc Đại Nhất, hàng xóm của ta.”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Này! Tên mỗi con rắn có cần phải thượng hạng như vậy không! Không Nhất Nhị thì là Đại Tiểu ! Thật là không chịu nổi được chứ!

“Í? Đây là?” ánh mắt Mặc Đại Nhất dừng trên người Ngân Tiểu Tiểu, nghi ngờ nói, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, lại nói: “Ha ha, Lão Đại, đây là lương thực dự trữ của người sao! Ý tưởng này không tồi, nhưng thân thể có phải hơi nhỏ một chút hay không?”

... Rốt cục Ngân Tiểu Tiểu đã hiểu được cảm giác trên trán nổi gân xanh là gì, Ngân Tiểu Tiểu quyết định chán ghét Mặc Đại Nhất !

“Mặc Đại Nhất, đây là Ngân Tiểu Tiểu, bầu bạn tương lai của ta.” mặt Mặc Lão Đại không chút thay đổi.

“Hả? ?” Mặc Đại Nhất há to miệng, ngây ngẩn cả người.

Ngân Tiểu Tiểu khinh thường liếc Mặc Đại Nhất một cái, hừ, hiếm thấy vô cùng!

“Thực, thật sự?” Mặc Đại Nhất trở nên cà lăm, “Lão Đại! Người, người không phải là đang, đang đùa ta chứ!”

“Ta chưa bao giờ nói đùa.” mặt Mặc Lão Đại không chút thay đổi như trước.

Ngân Tiểu Tiểu ngẩng cao đầu, cái đuôi còn vung vung, nghiễm nhiên! Thật là làm người thất vọng rồi!

Trong mắt Mặc Lão Đại tràn đầy ý cười, nhin không được cúi người hôn hai má Ngân Tiểu Tiểu một chút, đây là Tiểu Bạch Si của mình, Tiểu Bạch Si thể gian độc nhất vô nhị.

Mặc Đại Nhất thấy động tác của Mặc Lão Đại, thân thể hóa đá , khóe miệng còn run rẩy.

“Hắc Thán, chúng ta không nên nghỉ ngơi ở chỗ này! không khí nơi này đều bị mỡ xà nào đó làm ô nhiễm rồi.” Ngân Tiểu Tiểu nói, Mặc Lão Đại dẫn đầu đi phía trước, hành động biểu đạt đầy đủ mình đồng ý đề nghị của Ngân Tiểu Tiểu.

Mặc Đại Nhất: “...”

Đương nhiên, cái Ngân Tiểu Tiểu gọi là “Không nên nghỉ ngơi ở chỗ này ” chắc chắn là —— chúng ta tìm nơi khác nghỉ ngơi đi, mà không phải là chúng ta không cần nghỉ ngơi, đi thẳng tới nhà của các người đi. Vì thế Mặc Đại Nhất đi đã đủ xa, Ngân Tiểu Tiểu cùng Mặc Lão Đại liền dừng bước.

“Tiểu Bạch Si, có muốn ta đi tìm chút gì đó để ăn hay không?” Thật ra ngày hôm qua Ngân Tiểu Tiểu cùng Mặc Lão Đại đã ăn rồi, nhưng không bảo đảm ngày hôm nay Ngân Tiểu Tiểu sẽ không muốn ăn... Ăn vặt. Ừ, từ ăn vặt này là Ngân Tiểu Tiểu nói cho Mặc Lão Đại, Ngân Tiểu Tiểu nói cho Mặc Lão Đại biết ăn vặt ví dụ như trứng chim, mật, trừ bữa ăn chính thì khi nào cũng có thể ăn những thứ này.

Được rồi, tạm thời mặc kệ Mặc Lão Đại có hiểu ý Ngân Tiểu Tiểu hay không, tóm lại có một điều Mặc Lão Đại nghe hiểu —— ăn vặt là ăn trừ bữa ăn chính, điểm ấy chuẩn xác với mục đích nuôi béo Ngân Tiểu Tiểu của Mặc Lão Đại, vì thế Mặc Lão Đại liền ham thích chuẩn bị đồ ăn vặt cho Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, lắc đầu từ chối: “Ta không đói bụng.” Được rồi, thật ra Ngân Tiểu Tiểu sợ hãi trong quá trình Mặc Lão Đại đi tìm đồ ăn ỉn, mình ở một mình lại gặp phải Mặc xà khác chẳng hạn, Mặc

Đại Nhất ngây ngốc vừa rồi dễ đối phó vô cùng, nếu gặp phải Mặc Lão Nhị Mặc Lão Tam hoặc Mặc xà có tính cách tương tự chúng nó thì chẳng phải mình sẽ rất nguy hiểm hay sao.

Đôi mắt Mặc Lão Đại tối sầm lại, nói : “Không sao, ừm, nếu không người theo ta đi tìm đồ ăn được không?”

“... Ta sợ nóng!” Ngân Tiểu Tiểu trừng to đôi mắt vô tội mà nhìn Mặc Lão Đại.

“... Vậy, được rồi.” Mặc Lão Đại đành buông tha tính toán mang Ngân Tiểu Tiểu cùng đi săn, “Vậy đợi lúc bớt nóng ta mang người đi tìm đồ ăn được không?”

“... Được rồi.” Ngân Tiểu Tiểu đồng ý, cảm giác có người cưng chiều mình thực thích nha, tuy rằng không ăn vài ngày cũng không đói, nhưng trước kia một ngày ăn ba bữa đổi thành ba ngày ăn một bữa, cứ có cảm giác mình bị ngược đãi.

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ Mặc Đại Nhất sẽ đuổi theo, mãi cho đến khi Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đi tìm đồ ăn cũng không thấy nó đuổi theo, điều này làm cho Ngân Tiểu Tiểu thực buồn bực, Ngân Tiểu Tiểu còn tưởng rằng Mặc Đại Nhất nhất định sẽ đuổi theo ồn ào không cho Mặc Lão Đại làm bầu bạn với mình, Ngân Tiểu Tiểu lại tưởng tượng, không chừng Mặc Đại Nhất đi tìm phụ mẫu Mặc Lão Đại rồi.

Mặc Lão Đại giống như đọc được tâm tư của Ngân Tiểu Tiểu, vừa tìm mật Ngân Tiểu Tiểu muốn ăn vừa không chút để ý mà nói: “Không sao đâu, Mặc Đại Nhất sẽ không đi tìm ba mẹ ta.” Mặc Lão Đại nghĩ nghĩ, lại tiếp tục nói, “Mặc Đại Nhất đứng về phía ta.”

Ngân Tiểu Tiểu tỉnh ngộ, gật mạnh đầu, thì ra là vậy! Cái gọi là thủ hạ trung thành tận tâm của đại ca hắc đạo chính là đây! Là loại dù lão đại của mình làm cái gì nói cái gì cũng tín nhiệm ủng hộ vô điều kiện! Lúc cần thiết thì xông pha chiến đấu thay đại ca! Ngân Tiểu Tiểu nhin không được cảm khái ở trong lòng, ai, thì ra Hắc Thán thật là đại ca hắc đạo! Không ngờ có một ngày mình sẽ trở thành người của đại ca hắc đạo nha!

... Này này! Ngân Tiểu Tiểu người chẳng lẽ không cảm thấy nhục nhã hay sao? Điều này có gì đáng giá để kiêu ngạo? Người ngẩng cao đầu như vậy là muốn làm gì hả!

Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại nghỉ ngơi rồi đi tìm tổ ong ăn mật, đợi lúc chân chính lên đường thì sắc trời đã tối sầm. Lại chạy một lát, sắc trời đã hoàn toàn tối sầm, Mặc Lão Đại nhìn xung quanh, cái đuôi vung lên: ngày hôm nay không đi, tìm chỗ ngủ thôi! Ngân Tiểu Tiểu đương nhiên là giờ một cái đuôi cộng thêm một cái đầu đồng ý, buổi tối chạy trở về cũng chẳng làm được gì, trời tối không lửa lại không có đèn, cho dù xà có thể nhìn ban đêm nhưng cũng không thể làm khó xà như vậy!

Vì thế một đêm lại qua, ngày hôm sau Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu dậy thật sớm đi về nhà Mặc Lão Đại.

Đến tận lúc này một đường vô sự. Xa xa, Mặc Lão Đại cũng đã thấy được sơn động nhà mình.

62. Chương 62

Mặc Lão Đại cùng Ngân Tiểu Tiểu liếc nhau một cái, Mặc Lão Đại thấy được khăn trương trong mắt Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu lại thấy được bình tĩnh trong mắt Mặc Lão Đại, nhưng đều không ngoại lệ, trong mắt hai xà đều có cùng một loại cảm xúc, loại cảm xúc này tên là kiên định. Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu nhìn nhau cười, cùng bò đến nơi mục đích.

Không biết Mặc Lão Tam mỗi ngày đều canh giữ ở cửa sơn động hay là ngày hôm nay đúng dịp ở phía sau đi ra, lúc Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu cách sơn động chỉ có mấy trăm thước thì Mặc Lão Tam từ trong sơn động bò ra.

Mặc Lão Tam từ trong sơn động bò ra thấy Mặc Lão Đại thì vốn sững sốt, sau đó theo bản năng nhìn chung quanh Mặc Lão Đại, khi thấy Ngân Tiểu Tiểu đi theo bên người Mặc Lão Đại thì sắc mặt Mặc Lão Tam bỗng trở nên rất khó coi. Nhưng Mặc Lão Tam lại không tiến lên chọc giận Mặc Lão Đại, chỉ do dự trong chốc lát lại vào sơn động một lần nữa. Ngân Tiểu Tiểu trộm liếc Mặc Lão Đại bên cạnh một cái, phát hiện mặt Mặc Lão Đại vẫn không chút thay đổi như cũ.

Khoảng cách mấy trăm thước rất nhanh đã đi xong, Mặc Lão Đại không có đi vào trong sơn động mà chỉ dừng ở cửa.

“Không đi vào sao?” Ngân Tiểu Tiểu nghi ngờ nói.

Mặc Lão Đại nhìn trong sơn động, tùy ý đáp: “Không cần, chúng nó rất nhanh sẽ tự đi ra.”

Quả nhiên, Mặc Lão Đại vừa dứt lời thì trong sơn động liền có mấy Mặc xà bò ra.

Hai Mặc xà bò phía trước Ngân Tiểu Tiểu chưa từng gặp qua, nhưng chắc hẳn đó là phụ mẫu của Mặc Lão Đại, phía sau hai Mặc xà đó còn có hai Mặc xà hình thể hơi nhỏ hơn Mặc xà đi trước một ít, Ngân Tiểu Tiểu nhận thức hai chúng nó, một là Mặc Lão Nhị, một là Mặc Lão Tam.

“Cha, mẹ.” Mặc Lão Đại kêu lên.

Ngân Tiểu Tiểu nhìn Mặc Lão Đại, khụ khụ, này, mình nên gọi là gì? ánh mắt Mặc Lão Đại nhẹ nhàng dừng trên người Ngân Tiểu Tiểu, cả người Ngân Tiểu Tiểu run lên, vội vàng theo Mặc Lão Đại kêu lên: “Cha! Mẹ!”

Đáng tiếc hai tiếng “Cha mẹ” có chút vang dội của Ngân Tiểu Tiểu bị cha mẹ Mặc Mặc coi thường, thuận tiện còn thu được hai ánh mắt xem thường Mặc Lão Nhị Mặc Lão Tam ném tới. Ngân Tiểu Tiểu dùng cái đuôi từ từ vuốt khuôn mặt, uất ức trốn phía sau Mặc Lão Đại —— đây thuần túy là vì miễn chốc lát bị tai ương ngập đầu.

Bốn Mặc xà dừng lại trước mặt Mặc Lão Đại, Mặc xà đi ở phía trước nhất đánh giá Mặc Lão Đại một hồi, dần dần nói: “Mấy năm nay không gặp người, không ngờ bộ dạng đã lớn hơn ta và mẹ người rồi, quả nhiên không hổ là một trong chúng xà dự tuyển chức tộc trưởng.” Vị đang nói chuyện này là cha Mặc, trong giọng nói còn mang theo khẳng định cùng vừa lòng đối với Mặc Lão Đại.

Cha Mặc vừa dứt lời, giọng nói hơi lạnh lạnh của mẹ Mặc vang lên: “Lão Đại, người vẫn luôn quan hệ tốt với Mặc Đại Nhất Mặc Đại Nhị, Mặc Đại Nhị cô gái nhỏ kia ta cũng đã gặp, rất không tồi, năm nay đã trưởng thành. Đã thế, đợi người trưởng thành thì liền kết làm bầu bạn với Mặc Đại Nhị đi, chuyện này cứ định như vậy.”

Ngân Tiểu Tiểu tránh ở phía sau Mặc Lão Đại đột nhiên cảm thấy rét lạnh, nhìn không được cả người đều run rẩy, Ngân Tiểu Tiểu buồn bực nhìn bầu trời, tuy rằng giờ không phải giữa trưa, nhưng cũng không nên lạnh đến như thế này, trời không mây không mưa, độ ẩm sao lại đột nhiên rơi xuống nhiều như vậy.

Được rồi, thật ra nguyên nhân ở chỗ Mặc Lão Đại. Rốt cục Ngân Tiểu Tiểu phát hiện thấp nhiệt độ thấp là từ người Mặc Lão Đại tỏa ra, nhìn không được thăm dò nhìn nhìn mặt Mặc Lão Đại, sau khi xem xong liền run run hai cái, tranh thủ lại giấu đầu phía sau Mặc Lão Đại, trời ạ, biểu cảm của Mặc Lão Đại khó coi như vậy lần đầu tiên mình thấy được, chỉ sợ mẹ Mặc nói vài câu nữa, trên mặt Mặc Lão Đại sẽ hạ mưa đá mất.

[Đằm: Ta lạy!!! Cứ tưởng thế nào, té ra là vậy =.=|||]

Ngân Tiểu Tiểu dùng đỉnh đuôi thọt thân mình Mặc Lão Đại, oán giận nói: “Hắc Thán, người khổng chế hơi lạnh trên người một chút được không, ta lạnh quá đi!”

Mặc Lão Đại quay đầu lại xin lỗi nở nụ cười với Ngân Tiểu Tiểu, đợi lúc Mặc Lão Đại quay đầu đi, Ngân Tiểu Tiểu phát hiện độ ẩm xung quanh đã khôi phục bình thường, đưa cái đuôi đến phía trước Mặc Lão Đại, ừm, vẫn quan cảnh gió lạnh như cũ.

Cha Mẹ Mặc Mặc Mặc Lão Nhị Mặc Lão Tam: “... ..” [Đằm: (=.=|||)]

Cha Mặc ho khan hai tiếng: “Lão Đại, mẹ người nói rất đúng, Mặc Đại Nhị đứa bé kia ta cũng đã gặp, quả thật rất không tồi, hơn nữa Mặc Đại Nhị cũng thích người, đợi khi...”

Mặc Lão Đại không kiên nhẫn ngắt lời cha Mặc: “Điều các người cần biết đều đã biết, không cần nói sang chuyện khác.”

“Này...” cha Mặc chân chờ.

Mẹ Mặc lại nhin không được mở miệng trước: “Ta nghe lão Nhị và lão Tam nói, chuyện này ta không đồng ý.”

“Chúng ta cũng không đồng ý!” Mặc Lão Nhị và Mặc Lão Tam trẩm miệng một lời.

“Chuyện của ta không cần các ngươi đồng ý.” ngữ khí của Mặc Lão Đại thản nhiên.

Nhưng chúng xà nghe xong lại không bình tĩnh như vậy, Mặc Lão Nhị bạo phát trước: “Đại ca! Ngân xà kia rốt cuộc có chỗ nào hợp mắt ngươi? Ta và Mặc Đại Nhị là bạn tốt, Mặc Đại Nhị thích ngươi bao nhiêu chúng ta đều biết! Ngươi và Mặc Đại Nhị nên cùng một chỗ với đúng!”

Mặc Lão Nhị là giống cái quý hiếm trong Mặc xà bộ tộc. Mặc dù trong độc xà bộ tộc, có thể sinh sản đời sau không chỉ có giống đực x giống cái, còn có giống đực x giống đực, nhưng đối với độc xà bộ tộc còn chưa rút hết toàn bộ tập tính dã thú mà nói, giống cái vẫn tương đối trân quý. Giống đực và giống đực chỉ có thể sinh giống đực, số lượng thiếu không nói, năng lực lại ngày càng thoái hóa, mà giống đực và giống cái sinh hạ có giống đực cũng có giống cái, số lượng so với đời trước khá nhiều mà năng lực vẫn duy trì như đời cha mẹ, thậm chí gien tốt còn có thể khiến năng lực tăng lên. Hơn nữa, năng lực cha mẹ của Mặc Lão Nhị cũng tương đối mạnh—— điểm ấy nhìn vào nhà của Mặc Lão Đại ở mảnh đất trung tâm là có thể biết——người theo đuổi Mặc Lão Nhị vẫn rất nhiều, Mặc Đại Nhị là giống cái như Mặc Lão Nhị cũng thế.

Nói tới đây không thể không nói đến một sự kiện là điểm khác biệt giữa Mặc xà và các độc xà bộ tộc khác. Nếu như nói độc xà khác kết thành bầu bạn là vì thích nhau thì nguyên nhân lớn nhất Mặc xà bộ tộc kết thành bạn lữ lại là vì sinh dục con nối dòng cường đại hơn—— để tranh đoạt vị trí tộc trưởng. Dưới tình huống như vậy, giống cái đương nhiên là mục tiêu theo đuổi của đông đảo giống đực. Mà khi một giống cái Mặc xà bộ tộc lựa chọn một giống đực thì nào có đạo lý giống đực đó đi từ chối? Bởi vậy theo Mặc Lão Nhị thấy, Mặc Đại Nhị thích Mặc Lão Đại là vinh quang và may mắn của đại ca, Mặc Lão Đại nhất định phải kết thành bạn lữ với Mặc Đại Nhị.

Mặc Lão Đại chỉ thản nhiên liếc Mặc Lão Nhị một cái, sau đó ngay cả nói cũng không nói một câu.

Mặc Lão Nhị tức giận toàn thân đen đều phỉếm thành màu xanh, bò lên phía trước hai bước còn muốn nói gì đó thì bị cái đuôi của Mặc Lão Đại đánh bay, đụng mạnh vào vách đá bên ngoài sơn động, cứ vậy ỉu xiu té xuống.

Giọng Mặc Lão Đại lạnh cứng mà tàn khốc: “Ai cho ngươi tới gần ta?”

“Lão Đại! Sao ngươi có thể làm vậy!” mẹ Mặc kinh hô một tiếng, bước lên phía trước xem xét Mặc Lão Nhị có bị thương tổn hay không, nhìn một vòng phát hiện không có gì tổn thương, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, tiện đà xoay người quát Mặc Lão Đại, “Nó là muội muội ngươi! Bởi vì một tiện xà mà ngươi dám đánh muội muội ngươi?”

Sau đó liền thấy một bóng đen hắc bay nhanh hiện lên trước mặt mọi người, Mặc Lão Đại lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai vọt tới trước mặt mẹ Mặc, dùng cái đuôi ghì chặt bẫy tắc của mẹ Mặc, giọng nói âm tàn vang lên ngay sau đó: “Cho dù ngươi là mẹ của ta cũng đừng nghĩ đến việc tự quyết định chuyện của ta!”

Trong nháy mắt (xà không nháy mắt được nha), Mặc Lão Đại trở về vị trí cũ một lần nữa. Ngân Tiểu Tiểu ở phía sau Mặc Lão Đại dùng cái đuôi xoa xoa mồ hôi lạnh vốn không tồn tại, vỗ vỗ đầu rần, phù phù, sau này không nên chọc Hắc Thán tức giận a. Ngân Tiểu Tiểu đang le lưỡi ngẫu nhiên nhìn thấy Mặc Lão Tam đang hung hăng nhìn mình, vội vàng rút đầu lưỡi về, bày ra diễn cảm vừa rồi cái gì ta cũng không làm.

Mẹ Mặc chưa từng thấy Mặc Lão Đại như vậy, ở trong ấn tượng mẹ Mặc, Mặc Lão Đại luôn lạnh lùng ít lời, không dễ tức giận, hơn nữa còn thực nghe lời mình và cha Mặc. Cho nên dù nghe Mặc Lão Nhị Mặc Lão Tam nói, biết Mặc Lão Đại và một ngân xà ở chung, mẹ Mặc cha Mặc đều không quá để ý. Cha Mặc mẹ Mặc tin tưởng, chỉ cần mình vừa mở miệng, Mặc Lão Đại nhất định sẽ buông tha ngân xà kia mà lựa chọn bầu bạn tương lai chúng đã chọn.

Đáng tiếc sự thật đánh vỡ mẹ Mặc và cha Mặc tự cho là đúng. Vài năm đã qua, aasnh tượng của chúng nó về Mặc Lão Đại chỉ dừng lại ở mấy năm trước, mà Mặc Lão Đại đã thay đổi rất nhiều ở nơi chúng nó nhìn không tới, có lẽ phải nói, cho tới bây giờ cha Mặc mẹ Mặc đều không chân chính hiểu biết Mặc Lão Đại.

Cha Mặc híp mắt lại, tuy rằng trong lòng thực phần nộ nhưng nó lại hơi kiêng kị Mặc Lão Đại bây giờ, không giống trước kia xông lên giáo huấn Mặc Lão Đại. Mặc Lão Đại bây giờ đã lợi hại hơn cha Mặc, thậm chí bốn Mặc xà ở đây đều xông lên cũng không phải đối thủ của Mặc Lão Đại.

Cha Mặc nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói: “Lão Đại, nếu người nhất định muốn cùng ngân xà ở cùng một chỗ cũng không phải không có khả năng, trước tiên người phải buông tha tư cách hậu tuyển tộc trưởng. Người phải biết, chúng Mặc xà chắc chắn sẽ không để một Mặc xà có ngân xà làm bầu bạn đảm đương tộc trưởng.”

Mặc Lão Đại cười lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói: “Chỉ cần ta đủ cường đại, cho dù không phải tộc trưởng thì như thế nào?” Mặc Lão Đại nói lời này có chút làm càn. Tộc trưởng Mặc xà đồng thời cũng tộc trưởng của độc xà bộ tộc, mà tộc trưởng nhất định phải là độc xà cường đại nhất. Mặc Lão Đại nói như vậy chẳng khác gì đang khiêu khích tộc trưởng, tộc trưởng có quyền đánh chết Mặc Lão Đại —— điều kiện tiên quyết là thắng được Mặc Lão Đại.

Cha Mặc trăm triệu không ngờ Mặc Lão Đại sẽ vì một ngân xà mà ngay cả vị trí tộc trưởng cũng không muốn. Cha Mặc buồn bực nhìn phía sau Mặc Lão Đại, ngân xà này rốt cuộc có cái gì tốt, khiến cho nhi tử ưu tú của mình coi trọng như vậy?

“Đại ca, chẳng lẽ người vì một tiện... Ngân xà mà vứt bỏ phụ mẫu và em trai em gái của mình sao?” Mặc Lão Tam kêu to, “Đại ca, nếu người khẳng khái chọn nó, từ nay về sau ta sẽ không thừa nhận người là đại ca của ta!”

Mặc Lão Đại híp mắt, lạnh lùng nói: “Mặc Lão Tam, người đang uy hiếp ta sao?”

Mặc Lão Tam co rúm lại một chút, sau đó lập tức đứng thẳng thân mình: “Ta không uy hiếp đại ca, ta tin tưởng đại ca biết lựa chọn thế nào mới là tốt nhất!”

Chỉ nghe Mặc Lão Đại nói: “Mặc kệ các người có đồng ý hay không, Ngân Tiểu Tiểu nhất định sẽ là bầu bạn của ta.”

Ngân Tiểu Tiểu tránh ở phía sau Mặc Lão Đại nghe được Mặc Lão Đại nói như vậy, vốn sững sốt, sau đó dùng cái đuôi chọc chọc Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại lại không để ý nó.

Mặc Lão Đại tiếp tục trầm giọng nói: “Ta sẽ không thay đổi chủ ý. Bây giờ sẽ không, tương lai càng không. Nếu ta mà biết các người giở trò mờ ám gì sau lưng ta, ta sẽ không để ý tự mình ra tay đòi lại công bằng.”

Mặc Lão Đại ném những lời này ra liền dắt lấy cái đuôi của Ngân Tiểu Tiểu đi rồi.

Cha Mặc mẹ Mặc và Mặc Lão Nhị Mặc Lão Tam người nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng không nói gì, cũng không có xà đuổi theo Mặc Lão Đại đã rời đi. Chỉ là, cảm xúc trong xà nhãn của cả nhà bại lộ chúng nó chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Ngân Tiểu Tiểu bị Mặc Lão Đại kéo đi rất xa mới buông ra, dưới ánh mắt uy hiếp của Mặc Lão Đại, Ngân Tiểu Tiểu ai ya theo sát bên cạnh Mặc Lão Đại.

Ngân Tiểu Tiểu đi lại nhịn không được nhìn về sau, rốt cục kìm không mà nói: “Hắc Thán, như vậy không tốt lắm đâu.” Tuy rằng Ngân Tiểu Tiểu nhìn ra người nhà Mặc Lão Đại và người nhà của mình khác nhau rất nhiều, nhưng dù sao vẫn là cha mẹ em trai em gái, nếu vì mình mà khiến Mặc Lão Đại trở mặt với người nhà, Ngân Tiểu Tiểu có chút áy náy.

Mặc Lão Đại quay lại hôn nhẹ cái trán Ngân Tiểu Tiểu, trấn an nói: “Không có gì, nếu ta không tỏ thái độ mãnh liệt thì cha mẹ chắc chắn sẽ không nghiêm túc suy nghĩ chuyện của ta và người. Đừng lo lắng, chúng nó nhất định sẽ đồng ý chuyện của chúng ta.”

Giờ Ngân Tiểu Tiểu mới biết Mặc Lão Đại cố ý bày ra bộ mặt thực hung ác, cuối cùng thì yên tâm một ít.

Nhưng cho dù ba ba a cha và các ca ca của mình phản đối, cho dù cha Mặc mẹ Mặc Mặc Lão Nhị Mặc Lão Tam không đồng ý, mình vẫn muốn đi theo con rắn bên người này. Ngân Tiểu Tiểu quay đầu nhìn về phía Mặc Lão Đại bên cạnh, Hắc Thán, nói không chừng ta đã sớm yêu người rồi.

63. Chương 63

“Lão Đại Lão Đại! Từ từ!”

Một tiếng gọi to khiến Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại dừng bước, hai xà theo tiếng kêu nhìn lại, thì ra là Mặc Đại Nhất.

“Lão Đại, người vừa trở về đã đi rồi sao?” Mặc Đại Nhất thật vất vả chạy tới trước mặt Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu, nói chuyện có chút hụt hơi.

“Ừ.” Mặc Lão Đại đáp.

“Lão Đại, người đã đi nhiều năm không trở lại! Lần này trở về nói gì cũng phải ở vài ngày rồi đi chứ!” Mặc Đại Nhất cười hì hì đề nghị.

Mặc Lão Đại nhìn chằm chằm Mặc Đại Nhất một phút đồng hồ, tránh đến nụ cười suýt không thể động lại trên mặt Mặc Đại Nhất, Mặc Lão Đại bỗng nhiên nói: “Ta sẽ không kết thành bạn lữ với muội muội của người.”

“Hả?” vẻ mặt Mặc Đại Nhất kinh ngạc thêm mê mang, “Muội muội của ta? Mặc Đại Nhị? Nó làm sao?”

Mặc Lão Đại: “... Người không biết sao?”

“Biết cái gì?” Mặc Đại Nhất nghi ngờ nói, “Bạn lữ của người không phải... Ngân xà bên cạnh người sao. Ta biết mà.”

“... Ba mẹ ta nói ta vừa trưởng thành phải kết làm bầu bạn với Mặc Đại Nhị.” Mặc Lão Đại dừng một chút, lại nói, “Ba mẹ người hẳn cũng biết.”

“Ba mẹ ta không nói với ta.” Mặc Đại Nhất lắc đầu, sau đó giật mình, “Người nghĩ ta nói người ở lâu vài ngày là vì muội muội của ta?”

Mặc Lão Đại gật đầu.

Ngân Tiểu Tiểu đã sau diên cuồng gật đầu.

Mặc Đại Nhất: “... Ta oan uống mà! Lão Đại, ta chơi với người từ nhỏ đến lớn! Người không thể không tin tưởng ta!”

Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên chen miệng nói: “Chơi từ nhỏ đến lớn ? Nói như vậy cảm tình của các người rất tốt sao?”

Mặc Đại Nhất nhô nửa người trên lên, bộ dạng thực kiêu ngạo: “Đó là điều đương nhiên, cảm tình của ta và Lão Đại tương đối tốt! Mặc xà bộ tộc người nào không biết!”

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, vẫn quyết định hỏi nghi ngờ của mình ra khỏi miệng: “Vậy người và Hắc Thán... Mặc Lão Đại sao không kết thành bầu bạn?”

Mặc Đại Nhất: “...”

Mặc Lão Đại dở khóc dở cười: “Tiểu Bạch Si, đừng làm rộn!”

Ngân Tiểu Tiểu dùng cái đuôi vò đầu, thực nghi hoặc như trước: “Ta thực nghiêm túc mà. Từ nhỏ đến lớn đều chơi với nhau, cảm tình cũng rất tốt, ở cùng một chỗ không phải là thuận lý thành chương sao!” Đây giống với đạo lý thanh mai trúc mã đó! Nói ví dụ như Lam Nhất Nhất, không phải là vì chơi với mình từ nhỏ đến lớn mới thích mình, muốn kết thành bạn lữ với mình sao, vậy Mặc Lão Đại và Mặc Đại Nhất cũng có thể như vậy nha.

Biểu cảm của Mặc Đại Nhất không khác gì nghe được chuyện đùa, thần tình lồi lạc và ghét bỏ: “Lão Đại như vậy làm bạn còn được, nếu kết thành bầu bạn không phải tự tìm phiền phức ỉn sao! Chỉ có đồ ngốc mới có thể làm bầu bạn của nó, ta lại không ngốc! Làm sao có thể tìm nó làm bạn lữ! Lại nói...” thanh âm của Mặc Đại Nhất càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất, nguyên nhân là do ánh mắt lạnh như băng của Mặc Lão Đại.

Đáng tiếc lời Mặc Đại Nhất nói không đơn giản chỉ đắc tội Mặc Lão Đại, nghe thanh âm của Ngân Tiểu Tiểu cũng trở nên âm trầm liền biết: “Mặc Đại Nhất, ngươi vừa mới nói chỉ có đồ ngốc mới có thể tìm Mặc Lão Đại làm bầu bạn? ! Vậy theo ý của ngươi thì ta là đồ ngốc sao? !”

“Hả?” lúc này Mặc Đại Nhất mới kịp phản ứng lời mình nói không ổn thỏa bao nhiêu, chỉ tiếc hối hận cũng đã muộn rồi, “Ha, ha ha, không phải ta chỉ đùa một chút cho không khí thêm sinh động thôi sao, đừng xem là thật, thật sự không nên nghĩ là thật!”

Ngân Tiểu Tiểu mặc kệ Mặc Đại Nhất nói rồi cuộc là nói giỡn hay nói thật, tóm lại không thể dễ dàng tha thứ cho Mặc Đại Nhất ! Minh mới thấy Mặc Đại Nhất hai lần người này đã đắc tội mình hai lần, tuyệt không thể dễ dàng tha cho nó!

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu vung đuôi về phía Mặc Đại Nhất: “Hắc Thán, cần nó!”

Lúc này Mặc Lão Đại cũng thực nghe lời Ngân Tiểu Tiểu, sau đó một bóng đen rất nhanh liền xông ra ngoài, Mặc Đại Nhất hoảng sợ, nhìn thấy Mặc Lão Đại lập tức đến trước mặt mình nó liền bắt đầu chạy trốn, nói đùa! Để cho Mặc Lão Đại cần phải một ngụm thì không chết cũng khó chịu vài ngày nha! Lúc này không trốn thì đợi đến bao giờ a uy!

Ngân Tiểu Tiểu đứng tại chỗ, dương dương tự đắc vung vẩy cái đuôi, bên tai tràn ngập mấy lời “Ta sai lầm rồi! Đừng đuổi theo ta mà!” “Ta thật sự nói đùa thôi!” . . . mà Mặc Đại Nhất nói, Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ thực khoái trá.

Mặc Đại Nhất bị Mặc Lão Đại đuổi chạy mất, không còn xuất hiện, Ngân Tiểu Tiểu không thấy được tình cảnh bí ẩn của Mặc Đại Nhất, chỉ có thể cẩn thận nhìn chăm chú nơi Mặc Đại Nhất biến mất, nghĩ thầm, thằng nhóc này, bây giờ mà nó xuất hiện trước mặt mình, nhất định phải để Hắc Thán cần nó vài ngụm!

Dọc theo đường đi, Mặc Lão Đại nói ít đi rất nhiều (tuy rằng trước kia cũng không nói bao nhiêu...), Ngân Tiểu Tiểu càng thấy được có vài lần Mặc Lão Đại như đang suy nghĩ gì đó. Ngân Tiểu Tiểu có chút bận tâm, Hắc Thán không dễ gì trở về nhà một chuyến, kết quả trong nhà không có một con rắn nào ủng hộ mình, nó nhất định là chịu kích thích rồi!

Đáp án rốt cục được mở ra khi về đến nhà, thần sắc Mặc Lão Đại không hề do dự chần chờ giống như khi đi trên đường, Mặc Lão Đại gọi Ngân Tiểu Tiểu không ngừng hưng phấn khi về đến nhà, trầm giọng nói: “Tiểu Tiểu, ta muốn nói cho ngươi một chuyện.”

“Hả? Chuyện gì vậy?” Ngân Tiểu Tiểu suy nghĩ một vòng cũng không nghĩ ra Mặc Lão Đại muốn nói gì với mình.

“Chúng ta đi đấy vực đi!”

“Đi đấy vực?” vẻ mặt Ngân Tiểu Tiểu mờ mịt, “Chúng ta vừa trở về không lâu mà, bây giờ lại đi sao?”

“Ừ.” Mặc Lão Đại gật đầu, “Ta, ta muốn đi đấy vực, bàn bạc chuyện.”

“... À, được. Ừm, đi đấy vực sao, đi thăm bọn Hùng Hủy cũng rất tốt.” Ngân Tiểu Tiểu không hỏi Mặc Lão Đại muốn đi đấy vực làm chuyện gì, theo Ngân Tiểu Tiểu thấy, dù Mặc Lão Đại không nói thì chuyện Mặc Lão Đại cần phải làm cũng sẽ không tổn hại đến mình, một khi đã như vậy, không biết cũng không sao.

Đôi khi, chuyện Ngân Tiểu Tiểu cần làm là đứng ở phía sau Mặc Lão Đại, vô điều kiện ủng hộ Mặc Lão Đại mà thôi.

Mặc Lão Đại trầm ngâm một lát: “Ừ, vậy sáng sớm ngày mai đi thôi.”

Ngân Tiểu Tiểu quyết đoán bác bỏ: “Sáng sớm ngày mai không được!”

“Vì sao?”

Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu dùng cái đuôi vẽ vòng tròn trên mặt đất: “Lấy trâu bảo cho Minh Xà.” Lại vẽ một vòng tròn, “Mang một con thỏ sống cho Mã Vấp Xà.” Trên mặt đất lại xuất hiện một vòng tròn, nghĩ nghĩ, “Hết rồi, chỉ mang hai thứ này, thật ra cũng không tốn thời gian bao lâu.”

Khóe miệng Mặc Lão Đại co giật một chút: “... Trên bảo bây giờ đến chỗ Cơ Khang lấy, còn con thỏ, đợi sắp đến lãnh địa dị xà rồi bắt.”

Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy cũng đúng nên nghe theo lời Mặc Lão Đại. Lúc sau, khi Mặc Lão Đại đi tìm đồ ăn thì Ngân Tiểu Tiểu đi đến chỗ Cơ Khang lấy trên bảo.

Tiến vào phạm vi cảm giác của Cơ Khang, Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu gào to hô lên: “Cơ Khang Cơ Khang! Ta muốn đi vào!”

Cơ Khang tức giận nói: “Lở nhỏ kia không phải luôn luôn mở sao, người muốn vào thì tiến vào, nói cho ta biết làm gì!”

Đợi Ngân Tiểu Tiểu vào cổ mộ, Cơ Khang nháy mắt xuất hiện bên cạnh Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, nhìn dáng vẻ của người hẳn là vừa trở về, vừa trở về không nghỉ ngơi đến chỗ ta làm gì?”

Ngân Tiểu Tiểu ngậy ngô cười, dù sao cũng lấy đồ của chủ nhân nơi này, thái độ nói thế nào cũng phải tốt một chút: “Cái đó, Cơ Khang à, người biết Minh Xà dưới vực không?”

“Biết, là ta nói cho người không phải sao!” Cơ Khang gật gật đầu.

” Minh Xà phải ăn bảo vật, người có biết không?”

Cơ Khang lại gật đầu.

“Cái đó, bảo vật của Minh Xà đã ăn xong rồi, nó muốn ta mang qua cho nó một ít, ta cảm thấy trên ngọn núi này cũng chỉ có chỗ của người mới có bảo vật, cho nên ta đến đây nha.”

“À.” Cơ Khang dứt khoát gật đầu, “Có thể, người cứ tùy tiện lấy đi, dù sao mấy thứ này đối với ta mà nói không có tác dụng gì. Nhưng Cơ Chiêu hẳn là cho Minh Xà thật nhiều bảo vật rồi mà.”

“Đúng vậy.” Ngân Tiểu Tiểu dùng cái đuôi gãi gãi đầu, “Có thể là do lâu quá rồi, Minh Xà đã ăn sạch bảo vật.”

“À, như vậy sao.” Cơ Khang nghĩ nghĩ, “Ta nhớ Minh Xà ăn ngọc thạch mới lớn mau, bên trong chủ mộ thất có rất nhiều ngọc thạch, người có thể chọn mấy thứ cầm đi cho nó.”

Ngân Tiểu Tiểu lắc lắc cái đuôi, ngữ khí thực kiên định: “Không! Không cần lấy ngọc thạch cho nó! Lấy cái khác là được! Ta tới phòng Kim Ngân của người lấy đi!”

Cơ Khang: “...”

Cơ Khang nói thầm trong lòng, nhờ! Đây rõ ràng là đồ của ta! Nói giống như là đồ của người vậy!

Nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu tựa bò đến phòng bên, Cơ Khang ở phía sau Ngân Tiểu Tiểu kêu lên: “Tiểu Tiểu, người gấp cái gì, đợi khi nào người gần đi rồi đến lấy, ta sẽ không đổi ý!”

Hơn phân nửa thân mình Ngân Tiểu Tiểu đã vào chủ mộ thất, chỉ còn lại cái đỉnh đuôi hét lớn: “Sáng sớm ngày mai ta muốn xuống đáy vực!”

Cơ Khang: “...”

Cuối cùng Ngân Tiểu Tiểu lựa chọn một khối vàng to như nắm tay đàn ông, còn có hai khối Hồng Bảo Thạch. Kéo bảo vật mình chọn xong ra, Ngân Tiểu Tiểu về tới nhà, lúc đi đến con thỏ bị Mặc Lão Đại nướng tốt, còn tản ra khí nóng, Ngân Tiểu Tiểu vất bảo vật qua một bên, mặt mày hớn hỏ mở ăn.

Buổi tối ngủ ngon một giấc, ngày hôm sau dậy thật sớm, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại lại một lần nữa bước lên hành trình xuống đáy vực —— vàng và Hồng Bảo Thạch ở trên đuôi Mặc Lão Đại.

Trước khi tiến vào vực, Mặc Lão Đại quả nhiên bắt một con thỏ sống, sau khi cắn bị thương hai chân con thỏ, Mặc Lão Đại uy hiếp con thỏ đi xuống dưới vực, con thỏ uất ức đành phải vừa chịu đựng đau đớn run rẩy đi xuống vực – nơi khiến nó cảm thấy sợ hãi vô cùng —— vàng và Hồng Bảo Thạch như trước vẫn treo ở đuôi Mặc Lão Đại.

Một đường thuận lợi tiến vào đáy vực. Được sự cho phép của chúng dị xà thì xuống vực sẽ không gặp phải chuyện gì, Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu xuống dưới vực không lâu thì đụng phải Cầu Xà Ba Xà. Lúc sau chúng dị xà đều lục tục chạy tới.

Đáng thương cho con thỏ bị thương hai cái đùi đang lạnh run, ai za má ơi, chung quanh nhiều thứ công kênh như vậy rốt cuộc muốn làm cái gì! Làm một con thỏ dễ dàng cho ta lắm sao!

Lúc Mã Vấp Xà nhìn thấy con thỏ liền không có hứng thú, nhỏ như vậy ngay cả hàm răng mình cũng nhét không vừa (chỉ là khoa trương), nhưng dưới ánh mắt “Ta trăm cay nghìn đắng mang đến một con thỏ sống cho người, người còn chọn tam lầy tứ không hài lòng sao!” của Ngân Tiểu Tiểu, Mã Vấp Xà một ngụm nuốt con thỏ —— cổ họng còn lớn hơn cả con thỏ nha!

Ngân Tiểu Tiểu đưa vàng và Hồng Bảo Thạch cho Minh Xà, ngữ khí còn thật xin lỗi: “Ta vốn muốn mang nhiều một ít, nhưng thể lực và hình thể có giới hạn, chỉ mang được một chút như vậy. Nhưng người yên tâm, đợt lần sau ta đến nhất định sẽ mang nhiều cho người!”

Được rồi, thật ra trước khi tiến vào vực Ngân Tiểu Tiểu đã chuyển vàng tới đuôi của mình.

“Không sao, chừng đó đã đủ để ta tiêu hoá nửa năm !”

Khuôn mặt còn treo nụ cười của Ngân Tiểu Tiểu liền run rẩy, mẹ nó! Một khối vàng và hai viên Hồng Bảo Thạch chỉ tiêu hoá trong nửa năm? Mấy ngàn năm nay rốt cuộc Minh Xà đã ăn bao nhiêu bảo vật a! Cơ Chiêu là một phá gia chi tử a phá gia chi tử!

Hàn huyền một phen, Mặc Lão Đại kêu Hùng Hủy đi rồi, hai xà ở bên kia không biết đang nói nhảm cái gì, lúc Hùng Hủy trở về thì ánh mắt nó nhìn Ngân Tiểu Tiểu rõ ràng có chút phức tạp.

“Tiểu Tiểu à, lần này tới thì ở lâu một chút đi.” Hùng Hủy nói.

Ngân Tiểu Tiểu theo bản năng nhìn về phía Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại cũng không chút biểu cảm nhìn Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu nghĩ đến lời Mặc Lão Đại nói muốn xuống vực bàn bạc chuyện, Ngân Tiểu Tiểu liền trả lời: “Tốt.”

64. Chương 64

Dưới sự trợ giúp nhiệt tình của chúng dị xà, trước khi trời tối Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu tìm được sơn động ngụ buổi tối. Còn hơn cả nhà trên núi, sơn động này làm cho Ngân Tiểu Tiểu rất hài lòng.

Trước khi đi ngủ, chúng dị xà lần lượt cáo biệt. Ngân Tiểu Tiểu ở trong sơn động lúc ẩn lúc hiện, tới một nơi mới, nhìn xem chung quanh cũng là điều rất bình thường.

“Tiểu Tiểu, người tới đây.” Mặc Lão Đại nhìn Ngân Tiểu Tiểu thật lâu, đột nhiên kêu lên. Ngân Tiểu Tiểu kỳ quái nhìn Mặc Lão Đại, lập tức bò về phía Mặc Lão Đại, kỳ quái, Hắc Thán sao lại đột nhiên gọi mình là Tiểu Tiểu? Không phải luôn gọi mình là Tiểu Bạch Si sao!

“Thích sơn động này sao?” Mặc Lão Đại dịu dàng hỏi, trên mặt còn mang theo một nụ cười thoáng hiện.

Ngân Tiểu Tiểu rung mình một cái, Mặc Lão Đại “dịu dàng” như vậy khiến mình rất không quen được chứ: “Được, có gì không ổn à.”

Mặc Lão Đại tạm dừng trong chốc lát, lại nói: “Chúng ta có thể sẽ phải ở dưới vực thật lâu, người thích sơn động này là tốt rồi.”

Ngân Tiểu Tiểu “À” một tiếng.

“Ta, ta muốn đi làm một chuyện mà không thể mang người theo cùng.” Mặc Lão Đại trầm mặc một lát sau mới nói, nụ cười vẫn còn trên mặt nhưng lời nói lại mang theo ý xin lỗi.

“Hà? Vì sao?” Ngân Tiểu Tiểu vội vàng hỏi, Hắc Thán có ý gì? Là muốn ném mình ở lại sao?

Mặc Lão Đại tránh ánh mắt của Ngân Tiểu Tiểu nhìn về phía mặt đất trong sơn động: “Ta thật xin lỗi, nhưng dị xà đều sẽ chăm sóc người thật tốt.” Mặc Lão Đại do dự một chút, cuối cùng hôn lên trán Ngân Tiểu Tiểu, “Ta hứa với người nhất định sẽ nhanh chóng trở về.”

Ngân Tiểu Tiểu thực mắt mát, dù như thế nào Ngân Tiểu Tiểu cũng không nghĩ tới chuyện Mặc Lão Đại muốn làm đầu tiên là phải bỏ lại mình.

“Hùng Hủy sẽ giúp người giải quyết vấn đề thức ăn, phương pháp nhóm lửa ta đã nói cho nó biết, điều kiện là ta sẽ mang càng nhiều bảo vật cho Minh Xà.” Mặc Lão Đại nói tiếp, “Dưới vực mặc dù không bị Mặc xà uy hiếp, nhưng động vật có hình thể khổng lồ người cũng không thể đối phó được. Cho nên nếu bên cạnh người không có dị xà làm bạn thì không nên rời khỏi sơn động.”

“Người thật sự sẽ trở về sao?” Ngân Tiểu Tiểu ngắt lời Mặc Lão Đại nói.

Mặc Lão Đại không có trả lời vấn đề của Ngân Tiểu Tiểu ngay, mà là do dự thật lâu, mới nhẹ giọng nói: “Đương nhiên, ta sẽ trở về.”

Ngân Tiểu Tiểu dường như trong nháy mắt liền lựa chọn tin tưởng Mặc Lão Đại, Ngân Tiểu Tiểu không muốn biết Mặc Lão Đại muốn đi làm chuyện gì, cũng không muốn hỏi vì sao Mặc Lão Đại lại do dự thật lâu mới trả lời mình, Ngân Tiểu Tiểu tin tưởng, chỉ cần Mặc Lão Đại chính mồm nói sẽ trở lại thì nó nhất định sẽ trở về: “Ta chờ người, nếu người luôn luôn không trở lại, ta cũng sẽ luôn luôn chờ đợi.”

Cả người Mặc Lão Đại run lên, sau đó quấn chặt thân mình Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Bạch Si, ta làm sao nhẫn tâm để người luôn luôn chờ đợi?”

“Hắc Thán, người phải về sớm một chút.”

“Nhất định sẽ.”

Sáng ngày hôm sau khi Ngân Tiểu Tiểu...tỉnh lại, trong sơn động đã không còn bóng dáng Mặc Lão Đại. Ngân Tiểu Tiểu mắt mát nhìn chăm chăm ánh sáng rực rỡ bên ngoài sơn động lại cảm thấy thế giới của mình lập tức ảm đạm.

Thật ra thì có thích đi, nếu không thì tại sao khi Hắc Thán tạm thời rời khỏi mình lại khó chịu như vậy? Ngân Tiểu Tiểu âm thầm thề ở đáy lòng, đợi khi Hắc Thán trở lại, mình nhất định sẽ nói cho nó biết: “Hắc Thán, ta thích người.”

“Tiểu Tiểu, ngày hôm nay có muốn ăn gì không?” Một con rắn bò vào.

Ngân Tiểu Tiểu theo thanh âm nhìn lại, á trời à, không ngờ là Hùng Hủy! Được rồi, chuẩn xác mà nói, không ngờ là Hùng Hủy thu nhỏ, to giống như Hắc Thán vậy!

Ngân Tiểu Tiểu lắc đầu: “Không đói bụng.”

Hùng Hủy gật gật đầu tỏ vẻ mình đã biết, không được tự nhiên vầy vầy thân mình: “Ai nha, biến nhỏ như vậy quả thực là quá khó chịu! dị xà chúng ta tuy có thể biến to biến nhỏ, nhưng không có dị xà nào rảnh rồi biến nhỏ như vậy để tán gẫu nha! Còn không lớn bằng lúc ta sinh ra đâu! Nhưng nếu ta vẫn giữ nguyên dạng thì không vào được sơn động này!”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Hoa nở hai đóa nhánh cây thay lá, Ngân Tiểu Tiểu ở bên này tạm thời không đề cập tới, chúng ta nhìn xem Mặc Lão Đại bên kia rốt cuộc là muốn đi làm chuyện gì trước.

“Người thật sự phải làm như vậy sao?” Thì ra Mặc Lão Đại bên này, Minh Xà đã ở.

Mặc Lão Đại kiên định gật đầu: “Ta xác định.”

Minh Xà hơi hơi thở dài: “Người không cần làm như thế. Người bây giờ đã đủ để trở thành tộc trưởng độc xà bộ tộc, vốn không cần phải mạo hiểm.”

Ánh mắt Mặc Lão Đại nhìn về phía sơn động có Ngân Tiểu Tiểu, một lát sau lại dời đến trên người Minh Xà: “Nếu một con rắn có thứ muốn thủ hộ thì nó vĩnh viễn sẽ không cảm thấy lực lượng của mình đã đủ. Người lúc trước, hoặc là Hùng Hủy, không phải cũng như vậy sao?”

Minh Xà sững sốt sau nói : “Người nói đúng. Nhưng người và Tiểu Tiểu bây giờ đều ở trong kết giới, lực lượng của người cũng đã đủ cường đại, chuyện xảy ra giữa ta và Hùng Hủy sẽ không xảy ra trên người người, người làm như vậy là vì sao?”

“Đúng vậy, ta cường đại hơn tất cả các độc xà ở bên trong kết giới!” Mặc Lão Đại dừng một chút, nói ra những lời vang dội mạnh mẽ, “Nhưng mà, nếu mười Mặc xà, một trăm Mặc xà cùng nhau công kích ta thì sao? Ta vẫn không thể nắm chắc! Người nhà của ta phản đối ta, tộc nhân của ta phản đối ta, mỗi một độc xà bên trong kết giới đều sẽ không đồng ý ta và Tiểu Tiểu kết hợp! Không đủ, lực lượng của ta vẫn không đủ mạnh! Ta vẫn không thể bảo vệ Tiểu Tiểu trước sự tấn công của cả mấy trăm độc xà! Ta muốn đứng ở trên đỉnh toàn bộ độc xà, ta muốn chúng nó chỉ có thể nhìn lên kính sợ và sợ hãi ta, không thể nổi lên ý nghĩ phản kháng! Muốn làm được tất cả chuyện này, bây giờ ta chỉ có một biện pháp như vậy!”

[Đàm: Ui chao Lão Đại, anh oách quá xá luôn, +1000 like ~ ~ ~]

Minh Xà dường như bị những lời nói hùng hồn của Mặc Lão Đại ép cho hết hơi, sau một lúc lâu cũng không thể nói ra một câu, Mặc Lão Đại nói không phải không đúng, nếu lúc trước mình hoặc Hùng Hủy đủ cường đại, Cộng Công cũng tốt, Đại Vũ cũng thế, ai sẽ không kiêu kị chúng nó? Mình và Hùng Hủy cũng sẽ không bị vây ở một tác vuông trong kết giới này mà thừa nhận nỗi khổ khế ước! Cho nên, tâm tình của Mặc Lão Đại giờ phút này, Minh Xà nháy mắt liền hiểu, cũng không tiếp tục cố gắng thay đổi tâm ý của Mặc Lão Đại.

“Mặc thảo sinh trưởng ở phía trước, có tìm được hay không, sau khi tìm được có thành công không thì phải xem ở bản thân người.” Minh Xà nhìn thật sâu vào mắt Mặc Lão Đại, xoay người rời đi, “Đừng khiến Tiểu Tiểu thương tâm.”

Mặc Lão Đại yên lặng nhìn chăm chú phương hướng Minh Xà rời đi trong chớp lát, sau đó kiên định bò về phía trước. Minh, làm sao có thể để Tiểu Tiểu thương tâm?

Mặc thảo, là một loại cỏ thực thần kỳ, độc xà bên trong kết giới đều nghe nói, nhưng mặc thảo chỉ có tác dụng với Mặc xà nên những độc xà khác đều không để ý loại cỏ này, mà cho dù Mặc xà biết đến loại cỏ này cũng không dễ dàng đi tìm nó. Mặc thảo, sau khi Mặc xà dùng nó sẽ khiến thực lực bản thân tăng gấp đôi, lợi hại thì rất lợi hại, nhưng cái giá phải trả cũng không nhẹ. Trong quá trình dùng mặc thảo, Mặc xà phải thừa nhận nỗi thống khổ không tầm thường. Nếu như nói chỉ như thế thì sẽ có rất nhiều Mặc xà sẽ xua như xua vịt mà đi tìm loại cỏ này, khiến cho Mặc xà kiêu kị là dùng mặc thảo nguy cơ tử vong —— bị đau mà chết, tỉ lệ tử vong cao tới bảy thành. Đối với Mặc xà có được tuổi thọ 200 năm mà nói, thật sự là có chút cao.

Mặc thảo chỉ sinh trưởng ở đáy vực, số lượng rất thưa thớt. Kỳ lạ nhất là mặc thảo sẽ di động, và lại tốc độ rất nhanh. Dưới tình huống như vậy, không thể nghi ngờ rất khó để tìm được mặc thảo, cho nên Minh Xà mới nói có tìm được hay không phải dựa vào bản thân, mà sau khi tìm được có chịu nổi đau đớn kịch liệt hay không cũng phải xem ý chí của Mặc Lão Đại.

Đáng sợ nhất là dùng mặc thảo không chỉ cần một lần là xong, ít nhất phải dùng ba gốc, nhiều nhất là bảy gốc, ít hơn ba gốc sẽ khiến độc tố toàn thân mất hết —— điều này đối với Mặc xà mà nói quả thật là đáng sợ, nhiều hơn bảy gốc cây sẽ nổ tan xác mà chết. Trong cả quá trình chỉ có thể tự mình tìm kiếm.

Mặc Lão Đại trải qua những chuyện gì đã không phải là điều chúng ta có thể tưởng tượng. Chúng ta phải tin tưởng là, đã thích, không, đã yêu Ngân Tiểu Tiểu – Mặc Lão Đại nhất định sẽ sống sót trở về.

Cuộc sống lúc đầu sau khi Mặc Lão Đại rời đi, mỗi ngày Ngân Tiểu Tiểu đều thất hồn lạc phách mất hồn mất vía, những ngày không có Mặc Lão Đại khiến Ngân Tiểu Tiểu hiểu rõ mình đã không thể rời khỏi Mặc Lão Đại rồi.

... Nhưng chúng ta không thể bỏ qua thần kinh thô của Ngân Tiểu Tiểu, từng ngày trôi qua có chúng dị xà đồng hành, Ngân Tiểu Tiểu tốt hơn một chút, đã khôi phục lại bản chất lười biếng của nó, nhưng ngẫu nhiên vào lúc đêm khuya, Ngân Tiểu Tiểu sẽ không hiểu vì sao lại mất ngủ.

Thời gian lặng yên không một tiếng động lật đến một ngày nửa năm sau, là một ngày bình thường như cũ, mặt trời nhô lên cao, ngàn dặm không mây. Hôm nay, bảy dị xà đều không ngoại lệ “Có việc”, ở trong sơn động nửa năm, Ngân Tiểu Tiểu đang tròn mắt ngắm người.

Trong lúc Ngân Tiểu Tiểu bất tri bất giác, một Mặc xà cả người tối đen, cao hơn mười thước lén lút ẩn vào sơn động, dừng ở phía sau Ngân Tiểu Tiểu. Thân mình Mặc xà chậm rãi quần quanh người Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu bị hù nhảy dựng, vừa định lớn tiếng gọi to, một thanh âm quen thuộc thành công ngăn cản tiếng kêu của Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, ta rất nhớ ngươi.”

Ánh mắt Ngân Tiểu Tiểu trợn càng lớn, phút chốc tràn đầy nước mắt, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Hắc Thán, ngươi còn biết trở về!” Vào một khắc này, uất ức Ngân Tiểu Tiểu tích lũy nửa năm nhảy mắt đều bạo phát.

Ở mặt ngoài mà nhìn, Ngân Tiểu Tiểu thật sự là một xà tùy tiện, thần kinh thô, vô tâm vô phế, nhưng đồng thời Ngân Tiểu Tiểu cũng là một xà có tâm tư mẫn cảm hướng nội, cho dù khó chịu thương tâm vì Mặc Lão Đại rời khỏi, Ngân Tiểu Tiểu cũng sẽ không thể hiện ra, càng đừng nói tâm sự với chúng dị xà, điều này cũng khiến Ngân Tiểu Tiểu đem toàn bộ thương tâm khó chịu đặt ở đáy lòng, hơn nữa loại cảm xúc này theo thời gian trôi qua tích lũy càng lúc càng nhiều.

Xa cách nửa năm, rốt cục Mặc Lão Đại lại xuất hiện trước mặt Ngân Tiểu Tiểu một lần nữa, toàn bộ cảm xúc của Ngân Tiểu Tiểu liền ụp xuống, gào khóc.

Mặc Lão Đại dùng cái đuôi vuốt ve thân thể Ngân Tiểu Tiểu, thực đau lòng dùng đầu cọ lên mặt Ngân Tiểu Tiểu: “Thực xin lỗi, Tiểu Tiểu, đều là ta không tốt, sau này sẽ không, sau này ta sẽ không rời khỏi ngươi nữa, thực xin lỗi.”

Bây giờ Ngân Tiểu Tiểu cái gì cũng không nghe lọt, chỉ quần lên thân thể Mặc Lão Đại mà khóc lớn, thật ra đây cũng là một cách tốt để phát tiết. Khóc thật lâu, rốt cục tiếng khóc của Ngân Tiểu Tiểu cũng biến thành nức nở. Chốc lát sau, rốt cục tiếng khóc của Ngân Tiểu Tiểu đã ngừng lại, ngẩng đầu dùng đôi mắt to rưng rưng nước mắt mà nhìn chằm chằm Mặc Lão Đại.

Thần kinh buộc chặt của Mặc Lão Đại rốt cục thả lỏng, Ngân Tiểu Tiểu như vậy Mặc Lão Đại cũng rất khó chịu, Mặc Lão Đại từng phát thệ dưới đáy lòng tuyệt đối không để Ngân Tiểu Tiểu khóc, nhưng mình lại nuốt lời.

“Í?” Thanh âm kinh nghi của Ngân Tiểu Tiểu hấp dẫn sự chú ý của Mặc Lão Đại, “Hắc Thán, ngươi có phải... Lại đen hơn hay không?”

Thật ra vẩy trên người Mặc Lão Đại đã rất đen rất đen, ít nhất Ngân Tiểu Tiểu không thấy Mặc xà nào có vẩy đen hơn Mặc Lão Đại, nhưng bây giờ còn đen hơn lúc trước. Nếu như nói trước đây vẩy của Mặc Lão Đại đen đến chói mắt đến phát sáng ánh ngọc thì bây giờ vẩy của Mặc Lão Đại lại đen như hắc động, dường như chỉ cần nhìn chăm chú một lát sẽ bị vẩy trên người Mặc Lão Đại hút vào.

“Đúng vậy, sau này sẽ không có xà nào có thể thương tổn đến ngươi.”

“A, nhưng mà.” về mặt Ngân Tiểu Tiểu mở miệng, “Ngươi ở bên cạnh ta, vốn sẽ không có xà nào thương tổn được đến ta mà.”

Mặc Lão Đại chỉ cười không nói.

65. Chương 65

“Hắc Thán, ngươi bây giờ thật đúng là khốc nha!” mắt Ngân Tiểu Tiểu tỏa sáng mà chuyển quanh Mặc Lão Đại, “Chối mắt cái gì đều là mây bay! Vẩy đen giống như hắc động mới là vương đạo!”

Mặc Lão Đại đã quen với việc Ngân Tiểu Tiểu ngẫu nhiên phun ra những lời nghe không hiểu, nhưng có một điều Mặc Lão Đại thực khẳng định là, Ngân Tiểu Tiểu rất hài lòng với nhan sắc vẩy của mình bây giờ, như vậy Mặc Lão Đại cũng rất đặc ý, quả nhiên mình lựa chọn dùng mặc thảo là quyết định chính xác!

... Này này! Nhờ nha Mặc Lão Đại! mục đích ngươi dùng mặc thảo vốn là để bảo hộ Ngân Tiểu Tiểu, không phải khoe nhan sắc vẩy đen như hắc động của ngươi với Ngân Tiểu Tiểu được chứ!

Khụ khụ, nhưng dù nói thế nào, Ngân Tiểu Tiểu rất hài lòng với màu vẩy của Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại cũng rất hài lòng với thực lực của mình hôm nay, như vậy tất cả đều vui vẻ.

“Mấy ngày nay là Tiểu Tiểu thêm phiền toái cho các người, cảm ơn các người đã chăm sóc Tiểu Tiểu.” thần sắc Mặc Lão Đại nghiêm túc, lần lượt cúi đầu để diễn tả lòng biết ơn của mình với bảy dì xà.

“Không cần nói như vậy, nửa năm qua có Tiểu Tiểu làm bạn, chúng ta cũng có rất nhiều niềm vui nha!” Phì Di cười nói, ví như biến thành ấu xà thu liễm hơi thở toàn thân bỏ đến trước mặt sư tử, sau đó đột nhiên phóng thích của mình uy áp, kết quả sư tử bị hù hãi vân vân, rất thú vị nha!

“Ai nha nha, cảm ơn chay thì rất không có thành ý!” chín cái mặt người của Hùng Hủy cười như chín đoá hoa cúc, “Tiểu Hắc xà, sau này xuống vực nhiều một chút, mỗi lần đến phải mang nhiều bảo vật nha!”

... Được rồi, thật ra câu nói sau cùng mới là ý chính phải không!

Minh Xà ở sau lưng nó qua mặt đi, tỏ vẻ mình không biết con rắn này, nhưng khuôn mặt đỏ ửng của nó vẫn tỏ vẻ Minh Xà đang ngượng ngùng và vui sướng.

“Ai, con thỏ nửa năm trước thật sự quá nhỏ, lần sau đến mang theo lão hổ sống đến đây đi!” Mã Vấp Xà hưng trí bừng bừng, xem ra Mã Vấp Xà rất oán niệm với việc không thể kiến thức đến kích thước thức ăn chân chính!

Mặc Lão Đại: “...”

“Phải cẩn thận.” Câu Xà đột nhiên mở miệng nói, “Gần đây ta luôn có chút tâm thần không yên, sợ là sắp có tai hoạ xảy ra, phải cẩn thận đó.”

Mặc Lão Đại nghi hoặc nhìn Câu Xà, thật không rõ chúng nó ở trong kết giới thì có cái gì gọi là tai hoạ.

Ngân Tiểu Tiểu lại thật dụng tâm nhớ kỹ lời Câu Xà nói, Câu Xà được xưng là thần thú của Trung Quốc cổ đại, dự cảm gì đó vẫn thực chuẩn, rất lợi hại, cẩn thận một chút sẽ không sai.

“Hô vân hoán vũ ở bên trong kết giới luôn là ta làm.” Hắc Li nói tiếp, “Vài năm gần đây mây mưa ở ngoại giới khiến ta cảm thấy cả người đều không được tự nhiên, tuy rằng không biết rốt cuộc ngoại giới xảy ra chuyện gì, nhưng tóm lại không phải là chuyện tốt. Lời Câu Xà nói thật ra chính là lời ta muốn nói.”

Hắc Li cũng nói như vậy, Ngân Tiểu Tiểu lại càng không thể không dụng tâm, chuyện này cũng chôn ở trong đáy lòng Ngân Tiểu Tiểu, nếu như nói dự cảm của Câu Xà có thể là do bị vây ở chỗ này quá lâu nên không nhạy, nhưng lời Hắc Li nói lại không thể giả, mây mưa từ bên ngoài bay tới đã xảy ra chuyện, rốt cuộc ngoại giới xảy ra chuyện gì... Thì ra mây mưa bên trong kết giới đều do Hắc Li biến thành, thảo nào mình cứ thấy mùa mưa bên trong kết giới có quy luật như vậy! Này này! Ngân Tiểu Tiểu người hiểu sai nha!

“Chẳng lẽ ngoại giới lại đánh nhau sao?” Ba Xà đột nhiên nói, “Lẽ nào bọn Nữ Oa Đại Vũ lại đánh nhau? Ta nói, bọn chúng thật đúng là rãnh rỗi, không có việc gì thì đi tìm chút chuyện để làm đi.”

“Không thể nào.” Hắc Li nói, “Mây mưa này không giống như dính phép màu, ta không rõ lắm là cái gì, tóm lại nó khiến ta cảm thấy không thoải mái.”

Ngân Tiểu Tiểu nhìn trời, mình có nên nói cho chúng nó biết, Nữ Oa a Đại Vũ a gì gì đó đều đã trở thành lịch sử sao? Ai biết chúng nó chết đi hay là đã rời khỏi Địa Cầu a uy!

“Ta sẽ cẩn thận.” Mặc Lão Đại trầm giọng nói, liếc Ngân Tiểu Tiểu đang nhìn trời phát ngốc một cái, dù có khó khăn gì, mình cũng sẽ ở bên Tiểu Tiểu, không để Tiểu Tiểu bị thương.

Lại nói chuyện phiếm vài câu, Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu rời khỏi vực. Vốn Mặc Lão Đại chuẩn bị ở dưới vực vài ngày, nhưng Ngân Tiểu Tiểu đã khẩn cấp muốn về nhà, không phải quay về nhà cha Mặc mẹ Mặc, cũng không phải quay về nhà Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa, mà đơn thuần là nhà thuộc về Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu, nhà của chúng nó.

“Không biết nửa năm qua cỏ ấu xà và cỏ hồi nhan đã mọc thành dạng nào, có chết không nữa!” Ngân Tiểu Tiểu ở bên cạnh Mặc Lão Đại vừa đi vừa nói cẩn thận, “Đã nửa năm không trở về thăm Cơ Khang, Cơ Khang nhất định sẽ rất cô đơn! Còn có, mấy tháng nữa lại phải trở về thăm ba ba a cha, hi vọng lần này chúng nó có thể nhận quan hệ của chúng ta! Nhưng cho dù không đồng ý cũng không sao! Ba ba a cha thương ta như vậy, sẽ không bức ta rời khỏi người.”

Ngân Tiểu Tiểu lúu rúu nói chuyện không ngừng, Mặc Lão Đại vừa cười vừa nghe, ngẫu nhiên đáp lại Ngân Tiểu Tiểu. Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào người Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu, chói mắt màu bạc và màu đen thoát nhìn giống hắc động lại hài hoà ngoài ý muốn.

Thật tốt, có thể sống để nhìn thấy Tiểu Tiểu vui vẻ hoạt bát như vậy thật tốt biết bao, Mặc Lão Đại nhường khóe miệng, ánh mắt nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu mang theo ấm áp cùng may mắn.

Dùng mặc thảo là một việc vô cùng nguy hiểm, cho dù cường hãn như Mặc Lão Đại cũng không thể thuận buồm xuôi gió. Mặc Lão Đại còn nhớ rõ cảm giác đau đớn khắc sâu vào cốt tủy mà mặc thảo gây ỉnh, cảm giác như huyết nhục gân cốt toàn bộ thân thể bị hút ra rồi tổ hợp lại một lần, hận không thể tự tử cho xong. Không thể không nói, nghị lực của Mặc Lão Đại không tầm thường, dưới tình huống như vậy, mỗi một lần Mặc Lão Đại đều cắn chặt răng chịu đựng.

Một lần duy nhất ngoài ý muốn là lúc dùng gốc mặc thảo thứ bảy. Mỗi lần dùng mặc thảo phải chịu đựng đau đớn gấp đôi lần dùng trước. Có thể tưởng tượng, lúc dùng đến gốc mặc thảo thứ bảy, Mặc Lão Đại cần thừa nhận thống khổ mãnh liệt như thế nào. Ngay lúc Mặc Lão Đại cảm thấy mình sắp chết, bộ dáng của Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên hiện ra trước mắt Mặc Lão Đại. Ngân Tiểu Tiểu không nói gì, thậm chí cũng không khóc, chỉ mở to đôi mắt vô thần nhìn Mặc Lão Đại, trong cặp mắt kia có tuyệt vọng có bi thương, Mặc Lão Đại thấy mà trong lòng chấn động, không! Mình tuyệt đối không thể chết như vậy! Tiểu Bạch Si còn đang chờ mình! Mình không thể để Tiểu Bạch Si lộ ra vẻ mặt như thế! Trong khoảnh khắc đó, Mặc Lão Đại cảm nhận thân thể dần dần rơi vào tử vong của mình lại tràn ngập sinh mệnh lực, dựa vào nghị lực cùng quyết tâm tăng vọt trong nháy mắt, rốt cục Mặc Lão Đại cũng thành công vượt qua.

Có thể giống như bây giờ, nghe Tiểu Tiểu vui vẻ nói chuyện, hưởng thụ cảm giác ánh sáng mặt trời chiếu thân thể, Mặc Lão Đại cảm thấy vô cùng cảm động và vui sướng. Cảm ơn Tiểu Tiểu, vào một khắc mình tuyệt vọng nhất đã ỉnh hi vọng.

“Làm sao vậy?” Ngân Tiểu Tiểu phát hiện Mặc Lão Đại thất thần, cảm thấy kỳ quái hỏi.

“Không, không có gì.” Mặc Lão Đại nói xong, đột nhiên cúi người hôn lên miệng Ngân Tiểu Tiểu.

Mặt Ngân Tiểu Tiểu nháy mắt đỏ hồng, không không không, không đơn thuần là mặt, là từ mặt đến đỉnh đuôi, toàn thân đều biến thành màu đỏ, sau miệng Mặc Lão Đại rời khỏi, Ngân Tiểu Tiểu cả lăm hỏi: “Làm, làm gì vậy!”

Mặc Lão Đại hé miệng cười, nói : “Tiểu Tiểu, ta yêu ngươi. Đợi khi trưởng thành, ngươi nguyện ý cùng ta kết thành bầu bạn, cả đời bất ly bất khí (không xa lìa, không rời bỏ) sao?”

Ngân Tiểu Tiểu nhăn nhó nửa ngày, đột nhiên nhớ tới chuyện mình đã thề sẽ nói mình thích Mặc Lão Đại nửa năm trước sau khi Mặc Lão Đại rời đi, toàn thân đều hồng đến sắp nhỏ ra máu: “Ta, ta thích ngươi! Còn có, ta nguyện ý kết thành bầu bạn với ngươi.”

Giờ khắc này, tế bào toàn thân Mặc Lão Đại đều hưng phấn, Tiểu Tiểu nói thích mình! Tiểu Tiểu nói nguyện ý kết thành bầu bạn với mình! Lần này mình không có bức bách Tiểu Tiểu, những điều này là Tiểu Tiểu thật tâm nói ra, Tiểu Tiểu thật sự thích mình! Rốt cục Mặc Lão Đại đã hiểu câu vui đến muốn khóc mà Ngân Tiểu Tiểu nói là có ý gì, bây giờ Mặc Lão Đại cũng rất muốn khóc. Mặc Lão Đại dùng thân mình quấn chặt lấy Ngân Tiểu Tiểu, vui sướng đến một câu cũng nói không nên lời.

“Được rồi được rồi!” Ngân Tiểu Tiểu kêu lên, “Chúng ta đi nhanh đi, đi nhanh đi! Chạy nhanh lên! Còn có, lát nữa ta muốn ăn trứng chim nướng, muốn ăn thỏ nướng, còn muốn ăn mật!”

“Ừ, tốt.” Mặc Lão Đại buông Ngân Tiểu Tiểu ra, “Chỉ cần ngươi muốn, ta đều cho ngươi.”

Thân mình thật vất vả mới biến thành màu hồng của Ngân Tiểu Tiểu lại nháy mắt bạo hồng.

Mặc Lão Đại nửa năm sau cường tráng hơn Mặc Lão Đại lúc trước rất nhiều, thể lực tăng vọt, tốc độ càng nhanh, độc tính lại càng mạnh, nhưng Ngân Tiểu Tiểu nửa năm sau lại chẳng khác gì Ngân Tiểu Tiểu nửa năm trước, ỉm, không giống ở chỗ, hẳn là càng béo càng lười càng thích làm nũng càng dễ khó chịu.

Vì thế giữa trưa sau khi cơm nước nghỉ ngơi xong phải chạy đi, Ngân Tiểu Tiểu lại lên cơn nhác: “Mệt mỗi quá a mệt mỗi quá a mệt mỗi quá!” Hàng này còn nhớ rõ lần trước mình được Mặc Lão Đại cuốn trên đuôi

mang về!

Mặc Lão Đại cũng không giận, chỉ nói : “Lần này ngươi nằm úp sấp trên người của ta đi, như vậy sẽ càng thoải mái.”

... Ngân Tiểu Tiểu nghe lời nằm úp sấp lên người Mặc Lão Đại, vừa yên lặng bị phần ở trong lòng! Mẹ nó! nửa năm này rốt cuộc Mặc Lão Đại đi làm cái gì! Sao sau khi trở về hình thể lại tăng vọt như vậy a uy! Lúc này chiều cao của Mặc Lão Đại đã khoảng mười hai thước, thân to giống đường kính phích nước nóng. Ngân Tiểu Tiểu nhìn mình, chiều cao năm thước, vẫn là bốn bề lên năm, tuy rằng nửa năm này mập lên, nhưng thân to lúc này chỉ bằng lon Coca cola, thật sự là kém Mặc Lão Đại rất xa rất xa được chứ!

Ngân Tiểu Tiểu bò lên trên người Mặc Lão Đại, tựa đầu vào gần dưới cổ Mặc Lão Đại bảo trì trọng tâm, thật ra làm hơi thừa, Mặc Lão Đại làm sao có thể khiến Ngân Tiểu Tiểu lăn xuống? ! Mặc Lão Đại bắt đầu đi về phía trước, tốc độ còn nhanh hơn vừa rồi nhưng Ngân Tiểu Tiểu lại không cảm thấy có gì không khỏe —— xem ra Mặc Lão Đại giữ thăng bằng vẫn tốt lắm.

Bởi vậy chúng ta đó có thể thấy, tốc độ đi đường sau này vô cùng nhanh, Mặc Lão Đại công Ngân Tiểu Tiểu chạy về đến nhà nhưng lần này Mặc Lão Đại lại vui vẻ cực kỳ.

Chạng vạng ngày hôm sau, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đã chạy về nhà cách xa nửa năm của chúng nó.

—
Đàm: Ai nha nha nha~ Chương này hai xà nhà chúng ta thật là ngọt ngào, ghen tỵ bắt chết đi được ~ ~

~Thắc mắc một chút, hai xà chênh lệch như vậy không biết sau này trưởng thành xxoo thì phải làm thế nào, ha ha :v :v :v

66. Chương 66

“Oa! Cỏ ẩn xà mọc rất tốt nha!” Ngân Tiểu Tiểu ngạc nhiên nhìn cỏ ẩn xà trước mắt, chẳng những không khô héo, còn mọc rất tốt, “Nhưng cỏ hồi nhan lại mọc không tốt lắm.” Đúng vậy, cỏ hồi nhan sinh trưởng ở bên cạnh cỏ ẩn xà lại không lớn được như cỏ ẩn xà, lá cũng hơi bị ố vàng, còn rũ xuống.

Mặt Mặc Lão Đại không chút thay đổi nhìn cỏ hồi nhan hồi lâu, nói : “Ta nhớ cỏ hồi nhan không thể trồng bên cạnh cỏ ẩn xà, chính xác mà nói thì cỏ có linh tính không thể trồng với nhau, nếu không cỏ có linh tính mạnh sẽ hấp thu dinh dưỡng của cỏ có linh tính yếu.”

Ngân Tiểu Tiểu khinh bỉ nhìn chằm chằm Mặc Lão Đại: “Ta nói, lúc trước là ngươi trồng cỏ hồi nhan và cỏ ẩn xà với nhau đó.”

Mặc Lão Đại trấn định đương nhiên gật gật đầu, sau đó nhỏ cỏ hồi nhan đi trồng ở nơi khác.

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

“Quên đi, ta đi thăm Cơ Khang đây.” Ngân Tiểu Tiểu thì thào, “Ừm, ta muốn ăn mật. Ai, thật ra ăn mật cũng có chút chán rồi.”

Mặc Lão Đại trầm mặc nhìn bóng lưng Ngân Tiểu Tiểu đi xa, nhớ rõ nơi này hình như có ong mật biến dị, không biết mật có bị biến dị hay không, hẳn là có đi, ừm, tìm cho Tiểu Tiểu loại đó đi, hương vị ấy Tiểu Tiểu nhất định sẽ rất thích.

“Cơ Khang Cơ Khang! Ta đã về rồi! Có nhớ ta hay không!”

“Tiểu Tiểu! Rốt cục ngươi đã trở lại!” Cơ Khang hàm nước mắt vui mừng, đáng sợ nhất không phải là một con quỷ cô độc mấy ngàn năm, mà là cô độc mấy ngàn năm đột nhiên có xà có thể trao đổi với mình lại đột nhiên không thấy!

“Hê hê.” Ngân Tiểu Tiểu bò vào trong ổ mộ, Cơ Khang nháy mắt hiện ra trước mặt Ngân Tiểu Tiểu. Ngân Tiểu Tiểu cười ngây ngô, “Hắc Thán nói xuống dưới vực có chuyện phải làm nha, ta nghĩ chỉ cần vài ngày là trở lại, không ngờ ngần ngại liền ngây người nửa năm.”

“Xuống dưới vực có chuyện gì sao? Còn ngáy người nửa năm?” Cơ Khang nghi ngờ, dưới vực có chuyện gì để ngáy, hơn nữa còn đi nửa năm!

“Ừ, Đúng vậy.” Ngân Tiểu Tiểu không chút để ý trả lời, “Còn có, sau này còn phải lấy mấy thứ ở chỗ người nha, Minh Xà nói chút đồ vật đó chỉ đủ nó tiêu hoá nửa năm.”

“Không thành vấn đề. Ta nói rồi, người mang chút ngọc thạch đi, ngọc thạch có càng nhiều năng lượng, thời gian Minh Xà tiêu hoá cũng lâu một chút.”

“Mới không cần!” Đối với chuyện này Ngân Tiểu Tiểu thực kiên trì, “Trước kia những cái đó coi như xong, bây giờ ngọc thạch đều ở trước mắt ta, làm sao ta có thể trở mắt nhìn ngọc thạch bị lãng phí không công! Kiên quyết không được!”

Cơ Khang im lặng, nhờ, ngọc thạch đó rõ ràng là của ta được không!

“Câu Xà và Hắc Li nói với ta cùng Hắc Thán, gần đây chúng ta phải cẩn thận một chút, cũng không biết là có chuyện gì.” Ngân Tiểu Tiểu nghi hoặc dùng cái đuôi gãi gãi đầu, “Tuy rằng ta sẽ chú ý, nhưng cũng không rõ ràng có điều gì không tốt.”

Cơ Khang sửng sốt: “Cẩn thận một chút sao? Câu Xà nói thế nào?”

Ngân Tiểu Tiểu kỳ quái liếc Cơ Khang một cái, rõ ràng mình nói Câu Xà và Hắc Li, vì sao Cơ Khang chỉ hỏi mình Câu Xà: “Câu Xà nói nó có dự cảm không tốt lắm.”

Hửm? Là thế phải không? Cơ Khang lại sửng sốt.

“Hắc Li nói mấy năm gần đây mây mưa ở ngoại giới bay tới khiến nó cảm thấy rất không thoải mái, thật không biết rốt cuộc ngoại giới xảy ra chuyện gì.” Ngân Tiểu Tiểu nói luôn lời Hắc Li một lần.

Cơ Khang cau mày không nói gì nữa, chuyển ánh mắt về phía lỗ nhỏ nơi vào cổ mộ.

Ngân Tiểu Tiểu quay đầu nhìn, thì ra là Mặc Lão Đại đi vào, giờ phút này đang quần thân mình lẳng lẳng nghe mình và Cơ Khang nói chuyện. Thấy ánh mắt Ngân Tiểu Tiểu nhìn mình, Mặc Lão Đại chậm rãi bò tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu.

“Ta tìm được mật rồi. Mật lần này không giống trước kia, người nhất định sẽ thích.” Mặc Lão Đại nói với Ngân Tiểu Tiểu xong mới quay đầu lại nhìn về phía Cơ Khang.

Thần sắc Cơ Khang hơi có chút phức tạp, ánh mắt nhìn tới nhìn lui Mặc Lão Đại, rốt cuộc hiểu rõ Ngân Tiểu Tiểu nói Mặc Lão Đại xuống dưới vực có việc phải làm, còn ở dưới vực ngáy người nửa năm là có ý gì. Mặc Lão Đại này thật đúng là si tình.

“Tốt tốt!” Ngân Tiểu Tiểu rất vui vẻ, có thể tăng thêm một món ăn đương nhiên đáng giá vui vẻ, tuy rằng có thể chỉ là vị mật ô mai đổi thành vị mật quả cam, ” Cơ Khang, ta đi trước nha, có thời gian lại đến nói chuyện phiếm với người.” Ngân Tiểu Tiểu quơ quơ cái đuôi chào tạm biệt, đẩy Mặc Lão Đại ra cổ mộ.

Cơ Khang bị bỏ lại trong cổ mộ run rẩy khoe miệng, Ngân Tiểu Tiểu này là đồ du côn các kè! Có ăn cái gì cũng quên!

“Ừm~, hương vị thật sự không giống!” Ngân Tiểu Tiểu ném mật Mặc Lão Đại mang về, kinh hỉ nói.

“Thích không?”

Ngân Tiểu Tiểu dùng sức gật đầu: “Thích!”

Mặc Lão Đại cười dùng cái đuôi sờ sờ đầu Ngân Tiểu Tiểu: “Lần sau ta lại tìm loại mật này về cho người.”

Ngân Tiểu Tiểu lại gật gật đầu: “Hắc Thán, người nói xem, ta cứ ăn mật như vậy thì có khi nào cả ngọn núi này không còn tổ ong hay không, nghiêm trọng hơn một chút, có khi ong mật đều chết hết sạch!”

Mặc Lão Đại lắc đầu: “Chờ người nghĩ tới thì đã muộn rồi, người yên tâm đi, mỗi lần lấy mật ta đều không giết chết ong mật, chỉ đuổi bọn nó đi thôi, chúng nó có thể đi tạo tổ ong mới.”

“Vậy là tốt rồi! Vậy ta sẽ có rất nhiều mật để ăn!” Ngân Tiểu Tiểu vui rạo rức.

Cho nên Ngân Tiểu Tiểu người hỏi ông mật có thể chết hết sạch hay không là lo lắng sau này mình không còn mật để ăn sao! Chứ không phải lo lắng ông mật diệt vong phá vỡ quy luật thiên nhiên sao!

Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ ăn mật, cái đuôi cũng vì vui vẻ mà lắc lắc, Mặc Lão Đại nhìn thấy mà buồn cười, nhìn chằm chằm cái đuôi không ngừng vung qua vung lại của Ngân Tiểu Tiểu, trong lòng dương dương tự đắc, thực hận không thể đi lên cắn một ngụm! Đợi lúc Mặc Lão Đại kịp phản ứng thì Mặc Lão Đại phát hiện mình thế mà lại cắn cái đuôi của Ngân Tiểu Tiểu không nhả ra, giờ phút này Ngân Tiểu Tiểu mang theo biểu cảm uất ức nhìn Mặc Lão Đại: “Hắc Thán, người cắn cái đuôi của ta làm gì...”

Mặc Lão Đại có chút xấu hổ buột cái đuôi Ngân Tiểu Tiểu xuống, một lần nữa về tới vị trí vừa rồi của mình, đứng thẳng, mặt không chút thay đổi, mắt nhìn phía trước, như đang nói “Vừa rồi cái gì ta cũng không chơi, đều là lỗi giác của người! Áo giác!”

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, tiếp tục cúi đầu ăn mật.

Vì phòng ngừa mình lại nhào đi lên nên Mặc Lão Đại đành phải nghĩ chuyện khác ở trong lòng, nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên phát hiện có một sự kiện nhất định phải làm.

“Tiểu Tiểu, ta nói với người một chuyện.” Mặc Lão Đại đột nhiên mở miệng.

Vừa ăn hết mật, Ngân Tiểu Tiểu thỏa mãn lăn một vòng trên mặt đất: “Ừ, ta đang nghe.”

“Ta sắp trưởng thành.” Mặc Lão Đại trầm giọng nói: “Trước khi trưởng thành ta phải trở về nơi Mặc xà tụ cư tham gia cuộc hậu tuyển tộc trưởng kế nhiệm.”

“Hả?” Ngân Tiểu Tiểu có chút khó xử, “Quay về nơi Mặc xà tụ tập à.” Rất rõ ràng, Ngân Tiểu Tiểu lại nhớ tới người nhà Mặc Lão Đại, mình rất không muốn gặp chúng nó được chứ! Bốn Mặc xà kia quả thực rất là hung tàn!

“Không cần lo lắng, chúng ta sẽ không ở tại nhà của ta. Hơn nữa chúng ta chỉ ở lại ngày hậu tuyển đó, chọn xong chúng ta có thể đi.”

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ: “Được rồi. Nhưng sau khi trở về ta muốn đến nhà của ta, hi vọng lần này ba ba a cha có thể đồng ý chuyện chúng ta ở cùng một chỗ.”

“Nhất định sẽ, khi đó ta sẽ trở thành tộc trưởng, ba ba a cha của người nhất định sẽ không tiếp tục ngăn cản chúng ta ở cùng một chỗ.” Mặc Lão Đại hôn nhẹ cái trán của Ngân Tiểu Tiểu, ánh mắt tối sầm xuống ở nơi Ngân Tiểu Tiểu nhìn không tới, đối với vị trí tộc trưởng, mình bắt buộc phải dành lấy, hiện giờ đã không có Mặc xà nào có thể ngăn cản được mình, cho dù toàn bộ Mặc xà cùng lên cũng không ngăn được. Nếu có xà không biết điều, mình không để ý rửa sạch cửa Mặc xà một chút.

“Thật sự là xú thí! Có thể làm tộc trưởng hay không cũng không phải người nói là được!” Ngân Tiểu Tiểu khinh thường nói.

Mặc Lão Đại khẽ cười một tiếng: “Người nói rất đúng, ta sẽ nỗ lực.”

Ngân Tiểu Tiểu ngẩng cao đầu lên, biểu cảm dương dương tự đắc: “Ta nói đương nhiên là đúng! Từ ngày mai, không, từ bây giờ bắt đầu, người phải nỗ lực để trở thành tộc trưởng! Sau đó hung hăng đánh mấy xà bắt nạt ta quỳ rạp trên mặt đất!”

... Ngân Tiểu Tiểu người yên tâm, sẽ không có xà nào bắt nạt được người.

“Khi nào chúng ta đi?”

Mặc Lão Đại nghĩ nghĩ, nói: “Cũng không sốt ruột, hẳn là mấy tháng sau. Trong chúng xà dự tuyển vị trí tộc trưởng ta ít tuổi nhất, đợi ta thật sự trưởng thành là có thể tiến hành chọn lựa.”

Ngân Tiểu Tiểu nhìn nhìn thân hình tráng kiện của Mặc Lão Đại, khóe miệng run rẩy: “Hắc Thán, người như vậy còn chưa trưởng thành sao? Nói người một trăm tuổi cũng có xà tin nha! Ta nói...”

Mặc Lão Đại ném qua một ánh mắt khiến Ngân Tiểu Tiểu không dám nói nữa: “Được rồi, cứ như vậy đi. Chúng ta ở trong nhà một hai tháng, sau đó đi dạo quanh núi mấy tháng rồi đến nơi Mặc xà tụ tập.”

“Hả? Còn phải đi?” Ngân Tiểu Tiểu kêu rên một tiếng, “Từ bỏ đi, mệt chết xà được chứ!”

“Không được!” Mặc Lão Đại dứt khoát từ chối Ngân Tiểu Tiểu, “Tiểu Bạch Si, ngươi mập thì có mập, nhưng đó đều là mập giả tạo! Ngươi thấy có con rắn nào bò năm phút đồng hồ đã bắt đầu thở hổn hển chưa? Ngươi thấy có con rắn nào bò mười phút nghỉ mười phút chưa! Ngươi nhất định phải tiến hành vận động biết không!”

Ngân Tiểu Tiểu uất ức, lúc trước xà chê ta gầy muốn ta ăn ập là ngươi! Giờ lại chê ta béo muốn ta vận động cũng là ngươi! Rốt cuộc ngươi muốn thế nào!

Ngân Tiểu Tiểu xoay đầu qua chỗ khác không nói lời nào, tỏ vẻ “Ta tức giận!” Mặc Lão Đại khinh thường cúi đầu xuống: “Ngươi tức giận cũng vô dụng! Nhất định phải vận động!”

... Ta sẽ nói ọi người biết, lúc sau khi lên đường Ngân Tiểu Tiểu vẫn ghé vào người Mặc Lão Đại để Mặc Lão Đại công nha! Ta sẽ nói ọi người biết lúc Ngân Tiểu Tiểu ghé vào người Mặc Lão Đại ngủ đến ngã chổng vó Mặc Lão Đại còn phải thật cẩn thận vẫn duy trì cân bằng không để Ngân Tiểu Tiểu ngã xuống nha! Ta sẽ nói ọi người biết Ngân Tiểu Tiểu ghé vào người Mặc Lão Đại ăn mật không cẩn thận làm rơi mật trên người Mặc Lão Đại, vì không lãng phí mà Ngân Tiểu Tiểu liếm mật dọc theo người Mặc Lão Đại khiến cho, khiến cho Mặc Lão Đại phải cố gắng duy trì thân mình không được run rẩy, không cho Ngân Tiểu Tiểu phát hiện nó sắp đến kỳ động dục nha! Không! Ta sẽ không nói ọi người! Cái gì ta cũng không nói cho các người biết!

67. Chương 67

Trước khi Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại rời đi lại xuống dưới vực một chuyến đưa bảo vật cho Minh Xà. Dù sao lần này Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đi có thể hơn nửa năm, mà Minh Xà ở dưới vực đã tiêu hóa xong bảo vật trước khi Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại trở về.

Đợi lúc từ vực trở về, lại đi nói chuyện riêng với Cơ Khang, lưu luyến một hồi, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại mới khởi hành rời khỏi nhà.

“Hắc Thán, ngươi nói gần đây ta có béo không?” Ngân Tiểu Tiểu buồn bực nhìn thân thể của mình, cảm giác gần đây mình có chút... Tròn vo?

Mặt Mặc Lão Đại không chút thay đổi quét mắt nhìn Ngân Tiểu Tiểu một lần từ trên tới dưới, ừ, quả nhiên ở trong núi du đăng mấy tháng này, Ngân Tiểu Tiểu luôn luôn ghé vào người mình mập lên không chỉ một điểm rưỡi nha, nhưng làm một bầu bạn đủ tư cách, Mặc Lão Đại không đổi sắc tiến hành nghiệp lớn nói dối: “Không, là ảo giác của ngươi.”

“... Thật vậy chăng?”

Mặc Lão Đại kiên định gật đầu: “Đương nhiên là thật! Sao ta có thể lừa ngươi?”

“Vậy thì tốt quá! Thì ra là lỗi giác của ta, ta đã nói rồi, thân thể tiêu chuẩn của xà như ta làm sao có thể béo!” Nghe xong Mặc Lão Đại cam đoan, Ngân Tiểu Tiểu yên tâm, xem ra mập quả nhiên là lỗi giác của mình.

Mặc Lão Đại yên lặng quay đầu đi, ừ, hay là đi tìm đồ ăn đi.

Chờ Ngân Tiểu Tiểu phục hồi tinh thần lại, Mặc Lão Đại đã không thấy tung tích, Ngân Tiểu Tiểu cũng không hoảng, Mặc Lão Đại đích thị là đi tìm đồ ăn, điều này Ngân Tiểu Tiểu rất tin tưởng.

“Ngươi vẫn ở chung với Mặc xà kia sao?” Một thanh âm truyền tới từ bụi cỏ bên cạnh Ngân Tiểu Tiểu.

“Ai nha làm ta sợ muốn chết!” Ngân Tiểu Tiểu bị Ngân Tiểu Tứ đột nhiên xuất hiện dọa hoảng sợ, “Tứ ca, ngươi làm gì mà đột nhiên xuất hiện vậy!”

Ngân Tiểu Tứ tuyệt không để ý biểu cảm như thấy quỷ của Ngân Tiểu Tiểu: “Ta không nghĩ ngươi và Mặc xà kia sẽ ở chung lâu như vậy.”

“Nhờ, Tứ ca!” Ngân Tiểu Tiểu nói, “Đừng cứ gọi Mặc xà này Mặc xà kia mãi được không! Người ta có tên thật, nó kêu Mặc Lão Đại!”

Ngân Tiểu Tứ trầm mặc một hồi, thỏa hiệp: “Vậy ngươi vẫn cùng Mặc Lão Đại ở chung sao?”

“Tứ ca, vừa rồi không phải người đều nhìn thấy sao?” Ngân Tiểu Tiểu có chút không kiên nhẫn, “Người đã thấy còn hỏi ta làm cái gì?”

Thần sắc Ngân Tiểu Tứ có chút phức tạp, đột nhiên mở miệng hỏi: “Mười năm trước, có phải người đã nhận thức Mặc Lão Đại rồi không?”

“Mười năm trước?” Ngân Tiểu Tiểu Minh sửng sốt, đột nhiên nhớ tới mười năm trước lúc mình trở về sơn động sau khi gặp Mặc Lão Đại, ở cửa sơn động đụng phải Ngân Tiểu Tứ, “Lần đó người đi theo sau ta?”

“Ta mà biết người đi gặp một Mặc xà thì nhất định sẽ ngăn ở cửa sơn không cho người đi.” Ngân Tiểu Tứ tránh không trả lời câu hỏi của Ngân Tiểu Tiểu, trầm giọng nói.

Ngân Tiểu Tiểu lắc lắc cái đuôi: “Ta và Mặc Lão Đại đã cùng nhau. Tứ ca, ta hi vọng người có thể chúc phúc cho ta.” Dừng, ngữ khí của Ngân Tiểu Tiểu trở nên mất mát, “Ta biết ta khiến các người thương tâm khó chịu, thật ra ta rất xin lỗi. Ngay từ đầu, ta không nghĩ sẽ cùng với Hắc Thán sống chung, nhưng sau này ở với nhau lâu ta phát hiện ta thích Hắc Thán, ta hy vọng có thể ở chung với nó. Thực xin lỗi, khiến các người thất vọng rồi.”

Ngân Tiểu Tứ lẳng lẳng nhìn Ngân Tiểu Tiểu một lúc lâu, Ngân Tiểu Tiểu cũng chỉ đứng đó không nói chuyện. Qua một lúc lâu, Ngân Tiểu Tứ xoay người muốn đi, ngay lúc Ngân Tiểu Tứ muốn rời khỏi tầm mắt Ngân Tiểu Tiểu thì Ngân Tiểu Tứ đột nhiên quay đầu lại: “Tiểu Tiểu, người mập lên rất nhiều.”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Ngân Tiểu Tứ bò về chỗ Lam Tam Tam, vừa bò vừa liên tiếp thở dài, Tiểu Tiểu thật đúng là khiến xà lo lắng! Chọn ai không tốt, cố tình lại chọn Mặc xà. Nhưng mà, Ngân Tiểu Tứ nhớ tới vừa rồi tránh ở trong bụi cỏ nhìn Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu ở chung, hai xà quả thật chân chính thích đối phương. Thôi, Ngân Tiểu Tứ lại thở dài, nếu chúng nó thật tâm yêu nhau, cho dù ở cùng nhau, theo tính cách của ba ba a cha thì cuối cùng cũng sẽ đồng ý, ai bảo cha hiểu rõ nhất là Tiểu Tiểu, ba ba lại hiểu rõ cha nhất đâu.

Thật ra lúc Ngân Tiểu Tứ tránh ở trong bụi cỏ Mặc Lão Đại đã sớm đã phát hiện, cũng vì vậy nó mới cố ý rời đi tìm thức ăn. Khi trở về thấy Ngân Tiểu Tứ còn ở, Mặc Lão Đại lại chờ ở bụi cỏ xa xa trong chốc lát mới kéo con mồi về bên người Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu: “Hắc Thán! Người nói ta không béo đúng không? Người là đồ đại lừa đảo! Đại lừa đảo!”

Mặc Lão Đại: “...” Bây giờ là lúc bối rối vấn đề béo hay không béo sao? !

“Chúng ta nên đến nơi Mặc xà tụ tập.” Mặc Lão Đại ném thức ăn lên mặt đất, không để ý mấy lời “Người là đồ đại lừa đảo” Ngân Tiểu Tiểu nói, chỉ thần nhiên trần thuật một sự thật.

“Ta biết rồi!” Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, bây giờ điều quan trọng không phải là đi nơi Mặc xà tụ tập! Mà là mình cần giảm béo, tiếp tục giảm béo!

“Như vậy rất tốt.” Mặc Lão Đại nhìn Ngân Tiểu Tiểu đang lâm vào bi phần, đột nhiên mở miệng nói.

“Tốt?” thanh âm của Ngân Tiểu Tiểu tràn ngập không thể tin, “Đã mập như vậy còn nói tốt? Ta biết rồi, người cố ý khiến ta mập như vậy đúng không! Vừa rồi còn gạt ta, nói ta không mập! Người đồ đại lừa đảo!”

Mặc Lão Đại: “...”

Tiểu Bạch Si người đứng có lập đi lập lại mấy từ “Người là đồ đại lừa đảo” được không! Còn có, cái gì gọi là cố ý khiến người mập như vậy? Chính người mỗi ngày ăn uống ngủ ở trên người của ta, nào có chuyện ta bức người! Ta thấy có vẻ sau này người không muốn nằm ở trên người của ta nữa!

Sắc mặt Mặc Lão Đại xanh mét, chỉ tiếc vẩy màu đen che dấu tình hình thực tế của Mặc Lão Đại.

“Ta quyết định ! bắt đầu từ giờ cho đến khi tới nơi Mặc xà tụ tập, ta nhất định phải tự mình đi! Ta không muốn tiếp tục nằm úp sấp trên người người ! Hắc Thán, người đừng có hồng bức ta!”

Mặc Lão Đại hừ nhẹ một tiếng, bức người? Ta mong còn không được đâu!

Mấy ngày này Ngân Tiểu Tiểu trôi qua đều thống khổ, mỗi ngày đi a đi, đi a đi, ta nói từ dưới vực trở lại trên núi, Ngân Tiểu Tiểu còn không có tự mình đi xa đến như vậy đâu!

Tuy rằng thực vất vả, nhưng đến khi cách nơi Mặc xà tụ tập không xa, Ngân Tiểu Tiểu thành công gầy xuống, khiến Mặc Lão Đại vui vẻ là nó còn trở nên mạnh khỏe rất nhiều, càng làm cho Mặc Lão Đại vui vẻ là —lượng cơm của Ngân Tiểu Tiểu lại tăng. Được rồi, thật ra mục đích của Mặc Lão Đại đúng là khiến Ngân Tiểu Tiểu ăn nhiều khỏe mạnh hơn chứ không phải ngủ nhiều mập lên.

“Hắc Thán Hắc Thán! Người có cảm thấy tâm tình không yên khẩn trương không!” Ngân Tiểu Tiểu ngó nghiêng nhìn nơi Mặc xà tụ tập trong chốc lát, quay đầu lại đột nhiên hỏi, trong giọng nói khó nén tò mò.

“... Không có.” Mặc Lão Đại kỳ quái nhìn Ngân Tiểu Tiểu một cái, không yên khẩn trương? Vì sao phải không yên khẩn trương? Nhưng nói lại, Tiểu Bạch Si nhìn còn kích động ... Khẩn trương hơn mình?

Ngân Tiểu Tiểu “Cắt” một tiếng, thiết là, ngay tại lúc này, chẳng lẽ Hắc Thán không nên khẩn trương muốn chết hưng phấn muốn chết sao?

“Lão Đại! Rốt cục người đã trở lại!” Trong khoảng khắc tốt đẹp này, một tiếng thét kinh hãi phá hủy tất cả không khí. Tuy rằng Ngân Tiểu Tiểu biết “Lão Đại” là đang gọi Mặc Lão Đại, nhưng liên tưởng đến hàm ý của từ Lão Đại, Ngân Tiểu Tiểu cứ nhin không được muốn cười ha ha.

Người tới đương nhiên không phải Mặc Đại Nhất thì còn ai.

“Ta nói, mỗi ngày người đều ở đây chờ Hắc Thán trở về sao?” Ngân Tiểu Tiểu hỏi.

“Cũng không phải mỗi ngày.” Mặc Đại Nhất thấy Mặc Lão Đại không để ý tới mình, đành phải trả lời Ngân Tiểu Tiểu, “Cuộc dự đoán vị trí tộc trưởng sắp bắt đầu rồi, ta biết mấy ngày nay Lão Đại nhất định sẽ trở về mới đến nơi này chờ.”

Ngân Tiểu Tiểu quét mắt nhìn Mặc Đại Nhất từ trên xuống dưới, thấy thế nào Mặc Đại Nhất này cũng giống như có hứng thú với Hắc Thán nhà mình, nếu không sao chỉ trở về tham dự tuyển chọn gì đó, có cần ngày nào cũng phải chờ ở chỗ này không? Nghĩ đến đây, Ngân Tiểu Tiểu “Hừ” mạnh một tiếng, muốn cướp Hắc Thán từ tay ta? Không có cửa đâu, cũng không có cửa sổ!

Mặc Đại Nhất không hiểu ra sao cả nhìn Ngân Tiểu Tiểu một chút, nhưng cũng không có tâm tư hỏi Ngân Tiểu Tiểu sao lại thế này, chỉ nói với Mặc Lão Đại: “Lão Đại, lần trước người nói đúng, ba mẹ ta quả thật đã nói với ba mẹ người, muốn người và Mặc Đại Nhị kết thành bầu bạn. Lại nói đợi sau khi chọn lựa tộc trưởng xong sẽ công bố chuyện người và Mặc Đại Nhị kết thành bạn lữ trước mặt toàn bộ Mặc xà.” Mặc Đại Nhất nhìn Ngân Tiểu Tiểu ở bên cạnh nghe mình nói chuyện, “Xem ra ba mẹ người tuyệt không đồng ý người và một ngân xà kết thành bầu bạn nên chuẩn bị tiên hạ thủ vi cường.”

Mặc Lão Đại nghe lời này, thần sắc lập tức âm trầm, lộ ra biểu cảm tựa tiểu phi tiểu: “Đại Nhất, chẳng lẽ người không phát hiện ta có gì biến hóa sao?” Chỉ ném một câu này, Mặc Lão Đại không mở miệng nữa.

Mặc Đại Nhất nghi ngờ nhìn Mặc Lão Đại một chút, vừa nhìn liền phát hiện không đúng chỗ nào, bỗng dưng, Mặc Đại Nhất mở to hai mắt nhìn, thanh âm cũng cất cao: “Lão Đại, thân thể của người sao lại đen như thế?”

Mặc Lão Đại vẫn không lên tiếng.

Mặc Đại Nhất vừa hỏi xong lại nghĩ tới một cái khả năng, thanh âm lại đề cao hơn nữa: “Chẳng lẽ người ăn...”

Mặc Lão Đại quất cái đuôi lên, ngăn lời Mặc Đại Nhất muốn nói ra khỏi miệng.

Mặc Đại Nhất lập tức ngậm miệng lại nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu, thấy vẻ mặt Ngân Tiểu Tiểu mê mang: “Ăn? Ăn cái gì?”

Mặc Đại Nhất lộ ra nụ cười khô cằn: “Không, không có gì, ta nói lầm rồi.” Sau đó bật người dùng ánh mắt ý bảo Mặc Lão Đại “Nó không biết?”

Mặc Lão Đại gật gật đầu.

Mặc Đại Nhất tiếp tục dùng ánh mắt bảo “Ăn mấy gốc?”

Mặc Lão Đại dùng ánh mắt trả lời “Bảy gốc.”

Ngân Tiểu Tiểu nổi giận: “Hai người các người dùng ánh mắt trao đổi cái gì đó? Hả? Ta xem không hiểu cũng đừng tưởng ta bị mù!”

Mặc Lão Đại, Mặc Đại Nhất: “...”

“Khụ khụ.” Mặc Đại Nhất che dấu tính ho hai cái, “Nói như vậy, ta xem vị trí tộc trưởng nhất định là của người. Còn ba mẹ ta và ba mẹ người bên kia...”

Mặc Lão Đại thân nhiên nói với Mặc Đại Nhất: “Người mạnh là vua.”

Mặc Đại Nhất sững sốt, tiện đà lộ nở nụ cười: “Đúng vậy đúng vậy, Lão Đại người nói rất đúng.”

Ngân Tiểu Tiểu khinh bỉ nhìn chằm chằm Mặc Đại Nhất: “Cười thực đáng khinh!”

Mặc Đại Nhất: “...”

68. Chương 68

“Hừ, ta biết mà, mỗi ngày người đều lén lút đến nơi này nhất định là đang đợi đại ca của ta. Quả nhiên là ta đoán đúng.”

Nghe được thanh âm người tới, sắc mặt Mặc Lão Đại chìm xuống, Ngân Tiểu Tiểu đang suy nghĩ xem sao thanh âm này quen thuộc như vậy, Mặc Đại Nhất thì lại cả kinh, lạnh lùng nói: “Mặc Lão Nhị, người theo dõi ta?”

Ngân Tiểu Tiểu tỉnh ngộ, thì ra là Mặc Lão Nhị! Chẳng trách mình lại cảm thấy quen thuộc!

“Theo dõi người?” Từ trong bụi cỏ đi ra đúng là muội muội của Mặc Lão Đại – Mặc Lão Nhị, “Ta tới tìm đại ca nhà ta, sao có thể nói là ta theo dõi người? Hơn nữa, ta chỉ vừa mới đến.”

Mặc Đại Nhất nhìn về phía Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại khẽ gật đầu tỏ vẻ Mặc Lão Nhị thật sự vừa mới đến, bằng vào năng lực của Mặc Lão Đại bây giờ không có Mặc xà nào có thể tới gần Mặc Lão Đại mà không bị Mặc Lão Đại phát hiện.

Ánh mắt Mặc Lão Nhị chuyển đến trên người Ngân Tiểu Tiểu, vẻ mặt rất bất mãn, “Đại ca, sao người vẫn cùng ngân xà này ở chung một chỗ?”

“Ta nhớ trước đó ta đã nói rất rõ ràng, Tiểu Tiểu là bạn lữ của ta, dù bây giờ, hay là tương lai.” Mặc Lão Đại thông thả nói rõ ràng.

Mặc Lão Nhị oán hận nhìn chằm chằm Ngân Tiểu Tiểu trong chốc lát, “Hừ” một tiếng, nhưng không nói lời chửi bới Ngân Tiểu Tiểu, xem ra lần trước Mặc Lão Đại ném Mặc Lão Nhị một cái, vẫn khiến Mặc Lão Nhị thực kiêng kị.

“Đại ca, chuyện này tạm thời không đề cập tới.” Mặc Lão Nhị không nhìn Ngân Tiểu Tiểu, chỉ nhìn Mặc Lão Đại, cho rằng như vậy là có thể xem như Ngân Tiểu Tiểu không tồn tại, “Ba mẹ nói người đã trở lại thì mau về nhà.”

Mặc Lão Đại quay đầu nhìn Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu dùng ánh mắt vô tội nhìn lại Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại lại xoay đầu trở về: “Không cần, đến lúc đó ta sẽ trực tiếp tham gia dự tuyển tộc trưởng.”

Mặc Lão Nhị: “Đại ca, lời này của người là có ý gì? ! Người còn chưa kết thành bầu bạn với ngân xà này đã không thèm nghe lời của ba mẹ, vậy nếu sau này người thật sự kết thành bầu bạn với nó, có phải vài thập niên sẽ không trở về thăm ba mẹ luôn hay không?”

Giờ phút này Ngân Tiểu Tiểu chẳng những có cảm giác mình rất vô tội, còn rất mê mang, ta nói, vì sao Mặc Lão Đại không trở về nhà không nghe ba mẹ nói đều là vì mình, hơn nữa, dù có kết thành bầu bạn với mình hay không đều là lỗi của mình, rốt cuộc là muốn ồn ào đến mức nào!

Mặc Lão Đại thân nhiên liếc Mặc Lão Nhị một cái, Mặc Lão Nhị không hiểu sao toàn thân lại phát lạnh, vô thức được lui về phía sau vài bước.

“Chúng ta đi thôi.” Mặc Lão Đại nói với Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Đại Nhất.

Mặc Lão Nhị bị bỏ lại tại chỗ, sắc mặt khó coi ngầy người trong chốc lát mới khởi hành rời đi.

“Lão Đại, buổi tối người không về nhà ở thì đi đâu?” Mặc Đại Nhất đi theo sau Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu hỏi, “Ở nhà của chúng ta cũng được, nhưng ba mẹ ta và Mặc Đại Nhị cũng đều ở nhà, nếu người đi chỉ sợ...” Nói tới đây, Mặc Đại Nhất đặc biệt nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu. Ba mẹ mình muốn Mặc Đại Nhị và Mặc Lão Đại kết thành bầu bạn, nếu Mặc Lão Đại đến nhà mình nhất định sẽ được hoan nghênh, nhưng nếu mang theo Ngân Tiểu Tiểu chỉ sợ không tốt lắm. Mặc Đại Nhị thì không cần nói, dù thế nào Mặc Đại Nhị cũng thích Mặc Lão Đại, muốn nó cho Ngân Tiểu Tiểu sắc mặt hoà nhã để nhìn, nghĩ thầm, điều đó quá khó khăn.

Mặc Lão Đại không quay đầu lại: “Ta biết gần nơi này có một sơn động, tuy không lớn nhưng ta và Tiểu Tiểu ngủ cũng dư dả. Mấy ngày nay ta và Tiểu Tiểu sẽ ở nơi đó.” Dừng, “Nếu người tìm ta thì cứ tới đó là được.”

Mặc Đại Nhất đồng ý.

Đến sơn động, đi phía trước phía sau nhìn xem, sau đó Mặc Đại Nhất rời đi.

“Ai, xem ra ba mẹ muội muội đệ đệ của người thật không thích ta.” Ngân Tiểu Tiểu quỳ rạp trên mặt đất ai thán một câu.

“Không sao, sau này cơ hội gặp mặt chúng nó cũng không quá nhiều.” Mặc Lão Đại an ủi.

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi: “Thật ra cũng không có gì, nhưng nếu ba ba a cha ta đồng ý chuyện hai chúng ta, nhưng ba mẹ của người không đồng ý, cảm giác ta thật bị lỗ!”

Mặc Lão Đại: “...”

Cuộc tuyển chọn tộc trưởng bắt đầu hai ngày sau, Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu cứ đứng ở trong sơn động. Bởi vì nơi này là nơi Mặc xà tụ tập, Mặc Lão Đại lo lắng để mình Ngân Tiểu Tiểu ở trong sơn động, Mặc Đại Nhất liền chủ động gánh vác nhiệm vụ đi tìm thức ăn, điều này khiến Ngân Tiểu Tiểu có ấn tượng thật mới về Mặc Đại Nhất: người này trong một vài thời điểm vẫn rất hữu dụng nha.

Sáng sớm hai ngày sau, khuya khuya, được rồi, trên thực tế là buổi tối trước đó Ngân Tiểu Tiểu rất hưng phấn đến không ngủ được, vừa rạng sáng ngày hôm sau, xét độ khoan dung của Mặc Lão Đại Ngân đối với Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại quang vinh đến muộn cuộc tuyển chọn tộc trưởng.

Ngân Tiểu Tiểu vừa ngáp vừa bò theo sau Mặc Lão Đại, phải nói Ngân Tiểu Tiểu vẫn thực cho Mặc Lão Đại mặt mũi, không có ghé lưng bắt Mặc Lão Đại công đi.

Mặc xà đến cuộc tuyển chọn tộc trưởng không có gì kỳ lạ, một Mặc xà đến muộn cuộc tuyển chọn tộc trưởng cũng chỉ có thể hấp dẫn vài Mặc xà chú ý, nhưng một Mặc xà chẳng những đến muộn còn mang theo một ngân xà lại đủ hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Mặc xà ở đây.

Ngân Tiểu Tiểu tò mò nhìn bốn phía, chỉ thấy mấy trăm Mặc xà vây thành một vòng tròn lớn, bên trong có một Mặc xà đứng ở vị trí trung tâm, mấy Mặc xà còn lại thì đứng ở trước mặt Mặc xà đó.

“Vị này là?” Mặc xà đứng ở tâm vị vòng trung hồi, thanh âm con rắn kia có chút tang thương, nghe ra tuổi đã rất lớn.

Mặc Lão Đại vừa định trả lời đã bị mẹ Mặc đứng ở cách đó không xa ngăn trở: “Tộc trưởng, đó là bạn của Lão Đại nhà ta, không cần để ý.”

Mặc Lão Đại cười như không cười nhìn mẹ Mặc, cũng không có lên tiếng thừa nhận hoặc phủ nhận lời mẹ Mặc nói. Tộc trưởng không phải thật sự muốn biết thân phận Ngân Tiểu Tiểu, dù sao chọn lựa tộc trưởng vẫn tương đối quan trọng, một ngân xà xuất hiện vốn không có khả năng can thiệp đến việc chọn lựa tộc trưởng.

Tộc trưởng đánh giá Mặc Lão Đại vài lần, trong mắt hiện lên suy nghĩ sâu xa và kinh ngạc, nhưng không hổ thân là tộc trưởng xà, rất nhanh liền đề xuống đủ loại cảm xúc, nói: “Mặc Lão Đại, tiến lên đây.”

Mặc Lão Đại không lập tức đi đến mấy Mặc xà bên cạnh, mà là nói khẽ với Ngân Tiểu Tiểu trước: “Tiểu Tiểu, người ở đây, ta đi tham gia chọn lựa. Nhớ kỹ, ngàn vạn không được rời khỏi nơi này.”

Ngân Tiểu Tiểu gật đầu đồng ý, lúc này Mặc Lão Đại mới bò vào trong vòng.

Mặc Lão Đại mới vừa đi, Mặc Đại Nhất liền bò tới bên người Ngân Tiểu Tiểu: “Yên tâm! Ta sẽ bảo vệ người!” Ngân Tiểu Tiểu nghiêng mắt nhìn Mặc Đại Nhất, hừ, xem biểu hiện của người hôm nay không tệ, sau này có thể suy nghĩ đối xử với người tốt một chút!

Được rồi, thật ra nếu để mình Ngân Tiểu Tiểu ở trong một đồng Mặc xà, cho dù Mặc Lão Đại ở nơi cách mình không xa thì Ngân Tiểu Tiểu cũng sẽ thực sợ hãi, nhưng nếu bên người có một Mặc xà nhận thức, Ngân Tiểu Tiểu cũng hơi yên tâm.

Trở lại chuyện chính. Mặc Lão Đại bò tới bên cạnh mấy Mặc xà trước mặt tộc trưởng, vừa mới đứng lại, Mặc xà ở đây đột nhiên phát ra một trận kinh hô, sau đó bắt đầu lớn tiếng thảo luận.

“Trời ạ, Mặc Lão Đại sao đột nhiên lại dài như thế?”

“Mặc Lão Đại bây giờ thật đen! Ta nhìn trong chốc lát lại có cảm giác dường như mình bị hút vào thân thể nó!”

“Vây màu đen thật sự là đẹp !”

“Ta cảm thấy năm nay Mặc Lão Đại nhất định có thể trở thành tộc trưởng kế nhiệm.”

Mặc xà bốn phía nói đủ điều. Thì ra vừa rồi Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu đến thì bên cạnh hai người đứng đầy Mặc xà, hơn nữa một ngân xà xuất hiện hấp dẫn lực chú ý của đại bộ phận xà, chúng Mặc xà luôn không phát hiện Mặc Lão Đại bây giờ trở nên dài như vậy to như vậy!

Mấy Mặc xà đứng ở bên cạnh Mặc Lão Đại chính là người đề cử cho vị trí Tộc trưởng Mặc xà lần này. Thấy rõ hình thể cùng vảy của Mặc Lão Đại, mấy Mặc xà ở đây đều nghi ngờ không thôi, cùng nhìn nhau vài lần, phát hiện trong mắt đối phương đều nhiều hơn phần chần chờ cùng lùi bước.

“Mọi người an tĩnh.” Mặc xà hiện giờ vẫn là tộc trưởng mở miệng nói. Tộc trưởng rất có uy vọng, vừa mới mở miệng xung quanh còn tranh cãi ầm ĩ liền yên tĩnh trở lại.

“Một vị được đề cử cuối cùng đã có mặt, đại hội tuyển chọn tộc trưởng lập tức được bắt đầu. Trước khi bắt đầu, ta muốn hỏi một lần cuối cùng, các vị được đề cử ở đây có ai muốn bỏ quyền hay không?” Tộc trưởng nói thông thả, hiện trường lặng ngắt như tờ.

Mấy Mặc xà lại nhìn nhau vài lần, đều muốn rút lui.

“Ta, ta muốn rời khỏi.” Mặc xà thứ nhất nói ra lời này là xà đứng ở bên người Mặc Lão Đại, có lẽ là vì đứng ở bên người Mặc Lão Đại nên áp lực của Mặc xà này lớn nhất, thân mình chỉ dài khoảng chín mét đứng ở bên người Mặc Lão Đại, Mặc xà này cảm giác mình giống như một hảo hải tử, nhưng trời đất chứng giám! Mình đã 40 tuổi rồi!

Mặc xà đầu tiên nói muốn rời khỏi xong, bắt đầu có xà thứ hai, xà thứ ba muốn rời khỏi, đến cuối cùng, người đề cử tham gia tuyển chọn tộc trưởng trừ Mặc Lão Đại, thế nhưng chỉ còn lại một Mặc xà.

Có thể lên làm tộc trưởng Mặc xà bộ tộc thì không có Mặc xà nào không phải cường đại nhất. Là Mặc xà cường đại nhất trong Mặc xà thì sinh ra ấu xà đương nhiên cũng không kém nổi nào, càng khỏi nói đó là do tộc trưởng và một giống cái Mặc xà sinh ra. Mà Mặc xà còn lại này đúng là con trai của tộc trưởng đương nhiệm —— Mặc Đại Mặc.

Trong cuộc tuyển chọn tộc trưởng thì nổi bật nhất là hai xà, một là Mặc Lão Đại, người còn lại là Mặc Đại Mặc. Còn mấy Mặc xà kia chỉ ôm tâm lý may mắn tới tham gia chọn lựa mà thôi.

Nếu như nói lúc trước lực lượng của Mặc Lão Đại và Mặc Đại Mặc ngang nhau chẳng phân biệt được cao thấp thì hiện giờ Mặc Lão Đại đã dùng bảy gốc cây mặc thảo, Mặc Đại Mặc không thể nào áp chế được .

Mặc Đại Mặc cũng là một kẻ tâm cao khí ngạo, cha của mình liên tục dành được vị trí tộc trưởng ba lần, là con trai của tộc trưởng cường đại, hơn nữa còn là con của tộc trưởng và một giống cái Mặc xà, Mặc Đại Mặc không thể nghi ngờ cũng cường đại, thậm chí còn tự nhận mình cường đại hơn cả cha của mình. Cuộc tuyển chọn tộc trưởng tổ chức mười năm một lần, người trưởng thành mới có thể tham gia. Mà Mặc Đại Mặc, năm nay 31 tuổi, đây cũng là lần đầu tiên nó tham gia cuộc tuyển chọn tộc trưởng. Mặc Đại Mặc vốn

rất tự tin, cho dù là đối mặt với Mặc Lão Đại thực lực ngang mình, Mặc Đại Mặc cũng cho rằng mình có thể thắng, nhưng niềm tin này lại biến mất hầu như không còn lúc nhìn thấy Mặc Lão Đại.

Mặc Đại Mặc bây giờ còn đứng ở đây, trừ bản thân luôn luôn thực ưu tú chưa từng bị Mặc xà khác đả bại, còn có một nguyên nhân quan trọng —— nó là nhi tử của tộc trưởng – tức người mạnh nhất của Mặc xà bộ tộc, nó không thể bị Mặc xà khác đả bại.

Đây là niềm kiêu ngạo của Mặc Đại Mặc, cũng là trách nhiệm của nó.

69. Chương 69

Đợi lúc đại hội chính thức bắt đầu, Mặc xà vây quanh vòng tròn kinh ngạc phát hiện người được đề cử đứng ở trong sân thể mà chỉ còn lại Mặc Lão Đại và Mặc Đại Mặc, trong lúc nhất thời tiếng nghị luận lại oanh động vang lên.

Trong mắt tộc trưởng đương nhiệm không có tức giận, ho khan vài tiếng hiện trường rối loạn mới khôi phục bình tĩnh.

“Như vậy, không còn người được đề cử nào muốn rút luôn nữa, vậy cuộc tuyển chọn tộc trưởng bắt đầu tiến hành.” Tộc trưởng dừng lại rồi tiếp tục nói, “Nói vậy các vị ở đây đã rất rõ ràng quy định của cuộc tuyển, nhưng lúc này ta vẫn muốn nói một lần nữa. Cuộc tuyển chọn tộc trưởng chia làm ba bộ phận, người thông qua bước đầu tiên mới có thể tham gia bước thứ hai, thông qua bước thứ hai mới có thể tham gia bước thứ ba.”

Cuộc tuyển chọn tộc trưởng quả thật như thế, nhưng độc xà ở đây trừ Ngân Tiểu Tiểu, mỗi một Mặc xà đều biết rõ ràng, bước thứ hai năm nay có thể trực tiếp nhảy qua tiến hành bước thứ ba, bởi vì người dự thi chỉ còn hai Mặc xà, ở bước đầu tiên nhất định sẽ có một Mặc xà bị nốc-ao.

“Bước đầu tiên là người được đề cử phát động công kích về phía đối phương, rằng nọc áp vào bảy tắc của đối phương là thắng, bắt đầu.” Tộc trưởng đương nhiệm bình tĩnh nói xong câu đó liền thối lui đến số đông Mặc xà vây thành vòng tròn, nhường sân bãi lại cho Mặc Lão Đại và Mặc Đại Mặc.

Mặc Lão Đại và Mặc Đại Mặc đều nhìn chăm chăm đối phương, lưu ý mỗi một động tác và thần thái của đối phương. Mặc Lão Đại đủ tin tưởng sẽ thắng Mặc xà trước mặt này, nhưng Mặc Lão Đại tuyệt đối sẽ không chủ quan mà tự cao tự mãn. Mặc Đại Mặc không ôm hi vọng thắng lợi gì, cũng không hi vọng mình thua rất thảm.

Chúng Mặc xà ở đây cộng thêm Ngân Tiểu Tiểu đều ngừng thở, nhìn chăm chăm hai xà trong vòng, nói thì chậm xảy ra thì nhanh, chỉ thấy hai cái bóng đen chợt lóe liền bắt đầu trận đánh, chúng Mặc xà ở đây có thể thấy rõ bóng dáng Mặc Đại Mặc, lúc nhìn về phía Mặc Lão Đại thì trước mắt chợt lóe cái gì cũng thấy không rõ, trong lòng không khỏi hoảng hốt. Mà Ngân Tiểu Tiểu... Ngay cả bóng dáng Mặc Đại Mặc cũng thấy không rõ, càng khó nói Mặc Lão Đại.

Nói nhiều như vậy, thật ra chỉ qua vài giây đồng hồ, trong sân liền phân thắng bại, lúc này Ngân Tiểu Tiểu thấy rõ ràng, Mặc Đại Mặc bị Mặc Lão Đại áp đảo trên mặt đất, cái răng sắc của Mặc Lão Đại cắn lấy bảy tắc của Mặc Đại Mặc, thấy Mặc Lão Đại thắng, Ngân Tiểu Tiểu mới chính thức thả tâm, mặc dù nói Ngân Tiểu Tiểu rất tin tưởng Mặc Lão Đại nhưng nhìn thấy Mặc Lão Đại đấu với xà khác thì trong lòng vẫn lo lắng.

Toàn trường vốn tĩnh xuống, sau đó bộc phát mạnh một trận thảo luận nhiệt liệt, bước đầu tiên ở cuộc tuyển chọn tộc trưởng dĩ vãng, người thắng nhanh nhất cũng phải đánh vài phút mới có thể phân thắng bại, nhưng Mặc Lão Đại bây giờ chỉ dùng vài giây đồng hồ liền chế phục Mặc Đại Mặc, Mặc Lão Đại bây giờ rốt cục cường đại đến trình độ gì?

Nếu như nói đây là một trận đấu quyền anh, hoặc một trận đấu kiếm, hay một trận đấu hấp dẫn ánh mắt người xem nào khác thì cuộc tranh đấu của Mặc Lão Đại và Mặc Đại Mặc không thể nghi ngờ là thất bại, thực thất bại, hoàn toàn thất bại, người xem chỉ cần hồi biểu diễn phấn khích, từ góc độ nào đó mà nói thì họ không thêm để ý người thắng cuộc là ai. Nhưng đây không phải một trận đấu như vậy, mà là một hồi

tranh đoạt quyền lực của độc xà bộ tộc, vì biểu diễn mà đánh, như vậy người liền thua. Vì vậy đối với kết quả này, chúng Mặc xà ở đây đều tương đương vui vẻ nhận.

Trong một tiếng động lớn, Mặc Lão Đại buông Mặc Đại Mặc dưới thân ra. Trong lòng Mặc Lão Đại tương đối đắc ý! Nhìn xem dáng người nhanh nhẹn, lực lượng cường đại của mình, Tiểu Bạch Si nhất định sẽ càng yêu mình! Mặc Lão Đại làm bộ như không thèm để ý mà nhìn Ngân Tiểu Tiểu, chờ mong ánh mắt tràn ngập tình yêu của Ngân Tiểu Tiểu. Nhưng làm Mặc Lão Đại ngoài ý muốn là Ngân Tiểu Tiểu không có dùng ánh mắt tràn ngập tình yêu mà là dùng ánh mắt tràn ngập phần nộ nhìn mình! Rốt cuộc là sao lại thế này? Mặc Lão Đại mờ mịt, chẳng lẽ Tiểu Bạch Si không hi vọng mình thắng sao?

Ánh mắt Mặc Đại Mặc phức tạp từ trên mặt đất đứng lên, đứng nửa người trên lên nhìn Mặc Lão Đại, mình thế mà lại thua hoàn toàn như vậy sao? Nhưng mình không cam lòng thì làm được gì? Người thắng làm vua người thua làm giặc, mình rất rõ ràng điều này, từ nhỏ đến lớn, phụ thân đều dạy mình như vậy.

“Trận này phần thắng thuộc về Mặc Lão Đại, dựa theo quy tắc đại hội, Mặc Đại Mặc mất đi tư cách tranh cử tộc trưởng.” Tộc trưởng về lại chỗ cũ một lần nữa, ngữ khí bình thản, “Bởi vì sau khi kết thúc vòng thứ nhất chỉ còn lại Mặc Lão Đại là người được đề cử, bước thứ hai bỏ qua, trực tiếp tiến hành bước thứ ba. Bước thứ ba là đấu cùng tộc trưởng đương nhiệm, cũng chính là ta, đồng thời tiến hành tỷ thí công kích độc, Mặc Lão Đại thắng thì sẽ đảm nhiệm tộc trưởng tân nhiệm, ta thắng thì ta vẫn tiếp tục đảm nhiệm vị trí tộc trưởng độc xà bộ tộc.”

Ngân Tiểu Tiểu đứng ở ngoài vòng thấp giọng hỏi Mặc Đại Nhất bên cạnh: “Bước thứ hai là gì?”

“Bước đầu tiên chọn lựa là chia người được đề cử làm hai xà một tổ tiến hành tỷ thí, ghi lại thắng bại sau đó tiếp tục tiến hành tỷ thí đến khi mỗi Mặc xà đều đấu với mỗi một người dự tuyển ở đây, căn cứ vào số lần thắng chọn một nửa người đề cử tiến vào bước thứ hai.” Mặc Đại Nhất tiếp tục nói, “Bước thứ hai là so độc tính nọc độc. Mặc xà trúng tuyển sẽ rót nọc độc vào trong cơ thể của Mặc xà không trúng tuyển, ai có độc tính mạnh nhất mới có thể tiến vào bước thứ ba.”

Ngân Tiểu Tiểu chẹp chẹp miệng: “Vậy Mặc xà trúng độc làm sao bây giờ?” Không thể tham gia thi đấu chọn lựa tộc trưởng còn nguy hiểm đến tính mạng! Điều này cũng quá bất công!

Mặc Đại Nhất nói : ” Mặc xà trúng độc sẽ dùng cỏ giải độc, ăn cỏ này sẽ không nguy hiểm tánh mạng nhưng toàn thân sẽ đau đớn vài ngày. Trúng độc có độc tính càng mạnh thì thời gian đau đớn càng dài.”

“Như vậy à.” Ngân Tiểu Tiểu nhìn về phía tộc trưởng đương nhiệm trong vòng, trong giọng nói mang theo lo lắng rõ ràng, “Hắc Thán không có nguy hiểm đi, các người đã chuẩn bị cỏ giải độc chưa? Chưa thì giờ có đi hái được không? Nếu không sẽ không kịp, bla bla bla bla bla...”

“Đừng nói nữa đừng nói nữa, nói đến ta choáng váng đầu rồi.” Mặc Đại Nhất ngắt lời Ngân Tiểu Tiểu, “Lão Đại sẽ không thua.”

“Làm sao người biết?”

“Ta biết!” Mặc Đại Nhất thực kiên định trả lời Ngân Tiểu Tiểu rồi quay lưng lại trộm nhẹ nhàng thở ra, dùng bảy gốc mặc thảo thì Mặc Lão Đại làm sao có thể thất bại? trong lịch sử Mặc xà bộ tộc, Mặc xà dùng nhiều mặc thảo nhất chỉ có sáu gốc cây, chỉ vậy Mặc xà kia đã làm tộc trưởng vài thập niên, cuối cùng vì cảm thấy làm tộc trưởng đủ rồi mới lui. Tư chất của Mặc Lão Đại vốn rất tốt, lại dùng bảy gốc mặc thảo, nghĩ cũng biết Mặc Lão Đại không có khả năng thua!

Đúng lúc này, trận đấu giữa Mặc Lão Đại và tộc trưởng đương nhiệm đã bắt đầu rồi.

Mặc Đại Nhất giải thích ở bên tai Ngân Tiểu Tiểu: “Bước thứ ba là người được đề cử mạnh nhất sẽ tỷ thí với tộc trưởng. Hai người sẽ tiến hành cuộc tỷ thí chân chính. Người trúng độc còn lại là thất bại.”

Trong thời gian nói mấy câu, thắng bại đã phân.

Không ngoài Mặc Đại Nhất đoán, cũng không ngoài dự đoán của toàn bộ Mặc xà ở đây, Mặc Lão Đại chấm dứt lấy được thắng lợi. Mặc Lão Đại ở bên này ngẩng cao đầu đi đến chỗ Ngân Tiểu Tiểu, bên kia có xà vội vội vàng vàng thả một gốc cỏ vào miệng tộc trưởng tiền nhiệm đã trúng độc.

Không đợi Mặc Lão Đại bò đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại đã bị Mặc Đại Mặc đột nhiên xuất hiện trước mặt mình ngăn cản.

Mặc Đại Mặc không chút biểu cảm nhìn chằm chằm Mặc Lão Đại.

Mặc Lão Đại: “... ?”

Cả người Mặc Đại Mặc run lên một cái, đầu hơi hơi rũ xuống, ánh mắt nhìn xuống đất, thấp giọng nói: “Chúc mừng người!”

Mặc Lão Đại: “... Cảm ơn.” Sau đó Mặc Lão Đại vượt qua Mặc Đại Mặc, bò rất nhanh tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu.

“Tiểu Bạch Si, bây giờ ta là tộc trưởng ! Sau này ta bảo vệ người!”

Ánh mắt Ngân Tiểu Tiểu dời khỏi người Mặc Đại Mặc, cười nói: “Vây rất tốt, sau này ta có thể đi ngang .”

“Đi ngang?” Mặc Lão Đại ngốc ra.

Ngân Tiểu Tiểu: “... Không có việc gì.”

Bên kia tộc trưởng tiền nhiệm được mang đi xuống, chúng Mặc xà đang muốn chào hỏi tộc trưởng tân nhiệm thì mẹ Mặc đột nhiên đi vào trong vòng, lớn tiếng nói: “Đại nhi tử của ta đã lấy được thân phận tộc trưởng, ta và ba ba của nó đều thật vui vẻ! Chúng ta luôn luôn vui vẻ vì có một nhi tử cường đại như vậy. Đối với Mặc Lão Đại mà nói, hôm nay là một ngày đáng giá kỷ niệm, lúc này, ta muốn tuyên bố với mọi người một tin tốt lành: chúc lát nữa, nhi tử Mặc Lão Đại của ta sẽ kết thành bạn cùng Mặc Đại Nhị!”

Chúng Mặc xà không cảm thấy ngoài ý muốn. Tuy rằng Mặc Lão Đại vừa mới trưởng thành nhưng đối với Mặc xà bộ tộc sinh sản khó khăn mà nói, vừa mới trưởng thành liền kết thành bạn lữ cũng không phải số ít. Đối với Mặc Lão Đại lập tức muốn kết thành bạn lữ, chúng Mặc xà đều cảm thấy thật vui vẻ, dù sao gien cường đại như vậy sau này sinh hạ ấu xà cũng nhất định cường đại. Từ nơi này mà nói, độc xà bộ tộc vẫn là tồn tại thực đáng yêu.

Chúng Mặc xà đang muốn chúc mừng Mặc Lão Đại, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Mặc Lão Đại liền vang lên: “Ta sẽ không kết làm bạn lữ với Mặc Đại Nhị.”

Về mặt mẹ Mặc cứng đờ, mẹ Mặc tuyên bố chuyện này trong cuộc tuyển chọn tộc trưởng là muốn gây sức ép cho Mặc Lão Đại, bây giờ chỉ cần Mặc Lão Đại thừa nhận thì sự tình từ nay về sau sẽ dễ làm. Nhưng làm mẹ Mặc không ngờ là ngay cả chút mặt mũi ấy Mặc Lão Đại cũng không cho nó.

Chúng Mặc xà ở đây đều ngẩn ra, sao lại thế này?

Lúc này một Mặc xà vọt ra khỏi đám Mặc xà đang vây xem: “Lão Đại! Người đã nói sẽ kết thành bạn lữ với ta, sao giờ người có thể đổi ý?”

Mặc Lão Đại: “...”

Ngân Tiểu Tiểu phẫn nộ nhìn Mặc Lão Đại.

Mặc Lão Đại: “Oan uổng ta! Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng nói qua!”

“Lão Đại! Làm sao người có thể như vậy!” Mặc xà lao tới kia cũng chính là Mặc Đại Nhị, ngữ khí bi thương nói, “Có phải người thích xà khác rồi hay không, nếu không vì sao người lại vứt bỏ ta!”

Mặc Lão Đại bĩu môi: “Ta nói sẽ kết thành bạn lữ với người lúc nào?”

“Mấy, mấy tháng trước!” Mặc Đại Nhị lao tới không phải chủ ý của cha Mặc mẹ Mặc, đây là do Mặc Đại Nhị tự chủ trương, đương nhiên giờ nó nghĩ đến cái gì thì nói cái đó, tất cả chỉ là nói bậy bạ.

Mặc Lão Đại giấu cột một tiếng, ngay cả Ngân Tiểu Tiểu cũng không tức giận, mấy tháng trước mình và Mặc Lão Đại đang ở dưới vực, đi lang thang quanh núi với mình, Mặc Lão Đại làm sao có thể nói chuyện kết thành bạn lữ với xà khác? Mặc xà này ngay cả lấy cớ cũng không biết!

“Mặc Đại Nhị! Người không được có ở bên ngoài làm mất mặt xà! Lập tức rút về nhà cho ta!”

Ngoài dự đoán của Ngân Tiểu Tiểu, không ngờ xà lên tiếng lại là Mặc Đại Nhất. Ngân Tiểu Tiểu biết quan hệ giữa Mặc Đại Nhất và Mặc Đại Nhị không tốt, nhưng không ngờ không tốt đến tình trạng này.

“Đại, đại ca.” Mặc Đại Nhị co rúm lại một chút, Mặc Đại Nhị thật sự sợ hãi đại ca của mình. Không biết vì sao từ nhỏ đại ca đã không thích mình, thậm chí có một lần mình không được sự cho phép của đại ca đã cầm đi con mồi đại ca bắt, đại ca còn cắn mình một ngụm! Lần đó mình ăn cỏ giải độc còn đau suốt ba ngày! Không đơn giản là Mặc Đại Nhị, ngay cả cha mẹ Mặc Đại Nhị cũng rất sợ hãi Mặc Đại Nhất.

Mặc Đại Nhất vừa nói như vậy, Mặc Đại Nhị không dám nói gì nữa. Mặc Đại Nhị trộm nhìn về phía phụ mẫu của mình, muốn cha mẹ nói giúp mình một câu, chỉ tiếc cha mẹ Mặc Đại Nhị đều thậm thụt trốn ở trong bầy rắn, rõ ràng không muốn giúp mình nói chuyện.

“Còn không trở về!” Mặc Đại Nhất lại lớn tiếng nói.

Cả người Mặc Đại Nhị lại run lên, vội vàng chui vào trong bầy rắn đi rồi.

Mặc Đại Nhất vẫn thật uy phong nha! Ngân Tiểu Tiểu suy nghĩ như vậy liền gật đầu một chút. Mặc Lão Đại không vui, dùng cái đuôi ôm lấy thân mình Ngân Tiểu Tiểu: “Ta lợi hại hơn Mặc Đại Nhất nhiều!”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Thanh âm hờn giận của mẹ Mặc lại vang lên: “Lão Đại, chó hồ nháo! Nếu Mặc Đại Nhị làm gì khiến người mất hứng, đợi về nhà rồi hãy nói sau, ngày hôm nay ở trong này hãy đồng ý chuyện đó trước.”

Mặc Lão Đại nhìn cũng không nhìn mẹ Mặc một cái, lôi kéo Ngân Tiểu Tiểu đi vào trong vòng tròn, cao giọng nói: “Từ hôm nay trở đi, ta là tộc trưởng tân nhậm của tộc xà bộ tộc, mà ngân xà Ngân Tiểu Tiểu đứng ở bên cạnh ta đây, chính là bầu bạn tương lai của ta!”

Chúng Mặc xà đưa mắt nhìn nhau, mình không nghe lầm chứ? Tộc trưởng tân nhậm chọn một ngân xà làm bạn lữ? trong lịch sử Mặc xà bộ tộc cho tới bây giờ đều không có tiền lệ này!

“Ta là tộc trưởng, Ngân Tiểu Tiểu là tộc trưởng phụ nhân, có xà nào có ý kiến sao?” Mặc Lão Đại tiếp tục nói, “Nếu có ý kiến, có thể, tỷ thí với ta một phen, nếu đả bại được ta thì vị trí tộc trưởng Mặc Lão Đại ta sẽ nhường lại!”

Được rồi, không thể không nói Mặc Lão Đại đang bố trí cạm bẫy, không có xà nào có ý kiến thì tốt nhất, nếu có xà có ý kiến, đả bại Mặc Lão Đại cũng chỉ chiếm được địa vị tộc trưởng mà không thể ngăn cản Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu kết thành bầu bạn —— dù như thế nào, Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại đã định rồi.

Nhưng đương nhiên không có xà có ý kiến, sức chiến đấu của Mặc Lão Đại chúng Mặc xà ở đây đều thấy được, vốn không có Mặc xà có thể thắng được Mặc Lão Đại, ai còn đi lên tìm mất mặt? Hơn nữa, bầu bạn tộc trưởng là ai thì có quan hệ gì với chúng nó? Tộc trưởng là Mặc Lão Đại, bầu bạn cũng là của Mặc Lão Đại, chỉ cần Mặc Lão Đại đủ mạnh là được.

Nói là nói như vậy, thật ra nguyên nhân cuối cùng chúng Mặc xà trầm mặc vẫn là vì đánh không lại Mặc Lão Đại mà thôi.

70. Chương 70

“Tốt lắm, xem ra tất cả mọi người không có ý kiến.” Mặc Lão Đại thỏa mãn gật gật đầu, sau đó cố ý ho hai tiếng.

Chúng Mặc xà rất nhanh phản ứng lại, như đã tập luyện từ trước, đồng thanh kêu lên: “Chào tộc trưởng!” Mặc Lão Đại lại ho hai tiếng.

Lập tức có Mặc xà linh hoạt cùng nhau hô: “Chào tộc trưởng phụ nhân!”

Mặc xà còn lại tĩnh ngộ, sau đó ngay lập tức người trước hô xong lại hô: “Chào tộc trưởng phụ nhân!”

Mặc Lão Đại rất thỏa mãn, đương nhiên không phải vì chúng Mặc xà hô tộc trưởng phu nhân hai lần, mà là vì chúng Mặc xà trừ đi hai chữ “Tương lai” trong “Tộc trưởng phu nhân tương lai”.

“... Vì sao ta lại là phu nhân?” Ngân Tiểu Tiểu hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không để mắt đến có hai chữ “Tương lai” hay không, làm Ngân Tiểu Tiểu để ý là vì sao lại gọi mình là phu nhân! Mình không phải nữ... Thư !

“Vậy gọi người là gì?” Mặc Lão Đại nghiêng đầu nghĩ nghĩ, Tiểu Bạch Si nói cũng đúng, dĩ vãng bầu bạn của tộc trưởng đều là giống cái, mọi người kêu phu nhân cũng rất bình thường, nhưng Tiểu Bạch Si là giống đực! Mặc dù mình không thực để ý xà khác gọi Tiểu Bạch Si là phu nhân, nhưng Tiểu Bạch Si nhìn có vẻ thực để ý !

“... Gọi ta là tộc phu, thế nào?” Tộc trưởng trượng phu, ừ ừ, không sai!

“Tộc phu? Gọi tắt của tộc trưởng phu nhân sao? Cảm thấy chẳng có gì khác cả.” Mặc Lão Đại mở miệng, kêu thiếu hai chữ chẳng lẽ là vì tiết kiệm nước miếng sao?

“...” vẻ mặt Ngân Tiểu Tiểu rơi đầy hắc tuyến, nổi giận đùng đùng nói, “Quên đi, tộc trưởng phu nhân thì tộc trưởng phu nhân! Không sao cả!”

Mặc Lão Đại uất ức , Tiểu Bạch Si làm sao thế? Chẳng lẽ mình nói không đúng sao? Nhưng là một Mặc xà bảo vệ bạn hữu, Mặc Lão Đại quyết định không tính toán với Ngân Tiểu Tiểu, cao giọng nói: “Tất cả mọi người có nghe rõ không?”

Trả lời Mặc Lão Đại là thanh âm của chúng Mặc xà: “Chào tộc phu!”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Mặc Lão Đại: “Cuộc tuyển chọn tộc trưởng ngày hôm nay kết thúc tại đây, ta sẽ không ở lại nơi Mặc xà tụ tập, có chuyện thì tìm Mặc Đại Nhất. Nếu như gặp chuyện không thể không tìm ta thì thông tri cho Mặc Đại Nhất đi tìm ta.”

Chúng Mặc xà: “...”

Nói xong, Mặc Lão Đại liền ôm lấy cái đuôi của Ngân Tiểu Tiểu đi rồi.

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu đi rồi, hoàn toàn xem nhẹ một việc, cha Mặc mẹ Mặc cùng Mặc Lão Nhị Mặc Lão Tam còn ở tại chỗ! Nhìn thần sắc bốn Mặc xà kia, xem ra không đến một khắc cuối cùng chắc chắn sẽ không bỏ qua, hơn nữa sau khi Mặc Lão Đại trở thành tộc trưởng, nếu như có thể cùng Mặc Đại Nhị ở chung một chỗ, đời sau hẳn sẽ càng ưu tú, cứ tiếp tục như vậy, vị trí tộc trưởng không phải vĩnh viễn đều thuộc về nhà mình sao? Nghĩ đến đây, cha Mặc mẹ Mặc sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội như vậy.

Xem ra, dù là xã hội loài người hay là xã hội độc xà có trí tuệ thì quyền lực luôn là thứ không thể cưỡng nổi.

Chờ cách chúng Mặc xà đủ xa, Ngân Tiểu Tiểu nhin không được lên tiếng hỏi: “Như vậy không có vấn đề gì sao? Thân là tộc trưởng, chuyện gì cũng giao cho xà khác đi làm, vậy không tốt lắm đâu.”

“Có cái gì không tốt ?” Mặc Lão Đại trả lời không chút để ý, “Có thể có chuyện gì? Ngay cả chuyện có người cướp bầu bạn cũng đi tìm tộc trưởng, nếu không thì vì sao ta chỉ sinh một trứng không phải là hai trứng cũng đến hỏi tộc trưởng, nếu không thì ấu xà nhà ta không hòa thuận, ta không biết làm sao cũng đi tìm tộc trưởng, ta không muốn bị mấy việc như thế quần lấy cả ngày!”

Ngân Tiểu Tiểu: “...” Đây! Ta nói, trong đầu các người trừ chuyện bạn hữu chỉ có chuyện sinh con thôi sao? Vì sao ba ví dụ đều là những chuyện khiến xà không thể nói gì như vậy! Chẳng lẽ độc xà bộ tộc thật sự đã sa đọa đến tình trạng như thế!

“Kế tiếp...” Mặc Lão Đại nghĩ nghĩ nói, “Tiểu Bạch Si, có phải nên đến nhà người hay không?”

Ngân Tiểu Tiểu cúi đầu tính ngày một chút: “Ừm, bây giờ cũng nên trở về thôi, thậm chí còn có chút vội.”

“Yên tâm, còn có ta đây.” Mặc Lão Đại hôn nhẹ trán Ngân Tiểu Tiểu, “Bằng tốc độ của ta, rất nhanh có thể đến nhà của người.”

Ngân Tiểu Tiểu “À” một tiếng, bản thân mình lo lắng không phải là sự kiện này được chứ! Hoàn toàn là vì ba ba a cha và các ca ca đều rất khó nhận người được không!

“Lão Đại, Lão Đại!”

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu sắp rời khỏi đã bị một thanh âm gọi lại, nghe ra rất lo lắng.

Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại nhìn lại, thì ra phía sau là Mặc Đại Nhất đang chạy tới.

Hê, Ngân Tiểu Tiểu nghĩ, tên “Lão Đại” của Mặc Lão Đại lúc này xem ra đã biến thành thật sự .

“Lão Đại, người phải đi sao?”

Mặc Lão Đại “ừ” một tiếng.

“Nhưng mà, nếu có chuyện tìm người, ta phải đi chỗ nào!” Mặc Đại Nhất vội vàng hỏi.

Ngân Tiểu Tiểu liếc nhìn Mặc Lão Đại, thì ra hơn nửa ngày Mặc Lão Đại vẫn không nói cho Mặc Đại Nhất mình đang ở chỗ nào, làm tộc trưởng thật đúng là đủ!

“Đến cấm địa tìm ta.” Mặc Lão Đại lại thêm một câu, “Ta ngụ ở sơn động mà phụ cận có cỏ ẩn xà và cỏ hôi nhan, tự người tìm đi.”

Mặc Đại Nhất gật đầu, ý bảo đã biết.

Mặc Lão Đại liếc Ngân Tiểu Tiểu một cái, Ngân Tiểu Tiểu nháy mắt hiểu ý của Mặc Lão Đại, hì hục bò lên trên lưng Mặc Lão Đại. Chờ Ngân Tiểu Tiểu nằm úp sắp ổn, Mặc Lão Đại bắt đầu đi, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nó nhìn Mặc Đại Nhất đang chuẩn bị trở về mà hô: “Đúng rồi, ta không thường thường ở nhà.”

Mặc Đại Nhất: “...”

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu không trở về nhà mà trực tiếp xuất phát đến nhà Ngân Tiểu Tiểu.

Lúc Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu đến nhà Ngân Tiểu Tiểu thì trời đã tối. Từ rất xa Ngân Tiểu Tiểu đã thấy được ánh lửa trên mảnh đất trước sơn động nhà mình.

“Không biết là ai đã trở lại.” Ngân Tiểu Tiểu lẩm bẩm nói, lại nói tiếp, một năm tụ tập một lần cũng rất tốt, không phải có câu “Khoảng cách sinh mỹ cảm” sao, ở cùng nhau thời gian lâu rất dễ sinh ra ma sát, như bây giờ thật sự không tệ.

Chờ Ngân Tiểu Tiểu đi tới mảnh đất trống thì ngoài Ngân Tiểu Tiểu dự kiến, ba ba a cha cùng năm ca ca của mình toàn bộ đều đã đến đông đủ. Nghe được tiếng rần rồ tới, chúng xà vây quanh ngọn lửa “vụt” một phát toàn bộ quay đầu.

“Cả, cả nhà khỏe!” Ngân Tiểu Tiểu cười có chút xấu hổ, tại sao mình cảm thấy ba ba a cha và năm ca ca đang cố ý chờ mình!

Chúng xà quay đầu lại tập thể coi thường Ngân Tiểu Tiểu, sôi nổi nhìn phía sau Ngân Tiểu Tiểu, sau đó đều lộ ra biểu cảm “Quả thế sao”.

Ngân Tiểu Tiểu chẳng hiểu ra làm sao quay đầu lại nhìn, phía sau mình chỉ có Mặc Lão Đại, chúng nó lộ ra diễn cảm như thế làm gì?

“Lại đây đi.” Ngân Đại Bạch trầm giọng nói.

Ngân Đại Bạch chưa nói không cho Mặc Lão Đại lại đây, vì thế Mặc Lão Đại thực thanh thần đi theo sau Ngân Tiểu Tiểu bò qua, cho dù Ngân Tiểu Tiểu dùng cái đuôi âm thầm chọc chọc nó cũng vô dụng.

“Kêu... Mặc Lão Đại đúng không.” Ngân Đại Bạch nhìn Mặc Lão Đại, “Chúng ta cũng biết .”

“Nếu như vậy, ta nghĩ các người nên yên tâm đi.”

Ngân Tiểu Tiểu: “... ?”

“Vẫn không được.” Hoa Tiểu Hoa ngắt lời Mặc Lão Đại và Ngân Đại Bạch, “Tuy Tiểu Tiểu là con trai chúng ta sủng ái nhất, cũng cho rằng nó thật ưu tú, nhưng ta và Đại Bạch không thể không thừa nhận, Tiểu Tiểu không xứng với người, cho nên xin người hãy tìm xà khác đi.”

Ngân Tiểu Tiểu: “... ? ?”

Thừa dịp Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa và Mặc Lão Đại nói chuyện, Hoa Tiểu Ngũ không dấu vết cọt tới bên người Ngân Tiểu Tiểu, cười đến đáng khinh: “Tiểu Tiểu, lúc ấy người nhất định thực uy phong có đúng không?”

“... ? ? ?” Ngân Tiểu Tiểu nổi giận, mình không dám trêu chọc ba ba a cha, chẳng lẽ ngay cả Hoa Tiểu Ngũ mình vẫn không thể bắt nạt sao, “Uy phong gì? rốt cuộc các người đang nói cái gì?”

Hoa Tiểu Ngũ sừng sốt: “Thì chuyện tuyển chọn tộc trưởng đó! Nghe nói có thiệt nhiều Mặc xà gọi người là ‘Tộc phu’, lúc ấy có phải cảm thấy rất uy phong rất thích hay không?”

Lúc này đến phiên Ngân Tiểu Tiểu sừng sốt: “Làm sao người biết chuyện tuyển chọn tộc trưởng?”

“Đương nhiên là biết!” biểu cảm trên mặt Hoa Tiểu Ngũ chính là “Chuyện lớn như vậy làm sao ta có thể không biết” nhìn Ngân Tiểu Tiểu, “Lúc ấy mỗi tộc đều phái đại biểu đi tham dự cuộc tuyển chọn tộc trưởng, chúng nó trở về nói cho chúng ta biết!”

“Đại biểu?” Ngân Tiểu Tiểu nghi ngờ nói, “Nhưng ta chỉ thấy Mặc xà, không thấy xà của các tộc khác nha!”

“Chúng nó đều ẩn nấp rồi!” về mặt Hoa Tiểu Ngũ đương nhiên, “Từng có Mặc xà cắn tổn thương xà tộc khác trong cuộc tuyển chọn tộc trưởng, vì an toàn, mỗi lần chúng nó đi tham dự cuộc tuyển chọn tộc trưởng đều trốn đi.”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Cho nên nói, cái gọi là phái đại biểu đi tham dự cuộc tuyển chọn tộc trưởng, thật ra là lừa bát quái thiêu đốt trong lòng, sợ e ngại sẽ bị Mặc xà gây thương tích cho nên đành phải trốn đi quan sát cuộc tuyển chọn tộc trưởng, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất gấp gáp trở về bày vẽ mặt kiêu ngạo nói hôm nay ở cuộc tuyển chọn tộc trưởng mình nhìn thấy đủ loại chuyện lý thú, cuối cùng là kết quả!

Bên này Ngân Tiểu Tiểu và Hoa Tiểu Ngũ nói đến vui vẻ, cuộc nói chuyện của Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa và Mặc Lão Đại bên kia cũng dần dần tiến đến kết thúc.

Ngân Đại Bạch luôn thực bình tĩnh mà thái độ của Hoa Tiểu Hoa lại rất kích động, vẫn thực kiên định không đồng ý để Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại ở chung, nhưng so với lần đầu tiên gặp mặt vẫn có tiến bộ —— ít nhất thái độ Mặc Lão Đại vẫn tốt lắm, thái độ Ngân Đại Bạch vẫn thực ôn hòa, Hoa Tiểu Hoa không có đương trường phát bạo.

“Vậy, ta và Tiểu Tiểu ra bên ngoài tìm chỗ ngụ, sáng sớm ngày mai ta sẽ dẫn Tiểu Tiểu trở về.” Nói xong Mặc Lão Đại liền quyết định cột Ngân Tiểu Tiểu vào bên cạnh mình.

“Không được!” Đề nghị này bị Hoa Tiểu Hoa bác bỏ ngay, sắc mặt Hoa Tiểu Hoa rất khó coi, muốn làm trò gì, trước mặt mình muốn bắt cóc con mình đi sao, không có cửa đâu!

Ngân Đại Bạch đột nhiên mở miệng: “Không cần tìm chỗ khác, cứ ngụ ở trong sơn động đi.”

Hoa Tiểu Hoa không thể tin mà nhìn Ngân Đại Bạch, vừa muốn nói gì đã bị một cái liếc mắt của Ngân Đại Bạch ngăn chặn.

Mặc Lão Đại đương nhiên cầu còn không được, ôm lấy cái đuôi Ngân Tiểu Tiểu, vui vui vẻ vẻ vào sơn động, đi tìm chỗ thoải mái nhất trong sơn động để qua đêm .

“... Thật đúng là không khách khí!” khoe miệng Hoa Tiểu Hoa co giật .

Năm ca ca của Ngân Tiểu Tiểu nhìn nhau, vẫy vẫy cái đuôi, cũng theo thứ tự đi vào sơn động.

Bên ngoài sơn động chỉ còn lại Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa, Ngân Đại Bạch chậm rãi mở miệng: “Tiểu Hoa, Tiểu Tiểu còn mười tám năm nữa mới trưởng thành, sau khi trưởng thành mới cử hành nghi thức bầu bạn được. Nếu mười tám năm sau Mặc Lão Đại và Tiểu Tiểu tách ra thì đương nhiên không thể tốt hơn

rồi, nếu mười tám năm sau hai chúng nó vẫn cùng nhau...” Ngân Đại Bạch dừng một chút, “Cũng đủ thuyết minh Mặc Lão Đại thật tâm với Tiểu Tiểu nhà chúng ta, chúng ta cũng không có lập trường gì để phản đối.”

Hoa Tiểu Hoa ngây ngốc một chút, lâm vào trầm tư.

Đêm, càng lúc càng khuya. Trong sơn động toàn bộ xà đều tiến vào mộng đẹp.

Ngân Tiểu Tiểu đang ngủ mơ hồ đột nhiên bị đánh thức, hai mắt nhìn đăm đăm vào một mảnh hắc ám trước mặt, Mặc Lão Đại hình như nhận ra, cũng từ giấc ngủ mơ màng tỉnh lại: “Làm sao vậy?”

Hai mắt Ngân Tiểu Tiểu nhìn đăm đăm thì thào một câu: “Xà cục cưng nhà A Lục hẳn là đã sinh ra rồi.” Sau đó gục đầu, lại chìm vào trong giấc ngủ.

Mặc Lão Đại: “...”

71. Chương 71

Ngày hôm sau, chúng xà lần lượt rời giường.

Dưới sự ám chỉ uy bức lợi dụ của Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại không tình nguyện đi bắt đồ ăn cho toàn bộ xà.

“Lần này trở về, tại sao Tứ ca không mang theo Lam Tam Tam?” Ngân Tiểu Tiểu bò đến trước mặt Ngân Tiểu Tứ, cười nịnh hót.

Ngân Tiểu Tứ nhìn không chớp mắt: “Lam Tam Tam về nhà của nó, Lam thúc và Hồng thúc đã trở lại.”

“Vậy sao, thì ra là thế!” Ngân Tiểu Tiểu dùng sức gật đầu.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, Ngũ Ca của người cũng có bầu bạn tương lai đó!” Hoa Tiểu Ngũ làm sao cũng phải chọc vào cuộc hội thoại của Ngân Tiểu Tiểu và Ngân Tiểu Tứ.

“Vậy sao, là ai.” Ngân Tiểu Tiểu hữu khí vô lực hỏi, lúc nào Hoa Tiểu Ngũ cũng có thể quấy rối, không phát hiện mình đang chấp nối tình cảm với Tứ ca sao, nếu thuyết phục được Tứ ca giúp mình, ít nhất bốn ca ca còn lại sẽ không phản đối mình!

“Là một giống cái tiểu hồng xà đó!” Hoa Tiểu Ngũ vỗ bụng một cái, nói rất lớn tiếng, thực kiêu ngạo.

“À, giống cái tiểu hồng xà sao, không tồi không tồi!” Ngân Tiểu Tiểu lặp lại rồi gật đầu, đi về phía Ngân Tiểu Tứ vừa mới rời khỏi.

“Tiểu Tiểu người đừng đi!” Hoa Tiểu Ngũ kéo cái đuôi Ngân Tiểu Tiểu lại, ngữ khí ai oán, “Tiểu Tiểu, người nhần tâm vứt bỏ Ngũ Ca của người như vậy sao? Chẳng lẽ một năm này người không nhớ nhưng ta một chút nào sao?”

“Nhần tâm! Không có nhớ nhưng!” Ngân Tiểu Tiểu không chút do dự trả lời, sau đó tránh ra trời buộc của Hoa Tiểu Ngũ, rời đi... Không tránh ra được.

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

“Phanh ——”

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, cảm giác có nặng vật rơi xuống đất.

Xà ở đây đều nhìn về phía phát ra thanh âm, thì ra là Mặc Lão Đại đã trở về, mang theo một con ... Sư tử.

Trừ Ngân Tiểu Tiểu, ngân xà cùng hoa xà ở đây đều có vẻ mặt quái dị, một con sư tử lớn như vậy làm sao ăn được? Cho ai ăn? Ai có thể ăn?

Ngân Tiểu Tiểu nhân lúc Hoa Tiểu Ngũ sợ hãi cảm thán mà tránh thoát khỏi cái đuôi của Hoa Tiểu Ngũ, chạy về phía Mặc Lão Đại: “Hắc Thán, một con sư tử như vậy xem ra đủ ăn, ta còn đang lo lắng nếu người bắt nhiều con mới thì làm sao mang về được đây!”

Mặc Lão Đại “Ừ” một tiếng, bắt đầu lợi dụng hàm răng của mình cắn xé thân thể sư tử, chỉ một lát, sư tử đã cắn cứ theo hình thể chúng xà ở đây mà phân ra tám phần lớn nhỏ —— Mặc Lão Đại đã ăn rồi.

Mặc Lão Đại cắn một phần trong tám phần bắt đầu đi nhóm lửa nướng thịt cho Ngân Tiểu Tiểu.

“Oa! lần đầu tiên ta ăn thịt sư tử đó!” Ngân Tiểu Tiểu hưng phấn vây quanh Mặc Lão Đại, “Thật không biết thịt sư tử có vị thế nào!”

Những xà khác không khách khí tha thịt sư tử đi rồi, ta nói, chúng nó cũng chưa từng ném qua thịt sư tử đâu! Đối với hành động phân thân sư tử của Mặc Lão Đại, những xà khác vốn không quá mức để ý, dù sao ở cùng với Ngân Tiểu Tiểu không bình thường, Mặc Lão Đại có tiếp tục bình thường thì cuối cùng cũng sẽ trở nên không bình thường, người xem, nhìn vào điểm phân thân này là biết.

Dùng cơm xong, Ngân Tiểu Tiểu ném một câu “Ta đi nhà A Lục ” liền mang theo Mặc Lão Đại đi rồi.

Lúc cách nhà A Lục rất gần, Ngân Tiểu Tiểu chợt nghe thấy có xà đang nói chuyện, hơn nữa không chỉ có hai xà, nói như vậy chúng ấu xà nhất định đã nở! Nghĩ đến đây, Ngân Tiểu Tiểu lập tức nhanh chóng bước đến.

Ngân Tiểu Tiểu bò ra bụi cỏ tiến vào mảnh đất trước nhà Lục Tiểu Hoàng, liếc mắt một cái liền thấy được năm ấu xà trên mảnh đất trống, oa! Thật sự là mini, thật sự là đáng yêu muốn chết nha! ánh mắt Ngân Tiểu Tiểu đều biến thành hình trái tim, càng đi nhanh về phía ấu xà.

Nhưng mới vọt tới một nửa đã bị Lục Tiểu Hoàng ngăn cản.

“Ngân! Tiểu! Tiểu! Người còn dám đến! Người nói, người đã hứa với ta cái gì!”

“Hả?” Ngân Tiểu Tiểu đầu đầu , lúc trước Mặc Lão Đại ở dưới vực không biết đi làm cái gì, mình ở trong sơn động vốn quên chuyện ấu xà nhà Lục Tiểu Hoàng Hắc A Ban sắp sinh ra không còn một mảnh, hơn nữa, lúc trước nếu mình nghĩ tới cũng không thể rời sơn động tự mình đi tìm Lục Tiểu Hoàng Hắc A Ban—— riêng bước qua cửa của chúng dị xà đã là trở ngại được chứ!

“Ta sai lầm rồi.” Ngân Tiểu Tiểu ngoan ngoãn nhận sai, “Ta không nên không đến xem ấu xà của người sinh ra ! Ta thật xin lỗi ! A Lục người mau cho ta xem chúng ấu xà đi!”

Lục Tiểu Hoàng còn muốn ngăn cản đã bị Hắc A Ban giật lại, sau đó Ngân Tiểu Tiểu mới mặc kệ chuyện gì xảy ra, lướt đến chỗ chúng ấu xà.

Hắc A Ban nhìn Ngân Tiểu Tiểu vọt tới trước mặt các con mình, quay đầu lại nhìn về phía Mặc Lão Đại thấp giọng hô lên “Tộc trưởng”, Hắc A Ban đẩy Lục Tiểu Hoàng, Lục Tiểu Hoàng nhăn nhó hai cái, cũng kêu một tiếng “Tộc trưởng” .

Mặc Lão Đại gật đầu, tâm tình khi nhìn thấy Hắc Xà trước mặt cũng không có không vừa mắt như lúc đầu. Gần nhất Mặc Lão Đại có thể xem là đường làm quan rộng mở, có được vị trí tộc trưởng một cách thoải mái, thái độ ba ba a cha của Tiểu Bạch Si đối với mình cũng dịu đi, tâm tình Mặc Lão Đại đương nhiên rất tốt.

Ánh mắt Mặc Lão Đại luôn luôn đi theo Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại không nói chuyện, Hắc A Ban và Lục Tiểu Hoàng cũng không có tự tìm mất mặt mà mở miệng, tuy rằng Mặc xà trước mặt là bầu bạn tương lai của bạn tốt nhà mình, nhưng Mặc xà này lại là tộc trưởng nha! Tộc trưởng, biết cái gì gọi là tộc trưởng không! Mình mà thấy nó vốn hận không thể chui xuống đất xem như mình chưa từng sinh ra làm xà được chứ! Đương nhiên chỉ đối với mình Hắc Xà mà thôi, thật ra với cái tộc xà bộ tộc khác mà nói – cũng như vậy.

Mặc Lão Đại ở bên này trầm mặc nửa ngày rốt cục mở miệng nói một câu nói: “Con của các người... thật nhiều.”

Hắc A Ban cùng Lục Tiểu Hoàng: “...”

Khẩu khí của Mặc Lão Đại bao hàm hàm mộ, năm ấu xà đó, ai, sau này con của mình và Ngân Tiểu Tiểu nếu cũng nhiều như vậy thì thật tốt! (Tác giả: yên tâm, ngộ sẽ thỏa mãn nguyện vọng của người ~)

Tầm mắt chuyển tới người Ngân Tiểu Tiểu.

“Hi! Chào chúng ấu xà!” Ngân Tiểu Tiểu cười híp mắt, rất nhiệt tình bắt chuyện với chúng ấu xà.

Chúng ấu xà cùng lui về sau mấy bước, giữ một khoảng cách với Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu: “... !” Mình đáng sợ như vậy sao! Vì sao phải giữ khoảng cách với mình!

“Người là ai?” Một giọng nói đầy mùi sữa từ miệng một ấu xà truyền đến, Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu cười ngây ngô, nha, trời ạ! Quả nhiên không hổ là con của Hắc A Ban! Vừa mới bao nhiêu nha, giọng nói đã mê người như Hắc A Ban rồi!

“Ta là cha nuôi của các người! Đến, kêu một tiếng cha nuôi nghe chút coi!”

Chúng ấu xà mơ hồ nhìn nhau, cha nuôi? Cha nuôi là cái gì?

“Ngân Tiểu Tiểu người muốn làm gì?” Lục Tiểu Hoàng xông lại, “Ta mới là cha của bọn nó! Người tới làm náo loạn cái gì!”

“...” Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu nhiệt tâm giải thích cho Lục Tiểu Hoàng, “Ta nói cha nuôi không phải là cha! Ủm, ta và người quan hệ tốt như vậy, ấu xà của người nhận ta làm cha nuôi, như vậy ta sẽ đối tốt với con của người lắm lắm, sẽ xem con của người như con của ta, như vậy con của người không phải có ba người thương yêu sao! Có phải rất tốt hay không?”

Phải không? Lục Tiểu Hoàng nghi ngờ nhìn Ngân Tiểu Tiểu, Hắc A Ban ở phía sau ho hai tiếng, Lục Tiểu Hoàng không tình nguyện nói: “Được rồi được rồi, bọn nhỏ, sau này ngân xà Ngân Tiểu Tiểu là cha nuôi của các người!”

Chiếm được sự khẳng định của cha mình, bọn nhỏ liền yên tâm, mở miệng ngọt ngào kêu một tiếng “Cha nuôi!”

Tuy rằng bọn nhỏ không quá rõ ý của từ cha nuôi, nhưng chúng ấu xà nghe rõ “Ta sẽ đối tốt với con của người lắm lắm”, cho nên vẫn rất vui vẻ kiếm thêm một người cha nuôi.

Ngân Tiểu Tiểu nghe năm ấu xà gọi mình là cha nuôi, ngây ngô nở nụ cười, đột nhiên nghĩ tới điều gì, liền trở lại kéo Mặc Lão Đại đến, cười híp mắt nói với chúng ấu xà: “Đến, đây là ba nuôi của các người! Kêu một tiếng xem!”

Chúng ấu xà sững sốt, lập tức lại ngọt ngào kêu lên: “Ba nuôi!”

Mặc Lão Đại, Hắc A Ban, Lục Tiểu Hoàng: “...”

Ngân Tiểu Tiểu: “A Lục, chúng ấu xà tên là gì?”

Lục Tiểu Hoàng lần lượt chỉ: “Lão Đại kêu Lục Đại Hắc, lão Nhị Lục Nhị Hắc, lão Tam Lục Tam Hắc, lão Tứ Lục Tứ Hắc, cùng lão Ngũ... Hắc Tiểu Lục.”

Lục Tiểu Hoàng và Hắc A Ban có tổng cộng năm ấu xà, bốn đứa đầu đều là lục xà bình thường, chỉ có xà thứ năm là một Hắc Xà, màu đen lam nền, lấm tấm chấm xanh biếc.

Ngân Tiểu Tiểu nháy mắt liền hiểu rõ vì sao lúc này Lục Tiểu Hoàng nói đến Hắc Tiểu Lục thì tạm dừng một chút, bên trong còn bao hàm lo lắng, không khỏi an ủi: “Không có vấn đề gì, ít nhất còn có chúng ta!”

“Ừ.” Lục Tiểu Hoàng gật gật đầu, “Ngân Tiểu Nhất rãnh rồi hay tới đây, ta nhìn ra Ngân Đại Nhất thật thích tiểu Lục.”

“Vậy là tốt rồi.” Ngân Tiểu Tiểu nói, “Ta cũng thực thích thực thích, sẽ đối với nó tốt lắm tốt lắm !”

Ở lại nhà Lục Tiểu Hoàng một lát, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại lại trở về nhà Ngân Tiểu Tiểu .

Một nhà Ngân Tiểu Tiểu đều ở, hơn nữa còn đang phơi nắng ở trên mảnh đất trống, ngủ ngủ. Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy không thú vị, lại lôi kéo Mặc Lão Đại đi ngâm nước, trong lúc đó còn để Mặc Lão Đại đi tìm mật.

“Lần này không ngon như lần đó người tìm về!” Ngân Tiểu Tiểu vừa ăn vừa xoi mói.

“Gần bên này ta không tìm được loại ong mật đó, đợi tìm được rồi nhất định đem về cho người ăn được không?” Mặc Lão Đại an ủi Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu không tình nguyện gật gật đầu.

Cả nhà Ngân Tiểu Tiểu tụ tập vài ngày đều lần lượt rời khỏi.

Trước khi Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đi, Ngân Đại Bạch gọi Mặc Lão Đại vào nói một lát mới cho Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu rời đi.

Trên đường về nhà, Ngân Tiểu Tiểu tò mò hỏi Mặc Lão Đại: “Hắc Thán, ba ta nói với người cái gì vậy?”

Mặc Lão Đại cười cười, không nói gì.

Chậm rì rì trở về nhà đã là nửa tháng sau .

Ngoài Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại dự kiến, vừa mới về đến nhà liền phát hiện Mặc Đại Nhất đã đợi ở bên ngoài sơn động, hơn nữa nhìn bộ dáng đã đợi được một đoạn thời gian, có vẻ thực sốt ruột.

Thấy Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu trở về, hai mắt Mặc Đại Nhất tỏa sáng, vội đón chào: “Lão Đại, có Mặc xà ở bên ngoài du dương trở về nói, gần kết giới dãy núi có trạng huống dị thường xảy ra.”

Đàm: Những chương tiếp theo là bắt đầu cuộc giao phong giữa con người và xà tộc – trộm mộ và thủ hộ mộ nha!

72. Chương 72

Hoa Quốc, là một quốc gia duy nhất trong tứ đại văn minh cổ xưa có lịch sử chưa từng bị gián đoạn, chính vì có lịch sử thâm hậu mà so với những dân tộc khác quốc gia này càng có sự ưu việt hơn, mà tất cả điều này sau khi chiến tranh nổ ra vào năm 1840 đã lặng lẽ xảy ra thay đổi.

Người cầm quyền vì tư lợi mà bán đứng quốc gia để đổi lấy sự thống trị, có áp bách sẽ có phản kháng, càng ngày càng nhiều cuộc khởi nghĩa bùng nổ trên lãnh thổ Hoa Quốc.

Một nhóm người lựa chọn khởi nghĩa vũ trang để Hoa Quốc có một ngày mai tươi sáng tự do, mà đại đa số người không có can đảm đó lại đứng trước chiến tuyến của người thống trị, hai phe chỉ có thể có một phe sẽ sống sót. Nhưng thời đại đó ngay cả sống cũng là chuyện gian nan, có lẽ có thể nói ngay cả muốn sống cũng cần dũng khí. Mặc dù như thế, sống sót vẫn như cũ là mục tiêu của đại đa số người.

Nhưng ngày tự do không có dễ dàng dành được như trong tưởng tượng, một thể hệ, tóc hai đời người đều thành màu trắng, ánh sáng tự do vẫn như trước không chiếu rọi trên mảnh đất Hoa Quốc, vô số người hi vọng lại nguyền rủa tuyệt vọng, lúc xuống mồ hai mắt đều mở thật to, oán hận và bị phẫn.

Tại thời đại này, một tập tục đào trộm mộ lặng lẽ xuất hiện. Người tay trắng rất dễ bị quá hoá liễu. Tuy nói ở Hoa Quốc, trộm mộ là một việc tổn hại âm đức, nhưng khi con người lâm vào tuyệt cảnh, sắp chết rồi thì còn quan tâm nhiều như vậy làm gì?

Thật ra trộm mộ cũng không phải mới xuất hiện vào thời đó, ở trong lịch sử Hoa Quốc, trộm mộ cũng là một chuyện nhìn mãi thì quen mắt. Vậy tại sao phải nói từ thời này, đó là vì bắt đầu từ nơi này mới có thể nói đến chuyện xưa của chúng ta.

Vừa mới đầu, người trộm mộ chỉ vì sinh tồn mà đi trộm mộ, có thể sinh tồn đã thỏa mãn. Dần dần, trộm mộ lại xuất hiện biến chất, người theo đuổi cũng không chỉ để thỏa mãn sinh tồn. Lòng tham của con người là vô đáy, lúc ăn no mặc ấm rồi thì muốn dư giả, dư giả rồi lại muốn càng nhiều, giường cao giường mềm, nhà cao cửa rộng, có nô bộc sử dụng, có người để sai vặt. Lúc này, bọn họ muốn trộm càng nhiều mộ, muốn trộm mộ càng nhiều kho báu.

Đến thế kỷ hai mươi, cách mạng nổ ra trên lãnh thổ Hoa Quốc vẫn hừng hực khí thế như trước, hoạt động trộm mộ cũng càng ngày càng nhiều. Như vậy lại qua vài năm, một tin tức không biết từ nơi nào truyền tới làm toàn bộ giới trộm mộ điên cuồng.

Tin tức nói như thế : ở trên lãnh thổ Hoa Quốc có che giấu một ngôi mộ cổ lớn, vàng bạc châu báu trong mộ chất thành núi, ngọc thạch điêu khắc thành đôi, được đến vật trong miệng mộ chủ thì có thể Trường Sinh.

Tin tức thật không hoàn chỉnh, thậm chí không trọn vẹn làm toàn bộ giới trộm mộ cảm thấy đau đầu, nhưng lại không có người nào quên và buông tha. Nếu như nói vàng bạc châu báu không thể đả động những ông trùm trộm mộ đã có vô số của cải, hai chữ Trường Sinh lại có thể làm bọn họ lâm vào điên cuồng. Cho dù bọn họ không biết cái gọi là đại cổ mộ thời Chu ở nơi nào, thậm chí phương vị cũng mơ hồ không rõ ràng nhưng vẫn không thể khiến bọn họ buông tha việc tìm kiếm, nhất thời, giới trộm mộ Hoa Quốc trở nên vô cùng sinh động.

Chỉ tiếc, tìm kiếm vài năm vẫn không có tin tức đại cổ mộ thời Chu như trước, đại đa số người trộm mộ đều hết hi vọng, nhưng số ít người trộm mộ còn không chịu buông tha. Tiếp qua vài năm, có rất ít người nhắc lại tin tức này.

Nhoáng một cái lại vài thập niên.

Tin tức này lại xuất hiện, sau khi Tân Hoa Quốc thành lập, khi đó là niên đại sáu bảy mươi thế kỷ 20, tin tức là do một người trộm mộ truyền ra, vị trí đại cổ mộ ở phía tây bắc Tân Hoa Quốc. Giới trộm mộ lại điên cuồng một lần nữa, không hẹn mà đều hợp thành mấy chục đội trộm mộ lớn nhỏ đến tây bắc Tân Hoa Quốc tiến hành điều tra.

Có cụ thể phương vị, xác suất tìm được đại cổ mộ đã được phóng đại vô hạn, sau nhiều khó khăn, rốt cục có mấy đội trộm mộ tìm được đại cổ mộ trong truyền thuyết. Mấy đội trộm mộ này rất có ăn ý, hẹn thời gian và địa điểm cùng đi trộm mộ rồi tự tán đi. Tiếp tục phát ra vài tin tức sai lầm lừa đi những đội trộm mộ còn lại. Đồ trong mộ chủ là có hạn, nhân số càng ít thì lấy được càng nhiều, mỗi người đều biết rõ điểm này bởi vậy làm như thế cũng có thể lý giải .

Sau khi mọi việc đều kết thúc, mấy đội trộm lại khẩn trương kích động thật cẩn thận và kiêng kỵ nhau cùng tiến vào đại cổ mộ thời Chu trong truyền thuyết.

Sau đó xảy ra chuyện gì sẽ không tiếp tục nói tỉ mỉ, chúng ta chỉ cần biết rằng, mấy đội trộm mộ này tổng cộng có mấy chục người nhưng chỉ có một người trốn thoát, mà người này lại biến thành kẻ điên, miệng cứ kêu “Rắn! Rất nhiều rắn! Rất nhiều rắn!”

Từ đó về sau, lại có mấy đội trộm mộ tiến vào, chỉ tiếc không có một người còn sống, chậm rãi không còn kẻ trộm mộ nào không muốn sống mà tiến vào ngôi mộ này, mà đại cổ mộ thời Chu cũng bị giới trộm mộ xưng là “Xà mộ” .

“Tôi nói, việc này có thể là sự thật, nhưng chắc chắn đã bị phóng đại không chỉ mấy lần.” Chu Phong giễu cợt một tiếng, không cho là đúng.

Phùng Uyên đẩy kính mắt trên sống mũi, mỉm cười: “Anh quan tâm nó là thật hay giả vẫn là phóng đại làm gì, chỉ một câu, có đi hay không đi.”

“Điều này...” Chu Phong do dự một chút, “Để tôi suy nghĩ một chút. Cậu biết đấy, tôi mới từ một đại cổ mộ trở về, thứ trong tay còn chưa kiếm kê hết đâu, cũng không sốt ruột đi đến đại cổ mộ khác.”

“Vậy cũng tốt.” Phùng Uyên đứng lên, “Anh cứ suy nghĩ kỹ đi. Một tháng sau chúng tôi sẽ ở tập hợp ở ga Thiểm Tây, nếu anh quyết định đi thì cứ đến đó tìm tôi.”

Chu Phong gật gật đầu.

Phùng Uyên lại đẩy kính mắt: “Chu Phong, anh phải hiểu rõ một điều, lần này đến đại cổ mộ cũng không nhiều người, nếu anh không đi thì sau này hối hận cũng không kịp .”

Chu Phong nhìn xuyên qua cửa sổ quán trà thấy Phùng Uyên lên một chiếc xe tư nhân màu đen, lâm vào trầm tư, “Xà mộ” trong giới trộm mộ là một bí mật công khai, nhưng các lão già lại kiêng kỵ, thời đó thủ hạ cũng như đồ tử đồ tôn đều bị giáo huấn nghiêm khắc, muốn đi xà mộ là điều trăm triệu không được phép. Cho nên dù người trẻ tuổi ở giới trộm mộ một đời sau có tiếp tục trông mà thèm cũng không thể không buông tha tâm tư đi đào trộm xà mộ.

Mà Chu Phong, tuy rằng biết về “Xà mộ” cũng không tính là nhiều, nhưng so với “Xà mộ” vô cùng kì diệu mà ngoại giới đồn đãi thì Chu Phong vẫn biết một số tình hình cụ thể tỉ mỉ hơn. Phía trước đã đề cập đến, mấy đội trộm mộ tiến vào xà mộ cuối cùng chỉ có một người điên trốn thoát, người điên đó chính là người họ Chu, sau này bị người nhà họ Chu mang về gia tộc tỉ mỉ chăm sóc, hy vọng một ngày nào đó có thể biết được tình hình cụ thể tỉ mỉ hơn về “Xà mộ” từ miệng người này, lại nói, người nhà họ Chu thật đúng là biết một ít những điều khác, nói ví dụ như “Rất nhiều rắn” trong miệng người này đều là độc xà mang kịch độc, chỉ cần bị cắn một ngụm lập tức sẽ mất mạng, tiếp tục như thật ra sau khi bọn họ đi vào chưa đến được chủ mộ thì đã chết hầu như không còn ai.

Nhưng điều này đối với Chu Phong mà nói không phải là nguyên nhân chính khiến Chu Phong thoái thác, theo Chu Phong thấy những điều đó không tính là cái gì, ừ, những độc xà kia quả thật có kịch độc, nhưng nếu mặc vào quần áo công nghệ cao vào thì ngay cả quần áo độc xà cũng cắn không phá thì chất độc còn có gì đáng sợ? Chân chính làm Chu Phong kiêng kị là những lời cha của Chu Phong đã nói: “Chu Phong, con phải nhớ kỹ, sau này ngàn vạn lần không được đi xà mộ!” Khi đó Chu Phong còn nhỏ không hiểu vì sao cha mình lại sợ hãi hơn bất cứ người nào trong gia tộc khi nhắc tới xà mộ như vậy, Chu Phong hỏi nghi ngờ của mình ra, cha Chu Phong nói, thì ra còn có một đoạn chuyện cũ như vậy:

Lúc người điên kia bị người nhà họ Chu mang về gia tộc thì cha Chu Phong chỉ có mười một mười hai tuổi, đúng là tuổi ham chơi nhất. Vào một buổi tối, cha Chu Phong trộm chạy vào nơi bỏ tù người điên kia. Khi đó cha Chu Phong cũng không quá hiểu từ “Điên” có nghĩa gì, chỉ biết sau khi chú út của mình trở về, người trong nhà không muốn mình gặp chú ấy nữa, chú út dĩ vãng luôn yêu thương mình không còn đến thăm mình. Cha Chu Phong gặp được chú của mình thì rất vui vẻ, nhưng cha Chu Phong cũng nhìn ra chú mình không thích hợp. Khi đó, chú út nắm chặt lấy vai cha Chu Phong, đôi mắt mở thật to, miệng còn lớn tiếng nói “Bọn rắn đó đều là yêu quái! Yêu quái! Chúng nó biết chúng ta muốn trộm mộ! Chúng nó có thể nghe hiểu lời chúng ta nói! Chúng nó còn nói chuyện! Còn nói chuyện!”

Sau đó cha Chu Phong tiếp tục lớn hơn một chút, tiếp xúc đến “việc làm ăn” trong nhà, hiểu rõ lời chú út nói là có ý gì, mới biết được “Xà mộ” đến tột cùng đáng sợ tới cỡ nào! Cũng mới kiêng kị “Xà mộ” như vậy.

“Rắn biết nói chuyện?” Chu Phong cười một tiếng, “Ai tin!” Ném tiền trà lên bàn, Chu Phong rời khỏi quán trà.

Sau khi Chu Phong rời khỏi, cửa phòng cách vách bị đẩy ra, một người đàn ông trẻ tuổi dáng người cao ngất, toàn thân mặc quần áo màu đen đứng cạnh cửa nhìn bóng lưng Chu Phong mà nghiêng đầu: “Thì ra đã biết nói chuyện rồi sao?”

Một tháng lúc sau, nhà ga Thiểm Tây.

Phùng Uyên nhìn Chu Phong đứng trước mặt mình, nở nụ cười: “Xem ra anh đã suy nghĩ vô cùng rõ ràng.”

Chu Phong cũng cười nói: “Chuyện thú vị như vậy tôi không thể bỏ qua.”

Phùng Uyên gật gật đầu: “Tính cả anh thì đội của chúng ta có mười hai người. Đi đông thì mục tiêu quá lớn, chúng tôi đã hẹn gặp ở A Khắc Tô vùng Tân Cương. Xuất phát từ Du Lâm ngoài tôi và anh, còn có người khởi xướng đi lần này.” Nói tới đây, Phùng Uyên ngược cầm chỉ một phương hướng, “Đó, hẳn ta đến đây.”

Chu Phong nhìn theo hướng Phùng Uyên chỉ, ngoài Chu Phong dự kiến, người khởi xướng lần này nhìn tương đối trẻ, chỉ thấy người nọ cao ngất, gầy lại không yếu, thân thể đó làm cho người ta có cảm giác tràn ngập sức bật cùng lực lượng cường đại. Khuôn mặt người nọ không chút biểu cảm, còn mang theo khí chất cao quý không thể nói rõ. Trong nhất thời, Chu Phong lại nhìn ngây người. Người nọ dường như cảm nhận được ánh mắt “Nhiệt liệt” của Chu Phong, quay mạnh lại hướng Chu Phong, ánh mắt lợi hại làm cả người Chu Phong đều phát lạnh, Chu Phong vội cúi đầu.

Chỉ vài giây đồng hồ sau, người nọ đi tới trước mặt Phùng Uyên cùng Chu Phong.

“Đến đây, Chu Phong, tôi giới thiệu cho anh, vị này là gia chủ đương nhiệm nhà họ Tề Tề Chiêu, rất nổi danh trong giới trộm mộ.”

Chu Phong lại cả kinh, thì ra đây chính là người được vinh danh là kẻ đứng đầu giới trộm mộ – Tề Chiêu sao?

Tề Chiêu khẽ gật đầu với Chu Phong, cũng không tỏ vẻ không vui vì vừa rồi bị Chu Phong nhìn chằm chằm, chỉ nói : “Nếu người đã đến đủ, chúng ta lên đường thôi.”

Tân Cương nằm ở tây bắc Tân Hoa Quốc, sa mạc lớn nhất Tân Hoa Quốc đúng là ở Tân Cương, mà “Xà mộ”, theo như người biết chuyện thì nằm ở ngay trung tâm sa mạc, hơn nữa vào ngày mười lăm âm lịch mỗi tháng nó mới xuất hiện trong sa mạc.

Kinh tế ở khu Tân Cương rất lạc hậu, giao thông không phát đạt, chờ đoàn người Chu Phong tới A Khắc Tô vùng Tân Cương đã là chuyện hơn mười ngày sau. Lúc ba người Chu Phong đến, chín người còn lại đã đến A Khắc Tô. Chu Phong phát hiện, trừ đội của bọn họ còn có những đội trộm mộ khác.

“Còn có đội trộm mộ khác muốn vào xà mộ sao?” Chu Phong thấp giọng hỏi Phùng Uyên.

“Lúc trước gia chủ nhà họ Lưu và nhà họ Vương lần lượt qua đời, không còn ai cản thế hệ sau muốn đi xà mộ, nên đều đến giúp vui.” về mặt Phùng Uyên khinh thường, “Đều là người trẻ tuổi bồng bột, thật đúng là không nghe lời khuyên bảo.”

Chu Phong quái dị nhìn mắt Phùng Uyên, nói những ngừng người kia trẻ tuổi, chẳng lẽ bọn họ không phải sao? Cách nói này thật đúng là có chút quái dị. Chu Phong theo bản năng nhìn về phía Tề Chiêu, chỉ thấy Tề Chiêu nhìn về phía sa mạc với ánh mắt thật nóng bỏng, mơ hồ như đang chờ mong cùng vội vàng. Chợt, Tề Chiêu nhìn Chu Phong, Chu Phong giật mình vội dời ánh mắt.

Chu Phong bỗng nhiên hơi lo lắng, hần lựa chọn đi theo Phùng Uyên tới “Xà mộ”, đến tột cùng là đúng hay sai ?

Bên kia Tề Chiêu đã đi tới, trầm giọng nói: “Còn nửa tháng mới tới mười lăm, thời gian của chúng ta thực gấp gáp. Sáng mai, chúng ta phải xuất phát vào sa mạc. Phùng Uyên, đã liên hệ người dẫn đường chưa?”

“Đã liên hệ tốt.” Phùng Uyên gật gật đầu, “Là một người đàn ông trung niên người địa phương, rất quen thuộc sa mạc.”

Tề Chiêu gật gật đầu ý bảo mình đã biết : “Như vậy.” Tề Chiêu nhìn người chung quanh một vòng, “Khuya hôm nay mọi người nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai xuất phát.”

Mọi người đáp ứng, lúc sau liền tản ra chung quanh đều tự chuẩn bị.

Người có ý nghĩ như Tề Chiêu cũng không phải số ít, ngày hôm sau trời mới vừa tờ mờ sáng, mấy đội trộm mộ vừa đuổi tới A Khắc Tô cũng chờ xuất phát, các đội trộm mộ đều tương đối giữ khoảng cách, ngay cả khi cùng đồng hành cũng kiêng kị, nhưng trước mắt là phải tiến vào cổ mộ, giờ phút này còn chưa thể động binh thương.

Bất luận là xuân hạ thu đông, thời tiết ở sa mạc luôn làm cho người ta nhịn không được mà oán hận, càng khỏi nói mấy đội trộm mộ đều lựa chọn tiến sa mạc vào mùa hạ. Trong sa mạc trải qua đủ loại khổ cực không thể miêu tả, cuối cùng toàn bộ người trộm mộ đều an toàn tới nơi mình muốn tới, tính cả đội của Chu Phong thì tổng cộng có tám đội trộm mộ.

Không biết có phải là lỗi giác của Chu Phong hay không, mỗi khi ánh mắt Tề Chiêu dừng ở trên người đội trộm mộ khác, Chu Phong đều có cảm giác Tề Chiêu đang nhìn một đồng người chết, đúng vậy, giống như đang nhìn xác chết, điều này khiến Chu Phong không rét mà run.

Đến ngày mười bốn âm lịch.

Sa mạc thật đáng sợ, đồng thời cũng im lặng. Trong không khí chỉ có những cơn gió nóng rực thổi qua, người đến trộm mộ nóng đến ngay cả nói cũng không muốn nhiều lời một câu.

Tổ chất thân thể đoàn người Chu Phong vốn không tệ lắm, người trẻ tuổi chiếm đa số. Chu Phong cũng biết mấy người trong đó nhưng đều không quen thuộc, ngày thường gặp mặt cũng chỉ chào hỏi một tiếng, so ra thì tương đối quen thuộc với Phùng Uyên.

“Sau khi tiến vào xà mộ nhất định phải theo sát Tề Chiêu.” Chu Phong đang ngồi chồm hổm trên mặt đất uống nước, Phùng Uyên ngồi ở bên cạnh hắn đột nhiên mở miệng dọa Chu Phong nhảy dựng, Chu Phong còn không có kịp phản ứng thì Phùng Uyên đã đứng dậy rời khỏi.

Theo sát Tề Chiêu sao? ánh mắt Chu Phong lại vô ý thức nhìn chằm chằm Tề Chiêu, có lẽ Phùng Uyên nói không sai, trong đầu Chu Phong đột nhiên hiện lên ý nghĩ này.

Buổi tối nghỉ ngơi một đêm, khi ngày hôm sau đứng tinh thần của mọi người đều đã khá nhiều, tám đội trộm mộ tổng cộng chỉ có chừng một trăm người, hơn nữa đại đa số đều là người trẻ tuổi, nhất thời sa mạc có chút rộn ràng, Chu Phong phát hiện, ánh mắt Tề Chiêu nhìn đám người kia thế nhưng lại mang theo một tia thương hại.

“Giữa trưa mười hai giờ xà mộ sẽ xuất hiện, tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng.”

Lời này là từ miệng Tề Chiêu phát ra, mọi người nửa tin nửa ngờ nhưng cũng đều làm theo. Lần này Tề Chiêu là người khởi xướng, biết được tin tức gì đó mà bọn họ không rõ cũng là điều bình thường, về tình về lý tất cả mọi người đều phải nghe hắn.

Mà trong lòng Chu Phong vẫn không tin tưởng, nhưng nghi hoặc lại càng lúc càng lớn.

Chu Phong có nghe qua tên Tề Chiêu này, như sấm bên tai. Đó là một nhân vật muốn gặp thì rất khó, huống chi Tề Chiêu còn luôn ru rú xó bếp, cực ít tiếp xúc với bên ngoài, danh hào kẻ đứng đầu giới trộm mộ này không phải hư danh, chỉ trộm ba lần lại làm ọi người đi theo khen không dứt miệng, trong đó còn có các ông trùm giới trộm mộ. Nhưng những người trẻ tuổi xúc động không chịu thua lại là không thừa nhận danh hiệu đứng đầu giới trộm mộ của Tề Chiêu.

Nhưng sự thật quả đúng như lời Tề Chiêu nói, giữa trưa mười hai giờ, sa mạc xảy ra biến hóa.

Sa mạc vốn trống rỗng thế nhưng xuất hiện một dãy núi kéo dài không dứt, trong núi có hoa có cỏ có cây. Tám đội ngũ vừa sợ hãi than vừa tiến vào dãy núi, sau đó hoảng sợ phát hiện một sự thật —— nhiệt độ vùng núi này thật sự là quá cao!

“Sợ phải hơn bốn mươi độ ấy chứ!” Có người kêu lên.

Nhưng người trộm mộ làm sao lại e ngại điều này? Nếu đã sợ thì còn đi trộm mộ làm gì?

Xà mộ sở dĩ gọi là xà mộ bởi vì nơi này có rất nhiều xà, bởi vậy tám đội ngũ tới đây đều mang trang phục đặc chế, thậm chí trên đầu còn mang mũ giống như nhà du hành vũ trụ. Nhưng nơi này thật sự quá nóng, có mấy đội ngũ do dự một chút rồi tháo xuống trang bị trên đầu. Dừng lại chỉ chốc lát, đội ngũ bắt đầu tản ra bốn phía, dường như không chuyện hai đội trộm mộ đi cùng một phương hướng.

Đoàn người Chu Phong không lập tức hành động mà đều không hẹn nhìn về phía Tề Chiêu. Tề Chiêu nhìn chung quanh một lần, nhú mày trầm giọng nói: “Đi hướng chính Đông.”

Chu Phong nhìn về hướng chính Đông, chỉ thấy ở phía xa có một tòa núi cao, Chu Phong bỗng nhiên có trực giác —— nơi đó, là nơi cuối cùng bọn họ muốn đến.

Đàm: Các bạn có cảm thấy điều gì không? Có phát hiện ra điều gì không?? Có đoán được ai đã xuất hiện không???

Ha hã, càng ngày càng phấn khích nha ! *()*

73. Chương 73

Đối với độc xà bộ tộc có được tuổi thọ dài lâu mà nói, ngày bình tĩnh một khi bị đánh vỡ thì cho dù rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh cũng sẽ trở thành một đề tài tiêu khiển, ai bảo mỗi ngày chúng độc xà đều không có chuyện gì để làm chứ.

Nhưng mà, chuyện vài thập niên trước có nhân loại tiến vào bên trong kết giới trên thực tế lại không nhắc lên bọt sóng quá lớn, hơn nữa đối với Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại cho tới bây giờ đều không rời khỏi ngọn núi này thì càng không có gợn sóng gì.

Nói về chuyện đột người đầu tiên năm đó, chính là đột mà cuối cùng chỉ có một người nhà họ Chu chạy ra kia, đi vào nơi quá xui xẻo rồi. Lúc ấy đang có một lục xà và một hoàng xà cử hành nghi thức bầu bạn, xà duyên của hai xà này tương đối rộng, trừ bảy đại cô tám đại di đến, còn có bạn, bầu bạn của bạn hai xà vân vân tinh linh, còn gom luôn thành phần đi ngang qua vừa lúc xem náo nhiệt, nghi thức bầu bạn đang tổ chức vô cùng – náo nhiệt thì đám người kia liền xuất hiện.

Song phương đều sững sốt, nhân loại trong giây lát thấy nhiều rắn như vậy đều ngây dại, độc xà sững sốt chỉ thuần túy là vì thấy có sinh vật can đảm dám cắt ngang nghi thức bầu bạn của độc xà, nhưng chúng độc xà chỉ sững sốt trong chốc lát rồi không tiếp tục để ý những người này —— mẹ nó, đây là giống xuất hiện lúc nào, rất con mẹ nó xấu !

Nhưng nhân loại kịp phản ứng lại đương nhiên sẽ không cho rằng những con rắn đó sẽ không công kích mình, ôm tâm tư tiên hạ thủ vi cường, nhân loại liền vọt tới chỗ chúng độc xà.

Người trộm mộ tiến vào làm sao có thể không mang theo súng? Chỉ thấy có một người trộm mộ nhanh chóng lấy súng ra, đem họng nhắm ngay con rắn màu vàng cách mình khá gần liền kéo cò.

—— nhưng thật xin lỗi, cho dù là súng cũng không thể khiến độc xà tử vong, chỉ phá một lớp vảy trên thân hoàng xà, hoàng xà không chết chỉ bị chấn hôn mê.

Vì thế độc xà ở đây đều nổi giận, ở bên trong kết giới không có sinh vật nào dám động thủ trước với độc xà! chúng độc xà giận sôi gan, phát động công kích với mấy chục nhân loại ở đây. Nếu như ngay từ đầu nhân loại còn có khí lực đối kháng với độc xà thì lúc nhân loại nghe rõ ràng có độc xà nói “Giết sạch những sinh vật kỳ quái đó!” Thì can đảm của nhân loại đã nứt ra, tay chân bủn rủn, đơn phương giết hại, giết sạch những người này chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Trường hợp rất hỗn loạn, người nhà họ Chu kia đào thoát trong trận hỗn loạn đó, chỉ tiếc khi chạy ra lại trở thành người điên rồi.

Độc xà giết hại toàn bộ nhân loại ở đó còn chưa hả giận, nhất là độc xà kết thành bạn lữ và thân thích của chúng nó. Độc xà trong đầu dường như chỉ có một sợi dây thần kinh cố chấp canh chừng hơn mười ngày, cũng thành công diệt sạch đoàn người kế tiếp, một tên cũng không để sót, càng thành công giết ra danh hào “Xà mộ”.

Đó không phải là đề tài để nói chuyện, có sinh vật dám can đảm quấy rầy nghi thức bầu bạn của độc xà bộ tộc, đối với độc xà mà nói là một loại sỉ nhục, không có độc xà nào xem chuyện này là chuyện phiếm để kể hằng ngày cho nên xà biết chuyện cũng không nhiều lắm. Ngẫu nhiên có độc xà không cẩn thận nhắc tới cũng không có xà nào tin tưởng —— làm sao có thể có sinh vật xấu như vậy!

Cái gì? Người nói sứ mệnh của độc xà là thủ hộ cổ mộ, vì sao có nhân loại xông vào còn không ý thức được sao? Chuyện này... Có lẽ là vì độc xà bộ tộc không ngờ sinh vật yếu như vậy lại muốn cướp đi thứ mình cần thủ hộ nha —— ở thời Chu, người nào không phải đại nhân vật hô phong hoán vũ, khẳng định Cơ Chiêu cũng không ngờ mấy ngàn năm sau nhân loại lại sa đọa đến tình trạng này, tất cả đều phải dựa vào ngoại lực mà xem nhẹ bản thân rèn luyện.

Bởi vậy, trước khi nghe Mặc Đại Nhất báo cáo, Mặc Lão Đại không hề biết một chút gì về chuyện xảy ra lúc trước, nhưng lại có chút bất mãn vì mình vừa mới trở thành tộc trưởng liền xảy ra tình huống dị thường.

“Tình huống dị thường gì?”

Mặc Đại Nhất không sót ruột, chỉ càng nghi hoặc: “Nói thật ta cũng không quá rõ. Truyền lời trở về là một giống đực Mặc xà vừa trưởng thành, nói ngày đó nó đang phơi nắng, không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện rất nhiều sinh vật kỳ quái, vì thế nó mới vội vàng chạy về báo tin.”

“Sinh vật kỳ quái?” Mặc Lão Đại mờ mịt, “Kỳ quái đến mức nào?”

“Điều này, ta cũng không biết.” Mặc Đại Nhất cũng mờ mịt.

Lấy óc tưởng tượng bần cùng của chúng độc xà, muốn chúng nó tưởng tượng ra “Sinh vật kỳ quái” trông như thế thì thật quá khó khăn cho chúng nó.

Ngân Tiểu Tiểu vừa nghe thì rất không bình tĩnh, dùng cái đuôi đập đập mặt đất: “Quan tâm nó kỳ quái đến mức nào làm gì, đi xem chẳng phải sẽ biết sao?”

“Tộc phu nói rất đúng!” Mặc Đại Nhất tỉnh ngộ.

Mặc Lão Đại nghĩ nghĩ: “Cũng tốt, nhưng mà... người phải làm sao đây?” Nghĩ đến điều này Mặc Lão Đại liền lo lắng, đưa đến mộ thất? Không nên không nên, khi đó Tiểu Bạch Si phải tự mình tìm đồ ăn, rất vất vả! Vậy đưa đến đáy vực? Mặc Lão Đại chần chờ nhìn Ngân Tiểu Tiểu một chút, Tiểu Tiểu có đồng ý không?

“Cái gì mà ta làm sao! Đương nhiên là ta đi theo nha!” Ngân Tiểu Tiểu không nghĩ đó là một vấn đề.

Mặc Đại Nhất: “...”

Mặc Lão Đại: “Không được! Người còn chưa trưởng thành, không thể ra khỏi ngọn núi này!”

Ngân Tiểu Tiểu xoay xoay xà nhân, không trắng trợn phản bác Mặc Lão Đại mà hỏi: “Hắc Thán, người nói xem vì sao độc xà chưa trưởng thành không được ra khỏi núi?”

Mặc Lão Đại không chút do dự trả lời: “Đương nhiên là vì độc xà chưa trưởng thành đi ra ngoài quá nguy hiểm!”

Ngân Tiểu Tiểu tương đối bình tĩnh nói: “Vậy chỉ cần ta đi theo người thì sẽ không gặp nguy hiểm, hay là người cảm thấy mình không thể bảo hộ ta?”

Mặc Đại Nhất thề cả đời này sẽ không đối đầu với Ngân Tiểu Tiểu!

Mặc Lão Đại: “... Được rồi, ta mang người đi.”

“Vậy thì tốt quá!” Ngân Tiểu Tiểu hí mắt lại, có vẻ rất hứng khởi, “Khi nào chúng ta đi?”

Mặc Lão Đại nhìn sắc trời: “Sáng mai đi đi.”

Ngân Tiểu Tiểu gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nhìn thấy Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu song song đi vào sơn động, Mặc Đại Nhất bị để ở lại ngoài động thực không còn gì để nói, gặp được loại chuyện này, chẳng lẽ thật sự không cần hốt ha hốt hoảng đi suốt đêm thăm dò xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra sao? Vì sao Lão Đại lại trấn định như vậy?

Đáng tiếc dù Mặc Đại Nhất có tiếp tục oán niệm ở trong lòng như thế nào thì cũng không thể thay đổi quyết định của Mặc Lão Đại, xét thấy Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu vốn không mời mình vào sơn động ngủ, Mặc Đại Nhất đành phải tìm một nơi ngủ tạm ngoài động——ta nói, tại sao lại cảm thấy mình càng sống càng không bằng trước kia! Rõ ràng mình được thăng quan nha!

Sáng sớm ngày hôm sau lão đảo bắt đầu bò tới hướng Mặc xà nói phát hiện dị thường.

“Nhưng mà, thật quá xa! Còn phải đi rất lâu nữa mới tới sao!” Ngân Tiểu Tiểu hít một hơi, không phải vậy sao, Mặc Đại Nhất chỉ ngọn núi kia cho Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu nhìn, trời ạ, đó quả thực là nơi xa nhất Ngân Tiểu Tiểu có thể nhìn thấy!

Mặc Đại Nhất yên lặng nhìn Ngân Tiểu Tiểu, ta nói ngài đang nằm úp lên người Lão Đại thì thật sự không có tư cách nói lời này.

“Không biết.” Mặc Lão Đại nói, “Đi nhanh một chút thì tốt hơn!” Mặc Lão Đại biết Ngân Tiểu Tiểu bây giờ rất muốn nhìn xem sinh vật mới xuất hiện kia cho nên an ủi xong Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại bỗng nhiên tăng nhanh tốc độ——hoàn toàn quên phía sau mình còn có một Mặc Đại Nhất đi theo.

“Này! Chờ ta một chút!” Mặc Đại Nhất vốn đang ngẩn ngơ, sau đó mở hết Mã Lực cuồng chạy theo bóng lưng Mặc Lão Đại, nhưng khi xưa Mặc Lão Đại còn chưa dùng mặc thảo thì Mặc Đại Nhất đã không đuổi kịp Mặc Lão Đại, càng đừng nói Mặc Lão Đại bây giờ, Mặc Đại Nhất chỉ có thể tuyệt vọng nhìn bóng dáng Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu biến mất triệt để ở trước mắt.

Đêm khuya, Mặc Đại Nhất chạy cả ngày đường rớt cục bò tới chỗ Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu, chỉ thấy hai cái xà đã ngủ, thậm chí còn ngủ rất ngon, Mặc Đại Nhất nhìn thấy thức ăn để lại ỉnh, bị phần trong lòng cuối cùng cũng vui bết, thì ra còn nhớ rõ mình nha —— thật ra đây là đồ ăn thừa của Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu, sự thật này vẫn không nên nói cho nó thì tốt hơn.

Chỉ có thể nói hành trình sau đó quả thực là muốn mạng Mặc Đại Nhất. Tam xà đồng hành, tốc độ của Mặc Đại Nhất mặc dù không phải nhanh nhất, nhưng kẻ chậm nhất lại là Mặc Đại Nhất! Chỉ có thể nói Ngân Tiểu Tiểu rất làm càn, mà Mặc Đại Nhất lại không có biện pháp. Vì thế trong thời gian chạy đi, bình thường sẽ Mặc Đại Nhất liều mạng một nửa chết nửa sống bò ở phía sau, mỗi ngày bò tới bờ sông mà Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu hóng mát (chủ yếu là Ngân Tiểu Tiểu) ngủ trưa nghỉ ngơi đủ rồi mới tiếp tục chạy đi, buổi tối lúc trời đầy sao mới dừng lại ăn một chút rồi ngủ, hoàn toàn nhìn không ra là người đi đường.

Lại một đêm trời vừa sập tối, Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu dừng lại nghỉ ngơi, nhưng không ngờ lại đụng phải Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa!

“Tiểu Tiểu! Làm sao ngươi lại ở trong này!” Hoa Tiểu Hoa thét to.

Nói thật, nếu Ngân Tiểu Tiểu không biết giới tính thực của Hoa Tiểu Hoa thì còn tưởng rằng Hoa Tiểu Hoa là một giống cái! Thanh âm quá thánh thót đi!

“Nhờ, ta có thể nghe được! Lớn tiếng như thế điếc tai chứ được gì!” Ngân Tiểu Tiểu nhỏ giọng oán hận lên.

Hoa Tiểu Hoa vẫn nói câu kia: “Làm sao ngươi ở trong này!”

“... Trên núi rất không thú vị, ta đi ra tản bộ.” Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ nói dối không hề áp lực với mình.

“Ngươi còn không trưởng thành Ngân Tiểu Tiểu! Không phải ta đã nói với ngươi trước khi trưởng thành không được rời núi sao?” Hoa Tiểu Hoa giận điên lên rồi! Ngân Tiểu Tiểu năm nay mới bao nhiêu! Hơn mười hai tuổi một chút! Không phải hai mươi hai tuổi! Càng không phải ba mươi hai tuổi!

“Ta biết ta chưa trưởng thành!” Ngân Tiểu Tiểu vô tội nhìn Hoa Tiểu Hoa, “Mặc dù ta chưa trưởng thành, nhưng Hắc Thán trưởng thành rồi! Chẳng lẽ có Hắc Thán đi cùng ta còn phải lo lắng sao?”

Mặc Lão Đại và Ngân Đại Bạch ở bên cạnh đang ở không tiếng động đối diện nhau.

“Vậy cũng không được!” Hoa Tiểu Hoa không chút do dự bác bỏ, Mặc Lão Đại là tộc trưởng thì sao! Dám dạy hư nhi tử nhà mình! Không được thương lượng!

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Ngân Đại Bạch trầm giọng nói.

“Nào có chuyện gì xảy ra!” Ngân Tiểu Tiểu trợn tròn mắt, nhìn về phía Ngân Đại Bạch, “Cha, chẳng lẽ người cũng cho rằng ta không thể rời núi sao!”

Ngân Đại Bạch nhìn nhìn Ngân Tiểu Tiểu không nói chuyện.

Rớt cục Mặc Lão Đại cũng nói chuyện: “Có xà phát hiện tại một ngọn núi phía tây xuất hiện sinh vật kỳ quái, ta và Tiểu Tiểu cùng Mặc Đại Nhất đến xem —— Mặc Đại Nhất đi quá chậm, còn chạy ở mặt sau.”

74. Chương 74

Ngân Tiểu Tiểu: “... Như vậy thật sự không thành vấn đề sao?”

Ngân Tiểu Tiểu vừa thì thào, Mặc Lão Đại kỳ quái nhìn Ngân Tiểu Tiểu: “Có vấn đề gì?”

“Có vấn đề gì? Ngươi còn hỏi ta có vấn đề gì?” Ngân Tiểu Tiểu kích động, ngay cả âm lượng cũng thăng mấy đề xi ben, “Loại chuyện này không phải hẳn là rất quan trọng rất cơ mật sao? Vì sao ngươi cứ nhè nhẹ lỏng lẻo nói ra như vậy? Vì sao? Chuyện này không nên dễ dàng để xà khác biết được không!”

Sắc mặt Hoa Tiểu Hoa lập tức không tốt mà nhìn chằm chằm Ngân Tiểu Tiểu, ngay cả Ngân Đại Bạch cũng cứng ngắt mà nhìn Ngân Tiểu Tiểu.

Mặc Lão Đại mờ mặt: “Vì sao lại rất quan trọng rất cơ mật? Tất cả mọi người là độc xà, có gì không thể nói?”

Ngân Tiểu Tiểu muốn điên: “Nếu không quan trọng không cơ mật thì vì sao chỉ có chúng ta và Mặc Đại Nhất đi, vì sao không mang theo những xà khác, điều này rõ ràng rất quan trọng rất cơ mật được không!”

Mặc Lão Đại có chút không kiên nhẫn, ngày hôm nay sao Tiểu Bạch Si lại ồn ào như thế: “Ta là tộc trưởng, có phương pháp triệu tập độc xà, đến lúc muốn triệu tập bao nhiêu thì có bấy nhiêu, không cần phải ... kêu gọi cả đại đội độc xà cùng đi!”

Ngân Tiểu Tiểu ngừng một chút, giận: “Thái độ của người vậy là sao hả! Bây giờ ta nói nhiều hai câu cũng không được đúng không!”

“Được rồi được rồi, ầm ĩ cái gì!” Thật bất ngờ, Hoa Tiểu Hoa ngắt lời Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đang cãi nhau, “Không phải nói sau này sẽ kết thành bạn lứa sao? Sao bây giờ đã cãi nhau?”

Ngân Tiểu Tiểu “Hừ” một tiếng, quay đầu lại không nói. Ở sau lưng, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại móc ngoéo đuôi nhau... một cái, trong lòng Ngân Tiểu Tiểu làm ra một tư thế “Thắng lợi”.

“Nếu hai vị có thời gian, không bằng theo chúng ta cùng đi xem những sinh vật kỳ quái đó đi.” Mặc Lão Đại mời Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa.

Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa liếc nhau, đồng ý.

“Í? Hôm nay sao ta lại đuổi kịp hai người nhanh như vậy?”

Đám người Mặc Lão Đại đang muốn xuất phát thì nghe phía sau truyền đến một giọng nói nghi hoặc, quay đầu nhìn lại, thì ra là Mặc Đại Nhất luôn luôn bị Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu vứt bỏ ở phía sau, giờ phút này đã đuổi kịp hai người.

“Hai vị này là?” Mặc Lão Đại nhìn hai độc xà bên người Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu.

“Ba ba a cha của ta.”

“À, thì ra là hai vị!” Mặc Đại Nhất đột nhiên cười phải gọi là sáng lạn, “Tiểu Tiểu thật đúng là một xà tốt! Lão Đại của chúng ta rất thích nó! Còn nói sau này sẽ kết thành bầu bạn với Tiểu Tiểu nữa đó, ta thật sự vui vẻ dùm chúng nó!”

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Trong lòng Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa muốn nói: xà kêu Mặc Đại Nhất này, đầu óc bị bệnh sao.

Nhưng cuối cùng xà cũng đến đông đủ, một hàng ngũ xà tiếp tục xuất phát tới mục đích.

Bởi vì lần này có Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa gia nhập đội ngũ, Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu không tiếp tục thoát ly đội ngũ nữa (chỉ còn lại một con rắn là Mặc Đại Nhất cũng được gọi là đội ngũ), cũng khôi phục tốc độ bình thường, điều này làm cho Mặc Đại Nhất vô cùng cảm kích Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đến.

Mặc Lão Đại đi về nơi phát hiện sinh vật kỳ quái, mà một nhánh sinh vật kỳ quái cũng đang đi về hướng chúng xà Mặc Lão Đại, hai bên, có thể gặp nhau không lâu sau.

Khứu giác của độc xà bộ tộc người được mùi xa hơn xà thông thường, đương nhiên cũng cao hơn nhân loại. Lúc Mặc Lão Đại nghe được tiếng nhân loại phát ra khi hành tẩu thì nhân loại lại không hề phát hiện bọn Mặc Lão Đại.

Đoàn người gặp phải bọn Mặc Lão Đại đương nhiên là một đội trong tám đội trộm mộ. Trước đó đã đề cập đến người nhà họ Vương rồi, lúc lão gia chủ không còn, phía dưới sẽ không chịu yên phận, mà người dẫn đầu đội trộm mộ không an phận của nhà họ Vương tên Vương Nham Chân, đồng thời cũng là con trai thứ hai của gia chủ nhà họ Vương hiện giờ, ở trong giới trộm mộ cũng coi như có chút danh hào.

Đội ngũ trộm mộ Vương Nham Chân mang theo, nhân số còn nhiều hơn đoàn người Chu Phong, tất cả mười lăm người, trong đó người nhà họ Vương chiếm đa số, còn có một người đàn ông trung niên trầm mặc ít lời, ở giới trộm mộ là một – hảo thủ hiếm có, giờ phút này đi theo Vương Nham Chân, một bộ phận là vì nhìn

trúng trâm bảo trong xà mộ, một bộ khác phận là vì lúc trước thiếu nhân tình của Vương Nham Chân khi hẩn cứu họ ra khỏi tay cảnh sát.

Vương Nham Chân là một người trẻ tuổi, làm việc cũng rất tinh tế tỉ mỉ cẩn thận, không giống như thanh niên bây giờ hay nóng nảy mạnh động, hơn nữa lúc gặp chuyện còn nguyên ý tiếp thu đề nghị của người khác, nói chính xác thì Vương Nham Chân xem như có chút thiên phú trong giới trộm mộ, nhưng người đàn ông trung niên lại càng có nhiều kinh nghiệm, ở trong xà mộ, đề nghị của người đàn ông trung niên vẫn rất quan trọng. Có thể nói, Vương Nham Chân có can đảm đến xà mộ, một bộ phận nguyên nhân là vì có người đàn ông trung niên đi cùng.

Vương Nham Chân sự đội ngũ đi được thực thật cẩn thận. Từ lúc bọn họ tiến vào đã gần một tuần, đoàn người Vương Nham Chân vừa mới đi qua một đỉnh núi.

“Chú Từ, chú xem, khi nào chúng ta mới tìm được mộ đây?” lúc nghỉ ngơi giữa trưa, Vương Nham Chân cầm gói thuốc đi tới bên cạnh người đàn ông trung niên rồi ngồi xuống, đưa cho người đàn ông trung niên một điếu, khẩu khí có chút nôn nóng.

“Cháu trai, cháu gấp cái gì.” Người đàn ông trung niên nhận lấy điếu thuốc, liếc Vương Nham Chân một cái, “Tính khí an ổn ngày thường đều chạy đi đâu hết? Chú thấy, ngọn núi này rất lớn, ai biết ngôi mộ kia ở nơi nào, còn phải tìm ở những nơi trống trải, phải từ từ mới được.”

Vương Nham Chân gật đầu vài cái: “Cháu cũng không sốt ruột. Nhưng càng đi vào trong, không biết vì sao tâm tình cứ cảm thấy hốt hoảng.”

Người đàn ông trung niên lại liếc Vương Nham Chân một cái, ngữ khí có chút rét run: “Sợ thì sớm đi về đi, làm trộm mộ mà sợ phiền phức thì không đạt được thành tựu gì.”

“Ai nha, chú Từ, cháu chỉ nói vậy thôi không phải sao.” Thấy người đàn ông trung niên có chút giận, Vương Nham Chân vội cười, “Không về không về, cháu cảm thấy chúng ta phải cẩn thận một chút.”

Lần này người đàn ông trung niên không nhìn Vương Nham Chân, ngữ khí có chút trầm trọng: “Đúng là phải cẩn thận, chú cứ cảm thấy...” Người đàn ông trung niên đứng dậy nhìn bốn phía rừng cây rậm rạp chưa từng có người đi qua, “Có chút không đúng lắm.”

Nghe người đàn ông trung niên nói như thế, Vương Nham Chân nhướng mày, cũng đứng dậy: “Chú Từ, chú đang nói hoàn cảnh sao?”

“Ừ, vì sao tồn tại cái tên xà mộ này hẩn cháu cũng biết, nhưng từ lúc chúng ta tiến vào xà mộ đến bây giờ, cháu có phát hiện một con rắn nào không?”

Vương Nham Chân nghiêm túc nghĩ nghĩ, mày nhăn chặt hơn, quả thật như người đàn ông trung niên nói, từ khi bọn họ vào xà mộ mãi cho đến bây giờ sắp được bảy ngày, nhưng một con rắn cũng không gặp, nếu trong xà mộ thật sự có nhiều xà như vậy, vì sao bọn họ không gặp phải một con nào?

—— cậu cho rằng gặp trúng độc xà đang cử hành nghi thức bầu bạn là dễ lắm sao? Bình thường làm sao có thể sẽ thấy một đại đội độc xà ở chung cơ chứ!

Được rồi, nói tới đây còn phải nói một việc, xà bình thường ở vùng núi này đã bị chúng độc xà xem là nguyên liệu nấu ăn ngon nhất mà diệt sạch —— độc xà quả nhiên là chủng tộc vừa nhỏ nhen lại bá đạo.

Người đàn ông trung niên nhìn những người ở nguyên tại chỗ nghỉ ngơi khác: “Cháu trai, cháu nói bọn họ đội trang bị đầu lên, bây giờ có nóng mấy cũng phải chịu đựng.”

Vương Nham Chân đồng ý, vội xoay người hét lớn những người khác mang trang bị lên.

Ở tại chỗ nghỉ ngơi một lát, đội ngũ của Vương Nham Chân lại bắt đầu xuất phát một lần nữa. Mà lúc này, Mặc Lão Đại đã ngửi được hương vị của đám người Vương Nham Chân.

Mặc Lão Đại đột nhiên dừng lại, bốn xà đồng hành cũng đều dừng, Ngân Tiểu Tiểu ghé vào người Mặc Lão Đại vòng cái đầu lại đây, mắt về phía Mặc Lão Đại: “Hắc Thán, làm sao vậy?”

“Ta ngửi thấy một mùi.” biểu cảm của Mặc Lão Đại thực phức tạp, “Mùi xa lạ.”

“Í? Chẳng lẽ là sinh vật kỳ quái kia?” Ngân Tiểu Tiểu nghi ngờ nói, “Mùi thế nào?”

“Vô cùng... Khó ngửi.” Nghĩ nửa ngày, Mặc Lão Đại nghĩ không ra từ để hình dung, chỉ có thể miêu tả như vậy.

“Khó ngửi?” về mặt Ngân Tiểu Tiểu ghét bỏ, “Nhờ, ta mới vừa nếm qua cơm trưa được chứ!” Theo Ngân Tiểu Tiểu thấy, mùi có thể khiến Mặc Lão Đại cảm thấy khó ngửi thì đúng là rất khó ngửi!

Mặc Lão Đại trầm giọng nói: “Ta và Mặc Đại Nhất đi trước nhìn xem, Tiểu Tiểu và Ngân thúc Hoa thúc ở tại chỗ đừng động.” Dù vừa mới làm tộc trưởng, uy nghiêm của Mặc Lão Đại lại là bẩm sinh, ngăn ngừn vài này cũng đủ để thể hiện ra sự uy nghiêm của nó.

Mặc Đại Nhất đương nhiên không có ý kiến. Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa cũng không có ý kiến, Mặc Lão Đại là tộc trưởng, sau đó mới là bầu bạn tương lai của nhi tử nhà mình, thân là tộc nhân, mệnh lệnh của tộc trưởng nhất định phải nghe theo. Nhưng Ngân Tiểu Tiểu thì...

“Ta cũng muốn xem sinh vật kỳ quái kia trông như thế nào.” Ngân Tiểu Tiểu không hề làm nũng, không có vô lý, chỉ dùng thanh âm thực uất ức kể rõ nguyện vọng của mình.

“Điều này...” Mặc Lão Đại do dự, đối mặt với nguy hiểm không biết trước, Mặc Lão Đại không muốn để Ngân Tiểu Tiểu mạo hiểm, “Như vậy, ta mang về một kẻ được không?”

“Ta muốn phải sống!”

Mặc Lão Đại đồng ý rồi. Vì thế Mặc Lão Đại và Mặc Đại Nhất đi về phía mùi phát ra, Ngân Tiểu Tiểu và Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa ở lại tại chỗ.

Cách mùi phát ra càng ngày càng gần, tốc độ của Mặc Lão Đại và Mặc Đại Nhất lại càng chậm, xuyên qua bụi cỏ, Mặc Lão Đại và Mặc Đại Nhất thấy được cái gọi là “Sinh vật kỳ quái” .

Mặc Đại Nhất con may, trong lòng chỉ nói thầm một câu “Quá xấu”, nhưng đồng tử của Mặc Lão Đại lại co rụt, “Sinh vật không rõ” trước mặt bọn này, rõ ràng là đồng loại của Cơ Khang, tên là nhân loại, Mặc Lão Đại hơi do dự, đám người kia có phải có quan hệ gì đó với Cơ Khang hay không? Mặc Lão Đại không phát động công kích mà đi theo sau đám người kia.

Tốc độ của đám người kia rất chậm, Mặc Lão Đại và Mặc Đại Nhất cũng chỉ có thể bò từ từ theo sau bọn họ, thật cẩn thận không để cho bọn họ phát hiện. Trong đám người ngẫu nhiên truyền đến tiếng nói, dựa vào năng lực của Mặc Lão Đại đương nhiên có thể nghe rõ nhất thanh nhị sở, sau đó Mặc Lão Đại phát hiện, tần suất từ “Trộm mộ” xuất hiện rất cao.

“Mộ”, Mặc Lão Đại đương nhiên biết nó có ý gì, mà ở trong kết giới, mộ chỉ có một ngôi, cũng chính là nơi ở của Cơ Khang, lại càng là vật thủ hộ của các thể hệ độc xà bộ tộc. “Trộm”, Mặc Lão Đại cũng biết, nhưng ý của từ “Trộm”, nói cách khác, đám nhân loại kia muốn trộm vật trong mộ.

Đồng tử Mặc Lão Đại co rụt lại, mắt dần dần nhiễm tàn nhẫn thị huyết.

“Nhập kết giới, vào cổ mộ, đoạt trân bảo, trộm quỹ giao, hủy xác chết, giết không tha!”

—— đây là câu nói đầu tiên trong trí nhớ truyền thừa của mỗi một độc xà.

75. Chương 75

Độc xà bộ tộc không mấy nương tay với chủng loài không phải tộc của mình, càng đừng nói là nhân loại muốn trộm mộ, Mặc Lão Đại và Mặc Đại Nhất hạ khẩu không lưu tình một chút nào.

Trong số mười lăm người thì người đàn ông trung niên có tay chân linh hoạt nhất, lúc Mặc Lão Đại và Mặc Đại Nhất xuất hiện, đồng tử người đàn ông trung niên liền co rụt lại, vừa tránh né hai xà tiến công vừa chạy trốn. Mà Vương Nham Chân luôn luôn theo sát bên người người đàn ông trung niên, nhất thời cũng không gặp nguy hiểm.

Mặc Đại Nhất đúng thật là lợi hại, chỉ cần một ngụm nọc độc là có thể phóng ngã một người, nhưng mà người đi trộm mộ cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, ừm, ta không thể ngăn cản nọc độc của người,

nhưng quần áo của ta thì có thể! Loại trang phục chuyên môn dùng để ngăn cản ngoại lực này đương nhiên rất nặng, đại bộ phận đều có kim loại gia công, nhưng bây giờ không có ai oán hận quần áo này quá nặng rất kín gió, thậm chí còn cảm tạ trước đó Vương Nham Chân để bọn họ mang trang bị lên đầu. Đương nhiên người gặp phải Mặc Lão Đại sẽ không có may mắn như vậy, rằng Mặc Lão Đại sắc đến mức có thể xuyên thấu quần áo những người này mặc, nhưng dù sao Mặc Lão Đại và Mặc Đại Nhất chỉ là hai con rắn, thật đúng là để vài người đào tẩu, người đàn ông trung niên và Vương Nham Chân là hai trong số đó.

Mặc Lão Đại âm tình bất định, trầm giọng nói: “Đuổi theo!”

Mặc Đại Nhất nghĩ nghĩ, đề nghị nói: “Hay là về trước đã, phải nhanh chóng thông báo cho các tộc nhân khác.”

Mặc Lão Đại liếc Mặc Đại Nhất một cái: “Người quên ta đã đáp ứng với Tiểu Tiểu phải mang một tên trở về sao?”

Mặc Đại Nhất: “...”

Mặc Lão Đại lại nói: “Đuổi theo, người giết chết hết những người kia, còn kẻ Tiểu Tiểu cần ta sẽ đi bắt.”

Nói xong, Mặc Lão Đại dẫn đầu nhằm về một phương hướng của một nhóm người chạy trốn, mà phương hướng đó, đúng là hướng người đàn ông trung niên cùng Vương Nham Chân chạy trốn. Mặc Đại Nhất thì đi về một hướng khác.

“Chú Từ, rắn ở trong mộ thật đáng sợ! Chúng ta nên đi ra ngoài đi!” Vương Nham Chân dù trấn định thế nào thì cũng chỉ là người trẻ tuổi, gặp được chuyện như vậy vẫn khó nén sợ hãi.

Tốc độ của người đàn ông trung niên không chậm lại chút nào, thở cũng coi như vũng vàng, dù sao cũng là người lăn lộn nhiều năm trong giới trộm mộ, luận về trấn định thì nhất định mạnh hơn Vương Nham Chân không chỉ một ít, người đàn ông trung niên không nói gì, nhưng lúc chạy lại liếc Vương Nham Chân một cái, ở trong lòng tự giễu, đi ra ngoài? Chỉ sợ còn chưa đi ra đã bị rắn đuổi theo cắn chết! Tốc độ của con người có thể so với rắn sao? Càng nghĩ, người đàn ông trung niên càng cảm thấy tuyệt vọng.

Người đàn ông trung niên hiểu đúng, dù ông ta và Vương Nham Chân có chạy trốn mau hơn nữa thì cũng vô pháp nhanh hơn Mặc Lão Đại đã trở thành tộc trưởng bây giờ. Chỉ một lát sau, Mặc Lão Đại đã đuổi sát phía sau hai người. Phía sau truyền đến tiếng rắn bò khiến hai người không rét mà run.

Người đàn ông trung niên cắn răng một cái, dừng bước hô lớn: “Chúng ta chạy không lại nó ! Liên thủ cùng nhau giết chết nó đi!” Vương Nham Chân do dự một chút cũng kiên trì dừng lại, nếu chỉ còn lại một mình, hi vọng chạy thoát càng nhỏ, còn không bằng liên thủ với chú Từ giết chết con rắn kia, như vậy chạy đi mới có hi vọng lớn hơn.

Nhưng dù người đàn ông trung niên và Vương Nham nghĩ như thế nào thì Mặc Lão Đại đuổi gần ngay trước mắt cũng là sự thật không thể tranh cãi, Mặc Lão Đại thấy hai người không chạy trốn mà dừng lại cũng không có vội phát động công kích, mà là nghiêm túc đánh giá hai nhân loại trước mắt.

Ừm, mang người nào về cho Tiểu Bạch Si đây? ánh mắt Mặc Lão Đại không ngừng quét giữa hai người, thật đúng là không dễ quyết định, hai cái đều xấu như nhau! Mặc Lão Đại do dự trong chốc lát, rốt cục hạ quyết tâm, người nào công kích mình trước thì giết người đó, còn lại mang về! Tiểu Bạch Si từng nói qua kẻ thức thời là trang tuần kiệt, công kích mình trước nhất định không phải tuần kiệt! Mang về một “Tuần kiệt” như vậy Tiểu Bạch Si nhất định sẽ thỏa mãn!

Ánh mắt Mặc Lão Đại khiến cho người đàn ông trung niên và Vương Nham Chân càng áp lực và khấn trương, thậm chí Vương Nham Chân còn có ảo giác, con rắn đen trắng kiện trước mắt này có trí tuệ !

“Cháu trai, chú công kích trước, cháu lén lút chạy ra sau lưng con rắn đen đánh lén nó! Nhớ kỹ, nhất định không thể bối rối.” Người đàn ông trung niên thấp giọng dặn dò Vương Nham Chân, ánh mắt vẫn như trước nhìn chằm chằm Mặc Lão Đại.

Mặc Lão Đại nghi hoặc lắc lắc cái đuôi, muốn đánh lén ta có cần phải nói ra không? Mình cũng nghe được! Vậy còn gọi là đánh lén sao? Nhưng Mặc Lão Đại đã biết nên giết người nào mang về người nào .

Nhìn nhân loại xấu xí mình muốn mang về tự cho là không bị mình phát hiện lặng lẽ lui về phía sau vài bước, Mặc Lão Đại cảm thấy thật sự không hiểu ra làm sao cả, nhưng nếu nhân loại thích như vậy thì cũng chẳng sao, Mặc Lão Đại dựa theo kế hoạch của người đàn ông trung niên chậm rãi bò đến chỗ ông ta.

Lòng bàn tay của người đàn ông trung niên đã đầy mồ hôi, lấy lại bình tĩnh, từ thắt lưng lấy ra súng lục, nhắm ngay Mặc Lão Đại. Mặc Lão Đại nhìn nhìn thứ trong tay đối phương, nhớ vừa rồi lúc mình và Mặc Đại Nhất liệp sát những người này thì quả thật có người lấy ra vật này, nhưng thứ này có vẻ không dung được, dù đánh vào Mặc Đại Nhất thì trên người cũng chỉ đau trong chốc lát, thật không biết nhân loại trước mặt lấy thứ này ra làm gì.

Mặc Lão Đại có chút không kiên nhẫn chơi trò chơi này, mặc dù đây đối với người đàn ông trung niên và Vương Nham Chân lại là một hồi sinh tử. Mặc Lão Đại dần dần phát động công kích.

Mặc Lão Đại lấy đỉnh đuôi chống đỡ, từ đuôi dùng sức đập xuống mặt đất khiến thân rắn bật lên, trong chớp mắt liền đánh đến trước mặt người đàn ông trung niên, mở rộng miệng, răng nọc dưới ánh mặt trời có vẻ trong suốt bóng loáng, người đàn ông trung niên vội vàng đưa tay nhắm ngay bảy tác của Mặc Lão Đại, bốp cò súng, một viên đạn bắn về phía Mặc Lão Đại. Đồng tử Mặc Lão Đại co rút lại, hơi nghiêng người ở giữa không trung, viên đạn vừa lúc bay xượt qua, giờ phút này khoảng cách giữa hai bên không đến một mét rưỡi, người đàn ông trung niên vội vàng lùi lại vài bước, cố gắng rời xa Mặc Lão Đại. Nhưng đừng quên chiều dài của Mặc Lão Đại còn hơn mười mét! Mặc Lão Đại đuổi thẳng thân mình ở giữa không trung, lúc người đàn ông trung niên sắp rời khỏi phạm vi công kích của mình thì cắn mạnh lên cổ người đàn ông trung niên, giờ phút này Vương Nham Chân ở phía sau mới công kích, Mặc Lão Đại liếc mắt về sau một cái, cái đuôi đánh về phía Vương Nham Chân. Vương Nham Chân bay thẳng đánh vào gốc cây đại thụ khô.

Mặc Lão Đại buông người đàn ông trung niên ra, giờ khắc này người đàn ông trung niên đã vô pháp xoay chuyển trời đất, nọc độc của Mặc Lão Đại đã thấm thấu vào trong máu người đàn ông trung niên.

Vương Nham Chân bị ném xuống dưới tàng cây giờ phút này vô cùng sợ hãi, không có tâm tư quan tâm người đàn ông trung niên sống hay chết, đứng lên co chân bỏ chạy, Mặc Lão Đại hét lớn một tiếng: “Đứng lại!”

Sau đó... Sau đó Vương Nham Chân choáng váng.

Mặc Lão Đại có chút không vui, nhìn thấy Vương Nham Chân đứng nguyên tại chỗ mà ngây dại, cảm thấy nhân loại mình để lại là một tên ngốc, không khỏi có chút hối hận đã giết chết người vừa rồi, nhưng cũng chỉ có thể như vậy, dù sao cũng phải mang về cho Tiểu Bạch Si một tên! Mặc Lão Đại vòng hai vòng xung quanh Vương Nham Chân, thấy Vương Nham Chân còn không lấy lại tinh thần, không kiên nhẫn dùng cái đuôi đánh Vương Nham Chân vài cái.

“Hoàn hồn chưa hoàn hồn chưa! Hoàn hồn thì đừng ngốc ra đó nữa!”

Từ dưới chân truyền đến giọng nói rõ ràng khiến Vương Nham Chân thật sự hiểu rõ tất cả chuyện này không phải mình đang nằm mơ, mình đi xà mộ, sau đó thành công tiến nhập vào xà mộ, một đội mười lăm người cẩn thận từng tí sắp bảy ngày mới vượt qua một ngọn núi, hơn nữa còn chưa tìm được mộ chủ ở nơi nào, lúc đầu mọi thứ đều tốt, ai ngờ lại bị rắn công kích, bên mình có mười lăm người, nhưng hai con rắn đã khiến cho bọn họ trốn chết, lần này mình tin cậu vào chú Từ nhất, thế nhưng cũng đã chết! Mà bây giờ, con rắn công kích mình lại nói ! Nói chuyện! Nói rất chuẩn tiếng người! Tiếng người mình có thể nghe hiểu!

“Lão Đại, chỗ người thế nào?” Mặc Đại Nhất từ trong bụi cỏ chui ra.

“Bắt được một tên, nhưng có cảm giác hơi ngốc.” Mặc Lão Đại buồn bực nhìn Vương Nham Chân, “Người đuổi được tới mấy?”

Mặc Đại Nhất nói : “Đuổi một tên, chờ ta giết chết muốn đuổi theo những nhân loại còn lại thì người không thấy mùi khó ngửi của nhân loại nữa, ta đành phải đến tìm người.”

Vương Nham Chân nghe hai xà đối thoại mà buồn bực, mùi chúng nó nói là bí chế dùng để che dấu mùi cơ thể của nhà họ Vương, vốn mình và chú Từ cũng có thể có dùng, nhưng vừa rồi mới đại hỗn chiến nên để mất.

“Còn vài nhân loại đã đào tẩu.” Mặc Lão Đại trầm giọng nói, “Tuyệt đối không thể buông tha những người tự tiện xông vào cổ mộ. Chúng ta đi về chỗ Tiểu Tiểu trước rồi trao đổi sau.”

Mặc Đại Nhất đồng ý: “Vây nhân loại này làm sao bây giờ?”

Mặc Lão Đại nói: “Để hấn đi phía trước, chúng ta nói cho hấn biết đường.”

Vì thế Vương Nham Chân nơm nớp lo sợ đi phía trước, Mặc Lão Đại và Mặc Đại Nhất đi theo sau Vương Nham Chân.

“Tên này đi quá chậm đi!” Đi hơn nửa ngày sau, Mặc Đại Nhất rốt cục nhịn không được mà oán hận.

Mặc Lão Đại cũng cảm thấy vậy: “Thật là quá chậm, sao nhân loại lại nhỏ yếu như vậy? Thật là kỳ quái!”

Trong trí nhớ truyền thừa của độc xà bộ tộc miêu tả cổ mộ này là do nhân tộc sáng tạo. Ở trong trí nhớ truyền thừa, nhân tộc rất là lợi hại, đồng thời cũng là đối tượng chúng độc xà phòng vệ nhất, nhưng lâu lắm lâu lắm không có nhân loại xuất hiện, chúng độc xà hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không biết nhân loại trông như thế nào! Nhưng lần này nhân loại xuất hiện làm Mặc Lão Đại thất vọng, nhân tộc, cũng chỉ có vậy.

“Có thể để tôi uống miếng nước được không?” Đi giữa ánh mặt trời chói chan ban ngày, Vương Nham Chân rốt cục nhịn không được mở miệng yêu cầu. Trải qua một hồi đại hỗn chiến và một hồi đào vong, còn đi thời gian dài như vậy, Vương Nham Chân thật sự vừa khát vừa đói, môi khô trắng bệch, trước mắt cũng mơ mơ hồ hồ, thậm chí đường trước mắt cũng thấy không rõ.

“Đi thôi đi thôi!” Mặc Lão Đại không kiên nhẫn lắc lắc cái đuôi, thật đúng là nhiều chuyện!

Lúc này Vương Nham Chân nào còn lo lắng Mặc Lão Đại có vui vẻ hay không, vội vàng úp sấp bên bờ sông nhỏ phía trước, cũng không quan tâm nước có sạch hay không, từng ngụm từng ngụm mà uống —— có lẽ là vì luôn đi bên bờ sông lại không thể uống một ngụm nước khiến Vương Nham Chân càng khát, mới nhịn không được mở miệng muốn uống nước.

Lúc sau lại đi gần nửa ngày, mặt trời gần xuống núi thì Mặc Lão Đại Mặc Đại Nhất và Vương Nham Chân mới đến gần chỗ Ngân Tiểu Tiểu.

76. Chương 76

Ngân Tiểu Tiểu đang nhàm chán lẩn lộn ở trên mặt đất, trái một vòng phải một vòng, phải một vòng trái một vòng, sau đó... bị cái đuôi của Hoa Tiểu Hoa đè xuống thân mình: “Ngân Tiểu Tiểu! Người có thể thành thật chờ một chút được không!”

“Ta nhàm chán thôi! Hắc Thán sao vẫn chưa trở lại!” Ngân Tiểu Tiểu lại quơ quơ cái đuôi, dùng điều này để diễn tả mình nhàm chán.

“Mới vừa đi một lát đã vội vã tìm Mặc xà kia!” Hoa Tiểu Hoa dùng cái đuôi nhẹ nhàng quất Ngân Tiểu Tiểu một cái, khẩu khí bất mãn, “Thật là có bầu bạn tương lai liền quên cha phải không!”

“Nào có!” Ngân Tiểu Tiểu vội đứng thân mình lên để sát vào Hoa Tiểu Hoa, dùng đầu cọ vào đầu Hoa Tiểu Hoa, “Người ta yêu nhất là ba ba a cha mà!”

Hoa Tiểu Hoa khẽ hừ một tiếng, mình tin nó mới là lạ! Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, Hoa Tiểu Hoa vẫn vì lời Ngân Tiểu Tiểu nói mà nhịn cười không được.

Ngân Đại Bạch ghé vào bên cạnh cười nhìn Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Tiểu Tiểu, đột nhiên nghiêng đầu nghe ngóng, nói: “Chúng nó đã trở lại.”

Ngân Tiểu Tiểu vừa nghe Ngân Đại Bạch nói chúng nó đã trở lại, vội vàng ném Hoa Tiểu Hoa mà nhìn xung quanh: “Chỗ nào chỗ nào?”

Hoa Tiểu Hoa: “...”

“Ta nhìn thấy Hắc Thán !” Ngân Tiểu Tiểu hoan hô một tiếng, đi về phía Mặc Lão Đại.

Thì ra lúc đến gần chỗ Ngân Tiểu Tiểu và Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa thì Mặc Lão Đại liền vượt qua Vương Nham Chân bò lên đầu tiên, nghĩ thầm, người Tiểu Bạch Si nhìn thấy đầu tiên nhất định phải là ta! Sao có thể để Tiểu Bạch Si thấy sinh vật xấu như vậy đầu tiên được!

Kết quả là —— “Hắc Thán Hắc Thán! Sinh vật kỳ quái đó ở nơi nào?”

Được rồi, thật ra Ngân Tiểu Tiểu nhàm chán chờ mong Mặc Lão Đại trở về như vậy, chỉ đơn thuần muốn xem sinh vật kỳ quái trông như thế nào thôi.

Mặc Lão Đại: “...”

Vương Nham Chân và Mặc Đại Nhất chỉ rút lại phía sau Mặc Lão Đại vài bước, Ngân Tiểu Tiểu vừa mới hỏi xong, Vương Nham Chân và Mặc Đại Nhất đi ra. Ngân Tiểu Tiểu đương nhiên trực tiếp không để mắt đến Mặc Đại Nhất, khẩn cấp nhìn hướng về phía “Sinh vật kỳ quái”, sau đó Ngân Tiểu Tiểu chấn kinh rồi: “Hả? Nhân loại?”

Vương Nham Chân nghe được hẳn có thể nói chuyện đã không có khí lực kinh ngạc, bây giờ Vương Nham Chân chỉ thăm muốn uống nước ăn cơm, nhờ! Rắn các người có thể ăn một bữa no vài ngày! Nhưng nhân loại chúng ta chỉ một chút đã đói hoảng rồi! Đặc biệt là hôm nay vận động nhiều như vậy!

Vương Nham Chân cũng không có khí lực suy nghĩ tiếp vì sao mấy con rắn này không giết mình mà lưu tình một mạng, việc này vẫn để đến khi ăn uống no đủ rồi lo lắng sau đi.

Ngân Tiểu Tiểu mờ mịt quay đầu nhìn về phía Mặc Lão Đại: “Sinh vật kỳ quái đã nói đây sao? Vì sao người mang một nhân loại trở lại? Không đúng... Nơi này sao lại có nhân loại?” Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy không đúng, trong kết giới không nên có nhân loại tồn tại! mặc dù Cơ Khang mang hình người, nhưng hẳn là quỷ, vốn không tính là nhân loại!

Mặc Lão Đại ở bên cạnh còn buồn bực, nghe được Ngân Tiểu Tiểu nói, không để ý đáp: “Mấy nhân loại này hẳn là từ ngoài kết giới đi vào.”

Ngân Tiểu Tiểu “À” một tiếng, đánh giá Vương Nham Chân.

Vương Nham Chân vì tiến xà mộ nên mặc vào quần áo đặc chế chứa kim loại, phía ngoài có màu xám bụi, đương nhiên quần áo bây giờ đã rất bẩn, trên đầu còn mang theo mũ giáp đặc chế, kính trước mặt trong suốt, không gây trở ngại tầm mắt người bên trong. Thật ra Vương Nham Chân vốn có một cái ba lô, nhưng từ lúc đại hỗn chiến ba lô đã bị ném xuống.

Ngân Tiểu Tiểu ngửa đầu mờ mịt nói : “Bây giờ người ở ngoài đều mặc quần áo kỳ quái như vậy sao?” không có một chút mỹ cảm còn chưa nói, Ngân Tiểu Tiểu đụng đụng quần Vương Nham Chân, còn cứng rắn, quần áo này mặc ở trên người có thể thoải mái sao?

Vương Nham Chân tuyệt không muốn trả lời vấn đề của một con rắn, nhưng ánh mắt tàn nhẫn của Mặc Lão Đại phía sau Ngân Tiểu Tiểu khiến Vương Nham Chân phải mở miệng nói: “Không, đây là vì tiến... vào nơi này mới đặc chế.”

Mới vừa nói xong, Vương Nham Chân đột nhiên nghi hoặc, một con rắn vốn không mặc quần áo thì sao biết “Quần áo” tồn tại?

Mặc Lão Đại thật ra không hoài nghi chút nào, Tiểu Bạch Si có rất nhiều chỗ kì kì quái quái, hơn nữa Mặc Lão Đại cũng biết “Quần áo”, đó không phải là quần áo Cơ Khang mặc sao, hơn nữa quần áo Cơ Khang mặc quả thật không giống nhân loại trước mắt, Tiểu Bạch Si hỏi như vậy cũng rất đúng.

“Tiến nơi này mới đặc chế?” Ngân Tiểu Tiểu lặp lại một lần, sau đó ý thức được cái gì, “Các người đến trộm mộ?”

“... Khụ khụ.” Ngân xà này nói chuyện quá trực tiếp đi, tuy rằng Vương Nham Chân tự nhận mặt mình dày, nhưng bị một con rắn hỏi như vậy vẫn cảm thấy có chút xấu hổ, chỉ có thể hàm hàm hồ hồ trả lời, “Ừm, đại khái là vậy.”

Ngân Tiểu Tiểu trực tiếp nghe thành “Ừ”, xem nhẹ những chữ khác, sau đó biểu cảm của Ngân Tiểu Tiểu trở nên rất quái lạ, nhìn chằm chằm Vương Nham Chân nửa ngày, nói: “May mà người chưa vào trong cổ

mộ, bằng không...” Ngân Tiểu Tiểu lắc đầu thở dài một tiếng, mặc dù cơ quan đường vào mộ bị mình đi qua một lần, nhưng bọn họ nhất định sẽ rơi xuống dưới mộ thất, tòa kim tự tháp đầu người kia, núi xương khô kia, thật xác định muốn vào đi không? Được rồi, dù các người may mắn thoát ra khỏi nơi đó, tiền chủ mộ thất, này này! Đừng quên còn có con quỷ Cơ Khang! Quỷ mấy ngàn năm đó, người xác định tới trộm mộ chứ không phải tới trừ quỷ sao! Đen con lừa vào cũng vô dụng! Nó chỉ quan tâm bánh chưng không quan tâm quỷ! (Đằm: Không hiểu đoạn này Tiểu Tiểu đang ví von cái gì =.=)

Vương Nham Chân không hiểu ra sao, không biết Ngân Tiểu Tiểu vì sao thở dài.

“Tiểu Tiểu, cái gọi là sinh vật kỳ quái chỉ là nhân loại mà thôi, nếu người xem rồi, người này không thể giữ lại.” Mặc Lão Đại đột nhiên nói.

Vương Nham Chân cả kinh, chẳng lẽ con rắn đen này muốn giết mình? Vương Nham Chân theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng vừa nghĩ tới trạng huống bây giờ của mình, không khỏi cười khổ một tiếng, còn trốn cái gì nữa, thể lực như vậy chỉ sợ chạy được hai ba bước đã bị cắn chết. Vương Nham Chân tuyệt vọng ngồi dưới đất chờ chết, xà mộ a xà mộ, quả nhiên không nên vào.

“Đợi một chút!”

Ngân Tiểu Tiểu ngăn động tác muốn giết Vương Nham Chân của Mặc Lão Đại.

“Làm sao vậy?” Mặc Lão Đại nghi ngờ nói.

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, nói: “Người này giữ lại còn hữu dụng! Người ngấm lại, vào đây hẳn còn những người khác, chúng ta có thể biết được tin tức của những người khác từ miệng của hắn! Còn có còn có, chúng ta có thể dùng hắn dụ địch, tìm hiểu rõ lực lượng của kẻ địch, sự tồn tại của hắn vẫn rất hữu dụng!” Ngân Tiểu Tiểu nói xong còn dùng lực gật gật đầu, tỏ vẻ mình nói vô cùng chính xác.

Mặc Lão Đại nhìn kỹ Ngân Tiểu Tiểu một cái, nói: “Được rồi, người nói với... Tiểu Tiểu, người là một con rắn.”

“Ta, ta biết mà.” Ngân Tiểu Tiểu nói hơi chột dạ. Đúng vậy, cho dù Ngân Tiểu Tiểu còn có một cái tên của nhân loại là “Lục Hạo”, cho dù trước kia Ngân Tiểu Tiểu là một nhân loại, cho dù linh hồn của Ngân Tiểu Tiểu trong mắt Cơ Khang và chúng đệ xà là một linh hồn của nhân loại, nhưng Ngân Tiểu Tiểu bây giờ gọi là Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu bây giờ là một con rắn, cũng chỉ có thể là một con rắn.

Ngân Tiểu Tiểu nghiêng người đi, Mặc Lão Đại đang nói chuyện cùng Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa, Ngân Tiểu Tiểu nhìn thấy thân hình to lớn của Mặc Lão Đại, đột nhiên tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào mà nhận thức được một vấn đề — mình sẽ chung sống mãi mãi cùng Mặc xà trước mắt này.

Ngân Tiểu Tiểu nghiêng đầu, nở nụ cười, bây giờ mình chỉ là một con rắn mà thôi, ba ba a cha của mình là rắn, các ca ca của mình là rắn, bầu bạn tương lai của mình cũng là rắn, thậm chí bạn của mình không phải rắn mà là quỷ (...), nhân loại, còn có quan hệ gì với mình?

Nếu mình tiếp tục lưỡng lự như vậy, vừa đứng ở bên độc xà, vừa không muốn thương tổn nhân loại, cuối cùng chỉ làm thương tổn đến những con rắn quan trọng nhất với mình, điều này đương nhiên mình không muốn nhìn thấy. Nếu Hắc Thán vì mình mà bị thương, sắc mặt Ngân Tiểu Tiểu trở nên khó coi, không, mình không thể không quả quyết như vậy. Hoặc là lựa chọn độc xà, hoặc là lựa chọn nhân loại.

Thật ra chọn bên nào cũng đã rõ ràng, không phải sao?

Ta là độc xà, ta là độc xà thủ hộ cổ mộ bên trong kết giới, không có trí nhớ truyền thừa thì sao? Không ai có thể thay đổi chuyện ta là một độc xà. Ta muốn bảo hộ thân xà của ta (chỉ thân nhân), bạn của ta, còn có ái xà của ta (chỉ người yêu), ta không cho phép ai xúc phạm tới chúng nó. Ta không phải thánh mẫu, ta sẽ không thấy một người thì cứu một người, nhưng ta cũng không thể khuyết thiếu thiện lương. Ta có điểm mấu chốt của mình, chỉ cần không hổ thẹn với lòng mình, như vậy đủ rồi.

“Ta nói, có đồ ăn sao?” Vương Nham Chân ngồi dưới đất yếu ớt hỏi một câu, hỏi một con rắn có đồ ăn không thì rất ngu rất khờ dại, nhưng mình thật sự quá đói.

Ngân Tiểu Tiểu nghe vậy khinh bỉ liếc Vương Nham Chân một cái: “Đương nhiên không có! Ta nói, lúc các người tiến vào đây ngay cả đồ ăn cũng không mang theo sao?”

Vương Nham Chân cười khỏ một tiếng: “Mang thì có mang, nhưng mất hết rồi.”

“Vậy sao.” Ngân Tiểu Tiểu suy nghĩ một lát, “Người uống nước đỡ đói trước đi, bây giờ ta còn không đói bụng, chờ ta đói bụng người sẽ có đồ ăn.”

Vương Nham Chân: “... Ta tự đi tìm đồ ăn được không?”

Ánh mắt Ngân Tiểu Tiểu nhìn về phía Vương Nham Chân càng khách sáo: “Người cảm thấy chúng ta có thể để mình người đi sao?”

“... Vậy người đi với ta?” Vương Nham Chân cảm giác mình bây giờ thật sự là quá cường đại, có thể nói chuyện phiếm còn tán gẫu với một con rắn hăng say như vậy ——sợ chỉ có chính cậu cảm thấy hăng say thôi. Nhìn ra được lá gan của Vương Nham Chân vì đói khát mà to lên rất nhiều, không biết khi cậu ta ăn uống no đủ rồi có nghĩ lại mà cảm thấy sợ hay không.

“Không cần!” Ngân Tiểu Tiểu ghé vào mặt đất, “Ta đói bụng thì Hắc Thán đều giúp ta đi tìm đồ ăn, vì sao ta phải đi tìm đồ ăn với người.”

“Hắc Thán? Các người có tên?” Vương Nham Chân nhớ con rắn đen hồi nãy hình như gọi con rắn trước mắt này là Tiểu Tiểu.

“Đương nhiên có! Chẳng lẽ chỉ cho phép nhân loại các người có tên thôi sao?” Ngân Tiểu Tiểu khinh thường nói, nhân loại thật sự là một chủng tộc kiêu ngạo, “Ta gọi là Ngân Tiểu Tiểu, con rắn vừa mới nói muốn giết người là Mặc Lão Đại, một con Mặc xà khác là Mặc Đại Nhất, ngân xà bên kia là ba ba ta Ngân Đại Bạch, hoa xà là a cha ta Hoa Tiểu Hoa. Nhớ kỹ chưa!”

Vương Nham Chân bị một câu “Nhớ kỹ chưa” cuối cùng của Ngân Tiểu Tiểu dọa sợ tới mức khẽ run rẩy: “Nhớ, nhớ kỹ.”

—— nhưng mà cứ nói “Con rắn vừa mới nói muốn giết người là Mặc Lão Đại” thật sự không sao sao?

Vương Nham Chân yên lặng đi uống nước đỡ đói, không biết nơi này có luật chống ngược đãi tù binh hay không.

77. Chương 77

“Lần này các người tiến vào tổng cộng bao nhiêu người?” Mặc Lão Đại bò đến chỗ Vương Nham Chân đang uống nước, hỏi.

“Khụ khụ khụ.” Đây là bị sặc, “Điều này ta không quá rõ.”

Ánh mắt Mặc Lão Đại lạnh lùng: “Người muốn chết phải không?”

Vương Nham Chân: “... Hơn một trăm người, đội của chúng ta có mười lăm người.”

Mặc Lão Đại “Ừ” một tiếng, bò đi rồi. Ngân Tiểu Tiểu tiến đến trước mặt Mặc Lão Đại: “Hơn một trăm người sao, nơi này lớn như vậy, làm sao tìm được.”

“Không cần lo lắng.” Mặc Lão Đại hôn nhẹ trán Ngân Tiểu Tiểu, “Ta có biện pháp.”

“Hửm? Biện pháp gì?”

“Ta là tộc trưởng, luôn có biện pháp dễ dàng thông tri cho chúng độc xà, xem ta.” Mặc Lão Đại cười đắc ý, sau đó đứng nửa người trên lên, mở miệng phát ra một âm thanh kỳ quái, Ngân Tiểu Tiểu cũng nghe thấy. Ngân Tiểu Tiểu không biết hình dung như thế nào, âm thanh này không giống như nghe được bằng lỗ tai mà là trực tiếp khắc vào linh hồn.

“Âm thanh này sẽ được toàn bộ độc xà bên trong kết giới nghe được, ta vừa mới lệnh cho độc xà trong phạm vi ngàn dặm tới, độc xà phù hợp điều kiện sẽ phán đoán ra vị trí ta phát ra âm thanh, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất đuổi tới.” sau khi Mặc Lão Đại phát ra âm thanh này liền giải thích với Ngân Tiểu Tiểu.

“Thần kỳ như thế sao, nhưng vì sao ta nghe được âm thanh lại không hiểu người đang biểu đạt cái gì!” Ngân Tiểu Tiểu nghi hoặc, nó chỉ nghe thấy Mặc Lão Đại kêu kêu, nhưng thật sự không hiểu nội dung trong tiếng kêu của Mặc Lão Đại.

Mặc Lão Đại: “... Có thể là vì người không có trí nhớ truyền thừa.”

Ngân Tiểu Tiểu lặng lẽ, thật sự là rất bất nạt xà! Trí nhớ truyền thừa cái gì, vì sao lúc trước không in một phần!

“Chúng ta phải ở chỗ này chờ chúng độc xà đến.” Mặc Lão Đại tiếp tục bổ sung, “Tiểu Bạch Si, mấy ngày nay người phải thành thật một chút, đừng chạy lung tung biết không!”

“Cứ gọi toàn bộ độc xà đến thì tốt rồi, vì sao chỉ cần trong phạm vi ngàn dặm?” Theo suy nghĩ của Ngân Tiểu Tiểu, số lượng độc xà nhiều hơn nhân loại, thậm chí còn lợi hại hơn nhân loại, chỉ cần mọi người đều đi tìm thì tốt rồi.

Mặc Lão Đại liếc Ngân Tiểu Tiểu một cái: “Trừ chúng ta nhìn thấy nhân loại còn có xà nào từng gặp nhân loại sao? Còn có, không phải độc xà nào cũng có thể chống cự thứ trong tay nhân loại. Các ấu xà cũng cần phải bảo hộ, độc xà trên núi cao nhất một con cũng không thể gọi, thậm chí còn cần độc xà trưởng thành đã rời núi nhưng có ấu xà còn chưa trưởng thành phải trở về bảo hộ. Hơn nữa, nhiều độc xà cùng ở một chỗ thì mục tiêu quá lớn. Chúng ta phải chuẩn bị tốt, phải giảm thiểu số độc xà thương vong xuống thấp nhất. Quan trọng nhất là nếu toàn bộ độc xà tụ tập trên mấy ngọn núi này, con mồi sẽ giảm bớt nhanh chóng, làm cho sinh vật trên núi biến mất một diện tích lớn, tuy rằng sinh vật trên núi chung quanh sẽ chậm rãi di chuyển đến mấy ngọn núi này, nhưng cần thời gian rất dài, chúng độc xà chắc hẳn sẽ không vui khi thấy điều này.”

Ngân Tiểu Tiểu tròn tròn mắt, được rồi, xem ra mình nghĩ quá đơn giản, không thích hợp làm lãnh đạo, mấy chuyện phiền lòng này vẫn nên để Hắc Thán đi lo đi, mình quả nhiên thích hợp làm quân tiên phong linh tinh hơn.

— coi như xong, Tiểu Tiểu, người như vậy đừng nói bây giờ còn là vị thành niên, dù trưởng thành cũng không đủ giá trị vũ lực để làm quân tiên phong được chứ!

“Tộc trưởng, Tiểu Tiểu, ta và Tiểu Hoa nhất định phải trở về.” Ngân Đại Bạch tiến lên phía trước nói, liếc Hoa Tiểu Hoa, “Các ca ca của Tiểu Tiểu đều ở trên núi, chúng ta phải đi về.”

“À, đi lúc này sao?” Ngân Tiểu Tiểu có điểm mất mát, lần này ở chung với ba ba a cha chưa được bao lâu đâu, thật vất vả mới gặp được!

“Ta cho rằng ta và Đại Bạch đi thì người sẽ rất vui vẻ chứ!” Hoa Tiểu Hoa lớn tiếng nói, “Tộc trưởng mới vừa đi chưa tới một ngày người đã ồn ào lẫn lộn giữa đất, chúng ta ở chỗ này chỉ chậm trễ các người thôi!”

Thân mình Ngân Tiểu Tiểu xoẹt một cái liền đổ, hô to: “Nào có! Ta không có! Cha lừa xà!”

Nhưng dù Ngân Tiểu Tiểu có nguy biến thế nào cũng vô dụng, Mặc Lão Đại rõ ràng lựa chọn tin tưởng lời Hoa Tiểu Hoa nói, trên mặt nhin không được mở một nụ cười tươi như hoa, dùng cái đuôi kéo Ngân Tiểu Tiểu lại đây, liên tục hôn lên mặt lên miệng Ngân Tiểu Tiểu mấy cái: “Thì ra Tiểu Tiểu nhớ ta như vậy!”

Ngân Tiểu Tiểu dùng sức giãy vài cái, không giãy thoát liền không giãy dựa nữa, nhưng ngoài miệng vẫn không ngừng cố gắng: “Hắc Thán người buông! Ta rồi, ta không có như vậy! Một chút cũng không!”

Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa nhìn nhau cười, thừa dịp lực chú ý của Ngân Tiểu Tiểu đều đặt trên người Mặc Lão Đại, trộm chạy trốn. Mặc Đại Nhất cách Mặc Lão Đại Ngân Tiểu Tiểu có mười thước nhìn hai xà nằm úp sấp quần lấy nhau, yên lặng thay đổi phương hướng lại nằm xuống.

Trong lúc vô ý Ngân Tiểu Tiểu liếc thấy Vương Nham Chân kinh ngạc ngồi ở bờ sông, lửa giận càng tăng vọt, bỏ quên cùng Mặc Lão Đại dây dưa, ngược lại gầm lên giận dữ với Vương Nham Chân: “Nhìn cái gì! Cần thận ngày mai ta không cho người ăn cơm!”

Wương Nham Chân: “...”

Mặc Lão Đại mới mặc kệ Ngân Tiểu Tiểu bây giờ là thẹn thùng hay vẫn là thẹn thùng, hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất buông Ngân Tiểu Tiểu ra: “Tiểu Bạch Si, nhìn biểu hiện của người tốt như vậy, ta đi tìm mật thưởng cho người!”

Ngân Tiểu Tiểu bật người hô, mấy ngày nay ngoài chạy lại chạy, vẫn chưa ném được mật, bây giờ nghe Mặc Lão Đại nói như thế, Ngân Tiểu Tiểu lập tức nhớ lại hương vị tuyệt vời kia: “Tốt tốt!” Vui vẻ quảng quảng cái đuôi phía sau vài cái.

Mặc Lão Đại vừa cười ngây ngô vừa đi tìm mật cho Ngân Tiểu Tiểu, ừm, ngày hôm nay nhất định phải tìm được mật ong biến dị cho Tiểu Bạch Si, Tiểu Bạch Si thích ăn loại mật này nhất!

“Ừc —— ”

Ngân Tiểu Tiểu nghe được tiếng nuốt nước miếng, theo thanh âm, ánh mắt Ngân Tiểu Tiểu rơi vào người Vương Nham Chân. Nhìn thấy biểu cảm trên mặt Vương Nham Chân, Ngân Tiểu Tiểu khoe ra nói: “Sao nào? Người muốn ăn mật?”

Wương Nham Chân dùng sức gật đầu: “Chỉ cần là đồ ăn đều được!”

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, nói: “Cũng đúng, đến lúc đó ta ăn dư lại đều cho người ăn.”

“Cứ như vậy đi!” Vương Nham Chân cảm động sắp khóc, giành thức ăn từ miệng một con rắn nào có dễ dàng! Nhưng mà... Ngân Tiểu Tiểu phải không... Ngân Tiểu Tiểu nói nó không đói bụng, cho nên nhất định sẽ không ăn quá nhiều mật, nhất định sẽ dư rất nhiều, hơn nữa hàm lượng đường trong mật tương đối nhiều, mình ăn ít nhất có thể no đến khuya hôm nay.

Wương Nham Chân tính toán tốt lắm, nhưng hần tính sai ở chỗ sức ăn của Ngân Tiểu Tiểu.

Lúc Mặc Lão Đại chưa lấy được mật về, Ngân Tiểu Tiểu quyết định moi ra chút tin tức trong miệng Vương Nham Chân, vì thế đem vòng thân mình bên cạnh Vương Nham Chân, bày tư thế ta muốn nói chuyện với người: “Ta nói, nhìn người cũng nhả nhặn như vậy, vì sao lại luẩn quẩn trong lòng muốn tới trộm mộ, bây giờ thì xong rồi, bị Hắc Thán nhà ta bắt được!”

Wương Nham Chân ngơ ngác một chút, cười khổ nói: “Vấn đề này ta thật không ngờ tới. Ta là nhị thiếu gia nhà họ Vương chuyên trộm mộ, từ lúc sinh ra đến bây giờ tiếp xúc nhiều nhất là trộm mộ, ta không biết trừ trộm mộ ta còn có thể làm gì.”

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, mọi người đều có nỗi khổ riêng thôi, tuy rằng “Mọi người” này làm ở ngành mà xét về phương diện pháp luật thì là phạm pháp.

“Chuyện trong gia tộc họ Vương đều do ông nội của ta quản, nhưng sau khi ông nội mất rồi, người quản chuyện gia tộc họ Vương lại là cha ta, xà mộ này, là cha ta nói ta tới.”

“A, thật xin lỗi.” Vương Nham Chân đột nhiên cười xin lỗi, “Có vài từ nói ra chắc người nghe không hiểu, vẫn không nói thì hơn.”

Ngân Tiểu Tiểu tiếp tục bĩu môi, có cái gì mà nghe không hiểu ! Thật là coi khinh xà! Nhưng quên đi, nếu nói nghe hiểu có thể người lại hỏi vì sao có thể nghe hiểu linh tinh, thật là phiền toái.

“Xà mộ? Các người gọi nơi này là xà mộ sao? Làm sao các người biết nơi này có xà?” Ngân Tiểu Tiểu nghi ngờ hỏi.

Wương Nham Chân kể: “Sự tồn tại của cổ mộ này cũng không phải là một điều bí mật, vào đầu thế kỷ 20... Thật xin lỗi, ta quên người nghe không hiểu ... Tóm lại hơn 100 năm trước, cổ mộ này bị người phát hiện. Truyền thuyết nói cổ mộ này từ thời nhà Chu, trong mộ có thứ có thể làm cho người ta Trường Sinh, có rất nhiều người bắt đầu tìm cổ mộ này nhưng đáng tiếc không tìm được. Lại qua vài thập niên, lúc ấy một gia tộc suy bại trong giới trộm mộ đột nhiên nói biết cổ mộ thời nhà Chu này ở nơi nào, sau đó lại có rất nhiều đi tìm, và rồi có một số người đã tìm được nơi này. Có mấy chục người tiến vào nhưng chỉ có một kẻ điên còn sống đi ra, luôn miệng kêu ‘Có rất nhiều rắn, rất nhiều rắn!’, từ đó về sau chúng ta đều gọi cổ mộ này là xà mộ .”

Ngân Tiểu Tiểu giật mình nói: “Người nói từng có nhân loại tiến vào? Còn bị xà công kích?” Ngân Tiểu Tiểu vẫn cho rằng nhóm người Vương Nham Chân là người đầu tiên tiến vào kết giới.

“Đúng vậy.” Vương Nham Chân gật gật đầu.

“Thật kỳ quái, không nghe có xà nào nhắc tới chuyện này cả.” Ngân Tiểu Tiểu lầu bầu một câu.

“Ta sẽ điều tra chuyện này.” Thì ra là Mặc Lão Đại mang theo mật đã trở lại.

Ngân Tiểu Tiểu mới mặc kệ Mặc Lão Đại điều tra chuyện này hay không, trực tiếp đi về phía tổ ong.

“Í? hương vị này ... Là mật ăn rất ngon ngày đó!” Ngân Tiểu Tiểu hưng phấn.

Mặc Lão Đại sủng nịch dùng cái đuôi xoa nhẹ đầu Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu ăn, Mặc Lão Đại đi tìm Mặc Đại Nhất, Vương Nham Chân nhìn Ngân Tiểu Tiểu ăn.

Qua một phút đồng hồ, Ngân Tiểu Tiểu ăn chưa xong, qua năm phút đồng hồ, Ngân Tiểu Tiểu ăn chưa xong, qua mười phút, Ngân Tiểu Tiểu vẫn ăn chưa xong.

Vương Nham Chân tràn ngập mong bắt đầu suy sụp, đã mười phút rồi sao còn ăn chưa xong! Dù tổ ong to nhiều mật đến mức nào cũng không chịu nổi sức ăn như vậy!

Lại qua năm phút đồng hồ —— “Tốt lắm, ta ăn xong rồi! Còn lại cho người!” Ngân Tiểu Tiểu rất hào phóng nói với Vương Nham Chân, thuận tiện còn đẩy tổ ong đến bên người Vương Nham Chân.

Vương Nham Chân khẩn cấp cầm ... tổ ong lên, nhìn vào trong, nhiều lắm chỉ còn hai phần!

Nhìn thấy Vương Nham Chân buồn rười rượi, Ngân Tiểu Tiểu hung hăng rít gào Vương Nham Chân: “Người còn chưa thoả mãn! Ta nhìn người vừa mới nói chuyện phiếm với ta mới để lại cho người hai phần! Nếu không một ngụm ta cũng không để cho người!” Hừ, dù sao nhân loại một ngày không ăn cũng không chết!

Vương Nham Chân yên lặng ăn sạch mật trong tổ ong, sau đó lại chạy đi uống nước —— khuya hôm nay nhất định phải uống no!

78. Chương 78

Tốc độ của độc xà không thể nghi ngờ là đến rất nhanh, hơn nữa lần này còn là tộc trưởng triệu tập, phải biết rằng tộc trưởng triệu tập rất ít khi dùng đến, có không ít độc xà sống đến bây giờ mới nghe được lần đầu tiên, vì thế mang theo tâm tình hưng phấn đi về phía Mặc Lão Đại—— này này! Tâm tình hưng phấn là muốn làm gì! Tộc trưởng triệu tập là một chuyện thực nghiêm túc được không!

Thời gian chuyển đến buổi tối ngày hôm sau, độc xà phạm vi ngàn dặm đã lục tục chạy tới nơi.

Mặc dù đại đa số độc xà đã biết việc có tộc trưởng mới, cũng biết Mặc xà trở thành tộc trưởng kế nhiệm là “Mặc Lão Đại”, nhưng độc xà chưa từng gặp Mặc Lão Đại vẫn chiếm đại đa số. Mặc Lão Đại bởi vì thân mình dài đến hơn mười thước, đứng nửa người trên lên còn cao hơn mỗi độc xà ở đây nên không cần giống tộc trưởng trước kia phải tìm nơi cao để đứng. Chúng độc xà vây quanh Mặc Lão Đại đều ngửa đầu đợi Mặc Lão Đại nói chuyện.

Ngân Tiểu Tiểu không đi vào trong vòng tròn nhìn thấy một màn này, thấp giọng lầu bầu nói: “Sao có cảm giác như xem khỉ ở vườn bách thú vậy.”

“Cái gì?” Vương Nham Chân bên cạnh Ngân Tiểu Tiểu theo bản năng hỏi một câu, vừa rồi hình như nghe được ba chữ “Vườn bách thú”?

... Ngân Tiểu Tiểu không nói.

“Lần này triệu tập mọi người là có một sự kiện cần nói với mọi người.” Mặc Lão Đại mang bộ mặt mộc như tờ giấy nghiêm túc cao giọng nói, “Có một hơn trăm nhân loại tiến vào trong kết giới!”

Mặc Lão Đại vừa dứt lời, toàn trường vang lên một trận xôn xao.

“Im lặng!” Mặc Lão Đại trầm giọng nói, đợi ọi người yên tĩnh trở lại, Mặc Lão Đại mở miệng lần nữa, “Hẳn mọi người không xa lạ gì với sinh vật nhân loại này, ở trong trí nhớ truyền thừa của chúng ta, nhân loại là một trong những mục tiêu chúng ta cần đối phó! Lần này nhân loại tiến đến là nhằm vào vật chúng ta thủ hộ! Chúng ta tuyệt đối không thể buông tha những người này!”

Chúng xà lại ồ lên, mỗi một độc xà đều nói ồn ào.

“Ai nha, nhân loại trong trí nhớ thật sự không dễ đối phó.”

“Sai! trong trí nhớ, nhân loại mới là dễ đối phó nhất! Còn vu tộc yêu tộc gì đó mới khó đối phó !”

“Giết sạch nhân loại! Giết sạch nhân loại!”

“Rốt cuộc nhân loại trông như thế nào? Giống chúng ta sao?”

... ..

Mặc Lão Đại đợi cho chúng xà hơi hơi khôi phục bình tĩnh, nói : “Ta biết có rất nhiều vị ở đây chưa từng gặp qua nhân loại, cho nên ta bắt một nhân loại tới ọi người xem, nếu thấy sinh vật nào có bộ dạng xấu như vậy thì nhất định là nhân loại.” Nói xong, Mặc Lão Đại nhìn về phía Vương Nham Chân.

Gần một ngàn đôi mắt của độc xà ở đây cũng nhìn về phía Vương Nham Chân.

Vương Nham Chân: “...”

Ngân Tiểu Tiểu im lặng lui về phía sau vài bước, mình đứng ở chỗ không phải tốt lắm.

“Trời ạ! Nhân loại sao lại xấu như vậy!”

“Ôi cưng à, đừng nhìn, cẩn thận mù xà nhãn!”

“Không ngờ là dùng hai cái đùi đi đường, Hửm? Ta nhớ chim trĩ cũng đi bằng hai cái đùi!”

Vương Nham Chân bi phẫn, ta làm người dễ dàng cho ta lắm sao! Rơi vào tay một đám xà biết nói chuyện... coi như xong, lại còn bị chúng nó cười nhạo!

“Í? Hình như ta đã từng gặp sinh vật như vậy rồi.”

Tầm mắt Mặc Lão Đại rơi xuống người một hoàng xà: “Người từng gặp nhân loại?”

Hiện trường yên tĩnh trở lại, ánh mắt của mọi người đều tập trung đến chỗ hoàng xà.

Hoàng xà kia không trả lời vấn đề của Mặc Lão Đại mà là bò đến trước mặt Vương Nham Chân, đánh giá tỉ mỉ Vương Nham Chân một lần, sau đó thực khẳng định nói: “Đúng vậy, ta đã gặp nhân loại! Tuy rằng qua vài thập niên nhưng sinh vật xấu như vậy ta sẽ không quên !”

Vương Nham Chân: có thể đừng động một chút liền “sinh vật xấu như vậy” hay không!

Hoàng xà kia tiếp tục nói: “Ta nhớ vài thập niên trước, ca ca ta đang cử hành nghi thức bầu bạn thì có hơn chục sinh vật như vậy, không phải, có hơn chục nhân loại đột nhiên xâm nhập nghi thức bầu bạn, còn dẫn đầu phát động công kích với chúng ta, chúng ta giận dữ tiêu diệt hết nhân loại, còn chờ nguyên tại chỗ giết mấy đợt người sau!”

“Nhân loại thật là quá ghê tởm!”

“Thế mà thế mà! Thế mà dám phá nghi thức bầu bạn.”

“Nhân loại thật là buồn cười, vừa yếu vừa nhỏ còn dám công kích độc xà chúng ta trước!”

Mặc Lão Đại nhìn nhìn số lượng Mặc xà xung quanh, nói : “Chuyện lúc trước sau này hãy nói, bây giờ quan trọng là ... Giải quyết nhân loại xâm nhập vào mấy ngày hôm trước. Ta nhân danh tộc trưởng, mệnh lệnh xà ở đây chia làm chín tổ, từng tổ do một Mặc xà dẫn đầu, phân chia phương hướng bất đồng mà tìm tòi nhân loại, gặp được nhân loại, giết không tha!” Dừng một chút, bổ sung nói, “Hong xà lam xà lưu lại vài cái.”

Chúng độc xà trăm miệng một lời nói : “Linh mệnh!” (Tác giả: đột nhiên có cảm giác đang viết đam mỹ cổ đại xinh đẹp...)

Mặc Lão Đại: “Tốt lắm, tan đi, tự mình tìm tổ, lập tức xuất phát.”

Chúng độc xà lập tức giải tán, tìm tổ xong, sau đó —— vây quanh trước mặt Ngân Tiểu Tiểu.

“Ai nha, người là bầu bạn tương lai của tộc trưởng đúng không!”

“Thật là một ngân xà đó, còn nhỏ như vậy.”

“Bầu bạn tương lai của tộc trưởng nhìn có vẻ chưa trưởng thành.”

Mặc Lão Đại đứng ở phía ngoài cùng cười xem náo nhiệt.

Ngân Tiểu Tiểu không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa: “Bây giờ! Lập tức! Lập tức! Đi tìm nhân loại!”

Chúng độc xà thông minh, đồng loạt đáp: “Linh mệnh!”

Nhìn thấy chúng độc xà tản ra chung quanh, Ngân Tiểu Tiểu dùng cái đuôi xoa xoa “Mồ hôi” trên trán, bọn xà này thật là đáng sợ.

“Bầu bạn tương lai?” về mặt Vương Nham Chân cổ quái, bầu bạn mà xà nói, là ý mình nghĩ kia sao?

Ngân Tiểu Tiểu liếc Vương Nham Chân: “Chính là thứ người đang nghĩ! Đúng rồi, còn chưa nói cho người biết, ở Xà Tộc, giống đực và giống đực cũng có thể kết thành bạn lứa, cũng sẽ có cục cưng xà, nói cho người biết, nếu người luôn luôn sống ở chỗ này, sau này người cũng có thể sinh cục cưng đó!”

Về mặt Vương Nham Chân không còn là cổ quái, mà là kinh sợ.

Ngân Tiểu Tiểu như nghe được chuyện lạ mà gật đầu: “Cho nên Nham Chân à, suy nghĩ kỹ một chút đi, ta không thể chăm sóc người cả đời, người nên tìm bạn lứa đi thôi.”

Ngân Tiểu Tiểu đưa lưng về phía Vương Nham Chân đang sợ ngây người, khoe miệng cười cười đi rồi. Mặc Lão Đại đứng ở cách đó không xa liếc Vương Nham Chân một cái, cái gì cũng không giải thích. Mặc Lão Đại đứng tại chỗ nghĩ nghĩ, đến gần Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Bạch Si, thương lượng với người một chuyện.”

“Cái gì?”

“Có thể cho ta mượn Vương Nham Chân được không?”

“Cho người mượn?” về mặt Ngân Tiểu Tiểu mờ mịt, “Hắn không phải là người bắt về sao? Cũng đâu phải của ta, cứ việc cầm dùng đi.”

“Người quên ta bắt về cho người sao, Vương Nham Chân là của người, không phải của ta.” Mặc Lão Đại lắc đầu nói.

Ngân Tiểu Tiểu tỉnh ngộ, không sao cả quơ quơ cái đuôi: “Cứ việc cầm đi cứ việc cầm đi, ta đã không còn hứng thú với hắn.”

Vương Nham Chân vừa mới bị trêu chọc: “... ! !”

Vì thế Mặc Lão Đại quay đầu ra lệnh cho Mặc Đại Nhất cùng mấy lam xà hồng xà ở lại: “Đại Nhất, người và vài vị tộc nhân mang Vương Nham Chân trở về trên núi. Cho toàn bộ xà trên núi đều nhận thức được đến tốt cùng nhân loại trông như thế nào. Bây giờ toàn bộ cha mẹ hoặc ba ba a cha có ấu xà trên núi hẳn đã chạy về hết, nói chúng nó tập trung ấu xà lại, ngày đêm thủ hộ ấu xà. Mặt khác, ta còn phân phó một bộ phận xà thủ vệ dưới chân núi, không cho bất cứ một nhân loại nào xông lên núi. Đại Nhất, người đi rồi không cần trở lại nữa, an toàn trên núi và dưới chân núi giao cho người phụ trách.” Mặc Lão Đại nghĩ nghĩ, lại nói, “Nói Mặc Đại Mặc tới chỗ của ta.”

Mặc Đại Nhất cùng mấy hồng xà lam xà lần lượt đáp ứng.

Mặc Đại Nhất nói : “Đến lúc lên núi, nhân loại này làm sao bây giờ?”

Mặc Lão Đại vừa định nói chuyện đã bị Ngân Tiểu Tiểu giành trước : “Tìm sơn động, phái mấy xà trông coi nhân loại này, không được cho hắn chạy trốn.”

Mặc Lão Đại: “Làm theo lời Tiểu Tiểu nói.”

Mặc Đại Nhất đáp ứng, mấy xà mang theo Vương Nham Chân đi xuyên đêm đuổi về phía chân núi. Mà ở đây, chỉ còn lại hai xà Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu.

Mặc dù có gần ngàn độc xà nghe theo lời Mặc Lão Đại mà đến, nhưng đối với vài ngọn núi này mà nói, ngàn độc xà cũng không tính là cái gì, phân tán ra đã nhìn không thấy nữa.

Chúng độc xà vốn có thể dựa vào khứu giác mẫn tuệ tìm ra nhân loại, nhưng nhân loại cũng không ngốc, biết xà mộ nổi danh nhất là xà, đương nhiên có mang theo được vật che dấu mùi và thuốc đuổi rắn. Điều này không thể nghi ngờ tăng thêm phiền toái cho độc xà đi tìm kiếm.

Đám người xui xẻo đầu tiên là một đội ngũ mười một người, dẫn đầu đội là một phụ nữ trung niên, đội ngũ này nữ tính chiếm đa số. Bọn họ cũng mặc quần áo đặc chế tiến vào xà mộ, nhưng thời tiết nóng bức khiến đội ngũ nhiều nữ này thực đau đầu, sau vài ngày hành tẩu không nhìn thấy rắn, đại đa số nữ tính trong đội ngũ cho rằng tin tức có rắn trong xà mộ là sai lầm, cũng bởi vậy mà thả lỏng cảnh giác, đổi lại quần áo bình thường, ngay cả đội trưởng cũng như thế khiến năm nam giới còn lại không có biện pháp, chỉ có thể mặc kệ những cô gái này.

Chuyện xảy ra sau giờ Ngọ, khi đội ngũ này đang nghỉ ngơi dưới một cây đại thụ, một con bạch xà đã phát hiện bọn họ.

Bạch xà thực hưng phấn, xem ra nó tìm được đội ngũ nhân loại này trước, sau khi xong việc mình có thể khoe với chúng xà. Nhưng bạch xà chưa từng đối chiến với nhân loại, cũng không dám cậy mạnh, nhìn nhân loại dưới tàng cây có vẻ trong chốc lát cũng chưa đi, bạch xà lên lút nhớ kỹ vị trí, đi tìm những độc xà khác.

Chỉ một lát sau, đội ngũ mười một người đã bị mấy chục độc xà bao vây, mà nhân loại lại không hề phát hiện.

Mấy chục độc xà thông thả tiếp cận nhân loại, vòng vây cũng càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, chiến tranh, hết sức căng thẳng.

Trong bụi cỏ một ngân xà trắng kiệu đang chuyển động, không ngừng tiếp cận nhân loại, bụi cỏ đã không thể che dấu lớp vảy hơi hơi sáng lên dưới ánh mặt trời của nó.

“Có rắn!” Một người đàn ông đã phát hiện nó, vội vàng quát to một tiếng.

Mọi người ở chỗ này đều cả kinh, vội nhìn chung quanh phát hiện có càng nhiều độc xà, người phụ nữ trung niên dẫn đội đã kịp phản ứng lại, lạnh lùng nói: “Mọi người rời xa cây cối, đứng chung một chỗ! Đều lấy vũ khí trong ba lô ra, cẩn thận đừng để bị rắn cắn!”

Khi đó thay quần áo hiển nhiên đã chậm, người phụ nữ trung niên chỉ có thể nói mọi người tựa vào nhau phòng bị rắn công kích.

Bom cay, pháo sáng, súng lục, lựu đạn vân vân đều lần lượt ra trận, mỗi người đều khẩn trương cẩn thận quan sát tình huống chung quanh mình, mà chúng độc xà cũng không tiếp tục che dấu, hiện ra trước mặt nhân loại. Song phương đều nhìn chằm chằm nhau muốn tìm ra sơ hở của đối phương.

Nhân loại và Xà Tộc lần đầu tiên chân chính giao phong, lập tức sắp trình diễn.

79. Chương 79

Tình hình chiến đấu song phương hết sức căng thẳng, mà đội ngũ độc xà còn liên tục không ngừng mở rộng, người phụ nữ trung niên cắn răng một cái, quát to: “Đội cho rắn càng ngày càng nhiều, chúng ta một người cũng không sống được! Bây giờ phải liều mạng với chúng nó!”

Do nhân loại dẫn đầu phát động công kích, chỉ thấy một cô gái bóp cò súng lục trong tay, tầm ngắm thật chuẩn xác, viên đạn nháy mắt liền bắn vào người một hoa xà, làm chúng độc xà phần nộ là, hoa xà bị bắn chết!

Đúng vậy, lực phòng ngự của độc xà cũng không phải vạn năng, độc tính càng cao năng lực phòng ngự mới càng mạnh, mà có thể thừa nhận lực đánh vào của viên đạn chỉ cos thể từ ngân xà lam xà trở lên, độc xà từ ngân xà trở xuống không có cách nào thừa nhận được uy lực của viên đạn. Điểm ấy trước mắt chúng độc xà còn không biết được, nhưng rất nhanh, chúng độc xà liền biết điểm này.

Chúng độc xà bất ngờ, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, ai biết xà trong mộ bị dị biến gì, nếu ngay cả viên đạn chúng còn không sợ, mọi người thật đúng là không biết nên làm sao mới tốt.

“Có súng lục đều lấy súng ra!” Người phụ nữ trung niên ngẩng nhìn bốn phía, tìm được nơi có số lượng độc xà tương đối ít, lại hô, “Đi bên kia!”

Mọi người bắt đầu thông thả di chuyển về nơi ít độc xà, mà nơi đó, là nơi lam xà hồng xà tụ tập.

Tuy rằng nhân loại nhìn bề ngoài có vẻ rất nhỏ yếu, nhưng có nhiều chỗ phải cẩn thận, trong lòng chúng độc xà lặng lẽ nghĩ, ánh mắt đồng thời nhắm ngay vũ khí trong tay bọn họ.

“Những nhân loại này coi như có chút bổn sự.” Một giọng nói mang theo hàn ý vang lên trên đỉnh đầu nhân loại và chúng độc xà, chúng độc xà không phản ứng, nhân loại lại theo giọng nói nhìn về phía cây đại thụ bọn họ mới nghỉ ngơi kia. Thì ra, Mặc xà phụ trách điều tra cũng đã tới, giờ phút này đang quán ở trên cành cây.

“Con rắn này... Con rắn này biết nói chuyện!” Không biết là ai trong đám người hô lên, sắc mặt vài cô gái trong đội ngũ lập tức trở nên trắng bệch, các cô chỉ đi trộm mộ có vài lần, sinh vật kỳ quái không phải chưa từng gặp, nhưng rắn biết nói tiếng người lại thấy lần đầu tiên, không, phải nói là sinh vật trong mộ đều không biết nói chuyện. Mà con rắn đen trước mắt này, nếu không phải thấy được bộ dáng của nó, tất cả mọi người ở đây sẽ cho rằng có người đang nói chuyện.

“Biết nói chuyện có gì kỳ lạ sao?” trong đám độc xà vây quanh nhân loại toát ra một câu.

“Nhân loại thật là dễ ngạc nhiên.”

“Chẳng những ngạc nhiên, thực lực cũng thoái hóa thiệt nhiều. Người xem xem, sức chiến đấu của bọn họ bây giờ không ngờ đều phải dựa vào ngoại lực, thật là buồn cười!”

—— cho nên nói, mặc kệ từ lúc nào, bổn sự nói xấu của chúng độc xà cũng sẽ không bị che dấu dù chỉ tạm thời.

“Tốt lắm, mục tiêu bây giờ là giết sạch những nhân loại này, mọi người có lời gì chờ một lát lại nói.” Mặc xà ở trên cây không kiên nhẫn mà nói, độc xà bình thường không tốt ở chỗ dù ở nơi nào lúc nào cũng không hề cố kỵ mà tụ lại tán gẫu, “Nếu những nhân loại này dựa vào ngoại lực thì đầu tiên phải tiêu diệt thứ nhân loại mang theo trong tay.”

Mặc xà tiếp tục quán ở trên cây to, không có độc xà nào bắt mẫn với hành vi của Mặc xà, trong chiến tranh, Mặc xà phụ trách chỉ huy phát ra mệnh lệnh, đương nhiên sẽ không tự mình xung phong chém giết đối thủ.

Chiến tranh lại phát hỏa. Tình cảnh rất nhanh lại hỗn loạn.

Chúng độc xà dựa theo lời Mặc xà vừa mới phân phó, không trực tiếp cắn nhân loại mà nhắm vào thứ trong tay hoặc trên lưng nhân loại. Không thể không nói tâm lý đội trộm mộ này vẫn rất mạnh, liếc mắt về phía đám độc xà biết nói tiếng người, không ai bị dọa ngất hoặc mất đi ý chí chiến đấu. Sau đó, không ai suy nghĩ tiếp chuyện tiến vào xà mộ, mọi người chỉ muốn nhanh một chút khỏi nơi này.

Đối mặt với rắn, đối mặt với độc xà, đối mặt với rất nhiều độc xà, có lẽ sẽ có người to gan muốn tiến xà mộ tìm trân bảo trộm Quỷ Giao, nhưng đối mặt với rất nhiều độc xà biết nói chuyện, thậm chí chúng nó còn có trí tuệ, biến vận dụng thần kinh, thậm chí phân tầng lớp, không biết có còn ai mạo hiểm tiến vào xà mộ hẳn sẽ phải chết này?

Nhưng mọi người hối hận cũng không thể thay đổi vận mệnh của bọn họ, một khắc đồng hồ cuối cùng, nhân loại bại vong ngã ngũ, người có thể đứng ở tại chỗ chỉ còn lại người phụ nữ trung niên dẫn đội và hai nam giới.

Người phụ nữ trung niên và hai gã đàn ông đã mệt thở hồng hộc, còn tiếp tục như vậy thì tính mạng ba người đều xong, người phụ nữ trung niên nói : “Tôi đi đối phó bọn độc xà, các cậu chạy mau!”

Hai gã đàn ông liếc nhau, đều nhìn thấy khát vọng muốn sống sót từ trong mắt đối phương, chuyện tới bây giờ, cũng chỉ có thể làm vậy .

Người phụ nữ trung niên rất nhanh móc ra một quả pháo sáng từ trong áo khoác: “Đi nhanh lên!”

Hai gã đàn ông liếc nhau một cái, đồng thời nắm chặt súng lục trong tay đưa lưng về phía người phụ nữ trung niên, nhằm phía chỉ còn lại mấy độc xà xông ra bên ngoài.

Ngay lúc chúng độc xà muốn đồng thời xông lên cướp lấy tánh mạng hai gã đàn ông thì người phụ nữ trung niên giật pháo sáng.

Thị lực chúng độc xà trong kết giới đều vô cùng tốt, hơn nữa chúng độc xà không có mí mắt, không thể nhắm mắt lại để tránh né ánh sáng mạnh, cho nên đều bị pháo sáng ảnh hưởng rất lớn, nhất thời, trên chiến trường tràn ngập tiếng độc xà tức giận kêu la, người phụ nữ trung niên bị chúng độc xà phần nộ xé thành mảnh nhỏ.

“Đều cúi thấp đầu! Tận lực tìm vật che khuất tầm mắt!” Mặc xà ở trên cây rống lên giận dữ.

Trong chiến tranh độc xà rất tuân thủ lời Mặc xà lãnh đạo, đây cũng là một nguyên nhân quan trọng mà Mặc xà đáng ghét như vậy nhưng không bị chúng độc xà hợp lực công kích chống đối, nghe được thanh âm của Mặc xà, chúng độc xà theo bản năng bắt đầu tìm kiếm vật che mắt, ở gần cây cối thì vô cùng dễ, nhưng vẫn có những độc xà tránh kiện ở những nơi không có cây cối chỉ có mấy cọng cỏ dại thấp bé! Vậy phải làm sao bây giờ! Chúng độc xà nháy mắt đã nghĩ ra một biện pháp tốt: vây quanh thân mình đồng bạn rồi giấu đầu ở dưới thân thể đồng bạn.

Được rồi, tuy rằng nhìn thực khôi hài, nhưng lúc đó còn quan tâm khôi hài hay không khôi hài cái gì! Bảo vệ mắt mới là quan trọng!

Dưới tình huống lộn xộn đó, hai người đàn ông kia đã đào tẩu. Đương nhiên bọn họ cũng bị ánh sáng mạnh ảnh hưởng, nhưng chỉ thị lực bị ảnh hưởng, so với sinh mệnh thì đã thực có lời.

Sau khi ánh sáng mạnh dịu đi, chúng độc xà lại đứng thẳng thân mình một lần nữa.

“Bọn nhân loại đáng giận!” Mặc xà trên cây nghiêng răng quát, trong mắt tràn ngập oán hận với nhân loại, cho dù Mặc xà có không vừa mắt độc xà bình thường đến thế nào, nhưng so với nhân loại không phải tộc của mình thì đương nhiên Mặc xà vẫn hướng về độc xà, Mặc xà nhìn thấy chúng độc xà tổn thất hơi thảm trọng dưới tàng cây, tiếp tục giận dữ hét, “Ta nhất định phải giết sạch đám nhân loại dám đột nhập vào trong kết giới! Một tên cũng không để thoát!”

Xà có thực lực càng mạnh thì trong chiến tranh có cơ hội sống càng lớn. Độc xà chết trận đại đa số là lục xà hoàng xà, ngẫu nhiên có thể thấy hoa xà ngân xà bạch xà, lam xà và hồng xà lại không có ai bị tử vong.

“Viên đạn của nhân loại bắn vào người của ta không có tác dụng!” Một hồng xà đột nhiên nói.

Chúng xà nhìn về phía hồng xà kia, chỉ thấy trên người hồng xà có một vết trắng rõ ràng, là dấu vết viên đạn bắn qua, nhưng lại không chút tổn thương vảy hồng xà.

“Trên người của ta cũng vậy!” Một ngân xà hô, chúng xà lại nhìn về phía ngân xà, thì ra trên thân rắn dài nhỏ của ngân xà cũng bị tổn thương, nhưng bởi vì đối phương bắn không chuẩn nên không trúng ngân xà này, bởi vậy miệng vết thương trên thân rắn của ngân xà không giết chết được nó.

Mặc xà trên cây trầm tư suy nghĩ một lát, nói: “Xà bị thương tập trung lại với nhau, tìm một chỗ dưỡng thương, độc xà không bị thương tiếp tục tìm kiếm tung tích nhân loại, tìm được nhân loại ngàn vạn lần không được hành động thiếu suy nghĩ, phải lập tức tới tìm ta!” Lại nói, “Hai lam xà đi ra, lập tức tìm tộc trưởng báo tình hình chiến tranh đã xảy ra vừa rồi cho tộc trưởng biết.”

Chúng xà đáp ứng, tản ra bốn phía mà đi. Trong đó có hai lam xà bò rất nhanh về phía Mặc Lão Đại.

—
“Thật là kỳ lạ, trong xà mộ hẳn phải có rất nhiều rắn độc, sao đến bây giờ một con cũng không đụng phải?” Buổi tối hạ trại, Phùng Uyên ngậm một gốc cỏ đuôi chó ngồi xỏm đối diện Chu Phong đang nhóm lửa.

“Không gặp là chuyện tốt, chẳng lẽ cậu muốn chạm phải nhiều độc xà sao?” Chu Phong liếc mắt, không gặp độc xà còn phải cảm ơn trời đất được chứ, người này khen ngược, giống như muốn khấn cấp gặp phải độc xà vậy.

“Anh nói...” Phùng Uyên để sát vào Chu Phong, nói nhỏ bên tai Chu Phong, “Rắn độc trong cổ mộ có phải bị giết sạch rồi hay không? Không có đạo lý vài thập niên trước người tiến vào đụng phải một đại đội độc xà mà chúng ta tiến vào một con cũng không gặp được! tôi thấy, chắc do thời gian quá lâu nên độc xà đều chết hết sạch rồi!”

“Hi vọng điều cậu đoán đều là thật sự.” Chu Phong nhỏ giọng nói thầm một câu, độc xà biết nói tiếng người nào có dễ dàng chết sạch như vậy? Nghĩ thế nào cũng không thể.

Phùng Uyên nhún vai, ngẩng đầu vừa lúc thấy Tề Chiêu đi lại đây, vội hô: “Tề Chiêu, chúng ta đi lâu như vậy rồi, anh còn chưa tìm được chủ mộ ở nơi nào à?”

Tề Chiêu ngẩng đầu chống lại ánh mắt của Phùng Uyên, khoe miệng thoáng hiện một nụ cười như không cười: “Sao nào, cậu rất muốn đi vào?”

“Ai da Tề Chiêu nhìn anh nói kìa, chúng ta đến đây không phải đi trộm mộ sao? Không vào trong mộ thì làm gì?”

“Trộm mộ?” Tề Chiêu lặp lại hai chữ này một lần nữa, đáy mắt càng lạnh như băng.

“Đúng vậy, không phải nói xà mộ này là một đại cổ mộ thời Chu sao, trong mộ có rất nhiều trân bảo, còn có...” Phùng Uyên chỉ lo cúi đầu nói chuyện không thấy biểu cảm của Tề Chiêu, Chu Phong lại thấy được, mạnh mẽ ngắt lời Phùng Uyên, “Phùng Uyên! Đừng nói nữa, nhánh cây nhóm lửa không đủ rồi, đi theo tôi vào trong rừng kiếm chút cành khô!” Vừa nói vừa kéo Phùng Uyên, cứng rắn lôi Phùng Uyên vào rừng cây.

“Ai ai ai, Chu Phong anh đừng đẩy tôi! Tự tôi đi được! Thật là, kiếm mấy cành cây khô còn để tôi đi với anh! Thật không nhìn ra anh nhất gan như vậy.”

Chu Phong qua loa đáp lời Phùng Uyên, kéo Phùng Uyên đi vào rừng rất nhanh, lực chú ý lại tập trung vào Tề Chiêu phía sau, loáng thoáng nghe được Tề Chiêu ở sau thấp giọng nói gì đó, Chu Phong nghe không rõ lắm, nhưng lại nghe được vài từ vụn vặt: “... Mộ... Thi... Giết...”

Hai người đi vào trong rừng cây cho đến khi xác định chung quanh không có ai, Chu Phong nói khẽ với Phùng Uyên nói: “Sau này cậu đừng nói chuyện trộm mộ trước mặt Tề Chiêu, cũng nói bớt lại đi.”

“Hả? Vì sao?” Phùng Uyên ngạc nhiên nói, “Chúng ta tới nơi này là vì trộm mộ, vẫn là Tề Chiêu mang chúng ta tới, vì sao không thể nói chuyện trộm mộ trước mặt anh ta?”

Chu Phong trợn mắt, Phùng Uyên này là đồ ngu hay đồ ngốc vẫn là đồ đàn! Thật thấy kỳ lạ sao trước đây cậu ta sống sót được!

“Tôi cảm thấy Tề Chiêu có điểm gì đó là lạ... Cậu đừng ngắt lời tôi, nghe tôi nói!” Chu Phong tiếp tục nói, “Tôi cảm thấy hình như Tề Chiêu biết được điều gì đó, nhưng không nói cho chúng ta biết.”

80. Chương 80

Phùng Uyên càng mờ mịt, lời Chu Phong nói Phùng Uyên không có chú ý tới chút nào, Phùng Uyên do dự nói: “Anh xác định sao? Nhưng Tề Chiêu cần gì gạt chúng ta? Tất cả mọi người đều tiến vào trộm mộ, chẳng lẽ anh ta muốn gạt chúng ta tìm đồ vật gì đó sao?”

“Không!” Chu Phong phủ định hoàn toàn phỏng đoán của Phùng Uyên, vẻ mặt cổ quái, “Tôi càng cảm thấy, so với phỏng đoán Tề Chiêu giấu diếm chúng ta muốn tìm đồ vật gì đó, tôi càng có khuynh hướng, Tề Chiêu muốn ọi người đều chết ở chỗ này.”

“Cái gì?” Phùng Uyên kêu sợ hãi một tiếng.

“Thằng nhóc cậu nhỏ giọng một chút! Tôi chỉ đoán mà thôi, cậu không cần tin thật.” Chu Phong nói, “Cậu nói rất đúng, phải theo thật sát sau Tề Chiêu, hắn ta chắc hẳn sẽ không để mạng của mình cũng lưu lại nơi này!”

Phùng Uyên nửa tin nửa ngờ đồng ý. Hai người nhặt cành cây khô trở về nơi đóng quân.

Mặc Lão Đại nghe xong hai lam xà tiến đến báo cáo tình hình chiến đấu, biết được độc xà bộ tộc bị tổn thất, giận dữ, không ngờ nhân loại ác độc như thế, dám không biết xấu hổ dựa vào ngoại vật ngăn cản độc xà tiến công, còn làm độc xà bị tổn thất lớn như vậy.

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, nói : “Thứ đó trong tay nhân loại chỉ có hạn, sẽ có lúc dùng xong, có lẽ chúng ta nên thử biện pháp khiến nhân loại nhanh chóng dùng xong thứ này.” Ngân Tiểu Tiểu biết thứ này gọi là pháo sáng, nhưng cũng không thể nói cho Mặc Lão Đại “Này! Đó là pháo sáng”! đành phải thay bằng “thứ đó”.

“Biện pháp gì?”

Ngân Tiểu Tiểu nỗ lực suy nghĩ, chần chờ nói : “Có lẽ, có thể dùng chiến thuật quấy nhiễu?”

“Đó là cái gì?”

“Vào buổi tối nhân loại thường buồn ngủ, chờ nhân loại ngủ rồi lại để cho rất nhiều độc xà phát ra tiếng bò sát bốn phía xung quanh chỗ nhân loại nghỉ ngơi, thanh âm càng lớn càng tốt, như vậy nhân loại nhất định sẽ bình tĩnh, trong đêm tối nhân loại không thể nhìn thấy gì nên hẳn phải mượn ánh sáng quan sát bốn phía, như vậy có lẽ có người lấy thứ đó để chiếu sáng, thừa lúc nhân loại ném vật kia, độc xà liền lập tức bỏ chạy, đợi khi không còn ánh sáng, tiếp tục trở về gây rối, vòng đi vòng lại, sẽ có lúc dùng hết thứ đó.”

Mặc Lão Đại nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, lắc lắc đầu: “Không được, nhân loại biết nhóm lửa, bọn họ có thể lợi dụng lửa để chiếu sáng!”

“Ánh lửa quá mờ, hơn nữa phạm vi chiếu sáng cũng nhỏ, còn không di động được. Thật ra ta biết nhân loại có thể chế tạo cây đuốc, nhưng dù như vậy hành động của nhân loại cũng bị trói buộc, đánh lên cũng không sai.” Ngân Tiểu Tiểu nói.

Thật ra Ngân Tiểu Tiểu còn muốn nói nhân loại còn có đèn pin linh tinh có thể phát ra ánh sáng, nhưng nếu nói, Ngân Tiểu Tiểu lại không thể giải thích vì sao mình biết điều này, nghĩ lại, đèn pin tuy rằng có thể giúp nhân loại thấy rõ vào ban đêm, nhưng xét cho cùng phạm vi chiếu xạ của đèn pin cũng không lớn, mình không đề cập tới cũng không sao.

Ngân Tiểu Tiểu lại bổ sung nói : “Nói độc xà cẩn thận một tí, nhất định không có vấn đề.”

Mặc Lão Đại nghĩ cũng không có nguy hiểm gì lớn liền gật đầu nhận lời, đuổi mấy lam xà hồng xà rời đi, Mặc Lão Đại hướng về phía bầu trời gọi nửa ngày, Ngân Tiểu Tiểu hâm mộ nhìn Mặc Lão Đại: “Thật là rất phương tiện !”

“Nhưng chỉ có tộc trưởng mới có thể truyền đạt mệnh lệnh với bầy rắn, bầy rắn lại không có năng lực truyền tin tức cho tộc trưởng, điều ấy thật rất đáng tiếc.” Mặc Lão Đại tiếc nuối nói.

Ngân Tiểu Tiểu liếc nhìn Mặc Lão Đại: “Người phải thỏa mãn đi! Năng lực này đã rất cường đại rồi! Mà sau khi người trở thành tộc trưởng mới học được năng lực này sao?”

Mặc Lão Đại “Ừ” một tiếng, giải thích nói: “Trong trí nhớ truyền thừa của mỗi một Mặc xà đều khóa lại năng lực của tộc trưởng, sau khi Mặc xà trở thành tộc trưởng, phương pháp học tập năng lực này sẽ hiện ra trong trí nhớ truyền thừa của tộc trưởng tân nhậm, theo đó thì phương pháp dùng năng lực này của tộc trưởng tiền nhậm bị khóa, không thể vận dụng nữa.”

“Thần kỳ như thế!” Ngân Tiểu Tiểu sợ hãi than, từ đáy lòng khâm phục người sáng tạo kết giới này, tuy rằng hẳn làm độc xà bộ tộc mất đi tự do, nhưng lại ban cho độc xà bộ tộc tuổi thọ rất dài, năng lực cường đại, thiên phú nói chuyện, quan trọng hơn là, ban cho độc xà bộ tộc có được cảm tình. Mà cũng vì có cảm tình, mình mới có thể đến với Mặc Lão Đại, nó yêu mình, mình cũng thương nó.

—

Thu được tin tức của Mặc Lão Đại, chúng độc xà càng thêm cẩn thận tìm tòi tung tích nhân loại, cũng bởi vậy tốc độ chậm lại không ít, nhưng lại càng thêm cẩn thận.

Hiện giờ, đội của Vương Nham Chân là mười lăm người tính cả Vương Nham Chân chỉ còn dư lại bốn người, đội của người phụ nữ trung niên còn lại hai gã đàn ông, đoàn người Chu Phong chưa giao phong với chúng độc xà, vậy còn thừa lại năm đội ngũ, mục tiêu cũng không tính là lớn, bởi vậy tốc độ của chúng độc xà lại thêm chậm, nhưng từ từ rồi cũng tìm được tung tích hai đội ngũ. Chúng độc xà đều thành công tiêu diệt hai đội nhân loại này, không một người còn sống.

Đội ngũ nhân loại không ngừng rơi vào tập kích, đáng tiếc giữa đội ngũ và đội ngũ kiêng kỵ lẫn nhau nên không có lưu lại phương thức liên lạc, hơn nữa phương hướng đi cũng khác, cho tới bây giờ thế nhưng không có một đội ngũ nào biết độc xà công kích là có chủ ý chứ không phải ngoài ý muốn gặp phải độc xà.

Không, có lẽ trong những đội ngũ này, có một người biết điều này cũng không chừng.

Nhưng cục diện này đã bị đánh phá rất mau, người may mắn chạy trốn không gặp phải độc xà, thành công tìm được đội ngũ khác thông báo tình huống cho đối phương.

“Những độc xà đó đều biết nói chuyện! Đều thành tinh ! Chúng tôi đâu không lại bọn nó! Bây giờ chúng tôi muốn ra khỏi xà mộ, không tiếp tục tìm kiếm cổ mộ nữa!” Đây là hai gã đàn ông trốn thoát trong đội ngũ người phụ nữ trung niên, lúc gặp được một đội trộm mộ liền nói như vậy.

Người khởi xướng đội ngũ này là nhà họ Hứa mới phát đạt trong giới trộm mộ, người dẫn đội dĩ nhiên niên kỷ không nhỏ, mục đích đi vào xà mộ cũng rõ ràng. Đội ngũ này có mười bảy người, không giống với đám người Vương Nham Chân, Chu Phong, đội này phần lớn là người lớn tuổi, đến tuổi này rồi, mỗi một người đều có danh vọng cao trong giới trộm mộ. Còn lại mấy người trẻ tuổi, có tiểu bối nhà họ Hứa, cũng có đệ tử của mấy tay già đời trong đội ngũ.

Trong những người này, có người lựa chọn tin tưởng hai gã đàn ông, cũng không phải họ nhất gan, mà là hàng năm hành tẩu dưới đất họ đều có dự cảm tương đối chuẩn xác, từ khi tiến vào xà mộ, những người này bắt đầu có một dự cảm bất thường, mà ở trong xà mộ càng lâu, loại dự cảm bất thường này lại càng mãnh liệt. Có lẽ bọn họ đã sớm muốn rời khỏi nơi này nhưng chỉ không có lý do thuyết phục mọi người ở đây. Hai gã đàn ông đến làm cho bọn họ càng tin tưởng dự cảm của mình, lại càng khẩn cấp muốn rời đi.

Có lựa chọn tin tưởng, đương nhiên cũng có lựa chọn không tin, tiếp tục muốn đi. Ở xà mộ hành tẩu lâu như vậy không gặp độc xà xuất hiện công kích đã khiến mấy người này thấy được hi vọng tìm ra cổ mộ, thậm chí trong đội ngũ còn có một gã am hiểu huyết mộ, đã nhìn ra được vị trí cổ mộ —— đó chính là ngọn núi cao nhất. Đường như trong chớp mắt liền tìm được vô số trân bảo cùng bài thuốc Trường Sinh gia truyền khiến họ mừng như điên mà đánh mất đi sự phán đoán chuẩn xác nhất —— đó là Trường Sinh! Thật sự không chết, ai không hi vọng được đến?

“Tôi cho rằng nên lập tức rời khỏi xà mộ.”

“Không, chúng ta nên tiếp tục đi, thấy ngọn núi cao nhất sao? Cổ mộ đang ở chỗ này chờ chúng ta!”

“Đúng vậy, sắp thành công rồi, tôi không bỏ cuộc!”

“Đừng choáng váng! Độc xà sẽ không để cho chúng ta tìm được cổ mộ ! Vẫn nên thừa dịp bây giờ lập tức ra khỏi xà mộ!”

“Tôi kiên quyết từ chối!”

Không ngừng khắc khẩu dẫn đến kết quả đội ngũ mười bảy người chia làm hai bộ phận. Trong đó có mười một người kiên trì đi tiếp, sáu người cộng hai gã đàn ông là tám người lựa chọn ra khỏi xà mộ.

“Chúng tôi muốn đi cổ mộ, phía trước sẽ có rất nhiều nguy hiểm, súng ống đạn dược mang đến không thể cho các người, chỉ có thể để cho các người một ít lương khô.” ông Hứa bảo người đưa hai ba cái ba lô cho người lựa chọn rồi khỏi xà mộ, “Tuy hôm nay ở trong xà mộ chúng ta lựa chọn con đường khác nhau, nhưng đợi lúc ra khỏi cổ mộ, mọi người sẽ vẫn là bạn.”

“Chúng tôi không nhiều lắm cần, chỉ cần một ít pháo sáng và lựu đạn thuốc nổ là được! Chú xem có thể phân cho chúng tôi một ít hay không?” một trong hai gã đàn ông gia nhập đội vội la lên.

Ông Hứa do dự một chút, tiếng nói của hai gã đàn ông này không đủ trọng lượng, nhưng trong sáu người rời khỏi có mấy người rất nổi danh trong giới trộm mộ, nhà họ Hứa không muốn đắc tội, chỉ có thể nói : “Được rồi, lựu đạn chúng tôi mang không nhiều nhưng cũng có thể chia cho hai người, thuốc nổ chúng tôi mang chỉ đủ để làm nổ tung cổ mộ nên không có thể cho các người. Pháo sáng có mang nhiều một ít, có thể cho năm sáu cái. À, đúng rồi, bom cay cũng mang theo một ít, chia cho các người một phần đi.”

Nghe thấy chỉ được phân ít pháo sáng và lựu đạn, thuốc nổ không thể cầm, người đàn ông có chút thất vọng, còn bom cay, lúc ấy bọn họ cũng dùng, nhưng mà ——

“Bom cay thì không cần , hẳn không có tuyển lệ.”

Mọi người: “...”

Thì ra lúc trước vốn không có ai chú ý tới vấn đề này!

Chia xong đồ vật, thừa dịp sắc trời còn sớm hai đội ngũ phân biệt đi hai hướng bất đồng, xuất phát về mục tiêu của mình.

Hai gã đàn ông rời đi đều quay đầu lại nhìn thoáng qua đội ngũ mười một người nhất định phải đi cổ mộ, trong mắt mang theo thương hại, sau đó xoay người, trong mắt đã tràn ngập kiên định: mình nhất định phải sống rời khỏi xà mộ!

Đội ngũ mười một người kia phải chết không thể nghi ngờ, nhưng một đội tám người muốn rời khỏi xà mộ, thật sự có thể thuận lợi mà rời khỏi sao?

—
Ngày thường Phùng Uyên tuy có vẻ sơ ý hay cười hi hi ha ha, nhưng thật ra tâm tư vẫn rất nhẫn nại, cũng rất thông minh.

Trải qua cuộc nói chuyện với Chu Phong trong rừng cây, Phùng Uyên bắt đầu theo bản năng quan sát Tề Chiêu, có quan sát mới khiến Phùng Uyên nhìn ra Tề Chiêu có một vài chỗ không thích hợp. Ví như Tề Chiêu luôn cười mỉa, ánh mắt lạnh như băng mỗi khi có người nhắc tới mấy từ “Trộm mộ”, “Cổ mộ”, “Trần bảo”, “Trường Sinh”, lúc nhìn người nọ ánh mắt lại giống như đang nhìn người chết. Ví như lúc đội ngũ nghỉ ngơi, Tề Chiêu luôn ngóng nhìn ngọn núi cao xa nhất. Tiếp tục ví dụ như có khi Phùng Uyên dựa vào gần Tề Chiêu, luôn loáng thoáng nghe được Tề Chiêu thấp giọng nỉ non cái gì đó. Tất cả chuyện này đều làm cho Phùng Uyên run sợ trong lòng, theo bản năng tin lời Chu Phong nói, Tề Chiêu thật sự không bình thường!

Trước khi tiến vào xà mộ Phùng Uyên đã quen biết Tề Chiêu, Phùng Uyên chậm rãi nhớ lại Tề Chiêu mình quen biết lúc trước, khi đó Tề Chiêu không âm lãnh trầm mặc như vậy, ánh mắt cũng không lạnh băng như bây giờ, Tề Chiêu rốt cuộc thay đổi từ lúc nào...

Đột nhiên, Phùng Uyên như ý thức được điều gì, vội đi đến đối diện Chu Phong, khẩu khí lo lắng thấp giọng hỏi: “Chu Phong, lúc trước gia tộc suy bại truyền ra tin tức cổ mộ thời Chu ở Tây Bắc Hoa Quốc có họ gì?”

81. Chương 81

“Hà?” Chu Phong nghi ngờ nói, “Cậu hỏi chuyện này để làm gì?”

“Anh đừng quan tâm làm gì, nhanh trả lời vấn đề của tôi đi!”

“Ừm...” Chu Phong cau mày bắt đầu hồi tưởng, vấn đề này có rất ít người để ý, mọi người chỉ để ý vị trí cổ mộ thời Chu mà không mấy quan tâm gia tộc suy bại truyền ra tin tức này.

“À! Tôi nhớ rồi!” Chu Phong vỗ trán, “Họ Tề! gia tộc suy bại đó là họ Tề, Hả? Trùng hợp như thế? Cùng họ với người nhà họ Tề trong giới trộm mộ bây giờ.”

“Họ Tề sao?” Phùng Uyên lặp lại một lần, trong đầu có manh mối gì đó từ từ rõ ràng.

Tề Chiêu thay đổi bắt đầu từ khi xem qua một quyển bút ký ghi chép về nhà họ Tề.

Quyển bút ký đó đã được lưu truyền trong nhà họ Tề từ rất lâu nhưng không có bao nhiêu người đọc được, bao gồm cả người nhà họ Tề. Có lời đồn rằng, người có thể đọc được bản bút ký ghi chép về nhà họ Tề vốn chính là chủ nhân chân chính của quyển bút ký đó, mà lời đồn đãi còn nói, người đọc được bút ký đó có thể tìm được một đại cổ mộ.

Đúng vậy, tất cả đều là đồn đãi, thậm chí ngay cả khi người nhà họ Tề không thừa nhận lời đồn đãi đó nhưng Phùng Uyên xác định, quyển bút ký đó có tồn tại, bởi vì Tề Chiêu đã xem qua! Tề Chiêu xem qua bản bút ký này, trong lúc vô ý Tề Chiêu đã nhắc tới điều đó.

Trong lòng càng nghĩ, Phùng Uyên lại càng sợ hãi rùng mình, chỉ một manh mối như vậy dường như đã có thể làm rõ mọi việc.

Nhà họ Tề truyền ra tin tức “Cổ mộ thời Chu ở tây bắc bộ Hoa Quốc” chính là nhà họ Tề trong giới trộm mộ bây giờ! Nhưng mà Tề Chiêu là người của nhà họ Tề! Phùng Uyên không tin đây là trùng hợp, trên đời không thể xuất hiện sự trùng hợp như vậy!

Có thể đọc được bản bút ký thì chính là chủ nhân chân chính của bản bút ký, cũng có thể lý giải rằng, một quyển bút ký chỉ nhận một chủ nhân chân chính, cũng là người viết bản bút ký này, nói cách khác, từ đầu tới cuối, dù nhà họ Tề có bao nhiêu hậu nhân đọc được bản ghi chép thì thật ra cũng chỉ có một người xem qua, chính là chủ nhân thật sự của bản bút ký, hoặc là nói, là Tề Chiêu bây giờ!

Nếu như lời đồn là sự thật, người đọc được bản bút ký có thể tìm được một đại cổ mộ, mà cổ mộ đó là xà mộ hiện giờ mình đang đứng thì cũng có nghĩa tin tức “Cổ đại cổ mộ thời Chu ” lúc trước, thật ra cũng do nhà họ Tề truyền ra, tin tức “cổ mộ thời Chu ở tây bắc bộ Hoa Quốc ” sau này cũng do nhà họ Tề truyền ra, vài thập niên vốn không người nào tìm ra xà mộ, đột nhiên lập tức xuất hiện tám đội trộm mộ, Phùng Uyên không tin sau lưng không có nhà họ Tề động tay động chân!

Hoặc càng đơn giản, chúng ta có thể nói, từ tin tức tồn tại xà mộ xuất hiện mãi cho đến tám đội trộm mộ tiến vào xà mộ bây giờ, thật ra đều là do một tay Tề Chiêu trù tính.

Như vậy, rốt cuộc Tề Chiêu là ai? Nếu hẳn thật sự biết được tin tức xà mộ từ bút ký, vì sao không trộm tập hợp người ngựa tiến vào mộ tầm bảo, mà cố ý rải tin tức khắp giới trộm mộ? Mục đích của hẳn rốt cuộc là gì? Còn có, nếu cho tới bây giờ Tề Chiêu luôn là chủ nhân thật sự của bản bút ký, vậy thì Tề Chiêu cũng chính là mấy hậu nhân nhà họ Tề lần lượt đọc được bản bút ký đó, điều đó có phải thuyết minh chuyển kiếp đầu thai thật sự tồn tại hay không?

Người hỏi vì sao không nói Tề Chiêu không già không chết sao, thật ra thì chuyển kiếp đầu thai càng làm cho người ta tin phục hơn nha. Phùng Uyên khẳng định Tề Chiêu sinh ra từ bụng của mẹ hẳn, cũng xác định Tề Chiêu lớn lên từng ngày, càng xác định Tề Chiêu trước kia là người bình thường, sau khi xem xong bút ký mới không bình thường, ai bảo nhà họ Phùng và nhà họ Tề thường xuyên lui tới cơ chứ, Phùng Uyên đã gặp hẳn vài lần lúc hai nhà tụ họp. Phùng Uyên và Tề Chiêu vốn không quen biết, nhưng gặp Tề Chiêu nhiều lần mới chậm rãi quen thuộc.

Hơn nữa, nếu Tề Chiêu luôn luôn sống thì cái gọi là kế hoạch sẽ không dứt quãng hơn một trăm năm vẫn chưa có thành quả! Nếu quả thật còn sống, có lẽ mục đích của Tề Chiêu đã đạt được cũng không chừng!

Phùng Uyên tập trung suy nghĩ một lần nữa suy đoán của mình, lại nói khê với Chu Phong: “Tôi biết anh cảm thấy hứng thú với mấy lời đồn từ thời lịch sử cổ đại, tôi hỏi anh, anh có biết lai lịch nhà họ Tề không?”

“Lai lịch nhà họ Tề thật ra trước đó tôi có tra qua.” Chu Phong gật gật đầu, “Nhưng thời gian quá lâu, nội dung tra được không nhiều, lại có rất nhiều cách nói khác nhau.” Dừng lại nói, “Muốn nói nhà họ Tề xuất

hiện trong giới trộm mộ thì phải quay lại hơn một trăm năm trước, khi đó Hoa Quốc rất loạn, chỉ trong vòng vài ngày sẽ có thể lực mới dũng mãnh xuất hiện trong khi thể lực cũ biến mất, nhà họ Tề xuất hiện dưới tình huống đó, đoạn lịch sử kia thật sự rất rối loạn, cụ thể tôi cũng không quá rõ.”

“Không phải, tôi không nói điều này.” Phùng Uyên tổ chức ngôn ngữ cố gắng khiến Chu Phong hiểu được ý của mình, “Tôi nói lịch sử gia tộc nhà họ Tề trong giới trộm mộ bây giờ ấy.”

“Điều này à.” Chu Phong nghĩ nửa ngày, không xác định nói, “Hình như tôi có nghe người ta nói qua, nhưng nhớ không rõ. Hình như nhà họ Tề tồn tại một thời gian rất lâu rồi, là ở... ừ, xuất hiện thời Tây Chu. Những điều khác... a, đúng rồi, lúc đầu nhà họ Tề không phải họ Tề, có vẻ gia chủ đời thứ nhất họ Cơ, là quốc họ thời Tây Chu, nói thế thì lúc ấy ở Tây Chu cũng là một Vương tộc, nhưng vì sao sau này lại sửa thành họ Tề, tôi không biết.”

Chu Phong cung cấp thông tin tuy không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để Phùng Uyên hiểu ra một chút, nếu suy đoán phía trước của mình đều đúng, chẳng lẽ —— chỗ ngồi này là mộ của Tề Chiêu, không đúng, là mộ Cơ Chiêu? Không, không đúng, không phải nói trong mộ có thứ làm cho người ta Trường Sinh sao? Nếu lúc trước Cơ Chiêu thật sự có thứ này, nói vậy sẽ không chết rồi, không, cũng không đúng, có lẽ đúng là vì thứ này tồn tại mới khiến Cơ Chiêu đổi họ Cơ sang họ Tề, càng làm cho Cơ Chiêu mất mạng, Trường Sinh chôn trong mộ Cơ Chiêu, cho nên bây giờ Tề Chiêu mới muốn tiến vào cổ mộ lấy thứ đó.

Nhưng nói như vậy dường như cũng có rất nhiều nơi không thông, Phùng Uyên lâm vào trầm tư nhíu nhíu mày, tự biết thông tin vẫn quá ít, không có cách nào suy nghĩ rõ mọi chuyện. Nhưng mà, cái tên Cơ Chiêu này có chút quen tai.

“Chu Phong, ở trong lịch sử có người tên Cơ Chiêu sao?”

Chu Phong hoàn toàn không biết lai lịch Tề Chiêu, đương nhiên sẽ không liên hệ Cơ Chiêu và Tề Chiêu với nhau, bởi vậy khi đối mặt với câu hỏi của Phùng Uyên, Chu Phong thành thành thật thật nói : “Có, hơn nữa còn là vị vương thứ ba thời Tây Chu – Chu Khang vương, tên của Chu Khang vương chính là Cơ Chiêu.”

Phùng Uyên ngây ngốc một chút, Cơ Chiêu từng là Chu vương? Điều này...

“Vậy giờ đã phát hiện ra mộ Chu Khang vương Cơ Chiêu chưa?”

Chu Phong gật gật đầu: “Đã sớm phát hiện ra. Mộ Chu Khang vương ở Thiểm Tây, đồng thời phát hiện còn có lăng mộ Chu Vũ Vương Chu Thành vương.”

Nói như vậy, ý tưởng vừa rồi của mình là sai lầm, xà mộ này không phải lăng mộ của Cơ Chiêu, vậy rốt cuộc là lăng mộ của ai? Không đúng, cũng có thể Cơ Chiêu này không phải Cơ Chiêu kia...

Phùng Uyên cảm thấy đầu mình sắp nổ đến nơi, quên đi, đợi khi có đủ thông tin đã, suy đoán không hề cần cứ thì thật quá làm khó mình rồi.

Tây Chu thời đại nhà Chu có tư liệu lưu truyền tới nay quả thật quá ít, muốn tìm được tin tức mình cần lại càng khó, cũng không thể trách Phùng Uyên nghĩ muốn nổ đầu vẫn không ra được.

Phùng Uyên cùng Chu Phong đi ở gần cuối đội vốn không phát hiện Tề Chiêu đi tuốt ở hàng trước luôn luôn lộ ra nụ cười âm trầm, dường như vừa rồi lời Phùng Uyên và Chu Phong nói, thậm chí cả suy nghĩ trong đầu Phùng Uyên đều bị Tề Chiêu biết được vậy.

Đột nhiên, Tề Chiêu dừng bước, người đứng phía sau cũng đứng lại. Tề Chiêu vốn đi tuốt ở hàng trước dẫn đường, lúc Tề Chiêu dừng lại người đứng phía sau dù có cảm thấy kỳ lạ cũng không thể đi tiếp.

Có người nói : “Tề Chiêu, làm sao vậy?”

Tề Chiêu quay đầu lại cho người nói chuyện một ánh mắt cảnh cáo, thuận tiện ra hiệu cho người nơi này không được phát ra tiếng. Tề Chiêu quay đầu lại, chậm rãi nhắm hai mắt, đầu hơi hơi nghiêng, dường như đang lắng nghe âm thanh gì đó. Qua chừng một phút đồng hồ, Tề Chiêu mới mở mắt.

Tề Chiêu hơi không cam lòng nhìn ngọn núi cao nhất, sau đó thấp giọng nói: “Đi từ nơi này!”

Người đứng phía sau tuy rằng kỳ quái vì sao rõ ràng luôn đi hướng chính Đông nhưng giờ lại đột nhiên đổi lộ tuyến thành hướng Đông Nam, nhưng ngại thân phận cùng tính nết của Tề Chiêu và không có người nào biết đường nên mọi người chỉ có thể im lặng đi theo sau Tề Chiêu.

Phùng Uyên đi sau cùng tinh thần hốt hoảng, không nghĩ nhiều về hành vi của Tề Chiêu, nhưng thật ra đồng tử của Chu Phong lại co rụt khi Tề Chiêu đột nhiên thay đổi phương hướng. Hành động kỳ lạ của Tề Chiêu khiến Chu Phong chú ý tới, không ai biết vì sao Tề Chiêu đột nhiên thay đổi lộ tuyến nhưng Chu Phong lại có cảm giác: Tề Chiêu nghe được hướng chính Đông có rắn mới thay đổi hướng đi!

Ở trong đội ngũ chỉ mình Chu Phong có suy nghĩ này, Chu Phong không nghĩ mình đoán sai, cho tới nay Tề Chiêu luôn có đủ chỗ không thích hợp càng khiến Chu Phong có cảm giác mình nghĩ chính xác. Chu Phong đi trộm mộ vài lần, mỗi một lần đều thực hung hiểm, mà lúc đó dự cảm của Chu Phong đều luôn cứu hẩn, nếu hiện giờ Chu Phong đứng ở nơi này chỉ có thể nói lúc trước đại bộ phận dự cảm của hẩn đều chính xác, như vậy có lý do gì Chu Phong không tin dự cảm của mình?

Chu Phong tùy ý nhìn Phùng Uyên hoảng hốt bên người, cái gì cũng không nói.

Từ lần đầu tiên Tề Chiêu chuyển lộ tuyến, kế tiếp chuyển thay đổi lộ tuyến liên trở nên bình thường, thậm chí còn rất thường xuyên, từ lúc đầu một ngày thay đổi lộ tuyến một lần đến hai lần, biến thành một ngày thay đổi năm đến sáu lần, hơn nữa theo thời gian trôi qua, số lần thay đổi lộ tuyến dường như càng không ngừng gia tăng.

Trong đội ngũ có người bắt đầu bắt mẫn. Hừ, Tề Chiêu cậu là người khởi xướng lần này, là gia chủ nhà họ Tề trong giới trộm mộ, nhưng cậu không thể ý vào điều đó mà đùa giỡn chúng tôi! Một lần hai lần thay đổi lộ tuyến không sao cả, ba lần bốn lần chúng tôi cũng nhịn, nhưng năm lần sáu lần bảy lần... rốt cuộc là muốn làm gì?

Nếu cậu không biết đường thì dừng lại để mọi người cùng bàn bạc nên đi như thế nào, muốn đi đâu, mọi người cũng không thể đi lung tung theo cậu như vậy! mục đích chúng tôi vào là để trộm mộ, không phải đến du lịch! Không có nhiều thời gian nhàn rỗi thoải mái đi loạn trong rừng xem cảnh đẹp!

Thật ra Tề Chiêu bây giờ càng nôn nóng hơn những người khác. Chu Phong hiểu đúng, Tề Chiêu đúng thật là đang tránh né độc xà, mỗi lần thay đổi lộ tuyến đều vì ở phía trước có độc xà. Tề Chiêu tuyệt không muốn đụng phải độc xà nên mỗi một lần chỉ có thể thay đổi lộ tuyến.

Nếu ở trên núi nhìn xuống liền phát hiện độc xà đã vây quanh nhân loại thành một vòng, nhân loại đều bị vây ở trong vòng này. Mỗi ngày chúng độc xà điều tra núi thì vòng vây sẽ dần dần thu hẹp lại, phạm vi nhân loại có thể hoạt động cũng càng ngày càng nhỏ, cho nên Tề Chiêu mới càng ngày càng thường xuyên đụng phải độc xà, đoàn người Chu Phong cũng không thể không đổi lộ tuyến thường xuyên.

Đám: Bạn Chiêu . . . đứng theo góc độ của Chu Phong và Phùng Uyên mà nhìn bạn Chiêu thì đúng là rừng mình thật ~.

~

82. Chương 82

Là lãnh đạo tối cao chỉ huy Xà Tộc chiến đấu với nhân loại, dù Mặc Lão Đại không cần đi chung quanh tìm kiếm tung tích nhân loại giống các xà khác nhưng vẫn rất nhiều chuyện tình cần lo.

Mỗi ngày đều có độc xà từ bốn phương tám hướng tới báo cáo tình huống mới nhất với Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại và chúng độc xà thương lượng kế hoạch tác chiến, thậm chí một ngày sẽ có một Mặc xà phải hơn ba độc xà tới chỉ vì báo cáo buổi sáng không phát hiện được gì, giữa trưa lại phát hiện khăn tay nhân loại ném xuống, buổi tối không có tình huống gì xảy ra.

Tuy rằng nghe thì cảm thấy điều này hoàn toàn không cần phải ..., nhưng không thể không nói đây cũng là một biện pháp để bù lại việc song phương không có phương thức liên lạc, có lúc lấy được tin tức tường tận sẽ sinh ra ảnh hưởng rất lớn. Trừ điều đó ra, làm xà thu nhận những tin tức đó, Mặc Lão Đại đảm đương một nhân vật rất quan trọng. Mặc Lão Đại có thể từ những dấu vết nhỏ nhìn như không có gì đánh để ý mà tìm được dấu vết nhân loại hoạt động để lại.

Chỉ cần nhân loại còn ở trong kết giới thì nhất định sẽ lưu lại dấu vết thuộc. Nói ví dụ như tro tàn nhân loại nhóm lửa còn lại, nói ví dụ như nhân loại rãnh rỗi Vô Ý bẻ gãy nhánh cây, nói ví dụ như nhân loại ăn hết thức ăn bỏ rác lại. Những tin tức rải rác này Mặc Lão Đại đều nhớ kỹ, lúc có xà phát hiện tung tích của nhân loại được Mặc xà phái đến hội báo thì Mặc Lão Đại lại hồi tưởng một lần nữa, ngẫu nhiên sẽ phát hiện phương hướng của một đội ngũ, như vậy lại có manh mối.

Vừa mới đầu Ngân Tiểu Tiểu còn hưng trí bưng bưng ghé vào bên cạnh Mặc Lão Đại nghe xà đến báo cáo, ngày một lâu, Ngân Tiểu Tiểu không còn bình tĩnh. Nếu một ngày tình hình có biến hóa, hôm nay độc xà và nhân loại đại chiến ba trăm hiệp, ngày mai bắt bao nhiêu nhân loại làm tù binh chẳng hạn thì mình còn có thể nghe cho vui! Thế nhưng ngày từng ngày hội báo đều là cái gì, rất không có ý nghĩa! Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu tự mình đi tìm thú vui.

Sau đó Ngân Tiểu Tiểu hối hận, hối hận đáp ứng cho Mặc Lão Đại mang Vương Nham Chân đi, nếu Vương Nham Chân còn ở đây thì ít nhất còn có đối tượng để ỉnh bắt nạt một chút! Bây giờ ở trong này Mặc Lão Đại không đếm xỉa tới mình, Mặc Đại Nhất cũng không ở, Vương Nham Chân cũng bị mang đi, mỗi ngày mình có thể làm gì! Mình là một con rắn! Nhảm chán cũng không thể đếm lông chơi!

Ngân Tiểu Tiểu bi phẫn, ngày như thế rốt cuộc lúc nào mới kết thúc! Đáng giận! Những nhân loại đó thật đáng chết!

Ngày hôm đó, Ngân Tiểu Tiểu trừng to mắt quỳ rạp trên mặt đất nhìn Mặc Lão Đại bị vây chặt như nê-mo cối như trước, buồn bực sắp nổi điên nhưng cho dù Mặc Lão Đại bị nhiều xà vây quanh mình vẫn có thể thấy Mặc Lão Đại, trong lòng Ngân Tiểu Tiểu lặng lẽ nghĩ, Mặc Lão Đại đứng lên còn cao hơn các xà khác cả đoạn, ai nha Hắc Thán thật đúng là cao lớn uy mãnh! Ngân Tiểu Tiểu bị suy nghĩ của mình sét đánh một cái, mặt lặng lẽ nổi màu phấn hồng, mạnh mẽ đứng lên quát Mặc Lão Đại đứng giữa đồng xà: “Hắc Thán! Ta ra bờ sông!”

Mặc Lão Đại vội sứt đầu mẻ trán bớt chút thì giờ nhìn bầu trời chói chan: “Trở về sớm một chút!”

Chúng xà đã miễn dịch với với “Hắc Thán” trong miệng Ngân Tiểu Tiểu, nhớ ngày đó mọi người vừa mới biết thì rất ngạc nhiên, dù sao toàn bộ độc xà đều biết Mặc xà ghét nhất là bị gọi “Hắc”, nhưng phản ứng của Mặc Lão Đại hiển nhiên làm toàn bộ độc xà đều hiểu tình cảm của tộc trưởng đối với tộc phu tương lai, ngày càng lâu, nếu Ngân Tiểu Tiểu kêu tộc trưởng là “Mặc Lão Đại” thì chúng nó mới cảm thấy kinh ngạc!

Ngân Tiểu Tiểu vung cái đuôi, mắt nhìn Mặc Lão Đại, bĩu môi, chậm rì rì bò ra bờ sông.

Bờ sông cách chỗ Mặc Lão Đại hơi xa, cũng không phải Mặc Lão Đại không muốn tới gần bờ sông một chút, mà do bị Ngân Tiểu Tiểu từ chối. Ngân Tiểu Tiểu thích nước không thích mặt trời, nhưng độc xà bên trong kết giới lại thích mặt trời mà không thích nước, Ngân Tiểu Tiểu chú ý thấy chúng độc xà đến gần mép nước báo cáo đều rất không thoải mái, liền chủ động đưa ra yêu cầu cách nước xa một chút, dù sao mình chỉ đi xa hơn một chút, cũng chẳng có gì.

Được rồi, Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ, thật ra nguyên nhân là mình làm tộc phu tương lai, hẳn phải nên rộng lượng hòa ái suy nghĩ vì tộc dân —— Ngân Tiểu Tiểu sẽ không thừa nhận là vì trong khoảng thời gian này mình lại mập lên nên muốn đi bộ một chút để giảm béo đâu!

Ừ, thật ra có một chuyện Ngân Tiểu Tiểu không nói cho Mặc Lão Đại biết, mỗi lần nó đi bờ sông đều phải hướng bơi lên trên, nguyên nhân là để mình gầy nhanh một chút, ngày hôm nay giống như thường ngày, Ngân Tiểu Tiểu lại lắc lư bơi lên thượng du.

Lưu Chí Hâm đi theo chân sư phụ của mình. Sư phụ là một nhân vật nổi danh trong giới trộm mộ, trộm vô số kẻ, có kinh nghiệm nhập mộ phong phú, người trong giới trộm mộ tôn ông là ông Tô. Lúc này đây ông Tô đáp ứng lời mời của bạn tốt mới đến xà mộ, còn mang theo một đồ đệ của mình chính là Lưu Chí Hâm.

Đội ngũ của Lưu Chí Hâm là đội có nhân số nhiều nhất, có hai mươi ba người, chỗ khác lớn nhất của đội ngũ này với những đội ngũ khác là bọn họ không đi mãi theo một phương hướng.

“Tôi cam đoan, chỗ chúng ta cách vị trí cổ mộ không quá xa, chúng ta chỉ cần ở tiến vào rồi tìm kiếm bốn phía là được!” Người dẫn đầu thề son sắt làm đại đa số mọi người đều tin lời của ông. Làm người khởi xướng cũng là người dẫn dắt đội ngũ, ít nhiều bọn họ cũng biết vài điều người ngoài không biết, đây cũng là lý do quan trọng nhất mà đại đa số người lựa chọn tin tưởng ông.

Bởi vậy, đội ngũ hai mươi ba người trong hơn mười ngày này chỉ đơn thuần tìm kiếm bốn phía trên núi, cuối cùng đương nhiên không thu hoạch được gì.

“Ông Bạch, ông xác định tin tức của mình chuẩn xác chứ?” ông Tô là kẻ nghiện thuốc, hàng năm thuốc không rời tay, thuốc ở đây là chỉ thuốc lá, ông Tô hít thuốc lá trong tay một hơi sâu, lại nói, “Ngọn núi này là một ngọn núi cuối cùng rồi.”

“Đương nhiên chuẩn xác! Tin tức này là tôi trăm cay nghìn đắng mới tìm được!” ông Bạch trong miệng ông Tô kiên trì nói tin tức của mình là chính xác, “Tôi thấy cổ mộ thời Chu nhất định phải ở ngọn núi này!”

Ông Tô hút xong một hơi thuốc cuối cùng, ném đầu thuốc xuống đất dẫm mạnh hai cái: “Hi vọng tin tức của ông là chính xác, phải biết lần này tới không chỉ mình đội của chúng ta, nếu tin tức của ông sai lầm...” ông Tô tùy ý nhìn ông Bạch, “Mười mấy ngày nay cũng đủ để bọn họ tìm được cổ mộ chân chính.”

Ông Tô dừng bước, hô về phía bên kia: “Chí Hâm, trò đến con sông chúng ta vừa mới đi qua chuẩn bị nước đi, chúng ta không còn nhiều nước uống cho lắm!”

Lưu Chí Hâm ngồi bên kia bật người đứng lên, cầm lấy bình nước quân dụng đi ra bờ sông.

Đội ngũ khổng lồ này gồm nhiều thành phần hợp lại, trong đó có kỳ nhân trộm mộ mọi người chỉ nghe danh chưa từng thấy mặt, dĩ nhiên phần lớn là người chưa làm nên trò trống hoặc là chưa có danh tiếng ở giới trộm mộ. Những người này không tính là thân quen với nhau, đương nhiên cũng sẽ phòng bị đối phương, dù sao người đi trộm mộ là tới đào bới phần mộ tổ tiên của người khác, còn có chuyện gì không dám làm? Nhiều phòng bị hẳn sẽ không sai.

Điều này cũng biểu hiện rất rõ ràng ở chỗ nước uống. Người có thể không ăn cơm bảy ngày nhưng không thể không uống nước thời gian dài, nước uống bọn họ có thể mang theo dù sao cũng có hạn, cho nên trong xà mộ, tìm kiếm nguồn nước là một việc nhất định phải làm, bởi vậy bọn họ đến ngọn núi này trước tiên là đi tìm nguồn nước. Mà sau khi tìm được nguồn nước rồi thì phần mình mình đi lấy, tuyệt không nhờ người không quen giúp bọn họ chuẩn bị nước uống. Mặc dù bây giờ còn không tìm được cổ mộ, bọn họ cũng chưa có xung đột ích lợi gì, nhưng phòng bị chắc chắn không thể vì vậy mà giảm bớt nửa phần, hại người chẳng lẽ sẽ không có cách để nó phát tác sau một hồi sao?

Lưu Chí Hâm cầm bình nước quân dụng lành nghề đi hơn mười phút, rốt cục đi tới bờ sông.

Khi đó là buổi chiều một hai giờ, đúng là lúc nóng nhất ở bên trong kết giới, Lưu Chí Hâm đầu đầy mồ hôi cũng không dám chậm trễ việc lấy nước. Giống các đội ngũ khác lúc đầu, đội ngũ của Lưu Chí Hâm chưa gặp được một con độc xà nào. Đám người ông Tô đương nhiên không nghĩ độc xà đều chết sạch như Phùng Uyên, tuy rằng không biết vì sao đi vào xà mộ có rất nhiều độc xà trong truyền thuyết lại không gặp phải một con độc xà nào, nhưng đám người ông Tô cũng không thả lỏng cảnh giác. Lưu Chí Hâm luôn thực nghe lời sư phụ, bởi vậy vẫn duy trì cảnh giác, lấy nước không thể không làm, nhưng nhất định phải mau chóng làm xong lập tức chạy trở về.

Lưu Chí Hâm chỉ tốn không đến một phút đồng hồ đã rót đầy hai bình nước quân dụng, lúc sắp bước lên bờ trở về thì Lưu Chí Hâm nhẹ nhàng thở ra một hơi dài.

Lưu Chí Hâm xách bình lên xoay người đi trở về, khóe mắt lại thấy một sinh vật dài và hẹp màu bạc.

Đó là cái gì?

Bởi vì hàng năm huấn luyện nên nhạy bén, trước khi đại não kịp phản ứng thân thể của Lưu Chí Hâm đã tự động lui về phía sau vài bước, đồng thời xoay người cảnh giác nhìn về phía sinh vật kia.

Là một con rắn!

Lưu Chí Hâm cảm thấy tay mình hơi hơi phát run, đáng chết! Sớm không gặp muộn không gặp, cố tình tại gặp phải rắc rối lúc mình thoát ly khỏi đội ngũ. Nhưng mà... Con rắc rối này có chút kỳ quái.

Con rắc rối Lưu Chí Hâm gặp phải đúng là Ngân Tiểu Tiểu. Ngân Tiểu Tiểu rất biết cách tự tiêu khiển tự vui, chỉ thấy hơn phân nửa thân mình của Ngân Tiểu Tiểu còn ở trong nước, một phần nhỏ nửa người trên và đầu đặt ở trong bụi cỏ ven bờ, đầu cọ xuống trước, sau đó thân thể trong nước bơi xuống theo. Lặp lại động tác này hai lần, tuy rằng “Đi” chậm một chút, nhưng cũng vẫn không ngừng tiến lên phía trước đó thôi.

— Được rồi, thật ra đây là phương pháp giảm béo Ngân Tiểu Tiểu mới phát minh, cách giảm béo như vậy không khiến mình cảm thấy nhàm chán, Ngân Tiểu Tiểu vẫn rất hài lòng phương pháp này.

Tiếng bước chân Lưu Chí Hâm lui về phía sau có chút lớn, dù Ngân Tiểu Tiểu có lưỡi biếng thế nào cũng là một ngân xà nên thính giác tuyệt đối không kém đến nỗi nào, Ngân Tiểu Tiểu vốn sững sốt, sau đó theo bản năng bỏ một đoạn ngắn trong nước, đứng thân mình lên nhìn về phía mới phát ra âm thanh.

Lưu Chí Hâm thấy con rắc rối toàn thân màu bạc kia đứng thân mình lên nhìn về phía mình, làm sao còn có thời gian suy nghĩ con rắc rối này có kỳ lạ hay không, vội vàng quăng bình nước trong tay, rút súng mang theo bên mình nhắm ngay Ngân Tiểu Tiểu.

Đồng tử của Ngân Tiểu Tiểu co rút lại, không ngờ là nhân loại! Hơn nữa nhân loại này còn lấy súng chĩa vào mình!

Hành động kế tiếp của Ngân Tiểu Tiểu đương nhiên là nhanh chóng hạ thấp thân thể của mình, chỉ tiếc khi Ngân Tiểu Tiểu ý thức được trước mắt là một nhân loại thì Lưu Chí Hâm đã bóp cò! Chỉ nghe một tiếng súng vang, viên đạn đã gần ngay trước mắt Ngân Tiểu Tiểu, giờ phút này có hạ thấp người cũng không có khả năng né tránh viên đạn, thậm chí còn không có thời gian hạ thấp thân thể của mình! Ngân Tiểu Tiểu đành phải chuyển hành động vốn muốn hạ thấp thân mình biến thành né tránh qua bên cạnh.

Vạn hạnh là, Ngân Tiểu Tiểu thành công, viên đạn không trực tiếp đánh vào người Ngân Tiểu Tiểu, nhưng cảm giác đau đớn kịch liệt từ trên người truyền đến khiến tầm mắt Ngân Tiểu Tiểu tối sầm, thân mình không tự chủ được ngã về phía con sông có tốc độ chảy không nhanh ở sau lưng. Thì ra mặc dù viên đạn không trực tiếp trúng Ngân Tiểu Tiểu, nhưng lại xoẹt qua nửa thân hình bên trái của Ngân Tiểu Tiểu, giờ phút này nơi bị viên đạn xoẹt qua đã bị bong tróc da thịt, máu tươi chảy ròng.

“Rào rào —” một tiếng, Ngân Tiểu Tiểu ngã xuống sông nhỏ phía sau, theo dòng nước Ngân Tiểu Tiểu trôi về hạ du con sông. Ngân Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy toàn thân đều đau, ý thức cũng càng ngày càng mơ hồ...

Máu tươi trên người Ngân Tiểu Tiểu hòa vào sông nhỏ, mùi máu tươi không rõ ràng theo Ngân Tiểu Tiểu trôi xuống phía dưới hạ du.

83. Chương 83

Mặc Lão Đại đang nói chuyện cùng chúng độc xà đột nhiên đứng nửa người trên lên, ngẩng đầu nhìn hướng về phía bờ sông.

Chúng độc xà vây quanh Mặc Lão Đại sững sốt, sau đó nghi hoặc nhìn nhau, tộc trưởng làm sao vậy?

“Đây là hương vị của Tiểu Tiểu!” Mặc Lão Đại cúi đầu lẩm bẩm nói, lập tức nhanh chóng nhắm về phía bờ sông, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, chỉ ném cho chúng độc xà ở đây một câu, “Ở chỗ này chờ ta!”

Mặc Lão Đại bò đến bờ sông thì vừa vặn thấy giữa sông có một ngân xà trôi qua, đúng là Ngân Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu!” tâm can của Mặc Lão Đại muốn nứt ra, hét lớn một tiếng, chẳng quan tâm mình không biết bơi liền vọt vào giữa sông kéo Ngân Tiểu Tiểu từ giữa sông lên.

Ngân Tiểu Tiểu biết mình trôi giữa sông, biết thân thể mình rất đau, cũng biết chắc ý thức của mình đang tiêu tán từng chút. Ngân Tiểu Tiểu không biết mình trôi giữa sông bao lâu, thậm chí cảm thấy mình thật

sự đã chết rồi, ngay lúc hết sức tuyệt vọng thì một thanh âm quen thuộc kéo ý thức còn sót lại không nhiều lắm của Ngân Tiểu Tiểu lại, trong mơ mơ màng màng, Ngân Tiểu Tiểu cảm giác được mình bị xà kéo ra khỏi sông, hương vị an tâm bên người khiến sự đau đớn của Ngân Tiểu Tiểu phóng đại vô số lần, Ngân Tiểu Tiểu dùng thanh âm yếu ớt uất ức nói: “Hắc Thán, ta đau.”

Nói xong câu đó, Ngân Tiểu Tiểu an tâm hôn mê bất tỉnh. Chỉ cần Hắc Thán ở bên cạnh mình thì mình nhất định sẽ không chết. Rõ ràng không có căn cứ gì nhưng Ngân Tiểu Tiểu lại rất tin tưởng điều này.

Khi Ngân Tiểu Tiểu tỉnh lại, có ánh sáng mỏng manh tiến vào hai mắt của mình, Ngân Tiểu Tiểu dùng sức mở mắt, phát hiện Mặc Lão Đại đang nổi giận đứng ở bên cạnh mình, thấy mình tỉnh lại, biểu cảm trên mặt Mặc Lão Đại lập tức đổi thành đau lòng: “Tiểu Tiểu, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Thật không tốt.” Ngân Tiểu Tiểu thành thành thật thật trả lời, “Toàn thân đều rất đau.”

Ngân Tiểu Tiểu muốn đứng lên, lại phát hiện mình chẳng có chút khí lực, còn cảm giác được sức lực nửa thân trái không ngừng bị xói mòn. Ngân Tiểu Tiểu quay đầu, miệng vết thương dữ tợn chưa nói, lại còn không ngừng chảy máu, tuy rằng nhìn có vẻ không chảy nhiều máu cho lắm, nhưng một con rắn thì có bao nhiêu máu? Cứ chảy như vậy nhất định sẽ chết vì mất máu quá nhiều.

Cái miệng của Ngân Tiểu Tiểu chu lên, muốn khóc, nước mắt đã đảo quanh vành mắt: “Hắc Thán, quá xấu! Vảy bạc tỏa sáng của ta bị mất rồi!”

Chúng độc xà đứng ở cách đó không xa liền: “...” Nhờ a tộc phụ! Bây giờ không phải là lúc lo lắng vấn đề vảy được không! Hẳn nên nghĩ biện pháp cầm máu mới đúng chứ!

Mặc Lão Đại: “Không cần lo lắng, chờ một thời gian thì tốt rồi, sẽ xinh đẹp như trước kia.” Mặc Lão Đại tiến lên hôn miệng vết thương của Ngân Tiểu Tiểu một chút, “Ta cam đoan.”

Ngân Tiểu Tiểu “Ừ” một tiếng, thu hồi nước mắt trong mắt. [Đàm: =.=! nước mắt nói thu là thu được sao Tiểu Tiểu. Cơ mà thật ra mình rất thích tính cách này của Tiểu Tiểu nha~ biết rất rõ mình đang gặp nguy hiểm nhưng cứ vờ ngớ ngẩn để mọi người không lo lắng ỉn. Yêu chết đi được ẻm luôn mạnh mẽ nhưng thiện tâm thế này, hì hì hì ~()~]

Mặc Lão Đại đương nhiên không như Ngân Tiểu Tiểu đi suy nghĩ một ít chuyện râu ria kia, nó lo lắng là nửa thân trái không ngừng rỉ máu của Ngân Tiểu Tiểu, năng lực tự chữa khỏi của độc xà vốn rất mạnh, nhưng lại không bao gồm Ngân Tiểu Tiểu, nguyên nhân có thể là do không có trí nhớ truyền thừa, trước khi Ngân Tiểu Tiểu từng bị thương nhỏ nhưng phải mất chừng nửa tháng mới khỏi hẳn, nhìn miệng vết thương lần này không biết mấy tháng sau mới có thể khỏi, nhưng nếu miệng vết thương của Ngân Tiểu Tiểu cứ không ngừng đổ máu thì nhất định đợi không được mấy tháng sau.

Mặc Lão Đại dĩ nhiên muốn xé nát nhân loại dám thương tổn Ngân Tiểu Tiểu ngay lập tức, nhưng cho dù là vì báo thù cho Ngân Tiểu Tiểu cũng không thể quan trọng bằng an toàn của Tiểu Tiểu, vì thế bây giờ Mặc Lão Đại chỉ có thể cố áp chế phần nộ trong lòng mình đi an ủi Ngân Tiểu Tiểu.

Hiện giờ, Mặc Lão Đại còn phải đối mặt với một lựa chọn khó khăn, muốn Ngân Tiểu Tiểu ngừng đổ máu thì nhất định phải đi tìm cổ cầm máu, mà loại cổ này chỉ sinh trưởng ở dưới vực, lấy tốc độ của mình đương nhiên sẽ mang cổ cầm máu về cho Ngân Tiểu Tiểu rất nhanh, nhưng mình không có cách nào yên tâm để Tiểu Tiểu ở lại chỗ này, mà tình trạng thân thể của Tiểu Tiểu cũng không thể đi theo mình xuống dưới vực.

Một khi đã vậy, vì sao không phát ra tộc trưởng chỉ lệnh để độc xà ở gần đáy vực nhất đưa cổ cầm máu tới đây? Đáp án rất đơn giản, cổ cầm máu sau khi nhổ lên chỉ bảo trì được hiệu trong vòng một ngày, lấy tốc độ của Mặc Lão Đại cũng phải dùng hơn nửa ngày, mà độc xà ở bên trong kết giới có ai có thể cầm được cổ cầm máu về trong vòng một ngày? Đừng nói một ngày, ngay cả độc xà lợi hại nhất Mặc xà bộ tộc trừ Mặc Lão Đại cũng phải tốn gần ba ngày mới mang cổ cầm máu về tới!

Nhưng trên ngọn núi này có nhân loại! Mặc Lão Đại lo lắng chỉ có một đám lam xà hồng xà coi chừng Ngân Tiểu Tiểu, mà Ngân Tiểu Tiểu chẳng những là ngân xà, còn là một ấu xà, thậm chí một viên đạn cũng không thể ngăn cản, như vậy làm sao mình có thể yên tâm đi?

Ngân Tiểu Tiểu không biết Mặc Lão Đại đang bối rối chuyện này, ở trong mắt của nó, chỉ cần mình có thể mở to mắt, chỉ cần Mặc Lão Đại ở bên cạnh mình thì mình chắc chắn không có khả năng gặp bất kỳ nguy

hiểm gì, không có bất cứ người nào hoặc một con rắn nào có thể gây tổn thương đến mình.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Giờ phút này đột nhiên xuất hiện một thanh âm, mà thanh âm này khi Mặc Lão Đại nghe thấy, không thể nghi ngờ là tiếng trời! Thì ra đoạn thời gian trước bận quá, Mặc Lão Đại bẽ bộn nhiều việc quên mình đã nói với Mặc Đại Nhất sau khi trở về thì nói Mặc Đại Mặc tiến đến hiệp trợ, giờ phút này phát ra âm thanh đúng là Mặc Đại Mặc.

Ngân Tiểu Tiểu không quá thoải mái, Mặc xà này mình cũng nhận thức, là Mặc xà lúc trước tranh cử vị trí tộc trưởng với Mặc Lão Đại – kêu Mặc Đại Mặc! Vốn Mặc xà này không nên có quá nhiều liên hệ với mình, nếu phải dính dáng đến chuyện gì thì đó là việc nó đã bại bầu bạn tương lai của Mặc Đại Mặc. Nhưng sau khi Mặc Lão Đại thành công trở thành tộc trưởng đi về phía mình thì ánh mắt và lời nó nói với Mặc Lão Đại làm Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy có nguy cơ.

Cho nên bây giờ đột nhiên thấy được Mặc Đại Mặc ở trong này, Ngân Tiểu Tiểu đương nhiên sẽ không vui. Nhưng về mặt Hắc Thán vui vẻ như vậy là xảy ra chuyện gì? ?

Mặc Lão Đại bò tới trước mặt Mặc Đại Mặc: “Người tới vừa lúc, Tiểu Tiểu bị viên đạn của nhân loại làm bị thương, đổ máu không ngừng, ta phải xuống đây vực tim cổ cầm máu, trước khi ta trở về, an toàn của Ngân Tiểu Tiểu liền giao cho người!” Dừng một chút, Mặc Lão Đại bổ sung, “Ta sẽ triệu tập một ít độc xà, nhất định phải bảo vệ tốt Tiểu Tiểu, nhờ người!”

Thái độ của Mặc Lão Đại thay vì nói là ra lệnh, không bằng nói là khẩn cầu.

Mặc Đại Mặc liếc Ngân Tiểu Tiểu nằm trên mặt đất một cái, nói: “Không thành vấn đề, Ngân Tiểu Tiểu giao cho ta là được.”

Có cam đoan của Mặc Đại Mặc, Mặc Lão Đại không hề nghi ngờ mà buông xuống một nửa tâm. Lần trước lúc tham gia tranh cử tộc trưởng, Mặc Lão Đại biết nếu như không có mình, Mặc Đại Mặc sẽ là tộc trưởng kế nhiệm, nói cách khác, trừ mình ra Mặc Đại Mặc là Mặc xà lợi hại nhất. Sở dĩ nói chỉ buông một nửa tâm là bởi vì nếu không phải Mặc Lão Đại tự mình ở bên người Ngân Tiểu Tiểu thì có làm thế nào Mặc Lão Đại cũng không thể buông toàn bộ tâm.

Mặc Lão Đại trở lại bên người Ngân Tiểu Tiểu, hôn cái trán của Ngân Tiểu Tiểu một chút: “Tiểu Tiểu, ta phải xuống đây vực lấy cổ cầm máu, người nhất định phải thành thành thật thật ở chỗ này chờ ta trở lại, biết không?”

Ngân Tiểu Tiểu chần chờ nói: “Vết thương của ta nhất định phải dùng cổ cầm máu sao?”

Mặc Lão Đại trầm mặc một hồi, đáp: “Ừ.”

Ngân Tiểu Tiểu biết mình không thể ngăn cản Mặc Lão Đại đi lấy cổ cầm máu, Ngân Tiểu Tiểu cũng không muốn ngăn cản, mình muốn sống, muốn sống thật nhiều năm, muốn luôn luôn luôn ở cùng Hắc Thán.

Ngân Tiểu Tiểu cũng trầm mặc một lúc lâu, nhẹ giọng nói: “Ta chờ người.”

Mặc Lão Đại nhìn Ngân Tiểu Tiểu thật kỹ, lại nhìn không được tiến lên hôn nhẹ cái miệng của Ngân Tiểu Tiểu, thấp giọng nói: “Ta cam đoan, ta sẽ trở về bằng tốc độ nhanh nhất.”

Bóng dáng Mặc Lão Đại dần dần biến mất trong bụi cỏ phía trước, Ngân Tiểu Tiểu nhìn có chút sững sờ, phục hồi tinh thần lại liền phát hiện Mặc Đại Mặc vừa rời cách mình rất xa, lúc này đã đứng bên cạnh mình.

Ngân Tiểu Tiểu không thích Mặc Đại Mặc, cũng lười phản ứng nó, nhưng sau khi trầm mặc một lúc sau, Mặc Đại Mặc lại đột nhiên mở miệng: “Ngân Tiểu Tiểu, người quá yếu, không có tư cách đứng bên cạnh Mặc Lão Đại.”

Cả người Ngân Tiểu Tiểu cứng đờ, hơn nửa ngày mới chậm rãi nhìn về phía Mặc Đại Mặc, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc, tuy rằng vì bị thương nên tiếng nói rất nhỏ, nhưng ngữ khí lại vô cùng kiên định: “Yêu, là không có điều kiện.”

Lưu Chí Hâm bắn Ngân Tiểu Tiểu một phát súng cũng không có đi xem xét Ngân Tiểu Tiểu có bị mình bắn trúng hoặc đánh chết hay không mà là xoay người bỏ chạy, mặc dù mình chỉ thấy có một con rắn, nhưng ai có thể cam đoan bốn phía không có rắn? Bây giờ mình chỉ có một mình, trên người trừ khẩu súng trên tay thì vũ khí gì cũng không có, tuy rằng trên người có mặc quần áo đặc chế vì tiến xà mộ, nhưng ai biết quần áo này có hữu dụng hay không? Cho nên bây giờ phải quay về đại đội trước mới quan trọng.

Lưu Chí Hâm thở hổn hển về tới nơi đội ngũ nghỉ ngơi, thần sắc lo lắng tìm được sự phụ Tô của mình. Chưa đợi tìm được thì ông Tô đã phát hiện Lưu Chí Hâm trước: “Chí Hâm, không phải trò đi múc nước sao? Nước đâu?”

Lưu Chí Hâm vội vàng đi tới trước mặt ông Tô: “Sự phụ, đừng lấy nước ! Em mới phát hiện rắn ở bên bờ sông!”

“Cái gì? Rắn?” ông Tô còn không nói chuyện thì mấy người cách ông Tô và Lưu Chí Hâm rất gần đã nghe được lời Lưu Chí Hâm nói, nhin không được lớn tiếng hô lên.

“Có rắn? Ở đâu ở đâu?”

“Mau! Lấy vũ khí ra!”

Những người khác ở đây nghe thế liền kêu lên, đều theo bản năng tiến vào trạng thái đề phòng, người ngồi uống nước ăn lương khô đều lập tức đứng lên, lấy ra vũ khí của mình.

“Đều im lặng!” ông Bạch quát một tiếng, “Rốt cuộc là làm sao?”

Lưu Chí Hâm liếc ông Tô một cái, thấy ông Tô khẽ gật đầu, Lưu Chí Hâm liền cao giọng nói: “Vừa rồi lúc tôi ra bờ sông múc nước thì thấy một con rắn toàn thân màu bạc liền vội vàng trở về thông tri mọi người.”

“Chỉ thấy một con rắn?”

“Một con rắn thì có gì phải sợ ?”

“Đúng vậy đúng vậy, nếu là một bầy rắn thì không dễ đối phó, một con rắn thì thực dễ dàng đối phó.”

Tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy hành vi của Lưu Chí Hâm thật sự là quá khích, một con rắn mà thôi, có gì đáng sợ ?

“Nhưng mà tôi đã thấy rắn, chứng tỏ gần đây cũng nhất định có! Mấy người đã vào khác kia có thể đã gặp phải một bầy xà !” Lưu Chí Hâm bổ sung nói.

Mọi người tưởng tượng, cảm thấy cũng có lý, nếu như không nhất thiết thì mọi người vẫn không muốn đối diện trực tiếp với bầy rắn, mọi người tiến vào là để trộm mộ, không phải tiến vào trình diễn nhân xà đại chiến!

“Nếu như vậy, chúng ta nên ra khỏi ngọn núi này đi!” Có người đề nghị nói. Vừa có người muốn tán thành, giọng nói của ông Bạch đã vang lên trước: “Không! Chúng ta chẳng những không thể ra khỏi ngọn núi này, còn phải tìm thật kỹ xung quanh! Mọi người ngấm lại, chúng ta tìm nhiều ngọn núi như vậy đều không phát hiện cổ mộ, đồng dạng, cũng không phát hiện độc xà, nhưng ở trong này lại phát hiện độc xà! Độc xà phụ trách bảo hộ cổ mộ, nơi độc xà tụ tập nhất định là vị trí của cổ mộ! Cho nên, cổ mộ nhất định ở ngọn núi này!”

84. Chương 84

Lúc thứ có lực hấp dẫn cực lớn đặt ở trước mặt của bạn, gần đến có thể mảnh đất dưới chân bạn chôn vô số vàng bạc châu báu, thậm chí phần hấp dẫn này còn có Trường Sinh, như vậy bạn sẽ từ chối sao?

Đương nhiên, trên thế giới nhất định sẽ có người từ chối loại hấp dẫn này, nhưng đối với đại bộ phận người trong giới trộm mộ người mà, mỗi lần đi đào mộ đầu đều phải treo nơi lưng quần, tùy thời gặp phải nguy hiểm mất đi sinh mệnh không phải sao? Nguy hiểm ới có lợi tức cao.

Lời ông Bạch nói cải biến ý tưởng muốn rời khỏi ngọn núi này của mọi người, hơn cả nguy hiểm không biết có thể xảy ra hay không, hiển nhiên tin tức cổ mộ ở ngọn núi này càng thêm hấp dẫn. Thật ra có rất nhiều

người biết xác suất có độc xà ở ngọn núi này là rất lớn, nhưng vẫn luôn ôm một phần may mắn: mình nhất định sẽ có được Trường Sinh, còn cả sống sót!

Mỗi người đều có quỷ ở trong lòng, ai cũng tính toán nhỏ nhặt, đến cuối cùng lại không ai lựa chọn rời đi.

Tuổi của ông Tô đã rất lớn, hơn nữa còn chuyên đi trộm phần mộ tổ tiên của người ta nên toàn thân cả người chẳng những toát ra thần thái âm tàn, ngay cả thân thể cũng bắt đầu suy nhược dần dần. Ông Tô đáp ứng bạn cũ của mình đến đây tìm kiếm Trường Sinh, đương nhiên không chỉ là vì giao tình, đại đa số nguyên nhân ai cũng đều rõ ràng, nhưng chỉ không rõ nói ra thôi.

Lưu Chí Hâm thật ra còn muốn chạy, hẳn đương nhiên không có trực giác mãnh liệt như Chu Phong, nhưng vừa rồi mới bắt trúng một con rắn bạc, Lưu Chí Hâm đã cảm thấy mí mắt mình nhảy không ngừng, hơn nữa theo thời gian trôi qua, mí mắt chẳng những không có ngừng nhảy lên, thậm chí còn càng nhảy càng lợi hại. Lưu Chí Hâm thật sự sợ, mấy năm gần đây hắn mới đi theo ông Tô, cũng đi theo ông Tô trộm mộ hai lần, lần này nhập xà mộ là lần thứ ba, tâm trí của hắn còn xa xa không cứng cỏi bằng người hàng năm đi trộm mộ, đồng dạng, cũng không tham lam như bọn họ. Lưu Chí Hâm thầm nghĩ, mình còn trẻ, vốn không cần tìm Trường Sinh gì đó, hơn nữa, mình cũng không tin cái gọi là Trường Sinh thật sự tồn tại, Trường Sinh là nghịch thiên, vốn không nên tồn tại ở nhân thế mới đúng.

Nhưng ông Tô tất nhiên sẽ không rời khỏi, ông ta bắt buộc phải được cái làm cho người ta Trường Sinh, mà làm học trò của ông Tô, Lưu Chí Hâm càng không có khả năng rời khỏi. Hơn nữa, hai mươi ba con người vốn không có vài người muốn đi, đơn thuần nếu chỉ dựa vào lực lượng của vài người thì thật sự có thể ra khỏi xà mộ sao? Lưu Chí Hâm đành phải cắn răng tiếp tục cùng đi với đại đội.

Bởi vì đều khẳng định cổ mộ ở ngọn núi này nên tốc độ đi của mọi người chậm lại, mỗi ngày chỉ hành tẩu rất ít, phần lớn thời gian còn lại đều dùng để tìm kiếm tung tích cổ mộ, nhưng làm xà (hoặc người) dở khóc dở cười là, phương hướng đội ngũ Lưu Chí Hâm đi tới, không ngờ là hướng về phía Ngân Tiểu Tiểu.

Nhận được mệnh lệnh của Mặc Lão Đại bắt đầu có độc xà lục tục tụ tập tới chỗ Ngân Tiểu Tiểu. Sau khi những độc xà này đuổi tới, chúng độc xà thương lượng với Mặc Lão Đại vào ban ngày liền rời khỏi nơi này mà trở về.

Lúc Mặc Lão Đại rời đi đã là buổi tối, nhưng may mắn ban đêm đối với độc xà không phải có bất kỳ ảnh hưởng gì, Mặc Lão Đại phát huy tốc độ nhanh nhất sau khi dùng mặc thảo tới nay xuất phát đi đáy vực.

Một con liệt báo đang truy đuổi con mồi của mình bỗng nhiên bị một cơn gió đen thổi qua, sau đó một mùi vị độc xà cường đại đập vào mặt, lông cả người liệt báo đều xù lên, mẹ nó! Vừa rồi thổi qua không phải là gió mà là một con độc xà sao? ! Nơi này từ khi nào xuất hiện một độc xà lợi hại như vậy!

Cũng như Mặc Lão Đại nói, lấy tốc độ của nó chạy xuống đáy vực chỉ cần nửa ngày, tìm kiếm cổ cầm máu càng đơn giản, chỉ cần xin chúng đi xà giúp đỡ thì tốt rồi, lấy được cổ cầm máu Mặc Lão Đại như ngựa không dừng vó phi trở về.

Ngân Tiểu Tiểu rất nhàm chán, thật sự rất nhàm chán.

Mặc Đại Mặc không thích Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu cũng không thích Mặc Đại Mặc cho nên hai xà không nói lời nào là điều thật bình thường. Chúng độc xà lục tục đuổi tới, biểu cảm thực nghiêm túc, thực tự giác lấy Ngân Tiểu Tiểu làm tâm mà tiến hành vận động khoanh tròn, một mảnh dài hẹp đều giữ vững cương vị của mình, ý tưởng nội tâm mỗi một độc xà đều như vậy: dám làm tộc phụ tương lai của chúng ta bị thương! Nhân loại các ngươi xong đời ! Cho nên không có một độc xà nào tiến đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu nói chuyện phiếm.

Ngân Tiểu Tiểu chỉ có thể nửa quỳ rạp trên mặt đất, sững sờ, ngẩn người sững sờ nhìn phía trước. Ta nói vì sao lại là Mặc Đại Mặc ở chỗ này, nếu Mặc Đại Nhất ở chỗ này thì tốt biết mấy! Nhưng cha Mặc Đại Mặc nên ở đây mới đúng! Tại sao lại là Mặc Đại Mặc!

Ngân Tiểu Tiểu vừa thất thần ngẩn người vừa oán giận các loại trong đầu, bất tri bất giác ngủ đi.

Vì bị thương chưa lành nên Ngân Tiểu Tiểu vừa ngủ đã ngủ rất sâu, khi tỉnh lại đã là giữa trưa, nằm ở dưới bóng cây, nửa người bên trái có cảm giác mát lạnh, Ngân Tiểu Tiểu nhìn về nửa thân trái đêm qua còn đỏ máu không dứt, thì ra bây giờ đã được đắp thảo dược.

Ngân Tiểu Tiểu sững sốt, lập tức kịp phản ứng hẳn là Mặc Lão Đại đã trở lại.

“Tiểu Tiểu, có cảm thấy tốt hơn chút nào không?” Mặc Lão Đại liền nằm ở bên người Ngân Tiểu Tiểu nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu tỉnh, vươn lại đây hôn hôn khoe mắt Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu hôn khoe miệng Mặc Lão Đại một chút: “Sau khi người giúp ta bôi thuốc thì cảm thấy tốt hơn rất nhiều rồi, Hắc Thán... Ta nhớ người.” Nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói của Ngân Tiểu Tiểu rõ ràng nhiều hơn một tia uất ức.

Mặc Lão Đại có chút kinh ngạc: “Làm sao vậy, Tiểu Tiểu?”

Ngân Tiểu Tiểu lắc đầu, dùng cái đuôi cọ xát thân mình Mặc Lão Đại.

Hiện giờ Ngân Tiểu Tiểu đã không sao, Mặc Lão Đại cũng hiểu được đến lúc nên đi làm một chuyện: “Tiểu Tiểu, nói cho ta biết ngày đó xảy ra chuyện gì?”

Ngân Tiểu Tiểu theo bản năng lắc lắc cái đuôi, nghĩ nghĩ tình hình ngày đó, nói: “Ngày đó ta đi bờ sông, theo con sông bơi lên trên không biết bao lâu, nghe được phía sau có tiếng động gì đó, đứng thân mình lên vừa quay đầu lại liền thấy một nhân loại cầm súng chĩa vào người của ta, hấn bóp cò, ta không tránh thoát liền ngã vào trong lòng sông.”

“Như vậy phải không?” Mặc Lão Đại trầm ngâm nói, “Chỉ sợ bây giờ đám nhân loại kia đã rời khỏi ngọn núi này. Nhưng mặc kệ bọn chúng ở nơi nào, cũng đừng nghĩ chạy thoát!” trong mắt Mặc Lão Đại hiện lên một tia âm tàn, đám đả thương Tiểu Tiểu, dù là người hay là xà mình cũng tuyệt không buông tha!

Ngân Tiểu Tiểu vừa muốn nói gì, Mặc Lão Đại đã đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía một phương hướng, khoe miệng lộ ra nụ cười lạnh: “Ta nghĩ, ta biết bọn họ ở nơi nào.”

Ngân Tiểu Tiểu: “... ?”

Giọng nói của Mặc Lão Đại lạnh lùng: “Toàn bộ chúng xà che dấu, đợi nhân loại đến đây thì nghe lệnh ta phát động công kích nhân loại!”

Chúng độc xà cùng kêu lên: “Dạ!”

Mặc Lão Đại khẽ nói với Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, người bò lên trên người của ta.”

Ngân Tiểu Tiểu thành thật lên tiếng, ai ya bò lên lưng Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại công Ngân Tiểu Tiểu tới một bụi cỏ cao, thả Ngân Tiểu Tiểu xuống lại nói: “Tiểu Tiểu, ta nghĩ thấy hương vị của nhân loại, đây chắc là đám nhân loại thương tổn người, người trốn ở chỗ này đừng đi ra biết không?”

Thì ra tuy rằng nhân loại bôi thuốc đuổi xà hoặc dưng vật che dấu mùi trên người nhưng bây giờ nhân loại cách chỗ Mặc Lão Đại thật sự quá gần, hơn nữa khứu giác của Mặc Lão Đại vượt qua những độc xà khác rất nhiều cho nên nhân loại đã bị Mặc Lão Đại phát hiện tung tích, còn đám người đã phát hiện lại đang đi tới chỗ chúng nó.

Lưu Chí Hâm đi ở sau cùng đội ngũ, đột nhiên tim giật thót, Lưu Chí Hâm đột ngột dừng bước, gọi lại ông Tô ở phía trước: “Sư phụ!”

“Làm sao vậy?” ông Tô còn đi lên phía trước, không quay đầu lại.

Lưu Chí Hâm vội đi nhanh hai bước, cùng đi song song với ông Tô: “Sư phụ, chúng ta không nên đi tìm cổ mộ kia, trở về đi, trực giác của em thật không tốt, cứ cảm giác phía trước có chuyện gì đó sắp xảy ra.”

Ông Tô không vui nói: “Chí Hâm, trực giác của trò không tốt à? Nhưng trực giác của tôi lại là sắp phát hiện ra cổ mộ, trò là sư phụ hay tôi là sư phụ?”

Lưu Chí Hâm khe khẽ thở dài, không nói gì nữa, sư phụ của mình mình còn không biết sao? Là một người già quật cường! Chuyện cho tới bây giờ nói gì cũng không dùng được!

Ông Bạch đi tuốt ở đằng trước đội ngũ nhân loại đã bước chân vào vòng vây của bầy rắn, độc xà chung quanh càng thở nhẹ nhàng chậm chạp, sợ phát ra âm thanh làm cho nhân loại phát hiện.

Chậm rãi, đội ngũ nhân loại đã hoàn toàn đi vào vòng vây của độc xà.

Ông Bạch đi tuốt ở đằng trước nhìn quanh bốn phía một vòng, lên tiếng nói: “Nơi này trống trải, buổi trưa hôm nay nghỉ ngơi ở chỗ này đi.”

Mọi người lần lượt đáp, tản ra chung quanh tìm nơi ngồi xuống.

Chúng độc xà mai phục tại bốn phía: “...”

Ngân Tiểu Tiểu vô tội ngẩng đầu nhìn Mặc Lão Đại, làm sao bây giờ?

Mặc Lão Đại đem miệng tiến đến bên tai Ngân Tiểu Tiểu: “Nhân loại nào làm người bị thương?”

Ngân Tiểu Tiểu lén lút nhìn một vòng, phát hiện người làm mình bị thương an vị cách bụi cỏ mình và Mặc Lão Đại ẩn nấp không xa, bên cạnh hắn còn có người đàn ông luống tuổi. Ngân Tiểu Tiểu bĩu bĩu môi về phía bên kia, ý bảo Mặc Lão Đại đó là người làm mình bị thương: “Là người trẻ tuổi kia.”

Mặc Lão Đại nhìn thoáng qua bên kia, gật gật đầu ý bảo mình đã biết .

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, nói nhỏ với Mặc Lão Đại: “Hắc Thán, người để lại người bên kia cho ta được không?” Thấy Mặc Lão Đại nhìn mình với ánh mắt không hiểu, Ngân Tiểu Tiểu bổ sung nói, “Hắc Thán, người nghe qua mấy lời sống không bằng chết chưa?” Nói xong, Ngân Tiểu Tiểu cười hắc hắc vài tiếng.

Mặc Lão Đại tỉnh ngộ, gật gật đầu.

Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại kiên nhẫn giấu ở trong bụi cỏ, nghe người thương tổn Ngân Tiểu Tiểu nói chuyện với ông chú bên cạnh.

“Sư phụ, chúng ta vẫn nên đi ra ngoài đi.” Tới bây giờ, Lưu Chí Hâm vẫn không buông tha khuyên bảo ông Tô, “Tin tức cổ mộ ở nơi này chưa chắc đã thật, Trường Sinh gì đó làm sao có thể dễ dàng có được như vậy.”

Ông Tô nói : “Chí Hâm à, dù thế nào thầy cũng phải vào trong mộ tìm cho đến cùng, không đi xuống nhìn thử thì thầy không cam lòng.”

“Nhưng sư phụ...”

“Được rồi, đã đi tới đây rồi thì nói gì cũng đã chậm. Không chỉ là thầy, mọi người trong đội đều khó có khả năng đi ra ngoài.”

Ngân Tiểu Tiểu xoay xoay nhãn cầu, thì ra ông chú này sư phụ của người thương tổn mình sao, còn muốn có được Trường Sinh, một khi đã vậy thì...

“Hắc Thán.” Ngân Tiểu Tiểu nói khế với Mặc Lão Đại, “Giữ lại ông chú kia luôn, ta có một biện pháp tốt tra tấn bọn họ... Đúng rồi, lát nữa đánh nhau thả ông chú kia và người thương tổn ta đi, cũng không cần đuổi theo bọn họ.”

Mặc Lão Đại nghi hoặc nhìn Ngân Tiểu Tiểu một chút, cuối cùng vẫn đáp ứng, bây giờ không phải là thời cơ tốt để đặt câu hỏi.

Lúc này, nhân loại trong vòng vây đã bắt đầu dùng cơm ăn uống, thậm chí còn có người nằm xuống chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lúc mọi người thả lỏng cảnh giác, Mặc Lão Đại hô to một tiếng: “Động thủ!”

85. Chương 85

Chúng độc xà vừa nghe thấy mệnh lệnh của Mặc Lão Đại, lấy tốc độ nhanh nhất nhằm phía nhân loại ở giữa.

Nhân loại hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không kịp phản ứng, cho đến khi thấy được có mấy người bị độc xà như ong vỡ tổ vây quanh cần phải phát ra tiếng kêu la tê tâm liệt phế, những người còn lại mới cuống quýt lấy ra vũ khí của mình.

“Mau! Tất cả mọi người tụ tập lại một chỗ! Mau!” Ông Bạch không hổ là người trộm mộ có kinh nghiệm phong phú, phản ứng lại vội vàng kêu lên, trừ vài người đã bị độc xà cắn chết, mười mấy người còn lại tụ tập với nhau rất nhanh, Lưu Chí Hâm và ông Tô đã ở trong đó.

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu vẫn giấu ở trong bụi cỏ như trước, Mặc Lão Đại lộ ra đầu rắn nhìn xung quanh xem xét tình huống chiến trường, Ngân Tiểu Tiểu chỉ từ lộ ra ánh mắt phía dưới bụi cỏ, trộm nhìn bên ngoài. Linh hồn của Ngân Tiểu Tiểu là nhân loại, thân thể lại là độc xà, máu chảy trong thân thể truyền đến từng luồng hưng phấn, Ngân Tiểu Tiểu học học xà tín, thật là một màn làm cho nhiệt huyết của xà sôi trào.

Cái đuôi của Mặc Lão Đại nhẹ nhàng đánh lên thân rắn của Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu vô tội nhìn Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại cảnh cáo liếc Ngân Tiểu Tiểu một cái, trầm giọng nói: “Tiểu Bạch Si, người không thể đi ra biết không?”

“Ta chỉ nhìn xem, cam đoan không đi ra!” Ngân Tiểu Tiểu dùng cái đuôi vỗ vỗ lồng ngực của mình (?), tỏ vẻ thực sự chỉ xem mà thôi, không muốn làm gì khác.

Mặc Lão Đại tiếp tục xem cục diện khẩn trương bên ngoài, nhưng cái đuôi lại ôm chặt lấy thân rắn của Ngân Tiểu Tiểu. Ngân Tiểu Tiểu bắt đắc dĩ vẫy vẫy cái đuôi của mình, thiệt là, mình chỉ hưng phấn mà thôi, cũng không thật sự ngốc đến mức lao ra.

Mặc Lão Đại phát ra tộc trưởng chi lệnh, ý bảo chúng độc xà nới lỏng ông Tô cùng Lưu Chí Hâm, chúng độc xà phục tùng tộc trưởng mệnh lệnh vô điều kiện, cho dù mệnh lệnh này làm độc xà không hiểu ra làm sao cả.

Chiến tranh chính thức bắt đầu rồi, không thể không nói thực lực đội nhân mã này vẫn rất cường đại, ít nhất không có mang theo bom cay giống đội ngũ khác. Nhưng thực lực có mạnh hơn nữa thì đã sao? Quay mắt nhìn về phía hơn trăm độc xà công kích, có mấy người có thể thật sự sống sót? Trong nháy mắt, lại có năm sáu người té xuống.

Ông Tô cùng Lưu Chí Hâm thật không cảm thấy quá lớn áp lực, chúng độc xà đều hữu ý vô ý tránh ông Tô và Lưu Chí Hâm, ngẫu nhiên sẽ có mấy độc xà tiến đến trước mặt ông Tô cùng Lưu Chí Hâm nhưng chỉ phô trương thanh thế trong chớp lát liền làm bộ như không dịch lại mà lui xuống, bò tới trước mặt người khác.

Tình hình bây giờ khiến Bạch thật sự luống cuống, bây giờ bọn họ còn không tìm được cổ mộ đã tổn thất nhiều người như vậy! Nói trong cổ mộ không có cơ quan linh tinh gì thì ông Bạch chắc chắn không tin, đến lúc đó có thể còn sẽ có người chết, nhưng bây giờ chết nhiều người như vậy, lúc sau tìm được cổ mộ tiếp tục đi vào thì người chết chẳng phải là bản thân sao? Ông Bạch cắn chặt răng, hét lớn một tiếng nói: “Đã đến tình trạng như thế, mọi người đừng có giữ lại gì nữa! Mau mang hết đồ của mình ra!” Dứt lời, dẫn đầu móc ra bom trong túi của mình.

Ngân Tiểu Tiểu thấy đồ vật trên tay ông ta, lúc này cũng chẳng quan tâm mình nói to hay nhỏ, vội vàng nói: “Hắc Thán, mau nói mọi người lui lại! Vật trong tay người mới nói chuyện có uy lực rất lớn! Còn lớn hơn cả viên đạn!”

Mặc Lão Đại không nghi ngờ lời Ngân Tiểu Tiểu nói, trầm giọng quát: “Chúng độc xà lui về phía sau! Lam xà lưu lại!”

Lam xà là trừ Hắc Xà và Mặc xà là độc xà cường đại nhất, theo Mặc Lão Đại thấy, thứ này lợi hại hơn viên đạn nhưng lực phòng ngự của lam xà hẳn không đến mức không ngăn cản được vật này.

Nháy mắt, giữa sân cũng còn lại hai ba lam xà.

Nhân loại còn sống không nghe được lời Ngân Tiểu Tiểu nói, lại nghe ra Mặc Lão Đại hạ mệnh lệnh cho độc xà, nhất thời đều cực kỳ hoảng sợ, ông Bạch cũng dừng động tác trong tay.

Mặc Lão Đại chậm rãi bò ra khỏi bụi cỏ, độc xà và nhân loại ở đây đều nhìn về phía Mặc Lão Đại. Mặc Lão Đại từ nhỏ đã là một vương giả, chỉ thấy Mặc Lão Đại đứng trước mặt nhân loại không có...chút e ngại, lạnh lùng nói: “Nhân loại, các người xông vào bên trong kết giới của chúng ta, có nghĩ tới việc không thể đi ra khỏi nơi này hay không?”

Không ai nói chuyện, cũng không phải không còn lời nào để nói, mà là đều bị hù sợ, rần nơi này có thể nói chuyện! Điều này thuyết minh cái gì? Thuyết minh bây giờ bọn họ phải đối mặt không là một đám độc xà, mà là một đám sinh vật còn cường đại hơn mình! Đối với độc xà mà nói, nhân loại là người xâm nhập, mà không có bất kỳ một sinh vật nào nguyện ý để sinh vật khác tự tiện tiến vào lãnh thổ của mình.

Ông Bạch nuốt một ngụm nước bọt, nói thật, nếu không phải trong cổ mộ có vật Trường Sinh chống đỡ, chỉ sợ hiện giờ mình nhất định sẽ hận không thể lập tức chạy ra khỏi xà mộ!

Mặc Lão Đại cũng không trông cậy sẽ có người trả lời vấn đề của mình, nhìn những nhân loại này đi, hồ thẹn với nhân loại trong trí nhớ truyền thừa bao nhiêu? Nếu không có quần áo mặc trên người ngăn cản một phần nhỏ răng sắc của độc xà, nếu không có cái gọi là vũ khí súng lục cầm trong tay thì bọn họ đối với độc xà bộ tộc mà nói, có khác gì một con kiến?

Mặc Lão Đại hí hóp mắt, nếu Tiểu Bạch Si nói vật ở trong tay người nọ có ảnh hưởng tới chúng độc xà, vậy chỉ cần tóm lấy vật không phải là tốt rồi sao? Nghĩ đến đây, Mặc Lão Đại liền thay đổi hành động.

So với hai ba lam xà còn ở lại giữa sân thì mọi người lại chú ý tới Mặc Lão Đại hơn, chỉ nhìn Mặc Lão Đại có thể ra mệnh lệnh cho những độc xà là biết, con rắn toàn thân màu đen này mới là người lãnh đạo bọn xà. Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào Mặc Lão Đại, e sợ Mặc Lão Đại sẽ đột nhiên tập kích mình.

Nhưng như vậy cũng vô dụng, tốc độ của Mặc Lão Đại ở đây làm gì có nhân loại nào có thể so sánh? Mọi người chỉ thấy hoa mắt liền phát hiện đối diện đã không còn bóng dáng Mặc Lão Đại, nhất thời mỗi người đều như lâm đại địch, nắm chặt vũ khí trong tay. Nhưng đã chậm, lúc Mặc Lão Đại hiện ra trước mặt mọi người thì giữa nhóm người đột nhiên xuất hiện một tiếng hét thảm.

Mọi người bị hù nhảy dựng, theo thanh âm nhìn lại liền thấy ông Bạch đã té xuống đất, không đến năm giây lựu đạn trong tay ông Bạch và tính mạng của ông ta đã bị Mặc Lão Đại dành lấy.

Mặc Lão Đại ném lựu đạn ở cái đuôi xuống mặt đất, cười lạnh nói: “Nếu ai tiếp tục lấy ra thứ này thì đừng trách ta không khách khí!” Dừng, Mặc Lão Đại lại nói, “Không phải các người muốn tìm cổ mộ sao? Đừng nói ta không cho các người cơ hội, trong số các người ta chỉ thả hai người, còn là hai người nào thì...” Mặc Lão Đại nhìn quanh nhân loại còn lại, nói, “Xem bổn sự của các người! Chúng độc xà nghe mệnh lệnh của ta, công kích nhân loại, cho đến khi còn lại hai người cuối cùng mới thôi!”

Chúng độc xà vừa mới trốn lại về chiến trường lần nữa, Mặc Lão Đại chưa trở lại bên người Ngân Tiểu Tiểu mà là ở tại chỗ, tùy thời chú ý động tác của nhân loại, nếu thấy lại có nhân loại nào muốn xuất ra thứ có thể uy hiếp đến độc xà thì Mặc Lão Đại sẽ không để ý tiến hẳn quy thiên!

Mọi người đương nhiên không biết buông tha “Hai người” trong miệng Mặc Lão Đại thật ra đã xác định sẵn, chúng độc xà chỉ biết nói lỏng ông Tô và Lưu Chí Hâm, những người khác vốn không có khả năng còn sống rời đi. Cho nên hành động liều mạng đấu tranh phản kháng của toàn bộ nhân loại ở trong mắt Mặc Lão Đại Ngân Tiểu Tiểu và chúng độc xà đều thật buồn cười.

Quần áo đặc chế chỉ hữu hiệu với lục xà hoàng xà, à, còn có ấu xà, nhưng ở đây không chỉ có lục xà hoàng xà, còn có hoa xà bạch xà vân vân, nhân loại bại vong đã là điều đương nhiên. Chắc lúc trước ngay cả Cơ Chiêu cũng không thể ngờ, nhân loại mình ngàn phòng vạn phòng lúc ấy, bây giờ lại trở nên nhỏ yếu như thế, không thể kham một kích như thế.

Ông Tô cùng Lưu Chí Hâm cũng bị độc xà công kích, nhưng chỉ bị cái đuôi của mõ độc xà quật mạnh vài cái, hoặc là bị lục xà cùng hoàng xà cắn ra mấy dấu răng ở trên quần áo, không có bị răng nọc độc xà cắn tổn thương, bởi vậy hai người vốn không cần lo lắng tính mạng. Mà đội ngũ còn gần mười trộm mộ vừa rồi, giờ phút này chỉ còn lại ba người, trong đó có hai người là ông Tô và Lưu Chí Hâm.

Ngay lúc chúng độc xà muốn chấm dứt tính mạng người còn lại thì ngoài dự đoán của toàn bộ xà ở đây, ông Tô thể nhưng lấy súng trong tay nhắm ngay người còn lại không phải Lưu Chí Hâm trước khi độc xà động khẩu.

“Pằng——” một tiếng súng vang lên, một người khác té xuống, phe nhân loại chỉ còn lại ông Tô và Lưu Chí Hâm.

Lúc Mặc Lão Đại nhìn thấy ông Tô thật sự động thủ với một người còn lại thì đồng tử đột nhiên co rút mạnh, trong mắt phóng ra hàn ý sắc bén, nhân loại này, ngay cả tộc nhân của mình còn giết, người như vậy ở bên trong kết giới thật sự là quá nguy hiểm !

Mặc Lão Đại và chúng độc xà không biết là, đối với nhân loại mà nói, điều này thật sự không tính là mới mẻ, trong thế giới con người còn giết cha thí huynh, ông Tô giết một người không liên quan đến mình thì đã là cái gì? Mặc Lão Đại càng không biết là, nếu vừa rồi nó chỉ nói lưu lại tính mạng hai người mà chúng độc xà không động thủ thì gần mười nhân loại ở đây đã sớm bắt đầu tự giết lẫn nhau, chỉ cần có thể sống sót, thậm chí chỉ cần có thể sống lâu một phút đồng hồ, nhân loại cũng sẽ không từ thủ đoạn kéo dài tính mạng của mình.

“Ta nghĩ, chúng ta có thể đi rồi?” ông Tô giải quyết một người khác, cảnh giác hỏi Mặc Lão Đại.

Mặc Lão Đại nhìn ông Tô rất lâu mới trầm giọng nói: “Đúng, hai người các người có thể đi rồi, nhưng nếu các người gặp phải độc xà khác thì ta nghĩ sẽ không may mắn như vậy đâu.”

Ông Tô “Hừ” một tiếng, nhắc chân muốn rời đi.

“Đợi một chút!” Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên bò ra, mở miệng gọi ông Tô và Lưu Chí Hâm lại.

Ông Tô và Lưu Chí Hâm dừng bước, quay đầu nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu, ông Tô đương nhiên không biết thân phận của Ngân Tiểu Tiểu, chỉ biết Ngân Tiểu Tiểu đi về phía con rắn toàn thân màu đen thì độc xà chung quanh đều cung kính người đường cho con rắn bạc này, thậm chí còn hơi hơi cúi đầu xuống.

“Sao người lại đi ra?” Mặc Lão Đại không vui nói, cho dù bây giờ chỉ còn lại hai nhân loại yếu đuối, Mặc Lão Đại vẫn không muốn để Ngân Tiểu Tiểu lộ diện.

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, không để ý đến Mặc Lão Đại, thiết là, mình đứng ra là vì muốn tốt cho chúng độc xà!

Lưu Chí Hâm ở đối diện nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu thì theo bản năng mở to hai mắt, lại hồi phục bình tĩnh rất nhanh, nhưng tay nắm súng còn hơi run nhẹ. Con rắn bạc này, là con rắn mình gặp được ở bờ sông! Lưu Chí Hâm đương nhiên không lợi hại đến mức gặp Ngân Tiểu Tiểu liền nhận ra, mà vì Lưu Chí Hâm thấy được miệng vết thương đắp thảo dược trên người Ngân Tiểu Tiểu.

Lưu Chí Hâm bỗng nhiên có một cảm giác vô vắn, đội ngũ của mình bị độc xà tập kích là vì mình làm con rắn bạc này bị thương! Lưu Chí Hâm không thể xác định ý nghĩ của mình có chính xác hay không, nhưng trong lòng thật sự áy náy với đội viên chết đi.

86. Chương 86

“Chẳng lẽ các người hối hận không muốn thả chúng ta đi?” ông Tô nhăn mày, phải cò kè mặc cả với đám rắn biết nói chuyện sao? ông Tô cảm thấy mình điên rồi, theo bản năng cầm thật chặt súng trong tay, tay trái lén lút sờ về phía túi của mình.

Ngân Tiểu Tiểu bò về phía trước một chút mới chịu nói chuyện lại bị cái đuôi của Mặc Lão Đại kéo về vị trí vừa rồi.

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Mặc Lão Đại cảnh cáo nói: “Tiểu Bạch Si, không cho phép tới gần bọn họ như vậy!”

Ngân Tiểu Tiểu không để ý tới Mặc Lão Đại, nói với ông Tô và Lưu Chí Hâm: “Chúng ta đương nhiên không hối hận, nhưng để các người đi như vậy thì quá đơn giản rồi, bỏ hết vũ khí trên người lại đây.”

Ông Tô và Lưu Chí Hâm đều sững sốt, sau đó kinh nghi không thôi, nếu đối phương là nhân loại thì làm như vậy không có gì đáng trách, nhưng đối phương chỉ là một con rắn thôi, làm sao có thể nói ra những lời như vậy? !

“Không nghe thấy sao? Bỏ hết vũ khí trên người lại các người mới được đi, bằng không, lưu mạng của các người lưu lại!” Mặc Lão Đại trầm giọng nói.

Lưu Chí Hâm thấp giọng kêu một tiếng: “Sư phụ...”

Ông Tô cắn chặt răng, cao giọng nói: “Được, không thành vấn đề!” Sau đó móc vũ khí trên người ném xuống đất, Lưu Chí Hâm do dự một chút cũng làm theo.

“Chúng ta có thể đi được chưa?” ông Tô hỏi.

“Còn chưa được!” Ngân Tiểu Tiểu lắc lắc đuôi, phe phẩy đầu, cười nói, “Cởi quần áo của cái người ra!” Ai biết trong quần áo của bọn họ có giấu cái gì hay không! Quần áo cũng nhất định phải cởi.

“Người, khinh người quá đáng!” Lưu Chí Hâm hô lên, phần nộ nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu đề cao thanh âm của mình: “Ta bắt nạt người thì sao! Người cởi hay không cởi! Không cởi thì cho rắn bò lên người của người giúp người cởi!”

“Chí Hâm!” ông Tô cảnh cáo Lưu Chí Hâm một tiếng, sau đó nói với Ngân Tiểu Tiểu, “Chúng ta cởi ngay bây giờ.”

Vì thế... Một đám xà vây thành một vòng tròn xem ông Tô và Lưu Chí Hâm cởi quần áo.

Ông Tô và Lưu Chí Hâm đang cởi quần áo: “...”

Lúc cởi đến món đồ cuối cùng, Ngân Tiểu Tiểu không lên tiếng, Mặc Lão Đại lại lên tiếng trước: “Được rồi.”

Mặc Lão Đại bảo hai xà tiến lên lượm soạt đồng quần áo phía trước một vòng, kết quả ngoài dự kiến của chúng độc xà, trong dự liệu của Ngân Tiểu Tiểu, thế nhưng tìm được ba quả lựu đạn, một ngòi nổ, bốn pháo sáng cùng một cái... gì đó đen tuyền trong quần áo.

Ngân Tiểu Tiểu rướn cổ lên nhìn vật đen tuyền kia, không xác định nói: “Đây là... Móng chân lừa đen?”

“Người biết vật này?” Lưu Chí Hâm kinh ngạc nói, thứ này rắn cũng biết?

“Biết một chút.” nhân cầu của Ngân Tiểu Tiểu xoay xoay, cười nói, “Thứ này các người mang theo đi, không chừng sau này sẽ dùng tới.”

Ông Tô và Lưu Chí Hâm nhìn chằm chằm Ngân Tiểu Tiểu nửa ngày, Ngân Tiểu Tiểu không nói gì thêm, Mặc Lão Đại cũng không nói, ông Tô bảo Lưu Chí Hâm nhặt lên móng chân lừa.

[Đàm: Chẳng biết móng chân lừa dùng để làm gì, chắc thuộc về tâm linh trừ tà trừ quỷ gì gì đó ~.~]

“Các người mặc quần áo đã rồi đi.”

Ông Tô và Lưu Chí Hâm vừa cảnh giác độc xà vừa mặc quần áo lại, do dự một chút cũng ném súng lục ở trong tay xuống đất, vội vàng rời đi.

Thấy hai người đã đi xa, Ngân Tiểu Tiểu cười hắc hắc, nói với Mặc Lão Đại: “Hắc Thán, từ bây giờ bắt đầu cho độc xà đi sau bọn họ, thường thường đi ra dọa bọn họ, phải thường xuyên đổi xà, ngàn vạn lần không thể để bọn họ nhận ra. Đúng rồi, còn phải chậm rãi đưa bọn họ lên núi, ừm, đợi cho chúng ta trở về rồi tiến hành mới được, sau đó...” Ta muốn ông Tô và Lưu Chí Hâm thấy được kim ngân ngọc thạch trong mộ, để bọn họ thấy Quỷ Giao Ngư trong miệng thi thể Cơ Khang, để bọn họ thấy được hi vọng lại đột nhiên biến thành tuyệt vọng, để bọn họ ném thử cái gì gọi là thấy được cũng lấy không được!

“Lời tộc phụ nói các người đã nghe rõ chưa? Nghe rõ thì đi làm đi!” Mặc Lão Đại thấp giọng nói.

Chúng độc xà người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng đáp: “Vâng!”

Rất nhanh, nơi vừa rồi còn có một đàn xà cùng một đám người bây giờ chỉ còn lại Mặc Lão Đại Ngân Tiểu Tiểu Mặc Đại Mặc và một đám thi thể nhân loại.

Đáng giá vui sướng là bởi vì có Mặc Lão Đại nên bên ta không có một độc xà nào tử vong, mặc dù có xà bị đạn làm trầy da, nhưng dựa vào năng lực hồi phục kinh người của độc xà bộ tộc, rất nhanh sẽ khỏi hẳn.

Cuộc chiến tranh của nhân loại và độc xà cho tới bây giờ, nhân loại còn lại không được mấy, nhưng không thể không nói, còn hai đội ngũ độc xà còn chưa phát hiện, không, là ba đội.

Trong đó một đội là đoàn người Chu Phong, bởi vì có Tề Chiêu tồn tại, độc xà rất khó phát hiện tung tích đoàn người Chu Phong. Đội thứ hai và thứ ba thật ra là cùng một đội, sau đó bị hai gã đàn ông chạy thoát từ đội của người phụ nữ trung niên khuyên bảo, có sáu người lựa chọn rời khỏi xà mộ, mười một người lựa chọn tiếp tục đi, bởi vậy một đội ngũ chia làm hai. Còn lại, đội của người đàn ông trung niên chỉ còn lại Vương Nham Chân, ông Tô và Lưu Chí Hâm vừa mới thả đi, trừ những người đó, nhân loại không một ai may mắn thoát khỏi.

Lúc trước Mặc Lão Đại từ chỗ Vương Nham Chân biết được nhân loại vào đây hơn một trăm người, đến giờ số nhân loại bị giết chết và thả chạy thoát cộng lại vẫn không đủ một trăm người, nói cách khác ở nơi nào đó bên trong kết giới nhất định còn có nhân loại chưa bị chúng độc xà phát hiện.

Mặc Lão Đại lại phát ra tộc trưởng chỉ lệnh một lần nữa, lệnh chúng độc xà tăng cường tìm kiếm, tuyệt không thể buông tha một nhân loại.

Mặc Lão Đại đã nhìn ra nhân loại rất sợ chết, còn có lòng tham dường như vô đáy kia, hơi suy nghĩ đã biết tiếp theo mình nên làm gì.

“Tiểu Tiểu, Mặc Đại Mặc, ngay bây giờ chúng ta phải đến chỗ kết giới nhân loại tiến vào, ta tin tưởng nhất định có người sợ chết muốn đi ra ngoài! Còn những nhân loại khăng khăng một mực nhất định phải đi vào trong...” Mặc Lão Đại nghĩ tới Cơ Khang, lại nghĩ tới mấy trăm Mặc xà còn ở trên núi, lộ ra nụ cười âm tàn, “Hắn không lâu sau, bọn họ nhất định sẽ hối hận.”

“Chỗ kết giới nhân loại tiến vào? Nhưng mà, chúng ta làm thế nào mới tìm được nơi đó?” Ngân Tiểu Tiểu hỏi.

Mặc Lão Đại đáp: “Hương vị, chỗ mở ra kết giới có một hương vị của ngoại giới.”

Ngân Tiểu Tiểu: “...” Được rồi, Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ thật sự không hiểu hương vị của ngoại giới là gì.

Ngân Tiểu Tiểu đương nhiên không sao cả, dù sao mình cũng ghé vào lưng để Mặc Lão Đại công đi, nhất là bây giờ mình bị thương, càng không ngại nằm trên người Mặc Lão Đại!

Mặc Đại Mặc đương nhiên nghe lời Mặc Lão Đại vô điều kiện, tộc trưởng nói nó làm gì thì nó sẽ làm cái đó, dĩ nhiên đối với Ngân Tiểu Tiểu vẫn luôn ở trên người Mặc Lão Đại, Mặc Đại Mặc thật tâm không thích nổi.

Tề Chiêu mang theo đoàn người ở sau lưng mỗi ngày đều sửa lộ tuyến, đông một chút tây một chút, rốt cục có người nhận không được oán hận.

“Tề thiếu, rốt cuộc anh có biết cổ mộ ở nơi nào hay không? Cứ đi như vậy mãi cũng không phải biện pháp!”

Tề Chiêu ngẩng đầu tùy ý liếc người đứng ở trước mặt mình mà oán hận, cười lạnh nói: “Nếu cậu cảm thấy mình có năng lực tìm được cổ mộ thì đương nhiên không cần đi theo tôi, cậu có thể rời khỏi đội ngũ.”

“Tề thiếu, ý tôi không phải như vậy, chúng tôi đi vào với anh, anh phải mang bọn tôi đến cổ mộ không phải sao? Giờ đã đi hơn mười ngày, ngay cả bóng dáng cổ mộ chúng tôi cũng không thấy đâu! Dù sao anh cũng phải cho chúng tôi một lời giải thích chứ!” bất mãn với Tề Chiêu đương nhiên không phải chỉ có một người, thái độ không tính là thân thiện của Tề Chiêu làm cho những người khác nhận không được nữa phải mở miệng.

“Đúng vậy đúng vậy, chúng tôi không thể tốn thời gian ở đây mãi được!”

“Tề thiếu, chỉ một câu, rốt cuộc anh có thể mang bọn tôi đến cổ mộ được không?”

“...”

Tề Chiêu nhướng mày, giọng nói lạnh lùng nói: “Nếu không có tôi, chỉ sợ các người đã chết mấy trăm lần, tôi nói một lần cuối cùng, muốn theo tôi thì tiếp tục đi với tôi, không muốn đi theo tôi, tôi cũng không ngăn cản, tự các người nhìn mà lo liệu!”

Tề Chiêu vừa dứt lời đã có vài người đứng dậy: “Tề thiếu, anh đã nói như thế thì đừng trách mấy anh em chúng tôi không nể mặt mũi anh, nói thật, nếu không nhìn mặt mũi nhà họ Tề thì Tề thiếu anh có thể mời chúng tôi đi sao?”

Có vài người tỏ thái độ như vậy, lại có vài người bắt đầu do dự không yên, mấy ngày nay không biết Tề Chiêu đang làm gì, cứ luôn đổi lộ tuyến, hỏi cái gì y cũng không nói, sắc mặt cũng ngày một khó coi, từ khi vào đây không chừng bị y hại chết! Hiện giờ rời khỏi cũng tốt, nói không chừng cổ mộ đã bị bọn người kia tìm được rồi!

Nghĩ đến đây, lại có vài người đứng lên.

Bên tay trái Phùng Uyên là Chu Phong, phía sau là một người bạn có quan hệ không tệ với Phùng Uyên, giờ phút này người nọ cũng đứng lên, thấy Phùng Uyên không nhúc nhích, người nọ nói khẽ với Phùng Uyên: “Phùng Uyên, cậu cũng đi theo chúng tôi đi! Tề Chiêu này nhìn có vẻ không tin được, chúng ta đến trộm mộ chứ không phải đến du lịch.”

Phùng Uyên cười khỏ một tiếng ở trong lòng, theo suy đoán của mình, chỉ sợ đi theo Tề Chiêu mới có thể sống sót đi ra ngoài, có tâm muốn cứu người này một mạng, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết mở miệng như thế nào, cuối cùng đành phải thở dài: “Không được, tôi vẫn đi theo Tề thiếu.”

Nghe Phùng Uyên vừa nói như thế, người nọ cũng không lên tiếng. Nói đến cùng giao tình chưa sâu, Phùng Uyên mà đi theo chân bọn họ thì cũng chỉ nhiều hơn một người nhiều thêm một phần nắm chắc mà thôi, Phùng Uyên từ chối cũng không có gì, như vậy không phải không tốt, chờ bọn họ tìm được cổ mộ, bớt một người chia đồ với bọn họ!

Cuối cùng phân ra, một đội mười hai người của Chu Phong đi mất sáu người, nói cách khác đi một nửa.

Sáu người này dẫn đầu đứng dậy rời khỏi, theo lý thuyết bây giờ đã qua thời gian nghỉ ngơi giữa trưa, sáu người bên Tề Chiêu cũng có thể xuất phát mới đúng, nhưng kỳ quái là Tề Chiêu lại không thu dọn rời đi, chỉ lẳng lặng ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

Chu Phong và Phùng Uyên liếc nhau một cái, không nói gì.

Sau khi sáu người vừa rời đi gần mười phút, hơn nửa đoạn đường này đều là đường núi, cây cối mọc thành bụi, đi mười phút trên thực tế không thể đi được quá xa, ít nhất nếu bây giờ bên kia có người kêu lớn tiếng một câu thì Tề Chiêu bên này cũng có thể nghe được.

Người đầu tiên phát hiện Tề Chiêu không thích hợp là Chu Phong, Chu Phong bất động thanh sắc đứng nhìn Phùng Uyên bên cạnh, Phùng Uyên theo bản năng nhìn về phía Tề Chiêu.

Chỉ thấy Tề Chiêu vừa rồi không có biểu cảm gì, giờ phút này lại lộ ra nụ cười phá lệ âm trầm tàn nhẫn.

Phùng Uyên sợ run cả người, lập tức thu hồi ánh mắt.

Đúng lúc này, phương hướng sáu người vừa rời đi kia truyền tới tiếng kêu thảm thiết, mơ hồ còn nghe được có người nói “... Rắn... Có rắn...”

Trừ Tề Chiêu, mặt năm người còn lại đều trắng bệch.

Chậm rãi, tiếng kêu thảm từ bên kia truyền đến càng ngày càng yếu cho đến khi biến mất.

Tề Chiêu đứng lên chậm rãi đeo balo lên vai, lại đã khôi phục mặt không biểu cảm, nhìn về phía năm người còn lại, chậm rãi nói: “Chúng ta đi thôi.”

Phùng Uyên và Chu Phong lại liếc nhau một cái, lập tức thu hồi ánh mắt, yên lặng đứng lên đi theo sau Tề Chiêu.

Sau người còn lại trong đội ngũ do Tề Chiêu dẫn dắt vô cùng trầm mặc đi trên đường. Tề Chiêu vẫn thường thường dừng lại nghiêng đầu như đang nghe cái gì, sau đó lại đổi phương hướng, nhưng lúc này đây không có ai bất mãn hành vi của Tề Chiêu, đều thành thật đi theo sau Tề Chiêu.

Cứ như vậy lại đi một hai ngày, khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh của Tề Chiêu lộ ra nụ cười, ánh mắt dừng lại nơi ngọn núi cao nhất kia. Giờ phút này, Tề Chiêu đã thuận lợi ra khỏi vòng vây của chúng độc xà, nhưng

bởi vì trên đường không ngừng thay đổi lộ tuyến nên Tề Chiêu cách ngọn núi rất xa, nhưng đã không có chúng độc xà tìm kiếm, bây giờ Tề Chiêu chỉ cần đi thẳng, nếu tất cả thuận lợi thì không đến mười ngày là tới được chân ngọn núi cao nhất.

Đoàn người Tề Chiêu xuất phát về mục đích cuối cùng, nhân loại còn bị vây ở trong vòng bên này không có thoát mái như vậy. Từ khi vòng vây của chúng độc xà càng ngày càng nhỏ, trừ ông Tô và Lưu Chí Hâm mỗi lần gặp được độc xà đều “Thành công” vượt qua nguy hiểm, nhân loại thoát chết còn lại càng ngày càng gặp khó khăn, à, không đúng, không phải nhân loại thoát chết, còn có mười một người kiên quyết phải tìm được cổ mộ kia.

Đội ngũ do ông Hứa dẫn đầu không biết gặp phải vận gì, thế nhưng đến bây giờ vẫn không bị chúng độc xà phát hiện. Đương nhiên, điều có lẽ cũng vì bọn họ biết trước độc xà lợi hại thế nào nên cẩn thận hơn lúc tiến vào rất nhiều, vừa có chút gió thổi cỏ lay liền võ trang toàn bộ liều mạng chạy trốn, thật sự để cho bọn họ tránh thoát độc xà điều tra vài lần, nhưng đội ngũ này người già chiếm đa số, thời gian dài thần kinh buộc chặt và vận động kịch liệt khiến thân thể những người dần dần ăn không tiêu, nhưng có vậy bọn họ càng kiên trì phải đi lên trước tìm cho được Trường Sinh. Chỉ là, một đoạn thời gian sau đội ngũ này cũng nhất định sẽ bị chúng độc xà phát hiện, tuy rằng bọn họ trang bị coi như đầy đủ, nhưng vẫn không có khả năng đánh thắng được mấy trăm độc xà.

Còn đội tám người muốn rời khỏi xà mộ không biết có phải do trời xanh thương hại hay không, không muốn nhân loại đều đánh mất tánh mạng ở trong xà mộ, tám người này cách cửa vào xà mộ càng ngày càng gần, mắt thấy chỉ cần qua một hai ngày là có thể ra khỏi xà mộ, tâm tình của tám người đều vô cùng kích động.

Nhưng tám người này không biết là, Mặc Lão Đại công Ngân Tiểu Tiểu trên lưng, cùng Mặc Đại Mặc luôn luôn đi theo sau nó cũng cách lối ra càng ngày càng gần.

Nhóm ba xà của Mặc Lão Đại và tám người này, đến tột cùng ai có thể tới lối ra xà mộ trước một bước.

87. Chương 87

Nếu chỉ bằng tốc độ của Mặc Lão Đại đương nhiên phải nhanh hơn tốc độ của tám người kia rất nhiều, nhưng trên lưng còn công theo Ngân Tiểu Tiểu, trên người Ngân Tiểu Tiểu còn có vết thương chưa khỏi hẳn, Mặc Lão Đại chỉ có thể giữ tốc độ bình thường, như vậy thì tốc độ của Mặc Lão Đại cũng không nhanh hơn tám người kia bao nhiêu.

Người trộm mộ đều có phương pháp nhận ra đường đi của riêng mình, tám người trốn chết này cũng không ngoại lệ, ngẫu nhiên có chỗ nhớ lầm cũng không sao, chỉ quanh quẩn nhiều hơn mấy vòng mà thôi, nhưng dưới tâm lý vội vã muốn đi ra ngoài thì mỗi khi xuất hiện ý kiến khác nhau thì chuyện khắc khẩu có vẻ vô cùng bình thường. Tâm tình của mỗi người cũng dần dần trở nên nóng nảy, nhưng tình hình như thế cũng không duy trì quá dài, lúc tám người sức cùng lực kiệt thì trước mắt đã hiện lên cảnh sắc vô cùng quen thuộc, đúng là vị trí lúc trước khi tiến vào xà mộ, chung quanh còn có thể thấy được dấu vết lờ mờ của đoàn người tiến vào hơn mười ngày trước.

Tâm tình của tám người lập tức kích động an tâm, gần trong tới kết giới trong gang tấc, chỉ cần bọn họ tiếp tục đi lên phía trước vài thước là có thể thoát khỏi nơi làm cho bọn họ tràn ngập sợ hãi này.

Nhưng mà, trời xanh cũng không chăm sóc cho bọn họ.

Trong một bụi cỏ rậm rạp bên cạnh kết giới đột nhiên phát ra tiếng sột soạt hấp dẫn ánh mắt của tám người, sỏi nổi nhìn về phía phát ra âm thanh.

Thì ra là Mặc Lão Đại Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Đại Mặc từ một chỗ khác chạy đến.

Mặc Lão Đại Ngân Tiểu Tiểu cùng Mặc Đại Mặc nhất chui ra bụi cỏ liền thấy được cách đó không xa có vài nhân loại đang đứng.

Song phương đều sửng sốt, kịp phản ứng trước là nhân loại.

Người đàn ông đứng ở phía trước nhất cắn răng hô lớn: “Chúng nó chỉ có vài con rắn mà chúng ta có tám người! Chúng ta không cần sợ chúng nó! Khoảng cách đi ra chỉ còn lại năm sáu mét ngắn ngủn, chúng ta nhất định có thể ra ngoài!”

Chuyện tới bây giờ cho dù người đàn ông này không nói thì bảy người phía sau cũng nhất định sẽ xông ra. Khác biệt chỉ là sớm hay muộn mà thôi, nhưng thực hiển nhiên, thời gian sớm hay muộn đối với tốc độ ra tay của chúng độc xà là rất quan trọng.

Người đàn ông kia vừa kêu cũng gọi thần trí ba xà Mặc Lão Đại trở về, ra chiến trường đương nhiên không có khả năng công Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại đặt Ngân Tiểu Tiểu vào trong bụi cỏ chúng nó vừa ra tới, dặn dò: “Tiểu Tiểu, trong chốc lát chúng ta đánh nhau người không thể đi ra, có biết không?” Lần trước Ngân Tiểu Tiểu bị thương đã đả kích Mặc Lão Đại thực nghiêm trọng, Mặc Lão Đại không muốn tiếp tục thể nghiệm cảm giác đó một lần nữa.

Ngân Tiểu Tiểu gật gật đầu: “Yên tâm đi, ta nhất định sẽ không đi ra ngoài tham gia chiến đấu !”

Chỉ trong thời gian nói mấy câu, nhân loại bên kia đã dẫn đầu phát động công kích, không, không phải công kích, là bên nhân loại đã dẫn đầu nhằm phía Mặc Lão Đại và Mặc Đại Mặc... xông ra kết giới phía sau.

Đúng vậy, tám người này vốn không có dự vọng đối chiến với chúng độc xà, bây giờ bọn họ chỉ muốn chạy ra, mà cửa ra ngay phía sau chúng độc xà, bọn họ không thể không nhằm phía có chúng độc xà.

Mục đích của tám người là chạy ra, mục đích của Mặc Lão Đại và Mặc Đại Mặc là giết tám người này. Nếu như tám người này có ý tưởng muốn đấu cùng chúng độc xà một trận thì có lẽ bọn họ sẽ kéo dài thời gian được lâu một ít, nhưng mỗi người chỉ tự lo lấy mình, chỉ biết chạy trốn, kết quả chỉ trong chớp mắt xông về phía Mặc Lão Đại và Mặc Đại Mặc thì quân lính đã tan rã. Mặc Lão Đại và Mặc Đại Mặc đối với chuyện giết người thì không có...chút nương tay, theo chúng nó thấy, giết người cũng chỉ là giết mấy con chuột bên trong kết giới mà thôi, chẳng lẽ chúng độc xà sẽ đồng tình với chuột sao? Có lẽ giết chuột và giết người chỉ khác nhau ở chỗ, giết chuột là vì ăn, giết người chỉ để giết mà thôi.

Nhưng cho dù tốc độ của Mặc Lão Đại và Mặc Đại Mặc nhanh hơn nữa, thời gian ngắn giết sạch nhân loại trong khoảng cách năm sáu mét vẫn có chút khó khăn, dù sao số lượng độc xà quá ít, chỉ có hai—— Ngân Tiểu Tiểu tránh trong bụi cỏ thì không tính, bởi vậy cuối cùng đã có một người đàn ông trốn ra kết giới.

Ngân Tiểu Tiểu luôn luôn thành thật đứng ở trong bụi cỏ, xuyên qua khe hở nhìn phía bên ngoài, oa! Hắc Thán nhà của chúng ta thật lợi hại, một ngụm có thể chấm dứt một người! Hừ! Mặc Đại Mặc thật sự là yếu quá chừng! Hắc Thán nhà của chúng ta cắn chết ba người nó cắn chết một người đã không sai rồi!

Ngân Tiểu Tiểu tránh ở trong bụi cỏ nhìn lên vô cùng vui vẻ, mắt thấy tám người này đều sắp bị Mặc Lão Đại và Mặc Đại Mặc tiêu diệt thì lại xảy ra biến cố, thì ra có một người thừa dịp Mặc Lão Đại và Mặc Đại Mặc không để mắt đến liền chạy ra kết giới!

Lúc ấy Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy đầu nóng lên, chỉ có một ý tưởng duy nhất là: tuyệt đối không thể để cho người kia chạy đi! Thân thể còn nhanh hơn cả đầu óc, lúc kịp suy nghĩ lại thì thân thể Ngân Tiểu Tiểu đã nhằm phía kết giới.

Nhưng Ngân Tiểu Tiểu biết, nó là một độc xà không thể lao ra khỏi kết giới, nói vậy kết quả của việc nó nhằm phía kết giới chỉ là một đầu đánh vào kết giới mà thôi!

Nhưng ngoài dự đoán của Ngân Tiểu Tiểu, càng làm cho Mặc Lão Đại Mặc Đại Mặc đã giết sạch bảy người còn lại không thể tin là, Ngân Tiểu Tiểu thể nhưng xuyên qua được kết giới!

“Tiểu Tiểu!” Mặc Lão Đại phát ra tiếng hô tê tâm liệt phế, sau đó thân mình hung hăng đánh vào kết giới, kết quả rất rõ ràng, cho dù Mặc Lão Đại cường đại đến cỡ nào cũng vô pháp xuyên qua kết giới đi đến thể giới của nhân loại. Nhưng Mặc Lão Đại vẫn không chịu buông tha như vậy, mà cứ một lần lại một lần vọt tới chỗ kết giới, hồng quang trong mắt càng sâu, mang theo tuyệt vọng và hận ý đối với nhân loại.

Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu của mình! Nó vẫn chưa trưởng thành, nó còn mảnh mai như vậy, sao có thể tự mình đi đến thể giới của nhân loại? Nếu bên ngoài có rất nhiều nhân loại thì phải làm sao bây giờ? Nếu nhân loại ở ngoài muốn giết Tiểu Tiểu thì phải làm sao bây giờ? Không! Mình tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra! Mình đã nói phải bảo vệ Tiểu Tiểu không để nó bị uất ức bị tổn thương, nhưng lần trước

Tiểu Tiểu bị thương mình đã thất hứa, lúc này đây, ngay cả Tiểu Tiểu mình cũng đánh mất! Tại sao mình có thể để chuyện này xảy ra? Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu của ta!

Mặc Đại Mặc ngo ngắc nhìn hành động điên cuồng của Mặc Lão Đại, thậm chí ngay cả một câu cũng nói không ra. Còn có thể nói gì? Mặc Đại Mặc quay đầu đi chỗ khác, thì ra luôn là mình tham vọng quá đáng, cứ nghĩ chỉ cần có một ngày Mặc Lão Đại không kết thành bầu bạn cùng Ngân Tiểu Tiểu thì mình vẫn có cơ hội, thì ra đều là mình tình nguyện mà thôi.

Mặc Lão Đại bên này tạm thời không đề cập tới, chúng ta nhìn xem Ngân Tiểu Tiểu bên kia trước.

Ngân Tiểu Tiểu thuận lợi thông qua kết giới nhưng chính nó cũng biết chưa đến thời cơ tốt, thừa dịp người đàn ông chạy ra kia còn chưa phát hiện mình, Ngân Tiểu Tiểu ẩn nấp —— được rồi, Ngân Tiểu Tiểu thừa nhận cái gọi là ẩn nấp thật ra là chui vào bên trong cát, chỉ lén lút lộ ra hai con mắt quan sát người đàn ông kia.

Người đàn ông này nhất định phải chết! Đây là nguyên nhân Ngân Tiểu Tiểu không quay về kết giới ngay. Theo Ngân Tiểu Tiểu thấy, nhân loại vào trong cổ mộ nhất định phải giết sạch toàn bộ! Không thể để hắn trở về mang đến càng nhiều nhân loại! Nó không biết cho dù người đàn ông này trở về cũng nhất định sẽ bưng kín chuyện này như hủ nút.

Ngân Tiểu Tiểu giấu ở trong cát, lẳng lặng chờ đợi thời cơ thích hợp giết người này, Ngân Tiểu Tiểu hiểu rõ, lấy năng lực của mình thì không có khả năng cắn xuyên qua lớp quần áo người nọ mặc để rót nọc độc vào trong cơ thể người nọ, bởi vậy mình nhất định phải đợi cho người nọ cởi quần áo ra mới có thể thành công.

Thật ra người chạy ra ngoài này có mạng thật lớn, người này chính là một trong hai gã đàn ông thoát chết trong đội người phụ nữ trung niên kia, hắn trốn thoát khỏi tay độc xà hai lần, lại là người bình thường duy nhất đi ra khỏi kết giới cho tới bây giờ, không phải may mắn thì là gì?

Người đàn ông biết độc xà không thể xuyên qua kết giới tới xã hội của nhân loại, bởi vậy lúc ra khỏi kết giới liền yên lòng, hít mạnh vài hớp không khí, đương nhiên không khí trong sa mạc nóng rực như trong xà mộ, nhưng tâm tình của người đàn ông lại không giống, ngay cả không khí hít vào cũng phá lệ tươi mát.

Trong sa mạc, xe của tám đội ngũ vẫn còn đó, nhưng bên trên đã bịt kín một lớp cát bụi thật dày.

Lúc trước tám đội ngũ đến nơi này rồi, các đội dẫn đường liền lục tục rời khỏi, đội ngũ khác người đàn ông không biết, nhưng đội ngũ dẫn đường của mình sẽ trở lại tìm bọn họ vào một tháng sau, đợi thêm mười ngày, nếu lúc đó bọn họ còn chưa ra, đội dẫn đường sẽ tự động rời khỏi. Bây giờ đã gần hai mươi ngày kể từ khi bọn họ tiến vào xà mộ, nói cách khác, người đàn ông chỉ cần đợi thêm đến mười ngày là có thể khỏi sa mạc trở về xã hội của nhân loại bình thường.

Mặc dù một mình một người sinh hoạt tại sa mạc không có chút niềm vui, nhưng người đàn ông vẫn hoàn toàn yên tâm, ít nhất nơi này không có rắn độc đáng sợ như trong mộ, nghĩ đến đây người đàn ông lại hoảng sợ một trận, hai độc xà đụng phải cuối cùng thật là quá lợi hại! Bên đội mình có tám người, cách cửa ra chỉ còn vài mét, cho dù vậy cuối cùng cũng chỉ có mình trốn thoát.

Người đàn ông lắc đầu, không nên nghĩ đến mấy chuyện này nữa. Người đàn ông lật lật đồ đạc trên xe của đội mình và đội ngũ khác, tìm được không ít lương khô, nước uống cũng không thiếu, xem ra hơn mười ngày còn lại không cần lo về phương diện ăn uống.

Người đàn ông nhìn nhìn mặt trời chói chan trên đầu, nghĩ nghĩ, vẫn lấy ra một bộ quần áo từ trong xe, chuẩn bị thay. Dù sao cũng đã ra khỏi xà mộ, không cần tiếp tục mặc trang phục đặc chế này nữa, quần áo này thật sự là quá nặng, mặc vào oi bức vô cùng.

Ngân Tiểu Tiểu trốn ở chỗ cách người đàn ông không xa sáng mắt lên, tốt lắm, xem ra cơ hội của mình rốt cuộc đã tới. Ngân Tiểu Tiểu không chui ra khỏi cát, mà vẫn tránh ở trong cát chậm rãi bò về phía người đàn ông.

Tốc độ người đàn ông thay quần áo rất nhanh, đổi xong quần áo rồi, người đàn ông lấy nước ra uống mạnh vài hớp.

Nhìn thấy người đàn ông uống nước xong muốn lên xe, Ngân Tiểu Tiểu có chút nóng nảy, đẩy nhanh tốc độ vọt về phía người đàn ông.

Sa mạc yên tĩnh, nơi này hầu như không có tiếng động lớn, cũng không tiếng kêu của đủ loại sinh vật, bởi vậy lúc Ngân Tiểu Tiểu không che dấu tiếng bò sát thì người đàn ông đã nghe được.

Người đàn ông cả kinh, thanh âm này mình chắc chắn sẽ không quên! Tiếng rần rờ là ác mộng trong cuộc đời mình, làm sao có thể quên? ! Người đàn ông lập tức mở cửa xe muốn trốn vào bên trong, nhưng giờ khắc này đã chậm.

Chỉ thấy Ngân Tiểu Tiểu đã bò tới chân người đàn ông, nảy mạnh khỏi cát cắn một ngụm lên đùi người đàn ông.

Người đàn ông hét lớn một tiếng, gấp lưng một tay kéo Ngân Tiểu Tiểu ra khỏi đùi, sau đó ném Ngân Tiểu Tiểu ra ngoài, còn nhân tiện kéo luôn một khối da thịt của mình, người đàn ông nhìn lại miệng vết thương, không khỏi tuyệt vọng hô lớn một tiếng, miệng vết thương đã trở thành màu tím, diện tích còn không ngừng mở rộng, người đàn ông chết đã là điều hiển nhiên. Trước khi người đàn ông mất đi ý thức ngã xuống mặt đất thì trong lòng chỉ còn lại một ý nghĩ: nếu có kiếp sau, thề sống chết không đi trộm mộ!

Ngân Tiểu Tiểu bị quãng ngã thất điên bát đảo, lúc phe phẩy đầu tỉnh táo lại thì người đàn ông đã chết rồi, rốt cục Ngân Tiểu Tiểu cũng có thời gian nhìn xem cảnh sắc chung quanh.

Lọt vào tầm mắt đương nhiên là sa mạc, trừ điều đó, như cũ vẫn là sa mạc. Ngân Tiểu Tiểu hơi hoài niệm thở dài, chậm rãi bò về phía kết giới.

Thật ra cổ mộ luôn tồn tại ở trong sa mạc, không phải chỉ mười lăm mỗi tháng mới đột nhiên xuất hiện, mà là chỉ có mười lăm mỗi tháng, bởi vì một quy luật nào đó mà con người không biết, mắt thường mới có thể thấy cổ mộ nên trông giống như đột nhiên xuất hiện vậy. Có lẽ vì giờ đây là rắn lại còn là người nên Ngân Tiểu Tiểu vẫn có thể thấy được cổ mộ nhưng không được rõ ràng, chỉ nhìn ra một mảnh màu xanh biếc mờ mờ, nhưng điều này cũng đã đủ để Ngân Tiểu Tiểu tìm được vị trí tiến nhập cổ mộ.

Ngân Tiểu Tiểu bò tới chỗ kết giới, sau đó liền tiến vào cổ mộ. Đầu của Ngân Tiểu Tiểu đã chui vào gần một nửa thì đột nhiên lại đau xót, Ngân Tiểu Tiểu “Ai u!” kêu một tiếng, đầu lại văng ra khỏi kết giới rồi ngã vào sa mạc.

Mặc Lão Đại bên kia còn đang đụng vào kết giới đột nhiên sững sờ, vừa rồi hình như đụng phải một thứ gì đó mềm mềm, còn nghe được tiếng kêu của Tiểu Tiểu?

“... Tiểu Tiểu?” Mặc Lão Đại không tiếp tục đụng vào kết giới mà do dự nhìn về phía kết giới kêu một tiếng.

Mặc Đại Mặc: “...”

Ngân Tiểu Tiểu thật vất vả mới bò dậy khỏi cát một lần nữa, dùng cái đuôi xoa mạnh đầu, đau quá đau quá, vừa rồi đụng phải cái gì vậy trời! Đau chết mất!

Chờ đầu bớt đau rồi, Ngân Tiểu Tiểu lại bò về phía kết giới, lúc này vô cùng cẩn thận, sợ lại đụng vào cái gì nữa. Í? Lần này cái gì cũng không có! Vì thế Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ chen đi vào.

Chưa kịp thấy rõ cảnh tượng trước mắt thì Ngân Tiểu Tiểu đã bị Mặc Lão Đại quán chặt lấy.

“Ta, ta sắp bị, siết chết, mau, buông, buông!” Ngân Tiểu Tiểu đã bắt đầu trợn trắng mắt.

Mặc Lão Đại vội vàng buông Ngân Tiểu Tiểu ra, từ trên xuống dưới nhìn Ngân Tiểu Tiểu, xác định trên người Ngân Tiểu Tiểu không có chút tổn thương nào, Mặc Lão Đại rốt cục buông tâm, nhưng dù đã không lo lắng an nguy của Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại đương nhiên vẫn không khinh địch tha thứ cho chuyện Ngân Tiểu Tiểu tự mình chạy ra khỏi kết giới!

“Tiểu Bạch Si! Không phải ta đã nói ngươi thành thật đứng ở trong bụi cỏ rồi sao? Vì sao ngươi lại tự tiện chạy ra!”

“Ta, ta không có!” Ngân Tiểu Tiểu giải thích, “Ngươi chỉ nói không cho phép ta tham gia chiến đấu, chưa nói ta không được phép đuổi theo lính đào ngũ!”

“Người còn dám mạnh miệng!” Mặc Lão Đại cả giận nói, “Người có biết chạy ra khỏi kết giới nguy hiểm đến cỡ nào không! Đã vậy còn không nhanh chóng quay về!”

“Ta đương nhiên muốn giết chết nhân loại đó rồi về!” Nói tới đây, Ngân Tiểu Tiểu có chút dương dương tự đắc, “Hắc Thán, ta nói cho người biết nha, ta đã giết chết nhân loại kia rồi! Hê hê, ta lợi hại đi!”

Nhìn Tiểu Bạch Si trước mắt không hề biết mình lo lắng cho nó đến cỡ nào, còn dương dương tự đắc, Mặc Lão Đại đột nhiên không muốn nói gì nữa, Tiểu Bạch Si của mình nên thật vui vẻ như vậy mỗi ngày, không nên chịu một chút thương tổn gì, cho dù là mình gây cho nó cũng không được, Mặc Lão Đại kéo Ngân Tiểu Tiểu đang đắc ý qua, hung hăng hôn lên cái miệng Ngân Tiểu Tiểu, Tiểu Bạch Si, lần này tạm tha cho người!

88. Chương 88

Mặc Lão Đại không lãng phí thời gian quá nhiều ở chỗ kết giới, nói với Ngân Tiểu Tiểu là Lưu Chí Hâm và ông Tô sắp tới chân núi, thực ra trong đó còn có tâm tư của Mặc Lão Đại, nó không muốn tiếp tục để Ngân Tiểu Tiểu ở chỗ này, ai biết ngày nào đó lúc mình không để ý Ngân Tiểu Tiểu liền trộm chạy ra thì sao!

Mặc Lão Đại lại triệu tập một đám độc xà khác trông coi kết giới, do Mặc Lão Đại lãnh đạo chỉ huy, vì thế Mặc Lão Đại bị giữ lại, Mặc Lão Đại thì công Ngân Tiểu Tiểu đi tìm Lưu Chí Hâm và ông Tô.

Mặc Lão Đại đi không tính nhanh, dù sao nói Lưu Chí Hâm và ông Tô sắp tới chân núi là lừa Ngân Tiểu Tiểu, nếu nó và Tiểu Tiểu đến mà vài ngày sau Lưu Chí Hâm và ông Tô mới đến thì chẳng phải uy phong của mình đều quét rác sao?

Mặc Lão Đại cố ý lựa chọn con đường không đụng phải Lưu Chí Hâm và ông Tô, không ngờ lại ngoài ý muốn thu hoạch mười một nhân mạng.

Thì ra con đường Mặc Lão Đại lựa chọn này, đúng là hướng mười một người kiên trì nhất định phải nhập mộ kia. Đội này chứng thật là có bản lĩnh thật sự, cũng nhìn ra ngọn núi cao nhất là nơi chôn dấu cổ mộ, bởi vậy liền xuất phát đến ngọn núi cao nhất, cũng là vận may của bọn họ tương đối tốt, chỉ không đến hai ngày lộ trình nữa là đến chân núi, cũng vẫn luôn không gặp phải độc xà, nhưng hiện giờ xem ra số phận đen đủi của bọn họ đều tập trung vào ngày hôm nay.

“Có rần!” Một người tuổi còn trẻ tinh mắt, dường như lúc Mặc Lão Đại xuất hiện liền lập tức phát hiện Mặc Lão Đại, người còn lại động tác cũng không chậm, sôi nổi làm xong động tác phòng ngự, chỉ tiếc Mặc Lão Đại đến có chuẩn bị, đã sớm đặt Ngân Tiểu Tiểu ở nơi an toàn, giờ phút này đã không còn bản khoản, mặc kệ trong tay nhân loại cầm vũ khí gì, trực tiếp liền nhắm phía nhân loại cách mình gần nhất.

Mười một người này coi như đoàn kết, đều nhiệt tình ngoan cố, nhìn thấy Mặc Lão Đại xông đến chỗ bọn họ vẫn không bị rối loạn trận tuyến, một người nhanh tay đã ném một quả lựu đạn về phía Mặc Lão Đại. Mặc Lão Đại đương nhiên sẽ không trực diện đánh lên, thân thể uốn éo mạnh trên không trung, mặt đưa ngược hướng lựu đạn bay tới.

Nhân loại lui về phía sau mấy bước tránh mảnh đạn nổ mạnh, thầm nghĩ con rắn đen kia phải chết không thể nghi ngờ, nhưng đợi cho sương khói tán đi, mười một người hoảng sợ phát hiện con rắn kia chẳng những không chết, thậm chí vẩy trên người còn không bị nổ ra một vết thương nào.

Đám người bắt đầu xôn xao, nhan tâm dĩ nhiên không xong, người dẫn đầu cắn răng quát: “Ném bom!”

Bom này vốn là để nổ tung cổ mộ, mang đến cũng nhiều, dùng ở trong này một ít cũng không sao, hơn nữa, nếu trước con rắn đen mặt này không chết, bọn họ vốn không cần dùng đến thuốc nổ đó!

Nghe được người dẫn đầu kêu như vậy, người cầm bom móc bom ra khỏi ba lô, ném về phía Mặc Lão Đại. Thân thể nhân loại làm bằng máu thịt, không đợi bom bị ném ra, mọi người liền cuống quýt chạy trốn về một hướng, chỉ nghe “Ầm vang” một tiếng nổ thật lớn, mọi người đã chạy đến khoảng cách an toàn vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi vừa rồi mọi người chiến đấu với Mặc Lão Đại đã muốn đã trở thành một đồng hoang tàn.

Mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, nghĩ chắc con rắn đen kia đã chết rồi.

“A ——!” Đúng lúc mọi người thả lỏng hết sức, từ trong đám người đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, nhìn lại, mọi người đều bị dọa hồn phi phách tán, con rắn đen vừa rồi cứ tưởng đã bị nổ chết, thế nhưng đã cắn chết một người.

“Thuốc nổ không nổ chết nó!”

“Con rắn này đã thành tinh !”

“Chạy mau! Mau!”

Nhất thời, mọi người hoàn toàn điên cuồng, giờ phút này làm sao còn quan tâm tìm kiếm cổ mộ tìm kiếm Trường Sinh cái gì, nếu ngay cả mạng còn không có, cho dù tìm được trân bảo chiếm được Trường Sinh thì còn dùng gì được? Người dẫn đầu có hờ hết thể nào cũng không thể vãn hồi cục diện đã tan tác, nhưng lại không cam lòng thắng lợi sắp tới tay cứ mất đi như vậy, cắn chặt răng vẫn không buông tha balo của mình.

Nhưng người dẫn đầu vốn đã lớn tuổi lại mang nặng đi trước, không chạy vài bước đã bị Mặc Lão Đại cắn chết, người dẫn đầu đã tử vong chết không nhắm mắt, cho dù bị nọc độc chảy vào thân thể thì trong đầu vẫn tràn ngập ý niệm “Mình phải có được Trường Sinh!”.

Người kiên trì đi vào đều không thể thoát khỏi vận mệnh bị giết, cho dù bọn họ dốc ý chí lực cường đại cũng không thể làm gì, cũng như những người hối hận khi tiến vào mà muốn rời khỏi, mọi nhân loại đều không ý thức được một vấn đề: khi bọn họ tiến vào xà mộ, sinh tử đã không phải do bọn họ quyết định! Muốn đi tới cùng hay muốn lui lại thì kết cục đều như nhau.

Cũng như Cơ Chiêu năm đó phóng hết máu tươi toàn thân lập lời thề độc, người mưu toan tiến vào cổ mộ, hoặc chết, hoặc bị cầm tù.

Nói đến đây dường như mọi chuyện đều trùng hợp, dù là Mặc Lão Đại đuổi tới kết giới ngoài ý muốn gặp phải tám người, dù mười mấy người hại Ngân Tiểu Tiểu bị thương khiến Mặc Lão Đại nộ sát, hay là lúc ban đầu Mặc Lão Đại gặp được đoàn người Vương Nham Chân, đều là trùng hợp, nhưng thật sự là trùng hợp sao?

Kết giới này vây độc xà bộ tộc nhưng lại không thể ngăn cản những sinh vật khác tiến vào, nó như một cõi thiên địa riêng nhưng cuối cùng vẫn chung một nhịp thở với ngoại giới. Dù là người thuận theo ý trời, hay là làm nghịch ý trời thì thiên đạo đều có tính toán của nó. Năm đó Cơ Chiêu vì dựng kết giới mà dâng lên chân mệnh thiên tử cùng quý khí mấy trăm năm của nhà Chu, đoạt Quỷ Giao Ngư trong miệng phụ vương, vét hết vạn vật quý hiếm của Chu thất, vây bẫy dị xà, thụ oán khí của bộ tộc Quỷ Phương, khó khăn lắm mới hình thành kết giới này. Mở ra thần trí độc xà, có được trí nhớ truyền thừa là thiên đạo ban thưởng để thủ hộ cổ mộ, người đi vào không được chết già.

Vừa nhìn như vậy, cái gọi là trùng hợp cũng hơi có ý vị sâu xa.

Đây chỉ là một nhạc đệm nhỏ trên đường đi, Mặc Lão Đại không vì mười một người này mà lãng phí quá nhiều thời gian, những nhân loại vẫn kiên trì này ở trong mắt Mặc Lão Đại thật có chút buồn cười, lại càng không đáng giá được nhắc tới.

Mặc Lão Đại tính toán thời gian rất chuẩn, lúc Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại tới chân núi thì mấy giờ sau ông Tô và Lưu Chí Hâm cũng vừa tới chân núi này. Ông Tô và Lưu Chí Hâm không có lập tức lên núi mà dừng lại nghỉ ngơi ở chân núi.

Ông Tô và Lưu Chí Hâm bị độc xà dọc đường đi cố ý vô ý đuổi tới ngọn núi này. Mỗi khi ông Tô và Lưu Chí Hâm sắp lệch khỏi lộ tuyến thì sẽ có độc xà xuất hiện đuổi hai người chạy trở về đường đi lên ngọn núi. Lần một lần hai còn không có gì, nhiều lần hơn, ông Tô và Lưu Chí Hâm đã nhận ra có chỗ không thích hợp. Nhưng cho dù nhận ra thì cũng có ích gì? Vì mạng sống phải dựa theo ý của chúng độc xà. Ngay từ đầu ông Tô và Lưu Chí Hâm còn tưởng rằng độc xà sẽ ép bọn họ đến tuyệt lộ, nhưng cuối cùng lại dẫn bọn họ đến chân ngọn núi này.

Hiện giờ ông Tô và Lưu Chí Hâm thực chất vật, trên người đầy bụi bẩn, quần áo cũng bị chúng độc xà “Uy hiếp” cắn nát nhiều chỗ, mặc dù không thiếu thức ăn cũng không thiếu nước, nhưng thời gian dài đi đường

thì rõ ràng vẫn mỗi mệ.

Ông Tô không phải người trong nghề xác định vị trí mộ huyết, phương diện này chỉ biết chút da lông, thân là đệ tử của ông Tô, Lưu Chí Hâm lại càng không hiểu. Ông Tô dựa vào hiểu biết da lông của mình có thể nhìn ra phong thủy ngọn núi này rất tốt, nếu nơi này quả thật có đại mộ thì khả năng đại mộ ở đây lẽ cực cao.

Ông Tô nhìn ngọn núi trước mắt mà do dự, nếu kết quả thật sự như mình nghĩ, vậy vì sao bọn rấn lại đuổi mình và Chí Hâm tới nơi này? Không phải là để ỉnh tiến mộ đi?

Nhưng những nghi vấn đó lúc nghĩ đến vật Trường Sinh trong mộ thì đều bị ông Tô lựa chọn quên lãng. Lực hấp dẫn của Trường Sinh thật sự là quá lớn, ông Tô thừa nhận cho dù là mình cũng không thể thoát khỏi loại hấp dẫn này.

Là bọn rấn buộc mình tới, không phải mình muốn đến, ông Tô an ủi mình như vậy, an ủi nhiều, ý nghĩ này liền biến thành điều đương nhiên, bạn xem, thân thể của tôi bị rấn uy hiếp, tôi không đi tới thì rấn sẽ cắn chết tôi, cho nên tôi buộc lòng phải đi về trước!

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu tránh ở trong bụi cỏ, quan sát kỹ động tác của ông Tô và Lưu Chí Hâm. Phát hiện ông Tô và Lưu Chí Hâm quyết định muốn lên núi, Mặc Lão Đại cười lạnh một tiếng, nhân loại, quả nhiên là tham lam.

Mặc Lão Đại phát ra tộc trưởng chỉ lệnh với chúng độc xà ở trên núi, đương nhiên Ngân Tiểu Tiểu nghe vào tai chỉ là một hồi găm loạn, ông Tô và Lưu Chí Hâm hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không nghe được âm thanh này, nhưng chúng độc xà trên núi đều nhận được mệnh lệnh Mặc Lão Đại.

“Tộc trưởng nói thả hai nhân loại vào núi.”

” Đúng vậy, còn nói đừng để nhân loại phát hiện chúng ta!”

“Nhưng vì sao tộc trưởng lại làm như vậy! Nhân loại nhỏ yếu như thế, trực tiếp giết chết là được!”

“Mệnh lệnh của tộc trưởng người cứ nghe là được, hỏi nhiều làm gì!”

“Đúng vậy đúng vậy, tộc trưởng làm như vậy nhất định có đạo lý của nó!”

...

Chúng độc xà trên núi người một câu ta một câu mà tám chuyện, ai bảo hoạt động giải trí của chúng độc xà quá ít, đương nhiên làn gió Bất Quái tương đối thịnh hành rồi!

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu lén lút theo đuôi ông Tô và Lưu Chí Hâm. Mặc Lão Đại theo đuôi đương nhiên sẽ không bị ông Tô và Lưu Chí Hâm phát hiện, nhưng ánh mắt của Ngân Tiểu Tiểu lại không có chuyện như vậy. Mặc Lão Đại chỉ có thể chịu, cũng không thể biến Ngân Tiểu Tiểu trở nên cường đại giống mình, hơn nữa Ngân Tiểu Tiểu quan sát ông Tô và Lưu Chí Hâm vô cùng nhiệt tình, mười phút có chín phút nhìn chăm chăm bọn họ, dù có tiếp tục không nhảy bén cũng sẽ cảm thấy được.

“Sư phụ, thầy có cảm thấy phía sau có người... thứ gì đó đi theo chúng ta hay không?” Lưu Chí Hâm thừa dịp nghỉ trưa tiến đến trước mặt ông Tô nhỏ giọng hỏi.

Ông Tô vốn không thêm để ý: “Chắc là bọn rấn đọc đó, không phải chúng nó cứ đi theo chúng ta sao?”

“Cảm giác không quá giống.” Lưu Chí Hâm nhúc nhích đầu, thực nghi hoặc nhưng lại không biết nói như thế nào mới tốt, “Cảm giác này là rất... Nhiệt tình!” Thật ra Lưu Chí Hâm muốn nói có cảm giác như quấy nhiễu tình dục.

Được rồi, thật ra có chuyện như vậy, Lưu Chí Hâm này lúc trước làm Ngân Tiểu Tiểu bị thương, đương nhiên Ngân Tiểu Tiểu sẽ chú ý Lưu Chí Hâm tương đối nhiều, không phải, là khá nhiều, hơn nữa ai muốn nhìn chăm chăm một ông già mỗi ngày chứ, dù ông già này vẫn rất khỏe mạnh cũng không được, ánh mắt của Ngân Tiểu Tiểu đương nhiên ngày nào cũng “bùng cháy” mà nhìn chăm chăm Lưu Chí Hâm.

Mặc Lão Đại cũng không để ý Ngân Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm ai, ở trong mắt Mặc Lão Đại ông Tô và Lưu Chí Hâm đều là người chết, Ngân Tiểu Tiểu nhìn một người chết thì mình để ý làm gì? Hơn nữa, tư

tướng của Mặc Lão Đại có cấp tiến đến mức nào cũng không thể đem một nhân loại không cùng tộc của mình làm tình địch!

“À, có thể là...” ông Tô nghĩ nghĩ, trêu ghẹo, “Lần này tới rất có thể là con rắn cái.”

Lưu Chí Hâm: “...”

Lưu Chí Hâm cảm thấy chuyện cười này tuyệt không buồn cười!

Nhưng từ lúc ông Tô và Lưu Chí Hâm càng đi sâu vào núi thì ông Tô cũng cảm giác được có chỗ không bình thường. Đương nhiên không phải Ngân Tiểu Tiểu đổi mục tiêu bắt đầu nhìn ông Tô, mà là ông Tô cảm thấy được có rất nhiều con rắn nhìn mình và Lưu Chí Hâm chằm chằm.

Cảm giác của Ông Tô không thể nghi ngờ là chính xác. Ông Tô chắc chắn sẽ không nghĩ đến, hiện giờ mỗi ngày đều có độc xà đổi ca đến xem mình và Lưu Chí Hâm.

Bọn độc xà này tiến hoá chắc là rất thất bại. Chúng độc xà ở trong hang ổ bí mật vài ngày liền dần dần không chịu được, mỗi ngày đều nhàm chán như vậy, không bằng đi xem hai nhân loại vào núi kia để giết thì giờ! Mặc dù trên người ông Tô và Lưu Chí Hâm vẫn bôi được vật dấu mùi, nhưng chúng độc xà cũng không ngu ngốc, trực tiếp tìm tộc trưởng là được, chẳng phải tộc trưởng đi theo hai nhân loại kia sao!

Vì thế mỗi ngày liên tục không ngừng có độc xà tới xem nhân loại trông như thế nào, được rồi, chúng độc xà nhàm chán rồi cục lại tìm được hoạt động giải trí mới ỉnh.

Vừa mới đầu Mặc Lão Đại không quá vui vẻ, sau này cũng tùy chúng độc xà, dù sao đừng để ông Tô và Lưu Chí Hâm phát hiện chúng nó là được, nếu bị ông Tô và Lưu Chí Hâm phát hiện mỗi ngày có nhiều độc xà tổ chức thành đoàn thể đến xem bọn họ như vậy, chắc sẽ dọa chết bọn họ, càng đừng nói để bọn họ đi tìm cổ mộ trình diễn vở kịch hay.

Ông Tô và Lưu Chí Hâm tìm phía trước phía sau nhiều lần vẫn không phát hiện nơi phát ra ánh mắt quỷ dị này, cuối cùng cũng chỉ có thể từ bỏ.

Nhưng may mà độ nhiệt tình của chúng độc xà cũng không phải rất cao, sau khi tổ chức thành đoàn thể đến thăm ông Tô và Lưu Chí Hâm hai lần, chúng độc xà đã mất hứng thú với ông Tô và Lưu Chí Hâm, những ánh mắt kia cuối cùng cũng biến mất khiến ông Tô và Lưu Chí Hâm an lòng.

Trên núi rất lớn, tìm kiếm nơi vào cổ mộ cũng không dễ dàng, nhưng có Mặc Lão Đại cố ý vô ý “Chỉ đường”, ông Tô và Lưu Chí Hâm không phải luẩn quẩn quá nhiều, còn lại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lại qua mấy ngày như vậy, ông Tô Lưu Chí Hâm và chúng độc xà đều bình an vô sự, dần dần, ông Tô và Lưu Chí Hâm đến gần mục đích cuối cùng —— cổ mộ.

Nhưng mà trước khi tiến vào cổ mộ phải đi qua nà Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu. Lấy tầm nhìn của nhân loại thì sơn động có trồng cỏ ẩn xà màu đỏ rất dễ dàng bị phát hiện.

“A? Sư phụ, nơi này có một gốc cỏ màu đỏ!” Lưu Chí Hâm tinh mắt phát hiện cỏ ẩn xà tồn tại.

Ông Tô nhìn thoáng qua, nghĩ nghĩ, nói: “Chúng ta đi qua nhìn xem.”

Lưu Chí Hâm đáp ứng, đi theo sau ông Tô đến nơi gieo trồng cỏ ẩn xà, kể từ đó, sơn động của Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu cũng đập vào mắt ông Tô và Lưu Chí Hâm.

“Sư phụ, nơi đó hình như có dấu vết nhóm lửa!” Lưu Chí Hâm liếc mắt một cái liền thấy được trên mảnh đất trống trước sơn động có dấu vết từng có sinh vật nhóm lửa ở đây, điều này thực bình thường, mỗi bữa Ngân Tiểu Tiểu đều ăn đồ chín, nơi đây lại là ổ của Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại ở, đương nhiên sẽ có dấu vết đốt lửa.

Ông Tô nhăn mày, đi tới trước đồng tro tàn: “Chẳng lẽ có người tìm được nơi này trước chúng ta?”

Lưu Chí Hâm ngồi xổm trước đồng tro theo ông Tô: “Không thể nào, bọn rắn độc kia chắc sẽ không để cho con người dễ dàng đi lên đây.”

Ông Tô cười lạnh một tiếng: “Không phải chúng ta đã lên đây rồi sao? Ai biết bọn rắn độc đó có thả những người khác đi lên hay không? Hơn nữa, nếu lửa này không phải do người đốt, chẳng lẽ là do bọn rắn ki đốt? Điều này sao có thể?”

“Điều này không nói trước được!” Lưu Chí Hâm nhin không được phản bác, “Rắn còn biết nói chuyện, cũng rất có thể biết nhóm lửa!”

Ông Tô cười nhạo nói: “Đi tới tận đây cậu có từng phát hiện có dấu vết nhóm lửa nào không? Hơn nữa, phía sau chúng ta luôn luôn có rắn, cậu có từng thấy qua những con rắn đó đốt lửa chưa? Huống chi rắn không tay không chân, thích ăn sống, trong mộ lại bốn mùa như mùa hạ, chúng nó còn cần nhóm lửa sao?”

Lưu Chí Hâm không nói, lời ông Tô nói hẳn không biết phản bác như thế nào mới tốt, tóm lại Lưu Chí Hâm cho rằng lửa này không phải do con người nhóm! Nhưng nếu không phải con người thì là rắn sao?

89. Chương 89

Lúc này sắc trời đã tối, ông Tô quyết định ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm, chờ ngày mai ra lại xuất phát, Lưu Chí Hâm đương nhiên không hề có dị nghị, hai người cùng đi vào trong sơn động.

“Nơi này có mùi gì đó là lạ.” Tiến vào sơn động, Lưu Chí Hâm cau mày nói.

Ông Tô tùy ý đáp: “Có lẽ lúc trước từng có động vật sống ở trong này.”

Hương vị trong sơn động đương nhiên nhưng là mùi của Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu, thật ra đều là mùi của xà nhưng ông Tô và Lưu Chí Hâm đương nhiên ngửi không ra đó là mùi gì, nếu để cho hai người biết đây là nơi độc xà “tùng” ở thì không chừng hai người thà ở dã ngoại chứ không nguyện ý ở trong sơn động đâu.

Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại thấy ông Tô và Lưu Chí Hâm đi vào trong sơn động.

Ngân Tiểu Tiểu vừa cố gắng giãy khỏi trói buộc của Mặc Lão Đại vừa giận dữ hét: “Để cho ta đi vào! Hắc Thán người có nghe không! Ta muốn đi vào! Ta muốn cắn chết hai người kia!”

Mặc Lão Đại bắt đắc dĩ dùng cái đuôi quấn chặt thân mình Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, đừng làm rộn, bây giờ không phải lúc xuất hiện trước mặt bọn họ.”

“Ta mặc kệ! Bọn họ dám ở trong nhà của chúng ta, ta muốn cắn chết bọn họ!” Ngân Tiểu Tiểu tiếp tục giãy giụa.

“Tiểu Tiểu, tin tưởng ta, hai người bọn họ nhất định không có kết cục tốt, nhưng bây giờ còn chưa được, bằng không những điều trước đó chúng ta làm chẳng phải đều uổng phí sao?” Mặc Lão Đại tiếp tục an ủi Ngân Tiểu Tiểu, “Bây giờ chúng ta đi tìm Cơ Khang, nhất định phải để Cơ Khang dạy dỗ bọn họ một trận được không?”

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ một lát: “Được, chúng ta đi tìm Cơ Khang!”

Ngân Tiểu Tiểu ghé vào trên người Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại đi tới chỗ Cơ Khang, Ngân Tiểu Tiểu tiếp tục ở trên lưng Mặc Lão Đại mà kêu gào: “Phải giết bọn họ! Nhất định phải giết!”

“Ai~, ngọn gió nào thổi các người tới đây vậy?” Vừa mới bước vào phạm vi cảm ứng của Cơ Khang, giọng nói mang theo cảm giận của Cơ Khang liền vang lên, đã bao lâu Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại không tới rồi! Mình còn tưởng hai xà này quên mình rồi chứ!

Ngân Tiểu Tiểu không gọi rầm rĩ nữa, nghe được giọng của Cơ Khang lập tức kịp nhận ra một chuyện: có vẻ Cơ Khang còn không biết nhân loại ở ngoại giới đến đây, mình và Mặc Lão Đại đều vì bảo hộ hắn mà phần đầu tiêu diệt nhân loại nha!

Ngân Tiểu Tiểu bò khỏi người Mặc Lão Đại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía cổ mộ, ngữ khí trầm trọng mà bi thương: “Cơ Khang, ta muốn nói cho người biết một tin tức bất hạnh, nhân loại đã tiến vào kết giới.”

Được rồi, điểm này Ngân Tiểu Tiểu thật sự không nói dối.

“Cái gì?” Cơ Khang thét kinh hãi một tiếng, “Nhân loại tiến nhập vào trong kết giới?”

“Đúng, còn có một tin tức bất hạnh khác.” Giọng điệu của Ngân Tiểu Tiểu càng thêm trầm trọng, “Độc xà bộ tộc tuy rằng tổn thất thảm trọng, nhưng vẫn không ngăn cản được nhân loại xâm lấn, hiện giờ đã có hai nhân loại phá tan vòng vây trùng điệp của độc xà, sắp tới nơi này.”

Mặc Lão Đại thật sự nghe không nổi Ngân Tiểu Tiểu bịa chuyện, nói như vậy chẳng khác nào vu khống thực lực của độc xà bộ tộc! nhân loại nhỏ yếu như thế làm sao có thể là đối thủ của độc xà bộ tộc? Càng đừng nói hai nhân loại đột phá vòng vây trùng điệp thuận lợi đến nơi này, chẳng lẽ mình còn không đối phó được hai nhân loại sao?

Vì thế Mặc Lão Đại như vậy như vậy, như thế như thế nói rõ cho Cơ Khang, Ngân Tiểu Tiểu ở bên cạnh bĩu môi, Hắc Thán thật sự là rất không thú vị!

Đợi cho Mặc Lão Đại giải thích rõ ràng tất cả đã là rất lâu sau, Cơ Khang cũng hiểu rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra rồi.

“Cho nên ý của các người là muốn ta dạy dỗ hai nhân loại kia một trận sao?”

Ngân Tiểu Tiểu điên cuồng gật đầu: “Không phải bọn họ muốn kỳ trân dị bảo sao, còn muốn Trường Sinh nữa, chúng ta hãy để cho bọn họ được đến mấy thứ này, nhưng lại không có cách nào lấy đi! Phải để bọn họ ngậm oán hận không cam lòng mà chết đi!”

Cơ Khang rõ ràng đã là Quỷ Hồn nhưng nghe xong lời Ngân Tiểu Tiểu nói vẫn cảm thấy sau lưng chột lạnh. Cơ Khang cố gắng cười cười: “Được rồi, tất cả đều nghe theo người.”

Ngân Tiểu Tiểu hài lòng: “Còn nữa, khuya hôm nay chúng ta sẽ ở trong cổ mộ.” Nói tới đây, Ngân Tiểu Tiểu lại nghĩ tới chuyện ông Tô và Lưu Chí Hâm chiếm nhà của mình lại tức giận, thương thân không đau bằng mối hận bị đoạt nhà, vốn đang muốn lưu ông Tô Lưu Chí Hâm toàn thân nhưng giờ Ngân Tiểu Tiểu quyết định phải để hai người bọn họ chết không toàn thân .

Đáy vực.

“Ta ngửi thấy hương vị của nhân loại.” Minh Xà cùng đang nằm cùng Hùng Hủy đột nhiên ngẩng nửa người trên nhìn về phía cổ mộ, trầm giọng nói.

Chín cái đầu của Hùng Hủy cũng ngẩng lên, chín đầu cẩn thận ngửi ngửi, sau đó một cái đầu nói: “Ta cũng ngửi thấy được.”

Vừa mới nói xong, không trung liền có bóng dáng dị xà khác, xem ra là đến tìm Minh Xà cùng Hùng Hủy.

“Các người đều ngửi thấy?” Xà thứ nhất dừng ở trước mặt Minh Xà và Hùng Hủy là Ba Xà lên tiếng hỏi.

Minh Xà và Hùng Hủy gật gật đầu.

Chỉ nói một câu các dị xà khác đều đã dừng xuống mặt đất.

“Phe độc xà có phải đã bị đả bại hay không?” Phì Di nói.

“Còn chưa rõ.” Minh Xà tiếp lời, “Nhưng rất kỳ lạ, ta ngửi được mùi của hai nhân loại thuyết minh có hai nhân loại, thế nhưng mùi này lại không quá rõ ràng, có vẻ rất nhỏ yếu.”

“Có lẽ là bị thương.” Câu Xà nghĩ nghĩ, nói.

Vừa Hùng Hủy lắc lắc đầu: “Không giống như bị thương, là cảm giác bọn họ thực sự nhỏ yếu.”

“Điều này rất không có khả năng.” Hắc Li chân chờ nói, “Nếu hai nhân loại kia có thể đi vào nơi này, còn đến gần cổ mộ thất, thấy thế nào cũng không thể quá nhỏ yếu, phải biết Mặc Lão Đại là Mặc xà duy nhất ở bên trong kết giới dùng bảy gốc mặc thảo, nhân loại có thể đánh thắng được nó thì làm sao có thể nhỏ yếu? Hai mùi vị này kém hơn Mặc Lão Đại không chỉ một điểm rưỡi nha.”

Bảy dị xà nói nửa ngày cũng không thương lượng ra kết quả, cuối cùng vẫn là Minh Xà nói: “Như vậy, một trong chúng ta đi thăm dò tình huống trước đi.”

Mấy dị xà nhìn nhau, đồng ý, Mã Vấp Xà nói : “Vậy để ai đi?”

Nếu nói một dị xà đi dò thám thính tình huống, rất rõ ràng, Minh Xà Hùng Hủy và Mã Vấp Xà Phì Di Hắc Li không thể đi được, dị xà có thể đi chỉ còn lại Câu Xà và Ba Xà. Câu Xà và Ba Xà liếc nhau một cái, Câu Xà nói : “Ta đi.”

Ba Xà gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, dị xà còn lại cũng không phản đối, vì thế Câu Xà liền bay ra đáy vực.

Câu Xà đuổi tới trước cổ mộ thì Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đang muốn tiến vào cổ mộ.

“Có nhân loại vào đây?”

Phía sau đột nhiên có thanh âm truyền tới dọa Ngân Tiểu Tiểu nhảy dựng, Mặc Lão Đại lại càng cả kinh trong lòng làm ra động tác công kích, nhìn lại, thì là Câu Xà trong chúng dị xà.

“Câu Xà, sao ngươi lại tới đây?” Ngân Tiểu Tiểu dẫn đầu hỏi, không có cách nào, ai bảo Ngân Tiểu Tiểu tương đối thân thuộc với chúng dị xà chứ.

Câu Xà cũng không vì chẳng có xà nào trả lời nó mà tức giận, nghe xong Ngân Tiểu Tiểu hỏi, Câu Xà kiên nhẫn giải thích: “Chúng ta ở dưới vực ngửi thấy hương vị của nhân loại cho nên ta tới nhìn xem có chuyện gì xảy ra.”

Mặc Lão Đại đứng bên kia nghe xong Câu Xà nói, rốt cục nhớ tới chuyện mình đã quên làm. Thì ra chỉ khi sinh vật ở bên ngoài đến gần cổ mộ chúng dị xà mới phát hiện, điều đó cũng có nghĩa là độc xà bộ tộc đã không ngăn cản được sinh vật ở bên ngoài, lúc đó chúng dị xà sẽ bay ra khỏi đáy vực tham gia chiến tranh.

Song lần này là do Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu cố ý thả nhân loại vào, Mặc Lão Đại lại quên thông tri cho dị xà trước, lúc này mới có chuyện Câu Xà đến đây.

Vì thế Mặc Lão Đại chỉ có thể thuyết minh tình huống với Câu Xà, như vậy như vậy, như thế như thế một hồi, Câu Xà tỉnh ngộ.

Cuối cùng Câu Xà thở dài nói: “Thì ra nhân loại đã nhỏ yếu đến tình trạng này sao?”

Nói xong, Câu Xà liền cáo từ trở về vực.

Ngân Tiểu Tiểu hơi ngẩn ngơ nhìn Cơ Khang đứng ở bên cạnh mình và Mặc Lão Đại một chút: “Cơ Khang, chẳng lẽ Câu Xà không nhìn thấy ngươi sao?”

“Có thể thấy.” Cơ Khang cười khổ nói, “Nhưng làm bộ không thấy thôi... Dù sao, dị xà bị vây ở nơi đây đều là vì ta.”

Mặc dù nói thời gian dài chúng dị xà đều cảm thấy cuộc sống hiện giờ cũng không tệ lắm, nhưng điều này không có nghĩa là chúng dị xà không để ý chuyện bị nhốt ở đây, vì thế thái độ của chúng nó là—— ta nhìn thấy Cơ Khang cũng xem như không thấy.

—— được rồi, thật ra chúng dị xà cũng là một đám xà lòng dạ hẹp hòi mà thôi.

Câu Xà đi rồi, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại cũng vào chủ mộ thất đi ngủ. Tối hôm đó, Ngân Tiểu Tiểu ngủ vô cùng thơm vô cùng ngọt ngào, không biết mơ thấy cái gì còn thường thường nhếch môi phát ra từng trận cười quái dị.

Ông Tô và Lưu Chí Hâm dậy rất sớm. Mặc dù nói ông Tô và Lưu Chí Hâm không biết vị trí cụ thể của cổ mộ nhưng hai người đều có cảm giác bọn họ đã cách cổ mộ không xa, nhất là sáng hôm nay sau khi tỉnh lại, cảm giác này càng rõ rệt.

Lưu Chí Hâm thâm trầm nhẹ nhàng thở ra, trừ cảm giác sắp tới cổ mộ còn không cảm nhận được ánh mắt nhìn mình chăm chăm, điều này làm cho hắn càng vui vẻ.

Ông Tô và Lưu Chí Hâm ở trước sơn động tùy tiện ăn một chút rồi đứng dậy bắt đầu tìm kiếm cổ mộ.

“Sư phụ, nơi này có thứ gì đó!”

Mới vừa tiến vào trong phạm vi cổ mộ, Lưu Chí Hâm liền phát hiện đồng nhân, ông Tô cũng đã phát hiện, kích động tiến lên trước cẩn thận xem xét.

Vốn Lưu Chí Hâm cũng rất hưng phấn, nhưng đột nhiên có cảm giác bốn phương tám hướng có giám thị làm lông tơ toàn thân Lưu Chí Hâm đều bị dựng lên, này, đây là có chuyện gì? Lưu Chí Hâm nuốt ngụm nước bọt, muốn hỏi ông Tô, nhưng vừa nhìn thấy biểu cảm cuồng nhiệt của ông Tô thì Lưu Chí Hâm liền nuốt trở lại muốn nói về, bây giờ mình nói cái gì sư phụ cũng nghe không vào.

Lưu Chí Hâm có cảm giác này cũng không kỳ quái, bởi vì khi bọn họ bước vào phạm vi của đồng nhân thì cũng đã bại lộ toàn bộ ở trước mặt Cơ Khang, trong phạm vi cảm ứng của Cơ Khang, hai người đã không còn chỗ che thân.

“Ha ha ha ha, chúng ta sắp phát hiện cổ mộ! Ta sẽ có được Trường Sinh!” biểu cảm của ông Tô đã không thể dùng từ cuồng nhiệt để hình dung mà càng giống điên cuồng hơn, những chuyện xảy ra khi tiến cổ mộ tới nay lần lượt hiện lên trong đầu ông Tô, mình đã trải qua nhiều chuyện như vậy không phải vì tìm được cổ mộ lấy được Trường Sinh sao? Hiện giờ cổ mộ gần ngay trước mắt, Trường Sinh cũng là vật trong bàn tay mình, ông Tô điên cuồng là hiển nhiên.

Lưu Chí Hâm thật cẩn thận đi theo sau ông Tô, một câu cũng không dám nói, hắn chưa từng gặp qua ông Tô điên cuồng đáng sợ như vậy, trong lòng Lưu Chí Hâm có chút sợ hãi, đây không phải là sư phụ mình quen biết.

“Chúng ta đi theo những đồng nhân đó, nhất định sẽ tìm cửa vào cổ mộ!” Ném ra những lời này, ông Tô dẫn đầu đi phía trước, Lưu Chí Hâm do dự một chút vẫn đi theo sau ông Tô.

Thần Đạo không hề dài, theo cước trình của ông Tô và Lưu Chí Hâm thì rất nhanh liền đi tới cuối.

Thuật che dấu chỉ hữu dụng với độc xà bộ tộc, đối với nhân loại lại vô dụng, đi tới cuối Thần Đạo, ông Tô liếc mắt một cái liền thấy được cửa vào cổ mộ—— đó là một cánh cổng lớn.

Ông Tô áp chế sự hưng phấn của mình, tiến lên vài bước xem xét cửa đá.

“Cửa đá này vẫn phủ đầy tro bụi, hơn nữa không có chút dấu vết bị phá hư!” ông Tô nói, “Xem ra chưa từng có người đến, hai chúng ta là người đến đầu tiên!”

Nói xong, ông Tô bắt đầu tìm kiếm cơ quan cửa đá. Cơ quan cửa đá bị ông Tô tìm ra rất dễ dàng, đương nhiên cũng do Cơ Khang “Trợ giúp”. Ông Tô ấn một khối nam thạch rộng trên cửa đá. Cửa, mở.

90. Chương 90

Bên ngoài ánh sáng rực rỡ ấm nóng, mà đường vào mộ sau cửa đá lại hắc ám âm lạnh, theo lý thuyết ánh mặt trời có thể soi sáng một phần đường vào mộ, nhưng ở đây dường như chỉ cần bước vào cửa đá lập tức sẽ từ ánh sáng bước vào bóng tối. Ông Tô và Lưu Chí Hâm ở bên ngoài nhìn vào bên trong, cái gì cũng nhìn không thấy.

Lưu Chí Hâm lén lút nuốt ngụm nước bọt, nói thật, hắn không muốn đi vào một chút nào. Nhưng chuyện đến bây giờ làm sao hắn có thể nói không?

“Cậu đi vào trước đi.” Ông Tô vốn đứng ở trước đột nhiên quay đầu nói với Lưu Chí Hâm, thuận tiện bước sang bên cạnh nhường đường, thấy Lưu Chí Hâm chậm chạp không đi vào, không kiên nhẫn nói, “Nhanh lên.”

Lưu Chí Hâm chỉ có thể kiên trì đi vào, thấy cả người Lưu Chí Hâm đều đi vào cũng không xảy ra dị trạng, ông Tô mới đi theo sau Lưu Chí Hâm. Đợi lúc hai người đều hoàn toàn bước vào đường vào mộ thì phía sau truyền đến một tiếng vang thật lớn, Lưu Chí Hâm và ông Tô đều là giật mình, vội quay đầu nhìn lại, thì ra cửa đá phía sau đã đóng lại.

“Sao, sao lại thế này?” Lưu Chí Hâm hạ thấp giọng nói vẫn khó nén được run sợ.

Ông Tô lại không quá để ý, chỉ nói : “Có lẽ này cửa đá này có cơ quan, đợi lúc có người vào cửa đá liền tự động đóng.”

Lưu Chí Hâm không nói nữa, lời ông Tô nói không quá hợp lý, nếu như nói cánh cửa này có người tiến vào mới đóng, vậy vừa rồi rõ ràng mình đi vào đúng thời gian thật lâu sau sư phụ mới tiến vào, chẳng lẽ cửa

đá này biết ngoài cửa còn có một người chưa vào sao? Nghĩ đến đây, Lưu Chí Hâm không dám nghĩ tiếp, thành thành thật thật đứng tại chỗ, hỏi: “Sư phụ, làm sao bây giờ?”

Ông Tô sờ sờ hai bên vách tường, hơi suy nghĩ một chút, nhân tiện nói: “Đây là một đường vào mộ, hai bên vách tường sẽ có thứ để chiếu sáng, chúng ta...”

Ông Tô còn chưa nói xong, cả đường vào mộ đột nhiên phát sáng lên.

Đột nhiên bị ánh sáng kích thích, ông Tô và Lưu Chí Hâm đều theo bản năng lấy tay chặn ánh mắt, một lát sau mới khôi phục.

“Sư, sư phụ, chúng ta vẫn nên ra ngoài đi.” Lưu Chí Hâm đương nhiên không nghĩ ngọn đèn là do ông Tô thắp sáng, mình cũng không làm gì, nói cách khác ngọn đèn này là tự sáng lên, Lưu Chí Hâm chưa bao giờ gặp qua chuyện như vậy, hơn nữa vốn không muốn nhập mộ, lúc này càng đánh trống lui đường.

Ông Tô mặt trầm xuống, quát: “Câm miệng! Đi đến đây rồi làm sao có thể đi ra!” Nói xong cũng không tiếp tục nhiều lời với Lưu Chí Hâm mà quan sát đường vào mộ.

Trước khi ông Tô tới đây đã đọc rất nhiều tài liệu lịch sử có liên quan tới thời Chu, nói là rất nhiều, thật ra cũng không bao nhiêu. Thời Chu và thời Tây Chu Đông Chu tuy rất dài, nhưng tài liệu văn bản về thời đó thật sự là quá ít. Một là do sau này Tần Thủy Hoàng từng đốt sách chôn người tài, hai là bây giờ cách thời Chu thật sự là quá lâu dài, ba là khi đó còn không giống đời sau thường lưu truyền sách sử. Nhiều nguyên nhân hợp lại khiến cho tư liệu về thời Chu thật sự là quá ít.

Nhưng cuối cùng vẫn là người biết về thời Chu tương đối nhiều, nhìn bích họa trước mắt ông Tô phát hiện ra đây là lăng mộ của một vị vương giả thời Chu, chỉ tiếc căn cứ vào tư liệu khắc trên bích hoạ, ông Tô suy nghĩ rất kỹ vẫn không nhìn ra chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc là ai.

Ông Tô không quá đi sâu vào việc này, dù sao mình cũng không phải là nhà khảo cổ học, biết rõ ràng cũng không có tác dụng gì, mình chỉ đi trộm mộ, mục đích tới nơi này là vì có được vật Trường Sinh trong truyền thuyết mà thôi.

Ông Tô bắt đầu đi lên phía trước, Lưu Chí Hâm vẫn theo lời ông Tô bảo mà đi phía trước ông Tô. Đường vào mộ không dài lắm, không lâu sau đã đi tới điểm cuối. Nhìn thấy cửa đá cuối đường vào mộ, Lưu Chí Hâm quay đầu lại nhìn ông Tô. Lưu Chí Hâm thối lui sang bên, ông Tô đi tới trước mặt cửa đá. Cơ quan mở cửa như bình thường, rất dễ tìm ra.

Mở cửa đá, bên trong vẫn là một mảnh tối đen như cũ, Lưu Chí Hâm và ông Tô một trước một sau bước vào, cửa đá tự động đóng lại như cửa đá lúc vào, lúc này mộ thất tối đen lại phát sáng lên, bây giờ hai người đều đã không có sợ hãi.

Hai người liếc mắt một cái, vẫn một đường vào mộ như cũ. Ông Tô liếc mắt phát hiện trên mặt đất có mũi tên liên biến sắc, nơi này rõ ràng có người dụng phải cơ quan! Chẳng lẽ mình thật sự tới chậm? sắc mặt ông Tô âm tình bất định, trong lòng thâm nghĩ, cho dù có người tới cũng không sao, chưa chắc bọn họ đã cầm thứ mình muốn đi, dù bọn họ cầm đi, mình cũng nhất định phải đi vào tận mắt nhìn thấy mới được.

Lưu Chí Hâm cũng nhìn thấy mũi tên trên mặt đất, thật cẩn thận đi đến trước mặt ông Tô: “Sư phụ, mộ này có người tiến vào rồi sao?”

Ông Tô tùy ý “Ừ” một tiếng rồi không thềm nói nữa, lại nhìn nhìn bích hoạ hai bên đường vào mộ, bích hoạ lần này nhìn giống như vẽ chân dung cuộc sống hàng ngày, tuy rằng cảm thấy như vậy rất quái dị, ông Tô vẫn không quá để ý, cũng không hề nhìn kỹ. Nhưng ngôi mộ thậm chí có hai đường vào mộ, thật không biết điều này có ý gì.

Đứng ở tại chỗ cũng chỉ lãng phí thời gian, ông Tô không muốn như vậy nên bảo Lưu Chí Hâm tiếp tục đi phía trước. Lưu Chí Hâm thành thật đi ở phía trước.

Tuy rằng nhìn như đã có người tiến vào, cơ quan đường vào mộ có vẻ bị phá hư nhưng ông Tô và Lưu Chí Hâm vẫn không dám khinh thường, rất cẩn thận hành tẩu ở trên đường vào mộ không dài lắm.

Cơ quan đường vào mộ đương nhiên không phải bị người phá hư, mà do Ngân Tiểu Tiểu tiến vào cổ mộ lần đầu phá hư mất, cũng xem như ông Tô và Lưu Chí Hâm may mắn, không trải qua mưa tên trên đường vào

mộ này, phải biết rằng, mỗi tên này thật sự chuẩn bị để lấy mạng người, nhưng đến tốt cùng chết ở chỗ này là may mắn, hay thấy đồ vật bên trong rồi chết lại may mắn hơn, điều này còn không rõ ràng.

Giờ phút này ở chủ mộ thất trừ Cơ Khang còn có Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại, trải qua Cơ Khang trợ giúp, giờ phút này Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu cũng có thể thấy ông Tô và Lưu Chí Hâm bên ngoài đường vào mộ. Mắt thấy hai người sắp đi đến cái hố Ngân Tiểu Tiểu rơi xuống lần trước, nhân cầu Ngân Tiểu Tiểu chuyển chuyển, tiến đến trước mặt Cơ Khang thấp giọng nói vài câu, Cơ Khang cười, đáp ứng. Chỉ thấy ông Tô và Lưu Chí Hâm đi đến chỗ đó lại không bị ngã xuống, mà là an toàn đi tới.

Đường vào mộ thứ hai, ông Tô và Lưu Chí Hâm đi từ đầu đến cuối vẫn không có chuyện gì xảy ra, hai người tuy rằng thật vui vẻ khi đi tới được nơi này, nhưng trong lòng vẫn có chút bất an.

Nhìn thấy ba cánh cửa đá cuối đường, bất an trong lòng ông Tô vẫn bị hưng phấn vùi lấp.

Thật ra cấu tạo ngôi mộ này khiến ông Tô cảm thấy vô cùng sơ sài. Trên đường đi tới mặc dù có bích họa tinh mỹ tuyệt luân, trông rất sống động, nhưng phối hợp với thân phận mộ chủ, ông Tô vẫn cảm thấy không quá thỏa đáng. Nhưng quan tâm nó có thỏa đáng hay không làm gì, hiện giờ đã đi tới nơi này, ông Tô chỉ cảm thấy vô cùng hưng phấn.

“Sư phụ, chúng ta mở cánh cửa nào trước?”

Ánh mắt Ông Tô nhìn nhìn cửa đá chính giữa, cuối cùng lại lựa chọn cửa đá bên trái: “Mở cửa này trước mở.”

Ông Tô nghĩ nơi này hẳn là chứa vật bồi táng của mộ chủ, lại không ngờ này vật bồi táng của mộ chủ lại nhiều như thế! Ông Tô và Lưu Chí Hâm si mê nhìn một phòng đầy ngựa xe binh tướng bằng đầu đen, nếu mang một vật trong này ra bên ngoài chắc hẳn sẽ có một số tiền tài rất lớn! Nhưng muốn mang những thứ này đi ra ngoài không phải chuyện dễ dàng, ông Tô và Lưu Chí Hâm cộng lại cũng chỉ có hai người mà thôi, vì vậy hai người không cam lòng thối lui ra khỏi mộ thất bên trái.

Một lần nữa về tới đường vào mộ, ông Tô và Lưu Chí Hâm khẩn cấp nhìn về phía cửa đá bên phải, nếu mộ thất bên trái có nhiều đồ tốt như vậy thì bên phải sẽ chứa gì đây? Nghĩ cũng biết chắc chắn không kém bên trái chút nào!

Hai người khẩn cấp mở ra mộ thất bên phải.

Ngọn đèn bên trong mộ thất thực dịu dàng, nhưng vàng bạc châu báu chất thành núi dưới ánh đèn chiếu rọi càng tản ra quang mang chói mắt, thiếu chút nữa chói mù mắt ông Tô và Lưu Chí Hâm.

“Này, đây là...” ông Tô có chút nói năng lộn xộn, ông cũng coi như là người gặp qua vô số trân bảo, đồ vàng mã tiền tài trải qua tay ông cũng nhiều không kể xiết, nhưng so với trước mắt, ông Tô cảm thấy trước kia đều không đáng nhắc tới.

“Sư phụ, em, chúng ta giàu to rồi!”

Ở tuổi của Lưu Chí Hâm có lẽ Trường Sinh không đủ lực hấp dẫn, nhưng tiền tài lại đáng giá để động dung, hơn nữa những thứ trước mắt không chỉ đơn thuần có thể lấy ngàn vạn hoặc triệu để tính toán. Giờ khắc này Lưu Chí Hâm đột nhiên cảm thấy, chuyển đi đến xà mộ này cũng không có gì không tốt, nếu, nếu như có thể đem hết những thứ này về...

Lưu Chí Hâm kim lòng không được tiến lên nhặt một khối vàng to như nắm tay trẻ con, tuy rằng đã qua mấy ngàn năm, bề ngoài của khối vàng này trở nên vô cùng xấu xí nhưng Lưu Chí Hâm biết, chỉ bằng một khối vàng đã có thể được đến mấy chục vạn, lần đầu tiên Lưu Chí Hâm cảm thấy có được tiền tài dễ dàng như thế.

“Chúng ta đến chủ mộ thất nhìn xem.” ông Tô trầm giọng nói, “Những thứ kia, chờ tôi lấy được thứ tôi muốn, cậu muốn lấy bao nhiêu cứ lấy.”

Lưu Chí Hâm lưu luyến đứng lên, nhưng khối vàng kia đã bị Lưu Chí Hâm lén lút cho vào trong túi, túi quần lập tức nặng trĩu, nhưng Lưu Chí Hâm cũng rất an tâm, cho dù không thể có được những vật khác thì cầm khối vàng này đi cũng không tính là đến không. Lưu Chí Hâm cúi đầu đi theo sau ông Tô ra khỏi mộ thất, nhiều vàng bạc châu báu như vậy, mình xài hơn mười đời cũng không hết, nhưng nếu mình chiếm

được Trường Sinh, có Trường Sinh... Lưu Chí Hâm ngẩng đầu liếc ông Tô đi phía trước một cái, lập tức lại cúi đầu.

Ông Tô kích động đứng ở trước cửa đá chính giữa, tay hơi run rẩy dễ dàng tìm được cơ quan, theo cửa đá mở ra từng chút, ông Tô không tự giác được nắm tay lại, không đợi cửa đá hoàn toàn mở ra, ông Tô liền chen vào cửa đá, Lưu Chí Hâm vẫn như trước đi theo sau ông Tô, một câu cũng không nói.

Lúc ông Tô mở ra cơ quan, Cơ Khang và Ngân Tiểu Tiểu Mặc Lão Đại đã chạy đi.

Cũng như lần đầu tiên Ngân Tiểu Tiểu đi vào chủ mộ thất, mỗi một thứ nhìn thấy trong mộ thất đều khiến người ta bất giác khiếp sợ, ông Tô và Lưu Chí Hâm cũng như thế.

Ngọc thạch màu xanh trái thành mặt đất, ngọc thạch trắng ngà làm thành hành lang dài, ngọc thạch nhiều sắc bị mài thành đá cuội rải đầy đầy hồ, đỉnh mộ thất phát ra màu vàng ánh “Mặt trời”, mây trắng chung quanh cũng tản mát ra ánh sáng dịu dàng. Trên vách tường mộ thất vốn bị lụa mỏng bao phủ, giờ phút này không biết nguyên nhân gì mà lụa mỏng lại bị kéo ra, để lộ ngọc thạch được điêu khắc tỉ mỉ sau dây lụa mỏng, càng để lộ vẻ xa hoa của mộ thất.

Chính giữa nửa phần trước của chủ mộ thất có một cái giường, giường là một khối ngọc thạch màu trắng tốt nhất tạo thành, lụa trắng bao phủ ở trên giường giờ phút này giống như bị gió thổi mà hơi hơi lay động, nhẹ nhàng đong đưa, xuyên thấu qua lụa trắng, loáng thoáng có thể thấy được có một người nằm ở nơi đó.

Qua thật lâu sau, ông Tô và Lưu Chí Hâm mới kịp phản ứng.

Ánh mắt Lưu Chí Hâm toát ra vẻ tham lam không ngừng nhìn mỗi một chỗ trong mộ, ngọc thạch, toàn bộ đều là ngọc thạch! Có câu nói rằng, hoàng kim có giá ngọc vô giá, nhiều ngọc tốt như vậy, đừng nói hơn mười đời mà mấy chục cuộc đời cũng xài không hết!

Ông Tô cũng sợ hãi than cho sự xa hoa của ngôi mộ, nhưng từ đầu đến cuối, mục đích của ông Tô đều chỉ có một —— Trường Sinh.

Cuối cùng ánh mắt của ông Tô ngừng lại thân ảnh trên giường.

Ông Tô và Lưu Chí Hâm chậm rãi đi tới bên giường.

Lụa trắng giống như trước bị gió nhẹ thổi hây hây đong đưa qua lại, đợi khi ông Tô và Lưu Chí Hâm đi đến gần giường, lụa trắng kia như có linh tính chậm rãi kéo lên, để ông Tô và Lưu Chí Hâm thấy rõ người ở trên giường.

Người ở trên giường mặc quần áo màu trắng, đã mấy ngàn năm, áo trắng lại không nhiễm một hạt bụi, trắng tinh như mới. Tiếp tục nhìn khuôn mặt của người nọ, ông Tô và Lưu Chí Hâm đều sửng sốt. Mi như Viễn Sơn, môi hồng như son, không phải khuynh quốc khuynh thành lại như gió xuân phất vào mặt, làm cho người ta nhìn thấy mà lòng liền yên tĩnh. Nếu người này mở mắt, đôi mắt chắc hẳn dịu dàng như nước, một cái nhàn mày một nụ cười có thể khiến người động tâm.

“Nhìn ngây ngốc rồi sao?” Chợt, một giọng nói trêu đùa vang lên trong chủ mộ thất trống trải.

Lưu Chí Hâm còn không phục hồi tinh thần, theo bản năng đáp: “Đẹp, thật sự là đẹp, tôi chưa bao giờ thấy người đẹp như vậy.” Vừa dứt lời, Lưu Chí Hâm đột nhiên phản ứng lại, vừa rồi là ai nói chuyện?

Ông Tô cũng hồi thần, cùng Lưu Chí Hâm liếc nhau một cái, chậm rãi quay đầu lại.

Phía sau, xà đang cười rất vui vẻ không phải Ngân Tiểu Tiểu thì còn có thể là ai, bên cạnh Ngân Tiểu Tiểu đúng là Mặc Lão Đại.

Ông Tô và Lưu Chí Hâm chấn động, theo bản năng làm ra tư thế phòng ngự, ông Tô nói: “Tại sao các người lại ở chỗ này?”

Ngân Tiểu Tiểu nghiêng đầu, nghi ngờ nói: “Kỳ lạ, vì sao chúng ta không thể ở trong này? À, đúng rồi, ta còn chưa tìm các người tính sổ đâu, đêm qua các người ngủ ở trong sơn động của chúng ta, các người nói xem, phải bồi thường ta thế nào? Còn có...” Ngân Tiểu Tiểu nhìn về phía Lưu Chí Hâm, “Người này còn dám tổn thương ta, bộ váy màu bạc của ta cũng vì thế mà bị hỏng, nó là niềm kiêu ngạo của ta biết không!” mặc dù Ngân Tiểu Tiểu đang cười nhưng ánh mắt lại âm lãnh vô cùng.

Cả người Lưu Chí Hâm run lên, thì ra con rắn bạc này thật sự là con rắn mình nhìn thấy lúc đó!

“Lúc trước các người đã đáp ứng thả chúng ta, chẳng lẽ bây giờ lại muốn đổi ý?” ông Tô liếc Lưu Chí Hâm một cái, trầm giọng nói.

Mặc Lão Đại không nói chuyện, là Ngân Tiểu Tiểu cười nói như cũ: “Lúc trước chúng ta đáp ứng thả các người đi, nhưng đâu có nói sau này sẽ bỏ qua các người! Hơn nữa, hiện giờ các người vào cổ mộ, còn muốn sống mà đi ra ngoài sao?”

Ông Tô trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: “Các người tồn tại là vì bảo hộ thi thể sau lưng ta, hiện giờ thi thể ngay ở bên cạnh ta, cho dù tốc độ của các người có nhanh đến đâu cũng cần không nổi ta phá hư thi thể!”

Ai ngờ nghe xong lời ông Tô nói, Ngân Tiểu Tiểu cười mà không đáp, đáy mắt Mặc Lão Đại ở bên cạnh Ngân Tiểu Tiểu còn nhiều hơn một tia trào phúng, đáy lòng ông Tô và Lưu Chí Hâm đều nghi ngờ không thôi, không biết rốt cuộc hai xà này có ý gì, lúc này, chỉ nghe phía sau có giọng nói truyền đến: “Các người đang nói thi thể của ta sao?”

Giọng điệu của người nói chuyện rất thản nhiên, giọng nói lại vô cùng dịu dàng dễ nghe, nhưng lúc này ông Tô Lưu Chí Hâm làm sao còn quan tâm đến việc có dễ nghe hay không, chỉ cảm cả người chợt lạnh, lập tức quay người lại nhìn về phía giường.

Lúc thấy người nửa ngồi ở trên giường thì ông Tô và Lưu Chí Hâm đều chấn động. Không ngờ lúc này ở trên người lại có hai người, một người đang nằm và một người ngồi nói chuyện, tiếp tục tập trung nhìn, hai người càng tê liệt, người ở trên giường vốn vẫn nằm như cũ, mà người ngồi ở bên giường nói chuyện với bọn họ lại giống hệt người đang nhắm mắt nằm trên giường!

Gặp được chuyện như thế, ông Tô cũng không bình tĩnh, cả kinh nói: “Người là ai?”

Cơ Khang ngồi ở bên giường mỉm cười, nụ cười khuyếch thành đập vào mắt ông Tô và Lưu Chí Hâm lại thật sự đáng sợ, Cơ Khang đứng lên, không trả lời bọn họ mà hơi có chút từ trên cao nhìn xuống, hỏi: “Các người đến tìm vật Trường Sinh?”

Ông Tô nuốt nuốt nước miếng, không trả lời.

Ngân Tiểu Tiểu bò lên vai Cơ Khang, cười nói: “Nào chỉ tới tìm vật Trường Sinh? Vật bồi táng trong mộ của người cũng bị người nhìn chăm chăm đó.” ánh mắt Ngân Tiểu Tiểu rơi vào túi tiền chứa vàng của Lưu Chí Hâm.

Cơ Khang cũng cười nói: “Kia thật cũng hay, mấy ngàn năm không có người dám tới đây đâu.” Dừng, lại nói, “Là ai nói cho các người biết chỗ của ta có vật Trường Sinh?” ánh mắt Cơ Khang rơi vào người ông Tô.

Cả người ông Tô run lên, không dám không đáp lời, vì thế nói: “Điều này, tôi không quá rõ ràng, nhưng tất cả mọi người đều nói như vậy, tôi chỉ đến thử vận may.”

Lưu Chí Hâm lại lén lút tránh ra sau ông Tô, người nằm trên giường và người đứng trước mặt hẳn đều là một người, nếu trên giường là thi thể, vậy trước mặt mình là cái gì?

Ngân Tiểu Tiểu giống như nhìn ra suy nghĩ của Lưu Chí Hâm, bỗng nhiên nói với Lưu Chí Hâm: “Đương nhiên là Quỷ Hồn .”

Sắc mặt hai người đều trắng bệch, không tự giác lui về phía sau hai bước, mặc dù đáy lòng ít nhiều cũng đoán như vậy, nhưng một khi bị chứng thật vẫn rất khó nhận.

Cơ Khang không thêm để ý phản ứng của hai người, chỉ ngơ ngẩn ngẩn quay đầu lại nhìn thi thể của mình, qua thật lâu mới thở dài nói: “Trường Sinh a, đến bây giờ còn có người tin tưởng thứ này sao?” Tiện đà quay mắt nhìn về phía ông Tô và Lưu Chí Hâm, “Nếu thật sự có Trường Sinh, ta còn biến thành như bây giờ sao?”

Trong lòng ông Tô run lên, nói: “Nhưng, nhưng thi thể của người quả thật không bị thối rữa, còn có, người, người bây giờ...”

Cơ Khang không khách khí ngắt lời ông Tô, khẩu khí mang theo thương hại: “Nói thật cho người biết, Quỷ Giao Ngư ta ngâm trong miệng chỉ có thể làm xác chết không bị thối rửa, vốn không thể Trường Sinh như lời người nói, còn vì sao hồn phách của ta vẫn ở nơi này...” ánh mắt Cơ Khang có chút hốt hoảng, “Mấy ngàn năm ta đều ở đây, nếu sống ở chỗ này mấy ngàn năm, người cũng muốn sao?”

Nghe xong lời Cơ Khang nói, ông Tô ngây dại, ông không phải không ngờ tính chân thật của vật Trường Sinh, nhưng con người luôn không tận mắt thấy sẽ không thừa nhận đây là giả, hiện giờ đi đến nước này, ông Tô dĩ nhiên tuyệt vọng.

Cả người Lưu Chí Hâm run rẩy đứng ở phía sau ông Tô, đến địa ngục đi Trường Sinh, đến địa ngục đi trên bảo, bây giờ mình chỉ muốn đi ra ngoài! bây giờ Lưu Chí Hâm rất hối hận vì sao dọc đường đi đều nghe lời ông Tô như vậy, nếu ngay lúc gặp phải con rắn bạc liên kiên trì rời khỏi thì tốt rồi, nếu lúc chỉ còn lại ông Tô và mình mình trộm chạy thì tốt rồi, nếu vừa rồi không lựa chọn tiến vào cùng ông Tô thì tốt rồi! Nhưng tất cả đều là nếu, trên thế giới này cuối cùng không có thuốc hối hận.

Ngân Tiểu Tiểu và Cơ Khang liếc nhau, Ngân Tiểu Tiểu nói: “Cho các người sống đến bây giờ coi như là nhân từ với các người, nhưng các người chỉ có thể sống đến bây giờ thôi.”

“Không!” Lưu Chí Hâm đột nhiên hét lớn một tiếng, “Tôi sẽ không chết ở trong này! Chắc chắn sẽ không!” Hắn dứt lời liền chạy về phía cửa đá, mà ông Tô vẫn ngây ngốc đứng ở tại chỗ.

Nói thì chậm xảy ra thì nhanh, Cơ Khang nhẹ nhàng vung ống tay áo, chỉ thấy dưới chân ông Tô và Lưu Chí Hâm xuất hiện một cái hố, hai người rớt xuống.

Không tốn thời gian bao lâu, hai người liền rơi xuống. Ông Tô vẫn si ngốc như trước, xem ra là bị đả kích, cũng có thể nói ông ta đã biết mình phải chết không thể nghi ngờ nên cũng chẳng đoái hoài phản kháng gì. Lưu Chí Hâm rơi xuống đất vẫn không mất đi dự vọng muốn sống, mình còn trẻ như vậy, không thể chết ở chỗ này!

Lưu Chí Hâm rơi xuống đất liền lăn một cái đứng lên, tuy rằng trên người đau đớn, nhưng điều đó cũng không trở ngại Lưu Chí Hâm hành động, Lưu Chí Hâm thầm thấy may mắn ở trong lòng, may mà nơi này không cao lắm. Song, khi thấy thứ ở trước mắt, cả người Lưu Chí Hâm liền lạnh như băng.

Trước mặt, là một ngọn núi xương cốt. Đúng vậy, là một ngọn núi xương cốt, vô số xương cốt của con người chất chồng thành núi! Lưu Chí Hâm mở to hai mắt nhìn, dùng sức nuốt nước miếng, giờ phút này mộ thất rất im ắng, tiếng Lưu Chí Hâm nuốt nước miếng liền có vẻ rất lớn.

Chợt, trong mộ thất truyền đến tiếng động không thuộc về Lưu Chí Hâm cùng ông Tô.

“Răng rắc... Răng rắc...”

Trên mặt Lưu Chí Hâm toát ra mồ hôi lạnh, thông thả nhìn về phía phát ra âm thanh, vừa nhìn lông tơ cả người đều dựng lên. Xương cốt như người được mùi người sống, giờ phút này đều như sống lại, còn không ngừng chấp vá, trong nháy mắt biến thành một bộ xương không có đầu lâu, thông thả lại kiên định đi tới chỗ Lưu Chí Hâm và ông Tô, bộ xương đầu tiên lắp ráp xong liền đến bộ thứ hai, càng ngày càng nhiều bộ xương không có đầu lâu chấp vá thành công đi tới chỗ Lưu Chí Hâm và ông Tô.

Lưu Chí Hâm hét lớn một tiếng, lúc này nào còn quan tâm ông Tô chết hay sống, vội hướng mình cánh cửa ở đối diện. Một bộ phận xương khô đã đi tới chỗ ông Tô, còn một bộ lại đi đến chỗ Lưu Chí Hâm.

Lưu Chí Hâm đã chạy đến trước cửa đá kích động tìm cơ quan mở cửa, thực may mắn là, Lưu Chí Hâm rất dễ tìm ra cơ quan, vặn cơ quan, Lưu Chí Hâm vội vàng xuyên qua cửa đá, cửa đá đóng lại trong nháy mắt, Lưu Chí Hâm theo bản năng nhìn ông Tô, chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt Lưu Chí Hâm liền trắng bệch, vội quay đầu lại không dám nhìn nữa.

Thì ra lúc bộ xương chạy tới trước mặt ông Tô thì ông Tô vẫn không có phản ứng, bộ xương này nắm lấy ông Tô, kéo một mảng thịt trên người ông Tô xuống, sau đó đắp lên người – cũng là bộ xương của mình, giống như chỉ cần áp miếng thịt này lên người thì người của mình có thể có da thịt như trước, ông Tô đã sớm đau ngắt đi, hơn nữa lần này ngắt đi sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Thu hồi ánh mắt Lưu Chí Hâm hơi hơi buông tâm, may mà mình trốn thoát khỏi nơi đáng sợ kia, tùy ý đi phía trước nhìn xem, Lưu Chí Hâm đã bị dọa hồn phi phách tán! Thì ra mình vốn không chạy thoát khỏi nơi đáng sợ kia! Lưu Chí Hâm nhìn ngọn núi đầu người xếp giống như kim tự tháp ở trước mặt, hi vọng mình ngất đi biết bao nhiêu, đáng tiếc lúc đó Lưu Chí Hâm muốn ngất cũng ngất không được, chỉ có thể trở mắt nhìn Kim Tự Tháp đầu người trước mặt.

Đầu người cũng cảm thấy được mùi người sống, đầu người vốn nhìn bốn phương tám hướng đều chậm rãi xoay lại nhắm ngay Lưu Chí Hâm, ánh mắt nhìn Lưu Chí Hâm trừng trừng.

Sau đó có đầu người chậm rãi theo từ đỉnh Kim Tự Tháp lăn xuống, lăn a lăn a, lăn a lăn a, lăn đến dưới chân Lưu Chí Hâm. Lúc này Lưu Chí Hâm vẫn không quên tìm kiếm đường ra ở khắp nơi, nhưng trừ cửa đá mình vừa mới đi vào thì vốn không có lối ra.

Lưu Chí Hâm tuyệt vọng, bùm một tiếng ngồi trên mặt đất.

Đầu người lăn đến dưới chân Lưu Chí Hâm không khách khí há to mồm cắn về phía hân. Càng ngày càng có nhiều đầu người bao vây Lưu Chí Hâm. Bọn họ cắn thịt của Lưu Chí Hâm xuống, nhai nhai nuốt xuống, thịt bị nhai nát liền rớt ra khỏi cổ của đầu lâu, sau đó lại có đầu lâu nhặt lên nhai ăn nuốt, sau đó rơi rồi lại nhặt lên nhai nuốt...

Tiếng kêu thê lương dần dần biến mất, trên mặt đất, ngay cả xương cốt của Lưu Chí Hâm cũng không còn, chỉ để lại một vũng máu.

91. Chương 91

Đoàn người Tề Chiêu lựa chọn đường không quá dễ đi, còn quanh quẩn một vòng rất lớn, nhưng dọc theo đường đi cũng không gặp phải nguy hiểm gì, bảy tám ngày sau cũng đã tiếp cận chân núi.

Càng tiếp cận chân núi, Tề Chiêu càng không thể che giấu vội vàng cùng lệ khí trên người mình, năm người còn lại đều không dám tới quá gần Tề Chiêu, chỉ thật cẩn thận đi theo sau y.

“Tới, cuối cùng đã tới.” Tề Chiêu đứng ở chân núi lẩm bẩm nói, mình chờ ngày này bao lâu rồi? Vài năm? Vài thập niên? Mấy trăm năm? Hay là mấy ngàn năm?

Năm người phía sau nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Phùng Uyên đi lên trước hai bước, hỏi: “Tề thiếu, cổ mộ ở ngọn núi này?”

Tề Chiêu giống như không nghe được câu hỏi của Phùng Uyên, mắt nhìn phía trước như cũ, cho đến khi Phùng Uyên phần nộ lui ra sau Tề Chiêu mới đột nhiên quay đầu, Phùng Uyên sợ tới mức da đầu run lên. Tề Chiêu nhìn chằm chằm Phùng Uyên, dịu dàng nói: “Cậu muốn có được Trường Sinh sao?”

Phùng Uyên lặng im, Trường Sinh hay không Trường Sinh cái gì, mấy ngày này Tề Chiêu càng ngày càng cổ quái, mọi người đã sớm muốn chạy trốn khỏi cổ mộ, nhưng không thể nói cho Tề Chiêu biết, chỉ có thể hàm hồ, “Cũng thế, a, ha ha, Trường Sinh gì đó, đối với tôi có vẻ hơi xa vời.”

Tề Chiêu bỗng dưng cười lạnh: “Nó vốn là thứ của cậu, cậu cầm đi cũng không sao.”

“Hà?” Lời Tề Chiêu nói Phùng Uyên chẳng hiểu ra làm sao, cái gì mà là đồ của tôi? Có ý gì?

Nhưng không đợi Phùng Uyên nói gì, Tề Chiêu liền nói với mấy người phía sau: “Bây giờ liền vào núi, muốn mạng thì thành thành thật thật theo sát ở phía sau tôi, đừng động những thứ không nên động.”

Mấy người phía sau đều chấn động, yên lặng theo sát Tề Chiêu. Phùng Uyên đương nhiên sẽ không đi cùng Tề Chiêu, mà là tụ với bốn người còn lại. Tề Chiêu đi ở phía trước đột nhiên dừng bước, cẩn thận nghe ngóng, miệng lẩm bẩm nói: “Xem ra không có khả năng không gặp chúng nó.” mấy người đi phía sau đều không nghe được lời Tề Chiêu nói, thấy Tề Chiêu dừng lại thì đều dừng bước, nhưng Tề Chiêu không dừng lại quá lâu liền lập tức hành tẩu.

Chín đội xà lúc trước Mặc Lão Đại phái đi tìm nhân loại đều tập trung ở ngọn núi này nên số lượng độc xà tại đây đều rất nhiều. Như vậy có thể nhìn ra tầm quan trọng của ngọn núi. Nơi này không đơn thuần là nơi độc xà bộ tộc cần thủ hộ, đồng thời cũng là nơi chúng độc xà sinh sản, tầm quan trọng không cần nói

cũng biết. Chỉ ở dưới chân núi đã có gần ngàn độc xà đang không ngừng bò tới bò lui, đoàn người Tề Chiêu rất khó không bị phát hiện. Mà con đường bây giờ Tề Chiêu dẫn dắt năm người đi tuy rằng vẫn đụng phải độc xà, nhưng số lượng đã là ít nhất quanh đây.

Huống chi, Tề Chiêu tùy ý liếc về phía sau một cái, người phía sau chết hay sống đối với y mà nói không phải rất quan trọng, chỉ cần một người trong số bọn họ không chết ở đây là được.

Xét cho cùng Tề Chiêu đúng là người lòng dạ ác độc, nếu báo trước để mọi người chuẩn bị tâm lý thì trong nháy mắt đối đầu với độc xà sẽ không có ai không kịp phản ứng mà bị độc xà cắn chết.

“Có rắn!” Có người hô to một tiếng, trừ người vừa mới chết tất cả mọi người đã phòng bị xong, người có tâm tư dường như nghĩ tới điều gì đó, nhưng dưới tình huống này cũng không thể nghĩ sâu, giữ một mạng trước mới là quan trọng nhất.

Tề Chiêu vẫn bình tĩnh như cũ, không có chút sợ hãi khi đối mặt với độc xà, ngay từ khi chiến tranh bắt đầu, mọi người ở đây đều kinh ngạc nhìn thân thủ của Tề Chiêu, đương nhiên không tính là võ nghệ cao cường xuất thần nhập hóa, nhưng dù năm người ở đây gộp lại công kích Tề Chiêu thì việc Tề Chiêu dẫm bại bọn họ chỉ là vấn đề thời gian, hơn nữa còn không có chút tổn thương.

Trong lúc chiến đấu không nên suy nghĩ bậy bạ, thân thủ của Tề Chiêu dù lợi hại cũng chưa nhất định bảo vệ được sinh mệnh. Kết quả chớp mắt lại có một người chết ở dưới nọc độc của độc xà.

Những người khác không dám tiếp tục phân tâm, thành thành thật thật đánh nhau với độc xà trước mặt, nhưng độc xà nơi này có phải quá nhiều hay không? Những người này không biết là, nếu không phải Tề Chiêu lựa chọn con đường này thì hiện giờ bọn họ phải đối mặt không chỉ là vài độc xà trước mắt mà thôi.

Quá trình không cần nói rõ, sau một phen ác đấu, sáu người tính cả Tề Chiêu đã mất ba người, ba người còn lại theo thứ tự là Tề Chiêu, Phùng Uyên và Chu Phong.

Phùng Uyên không cần phải nói, có mấy lần sắp bị độc xà cắn đều được Tề Chiêu cứu, giờ phút này ánh mắt của Tề Chiêu đặt ở trên người Chu Phong, ý vị thâm trường nhìn trong chốc lát, giọng điệu bình tĩnh nói: “Đi nhanh lên, nơi này lập tức sẽ bị độc xà phát hiện.”

Nói xong, dẫn đầu trèo lên núi, Chu Phong đỡ lấy Phùng Uyên sắc mặt tái nhợt cả người có chút nhũn ra, theo sát ở phía sau Tề Chiêu.

Trong nội tâm Phùng Uyên rất cảm kích Tề Chiêu, mình suýt chết vài lần nhưng đều được Tề Chiêu cứu, Tề Chiêu cuối cùng vẫn nhớ một ít tình cũ.

Chu Phong đỡ lấy Phùng Uyên lại không nghĩ như vậy, Tề Chiêu cứu Phùng Uyên, ở trong mắt Chu Phong không khác gì chồn chúc tết gà, có ý xấu. Nếu nói Tề Chiêu nhớ chút tình cũ với Phùng Uyên thì Chu Phong chắc chắn sẽ không tin. Tuy rằng đến nay Chu Phong không biết thân phận thực của Tề Chiêu, nhưng điều này không cản trở Chu Phong nhìn ra Tề Chiêu là một người tâm ngoan thủ lạt, người như vậy làm sao có thể nhớ tình cũ? Nếu phải nói điều gì – ánh mắt Chu Phong dừng ở trên người Tề Chiêu đi phía trước – thì đó là Tề Chiêu không muốn Phùng Uyên chết, ít nhất không phải chết ở chỗ này.

Chu Phong cắn chặt răng, thật hối hận lúc trước sao mình lại bị quỷ mê tâm hồn chạy tới xà mộ này? Cũng không có người buộc mình không thể không đến.

Nhưng bây giờ nói gì cũng không thay đổi được, bên cạnh trừ Phùng Uyên cũng chỉ còn lại Tề Chiêu. Phùng Uyên bây giờ không giúp được gì, mình cũng không có khả năng đấu lại Tề Chiêu nên chỉ có thể theo sát ở phía sau Tề Chiêu.

Tề Chiêu đi phía trước không nói câu nào, Phùng Uyên sắc mặt tái nhợt vốn không có khí lực nói chuyện, Chu Phong lại càng không có khả năng tự tìm mất mặt, bởi vậy dọc theo đường đi không có ai nói chuyện cả.

Sau khi Ông Tô và Lưu Chí Hâm rơi xuống, Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu không ở trong mộ lâu lắm mà là về sơn động cách cổ mộ không xa.

Ngân Tiểu Tiểu tuyệt không lo lắng ông Tô và Lưu Chí Hâm sẽ sống sót, mình đã đi qua chỗ nó, biết nơi đó khủng bố đến cỡ nào. Ngân Tiểu Tiểu không tin hai người kia sẽ sống sót, hơn nữa, Cơ Khang đã nói với mình, phía dưới chỉ có hai gian mộ thất, vốn không có đường ra.

Lúc trước Cơ Chiêu xây lăng tẩm cho Cơ Khang thì chưa bao giờ tính đến chuyện thả người tự tiện tiến vào cổ mộ rồi đi.

Ngân Tiểu Tiểu đang sai khiến Mặc Lão Đại dọn dẹp sơn động, trong nhà mình bị người bất lịch sự – không được mình cho phép đã ngủ lại, thì hẳn không có mấy người vui vẻ, huống chi Ngân Tiểu Tiểu là một con rắn lòng dạ hẹp hòi. Nói là dọn dẹp, thật ra chỉ phải tro bụi và đem những rác rưởi ông Tô Lưu Chí Hâm để lại ra ngoài, nhưng nói thì đơn giản, đối với Mặc Lão Đại không có tay không có chân mà nói lại không phải một chuyện dễ dàng.

Bên này đang bề bộn, Mặc Đại Nhất liền vội vả tới đây, vừa đi vừa kêu tên Mặc Lão Đại. Ngân Tiểu Tiểu trợn mắt, cảm thấy gần đây cứ hề gặp Mặc Đại Nhất thì sẽ không có chuyện gì tốt.

“Làm sao vậy?” Mặc Lão Đại bò ra sơn động, hỏi Mặc Đại Nhất đã chạy tới trước mặt mình.

Mặc Đại Nhất nói : “Dưới chân núi có xà truyền đến tin tức, nói có sáu nhân loại tới dưới chân núi đụng phải các tộc nhân, giết ba người, còn ba người đi thẳng lên núi. Thật kỳ lạ, ta cho xà đi tìm tung tích của ba người kia quanh chân núi nhưng đến giờ cũng không có chút manh mối nào.”

Sắc mặt Mặc Lão Đại trầm xuống, ông Tô và Lưu Chí Hâm vào núi nhập mộ là do mình bày mưu đặt kế, hành động dưới sự theo dõi của mình, đương nhiên không thể xem là nhân loại đột phá vòng vây của độc xà. Bây giờ Mặc Đại Nhất nói có sáu nhân loại đột phá vòng vây của độc xà chạy tới dưới chân núi còn chưa tính, trải qua cuộc ác chiến với độc xà lại còn ba người đi lên núi, điều này không thể không khiến Mặc Lão Đại coi trọng.

Trầm ngâm một lát, Mặc Lão Đại hỏi: “Phía trước có gặp qua đội ngũ này không?”

Mặc Đại Nhất trả lời: “Chưa từng gặp qua. Các tộc nhân đều nói chưa từng thấy mùi đoàn người này, xem ra bọn họ ẩn dấu vô cùng tốt, hơn nữa vị trí bọn họ lên núi không phải là từ vòng vây của chúng ta, nếu ta không nghĩ sai, đoàn người này đã thoát khỏi vòng vây của chúng ta rồi đi từ nơi khác tới.”

Mặc Lão Đại gật gật đầu, suy nghĩ một lát, nói với Mặc Đại Nhất: “Xem ra ba nhân loại còn lại không phải nhân vật đơn giản, phải thêm xà đi cũng chỉ tổn thất mà thôi.” Dừng, lại nói, “Mục đích của ba người này không phải là cổ mộ sao, sẽ có lúc bọn họ tìm được, không cần tiếp tục phái xà đi tìm ba người kia nữa, bảo hộ tốt ấu xà mới là điều quan trọng nhất.”

Mặc Lão Đại cẩn thận dặn dò một hồi mới để Mặc Đại Nhất đi, vừa nghe được lời Mặc Đại Nhất nói Ngân Tiểu Tiểu liền có chút lo lắng: “Như vậy không sao chứ?”

Mặc Lão Đại hôn hôn cái trán của Ngân Tiểu Tiểu, an ủi: “Yên tâm đi, ba người này không có khả năng lấy được thứ gì từ cổ mộ.”

Ngân Tiểu Tiểu “Ừ” một tiếng, nhìn về chỗ Cơ Khang. Ngân Tiểu Tiểu không vì lời Mặc Lão Đại nói mà hết lo lắng, nói là trực giác của nhân loại cũng tốt, trực giác của xà cũng thế, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy ba người này không dễ đối phó như trong tưởng tượng.

Lúc trước vào hơn một trăm người, cho tới bây giờ nhân loại còn sống đã có thể đếm trên đầu ngón tay, Tề Chiêu, Phùng Uyên, Chu Phong, còn có Vương Nham Chân đã bị chúng xà quên lãng. Vốn có một người có thể lưu lại tính mạng, đó là người đàn ông đã ra khỏi kết giới. Chỉ tiếc Ngân Tiểu Tiểu không phải là xà bình thường, có thể ra khỏi kết giới mới khiến người nọ đánh mất tánh mạng.

Từ chỗ kết giới đến chân núi đã bị lục soát toàn bộ nhưng Mặc Đại Nhất vẫn dẫn dắt một đội xà canh giữ ở lối vào kết giới như trước, đến nỗi khi độc xà điều tra nhân loại đã rút về một nửa thì một nửa khác vẫn đi điều tra tiếp để tránh có cá lọt lưới.

Từ lúc lên núi, một hàng ba người Tề Chiêu không thấy cũng không gặp được con rắn nào, điều này làm cho Chu Phong thực nghi hoặc, dưới chân núi có nhiều độc xà như vậy, nào có đạo lý trên núi không có?

Nhưng Chu Phong sẽ không tiến lên hỏi Tề Chiêu. Tuy rằng mấy ngày nay luôn luôn chạy đi nhưng Phùng Uyên vẫn khôi phục bảy tám phần, lúc trước vốn không bị tổn thương gì, đơn thuần là thoát lực mà thôi.

Tề Chiêu hình như biết cổ mộ ở nơi nào, sau khi lên núi thì chưa từng dừng lại nhận đường, trực tiếp đi về một hướng. Tuy rằng đường Tề Chiêu đi là đường ngắn nhất từ nơi này đến cổ mộ, nhưng thể lực và tốc độ của nhân loại xét cho cùng vẫn kém xa, bởi vậy lúc ba người tới cổ mộ thì Mặc Lão Đại đã đến trước hai ba ngày.

Chờ ba người Tề Chiêu bước vào phạm vi cổ mộ thì Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đã ở đó, Mặc Lão Đại đang định phát động công kích thì Cơ Khang ngăn cản Mặc Lão Đại lại.

Tuy rằng Mặc Lão Đại khó hiểu nhưng cũng không làm trái ý Cơ Khang, năng lực của Cơ Khang khác với Mặc Lão Đại, nhưng chưa chắc đã yếu hơn Mặc Lão Đại bao nhiêu, bởi vậy Mặc Lão Đại cũng không quá lo lắng.

Từ lúc ba người Tề Chiêu tiến vào tầm mắt của Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu liền mờ mịt, ừm, người đàn ông đi tuốt đằng trước sao nhìn quen quen như vậy? Đáng tiếc Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nửa ngày cũng không nhớ ra đó là ai, nhưng ở trong này cũng chỉ gặp một “Nhân loại” là Cơ Khang, vậy chắc là người quen của mình lúc mình còn là người, thế là Ngân Tiểu Tiểu không suy nghĩ thêm nữa.

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu lặng lẽ đi theo sau ba người Tề Chiêu, ngoài hai xa dự kiến, không có sự trợ giúp của Cơ Khang thì người cầm đầu vẫn dễ dàng tiến vào cổ mộ, tuy rằng một bụng nghi hoặc, Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu vẫn luôn luôn theo sau, không lên tiếng.

Từ khi Tề Chiêu bước vào cổ mộ, cả người liền hơi hốt hoảng, đường vào mộ rất tối nhưng Tề Chiêu dường như biết đường vào mộ này không có gì nguy hiểm, trực tiếp xuyên qua đường vào mộ thứ nhất tới đường vào mộ thứ hai, dưới chân thường đạp phải mũi tên nói cho Tề Chiêu biết cơ quan nơi này đã bị người phát động. Thế nhưng Tề Chiêu lại không quá để ý, chỉ lúc đi tới cơ quan rơi xuống dưới đất thì Tề Chiêu mới giúp hai người phía sau tránh thoát.

Tề Chiêu đứng ở cánh cửa đá chính giữa, chậm rãi mở cửa.

Hai người phía sau đều bị sự xa hoa của chủ mộ thất chấn kinh nhưng Tề Chiêu lại xem như không thấy, lập tức đi tới trước giường. Lúc nhìn về phía người nằm trên giường kia, trong mắt y bắt đầu khởi động vắng vẻ cùng bị thương ngàn năm qua.

Đúng lúc đó, một giọng nói thản nhiên mang theo sầu bi đột ngột vang lên bên tai ba người: “Cơ Chiêu, đệ thật sự vẫn đến đây.”

92. Chương 92

Cho dù thế sự tang thương cũng đều hóa thành hư vô khi Tề Chiêu nghe được câu nói đó ở cổ mộ trong treo lạnh lùng. Tề Chiêu không thể tin, cảm giận ngút trời còn có một chút mừng rỡ như điên khó phát hiện.

Ngàn năm trôi qua, ngày vui lại được bao lâu? Nhân sự biến hóa, cảnh còn người mất, nhưng Tề Chiêu, không, nhưng Cơ Chiêu luân hồi hơn mười lần mới bước vào được cổ mộ như lời nguyện cầu, chỉ có thể oán luân hồi khó tìm. (Edit: Đàm Cơ – được post tại phanhca01.wordpress.com)

Cơ Chiêu còn nhớ rõ lần đầu tiên thanh tỉnh là lúc thái bình thịnh thế, nhưng quốc hiệu đã sửa, ảm đạm thất sắc lại không hối hận chết tâm, nhưng mấy chục năm một đời người muốn tìm Cơ Khang là điều không tưởng. Sau này tìm hiểu lâu mới biết được, hài cốt của mình không được đồng táng trong mộ Cơ Khang. Cơ Chiêu chỉ trời tức giận mắng, lại chẳng thấm vào đâu.

Biển người mờ mịt, đi đâu tìm Cơ Khang đã đầu thai chuyển kiếp?

Muốn nhập mộ bày trận lại phải dùng máu của Quỷ Phương, nhưng Quỷ Phương đã bị tàn sát hết, đi đâu để tìm được truyền nhân của Quỷ Phương? Nhưng chung quy trời xanh vẫn để lại cho Cơ Chiêu một con đường sống, cả đời này để y tìm được hậu nhân của Quỷ Phương —— Phùng Uyên.

Vào cổ mộ, Cơ Chiêu kích động lại cô đơn, nhìn người trên giường vẫn y như lúc rời khỏi mình. Lúc này chỉ cần Cơ Chiêu chém đầu Phùng Uyên xuống dưới đất, ấu toàn thân chảy hết là có thể cầu được kiếp sau gặp lại Cơ Khang.

Nhưng Cơ Chiêu trăm triệu không ngờ, Cơ Khang vẫn ở chỗ này!

Cơ Chiêu đột nhiên xoay người lại, phía sau chỉ có Chu Phong và Phùng Uyên như trước, nhưng Cơ Chiêu biết, Cơ Khang ở chỗ này! Ngay bên cạnh y!

Cơ Chiêu nói không nên lời, thật lâu sau mới nghe được thanh âm của mình, "... Ca ca."

Chu Phong và Phùng Uyên đã sớm thất sắc, giọng nói đó bọn họ cũng nghe được, nhưng trong mộ chỉ có ba người, còn có xác ướp cổ đã chết ngàn năm trên giường, vậy người nào đã nói? Hiện giờ lại nhìn Tề Chiêu, chẳng những không thấy kỳ lạ còn có vẻ quen biết người nói chuyện, thật sự là làm cho nội tâm người ta bất an. Phùng Uyên lôi kéo góc áo Chu Phong, Chu Phong hiểu ý của Phùng Uyên, liền lôi kéo Phùng Uyên lui về sau vài bước, thối lui tới cửa ra vào chủ mộ thất.

Cơ Chiêu hô xong một tiếng ca ca này, bên trong lại không có người trả lời, trong lúc hoảng hốt, Cơ Chiêu lại cảm thấy vừa rồi là lỗi giác của mình mà thôi.

"À, ta đã biết! Người là một người khác trong bích họa!" Đột nhiên một giọng nói thanh thúy vang lên, mang theo tỉnh ngộ, người ở chỗ này nhìn lại, không biết từ khi nào thì Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu đã theo đuôi ba người vào chủ mộ thất.

Chu Phong biết độc xà nơi này có thể nói chuyện, nhưng lúc trước Phùng Uyên lại không biết, giờ phút này sắc mặt Phùng Uyên càng trắng bệch, cũng nhờ Chu Phong đỡ hấn mới không ngã nhào xuống đất.

Cơ Chiêu cũng nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu, đương nhiên cũng thấy được Mặc Lão Đại, ánh mắt híp lại, một hơi thở cường đại đập vào mặt mà đến.

Ngân Tiểu Tiểu không thèm để ý Cơ Chiêu không trả lời mình, chỉ nghiêng đầu nghĩ tới lời trước đó Cơ Khang từng nói: "Người là Cơ Chiêu, đệ đệ Cơ Khang đúng không?"

Sắc mặt Cơ Chiêu lại khôi phục thành vô biểu cảm như lúc tiến vào, nghe được Ngân Tiểu Tiểu nhắc tới tên Cơ Khang, mới lên tiếng: "Đúng vậy."

"Quả nhiên là vậy." Ngân Tiểu Tiểu thì thào một câu, "Người giống y đúc người trong bích họa, ta còn nghĩ vì sao vừa thấy người liền cảm thấy quen mặt như vậy." Dừng, Ngân Tiểu Tiểu giống như nhớ ra điều gì đó, tiếp tục nói, "Thì ra Cơ Khang nhận ra người mới không cho chúng ta phát động công kích, nhưng người đã vào vì sao Cơ Khang còn không lộ diện?"

Cả người Cơ Chiêu run lên, giọng nói run rẩy: "Người, người nói cái gì? Chẳng lẽ ca ca ta còn ở nơi này sao?"

Lần này Ngân Tiểu Tiểu không trả lời, bởi vì bóng dáng Cơ Khang đã hiện ra từng chút trước mặt chúng xà và mọi người. Sắc mặt Cơ Khang phức tạp, nhìn Cơ Chiêu hồi lâu mới thở dài: "Đệ không nên tới."

Cả người Cơ Chiêu lại run lên: "Tại sao huynh lại ở chỗ này? Không nên ! Huynh không nên ở trong này !"

Cơ Khang trầm mặc thời gian thật dài mới mở miệng lần nữa: "Tiểu Chiêu, đệ bị lừa."

Cơ Chiêu sững sốt, có vẻ không tin lời Cơ Khang nói.

Cơ Khang tổ chức ngôn ngữ một chút, nói : "Trận pháp này vốn không phải là trận pháp hai người đồng tắng vĩnh viễn kết duyên mà đệ biết, mà là hai người tắng, kết giới hợp nhất, hồn phi phách diệt, không thể chuyển kiếp." Lại nói, "Phùng Hồng Minh vốn là người của Quý Phương, ta đoạt Quý Giao Ngư của Quý Phương, đệ lại diệt cả quý tộc, Phùng Hồng Minh làm sao có thể thật tâm giúp đệ? tiểu Chiêu à, sau khi ta rời đi, sao đệ có thể hồ đồ như thế! Vì tư tình nhi nữ mà chôn vùi mấy trăm năm số mệnh của Đại Chu ta, không để ý đến thiên hạ muôn dân!"

Cơ Chiêu vốn đang ngu ngơ dường như bị lời Cơ Khang nói chọc tức, hô to: "Đại Chu thì có liên quan gì đến ta! Ta chỉ biết, là phụ vương bắt huynh thân chinh đến Quý Phương mới khiến huynh cách ta mà đi! Là miệng lưỡi của thiên hạ muôn dân khiến cho chúng ta không thể cùng một chỗ!"

Cơ Khang cũng bị lời Cơ Chiêu nói chọc giận: “Cơ Chiêu! Đã mấy ngàn năm rồi đệ còn ỉnh làm đúng sao? Đệ thật sự làm ta quá thất vọng rồi!”(Edit: Đầm Cơ – được post tại phuanhcac01.wordpress)

Tề Chiêu như vậy làm Chu Phong và Phùng Uyên đều lắp bắp kinh hãi, phải biết rằng, thái độ làm người của Tề Chiêu âm lãnh tàn nhẫn, ở...đây... trước mặt cái gì đó lại như một đứa trẻ bình thường, hoàn toàn không thể điều khiển cảm xúc. Cơ Chiêu giận dữ hét: “Ta mặc kệ thiên hạ muôn dân, cũng không quan tâm ta làm đúng hay sai, ta chỉ cần cùng một chỗ với huynh! Ca ca, lúc trước huynh làm nhiều như vậy, nhưng có ai cảm kích huynh sao, huynh không phụ người trong thiên hạ nhưng người trong thiên hạ lại phụ huynh! Vì sao huynh còn nghĩ đến bọn họ, huynh chỉ cần nghĩ đến ta là đủ rồi!”

“Câm mồm!” Cơ Khang cả giận nói, “Đệ còn dám nói vậy! Ta là ca ca của đệ!”

“Ta biết huynh là ca ca của ta, máu mủ tình thâm lại càng không thể tách ra, số mệnh đã định chúng ta phải cùng một chỗ !” trong mắt Cơ Chiêu bùng lên ngọn lửa, gương cầm, biểu cảm âm tình bất định, “Phùng Hồng Minh cầu nô tài kia cũng dám lừa gạt ta! Nhưng mà...” ánh mắt âm tàn của Cơ Chiêu tránh về phía Phùng Uyên và Chu Phong, “Ta tìm được hậu nhân của hắc rồi.”

Phùng Uyên và Chu Phong trợn mắt há hốc mồm nhìn Cơ Chiêu, bất giác lui về phía sau hai bước, hậu nhân? Phùng Hồng Minh là ai? hậu nhân của Phùng Hồng Minh là ai? Nhưng nếu là họ Phùng thì... Chu Phong theo bản năng nhìn về phía Phùng Uyên, Phùng Uyên nuốt ngụm nước miếng.

“Ta đi hỏi Phùng Hồng Minh, để hắc nói cho ta biết biện pháp chân chính chuyển kiếp, sau đó chúng ta có thể ở cùng một chỗ.”

Cơ Khang ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn biểu cảm giống như bị ma nhập của Cơ Chiêu, đột nhiên rất muốn khóc, mình không phải không rõ cảm thụ của Cơ Chiêu, nhưng huynh đệ yêu nhau là trái ngược luân lý, khi đó mình và Cơ Chiêu lại là hoàng tử đương thời, sau này mình lại làm Đại Chu Vương, Đại Chu làm sao có thể dung hạ mối quan hệ như vậy? Cơ Khang ta tự nhận không hổ thẹn với dân chúng Đại Chu, chỉ phụ mình đệ đệ của mình, cũng là người mình yêu.

Cơ Khang thấp giọng nói: “Ta đã hỏi qua, ta đã không còn cách nào nhập luân hồi, nếu rời nơi này sẽ hồn phi phách diệt... Lúc trước may mà đệ không có đồng táng ở trong này, nếu không, một kết kết giới mở ra hai người chúng ta sẽ vĩnh viễn biến mất tại đây, càng khỏi nói cái gì là tình duyên vĩnh viễn.”

Cơ Chiêu trừng lớn hai mắt: “Không có khả năng! Làm sao có thể không có cách nào cứu vãn! Phùng Hồng Minh nhất định không nói thật!”

Cơ Khang ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Cơ Chiêu, thở dài: “Đến thời điểm này rồi, hắc còn nói dối ta làm gì. Hắc biết đệ không đồng táng ở đây còn rất vui vẻ. Hắc nói như vậy rất tốt, ta sẽ luôn luôn ở trong cổ mộ này, không thể chết cũng không thể đi ra ngoài, mà đệ lại ở bên ngoài, mỗi kiếp luân hồi đều đi tìm ta, nhưng đời đời kiếp kiếp cũng không thể gặp được.” Lại nói, “Hai người đời đời kiếp kiếp không thể gặp lại nhau, so với hồn phi phách diệt còn đau lòng hơn nhiều... tiểu Chiêu, ta thật vui vẻ khi có thể gặp lại đệ một lần nữa.”

Cơ Chiêu cắn chặt răng, không nói chuyện, chỉ cảm thấy cả trái tim mình đều nát bấy, mỗi lần y luân hồi đều chạy chung quanh tìm Cơ Khang, tuy mỗi lần đều thất vọng nhưng cũng còn hi vọng, mà Cơ Khang hiểu rõ chân tướng chỉ có thể tuyệt vọng đợi ở nơi nhỏ hẹp này.

Nhưng Cơ Chiêu chưa từng hối hận vì lúc trước kiến tạo nên nơi này. Cơ Chiêu chỉ hối hận lúc trước mình không buộc Phùng Hồng Minh nói ra trận pháp chân chính!

“Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp nào?” Cơ Chiêu trầm giọng hỏi.

Cơ Khang sững sốt, nói : “Không có.”

Cơ Chiêu híp mắt lại, ánh mắt bất giác từ người Cơ Khang chuyển về phía Phùng Uyên.

“Ta muốn tự mình đi hỏi Phùng Hồng Minh!” Cơ Chiêu nói xong, cũng không chờ Cơ Khang nói thêm điều nữa liền trực tiếp đi xuống cơ quan đi xuống hầm dưới.

—— Đây là cơ quan chỉ có mình Cơ Chiêu biết, ngay cả Cơ Khang cũng không biết được.

Cơ Khang nhìn thấy Cơ Chiêu đã đi xuống dưới, than nhẹ một tiếng, nhìn về phía Phùng Uyên, trong mắt mang theo thương hại và xin lỗi: “Người là hậu nhân của Phùng Hồng Minh?”

Phùng Uyên nhìn Cơ Khang, không nói chuyện.

Cơ Khang cẩn thận nhìn kỹ Phùng Uyên, giống như nhớ ra điều gì đó, lại nói: “Chắc hẳn tiểu Chiêu sẽ không sai. Nhánh dòng họ của người ta có biết, nhưng điều này ngay cả Phùng Hồng Minh cũng không biết. Năm đó trong phủ Phùng Hồng Minh có một nha hoàn, bộ dạng không tính là xinh đẹp nhưng lại rất có bản lĩnh, trở thành thiếp thất của Phùng Hồng Minh, sau này vì tranh thủ tình cảm mà bị vợ cả của Phùng Hồng Minh hãm hại, nhà mẹ đẻ của vợ cả rất có địa vị, tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha người thiếp thất kia. Phùng Hồng Minh vì niệm tình cũ mà thả người thiếp kia chạy đi. Người thiếp kia không còn nơi nào để đi, lại bị người của ta dẫn về, không lâu sau thì tra ra được có thai. Lúc ấy đang trong thời buổi rối loạn, ta cũng không bận tâm đến nàng, thương nàng phận nữ nhi nhỏ bé không nơi nương tựa liền cho nàng một ít ngân lượng rồi bố trí ổn thỏa. Còn nhớ lúc ấy có người đến báo cho ta tin nàng sinh một nam hài, đợi sau này ta phái người đi tìm nàng thì nàng đã không còn ở nơi cũ, ta cũng không nghĩ quá nhiều, cứ theo ý nàng đi, nàng rời khỏi nơi đó không phải là chuyện không tốt. Ta thấy người và nàng có vài phần tương tự mới nhớ tới chuyện này, nói vậy các người hẳn là hậu nhân của hài tử nữ tử đó sinh.”

Phùng Uyên vẫn không nói chuyện, trong lòng đã có tính toán. Cục diện bây giờ không tất tính toán kỹ chuyện mình có phải hậu nhân của Phùng Hồng Minh hay không, nghe hai người này đối thoại, tóm lại mình sẽ không có kết cục gì hay, lúc trước Cơ Chiêu cứu mình chắc chắn là do mình còn có một ít giá trị lợi dụng, nhưng dù vậy mình cũng không muốn chết.

Nhất định phải nghĩ biện pháp chạy trốn! Phùng Uyên thầm nghĩ trong lòng.

Cơ Khang lại nói: “Phùng Hồng Minh vốn không biết dòng dõi của người tồn tại, nhất định sẽ nghĩ trên đời này không còn người Quý Phương, nói vậy...” Cơ Khang nhìn nhìn nơi Cơ Chiêu vừa mới đi xuống, “Phùng Hồng Minh vì đã kích tiểu Chiêu, nhất định sẽ nói cho đệ ấy biết cần làm như thế nào.”

Cơ Khang vừa dứt lời, Cơ Chiêu đã từ cơ quan mở ra phía dưới đi lên, cơ quan chưa khép lại nên loáng thoáng nghe được tiếng người cười nói từ phía dưới truyền đến: “Cơ Chiêu người đừng hi vọng nữa! Trên thế giới này vốn không còn người Quý Phương! Người vĩnh viễn không có khả năng cùng một chỗ với Cơ Khang! Ha ha ha ha...” (Edit: Đầm Cơ – được post tại phanhucac01.wordpress.com)

Cơ Chiêu đi lên vốn không có thời gian đáp lời đầu người phía dưới, mở to đôi mắt hàm chứa hưng phấn đi thẳng đến chỗ Phùng Uyên.

Phùng Uyên cũng không ngốc, thấy Cơ Chiêu như vậy liền biết mạng của mình không giữ được lâu, vội ném Chu Phong chạy về phía cửa đá tìm cơ quan, chỉ tiếc lúc tiến vào đều là Cơ Chiêu mở ra cơ quan nên nhất thời Phùng Uyên tìm không thấy cơ quan ở nơi nào.

Ngay lúc Cơ Chiêu sắp đi đến trước mặt Phùng Uyên, Cơ Khang chắn trước mặt Cơ Chiêu, vẻ mặt do dự: “Tiểu Chiêu...”

Cơ Chiêu vươn tay ra, muốn đụng vào Cơ Khang nhưng lại xuyên qua thân thể của Cơ Khang, song phương đều sửng sốt. Sau đó Cơ Khang lại dời mắt đi, tay Cơ Chiêu vẫn giữ như trước, thấp giọng nói: “Ca ca, huynh không muốn ở cùng một chỗ với ta sao?”

Cơ Chiêu dứt lời, cũng không chờ Cơ Khang nói gì liền trực tiếp vươn tay về phía Phùng Uyên nơi cửa đá.

Nghe bên tai truyền đến tiếng kêu thảm thiết, Cơ Khang muốn cứu Phùng Uyên thì đã chậm, nhưng thật ra là không phản ứng kịp, hay là sâu trong nội tâm không muốn cứu, chúng ta đều không được biết.

Cơ Chiêu một tay cầm đầu Phùng Uyên, một tay nhắc thân mình Phùng Uyên lên, lại đi xuống phía dưới.

Ngân Tiểu Tiểu trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, cảm giác cái đầu nhỏ của mình có chút tải không nổi. Không phải không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nhưng vì đệ đệ Cơ Khang giết người quá lưu loát đi, trực tiếp vung tay đầu Phùng Uyên liền rớt xuống? Mẹ nó, có phải là quá huyết tinh rồi không! Rõ ràng trước đó vẫn là nội dung vở kịch máu chó tình cảm huynh đệ cầm kị, tìm kiếm nhau cả ngàn năm chỉ vì yêu, mặt sau lập tức biến thành hiện trường giết người là sao? Chuyển biến cũng quá nhanh đi!

Mặc Lão Đại không chút đổi sắc dùng cái đuôi khếp cái miệng há hốc của Ngân Tiểu Tiểu.

Chu Phong đã bị dọa sợ mặt trắng bệch, toàn thân vô lực ngã ngồi trên mặt đất, nhưng sau đó, cũng không có ai lo lắng quan tâm hẳn —— thật ra hẳn chỉ là diễn viên quần chúng mà thôi.

Nhưng một lát sau, Cơ Chiêu lại từ phía dưới đi lên, đứng ở trước mặt Cơ Khang, hai mắt nhìn thẳng vào Cơ Khang, thần sắc dịu dàng, muốn đưa tay vuốt ve lọn tóc Cơ Khang nhưng làm sao cũng không chạm vào được: “Ca ca, sau này chúng ta sẽ vĩnh viễn cùng nhau.”

Ánh mắt Cơ Khang cũng dừng lại trên mặt Cơ Chiêu: “Ừ.”(Edit: Đầm Cơ – được post tại phuanhcac01.wordpress)

Phùng Uyên, thực xin lỗi, thật ra người mới là người vô tội nhất, nhưng đã mấy ngàn năm, Đại Chu đã sớm biến mất khỏi dòng lịch sử lâu dài, tiểu Chiêu vì tìm ta mà luân hồi hơn cả chục lần, ta lại ở trong này nhớ nhung đệ ấy mấy ngàn năm, chúng ta chịu khổ đã đủ nhiều, ta muốn cùng đệ ấy, không thêm nghĩ đến thiên hạ muôn dân, không thêm nghĩ đến trái luân loạn lý, ta chỉ muốn cùng đệ ấy mà thôi.

Cơ Chiêu cười cười, lấy ta con dao mình đã sớm chuẩn bị cắt lên cổ tay của mình, một khắc này, máu tươi phun mạnh ra. Nước mắt của Cơ Khang cũng chảy xuống theo.

Một người có bao nhiêu máu tươi? Ngân Tiểu Tiểu không biết, chỉ biết hiện giờ máu tươi đã tràn ngập trong tầm mắt mình, Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Mặc Lão Đại, dưới ánh mắt nghi hoặc của Mặc Lão Đại liền hôn lên miệng Mặc Lão Đại.

Thật tốt, chúng ta không cần chờ đối phương mấy ngàn năm, không cần trải qua trăm cay nghìn đắng mới có thể cùng một chỗ, chúng ta yêu nhau lại có thể sống yên ổn với nhau, như vậy thật tốt.

Mặc Lão Đại sững sờ, nhưng rồi cũng hiểu rõ suy nghĩ của Ngân Tiểu Tiểu, sau đó lập tức làm sâu sắc xà hôn này. [Đầm: Chen vào hơi đột ngột, nhưng mình muốn hỏi xà hôn như thế nào nha @@]

Máu của Cơ Chiêu rốt cục cũng chảy hết, một khắc trước khi ngừng chảy, ngọn núi bắt đầu chấn động, Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu cả kinh, Mặc Lão Đại vội vàng bảo vệ Ngân Tiểu Tiểu.

Cơ Khang vội nói: “Không sao, không cần khẩn trương, xong ngay đây.”

Quả nhiên như lời Cơ Khang nói, rất nhanh, mặt đất đã khôi phục yên tĩnh.

“Vừa rồi làm sao vậy?” Ngân Tiểu Tiểu nghi hoặc hỏi.

Cơ Khang trầm giọng nói: “Lúc này đây, kết giới của chúng ta đã chân chính trở thành một thế giới riêng.” biểu cảm trên mặt có chút vắng vẻ, nhưng lập tức biến thành vui sướng cùng chờ mong.

Chỉ một lát, Ngân Tiểu Tiểu Mặc Lão Đại và Chu Phong bị xem nhẹ đều thấy được trong không khí chậm rãi xuất hiện bóng dáng Cơ Chiêu. Thì ra Cơ Chiêu buông tha thân thể để biến thành hồn phách giống Cơ Khang.

Cơ Chiêu vươn tay ra, lần này, thật sự chạm vào được thái dương của Cơ Khang, giọng nói run rẩy lên: “Ca ca, rốt cục chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ.”

Cơ Khang khó nén nỗi lòng, thất thanh khóc rống, Cơ Chiêu mím chặt môi, khóe mắt cũng đã ướt ướt.

93. Chương 93

Từ lúc Cơ Chiêu giết Phùng Uyên, sau đó tự sát hóa thành hồn phách, xà mộ đã hoàn toàn mất liên lạc cùng ngoại giới, từ đó trở thành một thế giới riêng, nếu muốn từ ngoại giới tiến vào trong xà mộ, tất phải là nhân vật cỡ vu tộc yêu tộc thời thượng cổ.

Chúng độc xà hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không xem đây là một vấn đề, dù sao sống ở trong kết giới đã quen rồi, bản thân cũng không đi ra được, kết giới có ra sao cũng chẳng ảnh hưởng gì tới chúng nó. Bề ngoài thì Mặc Lão Đại không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng lại hết sức vui vẻ, kết giới này còn tồn tại, mặc dù không ảnh hưởng đến độc xà khác, nhưng nó có tình lại ảnh hưởng đến Ngân Tiểu Tiểu! Ai biết khi nào Ngân Tiểu Tiểu sẽ chạy ra kết giới đến thế giới nhân loại chơi đùa, Mặc Lão Đại cũng không muốn cả đời

này không được an bình! Nhưng Ngân Tiểu Tiểu lại có chút phiền muộn, mặc dù bây giờ mình đã trở thành một con rắn, nhưng ngẫu nhiên cũng thực hoài niệm mỹ thực cùng công nghệ cao của nhân loại. Nhưng phiền muộn này cũng không duy trì thời gian quá lâu, dù sao Ngân Tiểu Tiểu cũng không phải một đứa trẻ hay u sầu.

Cơ Khang và Cơ Chiêu lại càng không để ý, tuy vĩnh viễn bị nhốt ở trong cổ mộ, nhưng không có điều gì thê thảm hơn việc không được gặp mặt người mình yêu mấy ngàn năm, hơn nữa bây giờ vừa mới gặp lại, Cơ Khang và Cơ Chiêu phải gọi là ân ái, dẻo quẹo đến mức Ngân Tiểu Tiểu phải đau răng. Hơn nữa bây giờ Cơ Khang và Cơ Chiêu từ chối tiếp khách, mỗi lần Ngân Tiểu Tiểu đến đều không mở cửa cho Ngân Tiểu Tiểu.

Phải nói buồn bực nhất chính là Chu Phong. Cụ thể mọi chuyện đều nghe ngân xà kêu Ngân Tiểu Tiểu nói, Ngân Tiểu Tiểu vừa nói vừa khóc vừa hô thảm thiết, được rồi, Chu Phong tỏ vẻ mình vẫn thực ngạc nhiên khi rắn có thể khóc, nhưng điều này không phải quan trọng, quan trọng là khi nghe câu chuyện xưa này Chu Phong không bị cảm động cũng như cảm mạo. Chu Phong đã tận mắt thấy cảnh máu me Cơ Chiêu cầm đầu Phùng Uyên xuống thì còn cảm động cái nổi gì. Cũng bởi vậy Chu Phong càng không có khả năng rãnh rỗi nhàm chán đi tìm Cơ Khang Cơ Chiêu! Đi theo Ngân Tiểu Tiểu lại càng không được, không thấy con rắn kêu Mặc Lão Đại kia luôn nhìn trừng trừng mình mỗi khi mình khê dựa gần Ngân Tiểu Tiểu sao! Tuy rằng không ra khỏi xà mộ được, nhưng mình cũng không muốn chết sớm như vậy!

Nhưng đúng là thật đáng mừng, trong xà mộ vẫn có một nhân loại, một nhân loại chân chân chính chính! Không phải quỷ, không phải yêu tinh, là một người sống sờ sờ ra đó! Vì thế cuộc sống hạnh phúc của Chu Phong ở xà mộ rốt cục bắt đầu! Khụ khụ, chuyện này sẽ nhắc lại sau.

Cơ Chiêu và Cơ Khang không tiếp khách, cũng không biết khi nào mới có thể khôi phục bình thường, Mặc Lão Đại ti ti bĩ hơn Ngân Tiểu Tiểu tưởng tượng, không biết từ khi nào đã cầm lấy một ít Kim Ngân cùng một khối ngọc thạch điêu khắc vô cùng tinh tế trong cổ mộ. Ngọc thạch đương nhiên là bị Ngân Tiểu Tiểu chiếm lấy, thật ra Mặc Lão Đại lấy nó là cho Ngân Tiểu Tiểu! Từ đó tới nào Ngân Tiểu Tiểu cũng ôm ngọc thạch vào trong ngực mà ngủ, sắc mặt Mặc Lão Đại vì thế cũng trở nên rất khó coi.

Kim Ngân còn lại đương nhiên là cho Minh Xà dưới vực. Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu ở nhà cũng không bao lâu, Mặc Lão Đại liền công Ngân Tiểu Tiểu tóm lấy Kim Ngân đi xuống vực. Lần đó Mặc Lão Đại chỉ giăng đại khái nguyên do vài sự kiện cho Câu Xà, lần này đi đáy vực cũng không có gì gấp, Mặc Lão Đại kể tỉ mỉ tất cả quá trình nhân loại xâm lấn.

“Nói như vậy, hiện giờ Cơ Chiêu đã ở trong cổ mộ rồi sao?” Minh Xà hỏi, không biết nhớ ra điều gì mà để lộ biểu cảm suy nghĩ sâu xa.

So với Minh Xà, Hùng Hủy càng để ý một sự kiện khác: “Vậy chẳng phải chúng ta sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi đây sao?”

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu đều không trả lời vấn đề này, bởi vì chúng nó cũng không biết.

“Thật ra.” Ba Xà nhìn nhìn Câu Xà bên cạnh, “Cũng rất tốt. Chẳng phải bây giờ ở bên ngoài đã thay đổi rất nhiều rồi sao? Nếu chúng ta đi ra ngoài, chỉ sợ sẽ rất khó tìm được nơi thích hợp sinh tồn.”

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ đến cao lầu cao ốc dân cư dày đặc bên ngoài, rừng rậm nhiệt đới không ngừng bị chặt phá, còn có thùng tấn ô zôn trái đất nóng lên, đột nhiên rất đồng ý quan điểm của Ba Xà.

Độc xà phụ trách điều tra nhân loại cũng bị Mặc Lão Đại rút về, chỉ nhắc nhở chúng tộc xà phải cẩn thận một ít, e sợ còn có nhân loại sót lại gây thương tổn cho chúng độc xà. Nhưng thời gian lâu không có một nhân loại nào xuất hiện nữa, cuộc sống của chúng độc xà cũng hoàn toàn khôi phục bình thường. Nếu kết giới đã bị phong tỏa thì không sợ có nhân loại nào tiến vào nữa, lại càng không sợ nhân loại chạy ra khỏi kết giới, Mặc Lão Đại liền để đội xà của Mặc Đại Mặc tan rã, mà Mặc Đại Mặc thì về lại bộ tộc.

Ở dưới vực ngày người mấy ngày, Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu không chịu ở nữa. Chúng xà trên núi nhận được báo động đã giải trừ cũng đều về nhà riêng không tụ cùng nhau nữa. Nhưng cha mẹ hoặc ba ba a cha của ấu xà lại chưa rời đi, vẫn canh giữ ở bên cạnh hài tử của mình như trước.

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu tiến đến nhà Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Nhất Hoa Tiểu Nhị Hoa Tiểu Tam Ngân Tiểu Tứ Hoa Tiểu Ngũ đều ở, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa cũng ở.

Nhìn thấy Mặc Lão Đại, sắc mặt Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa vẫn không đổi như trước.

Vết thương của Ngân Tiểu Tiểu đã tốt rồi, miệng vết thương cũng khép lại vô cùng tốt, vảy bạc cũng đã dài ra, tuy còn có một chút khác biệt rất nhỏ, nhưng không nhìn kỹ thì sẽ không nhận ra. Ở trên đường đi Mặc Lão Đại nói với Ngân Tiểu Tiểu muốn đi nhận lỗi với Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa nhưng lại bị Ngân Tiểu Tiểu kiên quyết từ chối, nói đùa, nếu thật sự nói cho ba ba a cha biết thì ba ba a cha càng không thể đồng ý Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại ở cùng một chỗ!

“Đợi chúng ta kết thành bầu bạn rồi nói sau cũng không sao, dù sao ta bây giờ còn vẫn tốt.”

Mặc Lão Đại trầm mặc, chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa không tiếp tục kiên quyết phản đối chuyện của Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu, nhưng cũng không biểu hiện ra mình đồng ý, vẫn như lúc trước đã nói, nếu sau khi Ngân Tiểu Tiểu trưởng thành mà Mặc Lão Đại vẫn yêu Ngân Tiểu Tiểu, không thể không có Ngân Tiểu Tiểu như trước thì Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa liền đồng ý hôn sự của hai xà.

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu đã rất hài lòng với thái độ của Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa lúc này, nhất là Ngân Tiểu Tiểu. Ngân Tiểu Tiểu yêu Mặc Lão Đại, đồng thời cũng yêu ba ba a cha và năm ca của mình ca, tình yêu và tình thân là điều không thể so sánh với nhau, Ngân Tiểu Tiểu cũng không hi vọng lúc có được tình yêu lại mất đi tình thân, Ngân Tiểu Tiểu thực tham lang, nó muốn được cả hai thứ.

Không phải là mười tám năm sao? Ngân Tiểu Tiểu nghiêng đầu nhìn Mặc Lão Đại, đừng nói mười tám năm, mà tám mươi năm, một trăm tám mươi năm, tin tưởng hai chúng nó cũng sẽ ở cùng nhau. Người ta nói tình yêu không dễ đoán trước, nhưng Ngân Tiểu Tiểu không tin tưởng tình yêu, nó chỉ tin tưởng mình, càng tin tưởng Mặc Lão Đại.

Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa không phản đối, năm ca ca cũng trầm mặc. Chúng nó còn nhỏ, nói là ca ca, thật ra chỉ lớn hơn Ngân Tiểu Tiểu một ngày, mà một ngày này còn vây quanh trứng của Ngân Tiểu Tiểu nên thật sự không tính là trưởng thành hơn Ngân Tiểu Tiểu. Chúng nó không sợ Mặc xà như các xà khác đã trưởng thành, tất cả những điều xấu về Mặc xà đều là nghe các xà khác kể lại, nói tin tưởng thì cũng chỉ có vài phần, vì vậy muốn chúng nó nhận bầu bạn của đệ đệ mình thương yêu nhất là một Mặc xà thì cũng không phải chuyện khó khăn lắm. Huống chi con rắn này không làm ra chuyện gì thương tổn gì đến đệ đệ khác, hơn nữa Mặc xà này còn này là tộc trưởng của chúng nó. Lúc nhân loại xâm lấn, mỗi một mệnh lệnh nó phát ra đều vang vọng bên tai mỗi một xà, bất giác, chúng nó lại bắt đầu sùng bái con rắn này—— bạn xem, con rắn này thật quá lợi hại!

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu nghỉ ngơi trong nhà Ngân Tiểu Tiểu một đêm, trong lúc đó Mặc Lão Đại và Ngân Đại Bạch từng đi ra ngoài với nhau một lần, sau khi trở về sắc mặt của Ngân Đại Bạch lại rất khó coi, luôn nhìn tới nhìn lui trên người Ngân Tiểu Tiểu, nhưng đến cuối cùng vẫn không nói gì. Buổi tối vẫn là Mặc Lão Đại chiếm lấy Ngân Tiểu Tiểu như cũ, năm ấu xà khác chỉ có thể uất ức tự nằm ngủ.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu liền rời đi, vốn Mặc Lão Đại muốn trực tiếp về nhà, nhưng bởi vì đề nghị của Ngân Tiểu Tiểu nên hai xà lại bước lên đường quay về nơi bộ tộc Mặc xà tụ cư.

Dù như thế nào, Ngân Tiểu Tiểu vẫn cảm thấy nên trở về nhìn một chút.

Nơi tụ cư vẫn như lúc Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu rời đi, không có...chút thay đổi nào. Cha Mặc mẹ Mặc vẫn không đồng ý Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu ở cùng một chỗ như trước, Mặc Lão Đại vẫn không nghe theo ý của hai xà như trước. Mặc Lão Nhị cùng Mặc Lão Tam khó có thể lý giải lựa chọn của Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại vẫn không cho hai xà sắc mặt tốt để nhìn, được rồi, có vẻ thật sự không có gì thay đổi.

Không, thật ra còn có một điều thay đổi, Mặc Lão Nhị sắp kết thành bạn lứa cùng một Mặc xà khác.

Độc xà khác này Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu đều biết, là Mặc Đại Mặc.

Cha Mặc mẹ Mặc rất đồng ý để nữ nhi nhà mình kết thành bầu bạn với Mặc Đại Mặc, nghĩ đến nữ tử là tộc trưởng, là xà lợi hại nhất, con gái lại gả cho xà lợi hại thứ nhì thì không thể tốt hơn. Mặc Lão Tam cũng rất vui vẻ, Mặc Lão Nhị cũng rất tự đắc. Đến nỗi rốt cuộc vì sao Mặc Đại Mặc phải kết thành bầu bạn cùng Mặc Lão Nhị, có thể ngay cả Mặc Đại Mặc cũng không quá rõ ràng.

Ngân Tiểu Tiểu không quan tâm, nó không thích Mặc Đại Mặc, đồng dạng, cũng không thích Mặc Lão Nhị luôn luôn phản đối nó và Mặc Lão Đại. Mặc Lão Đại có chút nghi hoặc, Mặc Lão Đại nhớ rõ Mặc Lão Nhị và Mặc Đại Mặc vốn không quen biết, cho dù nói sau này hai xà vừa ý nhau thì cử hành nghi thức ngay lúc này có phải quá vội rồi hay không? Nhưng điều đó không có quan hệ gì với Mặc Lão Đại, mặc dù một xà là muối muối của mình, người kia là cao thủ đệ nhị trong tộc, cũng từng giúp mình vài chuyện, nhưng từng đó lý do còn chưa đủ để Mặc Lão Đại mở miệng hỏi rõ chuyện giữa hai người.

Mặc Lão Đại trở về, muối muối Mặc Đại Nhất – Mặc Đại Nhị liền đi tìm Mặc Lão Đại, đáng tiếc ngay cả nói còn chưa nói được hai câu đã bị Mặc Lão Đại không kiên nhẫn đuổi đi rồi, trừ Ngân Tiểu Tiểu, dường như Mặc Lão Đại không quá kiên nhẫn với toàn bộ xà khác. [Đằm: Xài hết kiên nhẫn cho em nó rồi còn đâu~]

Ngay cả qua đêm Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu cũng không ở lại nơi Mặc xà bộ tộc tụ cư, trong lòng Ngân Tiểu Tiểu lặng lẽ nghĩ mình muốn tới nơi này có phải là sai lầm hay không, nhưng dù sao cũng là cha mẹ, có thể được họ chúc phúc thì không còn gì tốt hơn. Mặc Lão Đại dùng cái đuôi sờ sờ đỉnh đầu Ngân Tiểu Tiểu, nở nụ cười.

Trên đường trở về Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu thuận đường nhìn xem Chu Phong và Vương Nham Chân sống thế nào. Hai người rốt cuộc ở trong sơn động không quen nên liền thương lượng dựng một ngôi nhà gỗ, tài liệu tùy ý, thời gian vô hạn nên hai người cũng coi như kiếm một ít chuyện để làm, cũng không cảm thấy nhàm chán. Ngân Tiểu Tiểu thấy bọn họ đang xây nhà gỗ thì thực hưng phấn, còn đến gần đề nghị vài điều khiến hai mắt Chu Phong và Vương Nham Chân tỏa sáng, đang chuẩn bị giữ Ngân Tiểu Tiểu ở lại lâu lâu làm hậu thuẫn cho bọn họ thì Mặc Lão Đại mặt không chút thay đổi tha Ngân Tiểu Tiểu đi rồi.

Hai xà lập tức trở về nhà, từ nay về sau ở sơn động sống trong thế giới hai người cũng tốt, Mặc Lão Đại mang Ngân Tiểu Tiểu đi xuống vực cũng tốt, hay là hai xà rời núi đi chung quanh cũng thể, trăm năm ngàn năm bình tĩnh tốt đẹp như một ngày.

Đảo mắt, mười bảy năm đã qua.

94. Chương 94

Gần đây Ngân Tiểu Tiểu có chút không thoải mái.

Vì sao không thoải mái à? ừ, là răng nanh.

Dựa theo tính cách của Ngân Tiểu Tiểu thì đừng nói không thoải mái, chỉ cần bò sát mà vẩy quét phải cây cối một chút thì đã gào khóc kêu đau vài tiếng làm Mặc Lão Đại lo lắng rồi. Thế nhưng lần này rất kỳ quái, Ngân Tiểu Tiểu lại không muốn nói cho Mặc Lão Đại biết rằng nanh mình không thoải mái.

Vậy vì sao răng nanh của Ngân Tiểu Tiểu đau đớn sao? ừm, chuyện này nói ra rất dài dòng.

Chuyện xảy ra vào nửa năm trước. Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu lại một lần nữa xuất phát rời sơn động đi lang thang khắp núi. Đối với ấu xà mà nói, đây là điều không được cho phép. Chúng ấu xà tròn ba mươi tuổi mới trưởng thành, chỉ khi chúng nó trưởng thành mới được cho phép rời núi đến nơi khác đi. Tuy rằng đã qua mười bảy năm, nhưng năm nay Ngân Tiểu Tiểu cũng chỉ có hai mươi chín tuổi, còn không trưởng thành, nhưng đừng nói bây giờ, ngay mười mấy năm trước Ngân Tiểu Tiểu đã cùng Mặc Lão Đại rời núi rồi. À, sớm nhất là lúc nhân loại xâm lấn kết giới vào mười bảy năm trước.

Mặc dù Ngân Tiểu Tiểu không trưởng thành, nhưng vì bên người có Mặc Lão Đại làm bạn nên rời núi thì đã sao? Hơn nữa, bây giờ cổ mộ đã trở thành một thế giới riêng, không bao giờ có nhân loại hoặc những sinh vật khác đi vào nơi này, nếu chỉ là sinh vật vốn có ở bên trong kết giới thì Mặc Lão Đại đều có thể đối

phó được, không phải sao! Bởi vậy, Ngân Tiểu Tiểu rời núi, có Mặc Lão Đại đồng hành càng là chuyện bình thường.

Lần này cũng chỉ là một trong những lần bình thường đó, vốn nên theo lịch trình bình thường thế nhưng lại xảy ra một chút chuyện khác thường. Lúc này, hướng Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đi khác với dĩ vãng, được rồi, thật ra mỗi một lần đi đều không giống nhau, sau nhiều cuộc hành trình, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại phát hiện ra một ngọn núi có rất nhiều tổ ong, hơn nữa đều là tổ ong mật biến dị Ngân Tiểu Tiểu thích ăn nhất.

Ngân Tiểu Tiểu hàng này vừa nhìn thấy đồ ăn ngon liền ngừng không được, thế nào cũng phải ở tại chỗ ăn cho đã mới được. Mặc Lão Đại là một Mặc xà tốt bụng chiều bạn lữ, đương nhiên là vô điều kiện đồng ý yêu cầu của Ngân Tiểu Tiểu. Chúng nó vốn đi không có mục đích rõ ràng, chỉ đi dạo chung quanh, nếu gặp thứ mình thích đương nhiên sẽ dừng lại lại.

Cứ như vậy, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại tìm một sơn động sạch sẽ ở ngọn núi có vô số tổ ong này, an tâm ở lại. Mỗi ngày Mặc Lão Đại đều đi lấy tổ ong về cho Ngân Tiểu Tiểu, mặc dù mỗi ngày đều ăn nhưng vì số lượng mỗi lần cũng không quá nhiều nên Ngân Tiểu Tiểu vừa ăn liền ăn luôn mấy tháng.

Vì thế bây giờ, trừ béo lên Ngân Tiểu Tiểu còn phát hiện mình bị sâu răng.

Bởi vậy, nguyên nhân sâu răng có thể thấy rất rõ—— do ăn quá nhiều mật!

Bởi vì tham ăn cho nên bị sâu răng, Ngân Tiểu Tiểu không dám nói với Mặc Lão Đại, nếu mình nói cho Mặc Lão Đại biết thì Mặc Lão Đại nhất định sẽ không ỉn ăn mật nữa, mình còn chưa ăn đủ đây, điều này không thể được!

Vừa mới đầu chỉ hơi đau đớn, không Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy quá thống khổ. Nhưng theo thời gian trôi qua, tuy rằng từ một ngày ăn một lần Ngân Tiểu Tiểu đổi thành ba ngày ăn một lần cũng vô pháp ngăn cản sâu răng lan tràn.

Vì thế vào một đêm, Ngân Tiểu Tiểu vì sâu răng mà lăn qua lộn lại ngủ không được thì rốt cục đã bị Mặc Lão Đại phát hiện có điều không thích hợp.

“Tiểu Bạch Si, ngươi làm sao vậy?” Mặc Lão Đại bị tiếng động Ngân Tiểu Tiểu lăn qua lộn lại đánh thức, đứng thân mình lên hỏi.

“Ừ... Không có gì.” Ngân Tiểu Tiểu nhỏ giọng trả lời, có chút mơ hồ không rõ.

Mặc Lão Đại bò lên phía trước vài bước, đè thân rắn còn đang lăn lộn của Ngân Tiểu Tiểu lại, giọng nói có chút không vui: “Rốt cuộc là làm sao?”

Ngân Tiểu Tiểu thấy đã giấu không nổi nữa, được rồi, Ngân Tiểu Tiểu thừa nhận là vì mình không muốn tiếp tục bị đau răng, thật sự là đau chết xà được chứ!

“Ta bị sâu răng!” Ngân Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn Mặc Lão Đại.

“Sâu răng?” Mặc Lão Đại thực kinh ngạc, nó chưa từng nghe độc xà nào nói rằng cũng sẽ đau! Vì sao răng nanh của Ngân Tiểu Tiểu lại đau?

“Ừ, rất đau.” trong mắt Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu ngân ngấn nước mắt, lúc trước Mặc Lão Đại không biết thì mình còn có thể nhịn được, hiện giờ Mặc Lão Đại đã biết, tật xấu yêu làm nũng của Ngân Tiểu Tiểu lại xuất hiện.

Thật ra có một số việc là như vậy, một người chịu uất ức cùng thương tổn rất lớn, bị hiểu lầm, bị sỉ nhục, thậm chí bị người mình yêu tra tấn, nếu bên cạnh người đó không có ai có thể tin nhiệm, chỉ có thể dựa vào mình thì cho dù khóc cũng có ích gì? Cho dù khóc, cũng sẽ không có ai đau lòng.

“Tại sao có thể như vậy?” Thấy Ngân Tiểu Tiểu rưng rưng nước mắt, giờ phút này Mặc Lão Đại có chút luống cuống, trong lòng cảm thấy có chút đau đớn từng trận, vội vàng buông Ngân Tiểu Tiểu ra, cẩn thận tiến đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, “Tiểu Bạch Si, há miệng cho ta xem xem.”

Ngân Tiểu Tiểu ngoan ngoãn há miệng, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, miệng mở rộng nói không rõ: “Hắc Thán, người có thể thấy rõ chứ?”

Mặc Lão Đại “Ừ” một tiếng, hỏi: “Là thể cái răng nào bị sâu?”

Ngân Tiểu Tiểu đưa cái đuôi ra phía trước, chỉ chỉ cái răng bên phải: “Cái này đau!”

Mặc Lão Đại tập trung nhìn kỹ răng Ngân Tiểu Tiểu chỉ: “Hửm? Hình như có một cái lỗ nhỏ?”

“Ta không biết nữa.” Ngân Tiểu Tiểu có chút chột dạ, Mặc Lão Đại sẽ không phát hiện là do mình ăn mật nhiều chứ.

“Thật là kỳ lạ.” Mặc Lão Đại lẩm bẩm nói, “Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng gặp độc xà nào bị đau răng, cũng không thấy trên răng độc xà nào có lỗ nhỏ.”

Ngân Tiểu Tiểu dùng cái đuôi cọ xát đầu của mình, không nói chuyện.

“Như vậy đi, ngày mai chúng ta đi tìm dị xà hỏi một chút.” Mặc Lão Đại nghĩ nghĩ, “Cơ Khang và Cơ Chiêu còn ở trong mộ không ra, hai chúng ta cũng không được vào, không bằng đi tìm chúng dị xà, chúng nó sống tương đối lâu, có lẽ đã từng gặp qua chuyện như vậy rồi.”

Ngân Tiểu Tiểu nói thầm ở trong lòng, thật ra đi tìm hai người Chu Phong và Vương Nham Chân kia còn nhanh hơn, nhưng mình không thể nói như vậy, nếu nói, chẳng phải là nói rõ mình cũng biết nguyên nhân sâu răng sao!

“Mật nơi này không thể mang đi hết toàn bộ, chỉ mang đi được một phần nhỏ thôi, đợi lúc nào Tiểu Bạch Si người muốn ăn thì hai chúng ta lại tới nơi này.” Mặc Lão Đại bổ sung nói.

Cái gì? Còn mang mật đi? Ngân Tiểu Tiểu nhanh chóng ngăn cản Mặc Lão Đại: “Không cần, cái đó, mấy ngày nay ăn không ít mật, ta có chút chán rồi! Không nên mang theo thì hơn!”

Chuyện này cũng không có gì để tranh chấp, Mặc Lão Đại cũng gật gật đầu đồng ý. Dù sao mang mật đi là vì Ngân Tiểu Tiểu, nếu Ngân Tiểu Tiểu không muốn ăn mật, Mặc Lão Đại đương nhiên sẽ không mang mật đi.

Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại không lãng phí quá nhiều thời gian ở ngọn núi này, mà rạng sáng ngày hôm sau đã rời đi nơi này rồi. Hai xà đi vô cùng thoải mái, làm xà có một điểm tốt, như chuyển nhà chẳng hạn, rất gọn gàng nhanh chóng, cái gì cũng không cần mang.

Ngân Tiểu Tiểu ghé vào lưng Mặc Lão Đại như trước, lo lắng hỏi Mặc Lão Đại đang đi đường: “Hắc Thán, bây giờ ta ăn uống cũng không dám dùng cái răng nanh này cắn đâu, người nói, cái răng này có thể sẽ bị như vậy mãi hay không?”

Mặc Lão Đại nói: “Không cần lo lắng. Bây giờ ngươi hai mươi chín tuổi, đợi lúc ngươi trưởng thành liền thay răng. Nhưng nếu sau ba mươi tuổi vẫn vậy thì không thể chữa được. Cho nên bây giờ ta muốn đi tìm nguyên nhân vì sao ngươi sâu răng, như vậy sau này còn biết mà đề phòng, sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa.”

Ngân Tiểu Tiểu “À” một tiếng, xem ra sau này không thể ăn mật nhiều như vậy nữa, nhưng mà ta nói —— “Í? Độc xà trưởng thành đều sẽ thay răng sao? Sao ta không biết? Không đúng, lúc trước khi Hắc Thán người ba mươi tuổi ta cũng đâu thấy ngươi thay răng!”

Thật ra Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu ở chung với nhau đã gần hai mươi năm, nếu chỉ là việc nhỏ thì Ngân Tiểu Tiểu cũng lười nhớ rõ ràng như vậy, nhưng năm Mặc Lão Đại ba mươi tuổi đã xảy ra rất nhiều chuyện, ví dụ như tranh cử tộc trưởng, còn đối phó với nhân loại xâm lấn, bởi vậy Ngân Tiểu Tiểu mới nhớ rõ. Nhưng Ngân Tiểu Tiểu lại không nhớ Mặc Lão Đại từng thay răng nha!

Mặc Lão Đại nhẹ giọng ho hai cái, thật ra Mặc Lão Đại thay răng không phải là lúc trưởng thành, mà là khi ăn mật thảo, bởi vậy Ngân Tiểu Tiểu không biết Mặc Lão Đại thay răng lúc nào, vì thế Mặc Lão Đại chỉ có thể lừa Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Bạch Si, còn nhớ rõ lúc trước ta và ngươi cùng đi xuống vực, sau đó chúng ta tách ra nửa năm không?”

Ngân Tiểu Tiểu gật gật đầu, chuyện vẫn nó nhớ rất rõ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Mặc Lão Đại rời khỏi mình lâu như vậy!

“Ta thay răng hơi sớm, lúc đó đã đổi rồi, chẳng qua thay răng là một chuyện nhỏ nên ta không nói với ngươi.”

Ngân Tiểu Tiểu tỉnh ngộ: “Thì ra là vậy, nói vậy thì không nhất định phải thay răng lúc ba mươi tuổi, phải không?”

Mặc Lão Đại quay đầu lại nhìn ánh mắt chờ mong của Ngân Tiểu Tiểu, chỉ có thể gật gật đầu: “Ừ, Đúng vậy.”

Ngân Tiểu Tiểu không dây dưa vấn đề này nữa, lại nói: “Thay răng có đau không? Cần thời gian bao lâu mới tốt lên?”

Mặc Lão Đại trả lời: “Sẽ không đau, răng độc xà đều thay vào ban đêm lúc đi ngủ, hơn nữa cũng chỉ cần một buổi tối.”

“Hả?” Ngân Tiểu Tiểu chấn kinh rồi, tốc độ gì thế này? Chỉ cần một buổi tối răng đều rụng hết, sau đó răng mới sẽ dài ra! Không biết như thế nào, Ngân Tiểu Tiểu chỉ cần nghĩ tới có một buổi sáng, nó trợn to mắt liền phát hiện trên mặt đất trong sơn động thể nhưng rụng đầy một đồng răng của mình! Trường hợp này nhất định sẽ thực hỉ cảm!

Mặc Lão Đại dùng tốc độ tương đối nhanh chạy xuống dưới vực—— tốc độ quá nhanh Ngân Tiểu Tiểu không có cách nào chịu được!

Mặc Lão Đại rất nhanh tìm được một, không, là hai dị xà, được rồi, vẫn là Minh Xà và Hùng Hủy.

“Í? Mặc Lão Đại và Tiểu Tiểu? Các ngươi tới có chuyện gì sao?” Hùng Hủy chào hỏi Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu.

Mặc Lão Đại không khách sáo với Hùng Hủy, trực tiếp nói cho Hùng Hủy và Minh Xà biết: “Tiểu Tiểu nói nó bị sâu răng, các ngươi có biết đã xảy ra chuyện gì không?”

“Hửm? Sâu răng?” một cái đầu của Hùng Hủy tò mò để sát vào Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu mở miệng để Hùng Hủy nhìn răng của mình, Hùng Hủy liếc mắt một cái liền thấy được trên răng của Ngân Tiểu Tiểu có một lỗ nhỏ.

“Sao lại có một cái lỗ?” Hùng Hủy ngạc nhiên hỏi.

Vì thế Mặc Lão Đại biết Hùng Hủy không biết vì sao Ngân Tiểu Tiểu sâu răng, Mặc Lão Đại quay đầu xin Minh Xà giúp đỡ. Minh Xà lắc lắc, phe phẩy đầu: “Ta cũng không biết.”

Mặc Lão Đại thực thất vọng và lo lắng, Tiểu Bạch Si sâu răng đã rất lâu rồi, lại càng ngày càng đau, mấy ngày gần đây Tiểu Bạch Si không ăn được gì nhiều cả, cũng không có tinh thần, thân mình thật vất vả mới béo một chút gần đây lại gầy xuống.

“Có lẽ các dị xà khác sẽ biết, ta đi gọi bọn nó đến.” Hùng Hủy nói xong, liền bay đi tìm dị xà khác

95. Chương 95

Không quá lâu sau, những thứ dị xà khác cũng đều lần lượt chạy lại, đều nhìn thấy răng nanh của Ngân Tiểu Tiểu nhưng vẫn không có một dị xà nào biết nguyên do.

Thật ra bây giờ Ngân Tiểu Tiểu đã rất áy náy, có đôi khi muốn nói thật cho Mặc Lão Đại biết cho rồi, nhưng thời gian càng dài, Ngân Tiểu Tiểu càng nói không nên lời. Giờ phút này nhìn Mặc Lão Đại buồn bực và lo lắng, rốt cục nhìn không được nói: “Hắc Thán, tuy rằng chúng dị xà không biết, nhưng nói không chừng nhân loại sẽ biết thì sao.”

—— được rồi, cho đến bây giờ Ngân Tiểu Tiểu vẫn không nói ra tình hình thực tế, chỉ uyển chuyển báo cho Mặc Lão Đại có lẽ nhân loại sẽ biết nguyên nhân. Thật ra đối với người thân cận, một khi nói dối thì càng lâu càng không thể nói ra lời nói thật, hiện giờ Ngân Tiểu Tiểu cũng như vậy, cẩn thận tưởng tượng nếu ngay từ khi bị sâu răng mà Ngân Tiểu Tiểu liền nói ra chuyện mình bị sâu răng và nguyên nhân của nó thì cùng lắm là Mặc Lão Đại xụ mặt mắng hai câu mà thôi, nhưng tới bây giờ, nếu Mặc Lão Đại biết Ngân Tiểu Tiểu lừa gạt mình thì sẽ không chỉ đơn giản như vậy.

Mặc Lão Đại nghĩ nghĩ, Ngân Tiểu Tiểu nói cũng có chút đạo lý. Hơn nữa, trừ hai nhân loại kia, có vẻ mình không thể đi hỏi ai khác nữa.

Vì thế không có ở lại đây vực quá lâu, Mặc Lão Đại lại công Ngân Tiểu Tiểu hỏa tốc chạy tới chỗ Chu Phong và Vương Nham Chân.

Chu Phong và Vương Nham Chân ở trên núi, lần trước nhắc tới chuyện Chu Phong và Vương Nham Chân kết bạn sống chung kiến tạo gian nhà gỗ, bây giờ nhà cũng đã xây xong, dĩ nhiên không nhắc tới việc sụp đổ rỉ nước tu bổ vân vân trong mười bảy năm qua thì cuộc sống hiện giờ của Vương Nham Chân và Chu Phong vẫn rất có ý có vị.

Thời gian dài, ngọn núi này cũng chỉ có Vương Nham Chân và Chu Phong là hai con người, hơn nữa gặp nhiều chúng độc xà đồng tính bầu bạn, hai người cũng lâu ngày sinh tình ở cùng nhau. Dù sao ở đây không có ai để mà giữ kẻ, hai người đàn ông ở cùng một chỗ thì thế nào?

Nói thật, cuộc sống của Vương Nham Chân và Chu Phong cũng coi như thật tốt đẹp. Bởi vì có quan hệ với tộc trưởng độc xà, xem như là bạn tốt của bầu bạn tương lai tộc trưởng, bởi vậy ở trên núi, chúng độc xà vẫn thực cho hai người bọn họ mặt mũi. Trao đổi với chúng độc xà cũng rất thuận tiện, bởi vậy phương diện ăn, mặc, ở, đi lại của hai người vẫn rất không tệ, so với chuyện lưu lạc đến hoang đảo lẻ loi một mình hoặc lạc đường ở trong rừng rậm nguyên thủy thì càng hạnh phúc như ở trên thiên đường.

Về vật Trường Sinh kia, trong mười bảy năm này hai người cũng có hỏi qua kể lại, lúc biết được toàn bộ nội tình rồi, hai người cũng chỉ phức tạp liếc nhau, tiếp tục thở dài một tiếng, việc này cứ trôi qua như vậy. Trường Sinh, nào có dễ đạt được như vậy? Nhưng dù Chu Phong và Vương Nham Chân có ở trong xà mộ cũng không nghĩ đi tìm vật Trường Sinh kia, chỉ đơn thuần trải qua cuộc sống của mình, nhưng điều làm bọn họ kinh ngạc là, mười bảy năm, dung mạo của hai người thế nhưng không hề xảy ra biến hóa! Lúc trước đi vào xà mộ thì hai người đều hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, qua mười bảy năm, như thế nào cũng phải hơn 40 tuổi, nhưng hai người vẫn giữ nguyên bề ngoài hai mươi mấy tuổi như trước! Vương Nham Chân và Chu Phong kinh ngạc hỏi Mặc Lão Đại Ngân Tiểu Tiểu, thật ra Mặc Lão Đại còn ngạc nhiên hơn hai người bọn họ: “Đúng thế, điều này không phải rất bình thường sao?”

Thật ra Ngân Tiểu Tiểu biết vì sao hai người lại kinh ngạc như vậy, vì thế tỏ vẻ tùy ý nói: “Xà chỗ chúng ta có thể sống đến hai trăm tuổi đó! Dung mạo của hai người các ngươi không thay đổi thì chẳng phải thực bình thường sao?”

Vì thế Vương Nham Chân và Chu Phong đoán rằng, có thể là vì ở bên trong kết giới đặc thù này nên ngay cả tuổi thọ cũng dài gấp đôi theo, mặc dù không tính là Trường Sinh, nhưng sống lâu hơn một trăm năm, còn gì chưa đủ?

Hai người cũng không quá tính toán chuyện này, có lẽ là đã trải qua nhiều chuyện lắm, hiện giờ gặp cái gì cũng không tiếp tục e ngại. Hơn nữa, hai người yêu nhau, đều ước gì có thể sống lâu dài với nhau! Sống lâu một trăm năm đã là cái gì!

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu rất nhanh liền chạy tới chỗ của Chu Phong và Vương Nham Chân.

Vừa lúc hoàng hôn buông xuống, tại một tòa nhà gỗ trên núi, Ngân Tiểu Tiểu được Mặc Lão Đại công, lúc cách nhà gỗ càng ngày càng gần Ngân Tiểu Tiểu nhìn thấy nhà gỗ bị ánh hoàng hôn bao phủ, không khỏi cảm thán ở trong lòng, dù đã tới nơi này bao nhiêu lần vẫn cứ cảm thấy xây nhà gỗ ở trên núi này không được tốt lắm.

Giờ phút này Chu Phong và Vương Nham Chân đang ở nhà gỗ làm cơm chiều, Chu Phong phụ trách nhóm lửa quay đầu lại đi lấy bó củi, vừa quay đầu liền thấy bóng dáng Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu thì bị hù nhảy dựng.

“Các ngươi tới sao không nói một tiếng, đứng ở phía sau ta làm ta giật cả mình!” Chu Phong vỗ vỗ ngực, tỏ vẻ mình thật sự bị dọa.

Nếu là bình thường, Ngân Tiểu Tiểu nhất định sẽ chê cười hần hai câu, như “Xì ——” chẳng hạn, nhưng Ngân Tiểu Tiểu vốn đau rằng không muốn nói chuyện, vì thế chỉ nghe Mặc Lão Đại mở miệng nói: “Tiểu Tiểu sâu răng, các ngươi biết vì sao lại thế này không?”

“Sâu răng?” Chu Phong nhú mày, răng nanh của rắn có thể bị sâu sao, “Ta xem xem.” Dứt lời, cúi xuống nhìn răng nanh của Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu cũng ngoan ngoãn há miệng ra cho Chu Phong xem.

Chu Phong cẩn thận nhìn, thì ra trên răng của Ngân Tiểu Tiểu có lỗ nhỏ, nhìn thế nào cũng giống như ăn nhiều đường nên răng bị sâu! Nhưng rắn đâu có ăn đường? Chu Phong có chút không rõ, nghĩ nghĩ, hỏi Ngân Tiểu Tiểu: “Gần đây có ăn gì không?”

Ngân Tiểu Tiểu Trương ngậm miệng nhìn về phía Mặc Lão Đại, ý là bây giờ ta không muốn nói chuyện, người nói cho hắn biết.

Mặc Lão Đại nói: “Thứ gì sao?” Mặc Lão Đại nhớ gần đây Ngân Tiểu Tiểu ăn nhiều nhất chính là mật, trước kia cũng không xà đi ăn thứ này, chẳng lẽ là vì nó sao? —— không thể không nói, Mặc Lão Đại là một con rắn thực thông minh.

“Mật tính không?”

“Mật?” Chu Phong lặp lại một lần, độc xà có ăn mật sao?

“Đã ăn bao nhiêu?”

“Hắn rất nhiều.” Mặc Lão Đại nghĩ nghĩ, chần chờ nói, “Trước đó ta và Tiểu Tiểu tìm được một ngọn núi có rất nhiều tổ ong, Tiểu Tiểu thích ăn mật, cho nên chúng ta dừng ở chỗ đó rất lâu, ừm, ta nghĩ, lúc đầu mỗi ngày Tiểu Tiểu đều ăn một tổ ong.”

Chu Phong: “...”

Vương Nham Chân đứng ở bên bữu môi, mình biết Ngân Tiểu Tiểu thích ăn mật, nhớ ngày đó mình sắp chết đói nó còn ột chút mật! Làm sao có thể quên!

Chu Phong ho hai tiếng: “Cái đó, Tiểu Tiểu sâu răng, là vì ăn nhiều mật quá.”

“Ăn nhiều mật sẽ sâu răng sao?” Mặc Lão Đại ngạc nhiên nói, dù sao trên ngọn núi này không sinh vật nào thích ăn mật giống Ngân Tiểu Tiểu, thật đúng là không ai biết ăn nhiều mật sẽ sâu răng.

“Đúng.” Chu Phong gật gật đầu, “Mật là ngọt, nếu ăn nhiều thì răng —— đây là cách con người chúng ta nói, thật ra cũng giống như răng nanh của Tiểu Tiểu, sẽ xuất hiện một lỗ nhỏ, răng nanh của Tiểu Tiểu cũng vì vậy mới đau.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Mặc Lão Đại hỏi.

Chu Phong lại nói: “Nếu các người có thể thay răng thì tốt rồi, nếu không thể thì... Phải nghĩ biện pháp nhổ răng đi, nếu cứ để nó đau như vậy mãi, thời gian dài mật còn bị sưng lên nữa đấy!”

Tuy Ngân Tiểu Tiểu biết cách giải quyết răng sâu, chẳng qua bây giờ thấy Chu Phong nói như vậy, Ngân Tiểu Tiểu vẫn theo bản năng rụt rụt về sau, mình không cần nhổ răng đâu! Với điều kiện hiện giờ, nhổ răng không phải sẽ bị đau chết sao!

“Tiểu Tiểu chưa đến lúc thay răng đâu, sang năm mới có thể thay răng.” Mặc Lão Đại nói tiếp, “Nhưng bây giờ Ngân Tiểu Tiểu đã rất đau, phải làm sao bây giờ?”

“Điều này.” Chu Phong lắc lắc đầu, “Ta chỉ biết nhổ răng sẽ tốt lên, chuyện khác ta lại không biết phải làm sao.”

Mặc Lão Đại trầm tư một chút, đột nhiên nói: “Ta nhớ trên núi có loại cỏ có thể giảm đau, không biết cho Tiểu Tiểu dùng có được chưa?”

Ngân Tiểu Tiểu yếu ớt nói: “Ta không muốn ăn cỏ.”

Mặc Lão Đại không thềm để ý lời Ngân Tiểu Tiểu nói.

“Ta cũng không rõ.” Chu Phong khó xử nói, “Các người khác nhân loại chúng ta, ta không biết phải làm thế nào mới tốt.”

Mặc Lão Đại trầm mặc một hồi, đột nhiên xoay người đối diện với Ngân Tiểu Tiểu. Ngân Tiểu Tiểu bị Mặc Lão Đại nhìn mà cả người sợ hãi, cả lăm hỏi: “Sao, làm sao vậy?”

Mặc Lão Đại nghiêm túc nói: “Tiểu Tiểu, ngươi miệng mở ra, ta xem xem cổ giảm đau có dùng được không.”

Ngân Tiểu Tiểu không nghi ngờ gì, há miệng ra để Mặc Lão Đại xem răng sâu của mình.

Mặc Lão Đại để sát vào, đầu cũng dựa thật sát vào miệng Ngân Tiểu Tiểu, cẩn thận nhìn vị trí răng sâu, sau đó, đột nhiên Mặc Lão Đại lấy tốc độ mắt thường khó có thể nhìn rõ mà nhét cái đuôi của mình nhét vào miệng Ngân Tiểu Tiểu. Dù là xà hay là mọi người ở đây đều không có kịp phản ứng, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy miệng đau xót mới kịp phản ứng Mặc Lão Đại đã nhổ răng sâu của mình rồi.

Ngân Tiểu Tiểu ngậy người trong chốc lát, sau đó trong mắt đột nhiên chứa đầy nước mắt, lớn tiếng kêu gào: “... Oa! Hắc Thán chết tiệt! ngươi bắt nạt ta! Ngươi dám nhổ răng của ta! Hắc Thán chết tiệt! Ta chán ghét ngươi! Chán ghét ngươi đồ chết bầm! Oa!”

Mặc Lão Đại: “...”

Chu Phong & Vương Nham Chân: “...”

Ngân Tiểu Tiểu quý khóc thần hào một trận, dù Mặc Lão Đại đỡ thế nào cũng không được, cứ khóc a khóc, Mặc Lão Đại đành phải đến gần liếm sạch nước mắt trên mặt Ngân Tiểu Tiểu: “Đều là ta không tốt, Tiểu Tiểu, ngươi đừng khóc được không? ừm, ngươi nói đi, ngươi muốn gì ta cũng đồng ý với ngươi, chỉ cần ngươi đừng khóc nữa, được không?”

Ngân Tiểu Tiểu thút tha thút thít, vẫn không để ý tới Mặc Lão Đại, cứ thế tiếp tục khóc.

Nhưng một lúc lâu sau, Ngân Tiểu Tiểu dừng khóc, nâng một đôi mắt có chút phiếm hồng vì khóc, hít hít hương vị trong không khí: “Đây là hương vị gì? Thơm quá.”

Vương Nham Chân cười xoay đầu lại: “Ta dùng mỡ heo chiên bánh, còn rải chút muối phía trên, rất thơm đúng không?”

“Rất thơm!” Ngân Tiểu Tiểu gật mạnh đầu, bò tới chỗ Vương Nham Chân, hoàn toàn ném Mặc Lão Đại ở sau đầu, Mặc Lão Đại gì chứ, so với thức ăn thì không tính là gì cả! [=.=!]

“Ngươi muốn ăn? Nhưng ngươi vừa mới nhổ răng mà? Có thể ăn được sao?” Vương Nham Chân nhìn Ngân Tiểu Tiểu bò lên trên vai mình, ta nói, Ngân Tiểu Tiểu bây giờ thật sự nặng nha, là vì mấy năm gần đây trưởng thành không ít sao?

“Không sao! Nhổ răng nanh xong không thấy đau nữa, cũng không chảy máu, năng lực tự chữa của độc xà chúng ta tốt lắm!” Ngân Tiểu Tiểu vô cùng kiên định, có trời mới biết bao lâu rồi mình không ăn muối và mỡ! Còn có bánh nữa!

Vương Nham Chân bắt giác nhìn về phía Mặc Lão Đại, có thể ăn được hay không, vẫn hỏi Mặc Lão Đại thì tốt hơn.

Mặc Lão Đại gật gật đầu, vừa rồi Mặc Lão Đại dùng tốc độ nhanh nhất nhổ răng cho Ngân Tiểu Tiểu! miệng vết thương của Ngân Tiểu Tiểu vốn sẽ không đau, cũng không đổ máu, ăn chút gì đó sẽ không trở ngại. Hơn nữa bây giờ Mặc Lão Đại còn áy náy với Ngân Tiểu Tiểu, nếu Ngân Tiểu Tiểu có thứ muốn ăn thì sao Mặc Lão Đại có thể từ chối!

96. Chương 96

Bữa cơm này Ngân Tiểu Tiểu ăn thực sung sướng. Ngân Tiểu Tiểu bò tới bàn gỗ ngày thường Chu Phong cùng Vương Nham Chân dùng cơm, tròng to đôi mắt chờ mong nhìn... bán rán trong tay Chu Phong. Vương Nham Chân phụ trách nướng bánh đặc biệt làm nhiều thêm mười cái, ừ, dựa theo sức ăn của Ngân Tiểu Tiểu, làm nhiều thêm mười cái cũng đủ rồi. Chu Phong ngồi ở cái bàn bên cạnh, kiên nhẫn cuốn bánh lại, sau đó nhét vào cái miệng mở rộng của Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu nuốt hết cái bánh vào, vừa ăn còn vừa vui vẻ vẩy cái đuôi.

Mặc Lão Đại chờ Ngân Tiểu Tiểu dùng cơm rất không vui. Đương nhiên Mặc Lão Đại sẽ không ngăn cản Ngân Tiểu Tiểu ăn cơm, nhưng thấy đồ ăn của Ngân Tiểu Tiểu không phải do mình bắt tới mà là cơm của

nhân loại làm, Mặc Lão Đại sẽ không vui. Nhưng vì Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại cảm thấy điều này không đáng là gì.

Ngân Tiểu Tiểu ăn bảy tám cái bánh liền no, sau đó ngáp thật to một cái, ta nói, ăn no liền ngủ vốn là sở trường của Ngân Tiểu Tiểu mà. Nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu ngáp chảy cả nước mắt, Mặc Lão Đại oní với Chu Phong Vương Nham Chân đang muốn dùng cơm: “Ngày hôm nay ta và Tiểu Tiểu ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại đi.”

Mặc Lão Đại nói rất thần nhiên, mang theo kiên quyết và mệnh lệnh khiến người ta không thể phản bác. Đúng vậy, là mệnh lệnh, có lẽ ở bên ngoài kết giới nhân loại là cường đại, là chúa tể của thế giới này, nhưng ở trong này nhân loại lại thấp nhất. Theo Mặc Lão Đại thấy, Chu Phong và Vương Nham Chân vừa nhỏ vừa yếu, không nói Mặc Lão Đại là độc xà tộc trưởng, dù Mặc Lão Đại là độc xà bình thường thì ra lệnh cho hai người cũng là điều rất hiển nhiên. Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu muốn ở nơi này, Chu Phong và Vương Nham Chân vốn không có tư cách từ chối.

Chu Phong và Vương Nham Chân không để ý ngữ khí bất hòa của Mặc Lão Đại. Ngay người ở trong xà mộ mười bảy năm rồi, nếu ngay cả một câu đều nhẫn không được thì hai người bọn họ đã sớm chết không biết bao nhiêu lần. Huống chi so với việc đối mặt Mặc Lão Đại, Chu Phong và Vương Nham Chân càng muốn đối mặt với Ngân Tiểu Tiểu, mặc dù Ngân Tiểu Tiểu cũng là một con rắn, nhưng không biết vì sao Chu Phong và Vương Nham Chân lại cảm thấy Ngân Tiểu Tiểu rất thân thiết.

Vương Nham Chân nghĩ nghĩ, nói: “Ta đi lấy mền cho các người.”

Mặc Lão Đại gật gật đầu, trên mặt nhìn không ra cảm xúc gì nhưng nội tâm lại có chút vui vẻ. Nếu nói đến nơi này có thứ gì đáng để được Mặc Lão Đại thích thú, có lẽ chỉ có cái “Mền” trong miệng Vương Nham Chân.

Mền trong miệng Vương Nham Chân là do những sợi xóp màu hồng nhạt làm thành, cùng giống với bông ở ngoại giới, vỏ chăn là do quần áo của những người chết lúc trước chấp vạ lại, vật liệu may vá cũng tìm được từ chỗ người chết. Thật ra ở trên núi vốn không có chuyện đắp mền, dù sao vào buổi tối nhiệt độ không khí cũng hơn mười độ, nếu thật sự lạnh thì chỉ cần mặc nhiều vại bộ quần áo là được. Có một lần Vương Nham Chân và Chu Phong nhìn da thú mà thèm, đáng tiếc da của động vật có hình thể nhỏ thì phải chấp vạ nhiều bộ lại—— nhưng phải có cốt châm, dựa theo năng lực của hai người thì đừng có suy nghĩ đến thứ này thì hơn, da của động vật có hình thể lớn—— hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn bắt không được hoặc không dám bắt được chứ!

Bởi vậy, mền này trên thực tế là khi Ngân Tiểu Tiểu biết Chu Phong và Vương Nham Chân muốn làm mền thì mãnh liệt yêu cầu Chu Phong và Vương Nham Chân may một cái bằng sợi xóp hồng nhạt. Nói cách khác, cái mền này trên thực tế là của Ngân Tiểu Tiểu.

Như vậy, vì sao Mặc Lão Đại lại vui vẻ? Bởi vì cuộn tròn ở trên chăn rồi phủ mền lên người, Mặc Lão Đại sẽ cảm giác được độ ẩm tương đối cao, xà đều thích ẩm, cho dù là xà cường đại như Mặc Lão Đại cũng vẫn không thể làm trái bản năng. Nhưng Mặc Lão Đại tỏ vẻ, ẩm áp thì ẩm áp, nhưng quá mềm yếu, rất không thoải mái.

Vương Nham Chân ôm mền ra, sau đó đem tới phòng ngủ làm riêng cho Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại—— phòng này cũng do lúc trước Ngân Tiểu Tiểu mãnh liệt yêu cầu. Gian trong phòng ngủ này có một cái giường rất lớn, nhưng lại rất thấp bé.

Mặc Lão Đại dùng cái đuôi xoa bụng cho Ngân Tiểu Tiểu đang hí mắt lim dim, đợi lúc Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy không no lắm nữa, Mặc Lão Đại mới công Ngân Tiểu Tiểu xuất phát đến phòng của hai xà, ta nói, nên để Ngân Tiểu Tiểu tự mình bò đến phòng ngủ thì tốt hơn chứ?

Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đến đây thì đã là hoàng hôn, cộng thêm thời gian Ngân Tiểu Tiểu dùng cơm và Mặc Lão Đại giúp Ngân Tiểu Tiểu xoa bụng, thì đợi khi Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu chui vào trong chăn ngủ, trời đã rất tối. Vương Nham Chân cùng Chu Phong ở gian ngoài cũng dùng xong cơm nước, chưa thu dọn bàn liền trực tiếp sờ soạng rửa mặt rồi lên giường ngủ. Vì thế tìm kiếm vật chiếu sáng vào ban đêm lại bị nâng lên nhật trình.

Mặc Lão Đại ở trong chăn vây Ngân Tiểu Tiểu vào trong lòng mình, miệng tiến đến bên tai Ngân Tiểu Tiểu, tư thế thoạt nhìn có chút mờ ám: “Tiểu Tiểu, hình như ngươi gần trưởng thành rồi đúng không?”

Ngân Tiểu Tiểu gật gật đầu, nghiêm túc tính một chút: “Ừm, hình như còn hơn nửa năm nữa.”

“Vậy...” Mặc Lão Đại cuốn lấy Ngân Tiểu Tiểu chặt hơn, “Ngươi xem, nửa năm sau ngươi sẽ trưởng thành, mà ta thì đã trưởng thành gần mười tám năm rồi, cho nên...”

Ngân Tiểu Tiểu im lặng nghe Mặc Lão Đại nói nhưng đợi nửa ngày cũng không nghe được đoạn sau, vì thế mờ mịt hỏi: “Cho nên cái gì?”

Mặc Lão Đại sắp xếp từ ngữ, uyển chuyển nói: “Ta nghe Chu Phong và Vương Nham Chân nói, nhân loại vào mười tám tuổi là trưởng thành, có thể kết hôn, kết hôn ý là kết thành bạn lứa đó.”

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, ta biết kết hôn là có ý gì, không cần người nói cho ta biết! Mười tám tuổi trưởng thành thì có thể kết hôn? luật pháp bây giờ đã sửa lại sao? Mình còn nhớ rõ lúc mình vẫn là một nhân loại, nam muốn kết hôn phải hơn hai mươi hai tuổi, nữ không được sớm hơn hai mươi mốt tuổi. Không đúng, Hắc Thán rảnh rỗi đề cập đến vấn đề này làm gì? Nhân loại kết hôn có quan hệ gì đến xà chúng nó?

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu thực bình tĩnh đáp một câu: “À.”

Mặc Lão Đại lặng lẽ một chút, sau đó quát: “Chừng nào thì ngươi kết thành bầu bạn với ta!”

Mặc Lão Đại thỉnh linh rống lên một câu khiến Ngân Tiểu Tiểu khẽ run rẩy, một lát sau Ngân Tiểu Tiểu mới kịp phản ứng, tỉnh ngộ nói: “Hắc Thán, ngươi muốn nói đến chuyện kết thành bạn lứa với ta à! Vậy ngươi cứ việc nói thẳng đi, vòng vèo nhiều như vậy làm gì!” Quả nhiên là nhân loại dạy hư Hắc Thán! Ngân Tiểu Tiểu thầm nói trong bụng.

Mặc Lão Đại dùng sức trừng to hai mắt, sau đó rống: “Vậy ngươi có kết thành bầu bạn với ta hay không!”

“Điều này...” Ngân Tiểu Tiểu do dự một chút, thấy sắc mặt của Mặc Lão Đại thì gật đầu ngay lập tức, “Tốt, không thành vấn đề không thành vấn đề.”

Lúc này Mặc Lão Đại mới hài lòng, ngữ khí cuối cùng đã khôi phục bình thường: “Ừ, vậy định như thế đi, đợi sáng sớm ngày mai hai chúng ta đến nhà ngươi —— ngày gia đình các ngươi tụ họp năm nay sắp đến rồi đúng không?”

Ngân Tiểu Tiểu gật đầu: “Ừm, vốn là lúc ta trưởng thành, nhưng ba ba a cha dời thời gian tụ họp lên trước nửa năm, không biết vì sao nữa.”

Lần này đổi thành Mặc Lão Đại bĩu môi, nó biết vì sao, nhưng nó không muốn nói: “Tốt lắm tốt lắm, chúng ta mau ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm nữa!”

Ngân Tiểu Tiểu Cương “A” một tiếng đã bị thân mình Mặc Lão Đại đặt ở phía dưới, Ngân Tiểu Tiểu bất đắc dĩ, được rồi, ngủ.

Đêm, im ắng. Mặc Lão Đại đang mây mưa thất thường cùng Ngân Tiểu Tiểu ở trong mộng chợt giật mình, đột nhiên tỉnh lại chợt nghe Ngân Tiểu Tiểu ở bên cạnh thốt khổ kêu rên.

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu ở trong chăn không ngừng run rẩy, Mặc Lão Đại dè dặt lo lắng ở trong lòng, đến gần liếm liếm khước miệng Ngân Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu, ngươi làm sao vậy?”

“... Ta... Ta đau bụng.” Ngân Tiểu Tiểu suy yếu nói, nói ra mấy chữ thôi dường như đã tiêu phí toàn bộ khí lực.

“Sao lại đau bụng?” Mặc Lão Đại nghe Ngân Tiểu Tiểu nói đau bụng, vội vàng xoa bụng cho Ngân Tiểu Tiểu, “Không phải buổi tối ăn nhiều không tiêu chứ?”

Ngân Tiểu Tiểu lắc đầu: “Không, không phải, không phải đầy bụng.”

“Vậy thì làm sao?” Mặc Lão Đại bó tay, Tiểu Bạch Si sâu răng vừa mới tốt lên, sao lại bắt đầu đau bụng rồi?

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, có hai bóng dáng đi đến, thì ra là Chu Phong và Vương Nham Chân chưa ngủ sâu thì nghe phòng bên có động tĩnh, vội vàng đi qua.

“Tiểu Tiểu nói nó đau bụng! Chẳng biết vì sao nữa?” Mặc Lão Đại vén chăn lên sốt ruột nói, trong giọng nói trừ bỏ kích động còn có tàn nhẫn, cảnh cáo Chu Phong cùng Vương Nham Chân nếu không cho Mặc Lão Đại một lý do, chỉ sợ Mặc Lão Đại sẽ thật sự giận chó đánh mèo Chu Phong và Vương Nham Chân.

Hai người ở trong bóng đêm liếc nhau một cái, thật cẩn thận đi tới trước giường, Chu Phong ngồi ở bên giường, nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ nhìn Ngân Tiểu Tiểu, mày nhíu chặt, thật ra trước đó mình đã sợ Ngân Tiểu Tiểu sẽ đau bụng, nhưng nhìn Ngân Tiểu Tiểu ăn như thế ——

“Chắc là do buổi tối ăn bánh.”

“Bánh?” phản ứng đầu tiên của Mặc Lão Đại là hai người bành động tay động chân vào bánh! Nhưng Mặc Lão Đại vẫn chưa thật sự mất đi lý trí, lập tức kịp phản ứng hai người này không cần phải làm như vậy.

“Thức ăn của nhân loại chúng ta không giống với các người.” Chu Phong tổ chức ngôn ngữ một chút, “Bánh này, mặt trên bỏ muối, còn dùng mỡ heo để chiên, hơn nữa bánh làm từ lúa mì, nhân loại ăn thứ này đương nhiên không thành vấn đề, nhưng nếu là một con rắn thì—— ”

Thật ra chuyện này thực thông thường ở xã hội bây giờ. Hiện giờ mọi người đều thích nuôi sủng vật, miêu a, cẩu a, xuất phát từ yêu thích, vào một vài thời điểm cho sủng vật ăn một ít thức ăn của nhân loại. Cái khác Chu Phong không quá rõ ràng, nhưng Chu Phong biết heo ăn tốt nhất nên nấu chín, còn không nên uối. Dù sao bộ máy tiêu hóa của sủng vật không mạnh như của con người, không phải muốn ăn cái gì cũng được.

Mặc Lão Đại nghe xong Chu Phong giải thích, im lặng, nói như vậy, thật ra tất cả đều do Tiểu Bạch Si tham ăn gây họa sao? Sau này không thể tiếp tục để Tiểu Bạch Si ăn thức ăn của nhân loại!

Ngân Tiểu Tiểu đang kêu rên hoàn toàn không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, nếu nó biết ý tưởng nội tâm của Mặc Lão Đại thì nhất định sẽ kiên trì từ chối. Ngân Tiểu Tiểu đoán rằng là do mình ăn bánh chiên nên mới đau bụng!

“Tiểu Tiểu ăn phá hủy bụng, nhưng nơi này cũng không có cách nào giảm đau.” Chu Phong khó xử, nếu ở bên ngoài còn có thể đưa đến bệnh viện sủng vật, ở trong này thì có thể làm gì?

Mặc Lão Đại đau lòng hôn nhẹ khoeo mắt Ngân Tiểu Tiểu: “Không sao, Ngân Tiểu Tiểu không có việc gì, đợi ngày mai thì tốt rồi, các người trở về đi.”

Chu Phong và Vương Nham Chân không nói gì nữa, đi trở về rồi, hai người vẫn rất tin vào năng lực tự chữa cường đại của độc xà. Ngân Tiểu Tiểu chỉ ăn phá hủy bụng, chắc cũng không phải là chuyện quá lớn.

Cả đêm Mặc Lão Đại không ngủ, vừa dỗ dành Ngân Tiểu Tiểu luôn rên rỉ, cái đuôi vừa xoa bụng cho Ngân Tiểu Tiểu—— ta nói, lúc đau bụng dùng cái đuôi lạnh như băng xoa thì thật sự có thể tốt lên sao? Nhưng không hổ là độc xà, tuy rằng năng lực tự chữa của Ngân Tiểu Tiểu rất yếu, nhưng đến sáng ngày hôm sau, bụng của Ngân Tiểu Tiểu đã không còn đau quá nữa, chỉ đau râm râm, Ngân Tiểu Tiểu lại râm rì hai tiếng dần dần tiến vào mộng đẹp, Mặc Lão Đại ôm chặt Ngân Tiểu Tiểu vào trong lòng mình, cũng ngủ.

Vương Nham Chân lặng lẽ đẩy cửa ra thấy một màn như vậy, lại lén lút đóng cửa lại, nhẹ giọng nói với Chu Phong bên cạnh: “Chúng nó ngủ rồi, chúng ta đừng quấy rầy chúng nó.”

Chu Phong gật gật đầu ý bảo mình biết, dắt tay Vương Nham Chân đi ra ngoài cửa.

97. Chương 97

Kế hoạch không thể cản nổi biến hóa, những lời này rất có đạo lý. Dựa theo ý tưởng của Mặc Lão Đại, vốn chỉ định ở nhà Chu Phong và Vương Nham Chân một đêm, sáng ngày hôm sau liền chạy đến nhà Ngân Tiểu Tiểu. Đáng tiếc buổi tối Ngân Tiểu Tiểu đau bụng cả đêm ngủ không ngon, Mặc Lão Đại cũng xoa bụng cho Ngân Tiểu Tiểu một đêm vốn không có ngủ, bởi vậy ngày cả ngày hôm sau đều dùng để bổ miên, lúc tỉnh lại đã là buổi chiều, cả người Ngân Tiểu Tiểu còn nhũn ra, Mặc Lão Đại đau lòng Ngân Tiểu Tiểu,

đánh phải ở lại thêm một buổi tối, bởi vậy lúc Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu rời khỏi nhà Chu Phong Vương Nham Chân đã là buổi sáng ngày thứ ba.

“Sau này không thể ăn đồ của nhân loại nữa, đồ của bọn họ thật bẩn, lần này chỉ đau bụng, lần sau không biết sẽ còn nghiêm trọng đến mức nào đâu!” Mặc Lão Đại vừa cõng Ngân Tiểu Tiểu đi, vừa nghiêm túc lao thao, Mặc Lão Đại cảm thấy từ khi gặp được Ngân Tiểu Tiểu, tính tình của mình thật sự tốt lên nhiều lắm.

Ngân Tiểu Tiểu ghé vào thân thể Mặc Lão Đại trầm mặc một chút, cho đến khi Mặc Lão Đại đợi mãi không thấy ai đáp mới dùng cái đuôi chọc chọc Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu mới không tình nguyện nói một câu “Đã biết.”

Thật ra Ngân Tiểu Tiểu vốn không muốn đáp ứng Mặc Lão Đại, lần này ăn bánh đau bụng cũng là do mình lo lắng không chu toàn, làm rần lâu như vậy rồi, ai biết được vừa mới tiếp xúc thức ăn của nhân loại sẽ đau bụng!

“Đừng cho là ta không biết ngươi đang nghĩ cái gì, Tiểu Bạch Si, ngươi nhất định đang nghĩ đáp ứng ta trước, đợi sau này ta hết giận lại đi ăn thức ăn của nhân loại đúng không!” Mặc Lão Đại không chút do dự đánh vỡ ảo tưởng của Ngân Tiểu Tiểu, “Tiểu Bạch Si, ngươi đừng có mơ! Sau này ta nhất định sẽ không cho ngươi ăn thức ăn của nhân loại! Nếu bị ta phát hiện ngươi gạt ta ăn vụng thức ăn của nhân loại...” Mặc Lão Đại dừng, nói, “Ta không để ý chuyện bên trong kết giới này không hề có nhân loại tồn tại!”

Ngân Tiểu Tiểu héo rũ, Mặc Lão Đại đây là đang trắng trợn uy hiếp được chứ!

Thấy Ngân Tiểu Tiểu không nói, Mặc Lão Đại hừ lạnh một tiếng, mình đoán trúng rồi đi, may mà mình đã sờ thấu tính nết bằng mặt không bằng lòng của Tiểu Bạch Si!

Ngân Tiểu Tiểu trở về không tính là sớm, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại tới nhà Ngân Tiểu Tiểu, không chỉ có Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa đã trở lại, Ngân Tiểu Tứ và Lam Tam Tam, Ngân Tiểu Nhất, Hoa Tiểu Nhị và Hoa Tiểu Tam cũng đều đã trở lại.

Thấy Ngân Tiểu Tiểu đi theo sau Mặc Lão Đại, Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch liếc nhau, song song bắt đầu dĩ vãng, xem ra chuyện Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đã không thể thay đổi. Đã mười mấy năm sắp hai mươi năm, Mặc Lão Đại đối với Tiểu Tiểu nhà mình vẫn như trước, Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch cũng không gì để oán hận và phản đối nữa, đối với thân phận Mặc xà của Mặc Lão Đại, hiển nhiên không quan trọng bằng hạnh phúc của tiểu nhi tử.

“Ba! Cha! Tiểu Hồng đã đồng ý làm bạn lữ của ta !”

Bên ngoài sơn động truyền đến một thanh âm hưng phấn, ngay sau đó bóng dáng Hoa Tiểu Ngũ liền xuất hiện ở cửa động, chúng xà trong động nhìn về phía sau Hoa Tiểu Ngũ liền thấy một giống cái hồng xà hơi có chút ngượng ngùng.

Ngân Tiểu Tiểu nỗ lực nhịn cười cố duy trì vẻ mặt nghiêm túc, ta nói, Tiểu Hồng tiểu Minh cái gì, thật là rất buồn cười!

Hoa Tiểu Ngũ và Hồng Tiểu Hồng phía sau nó bò tiến vào, vẻ mặt Hoa Tiểu Ngũ đắc ý: “Tiểu Hồng của ta có đẹp được không, ta thật thích Tiểu Hồng đó!”

Thư xà gọi là Tiểu Hồng cười cười ngượng ngùng, cúi thấp đầu xuống.

Lam Tam Tam đi lên trước đầu tiên. Lam Tam Tam là bầu bạn tương lai của Ngân Tiểu Tứ nhưng là ở trong này lại không có gì không được tự nhiên, dù sao Lam Tam Tam và sáu ấu xà nhà Ngân Đại Bạch xem là cùng nhau lớn lên, cũng rất quen thuộc với Hoa Tiểu Hoa Ngân Đại Bạch nên không có gì phải ngại. Giờ thấy Hoa Tiểu Ngũ dẫn bầu bạn tương lai trở về, có hưng trí tiến lên: “Ta là Lam Tam Tam, là bầu bạn của Ngân Tiểu Tứ, ngươi có biết Ngân Tiểu Tứ không? Nó là Tứ ca của Hoa Tiểu Ngũ.”

Hồng Tiểu Hồng liếc Lam Tam Tam một cái, nhỏ giọng nói: “Ta biết, Tiểu Ngũ đã nói với ta.”

Hoa Tiểu Ngũ lại chen miệng vào: “Không chỉ mình Tứ ca, những người khác ta cũng nói đến.” Hoa Tiểu Ngũ nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu, “Đương nhiên quan trọng nhất là nói về Tiểu Tiểu nhà chúng ta! Phải biết, Tiểu Tiểu nhà chúng ta cùng tộc trưởng ở chung một chỗ, các xà khác đều thực hâm mộ đó!”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Mặc Lão Đại lại lộ nụ cười hài lòng, thoạt nhìn rất hưởng thụ lời Hoa Tiểu Ngũ nói.

Hồng Tiểu Hồng bên kia vội vàng nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu, vẻ mặt sùng bái, một ngân xà có dũng khí sinh hoạt chung với một Mặc xà, tất cả mọi người đều thực kinh ngạc và bội phục! Mặc xà rất hung tàn rất tàn nhẫn! Người xem, từ lúc Hồng Tiểu Hồng tiến vào đến bây giờ còn không dám nhìn thẳng Mặc Lão Đại đâu.

“Tốt lắm tốt lắm, đừng nói những thứ vô dụng đó.” Hoa Tiểu Hoa tức giận ngắt lời Hoa Tiểu Ngũ, thuộc tính của Tiểu Ngũ nhà mình đúng là nói lao nói dài, “Ngân Tiểu Tứ và Lam Tam Tam cùng một chỗ, Hoa Tiểu Ngũ và Hồng Tiểu Hồng cùng một chỗ, Ngân Tiểu Tiểu và... Tộc trưởng cùng một chỗ, như vậy, ” Hoa Tiểu Hoa dừng một chút, nhìn về phía mấy xà còn lại, “Ngân Tiểu Nhất thì sao? Hoa Tiểu Nhị Hoa Tiểu Tam, hai người các người thì sao đây? Chẳng lẽ vẫn không tìm được bầu bạn tương lai sao?” Hoa Tiểu Hoa bất giác đập đập đuôi, không thể nào, chẳng lẽ một nửa sáu nhĩ tử của mình đi khắp nơi vẫn không tìm được bầu bạn?

Hoa Tiểu Nhị và Hoa Tiểu Tam liếc nhau một cái, sắc mặt do dự dường như muốn nói cái gì nhưng lại không dám nói ra.

Còn Ngân Tiểu Nhất chỉ do dự trong chốc lát, nói: “Cha, ta tìm được rồi.”

“Tìm được rồi?” Hoa Tiểu Hoa kinh hỉ nói, “Vậy sao không mang về?” Quả nhiên đại nhĩ tử không cần mình quá quan tâm!

“Còn, còn quá nhỏ.” Ngân Tiểu Nhất cười cười xấu hổ.

“Quá nhỏ sao?” Hoa Tiểu Hoa lặp lại một lần.

“Vâng, còn chưa được mười tuổi đâu.”

Nhìn thấy Ngân Tiểu Nhất dao động, Hoa Tiểu Hoa bỗng nhiên có chút dự cảm không tốt: “Là ai?”

“Hửm? Cái đó, ” Ngân Tiểu Nhất ngừng một chút, “Các người cũng nhận thức, đó là, đó là Hắc A Lục.”

“Hắc A Lục?” thân rắn của Hoa Tiểu Hoa lung lay, trước mắt hơi biến thành màu đen, Ngân Đại Bạch ở một bên lẳng lặng nghe thì giật gật.

Ngân Tiểu Tiểu vẫy vẫy cái đuôi: “Hắc A Lục à, không tồi, bộ dạng thật đáng yêu đó.”

Xoẹt xoẹt xoẹt ——, ánh mắt chúng xà trong động đều phóng về phía Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu sợ tới mức lui về sau từng bước, “Làm sao vậy? Ta nói gì sai sao?”

Ngân Đại Bạch đột nhiên mở miệng nói: “Đã có một Mặc xà, nhiều hơn một Hắc Xà cũng không tính là gì.”

Ánh mắt Mặc Lão Đại dừng ở trên người Ngân Đại Bạch, thế mà dám so Mặc xà cường đại nhất là mình với một Hắc Xà! Nếu ngân xà này không phải ba của Ngân Tiểu Tiểu, mình chắc chắn sẽ không bỏ qua như vậy!

Ngân Tiểu Nhất thở ra, giờ có tính là thông qua không?

“Đó, cái đó...”

“Chúng ta muốn nói suy nghĩ của mình.”

Giọng nói yếu ớt của Hoa Tiểu Nhị và Hoa Tiểu Tam vang lên.

Hoa Tiểu Hoa quay mạnh đầu lại nhìn về phía Hoa Tiểu Nhị Hoa Tiểu Tam: “Chẳng lẽ các người cũng tìm hai cái Hắc Xà hoặc Mặc xà!?”

Hoa Tiểu Nhị và Hoa Tiểu Tam sững sốt, sau đó đồng loạt lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi.” Hoa Tiểu Hoa lẩm bẩm nói, “Không phải Hắc Xà hoặc Mặc xà là tốt rồi, cho dù là lục xà cũng không sao.”

Ánh mắt muốn ăn thịt xà của Mặc Lão Đại lại chuyển về phía Hoa Tiểu Hoa.

“Ta và Tiểu Tam.”

“Ở cùng một chỗ.”

Hoa Tiểu Nhị và Hoa Tiểu Tam phóng về phía chúng xà một câu như vậy, làm toàn bộ chúng xà đều choáng váng.

Hoa Tiểu Hoa lấp ba hỏi: “Cái, cái gì?”

Hoa Tiểu Nhị và Hoa Tiểu Tam liếc nhau một cái, sau đó lại kiên quyết nói.

“Chúng ta.”

“Yêu nhau.”

Cái đuôi của Ngân Tiểu Tiểu vô ý thức vẫy càng vui, ngơ ngác hỏi: “Huynh đệ ngược luyến sao?”

Hoa Tiểu Nhị và Hoa Tiểu Tam nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu, không hiểu cái gì là huynh đệ ngược luyến.

Hoa Tiểu Hoa hung hăng trừng Ngân Tiểu Tiểu: “Đừng nói bậy!” Sau đó thực nghiêm túc thực nghiêm túc —— nhìn Ngân Đại Bạch.

“Làm sao bây giờ?”

Ngân Đại Bạch ngửa đầu nhìn đỉnh sơn động rất lâu, rồi sâu kín mở miệng: “Tình huống này trước kia không phải chưa từng có, ta không ủng hộ, cũng không phản đối.”

Này này này! Ngân Đại Bạch, đó là nhi tử của ngươi a uy! Nói như vậy thật sự có thể chứ?

Hoa Tiểu Hoa trịnh trọng gật gật đầu, quay đầu nhìn Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam: “Các người nghiêm túc sao? Quyết định sau này sẽ luôn cùng một chỗ? Cả đời? Hai trăm năm?”

Hoa Tiểu Nhị và Hoa Tiểu Tam cùng nhau dùng sức gật đầu.

“Chúng ta sẽ vĩnh viễn.”

“Cùng một chỗ.” [Đàm: Hai bạn xà này lúc nào cũng nói chuyện bổ sung, nhìn vui phết :v :v :v]

Hoa Tiểu Hoa thở dài, đột nhiên cảm thấy mệt chết đi được, trước kia không có nhi tử nghe người khác nói sanh con phải mất rất nhiều tâm tư, sau này mình có nhi tử rồi, cảm thấy không phải bận tâm bao nhiêu, không ngờ đám trẻ này đều chờ đợi mình cả!

Nhưng may mắn là, thế giới chúng độc xà đơn giản hơn thế giới loài người nhiều. Nếu ở hiện đại, huynh đệ ở cùng một chỗ không đơn thuần là đồng tính luyến ái, còn là loạn luân, hai cái mũ này đủ để phá hủy tương lai hai người, thậm chí cả sinh mệnh. Nhưng ở chỗ này, chỉ một câu không ủng hộ không phản đối của Ngân Đại Bạch và một tiếng thở dài của Hoa Tiểu Hoa, dường như chuyện này cứ qua như vậy.

Độc xà bộ tộc không phải không có chuyện như vậy từng xảy ra. Huynh đệ hoặc tỷ muội hoặc tỷ đệ hoặc ca muội, nhìn kỹ lịch sử độc xà bộ tộc, chuyện như vậy không phải số ít, bởi vậy Hoa Tiểu Nhị và Hoa Tiểu Tam cùng một chỗ mang lại đã kích nhất định cho Hoa Tiểu Hoa nhưng Hoa Tiểu Hoa sẽ không bức hai chúng nó phải tách ra.

Chúng độc xà không lo ăn uống, không lo bệnh, không lo vui đùa, giữa chúng nó không có chênh lệch giàu nghèo, không có liên quan ích lợi, nếu phải nói điều gì thì đó là bất đồng trình độ lực lượng. Nhưng điều này cũng không tính là chuyện quan trọng, chúng nó sẽ không sinh hoạt chung một chỗ, không cần đi săn cùng nhau, mặc dù tính tình Mặc xà không tốt khiến xà khác kiêng kỵ, nhưng ở bên trong kết giới này được bao nhiêu Mặc xà? Huống chi Mặc xà càng muốn ở lại trên núi, ở lại nơi Mặc xà tụ cư, xà bình thường vốn không đến gần nơi đó. Dựa theo thuyết pháp của người Trung Quốc, chúng độc xà nhất định đang sinh hoạt tại chốn đào nguyên.

Lúc chất và lượng đều được thỏa mãn, dường như tinh thần càng được chú trọng —— chúng nó càng xem trọng xà có thể làm bạn cả đời với mình.

Có lẽ đây là tình yêu, hoặc đây là thói quen, càng có lẽ đây chỉ là cách chúng độc xà giải sầu vì tịch mịch. Nhưng dù nguyên nhân gì, có một điều chúng ta không thể bỏ qua là: chúng nó trung trinh với một nửa khác.

Dốc hết cả đời, chỉ có một xà duy nhất.

Với quan niệm này, huynh đệ cũng tốt, chủng tộc cũng thế, dường như đều trở nên vô cùng nhỏ bé, không quan trọng, quan trọng là ... Người có thể tìm được xà chân chính của người. Người lớn tuổi sẽ khuyên người trẻ nhỏ, nói cho nó biết con đường này không dễ đi, nhưng chúng nó sẽ không cường ngạnh nhúng tay vào chuyện này, hai xà kết thành bầu bạn là chuyện của bọn nó, không quan hệ gì đến mình.

Cho dù là cha Mặc mẹ Mặc cũng có thể nhìn ra điểm này, chúng nó không thích Ngân Tiểu Tiểu, khoa tay múa chân với Mặc Lão Đại để Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu tách ra, nhưng chúng nó chưa từng chân chính thương tổn Ngân Tiểu Tiểu. Nếu chúng nó nhất định muốn chia rẽ Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu, biện pháp trực tiếp nhất là một ngục cấm chết Ngân Tiểu Tiểu, dù sao Mặc Lão Đại không có khả năng thời thời khắc khắc ở bên cạnh Ngân Tiểu Tiểu, nhưng chúng nó không làm như vậy.

Có lẽ đối với chúng độc xà mà nói, bạn lữ của bọn nó so với điều gì đều quan trọng.

Từ góc độ của nhân loại mà xem, hình thái xã hội chúng độc xà bây giờ không thể nghi ngờ là giai đoạn tiền nguyên thủy, tuy dần dần thoát khỏi dã tính nhưng thậm chí cả lửa cũng không sử dụng, càng không có tiền không có hàng hoá, không có luân lý cương thường, nhưng tính sao? Độc xà chung quy không phải nhân loại, chúng nó sẽ tiến hóa thêm một con đường hoàn toàn khác nhân loại.

98. Chương 98

Còn có nửa năm nữa là Ngân Tiểu Tiểu đã trưởng thành, không đơn thuần là Ngân Tiểu Tiểu, còn có năm ca ca của Ngân Tiểu Tiểu.

Lần này tụ họp trước nửa năm đương nhiên không phải vì ai trong chúng nó có việc nửa năm sau không thể tới, mà là vì sáu ấu xà sắp thành niên ! Trưởng thành có ý nghĩa như thế nào? Đối với nhân loại mà nói, trưởng thành nghĩa là có thể gánh vác toàn bộ trách nhiệm pháp luật, có nghĩa bọn họ đã là một thành viên chân chính trong xã hội nhân loại, có nghĩa bọn họ có tư tưởng độc lập, mà đối với độc xà, trưởng thành có nghĩa là chúng nó có thể kết thành bầu bạn với xà mình yêu.

Đây là một việc lớn, làm toàn bộ độc xà không chỉ chờ mong còn cẩn thận tổ chức. Lúc chúng ấu xà trưởng thành, độc xà tìm được bạn lữ tương lai có thể tiến hành nghi thức bầu bạn. Đối với Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa mà nói, đây cũng là thời khắc quan trọng đầu tiên trong cuộc đời chúng nó. Cho nên Mặc Lão Đại mới có thể “Uỷển chuyển” nói chuyện Ngân Tiểu Tiểu sắp thành niên như vậy, dù sao Mặc Lão Đại ngắm trông kết thành bầu bạn với Ngân Tiểu Tiểu Kết đã rất nhiều năm.

Ngân Tiểu Nhất lựa chọn bầu bạn tương lai là Hắc A Lục, mà Hắc A Lục vẫn chưa tới mười tuổi, đương nhiên không thể kết thành bầu bạn cùng Ngân Tiểu Nhất, cũng có nghĩa Ngân Tiểu Nhất phải đợi Hắc A Lục hai mươi mấy năm nữa, nhưng điều này cũng là chuyện tốt, Ngân Tiểu Nhất có thể dùng càng nhiều thời gian xác nhận xem mình có phải không có Hắc A Lục thì không được không, Hắc A Lục cũng có thể trải qua tuổi thơ có người làm bạn. Hoa Tiểu Nhị và Hoa Tiểu Tam lựa chọn cùng một chỗ, Ngân Đại Bạch không ủng hộ không phản đối, Hoa Tiểu Hoa cũng không thể không nhận, đây là chuyện của Hoa Tiểu Nhị và Hoa Tiểu Tam. Ngân Tiểu Tứ và Lam Tam Tam cùng một chỗ, Lam Tam Tam trưởng thành sớm hơn Ngân Tiểu Tiểu mấy tháng, phải chờ tới lúc Ngân Tiểu Tứ trưởng thành hai xà mới có thể kết thành bầu bạn. Hoa Tiểu Ngũ cũng tìm được tình yêu của mình—— Hồng Tiểu Hồng, đáng tiếc Hồng Tiểu Hồng nhỏ hơn Hoa Tiểu Ngũ một tuổi, năm sau mới có thể trưởng thành. Còn Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại đã rất khẩn cấp, nghĩ đến khi Ngân Tiểu Tiểu trưởng thành, Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu nhất định phải kết thành bạn lữ.

Tính kỹ như thế, lúc sáu ấu xà trưởng thành sẽ có ba cặp phải kết thành bầu bạn, theo thứ tự là Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam, Ngân Tiểu Tứ cùng Lam Tam Tam, còn có Ngân Tiểu Tiểu cùng Mặc Lão Đại.

Mọi người cùng thương lượng đến thương lượng đi, cuối cùng an bài nghi thức bầu bạn của Hoa Tiểu Nhị Hoa Tiểu Tam và Ngân Tiểu Tứ vào ngày hôm sau ngày ba xà này trưởng thành, đó cũng là ngày Ngân Tiểu Tiểu trưởng thành, không nên quên Ngân Tiểu Tiểu ra khỏi vỏ trứng muộn hơn năm ấu xà khác một ngày!

“Còn có nửa năm.” Hoa Tiểu Hoa nghĩ nghĩ, “May mà chỉ có Hoa Tiểu Nhị Hoa Tiểu Tam Ngân Tiểu Tứ và Ngân Tiểu Tiểu cần cử hành nghi thức, nếu không sẽ càng rối! Đã quyết định khi nào cử hành nghi thức bầu bạn thì từ ngày mai bắt đầu chuẩn bị luôn đi.”

“Chuẩn bị?” về mặt Ngân Tiểu Tiểu mờ mịt, tha cho nó đi, Ngân Tiểu Tiểu chỉ biết nghi thức bầu bạn của độc xà giống hôn lễ của nhân loại, nhưng nó thật sự không biết quá trình phải làm cái gì.

Hoa Tiểu Hoa dùng cái đuôi vỗ trán nhớ tới chuyện Ngân Tiểu Tiểu không có trí nhớ truyền thừa, nhưng nơi này có xà không phải xà nhà mình, nhất thời Hoa Tiểu Hoa không biết có nên nói hay không.

Không phải xà nhà mình trong miệng Hoa Tiểu Hoa thật ra là chỉ Lam Tam Tam và Hồng Tiểu Hồng, mặc dù hai xà này là bầu bạn tương lai của nhi tử mình, nhưng Hoa Tiểu Hoa cũng không muốn nói chuyện Ngân Tiểu Tiểu không có trí nhớ truyền thừa cho chúng nó biết, dù sao càng ít xà biết thì chuyện càng không dễ bị tiết lộ. Ngay cả Mặc Lão Đại, Hoa Tiểu Hoa vô cùng hoài nghi Ngân Tiểu Tiểu nhất định đã nói chuyện mình không có trí nhớ truyền thừa cho Mặc Lão Đại biết!

Mặc Lão Đại không hổ là Mặc Lão Đại, thấy Hoa Tiểu Hoa do dự lập tức liền hiểu vì sao Hoa Tiểu Hoa chần chờ, không nói hai lời kéo Ngân Tiểu Tiểu ra bên ngoài sơn động.

“Í? Này này! Hắc Thán, người làm gì vậy! Buông ra!” Ngân Tiểu Tiểu bị kéo đi bắt đầu giãy dụa, đáng tiếc vô dụng.

Chúng xà bị bỏ lại trong sơn động: “...”

“Khụ khụ...” Hoa Tiểu Hoa ho khan hai tiếng, “Cái đó, chúng ta nên nói về chuyện chuẩn bị nghi thức đi.”

Mặc Lão Đại kéo thẳng Ngân Tiểu Tiểu ra bụi cỏ cách sơn động rất xa mới buông Ngân Tiểu Tiểu ra.

“Tiểu Bạch Si, nghe, sau này không được phép nói chuyện người không có trí nhớ truyền thừa cho xà khác biết, nghe chưa?” Mặc Lão Đại thực nghiêm túc.

Ngân Tiểu Tiểu giãy dụa đứng lên, bị Mặc Lão Đại kéo đi có chút choáng váng: “Hả? à, ta đã biết.”

“Nếu xà khác nói đến chuyện gì người không biết thì cũng đừng biểu hiện ra, có gì thì đợi lúc không có xà nào rồi hỏi ta, biết không?”

“À!” Ngân Tiểu Tiểu tỉnh ngộ, thì ra trong trí nhớ truyền thừa của mỗi một xà đều có cách cử hành nghi thức kết thành bạn lữ, Ngân Tiểu Tiểu ngẩng đầu nghĩ nghĩ, hỏi, “Vậy nghi thức bầu bạn rốt cuộc phải cử hành như thế nào?”

Mặc Lão Đại sắp xếp ngôn ngữ ở trong lòng một chút mới mở miệng nói: “Thật ra nghi thức bầu bạn rất đơn giản. Cần mời người thân bạn bè tốt tới tham gia nghi thức, nghi thức được cử hành vào lúc nhiệt độ trong ngày đạt mức cao nhất, do xà có tuổi cao nhất chủ trì, bầu bạn song phương uống máu của đối phương xong, nhận cha mẹ song phương chúc phúc, nghi thức liền kết thúc.”

“Nghe thì rất đơn giản. Nhưng uống máu đối phương à...” Ngân Tiểu Tiểu sợ run cả người, “Phải uống như thế nào? Trước đó chuẩn bị tốt, hay là...?”

“Đương nhiên là phá vỡ của đối phương ngay tại nghi thức, trực tiếp uống!”

Ngân Tiểu Tiểu: “...” Không biết bây giờ nói không kết thành bạn lữ có được không?

Mặc Lão Đại nheo mắt lại: “Tiểu Bạch Si, không cần nghĩ đến chuyện không kết thành bạn lữ với ta.” Dừng, “Yên tâm, đến lúc đó ta không dùng lực, chỉ cần một chút máu là đủ rồi.”

— đây là diễn hình đánh một gậy cho ... nửa viên kẹo đường! Ngân Tiểu Tiểu cảm giận nghĩ thầm trong lòng.

Ngân Tiểu Tiểu: “Ta cần người không nổi!” Đây là nói thật, Mặc Lão Đại là độc xà lợi hại nhất độc xà bộ tộc, năng lực phòng ngự của nó lại càng khủng bố, chỉ sợ Ngân Tiểu Tiểu cắn gãy răng cũng không phá được lớp phòng ngự của Mặc Lão Đại.

Mặc Lão Đại kỳ quái liếc Ngân Tiểu Tiểu một cái: “Ta sẽ dỡ lớp phòng ngự xuống.”

Ngân Tiểu Tiểu: “...” Thật sự là đẳng cấp!

“Không đúng!” Ngân Tiểu Tiểu lại phát hiện một vấn đề, “Độ ẩm cao nhất trong ngày? ! Trời ạ, ta sẽ bị chết cháy!”

Mặc Lão Đại: “... Vậy cử hành nghi thức ở bờ sông có bóng râm, tuy rằng không bằng được người ngâm mình ở trong dòng sông, nhưng vẫn đỡ hơn một chút.”

Ngân Tiểu Tiểu không tình nguyện đáp ứng rồi, nhưng mà không đáp ứng cũng không được! Nếu vì nguyên nhân này mà không kết thành bầu bạn với Mặc Lão Đại, chỉ sợ sau này mình sẽ không có ngày lành!

“Vậy phải chuẩn bị cái gì?” Ngân Tiểu Tiểu tiếp tục hỏi. Nghe Mặc Lão Đại nói thì hình như không phải chuẩn bị gì cả!

“Phải báo cho người thân bạn bè, muốn tìm chúng nó cần tốn thời gian rất lâu!”

Ngân Tiểu Tiểu mới chú ý tới vấn đề này, cũng đúng, nơi này không có di động, phải báo cho tất cả thì rất không dễ dàng! Nhưng đáng ăn mừng là, phạm vi kết giới là cố định, tốc độ chúng độc xà cũng rất mau, hơn nữa giữa độc xà có huyết thống đều có mức cảm ứng nhất định, chuyện này cũng không phải khó khăn.

Í? Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ tới một việc: “Hắc Thán Hắc Thán, không phải người có năng lực truyền tin tức cho toàn bộ độc xà trong tộc sao! Vậy người cứ nói thẳng ‘Các con của Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa cần cử hành nghi thức bầu bạn, là người thân bạn tốt thì đến tham gia’ không phải liền tốt rồi sao! Còn đỡ phải đi thông tri!” Càng nói, Ngân Tiểu Tiểu càng thấy phương pháp này khả thi, thật tốt, như vậy không cần phiền toái.

“Tiểu Bạch Si, điều đó không được!” Ngoài Ngân Tiểu Tiểu dự liệu, Mặc Lão Đại chẳng những từ chối thẳng phương pháp Ngân Tiểu Tiểu đưa ra mà còn rất nghiêm túc nói với Ngân Tiểu Tiểu, “Cho dù ta là tộc trưởng cũng không có thể lạm dụng năng lực này. Chỉ khi độc xà bộ tộc gặp chuyện lớn mới có thể sử dụng năng lực này thôi!”

Ngân Tiểu Tiểu vừa nghe liền hiểu rõ, là muốn công và tư rõ ràng, không thể lạm dụng chức quyền chứ gì! Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, được thôi được thôi.

“Thật sự phải đi thông báo sao?” Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy trước mắt tối sầm, thế giới này đều ảm đạm, đối với Ngân Tiểu Tiểu lười biếng mà nói, bắt nó mỗi ngày bò sát ở trên đất bằng đi tìm người, còn phải tìm nửa năm là điều rất kinh khủng!

Mặc Lão Đại lắc đầu: “Không phiền toái như vậy. Một truyền mười mười truyền trăm, gấp thì thông báo, nhưng thời gian hơi dài một chút. Hơn nữa, là ba ba a cha người thông báo, mà không phải người.”

“Hửm? Vì sao không phải là ta?”

“Người mà đi thì có xà nhận thức người sao?” Mặc Lão Đại có chút không kiên nhẫn, “Ba ba a cha của người phụ trách thông tri bạn thân của chúng nó, sau đó bạn thân chúng nó tiếp tục lần lượt đi tìm kiếm thông tri cho người sau, còn chúng ta thì tìm bạn tốt hàng xóm mình quen là được.”

Ngân Tiểu Tiểu cúi đầu nghĩ nghĩ, nếu chỉ thông tri bạn, hàng xóm của mình thì trừ một nhà Hắc A Ban... Không còn ai khác.

Nhà Lam Hồng cũng tính là một, nhưng Ngân Tiểu Tứ và Lam Tam Tam phải kết thành bầu bạn, một nhà Lam Tam Tam đã không phải hàng xóm mà là thông gia, Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ tới Lam Nhất Nhất, không hiểu sao có chút chột dạ, nếu Lam Nhất Nhất tới... chắc, có lẽ bây giờ Lam Nhất Nhất đã tìm được bầu bạn tương lai của mình rồi! Mình vẫn không cần quan tâm!

Mặc Lão Đại chọc chọc Ngân Tiểu Tiểu đang thất thần: “Trừ chuyện thông tri bạn thân, quan trọng nhất là đi sẵn trước và trong ngày cử hành nghi thức.”

“Hửm? Săn?” Lấy lại tinh thần, Ngân Tiểu Tiểu ngạc nhiên, vì sao phải đi săn?

“Không thể để bạn thân đến mà một bữa cơm cũng không mời được!” Mặc Lão Đại nói, “Chúng độc xà tới tham gia nghi thức đều để bụng rỗng, chúng ta phải có đủ thức ăn sung túc cung ứng cho toàn bộ xà, cho nên cần phải chuẩn bị thức ăn trước! Trước khi cử hành nghi thức vài ngày, con mời bắt được không cần giết chết, nếu chết thì đợi đến khi cử hành nghi thức thì con mời đã thối rữa, bởi vì không biết cụ thể có bao nhiêu xà cho nên nếu thức ăn không đủ, cùng ngày diễn ra nghi thức còn phải đi bắt. Mà phụ trách bắt giữ con mời, trừ song phương cần kết thành bạn lữ còn có cha mẹ hoặc ba ba a cha song phương.”

“Đi săn sao?” Ngân Tiểu Tiểu ngơ ngác, “Ta phải đi săn sao?”

Được rồi, Ngân Tiểu Tiểu hàng này, con mời tự chớp được có thể đếm trên đầu ngón tay, lúc còn ở với Hoa Tiểu Hoa Ngân Đại Bạch thì Ngân Đại Bạch phụ trách đi săn, lúc sau sống một mình thì tự đi săn, đáng tiếc không bao lâu liền gặp Mặc Lão Đại, từ lúc cùng Mặc Lão Đại ở chung một chỗ, Ngân Tiểu Tiểu có vẻ như chưa từng tự đi bắt con mời!

“...” Mặc Lão Đại, “Mình ta đủ rồi.”

Ngân Tiểu Tiểu gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

99. Chương 99

“Đến lúc đó sẽ có rất nhiều xà.” Ngân Tiểu Tiểu nghĩ đến cảnh nghi thức, mặt có chút tái đi rồi, mình, Lam Tam Tam bên kia, Mặc Lão Đại ——

“Hắc Thán, vậy người nhà người thì sao?” Ngân Tiểu Tiểu hỏi, cha Mặc mẹ Mặc phản đối mình và Hắc Thán không phải một ngày hai ngày, chúng nó có thể đồng ý nghi thức của mình và Mặc Lão Đại sao? Có thể tới tham gia sao?

“Chúng nó à.” Mặc Lão Đại nghĩ nghĩ, “Ta sẽ thông tri, còn đến hay không thì là chuyện của bọn nó.”

Ngân Tiểu Tiểu gật gật đầu, ý bảo mình hiểu rồi, Ngân Tiểu Tiểu cũng không thích cha Mặc mẹ Mặc, mình và Hắc Thán cùng một chỗ có ngại gì đến chúng nó chứ? Mặc Lão Đại nói cho chúng nó biết đã làm hết nghĩa vụ làm con của mình rồi, còn chúng nó có tới hay không thì đó là chuyện của chúng nó.

“Đúng rồi, chẳng phải Mặc Đại Mặc kết thành bầu bạn với muội muội của người sao? khi nào chúng nó cử hành nghi thức?” Ngân Tiểu Tiểu bỗng nhiên nghĩ đến truyện lúc trở về lần trước. [Đàm: Tác giả có nhầm không nhỉ? Ta nhớ đó là chuyện 17 năm trước rồi mà =.=]

“Không rõ lắm.” Mặc Lão Đại lắc lắc đầu, “Có thể đã xong rồi, cũng có thể là chưa.”

Ngân Tiểu Tiểu lặng lẽ, nói thế nào thì Mặc Lão Nhị cũng là muội muội của người! Thế mà lại hoàn toàn bỏ qua như vậy!

“Tốt lắm, chúng ta trở về đi. Mọi người cùng thương lượng cụ thể.” Mặc Lão Đại nói, sau đó lại kéo Ngân Tiểu Tiểu trở về sơn động.

Trong sơn động chúng xà đang chờ Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu trở về.

Tuy Hoa Tiểu Ngưu không thể cùng cử hành nghi thức bầu bạn với bọn Ngân Tiểu Tiểu nhưng vẫn thực hưng phấn. Nhớ ngày đó, mình và Tiểu Tiểu thân thiết nhất (Hoa Tiểu Ngưu tự mình nghĩ vậy), thời gian trôi thật là nhanh, Tiểu Tiểu sắp kết thành bầu bạn với xà khác! Còn sớm hơn cả mình!

Thấy Ngân Tiểu Tiểu trở về, Hoa Tiểu Ngưu là người thứ nhất vọt tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, chẳng phải người sợ phơi nắng sao, mọi người quyết định cử hành nghi thức ở bờ sông rồi!”

Ngân Tiểu Tiểu sửng sốt, chuyện này mình cũng vừa đề cập qua với Hắc Thán, còn không nói ọi người, nhưng không ngờ mọi người thế đã sắp xếp xong xuôi! Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy thực cảm động, rất muốn khóc, đây là người nhà của mình, dù mình rời khỏi chúng nó bao lâu, chúng nó vẫn quan tâm bảo vệ mình, cho dù một chút thói quen của mình cũng không có quên.

Chúng xà đều không quá chú ý cảm xúc của Ngân Tiểu Tiểu, theo chúng nó thấy, Tiểu Tiểu sợ nóng sợ phơi nắng là chuyện mỗi một xà trong nhà đều biết, chọn bờ sông là nơi cử hành nghi thức của Tiểu Tiểu cũng là điều thực bình thường! Nhưng thật ra Mặc Lão Đại chú ý tới cảm xúc của Ngân Tiểu Tiểu chuyển biến, an ủi sờ sờ đầu Ngân Tiểu Tiểu.

Mặc Lão Đại đột nhiên cảm thấy mình đã hiểu vì sao Tiểu Bạch Si quyến luyến người nhà của nó như thế, nếu cha Mặc mẹ Mặc đối với mình cũng vậy, chỉ sợ mình sẽ dễ dàng thỏa mãn giống Ngân Tiểu Tiểu, yêu thích người nhà của mình.

“Ta và Đại Bạch phụ trách báo cho bạn thân của chúng ta biết, các người chỉ cần phụ trách thông tri bạn của mình là được rồi.” Hoa Tiểu Hoa nói, giống như Mặc Lão Đại vừa nói lúc này.

“Nhà Hồng Lam thì ta và Đại Bạch sẽ đi báo phỏng trước.” Hoa Tiểu Hoa tiếp tục bổ sung, “Còn bên tộc trưởng phải làm phiên tộc trưởng thông tri.”

Mặc Lão Đại nhìn về phía Hoa Tiểu Hoa, gật gật đầu, đột nhiên mở miệng nói: “Không cần gọi ta là tộc trưởng, gọi tên ta là được rồi.”

Hoa Tiểu Hoa sững sốt, sau đó cười cười nhìn về phía Mặc Lão Đại.

“Thời gian mọi người thông tri bạn thân cỡ nửa năm, năm ngày trước khi cử hành nghi thức mọi người nhất định phải tập hợp ở nơi này, hiểu chưa?” Ngân Đại Bạch trầm giọng nói, “Ngàn vạn lần nhớ rõ, không thể tới trễ.”

“Hiểu được!” xà ở đây, nhất là ba đôi xà cần kết thành bạn lũ, vang dội trả lời Ngân Đại Bạch.

Hoa Tiểu Hoa nhìn nhìn Ngân Tiểu Tiểu, do dự một chút, sau đó nói với Mặc Lão Đại: “Mặc Lão Đại, cũng nhờ người nhớ ngày cụ thể một chút, Tiểu Tiểu đứa nhỏ này trời sinh tính hay quên, ta sợ nó quên ngày về mất.”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Mặc Lão Đại nghiêm túc gật đầu: “Yên tâm, ta nhất định sẽ không quên!” Cũng đúng, đã chờ mười tám năm rồi, Mặc Lão Đại làm sao có thể dễ xảy ra sự cố vào thời khắc quan trọng?

“Tốt lắm, bây giờ việc cần phải làm cũng chỉ có từng đó.” Ngân Đại Bạch nói, “Nếu tất cả mọi người không có vấn đề nữa thì hôm nay nghỉ ngơi một đêm, đợi sáng mai liền phân công nhau lên đường đi!”

Chúng xà đáp ứng, sắc trời cũng có chút ám, chúng xà đều sớm nằm ngủ nghỉ ngơi dưỡng sức, ngênh đón ngày mai đến.

Nhưng chúng ta phải tin tưởng một điều, dựa theo tính khí của Ngân Tiểu Tiểu, cho dù phía trước có lửa cháy lớn đến đâu, chỉ cần Mặc Lão Đại ở bên người, Ngân Tiểu Tiểu vĩnh viễn sẽ không sốt ruột.

Ngày hôm sau, lúc Ngân Tiểu Tiểu đón ánh mặt trời...tỉnh lại, trong sơn động to như vậy chỉ còn lại Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu.

“Í? Tất cả mọi người đi đâu rồi?” Ngân Tiểu Tiểu còn có chút mơ hồ.

“Đã đi rồi.” Mặc Lão Đại không chút để ý đáp, bỏ con thỏ nướng tốt đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu.

“Đi cũng thật sớm.” Ngân Tiểu Tiểu nói thảm một câu, bắt đầu ăn thịt, ăn cũng ngậm miệng không được, “Hắc Thán, từ khi người nhớ rằng của ta ta cảm thấy khó ăn cơm hơn.”

“Điều này thực bình thường.” Mặc Lão Đại tiếp tục không để ý, “Đừng nói chuyện nữa, nhanh ăn đi, vừa ăn vừa nói chuyện miệng của người càng hở càng khó ăn.”

Ngân Tiểu Tiểu: “% # %” đây là vừa cúi đầu ăn cơm vừa mắng Mặc Lão Đại ở trong lòng.

Ăn uống no đủ rồi, Mặc Lão Đại lại công Ngân Tiểu Tiểu bước lên đường.

“Chúng ta đi đến nơi Mặc xà bộ tộc tụ cư trước, nói cho chúng nó biết chuyện của chúng ta.” Mặc Lão Đại an bài việc kế tiếp chúng nó phải làm, “Còn phải thông tri Mặc Đại Nhất, nghi thức bầu bạn của tộc trưởng

à... Xem ra còn phải nói một tiếng với những Mặc xà khác, nếu chúng nó muốn tới thì chúng ta cũng phải tiếp đãi.”

Ngân Tiểu Tiểu: “...” thì ra cưới Mặc Lão Đại ngoài một nghi thức bầu bạn còn phải mời toàn bộ Mặc xà bộ tộc tới tham gia! Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên lo lắng Mặc Lão Đại bắt con mình có thể mệt đến học máu bỏ mình hay không.

“Kế tiếp... ừm, Tiểu Bạch Si, người có phải báo cho xà nào không?” Mặc Lão Đại hỏi.

“Ai nha!”

Mặc Lão Đại vừa hỏi như vậy, Ngân Tiểu Tiểu nhớ tới một nhà Hắc A Ban bị quên lãng: “Chúng ta đi nhà tiểu Lục trước đi, phải nói trước cho bọn tiểu Lục, chúng ta đỡ phải phải về lại.”

Mặc Lão Đại nghĩ một hồi mới nhớ Ngân Tiểu Tiểu nói tới ai, gật gật đầu đồng ý, vì thế Ngân Tiểu Tiểu ở trên lưng Mặc Lão Đại chỉ đường, Mặc Lão Đại bỏ đến nhà Hắc A Ban.

Hắc A Ban và Lục Tiểu Hoàng không có rời đi. Một phương diện là vì ấu xà nhỏ nhất là một Hắc Xà, nếu Hắc A Ban và Lục Tiểu Hoàng đi rồi, Hắc A Lục đi tìm xà khác làm bầu bạn sẽ bị đối xử như Hắc A Ban khi còn bé, đây là điều Hắc A Ban và Lục Tiểu Hoàng không muốn thấy — khi đó Hắc A Ban và Lục Tiểu Hoàng còn không biết chuyện Ngân Tiểu Nhất và Hắc A Lục. Một phương diện khác cũng là vì từ sau khi Lục Tiểu Hoàng và Hắc A Ban kết thành bầu bạn, chúng nó luôn luôn không rời khỏi nơi này, thói quen đã vài thập niên không phải nói thay đổi là có thể thay đổi.

Tuy rằng Hắc A Ban và Lục Tiểu Hoàng ở lại, nhưng trừ Hắc A Lục nhỏ nhất, bốn ấu xà những đều đã rời khỏi, đi tìm một nửa khác trong định mệnh của mình, bởi vậy trong nhà cũng chỉ còn lại Hắc A Ban Lục Tiểu Hoàng và Hắc A Lục.

Hắc A Lục chưa từng hỏi Hắc A Ban Lục Tiểu Hoàng vì sao các ca ca đều rời khỏi mà mình còn phải sống ở chỗ này, Hắc A Ban và Lục Tiểu Hoàng còn cảm thấy may mắn vì không cần lừa gạt Hắc A Lục, đồng thời cũng cảm thấy áy náy, chúng nó không biết mình làm đúng hay không, nhưng chuyện đã đến nước này dường như đã không thể tiếp tục lui về phía sau.

Hắc A Ban và Lục Tiểu Hoàng nghĩ Hắc A Lục không biết, thật ra cái gì Hắc A Lục cũng biết. Nhưng nó không cần, bởi vì nó có Ngân Tiểu Nhất. Hắc A Lục biết, Ngân Tiểu Nhất ... ừm... sau này sẽ cùng mình, mình cũng sẽ cùng nó sống với nhau mãi mãi.

Lúc Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu đi đến nhà Hắc A Ban, Ngân Tiểu Nhất đã ở trong nhà Hắc A Ban rồi.

Ngân Tiểu Nhất đến là muốn thăng thấn với Hắc A Ban và Lục Tiểu Hoàng.

“Ừ, đúng là vậy.” Ngân Tiểu Nhất nói chuyện của mình và Hắc A Lục ra, nhất thời cảm thấy thả lỏng thở ra một hơi dài.

Hắc A Ban và Lục Tiểu Hoàng đưa mắt nhìn nhau. Chúng nó chưa từng nghĩ tới tiểu nhi tử thế mà đã có bầu bạn tương lai ! Đối phương còn là xà chúng nó nhận thức! Xem ra hành động thường đến nhà mình chơi của Ngân Tiểu Nhất đã có thể giải thích.

“Lần này ta tới là muốn đón A Lục đi.” Ngân Tiểu Nhất tiếp tục nói, “Năm sau, bốn đệ đệ của ta muốn cử hành nghi thức bầu bạn, ta phải đi báo cho các bạn của ta biết, có thể rất lâu sẽ không gặp được A Lục, cho nên, ta muốn mang A Lục cùng đi.”

Không đợi Hắc A Ban và Lục Tiểu Hoàng nói chuyện, Hắc A Lục đã ồn ào lên: “Để cho ta đi với Tiểu Nhất đi! Được không ba ba a cha? Ta sẽ thực nghe lời Tiểu Nhất! Thực nghe lời thực nghe lời!” Thanh âm dễ nghe giống hệt Hắc A Ban còn mang theo tính trẻ con, làm xà không nhịn nổi yêu thích.

Hắc A Ban và Lục Tiểu Hoàng chỉ do dự trong chốc lát, cùng đồng ý. Tiểu nhi tử của mình có thể tìm được hạnh phúc thì không còn gì tốt hơn, chúng nó chắc chắn sẽ không ngăn trở. Lại nói, đã nhiều năm như vậy, cứ để Hắc A Lục ở bên cạnh bọn nó cũng không phải chuyện tốt.

Chiếm được sự đồng ý của Hắc A Ban và Lục Tiểu Hoàng, Ngân Tiểu Nhất và Hắc A Lục đều thật vui vẻ, đang muốn cáo từ thì chợt nghe bên ngoài sơn động có tiếng xà nói.

“Ha ha! Tiểu Lục tiểu Lục ta tới tìm ngươi đây! Có nhớ ta không có nhớ ta không!”

Ừ, xà tới đúng là Ngân Tiểu Tiểu cùng Mặc Lão Đại, hàng nói đầu tiên đương nhiên là Ngân Tiểu Tiểu.

Sắc mặt Hắc A Lục bỗng bừng sáng ngời: “Là cha nuôi!” Sau đó liền ném Ngân Tiểu Nhất vừa rồi còn âu yếm tình cảm với mình, đi ra ngoài động.

Ngân Tiểu Nhất: “...”

Ngân Tiểu Tiểu đã muốn khỏi lưng Mặc Lão Đại thấy được Hắc A Lục từ trong động bò ra, vui vẻ đi qua đón: “Đây không phải là A Lục sao, để cha nuôi nhìn một cái xem có trưởng thành không nào.”

Nếu Hắc A Lục và Ngân Tiểu Tiểu là nhân loại thì Ngân Tiểu Tiểu nhất định sẽ ôm Hắc A Lục xoay mấy vòng rồi.

Thân mật trong chốc lát, Ngân Tiểu Tiểu và Hắc A Lục vào động, Mặc Lão Đại đi theo phía sau Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu vào động liếc mắt một cái liền thấy được Ngân Tiểu Nhất, đây là điều hiển nhiên, thân mình Hắc A Ban đại bộ phận là màu đen, Lục Tiểu Hoàng là màu xanh biếc, Ngân Tiểu Nhất một thân lóe ánh quang đương nhiên lập tức hấp dẫn ánh mắt Ngân Tiểu Tiểu: “Í? Đại ca? Sao ngươi lại ở chỗ này?”

Chỉ kinh ngạc trong chốc lát, Ngân Tiểu Tiểu sực nhớ ra điều gì đó, tỉnh ngộ, cười cười với Ngân Tiểu Nhất: “Ta đã biết, đại ca ngươi là...”

“Như vậy, ta và A Lục đi trước!” Ngân Tiểu Nhất ... không ... Chờ Ngân Tiểu Tiểu nói xong, vội vàng nói, sau đó dắt lấy Hắc A Lục không muốn rời khỏi cha nuôi bỏ đi rồi.

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

“Tiểu Tiểu, có phải ngươi sắp kết thành bầu bạn với tộc trưởng không?” Lục Tiểu Hoàng hỏi, vừa rồi Ngân Tiểu Nhất nói các đệ đệ của mình cần cử hành nghi thức bầu bạn, hiện giờ Ngân Tiểu Tiểu đến nhà mình, Lục Tiểu Hoàng lập tức đoán được mục đích Ngân Tiểu Tiểu tới.

100. Chương 100

Chiếm được lời hứa nhất định sẽ tới tham gia nghi thức kết thành bạn lữ của Lục Tiểu Hoàng, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại tiếp tục bước lên lộ trình.

Theo Mặc Lão Đại nói, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đi nơi Mặc xà tụ cư trước. Nói cho toàn bộ Mặc xà ở nơi tụ cư chuyện mình sẽ kết thành bạn lữ cùng Ngân Tiểu Tiểu.

Sắc mặt cha Mặc mẹ Mặc rất khó nhìn, sắc mặt Mặc Lão Nhị và Mặc Lão Tam càng khó xem, Mặc Đại Mặc đứng ở bên người Mặc Lão Nhị vẫn không chút biểu cảm, không có xà nào có thể nhìn ra suy nghĩ của Mặc Đại Mặc. Nhưng mặc kệ người trong nhà có đồng ý hay không, quyết tâm kết thành bạn lữ với Ngân Tiểu Tiểu của Mặc Lão Đại nhất định sẽ không dao động.

Thực ra, ngoài Ngân Tiểu Tiểu dự đoán là, cha Mặc mẹ Mặc không có như trong tưởng tượng của mình... Làm loạn khó chơi? Hay nổi trận lôi đình? Tóm lại trừ sắc mặt rất khó nhìn ra, cha Mặc mẹ Mặc thế mà lại không nói gì cả. Mặc Lão Đại thì tuyệt không để ý, dường như nó đã biết cha Mặc mẹ Mặc sẽ phản ứng thế nào.

Còn có tới tham gia nghi thức bầu bạn của Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu hay không, cha Mặc mẹ Mặc tỏ vẻ sẽ suy nghĩ, Mặc Lão Nhị và Mặc Lão Tam tỏ vẻ nhất định sẽ không đi, Mặc Đại Mặc thực sáng khoái đồng ý sẽ đi, điều này làm cho sắc mặt Mặc Lão Nhị càng khó coi.

Chúng Mặc xà trong Mặc xà bộ tộc biết tộc trưởng sắp kết hôn đều tỏ vẻ chúc mừng, hơn nữa còn dùng cái đuôi vỗ thân mình thề son sắt nhất định sẽ đi. Thật ra mỗi một nghi thức bầu bạn của tộc trưởng đều được cử hành ở Mặc xà bộ tộc, không tham dự chỉ có chúng Mặc xà đi nơi khác mà thôi. Lần này nghi thức

bầu bạn của Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu tuy rằng không cử hành ở nơi tụ cư, còn có rất nhiều độc xà khác đến, nhưng đại đa số Mặc xà đều tỏ vẻ cùng tham gia nghi thức bầu bạn của tộc trưởng với các độc xà khác vẫn rất thú vị — còn thú vị phương diện nào thì chỉ chúng nó mới biết.

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu không dừng lại quá lâu ở nơi Mặc xà tụ cư, chỉ nói tin tức này ọi người liền vội vàng rời đi, chạy tới mục tiêu kế tiếp — cổ mộ.

À, đúng rồi, đã quên nói, lần này trở về Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu biết được Mặc Lão Tam và Mặc Đại Nhị ở cùng một chỗ — được rồi, tuy rằng Mặc Đại Nhị không trở thành bầu bạn của Mặc Lão Đại, nhưng tóm lại vẫn bước vào cửa nhà Mặc Lão Đại.

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu không biết bây giờ Cơ Khang và Cơ Chiêu đã chịu gặp khách hay chưa, hơn nữa cho dù hai “Người” gặp khách cũng không thể đi tham gia nghi thức của Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại, không nên quên, Cơ Khang và Cơ Chiêu không thể ra khỏi phạm vi cổ mộ. Nhưng Ngân Tiểu Tiểu muốn nói cho Cơ Khang và Cơ Chiêu một tiếng, bởi vì nếu không có Cơ Khang và Cơ Chiêu, chỉ sợ cả đời mình trọng sinh làm xà này rất khó cùng Mặc Lão Đại ở chung một chỗ,

Còn có, Ngân Tiểu Tiểu muốn nói cho Cơ Khang, chúng nó đều hạnh phúc.

Tính ra Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đã gần một năm chưa trở lại cổ mộ. Điều này cũng không kỳ quái, buồn chán sống lâu, chúng độc xà không có khả năng luôn luôn đứng ở một chỗ. Ở ngọn núi này chúng nó đều có một ngôi nhà thuộc về mình, cho dù mười năm, hai mươi năm hay là ba mươi năm chúng nó chưa trở về.

Chung quanh cổ mộ vẫn là cảnh tượng lúc ban đầu, như lần đầu Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đến, nhưng tâm tình lại hoàn toàn khác khi sơ.

“Cơ Khang, người ở đâu?”

Thanh âm giòn tan của Ngân Tiểu Tiểu vang lên ở trong phạm vi cổ mộ, nhưng rất lâu sau vẫn không có bất kỳ thanh âm nào đáp lại.

Ngân Tiểu Tiểu hơi thất vọng, Mặc Lão Đại tiến lên cạo xát đầu Ngân Tiểu Tiểu, an ủi nó: “Bọn họ đã xa nhau rất lâu rồi, hẳn sẽ có rất nhiều điều muốn nói nhiều chuyện phải làm, sẽ có một ngày bọn họ đi ra ngoài.”

Ngân Tiểu Tiểu nhìn Mặc Lão Đại, không nói chuyện. Dù có nhiều chuyện để nói đến đâu thì chẳng lẽ mười mấy năm vẫn không nói xong sao? Theo Ngân Tiểu Tiểu thấy, nhất định là Cơ Chiêu cố ý không để Cơ Khang ra!

— ừ, từ phương diện nào đó mà nói thì quả thật là như thế, nhưng đối với Cơ Khang và Cơ Chiêu, mấy ngàn năm cách xa nhau không nói chuyện thì mười mấy năm cũng không tính là cái gì.

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, hô: “Cơ Khang, ta và Mặc Lão Đại sắp kết thành bầu bạn ! Đợi người đi ra phải tặng lễ vật làm quà mừng cho ta đó!”

Hô xong, Ngân Tiểu Tiểu muốn cùng Mặc Lão Đại rời khỏi. Nhưng không đợi Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại rời đi, phía dưới cửa đá cổ mộ đột nhiên xuất hiện lỗ nhỏ, vài món ngọc thạch điêu khắc thành đồ vật tinh mỹ từ bên trong lăn ra.

Ngân Tiểu Tiểu sửng sốt, vội vàng bò đến trước cửa đá cổ mộ, vừa muốn đi vào thì lỗ nhỏ liền biến mất.

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Mặc Lão Đại tiến lên gom ngọc thạch lại, dùng đuôi cầm lên, liếc Ngân Tiểu Tiểu một cái, Ngân Tiểu Tiểu không tình nguyện cuộn hai món ngọc thạch còn lại trên mặt đất đi theo sau Mặc Lão Đại.

Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại bỏ ngọc thạch vào nhà của mình.

“Tiểu Bạch Si, người còn muốn thông tri ai?”

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, nói: “Còn có Chu Phong và Vương Nham Chân, còn có bọn Hùng Hủy Minh Xà... Còn lại, chắc không có nữa.” Nói xong Ngân Tiểu Tiểu có chút buồn bực, tính ra bạn của mình thật sự quá ít rồi! Mà bạn có thể đến dự nghi thức hình như chỉ có Lục Tiểu Hoàng!

“Chu Phong và Vương Nham Chân?” Mặc Lão Đại lặp lại, “Đây là hai nhân loại, cần thông tri bọn họ sao?”

“Đương nhiên phải báo chứ!” Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ tuyệt không nhường bước, nếu nhường bước thì bạn của mình lại càng thiếu, “Hai người bọn họ mặc dù là nhân loại, nhưng cũng là bạn của ta! Ta sắp kết hôn... cử hành nghi thức bầu bạn, chuyện lớn như vậy sao có thể không mời bọn họ!”

Mặc Lão Đại không hề tranh chấp, dù sao nhiều hai nhân loại cũng không có gì: “Dị xà cũng muốn thông tri sao? Nhưng chúng nó không có cách nào tới.”

“Hừm? Vì sao? Nếu lo lắng vấn đề hình thể thì nói chúng nó thu nhỏ lại cũng được àm!” Ngân Tiểu Tiểu nói.

“Không phải vấn đề hình thể.” Mặc Lão Đại lắc đầu, “Chúng dị xà không thể ra khỏi đáy vực toàn bộ, chỉ khi có sinh vật từ bên ngoài bước vào ngọn núi này, chúng dị xà mới được phép từ dưới vực lên trên núi.”

Mặc dù Mặc Lão Đại giải thích không rõ, nhưng Ngân Tiểu Tiểu đã hiểu rồi, chắc trận pháp này vẫn có ảnh hưởng rất lớn tới dị xà, chúng dị xà không thể dễ dàng ra khỏi đáy vực, trừ khi có người ngoài xâm lấn.

“A, vậy...chỉ báo cho chúng nó là được.” Ngân Tiểu Tiểu nói mang theo tiếc nuối.

“Vậy đi xuống vực trước, nơi này cách đáy vực tương đối gần.” Mặc Lão Đại nói. Ngân Tiểu Tiểu gật đầu đồng ý.

“Hả? Cần kết thành bầu bạn sao?” chín đầu của Hùng Hủy đều đưa đến trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu bị dọa lui về sau vài bước, ta nói, mỹ nhân cái gì, tuy rằng nhìn cảnh đẹp ý vui, nhưng không chịu nổi chín cái đầu giống nhau đưa đến trước mặt nhìn mình chăm chăm mình đâu!

“Nói vậy Tiểu Tiểu sắp ba mươi tuổi rồi!” Minh Xà sâu kín thở dài.

Sinh mệnh của chúng dị xà là vô tận. Chúng nó không già, bất tử, cũng không để ý thời gian, đương nhiên sẽ không lưu tâm rốt cuộc đã bao nhiêu năm trôi qua. Hiện giờ Ngân Tiểu Tiểu trưởng thành, kết thành bầu bạn cùng Mặc Lão Đại, chúng dị xà ít nhiều đều thần thức.

“Thật đáng tiếc chúng ta không thể đến xem quá trình người và Mặc Lão Đại kết thành bạn lữ.” Hắc Li quần thân mình thành vài vòng.

Ngân Tiểu Tiểu lắc đầu: “Được các người chúc phúc ta đã rất vui vẻ rồi.” Ngân Tiểu Tiểu nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Ta và Hắc Thán có thể sẽ ở lại một đoạn thời gian, dù sao ta cũng không phải đi thông tri xà nào nữa. Đợi ta và Hắc Thán đi tìm Chu Phong và Vương Nham Chân là xong rồi.”

Mặc Lão Đại không có dị nghị, Ngân Tiểu Tiểu nói đúng, chúng nó chỉ cần trở về đi sẵn trước khi cử hành nghi thức mấy ngày là được, còn lại thì nơi nơi đi một chút, ở chỗ này cũng không có gì không thể, chỉ cần Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ là được.

Chúng dị xà cũng rất vui vẻ, chúng nó không thể đi ra tự mình tham gia nghi thức bầu bạn của Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại, nhưng Ngân Tiểu Tiểu có thể ở chỗ này cũng rất tệ.

— được rồi, thật ra chúng dị xà cảm thấy có Ngân Tiểu Tiểu cùng chơi càng hăng hái mà thôi, Ngân Tiểu Tiểu luôn có một vài ý tưởng mới lạ cổ quái.

Năm tháng sau.

Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại rời khỏi đáy vực.

“Chúng ta đi tìm Chu Phong và Vương Nham Chân đi.” Ngân Tiểu Tiểu ghé vào lưng Mặc Lão Đại, “Ừm, bây giờ chúng ta đi thông tri bọn họ, bây giờ bọn họ khởi hành nhưng tốc độ của nhân loại lại quá chậm, đến nhà của chúng ta phải mất hơn một vài ngày, nhân loại thật đúng là sinh vật phiền toái.”

— được rồi, bây giờ Ngân Tiểu Tiểu đã hoàn toàn theo khuynh hướng xà, ở trong mắt Ngân Tiểu Tiểu, nhân loại đã hoàn toàn không thể so sánh với xà.

Ngân Tiểu Tiểu ở trên lưng Mặc Lão Đại cần nhằn, Mặc Lão Đại lẳng lặng nghe, lâu lâu đáp mấy câu.

Tối nhà Chu Phong và Vương Nham Chân đã là trị buổi chiều, hai người đều ở.

Ngân Tiểu Tiểu đứng ở trên bàn, rung đùi đắc ý: “Khoảng một tháng sau, ta và Hắc Thán sẽ cử hành nghi thức bầu bạn ! Hai người các người đều phải đến đúng giờ biết không!”

“Hả?” Chu Phong và Vương Nham Chân ngây người, tuy rằng hai người bọn họ biết quan hệ của Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu, nhưng không ngờ độc xà còn cử hành nghi thức bầu bạn!

“... Chúng ta không biết đường.”

Lúc này Ngân Tiểu Tiểu mới nhớ Chu Phong và Vương Nham Chân không có khả năng dựa vào khứu giác tìm được nhà mình, Ngân Tiểu Tiểu dùng cái đuôi gãi gãi đầu, phải làm thế nào mới tốt?

“Chúng ta có thể dẫn bọn họ đi.” Mặc Lão Đại trầm giọng nói, “Dù sao thời gian còn kịp.” Mặc Lão Đại nhìn Chu Phong và Vương Nham Chân, “Nhưng bọn họ phải đi nhanh một chút.”

Vương Nham Chân sợ run cả người, đi cùng Mặc Lão Đại? Trời ạ! Thật là đáng sợ! Lúc trước Vương Nham Chân nhìn thấy Mặc Lão Đại chiến đấu, bình thường Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu tới chỗ này coi như xong, hiện giờ lại muốn mình đi theo Mặc Lão Đại? Tuy rằng Mặc Lão Đại không có khả năng vô duyên vô cớ tập kích Vương Nham Chân, nhưng Vương Nham Chân có tâm lý bóng ma rất nghiêm trọng với Mặc Lão Đại a ury!

Tương phản mà nói, Chu Phong không lo lắng điều này, dù sao lúc trước gặp được Mặc Lão Đại là ở trong cổ mộ, đều là Cơ Chiêu ra tay, Mặc Lão Đại chỉ đứng xem náo nhiệt, Chu Phong thực sảng khoái đáp ứng.

Hiện giờ đã là buổi chiều, Chu Phong Vương Nham Chân cùng Mặc Lão Đại Ngân Tiểu Tiểu bàn bạc rồi chuẩn bị ngày mai xuất phát.

Hai xà hai người chạy đi mất hơn nửa tháng, đợi tới nơi đã sắp đến ngày tập hợp.

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu vẫn một thân thoải mái, nhất là Ngân Tiểu Tiểu luôn luôn ghé vào trên người Mặc Lão Đại. Mà Chu Phong và Vương Nham Chân thì chật vật hơn.

Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại là nhóm đầu tiên trở về, bọn Ngân Đại Bạch còn chưa trở lại. Xem ra bạn của mình thật đúng là ít, Ngân Tiểu Tiểu có chút buồn bực, các xà khác hơn nửa năm còn ở bên ngoài vùi vàng liên lạc, mình thì lại đi chơi năm tháng!

101. Chương 101

Chu Phong và Vương Nham Chân ở gần nhà Ngân Tiểu Tiểu tìm được một sơn động ở lại, biết được không lâu sau sẽ có thiệt nhiều xà tới, hai người tổ về không cần... Kiên quyết không bước ra khỏi sơn động, mãi cho đến ngày Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại cử hành nghi thức bầu bạn.

Không đến mấy ngày, Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa dẫn đầu trở lại, sau đó là Hoa Tiểu Nhị Hoa Tiểu Tam cũng lần lượt chạy về.

Qua hơn mười ngày, ba ba a cha Lam Tam Tam cũng chạy lại đây, cha Mặc mẹ Mặc vẫn không thấy bóng dáng.

Năm ngày trước khi cử hành nghi thức, chúng xà ở đây đều bận rộn bắt đầu bắt giữ con mồi.

Dựa theo nghi thức bầu bạn bình thường mà nói, nếu có ba đôi xà cần cử hành nghi thức bầu bạn, ngoài bầu bạn song phương cần đi săn bắt, còn phải có cha phụ hoặc cha mẹ song phương, dù huynh đệ tỷ muội song phương bầu bạn cũng không được hỗ trợ, như vậy con mồi chộp tới sẽ rất khó đáp ứng đủ.

Nhưng hiện giờ cần kết thành bạn lũ có ba đôi. Cha phụ của Hoa Tiểu Nhị và Hoa Tiểu Tam đều là Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa, đây đã thiếu đi hai xà. Ngân Tiểu Tứ cùng Lam Tam Tam, cha phụ Lam Tam Tam tới, nhưng cha phụ của Ngân Tiểu Tứ vẫn là Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa! Còn nữa, một đôi Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại, cha phụ Ngân Tiểu Tiểu là Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa, cha Mặc mẹ Mặc

lại không tới, Ngân Tiểu Tiểu không tính, chỉ còn Mặc Lão Đại phát huy công dụng... May mà Mặc Lão Đại có thể lấy một địch năm, ít nhiều cũng bù lại một chút sức lao động khuyết thiếu.

“Ngân Tiểu Tiểu! Người có xê ra cho ta đi không!” Gần hoàng hôn, Hoa Tiểu Hoa kéo con mồi trở về nghiên rằng nghiên lợi, nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu lưỡi dương dương tự đắc nằm ở trên mảnh đất trước sơn động, giận dữ hét.

Ngân Tiểu Tiểu hí mắt ngáp một cái, bĩu môi, không tình nguyện xê ra bên cạnh nhường chỗ cho Hoa Tiểu Hoa bò sát. Thiệt là, rõ ràng còn nhiều chỗ trống như vậy, sao cha cứ phải đi chỗ mình!

“Tiểu Tiểu, ta tìm được trứng chim.” Sau đó không lâu Mặc Lão Đại trở về, miệng ngậm một con thỏ đang hấp hối, phía sau kéo một ổ chim, buông con thỏ ra nói với Ngân Tiểu Tiểu, “Chốc lát nướng trứng chim cho người ăn được không? Ngày hôm qua người ăn cơm hơi ít.”

Ngân Tiểu Tiểu lăn một vòng trên mặt đất, đứng lên đi tới chỗ... ổ chim phía sau Mặc Lão Đại, nhìn thấy năm sáu quả trứng tròn vo trong ổ chim, chảy nước miếng: “Tốt tốt, hình như đã lâu rồi không ném trứng chim!”

Vì thế Mặc Lão Đại đi tìm đồ nhóm lửa, Hoa Tiểu Hoa bò ra sơn động nghe hết vào tai, bò đến bên người Ngân Tiểu Tiểu: “Cũng chỉ có Mặc Lão Đại có thể chịu được người, nếu là xà khác đã sớm bỏ người rồi!”

Ngân Tiểu Tiểu cười cười ngây ngô, trong nụ cười rõ ràng mang theo hạnh phúc.

Dưới sự chăm sóc của chúng xà, Ngân Tiểu Tiểu nhàn hạ, năm ngày vội vàng mà qua. Ngày mai là ngày cử hành nghi thức bầu bạn của ba cặp xà!

Chúng xà đứng ở trong sơn động nhìn con mồi chiếm gần một nửa sơn động, trong lòng tràn đầy kiêu ngạo tự hào, nhiều ngày bề bộn thiên hôn địa ám, nhưng thành tích cũng thực hiển nhiên.

“Ừm, không tệ không tệ.” Ngân Tiểu Tiểu vừa nhìn con mồi trước mắt vừa gật đầu, như là lãnh đạo đến thị sát.

Hoa Tiểu Hoa đứng bên cạnh Ngân Tiểu Tiểu, hung hăng dùng cái đuôi đánh lên đầu Ngân Tiểu Tiểu: “Có quan hệ gì tới người!”

Ngân Tiểu Tiểu bị đánh về mặt uất ức, nghe được câu hỏi của Hoa Tiểu Hoa, Ngân Tiểu Tiểu không uất ức nữa, hơi tự hào hếch thân mình: “Hừ! Sao lại không quan hệ với ta! Ở đây Hắc Thán nhà chúng ta bắt được nhiều con mồi nhất! Ta là bầu bạn của Hắc Thán, chẳng lẽ không có vấn đề gì với ta? !”

Hoa Tiểu Hoa: “...”

Mặc Lão Đại cười cười, cái đuôi sờ sờ đầu Ngân Tiểu Tiểu.

Ừ, Ngân Tiểu Tiểu nói không sai, một phần ba con mồi trong sơn động, thậm chí là nhiều hơn, đều do Mặc Lão Đại chộp tới.

Buổi tối, mọi người đều ngủ rất sớm, mỗi một xà đều vô cùng chờ mong ngày mai, nhất là Hoa Tiểu Hoa, trong lòng thật sự vô cùng phức tạp, nghi thức bầu bạn của mình như mới ngày hôm qua, mà ngày mai đã phải tham gia nghi thức bầu bạn của con mình!

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, chúng xà đã sớm đứng lên, chúng độc xà cần cử hành nghi thức bầu bạn đi ra bờ sông trước, Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa Ngân Tiểu Nhất thì lưu tại chỉ đường cho chúng độc xà.

Chúng độc xà tới tham gia nghi thức bầu bạn đều tính tốt thời gian, lúc tới vừa đúng buổi trưa. Theo thời gian dần một trôi qua, độc xà tới càng ngày càng nhiều, nếu có nhân loại đứng ở chỗ này, nhất định sẽ cực kỳ hoảng sợ, đầy khắp núi đồi liên tục có độc xà không ngừng từ mọi phương hướng đi tới, liếc mắt một cái nhìn không có chỗ trống nào —— đây là cảm thụ của Chu Phong và Vương Nham Chân.

Chu Phong và Vương Nham Chân sớm đã bị Ngân Tiểu Tiểu kéo tới, dù sao đợi chốc lát nữa độc xà bạn công việc lu bù lên, ai còn nhớ hai nhân loại bọn họ! Thật ra dựa theo ý tưởng của Chu Phong và Vương Nham Chân, ước gì Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại quên bọn họ đi!

Chu Phong và Vương Nham Chân ngồi ở trên tảng đá lớn bên bờ sông, sắc mặt trắng bệch, chúng độc xà đến đây chỉ nhìn thoáng qua bọn họ, ngẫu nhiên có độc xà chưa thấy nhân loại, cũng chỉ hỏi độc xà bên cạnh một chút, tỉnh ngộ nhìn lại, sẽ không có gì nữa—— chúng nó không phải đến xem nhân loại, chỉ thắc mắc sao có nhân loại ở đây mà thôi. Chúng độc xà cũng không phân chia khoảng cách với Chu Phong và Vương Nham Chân, khi độc xà càng ngày càng nhiều, độc xà chung quanh Chu Phong và Vương Nham Chân cũng càng ngày càng nhiều, thậm chí có xà muốn dừng lại dưới chân hai người.

Độc xà tới có Mặc xà, ừm, mới đầu chúng độc xà đều không quá để ý, dù sao lần này kết thành bạn lữ là tộc trưởng nha, thân bằng hảo hữu của tộc trưởng cũng phải đến chứ! Nhưng đợi một lát sau, chúng độc xà phát hiện có chỗ không bình thường, trời ạ, có phải toàn bộ Mặc xà đều đến đây hay không, Mặc xà cũng chỉ có mấy trăm con, hiện giờ chúng độc xà nhìn qua cũng đã có mấy trăm Mặc xà rồi! bất giác, Mặc xà cùng chúng độc xà bình thường có phân chia rõ ràng. Mặc xà tụ lại với nhau, mà độc xà bình thường, thì tụ lại một chỗ.

Mặc Lão Đại nhìn thấy vậy vốn muốn nói gì đó, nhưng lại nghĩ hôm nay là ngày vui của mình nên cũng không nói cái gì. Ngân Tiểu Tiểu mơ hồ không phát hiện ra, vẫn đắm chìm trong cảm xúc phấn khởi “Ta sắp kết hôn! Ta sắp kết hôn!” như trước.

Ngày càng đông đủ, thời gian cử hành nghi thức bầu bạn sắp tới, chúng độc xà tới đã gần đủ, Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa cũng đều tới. Lúc này, một lão ngân xà đứng dậy, bò tới khoảng đất trống chúng độc xà cố ý nhường ra —— ba cặp xà bầu bạn đã ở trong đó.

Lão ngân xà mang theo ánh mắt từ ái nhìn ba cặp xà bầu bạn một lần, cười nói: “Xem ra hôm nay ta là xà lớn tuổi nhất ở trong này, một khi đã như vậy, nghi thức ngày hôm nay liền để ta làm chủ trì đi.”

Sau đó ánh mắt lão ngân xà nhìn độc xà ở chung quanh, lớn tiếng nói: “Trong ngày nắng ấm đẹp trời này, có ba đôi độc xà sẽ bước lên con đường dài cùng bạn lữ, mỗi một độc xà chúng ta ở đây đều chúc chúng nó có thể hạnh phúc!”

Lão ngân xà vừa dứt lời, độc xà chung quanh mạnh mẽ nhiệt liệt kêu la: “Hạnh phúc! Hạnh phúc! Hạnh phúc!”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Lão ngân xà vung cái đuôi, thanh âm của chúng độc xà ngừng lại. Lão ngân xà ngẩng đầu nhìn không trung —— Ngân Tiểu Tiểu đã nóng đến không chịu được.

“Thời gian đã đến!” Lão ngân xà bò đến trước mặt ba đôi xà bầu bạn một lần nữa, vẻ mặt nghiêm túc, “Nói cho ta biết, các ngươi đã xác định muốn làm bạn lữ với người bên cạnh sao? Cả đời, không bao giờ rời xa!”

Sáu độc xà ngừng một chút, sau đó cùng nhau đáp: “Nguyện ý!”

“Như vậy, dùng răng đâm thủng vảy đối phương, uống máu đối phương kết thành bầu bạn, trở thành bạn cả đời của đôi bên!”

Sáu độc xà, hai đôi hai, chăm chú nhìn nhau trong chốc lát, sau đó cắn về vị trí dưới đầu đối phương.

Đâm thủng vảy của Mặc Lão Đại, một khắc uống máu của Mặc Lão Đại, vẻ mặt của Ngân Tiểu Tiểu có chút hốt hoảng, ba mươi năm, mình trở thành một con rắn đã ba mươi năm. Mình trở thành một con rắn, có phải là vì cùng một chỗ với Mặc Lão Đại hay không? Thật ra Ngân Tiểu Tiểu biết mình thực tuy hứng, biết mình luôn luôn làm phiền, cứ như oan hồn bám theo Mặc Lão Đại. Mình như một đứa trẻ, muốn làm gì thì nhất định phải đi làm, rõ ràng Mặc Lão Đại có thể từ chối yêu cầu vô lý của mình, rõ ràng Mặc Lão Đại có thể đúng lý hợp tình nói mình phải trưởng thành chín chắn, rõ ràng... Rõ ràng Mặc Lão Đại không cần phải ... dù thế nào cũng phải ở bên cạnh mình.

Nó ưu tú như vậy, là tộc trưởng độc xà bộ tộc, nó mang theo tộc nhân tiêu diệt nhân loại xâm lấn, nó có thể lựa chọn xà tốt hơn, giống Mặc Đại Nhị, giống... Mặc Đại Mặc. Nhưng nó lại lựa chọn mình.

Khóe mắt Ngân Tiểu Tiểu đã ướt, như vậy thật tốt, nó yêu ta, ta yêu nó. Nó có thể bao dung toàn bộ khuyết điểm của ta, để ta không cần phải ... Vì ai mà ưu tú, không cần phải ... chịu toàn bộ hắc ám cùng

lạnh lùng trên đời này, ta sẽ không cảm thấy cô độc, sẽ không cảm thấy sợ hãi, chỉ cần nó ở bên cạnh ta, ta đã là xà hạnh phúc nhất trên đời này.

“Làm sao vậy? Ta cần đau người sao?”

Thần trí của Ngân Tiểu Tiểu bị thanh âm lo lắng của Mặc Lão Đại gọi về, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn về mặt hối hận không thôi của Mặc Lão Đại, Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên tiến tới hôn lên miệng Mặc Lão Đại. Mặc Lão Đại vốn sững sốt, sau đó liền làm sâu sắc nụ hôn này, hai xà quên lãng xà bên người, bây giờ, nơi này, hai xà là toàn bộ thế giới của nhau.

Thanh âm mang theo ý cười của lão ngân xà vang lên: “Xem ra đã có đôi bầu bạn đợi không kịp rồi, như vậy, hai đôi bầu bạn khác, có phải cũng nên làm chút gì đó hay không?”

Độc xà ở chung quanh hoan hô, hai đôi bầu bạn khác cũng đều ngưỡng ngừng hôn nhau.

Đợi cho ba đôi bầu bạn tách ra, chúng xà đều đã khôi phục bình tĩnh. Lão ngân xà tiếp tục nói: “Sau đây, mời cha mẹ hoặc cha phụ các đôi bầu bạn tiến lên nói chuyện.”

Lên đầu tiên đương nhiên là Hoa Tiểu Hoa cùng Ngân Đại Bạch. Hai xà bò đến trước mặt Ngân Tiểu Tứ và Lam Tam Tam.

Hoa Tiểu Hoa nói: “Tiểu Tứ, ta biết ngươi là nhi tử thông minh nhất trong sáu huynh đệ, cũng bớt làm ta lo nhất... Sau này, Tam Tam sẽ là bầu bạn của ngươi, các ngươi phải sống cho thật tốt.”

Ngân Đại Bạch nói tiếp: “Tam Tam, nếu Tiểu Tứ có chỗ nào làm cho ngươi không hài lòng thì ngươi cứ nói ra, ta tin tưởng Tiểu Tứ nhất định sẽ nghe lời ngươi nói.”

Sau đó Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa bò tới trước mặt Hoa Tiểu Nhị cùng Hoa Tiểu Tam.

“Các ngươi đều là hài tử của ta, ta chỉ muốn nói một câu, các ngươi đã lựa chọn ở cùng một chỗ, thì đừng buông tha.”

Cuối cùng, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa bò tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại.

Ánh mắt Hoa Tiểu Hoa vô cùng phức tạp, cuối cùng nói: “Tiểu Tiểu, ngươi là hài tử khiến ta quan tâm nhất, nhưng cũng làm ta đau lòng nhất. Ngươi có thể tìm được một nửa khác thuộc về mình, cha thật tình cảm thấy hạnh phúc cho ngươi.” Ánh mắt chuyển đến trên người Mặc Lão Đại, “Mặc Lão Đại... ta vẫn thật vừa ý.”

Ngân Đại Bạch chỉ nói với Mặc Lão Đại một câu: “Làm cho Tiểu Tiểu hạnh phúc.”

Mặc Lão Đại trịnh trọng gật gật đầu.

Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch nhìn thật kỹ vào mắt Ngân Tiểu Tiểu Mặc Lão Đại, đi xuống.

Sau đó, cha phụ Lam Tam Tam đi lên nói mấy câu với Lam Tam Tam và Ngân Tiểu Tứ.

Sau đó hẳn là cha mẹ Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại biết hai chúng nó sẽ không tới, vừa muốn nói với lão ngân xà thì ánh mắt đã bị hai Mặc xà bò lên hấp dẫn.

Cha Mặc cùng mẹ Mặc thế mà lại đến đây.

Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại liếc nhau, đều có chút không thể tin.

Cha Mặc mẹ Mặc bò tới trước mặt Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại, mẹ Mặc mở miệng trước: “Ngươi là xà có bạn lứa sớm nhất trong ba huynh muội, ta vẫn thật vui vẻ.”

Cha Mặc tiếp lời nói: “Hy vọng có thể sớm trông thấy hài tử của các ngươi. Các ngươi... Sẽ hạnh phúc.”

Mặc Lão Đại trầm mặc một lúc lâu, mới “Vâng” một tiếng.

Ngoài miệng mặc dù nói không thêm để ý, thật ra trong nội tâm vẫn thực để ý, Ngân Tiểu Tiểu trộm nhìn Mặc Lão Đại, không dấu vết dùng cái đuôi quét lên người Mặc Lão Đại.

“Đến đây, nghỉ thức bầu bạn đã hoàn thành! Kế tiếp, xin mọi người hưởng dụng thức ăn!” Hoa Tiểu Hoa cao giọng hô, “Mọi người đi theo ta.”

Bầy rần chậm rãi đi theo bọn Hoa Tiểu Hoa, hai đôi xà bầu bạn trừ Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu đều đi theo, Ngân Tiểu Tiểu thì bị Mặc Lão Đại giữ lại.

“Giờ không cần phải ... đi nữa, chúng ta về nhà đi.”

“Hửm? Bây giờ sao?” Ngân Tiểu Tiểu kinh ngạc, bây giờ bước đi sao?

“Ừ.” Mặc Lão Đại gật gật đầu, vấn đề không đủ thức ăn giao cho các xà khác là tốt rồi, lúc vấn đề sau này giao cho các xà khác là được, bây giờ, về nhà mới là đại sự! [Đằm: Về nhà làm gì vậy Lão Đại ~ (‘ ‘)]

“À.” Ngân Tiểu Tiểu thành thật gật đầu, ai ya bò lên trên người Mặc Lão Đại, trong quá trình Mặc Lão Đại chạy gấp về, Ngân Tiểu Tiểu im lặng nghĩ sau khi kết thành bầu bạn cũng chẳng có gì khác lúc trước!

Bị quên lãng ngay tại chỗ – Chu Phong và Vương Nham Chân: “. . . ? ? . . . ! !”

Mặc Lão Đại bớt hơn phân nửa thời gian liền chạy trở về nhà, Ngân Tiểu Tiểu bị lắc choáng đầu hoa mắt, Ngân Tiểu Tiểu vô cùng hoài nghi có phải mình bị “Say xe” hay không!

“Ta đi tìm đồ ăn!”

Mặc Lão Đại lưu lại một câu liền vội vàng rời đi, Ngân Tiểu Tiểu ngay cả trả lời cũng không kịp nói. Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy chẳng hiểu ra làm sao, Hắc Thán đang gấp cái gì?

Dùng xong cơm sắc trời đã tối, Ngân Tiểu Tiểu ăn quá no để Mặc Lão Đại xoa bụng ình, mơ mơ màng màng, Ngân Tiểu Tiểu sắp ngủ.

Mặc Lão Đại xoa a xoa, xoa a xoa, nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu buồn ngủ mông lung, tiếp tục xoa a xoa bụng, xoa a xoa đi xuống xoa ...

Ngân Tiểu Tiểu giật mình, cả người đều nhảy dựng lên : “Hắc Thán! Người làm gì!”

Mặc Lão Đại để sát vào đầu Ngân Tiểu Tiểu, dưới ánh hoàng hôn mông lung, ánh mắt xích hồng của Mặc Lão Đại lại hiện thoáng hiện dị sắc.

Ngân Tiểu Tiểu bất giác nuốt ngụm nước bọt, lui về sau, vừa muốn nói chuyện đã bị cái đuôi của Mặc Lão Đại mạnh mẽ kéo về, hai xà dường như mặt dán mặt .

“Tiểu Bạch Si, chúng ta đã là bầu bạn rồi.” Mặc Lão Đại chậm rãi nói.

Ngân Tiểu Tiểu “À” một tiếng: “Ừ, Đúng vậy. Sao, làm sao vậy.”

Mặt Mặc Lão Đại dán vào mặt Ngân Tiểu Tiểu: “Người sinh cho ta một ổ ấu xà được không?”

Ngân Tiểu Tiểu: “Hả? ?”

Mặc Lão Đại mạnh mẽ đẩy gục Ngân Tiểu Tiểu, cả thân mình dường như đều đặt ở trên người Ngân Tiểu Tiểu.

“Hắc Thán, có chuyện từ từ thương lượng a uy!” Ngân Tiểu Tiểu có tiếp tục ngu xuẩn cũng biết Mặc Lão Đại muốn làm gì !

“Có chuyện ngày mai nói sau.” Mặc Lão Đại nói xong, hôn lên miệng Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu chần chờ một chút, lựa chọn đáp lại nụ hôn của Mặc Lão Đại, bây giờ làm loại chuyện này, cũng không còn gì đi...

Xà tín của hai người quấn lấy nhau trên không trung, cái đuôi của Mặc Lão Đại thông thả ma sát lên thân mình Ngân Tiểu Tiểu, rõ ràng nhiệt độ cơ thể của Mặc Lão Đại thấp hơn Ngân Tiểu Tiểu rất nhiều, nhưng nơi bị Mặc Lão Đại sờ đến, Ngân Tiểu Tiểu thể mà lại cảm thấy như bị phồng, thân mình run lên bần bật.

Mặc Lão Đại theo thân mình của Ngân Tiểu Tiểu, xà tín không ngừng trượt trên người Ngân Tiểu Tiểu, thông thả mà kiên định, như đang cúng bái thần linh. Mặc Lão Đại dần dần đi xuống, xà tín tập trung đến nửa người dưới của Ngân Tiểu Tiểu.

Lúc xà tín của Mặc Lão Đại liếm đến cúc hoa của Ngân Tiểu Tiểu thì Ngân Tiểu Tiểu mạnh mẽ đứng nửa người trên lên, quần lầy người Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại an ủi hôn hôn khoe miệng Ngân Tiểu Tiểu, không để Ngân Tiểu Tiểu từ chối lại cúi thân mình xuống.

“Ừm... nhẹ chút...” Mặc Lão Đại không ngừng xâm nhập, càng ngày càng dùng sức quấy, Ngân Tiểu Tiểu nhịn không được hừ lên tiếng, nói ra những lời nói mang theo mỉa ý, Mặc Lão Đại nghe được Ngân Tiểu Tiểu nói, chẳng những không nhẹ, thậm chí còn ác ý càng hướng bên trong dò xét, cả người Ngân Tiểu Tiểu lại run lên, theo bản năng muốn lui về sau lại bị Mặc Lão Đại cố định chặt chẽ ngay tại chỗ.

“Hắc Thán, nhẹ chút.” thanh âm của Ngân Tiểu Tiểu mang theo khóc nức nở, thật không biết là đau hay là thích...

“Ừm, đã ướt át rồi sao.” Mặc Lão Đại nhẹ giọng nói bên tai Ngân Tiểu Tiểu, “Xem ra, vậy đã được rồi.”

Mặc Lão Đại vừa dứt lời, Ngân Tiểu Tiểu liền cảm giác có một vật cứng rắn nóng rực chĩa vào phía dưới của mình.

Ngân Tiểu Tiểu không tự chủ được nhìn xuống phía dưới, vừa nhìn như vậy liền hoảng sợ.

Xà hắc là có hai bán âm hành, một trái một phải. Lúc xxx chỉ dùng một bên. Hai bán hai âm hành chính xác được gọi là hai bán dương vật, có lẽ cũng vì vậy, mà âm hành của xà rất ngắn.

Nhưng của Mặc Lão Đại vốn không phải như vậy! Ngân Tiểu Tiểu chỉ nhìn thấy một cây âm hành trắng kiết! Chẳng lẽ phương hướng độc xà tiến hoá có cải biến?

Mặc Lão Đại đã nhận ra Ngân Tiểu Tiểu thất thần, hung hăng cắn miệng Ngân Tiểu Tiểu, đến lúc nào rồi mà Tiểu Bạch Si còn thất thần!

Sau đó... Mạnh mẽ đâm vào.

“A... Đau!” Ngân Tiểu Tiểu vốn không có chuẩn bị tốt tâm lý, lúc này đau đến nước mắt đều chảy ra .

Mặc Lão Đại hít thở trở nên ồ ồ, vừa liếm sạch nước mắt của Ngân Tiểu Tiểu, vừa dùng sức chuyển động.

“... A... nhẹ chút... Chậm một chút.” Ngân Tiểu Tiểu vô lực kêu gào, sau đau đớn nghén đón khoái cảm làm cho Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy vô lực thừa nhận, mà giờ khắc này, Mặc Lão Đại làm sao còn nghe được lời Ngân Tiểu Tiểu nói? Chẳng những không nhẹ một chút chậm một chút, thậm chí còn có xu thế càng dùng sức càng tốc độ—— đừng quên tốc độ của Mặc Lão Đại biến thái đến cỡ nào!

Đêm, sâu, mà thanh âm từ trong động truyền ra, luôn luôn không đình chỉ...

102. Chương 102

Ngân Tiểu Tiểu mơ mơ màng màng tỉnh lại thì đã là chạng vạng hôm sau, Mặc Lão Đại đang lo lắng xoay quanh bên cạnh Ngân Tiểu Tiểu. Nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu đã tỉnh, Mặc Lão Đại mới hoàn toàn buông tâm, hơi áy náy với Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, có cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không?”

Ngân Tiểu Tiểu thực gian nan phun ra mấy từ: “Ừm, rất đau.” Nhất là bộ vị kia, “Nhưng mà, nói thật.” Ngân Tiểu Tiểu nghiêng đầu hồi tưởng tình hình điên cuồng đêm qua một chút, “Cảm giác đêm qua tốt lắm nha!”

Mặc Lão Đại: “...”

Ngân Tiểu Tiểu: “Hắc Thán, ta muốn ăn mật.”

“Không được.” Mặc Lão Đại không chút do dự từ chối, “Nếu ăn mật nữa, ngươi lại bị sâu răng, răng mà nhỏ nữa thì không thể dài ra.”

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi: “Ta đâu có ăn mỗi ngày! Chỉ bây giờ muốn ăn thôi, chẳng lẽ ngay cả yêu cầu nhỏ nhỏ này ngươi cũng không thể đáp ứng ta sao?”

Mặc Lão Đại nhìn Ngân Tiểu Tiểu ra vẻ đáng thương, trong lòng chần chờ, ừm, nếu chỉ ăn một chút thì hẳn không có vấn đề gì.

“Đi thôi đi thôi, ta muốn ăn mật!” Ngân Tiểu Tiểu đi từ từ đến bên Mặc Lão Đại, nếu nâng cái đuôi dậy nổi thì Ngân Tiểu Tiểu liền trực tiếp lấy cái đuôi cọ Mặc Lão Đại rồi, “Hay là, Hắc Thán người vừa kết thành bầu bạn với ta, liền không quan tâm ta nữa? Ta chỉ muốn ăn mật mà người cũng không đáp ứng!” Càng nói Ngân Tiểu Tiểu càng ai oán.

Mặc Lão Đại: “... Tốt lắm tốt lắm, ta đã biết, nhưng không thể ăn nhiều, chỉ có thể ăn một nửa!”

Ngân Tiểu Tiểu gật đầu đồng ý rồi, bây giờ chỉ cần có ăn là được! Hơn nữa, Ngân Tiểu Tiểu cũng sợ mình lại bị sâu răng.

“Muốn bắt thêm thứ gì về nữa không?” Mặc Lão Đại nghĩ nghĩ, hỏi, “Có đói bụng không?”

“Không quá đói, ngày hôm qua mới ăn rồi!” Ngân Tiểu Tiểu nói, “Hơn nữa, sau khi làm chuyện đó thật sự có thể ăn cái gì sao?”

Mặc Lão Đại: “... Ta đã biết.” Nói xong, hơi có chút chật vật bò ra khỏi sơn động.

Ngân Tiểu Tiểu ở trong sơn động ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười thắng lợi, chắc chắn, Hắc Thán, đêm qua người tra tấn ta một muốn chết, tuy rằng cảm giác cũng rất không tệ, nhưng bây giờ ể người vài câu cũng không tính quá phận đi!

Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đã rất lâu không sinh sống ở nơi này nên chung quanh lại có nhiều tổ ong mới, Mặc Lão Đại tìm một hốc mới thấy loại mật Ngân Tiểu Tiểu thích ăn, lấy được tổ ong, liền vội mang trở về.

Ngân Tiểu Tiểu ăn được mật thực thỏa mãn, nhìn xem Mặc Lão Đại vội tới làm chỗ tựa lưng ỳnh, nội tâm Ngân Tiểu Tiểu vô cùng đắc ý.

Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ thân mình không phải đau, mà là yếu ớt, vì thế thật sự nghỉ ngơi tốt vài ngày mới bằng lòng bò ra đi phơi nắng, Mặc Lão Đại cũng không nói gì, ngoan ngoãn vài ngày không động vào Ngân Tiểu Tiểu, có trời mới biết xà xà bầu bạn khác lúc chưa có ấu xà đều hàng đêm ư a ~! Như vậy xem ra, Mặc Lão Đại thật đúng là một bầu bạn tốt vừa biết săn sóc vừa dịu dàng!

Một ngày này, Ngân Tiểu Tiểu đã hoàn toàn khỏe, thân mình đã khôi phục bình thường —— thật ra trước đó không phải không bình thường, mà là Ngân Tiểu Tiểu hàng này lười động nên lấy cớ cả người vô lực không hoạt động, cũng là nhìn Mặc Lão Đại lo lắng nên làm ẩu thôi. Lúc Mặc Lão Đại đánh bàn tính buổi tối làm thêm một lần dưới đáy lòng —— dù sao cũng không còn việc gì —— Mặc Đại Nhất tìm tới.

Mặc Đại Nhất chẳng những tìm tới, hơn nữa còn có vẻ rất lo lắng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mặc Lão Đại hỏi, ngữ khí thật không tốt, vô nghĩa, nếu người chuẩn bị OOOX đột nhiên có xà đến đây báo cho người biết có việc xảy ra cần người đi xử lý, những cảm xúc khác chưa nói đến nhưng người nhất định sẽ không vui.

“Có mấy Mặc xà đánh nhau với chúng độc xà bình thường!”

“Hả?” Đây là Ngân Tiểu Tiểu.

“Cụ thể chút.” Mặc Lão Đại lại nói.

Mặc Đại Nhất bình phục nhịp thở một chút, nói: “Sự tình xảy ra mấy ngày trước, a, đúng rồi, hẳn là ngày người và Tiểu Tiểu kết thành bạn lứa đó. Các tộc nhân tới tham gia nghi thức bầu bạn của người cùng Tiểu Tiểu còn có một bộ phận chưa ăn được thức ăn, cũng có chưa ăn no, nhưng mọi người cũng không trách các người, dù sao ngày đó xà đến thật sự rất nhiều, lúc sau người liền vội vàng vàng bỏ đi, mọi người cũng biết vì sao nên đều hiểu và bỏ qua...”

Mặc Lão Đại dùng cái đuôi đề trán của mình, từ kẽ răng ngẹn ra vài chữ: “Nói trọng điểm!”

“Khụ khụ, à, cái đó.” Mặc Đại Nhất cười mĩa một tiếng, về lại chính đề, “Vấn đề xảy ra ở chỗ các độc xà chưa ăn và chưa ăn no. Lúc tan cuộc có độc xà bắt đầu săn, dù sao cũng không có thể đói bụng về nhà ngủ. Có một Mặc xà chọn trúng một con chuột đồng, kết quả chưa phát động công kích thì chuột đồng đã bị một hồng xà đoạt mất, Mặc xà kia giận dữ, kêu gào muốn cắn chết hồng xà kia, hồng xà cũng tức giận, kêu thét nhiều bạn thân nhân của mình đến, Mặc xà cũng không bỏ qua, cũng gọi mấy bạn tốt của mình

đến, vì thế một cuộc chiến quy mô nhỏ liền bạo phát, chết hơn mười độc xà, oán càng kết càng lớn, song phương giằng co không chịu thua, có Mặc xà khác và độc xà bình thường đứng ra can ngăn, chỉ tiếc không có xà nào nghe chúng nó, nhưng tốt xấu coi như đã khống chế được thế cục.” Mặc Đại Nhất dừng, “Chúng nó kiên trì muốn tộc trưởng đến xử lý, vì thế ta nghe được tin tức liền lập tức tới thông tri người.”

Ngân Tiểu Tiểu nghe xong Mặc Đại Nhất nói, trong đại não đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ: Chuyện này xem như từ một con chuột đồng dẫn tới huyết án! Người đừng nói, thật sự đúng là huyết án, không thấy đã chết hết hơn mười độc xà rồi sao!

Mặc Lão Đại trầm mặc một hồi, do dự nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu vô cùng thông minh, vừa thấy ánh mắt mang theo do dự của Mặc Lão Đại nhìn mình chăm chú, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, vì thế liền ngẩng đầu động thân, còn quăng cái đuôi vài cái: “Người xem thân thể của ta đã không có việc gì! Ngay cả cái đuôi cũng có thể tùy ý động! Chạy đi tuyệt đối không có vấn đề!”

Mặc Đại Nhất nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu, nửa ngày mới kịp phải ứng “Không có việc gì” trong miệng Ngân Tiểu Tiểu, vì thế xấu hổ ho hai tiếng, ta nói, loại chuyện này nói trước mặt mình thật sự không sao chứ?

Mặc Lão Đại nghĩ nghĩ, nói: “Hay là Tiểu Tiểu người lưu lại đi, để Đại Nhất ở lại với người, ta sẽ trở về rất nhanh.” Mặc Lão Đại không muốn Ngân Tiểu Tiểu khổ cực đi theo mình—— ghé vào trên người người thì có gì dễ vất vả —— hơn nữa lần này là Mặc xà và các độc xà khác xảy ra xung đột, nếu để cho Ngân Tiểu Tiểu đi theo...

“Không cần! Ta cùng đi với người!” thái độ của Ngân Tiểu Tiểu vô cùng kiên quyết, tuy rằng trong lòng cười điên cuồng chuyện một con chuột đồng mà dẫn đến huyết án, nhưng Ngân Tiểu Tiểu thật tâm muốn đi cùng.

Ngân Tiểu Tiểu luôn cho rằng quan hệ của Mặc xà và các độc xà khác không tốt lắm, không, không hẳn không phải tốt lắm, phải nói là độc xà khác đều thực chán ghét Mặc xà, mà Mặc xà cũng luôn luôn rất khinh thường độc xà khác, nhưng bởi vì luôn luôn chưa từng thấy tận mắt, hoặc là không xảy ra tranh cãi đại quy mô linh tinh gì nên tuy trong lòng Ngân Tiểu Tiểu có khái niệm này, nhưng đối với tính nghiêm trọng của chuyện này còn không được chân chính – chứng kiến, nhưng hiện giờ theo lời Mặc Đại Nhất nói, vẫn là đả kích nhất định đối với Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu muốn biết, quan hệ của Mặc xà và các độc xà khác rốt cuộc như thế nào.

Nói thật, Ngân Tiểu Tiểu rất hi vọng Mặc xà và chúng độc xà khác có thể ở chung hòa thuận. Ở trong kết giới, độc xà vốn phải là một nhà! Nếu Mặc xà và chúng độc xà khác có quan hệ tốt, như vậy có thể cùng độc xà khác kết hôn, Hắc Xà sinh hạ hắc sẽ không bị chúng độc xà bài xích!

Dưới đáy lòng, Ngân Tiểu Tiểu không thể không trầm tư thừa nhận, nó muốn sinh cho Mặc Lão Đại một hang ổ ấu xà đáng yêu, nhưng nó biết mình và Mặc Lão Đại có thể sinh hạ Hắc Xà, nếu như hài tử của mình gặp đãi ngộ giống Hắc A Ban, Ngân Tiểu Tiểu sẽ rất khó rất khó chịu. Ngân Tiểu Tiểu hi vọng quan hệ giữa Mặc xà và chúng độc xà khác có thể hòa hợp hòa thuận, tính ra thì đều là tư tâm riêng mà thôi.

Cho nên dù nói thế nào, Ngân Tiểu Tiểu cũng muốn đi theo Mặc Lão Đại.

Nhìn thấy ánh mắt mang theo cầu xin của Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại không thể không đồng ý, không có cách nào, ai bảo trên đời này, Mặc Lão Đại chỉ để ý mình Ngân Tiểu Tiểu cơ chứ. Dù là ai cũng không được phép làm Ngân Tiểu Tiểu thương tâm khó chịu, chính nó cũng ở bên trong!

“Chúng ta chuẩn bị đi thôi!” Mặc Đại Nhất thúc giục, thật ra nó tuyệt đối không để ý Mặc Lão Đại đi mình và Ngân Tiểu Tiểu lưu lại hay là Mặc Lão Đại Ngân Tiểu Tiểu cùng mình đi, bây giờ rõ ràng tình hình bên kia càng quan trọng hơn được chứ a uy!

Ngữ khí của Mặc Lão Đại không tốt: “Người gấp cái gì? Trời đã tối, nghỉ ngơi một đêm trước ngày mai lên đường, nếu người thật sự muốn đi thì đi trước đi.”

Ngân Tiểu Tiểu rất phối hợp ngáp một cái.

Nhìn Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đã bỏ vào trong sơn động, Mặc Đại Nhất chỉ có thể như vậy: “...”

Quên đi, ngay cả tộc trưởng cũng không gấp ta còn gấp cái gì! Mặc Đại Nhất cảm giận nói ở trong lòng, chấp nhận số phận bất hạnh ném mình trên mặt đất, ngủ ngủ, có chuyện gì ngày mai nói sau!

Được rồi, bởi vì Mặc Đại Nhất thường xuyên (?) đi tìm Mặc Lão Đại nên mỗi lần Mặc Đại Nhất tới, vị trí gần cửa sơn động nhất sẽ dành cho Mặc Đại Nhất, dù sao cũng không thể để Mặc Đại Nhất ngủ ở trên mảnh đất trống trước sơn động, mà Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại thì sẽ đi vào sâu trong sơn động nằm ngủ.

Không ngoài dự tính, Ngân Tiểu Tiểu lại thành xà dây trễ nhất ngày hôm sau.

Mặc Lão Đại: “Ta đi trước tìm thức ăn cho Tiểu Bạch Si ăn no trước.” Vì thế Mặc Lão Đại đi tìm thức ăn. Ném xong thức ăn.

Ngân Tiểu Tiểu: “Bây giờ đến giữa trưa rồi, nóng quá, đợi mát mẻ một chút lại đi đi.”

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại quần lầy nhau ngủ trưa.

Đợi cho Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại xuất phát thì đã là lúc đêm qua nói quá muộn ngày mai lại đi rồi.

Đám xà xuất phát không bao lâu trời đã hoàn toàn tối sầm xuống, Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu tìm được một sơn động liền chen vào, thuận tiện nói cho Mặc Đại Nhất tự mình đi tìm sơn động riêng vì sơn động này quá nhỏ, Mặc Đại Nhất bị bỏ ở lại bên ngoài yên lặng ngẩng lên nhìn sao sáng trên bầu trời, không hiểu sao lại bị phấn, mẹ nó! Đây là đang chơi mình đúng không! Nhất định là như vậy!

Ngân Tiểu Tiểu đem thân mình của Mặc Lão Đại làm gối đầu, cọ xát vẩy Mặc Lão Đại, đột nhiên nói: “Như vậy không sao chứ?”

“Không có vấn đề, tin tưởng ta.” Mặc Lão Đại đem đầu vòng một vòng, đặt ở trên người Ngân Tiểu Tiểu, “Tiểu Tiểu, ta biết ngươi nghĩ gì... Ngươi yên tâm, không có xà nào dám bắt nạt nhi tử của ta và ngươi.”

103. Chương 103

Mặc Lão Đại cố ý.

Mặc dù Ngân Tiểu Tiểu chạy chậm, chuyện lại nhiều, nhưng nếu Mặc Lão Đại muốn đến sớm một chút thì Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu cũng không cần phải mất sáu ngày kể từ khi Mặc Đại Nhất tìm đến mới có mặt tại nơi xảy ra chuyện.

Dựa theo ý tưởng của Mặc Lão Đại là muốn cho song phương đều bình tĩnh một chút. Vì một con chuột đồng mà thôi, đáng giá sao?

Mặc Lão Đại thân là một Mặc xà, đương nhiên biết thái độ của Mặc xà đối với độc xà khác, nếu Mặc Lão Đại không gặp được Ngân Tiểu Tiểu hẳn sẽ không đối đãi thân mật với các độc xà khác. Nhưng trên đời này không có nếu, sự thật là Mặc Lão Đại gặp Ngân Tiểu Tiểu, cũng đã yêu nó, cuối cùng còn kết thành bầu bạn với Ngân Tiểu Tiểu.

Thật ra đến bây giờ, thái độ của Mặc Lão Đại đối với độc xà khác cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhưng Mặc Lão Đại không thể không lo lắng cho hài tử của mình. Nó không quan tâm con mình thuộc chủng tộc nào, Mặc xà cũng tốt Hắc Xà cũng thế (Mặc Lão Đại không cảm thấy hài tử sẽ giống Ngân Tiểu Tiểu, dù sao giên còn ở đây), có thể ở bên cạnh mình cũng chỉ có thể là Ngân Tiểu Tiểu. Nhưng vì Ngân Tiểu Tiểu để ý, Mặc Lão Đại mới có thể lo lắng cho con của mình và Ngân Tiểu Tiểu.

Lúc Mặc xà và độc xà khác giải hòa, Hắc Xà cũng sẽ không bị toàn bộ độc xà bài xích, như vậy Ngân Tiểu Tiểu cũng sẽ vui vẻ — nhưng vì nghĩ như vậy, cho nên Mặc Lão Đại cũng sẽ làm như vậy.

Phía trước đã nhắc tới chuyện Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu xuất hiện lại địa điểm xảy ra chuyện vào sáu ngày sau, về mặt Mặc Đại Nhất chết lặng đi theo sau Mặc Lão Đại Ngân Tiểu Tiểu.

Lúc Mặc Lão Đại đi đến thì song phương đánh nhau vẫn cố thủ nguyên tại chỗ như trước. Song phương phân làm hai phe, bên trái là thuần một sắc Mặc xà, liếc mắt một cái có hơn hai mươi mấy con, còn lại là các độc xà khác, hồng lam hoàng bạch đều có, số lượng nhiều hơn Mặc xà rất nhiều, nhìn qua có bảy tám

chục con, nhưng thực hiển nhiên, cho dù số lượng nhiều hơn Mặc xà cũng không thể trở thành nguyên nhân độc xà khác thắng lợi.

Ở giữa hai phe còn có hơn mười độc xà, có Mặc xà cũng có xà nhan sắc khác, thân phận của bọn nó rất rõ ràng, là xà khuyên can lúc trước Mặc Đại Nhất nói.

Mặc Lão Đại không quan tâm chúng độc xà đang giằng co mà bò tới ở đội độc xà ở giữa trước.

Ngân Tiểu Tiểu cũng bò theo sau Mặc Lão Đại, cách gần đó, Ngân Tiểu Tiểu đã cảm thấy trong đó có một Mặc xà nhìn có vẻ quen mắt! Ngân Tiểu Tiểu đang nghĩ ngợi thì Mặc xà kia đã lên tiếng trước: “Tộc trưởng, đây đã là ngày thứ bảy kể từ khi người nhận được tin tức.”

Là câu trần thuật, không bắt mắt, không nóng nảy, chỉ đơn thuần kể rõ một sự thật, nhưng Ngân Tiểu Tiểu vẫn cảm thấy thực chói tai, Ngân Tiểu Tiểu đã biết được Mặc xà này là ai.

Là tộc trưởng tiền nhiệm, cũng đúng là phụ thân của Mặc Đại Mặc.

Thoạt nhìn, Ngân Tiểu Tiểu nghiêng oai đầu, hình như già đi rất nhiều?

Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đều không biết là, tộc trưởng tiền nhiệm bị Mặc Lão Đại dụng độc cắn bị thương, tuy rằng đúng lúc sử dụng cỏ giải độc nhưng sau đó lại đau đớn gần hai mươi ngày! Trong lịch sử bộ tộc độc xà chưa từng có, cũng bởi vì vậy, tộc trưởng tiền nhiệm lập tức già đi rất nhiều.

Mặc Lão Đại gật gật đầu: “Ừ, ta biết.” Ngữ khí lãnh đạm, đối với lời nói dường như đang làm khó dễ của tộc trưởng tiền nhiệm, Mặc Lão Đại rất bình tĩnh.

Tộc trưởng tiền nhiệm quay mặt đi, không thêm nhắc lại.

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, đặt ánh mắt vào đám Mặc xà bên trái mình, sau đó lại thấy được một xà mình nhận thức.

Ngân Tiểu Tiểu có chút hưng phấn dùng cái đuôi chọc chọc thân mình Mặc Lão Đại: “Hắc Thán Hắc Thán, mau nhìn trong đám Mặc xà đó có đệ đệ của người!”

Mặc Lão Đại không lên tiếng liếc mắt một cái, quả nhiên thấy được Mặc Lão Tam trong đồng Mặc xà, Mặc Lão Tam cũng luôn luôn khẩn trương quan sát nơi này, thấy Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đều nhìn về phía mình, Mặc Lão Tam có chút chột dạ cúi thấp đầu xuống.

Mặc Lão Tam là bị bạn của mình kéo tới. Vốn nó và Nhị tỷ vốn không muốn tới tham gia nghi thức bầu bạn của đại ca, kết quả thật sự bị cha Mặc mẹ Mặc kéo tới, nghi thức chấm dứt rồi nó muốn về nhà lại bị bạn kéo tới nơi này. Vốn nghĩ những độc xà kia thấy nhiều Mặc xà như vậy sẽ biết khó mà lui, không ngờ chúng nó không chịu buông bỏ! Cuối cùng lại gọi đại ca của mình tới! Tuy rằng chuyện này không phải do mình gây ra, nhưng nói không chột dạ là điều không thể nào, hơn nữa, từ khi đại ca cùng một chỗ với xà tên Ngân Tiểu Tiểu kia, quan hệ của bọn nó liền trở nên thực tồi tệ.

Mặc Lão Đại thấy được Mặc Lão Tam, nhưng cũng chỉ nhìn thoáng qua rồi làm như mình không thấy Mặc Lão Tam, đồng thời Mặc Lão Tam cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Chuyện xảy ra ta đã nghe Mặc Đại Nhất nói.” Mặc Lão Đại đứng nửa người trên lên cao giọng nói, “Ta...”

Nhưng Mặc Lão Đại còn chưa nói xong đã bị Mặc xà đứng ở đầu trận doanh Mặc xà cắt đứt: “Tộc trưởng, những độc xà này thật sự rất không biết tốt xấu! Nhất định phải hung hăng trừng phạt chúng nó mới được!”

Mặc Lão Đại không nói nữa, tập trung ánh mắt tới thân rắn xà đang nói chuyện, xà ở bên xe Mặc xà kia nghe thế thì lại có mấy xà kích động, vốn định tiến lên lại bị xà bên người đè lại.

Mặc Lão Đại động, chậm rãi bò tới trước mặt Mặc xà kia, nhìn chăm chăm Mặc xà kia trong chốc lát cho đến khi Mặc xà kia có chút khẩn trương, Mặc Lão Đại mới chậm rãi mở miệng: “Chuyện này là do người châm ngòi?”

“Là độc xà bên kia đoạt thức ăn của ta trước!” Mặc xà kia nguy biện nói.

Mặc Lão Đại giấu cợt một tiếng: “Không bắt được con mồi là do thực lực của người không đủ mạnh, có quan hệ gì tới xà khác?”

Nghe được Mặc Lão Đại nói như vậy, bên Mặc xà đều sửng sốt, cả phe độc xà bình thường cũng đều ngây ngẩn cả người.

Mặc xà sửng sốt là bởi vì Mặc Lão Đại nói không hề bao che Mặc xà, thậm chí còn châm chọc Mặc xà kia, mà nguyên nhân độc xà bình thường sửng sốt là Mặc Lão Đại thể nhưng không nói chuyện cho Mặc xà kia!

Tộc trưởng trước kia người nào không đứng về phía Mặc xà? Nếu gặp chuyện như vậy thì nhất định phải tìm mọi cách che chở Mặc xà mới đúng! Ngày hôm nay độc xà bình thường dám đứng ở chỗ này, không phải bởi vì cho rằng Mặc Lão Đại sẽ giúp nó nhóm, chẳng qua bởi vì bầu bạn Mặc Lão Đại hiện giờ là ngân xà, nghĩ ngân xà kia ít nhiều cũng vì chúng nó nói vài lời, nhưng sự thật thật sự là bất ngờ.

Còn Ngân Tiểu Tiểu ——hàng này đang vây quanh tộc trưởng tiền nhiệm, hỏi “Vì sao người lại già nhanh như vậy” làm tộc trưởng tiền nhiệm xấu hổ giận dữ vô cùng.

“Tộc trưởng, lời này của người là có ý gì?” Mặc xà đứng trong đám Mặc xà bỗng nhiên lên tiếng nói, “Đây đều là những độc xà hạ tiện mà thôi! Cho chúng nó đi săn đã là Mặc xà chúng ta ban ân cho chúng nó, chúng nó còn dám cướp lương thực của chúng ta?”

Lời này thật sự là quá khó nghe, chẳng những chúng độc xà bên kia đều kích động, ngay cả mặt Mặc Lão Đại đều trầm xuống, Mặc Lão Đại lấy tốc độ cực nhanh đánh bay Mặc xà vừa mới nói chuyện, trong sự kinh ngạc của chúng xà, Mặc xà bị đánh bay đập vào thân cây, run rẩy vài cái trên mặt đất hơn nửa ngày mới đứng lên một lần nữa, nhưng nhìn qua rõ ràng bị thương không nhẹ.

Trong lúc nhất thời, chung quanh trở nên lặng ngắt như tờ.

Mặc Lão Đại rất hài lòng tình cảnh bây giờ, vì thế tiếp tục mở miệng nói: “Chuyện này là Mặc xà không đúng.” Dừng hạ lại nói, “Đối với mười độc xà đã chết kia, ta cảm thấy thật xin lỗi, vì bởi thường, Mặc xà gây chuyện này sẽ phải trả giá bằng sinh mệnh.”

Lúc này không phải lặng ngắt như tờ, mà là ồn ào huyền ảo.

Đợi cho bầu rấn ổn định lại, Mặc Lão Đại lại mở miệng một lần nữa: “Nhân dịp này, ta muốn tuyên bố một việc. Từ hôm nay trở đi, chỉ cần ta còn là tộc trưởng, Mặc xà và các độc xà khác đều như nhau. Mặc xà sẽ không cao hơn các độc xà khác một cấp, các độc xà khác cũng sẽ không thấp hơn Mặc xà một đầu!”

Trường hợp lại trở nên ồn ào một lần nữa, Mặc Lão Đại nói thật sự đã kích chúng nó quá lớn! Đối với Mặc xà mà nói, đây không thể nghi ngờ là tin dữ động trời, chúng nó tự xưng là quý tộc của độc xà, nếu để cho chúng nó giống độc xà bình thường, chúng nó làm sao chịu được? Nhưng nếu tộc trưởng đã lên tiếng, hơn nữa tộc trưởng này thật sự là quá cường đại, chúng Mặc xà không tình nguyện cũng phải nghe! Mà đối với độc xà bình thường mà nói, điều này thật sự là một tin tốt lành, không phải sao?

Nhưng trước mắt gấp nhất, không phải là Mặc xà và chúng độc xà khác sau này rốt cuộc sẽ thế nào, mà là Mặc xà bị Mặc Lão Đại tuyên án tử hình!

Mặc Lão Đại thật ra không muốn vậy, dù sao cũng là Mặc xà, nhưng vì bình ổn lửa giận của độc xà bình thường, bước này buộc phải làm. Mặc Lão Đại không thể vừa hô khẩu hiệu phải đoàn kết vừa bao che Mặc xà, điều này sẽ làm lửa giận của độc xà bình thường càng tăng lên.

Mặc Lão Đại nhân lúc Mặc xà còn chưa thoát khỏi tin dữ đã nhanh chóng vọt tới bên cạnh Mặc xà kia, trong mắt hiện lên một tia không đành lòng nhưng rằng nanh vuốt nhanh chóng cắn lấy người Mặc xà đó, rút nọc độc vào.

Mặc xà bên này im ắng, thanh âm chúng độc xà bình thường bên kia cũng dần dần nhỏ xuống rồi biến mất, nhìn Mặc xà đã tử vong kia, trong lòng mỗi một độc xà đều có suy nghĩ riêng của mình. Nhưng điều đó không quan trọng, điều Mặc Lão Đại cần phải làm chỉ có vậy, trong lòng chúng độc xà nghĩ gì Mặc Lão Đại mặc kệ, chỉ cần sau này chúng nó nghe lời là được.

“Còn có ai không hài lòng kết quả này?” Mặc Lão Đại quay đầu nhìn về phía đối diện, thản nhiên hỏi.

Hồng xà cầm đầu phe kia ngẩn người, sau khi lấy lại tinh thần nhanh chóng gật gật đầu.

Mặc Lão Đại thu hồi ánh mắt.

Sau đó, Mặc Lão Đại thông qua năng lực đặc hữu của tộc trưởng, tuyên bố mệnh lệnh của mình với toàn bộ độc xà bên trong kết giới: “Từ hôm nay trở đi, Mặc xà và các độc xà sẽ không khác gì nhau, nếu làm trái mệnh lệnh này, giết không tha!”

Giờ khắc này, toàn bộ kết giới trở nên lặng yên không một tiếng động, sau đó liền trở nên ồn ào.

Nhưng Mặc Lão Đại chẳng quan tâm điều này.

Bởi vì Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu đã chạy về hướng nhà của mình rồi.

Ngân Tiểu Tiểu ghé vào lưng Mặc Lão Đại có chút rầu rĩ không vui, Mặc Lão Đại cảm nhận được, bởi vì đã bò gần nửa ngày mà Ngân Tiểu Tiểu vẫn không nói gì. Mặc Lão Đại suy nghĩ từ đầu tới đuôi một lần cũng không biết vì sao Ngân Tiểu Tiểu lại không vui.

Mặc Lão Đại chần chờ trong chốc lát, hỏi: “Tiểu Tiểu, ngươi không vui sao?”

Ngân Tiểu Tiểu cắn mạnh lên lưng Mặc Lão Đại một cái làm câu trả lời.

Mặc dù không cắn ra vết thương trên người Mặc Lão Đại nhưng cũng không gây trở ngại Mặc Lão Đại cảm nhận được Ngân Tiểu Tiểu tức giận, vì thế Mặc Lão Đại hỏi tiếp: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Ngân Tiểu Tiểu không nói chuyện.

Mặc Lão Đại nghĩ, xem ra là vì mình! Nhưng mà... Mặc Lão Đại lại suy nghĩ từ đầu đến đuôi một lần, không phát hiện mình làm chuyện gì khiến Ngân Tiểu Tiểu tức giận cả!

Vì thế dọc đường đi, Mặc Lão Đại buồn bực nghĩ ở trong đầu rốt cuộc mình đã làm sai điều gì, Ngân Tiểu Tiểu còn lại cứ buồn bực Mặc Lão Đại thế mà lại “hôn” Mặc xà kia!

Đàm: =.= nguyên nhân trên quả thật khiến ta . . . ngã chổng vó!!!

104. Chương 104

Mọi chuyện đã xong, Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu về nhà, Mặc Đại Nhất đương nhiên vội vàng trở về nơi Mặc xà tụ cư, sau đó xử lý một ít ai oán của tộc nhân vốn phải là tộc trưởng gánh nhưng lại bị Mặc Lão Đại đổ lên trên người mình... May mà trước kia cũng có tộc trưởng như vậy, bằng không Mặc Đại Nhất sẽ oán hận chết mất.

Nhưng Mặc Đại Nhất vừa mới về tới nơi Mặc xà tụ cư, Mặc Đại Mặc tìm đến đây.

Mặc Đại Mặc mặt không chút thay đổi báo cho Mặc Đại Nhất: “Ta muốn kết thành bầu bạn cùng Mặc Lão Nhị vào ba tháng sau.”

Mặc Lão Đại gật gật đầu, ý bảo mình biết, Mặc Đại Mặc có thể đi rồi.

Mặc Đại Mặc lại bất động.

Mặc Đại Nhất nghi ngờ nói: “Còn có việc sao?”

Lần này Mặc Đại Mặc do do dự dự mở miệng: “Tộc trưởng bên kia, liền phiên ngươi thông tri.”

Mặc Đại Nhất sững sốt, ý nghĩ đầu tiên là vì quan hệ của Mặc Lão Nhị và Mặc Lão Đại không tốt, ngại đi mời cho nên Mặc Đại Mặc mới nhờ mình mời Mặc Lão Đại, nhưng Mặc Lão Đại sẽ đến sao? Mặc Đại Nhất tỏ vẻ hoài nghi.

Mặc Đại Mặc cũng biết quan hệ của Mặc Lão Đại và người trong nhà không tốt lắm, nhưng không sao, bởi vì nó vốn không phải là vì Mặc Lão Nhị hoặc là cha Mặc mẹ Mặc mà mời Mặc Lão Đại, Mặc Đại Mặc nói tiếp đi: “Ta là lấy tư cách bạn thân mời Mặc Lão Đại, hẳn nó sẽ cho ta chút mặt mũi đi?”

Mặc Đại Nhất bĩu môi, bạn? Mình thật đúng là không biết, Mặc Lão Đại và Mặc Đại Mặc trở thành bạn khi nào.

“Vì sao ngươi không tự đi? Ta nghĩ, bây giờ Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu cũng đã về đến nhà rồi.” Mặc Đại Nhất hỏi, “Ngươi đã nói Mặc Lão Đại là bạn của ngươi thì ngươi tự đi một chuyến mới thể hiện được thành ý!”

Mặc Đại Mặc nghe Mặc Đại Nhất nói như thế thì có chút hốt hoảng. Đúng vậy, tại sao mình không đi mời? Tầm mắt của Mặc Đại Mặc dừng lại ở một gốc cây cô đơn đằng xa, có lẽ là vì mình không thân với Mặc Lão Đại đến vậy, cũng có lẽ là vì bên người Mặc Lão Đại còn có xà tên Ngân Tiểu Tiểu, bây giờ đã là bạn lữ danh chính ngôn thuận của Mặc Lão Đại, nhưng mà, ai biết tại sao lại vậy chứ?

Mặc Đại Mặc không trả lời Mặc Đại Nhất, chỉ thu hồi ánh mắt, hơi hơi cúi thấp đầu xuống: “Như vậy, liền nhờ ngươi.”

Mặc Đại Nhất nhìn bóng lưng Mặc Đại Mặc đi xa, chợt cảm thấy thê lương. Nhưng rất nhanh, Mặc Đại Nhất lắc lắc đầu, về mặt ai oán, rõ ràng mình mới vừa tách khỏi chúng nó! Vì sao bây giờ còn phải đi một chuyến a uy!

Nhưng thực hiển nhiên, oán hận cũng chẳng thấm vào đâu, Mặc Đại Nhất lại đi về phía nhà Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu.

Lẽ ra Mặc Đại Nhất xử lý sự tình xong chạy về nơi Mặc xà tụ cư, lại ngây người ở đó một hai ngày rồi từ nơi tụ cư bò tới nhà Mặc Lão Đại Ngân Tiểu Tiểu, nói thế nào Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu cũng phải trở lại rồi! Nhưng làm Mặc Đại Nhất thất vọng là, lúc Mặc Đại Nhất chạy tới nhà Mặc Lão Đại thì Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu vẫn chưa trở về.

Mặc Đại Nhất: “...”

Mặc Đại Nhất chấp nhận số phận bất hạnh chờ ở bên ngoài sơn động, hơn nữa còn nghiêm túc suy nghĩ có nên từ chức vị này hay không.

Rốt cục ở Mặc Đại Nhất không kiên nhẫn trong ánh mắt, Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu đã trở lại.

Được rồi, cho dù Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu bây giờ còn đang “Chiến tranh lạnh” . . . được rồi, thật ra chỉ có mình Ngân Tiểu Tiểu không để ý Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại lại chưa từng bạc đãi Ngân Tiểu Tiểu. Mà Ngân Tiểu Tiểu hàng này vẫn thanh thản nhận Mặc Lão Đại hầu hạ như trước, vừa bày sắc mặt cho Mặc Lão Đại xem —— cũng chỉ có Mặc Lão Đại mới chịu được nó thôi!

“Í? Mặc Đại Nhất? Sao ngươi lại ở đây?” Ngân Tiểu Tiểu bò xuống người Mặc Lão Đại, liếc mắt một cái liền thấy được Mặc Đại Nhất ghé vào cửa sơn động.

Mặc Đại Nhất ai oán nhìn Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại mới trở về: “Ta nói, hai người các ngươi đi cũng quá chậm đi!”

“Cũng tạm!” Ngân Tiểu Tiểu đáp, “Chẳng phải ngươi đã về rồi sao? Tại sao lại đến đây?”

“Đương nhiên là có chuyện !” Sau đó tầm mắt của Mặc Đại Nhất chuyển về phía Mặc Lão Đại, “Tộc trưởng, Mặc Đại Mặc cùng muội muội của ngươi sẽ cử hành nghi thức bầu bạn vào ba tháng sau, ngươi và Tiểu Tiểu đừng quên trở về!”

Mặc Lão Đại còn đang suy nghĩ vì sao Ngân Tiểu Tiểu tức giận không để ý tới mình, không chút do dự trả lời: “Không đi!”

Mặc Đại Nhất: “...” Chẳng lẽ ta trăm cay nghìn đắng đến đây chỉ vì nghe một câu không đi của ngươi sao!

Nhưng thật ra Ngân Tiểu Tiểu lại cảm thấy hứng thú : “Nghi thức bầu bạn của Mặc Đại Mặc và Mặc Lão Nhị sao?”

Mặc Đại Nhất gật đầu: “Đúng vậy. Mặc Đại Mặc đến tìm ta, nhờ ta tới thông tri tộc trưởng, à, đúng rồi, nó còn nói lấy thân phận bạn thân mời tộc trưởng tới tham gia, ta có chút không hiểu, Mặc Đại Mặc quen thân với tộc trưởng từ khi nào? Dùng thân phận người nhân mời thì còn được, dù sao cũng là nghi thức bầu bạn của muội muội mình, tộc trưởng sẽ không dễ từ chối mới đúng.” bệnh lải nhải của Mặc Đại Nhất lại phát tác.

“Thân phận bạn thân?” Ngân Tiểu Tiểu lẩm bẩm nói, ngoài miệng chỉ nói một câu như vậy, tâm tư lại chuyển chậm hơn. Ngân Tiểu Tiểu không biết Mặc Lão Đại có biết tâm tư của Mặc Đại Mặc hay không, nhưng Ngân Tiểu Tiểu thì thật rõ ràng, lúc trước Mặc Lão Đại đi vắng, Mặc Đại Mặc còn nói cái gì người không xứng với Mặc Lão Đại linh tinh với mình, cho là mình không nhìn thấu tâm tư của nó sao! Ý nó không phải là nói nó có tư cách à! Đáng tiếc a đáng tiếc, Mặc Lão Đại không có chút ý tưởng gì với nó! Cuối cùng còn cầu kết với Mặc Lão Nhị muội muội Mặc Lão Đại, tưởng mình không biết nó nghĩ gì sao? Tuy rằng ta không thể trở thành bầu bạn của Mặc Lão Đại, nhưng lại trở thành bầu bạn muội muội của nó, nghĩ đến cùng cũng là người một nhà với Mặc Lão Đại rồi!

Nghĩ đến đây, Ngân Tiểu Tiểu bỗng dưng nói: “Hắc Thán và ta sẽ đi.”

Mặc Lão Đại mờ mịt: “Hả?”

Mặc Đại Nhất nhanh chóng đáp ứng: “Quyết định như vậy đi! Ta đi trước!”

Mặc Lão Đại mờ mịt nhìn bóng dáng Mặc Đại Nhất vội vàng đi, sau đó lại mờ mịt nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ xông lên hôn miệng Mặc Lão Đại, thân mình uốn éo uốn éo vừa hát vừa đi vào sơn động, khoe hạnh phúc với tình địch cái gì, Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ nhất định phải đi tham gia nghi thức bầu bạn của Mặc Đại Mặc!

Mặc Lão Đại bị Ngân Tiểu Tiểu ném ở bên ngoài càng mờ mịt, ta nói, vì sao tâm tình của Tiểu Bạch Si đột nhiên lại tốt lên vậy? Mặc Lão Đại nghĩ nửa ngày cũng không ra, cuối cùng bỏ qua, quên đi, đây không quan trọng, quan trọng là tâm tình của Tiểu Bạch Si tốt lắm, không tức giận mình nữa, như vậy đợi buổi tối... Hê hê hê hê, Mặc Lão Đại mang theo nụ cười dâm dăng cũng đi vào sơn động.

Chuyện kể tiếp thực thuận lý thành chương xảy ra, hơn nữa bởi vì chỉ làm một lần từ lúc kết thành bầu bạn đến bây giờ nên lúc này có thể nói Mặc Lão Đại vô cùng dũng mãnh, một đêm làm xong việc đó, tóm lại sau khi Mặc Đại Nhất đi, khoảng cách xa nhất Ngân Tiểu Tiểu có thể bỏ đến là mảnh đất trống trước sơn động để phơi nắng.

Bàn tính nhỏ trong lòng Mặc Lão Đại bùng bùng vang lên, bây giờ đối với Mặc Lão Đại mà nói, quan trọng nhất không phải chúc trách tộc trưởng, mà là để Ngân Tiểu Tiểu mau chóng sinh hạ xà cục cứng, sau đó nuôi bốn năm năm là có thể cùng Tiểu Bạch Si rời đi mặc kệ chúng nó! ừ, như vậy thời gian sau này đều là của mình và Tiểu Bạch Si! Vừa nghĩ tới cuộc sống sau này, Mặc Lão Đại liền mặt mày hớn hớn, sinh hạ xà cục cứng là gien xà đang tác quái, dù sao sinh sản cũng coi là bản năng của dã thú, mà cùng Ngân Tiểu Tiểu sống trong thế giới hai xà mới là điều Mặc Lão Đại chờ đợi nhất!

Ừm, gien của mình tương đối cường hãn, tuy rằng gien của Tiểu Bạch Si không tốt, nhưng trung hoà lại thì mang thai xà cục cứng sẽ không phải là việc khó! Xem ra mình chỉ cần cố gắng vài năm... Hoặc mười mấy năm là được!

Đừng nghe vài năm mười mấy năm là rất dài, đối với độc xà bộ tộc mà nói, kết thành bầu bạn vài năm mười mấy năm đã có xà cục cứng là nhanh rồi!

Cuối cùng, cách thời gian ba tháng đã định còn hơn nửa tháng không đến một tháng, Ngân Tiểu Tiểu kiên quyết từ chối hành vi cầu hoan của Mặc Lão Đại! Ngân Tiểu Tiểu thừa nhận lúc làm chuyện đó mình cũng rất hưởng thụ, nhưng nghi thức bầu bạn của tình địch mình nhất định phải đi! Còn không đến một tháng, mình tiếp tục dưỡng thân mình, tranh thủ béo lên một chút để kích thích Mặc Đại Mặc, quá tuyệt!

Ngân Tiểu Tiểu suy nghĩ gì Mặc Lão Đại hoàn toàn không biết, Mặc Lão Đại lại nghĩ Ngân Tiểu Tiểu vì phải tham gia nghi thức bầu bạn của Mặc Đại Mặc cùng Mặc Lão Nhị mới không ình động vào. Vì thế lại oán hận Mặc Đại Mặc, chẳng lẽ Tiểu Bạch Si có hảo cảm với Mặc Đại Mặc?

—— được rồi, Mặc Lão Đại, suy nghĩ của người bay tới chân trời nào rồi a uy!

Như Ngân Tiểu Tiểu mong muốn, lúc Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đi về nơi Mặc xà tụ cư thì Ngân Tiểu Tiểu đã mập hai vòng.

Mặc Lão Đại vừa đi vừa nói thầm v, trời ạ, ba tháng này sao Tiểu Bạch Si lại trở nên mập như vậy a uy!

Mặc Đại Mặc và Mặc Lão Nhị đều là Mặc xà nên xà tới tham gia nghi thức bầu bạn của Mặc Đại Mặc và Mặc Lão Nhị, đều là Mặc xà. Mặc xà tổng cộng chỉ có mấy trăm con, so với quan cảnh nghi thức kết thành bầu bạn của Ngân Tiểu Tiểu Mặc Lão Đại thì xà tới nghi thức bầu bạn của Mặc Đại Mặc và Mặc Lão Nhị thật sự quá ít. Nhưng như vậy mới là bình thường, như Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu mới đúng là không bình thường.

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu đến thì đã muộn, nghi thức đã bắt đầu. Nhưng Mặc xà chung quanh thấy Mặc Lão Đại đều tự giác nhường đường cho Mặc Lão Đại. Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu thuận lợi bò tới phía trước nhất. Mặc Lão Đại đi đường an ổn, Ngân Tiểu Tiểu lại cảm thấy có chút không được tự nhiên, không biết có phải lỗi giác của mình hay không, Ngân Tiểu Tiểu cảm giác ánh mắt Mặc xà rất không thiện ý. Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, lúc trước mình và Mặc Lão Đại kết thành bạn lữ cũng có rất nhiều Mặc xà tới tham gia, nhưng khi đó Mặc xà không có như vậy!

Tình huống bên này đương nhiên bị Mặc Đại Mặc và Mặc Lão Nhị xem thấy, Mặc Lão Nhị khẽ hừ một tiếng, không biết là hừ về Mặc Lão Đại hay là Ngân Tiểu Tiểu.

Ánh mắt Mặc Đại Mặc phức tạp nhiều lắm. Mặc Đại Mặc thấy được thân mình Ngân Tiểu Tiểu càng thêm mập mạp —— Mặc Đại Mặc đương nhiên sẽ ác ý nghĩ đó là mập mạp, trong lòng đùa cợt nhưng lại biết đó đều là do Mặc Lão Đại cứng chịu ra, trong lòng thật không biết có cảm thụ gì, nhưng hẳn mục đích của Ngân Tiểu Tiểu đã đạt được. Sau đó, Mặc Đại Mặc dời ánh mắt về phía Mặc Lão Đại.

Ngân Tiểu Tiểu luôn luôn quan sát Mặc Đại Mặc, thấy Mặc Đại Mặc đưa mắt nhìn sang Mặc Lão Đại, Ngân Tiểu Tiểu không vui, vì thế cố ý bò tới trước mặt Mặc Lão Đại, cố gắng ngăn cản tầm mắt Mặc Đại Mặc. Nhưng Ngân Tiểu Tiểu hiển nhiên đánh giá cao chính mình, nó vốn không có biện pháp ngăn toàn bộ Mặc Lão Đại được chứ! Ngân Tiểu Tiểu nổi giận, gầm nhẹ nói: “Hắc Thán, người cúi thấp một chút!”

Mặc Lão Đại hoàn toàn không hiểu ra sao, nhưng vẫn rất nghe lời. Ngân Tiểu Tiểu hài lòng, tận lực mở thân mình ngăn trở Mặc Lão Đại.

Mặc Đại Mặc ngốc ngốc nhìn tất cả chuyện xảy ra, nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu dương dương tự đắc, cuối cùng Mặc Đại Mặc cũng chỉ thản nhiên thu hồi ánh mắt.

105. Chương 105

Edit: Đằm Cơ Nghi thức bầu bạn cũng chỉ có vài thứ kia, Ngân Tiểu Tiểu tự mình thể nghiệm qua một hồi cảm thấy không có gì quá phần khích, tuy rằng đây là lần đầu tiên tham gia nghi thức bầu bạn của xà khác nhưng Ngân Tiểu Tiểu chẳng có cảm giác gì. Đợi khi nghi thức hoàn thành, tất cả người tới đều đi ăn thì Ngân Tiểu Tiểu hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không muốn đi, Mặc Lão Đại cũng không muốn để Ngân Tiểu Tiểu đi. Từ khi Mặc Lão Đại gặp Ngân Tiểu Tiểu và ở cùng Ngân Tiểu Tiểu thì số lần Ngân Tiểu Tiểu ăn con mồi do xà khác bắt có thể đếm được trên đầu ngón tay, bởi vậy cũng có thể nhìn ra tâm tư Mặc Lão Đại —— Ngân Tiểu Tiểu muốn ăn gì đó, chỉ có mình mới có tư cách đi bắt!

Là hai xà kết thành bầu bạn nên Mặc Đại Mặc và Mặc Lão Nhị đương nhiên phải đi ăn cùng mọi người. Mặc Lão Nhị không thể nói rõ cảm xúc khi đại ca tới tham gia nghi thức của mình, cho nên dù thấy Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu đến đây cũng không tiến lên chào hỏi, đợi khi nghi thức vừa kết thúc, nó lại cùng đại bộ đội đi rồi, nhân tiện mang theo Mặc Đại Mặc. Mặc Đại Mặc nhìn Mặc Lão Đại thật kỹ một lát, cũng mặc cho Mặc Lão Nhị lôi mình đi.

Còn Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu, hai xà dĩ nhiên đều muốn đi về. Dù sao quan hệ của Mặc Lão Đại và Mặc Lão Nhị thật sự không tính là tốt, Mặc Lão Đại cũng sẽ không thừa nhận quan hệ bạn thân trong miệng Mặc Đại Mặc, lần này tới cũng chỉ do Ngân Tiểu Tiểu quyết định muốn tới mà thôi, một khi đã vậy, hai xà không cần lưu lại làm gì.

Nhưng hai người còn chưa xoay người thì đã bị cha Mặc mẹ Mặc đến chào hỏi ngăn cản, đi theo phía sau cha Mặc mẹ Mặc còn có một Mặc Lão Tam không tình nguyện.

Cha Mặc có chút xấu hổ, thấy mình đến đây đã nửa ngày mà Mặc Lão Đại không có ý mở lời chuyện, cha Mặc chỉ có thể mở miệng trước: “Lão Đại, người có thể tới nghi thức bầu bạn của muội muội, ta và mẹ của

người đều rất vui vẻ.”

Mặc Lão Đại từ một tiếng, ý bảo mình đã biết .

Cha Mặc tiếp tục mở miệng: “Cái đó, đợi ba tháng nữa đệ đệ của ngươi cũng sẽ kết thành bầu bạn với Mặc Đại Nhị. Nếu ngươi rảnh rỗi, có thể tới tham gia một chút hay không?”

Mặc Lão Đại không nói chuyện, nghi thức bầu bạn của Mặc Lão Nhị là do Ngân Tiểu Tiểu âm ỉ muốn tới nên mới đến, còn nghi thức bầu bạn của Mặc Lão Tam...

Mặc Lão Đại bắt giác nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu bên cạnh mình.

Từ khi cha Mặc mẹ Mặc cùng Mặc Lão Tam xuất hiện, Ngân Tiểu Tiểu luôn luôn cúi đầu đi vào côi thần tiên, lúc trước mình và Mặc Lão Đại cử hành nghi thức bầu bạn cha Mặc cùng mẹ Mặc đến khiến mình rất vui vẻ, nhưng gặp mặt riêng gì đó, Ngân Tiểu Tiểu vẫn có chút không quá thích ứng. Bởi vậy Ngân Tiểu Tiểu đang đi vào côi thần tiên không thấy được Mặc Lão Đại nhìn nó.

Mẹ Mặc tinh mắt nhìn thấy, trong lòng nghĩ đại nhi tử thật đúng là thương ngân xà này, ngoài miệng lại không nhàn rỗi, vội nói : “Cái đó, Tiểu Tiểu phải không, đến lúc đó ngươi và Lão Đại rảnh rỗi, không ngại tới tham gia một chút chứ.”

“Hả?” Ngân Tiểu Tiểu bị mẹ Mặc gọi hồn về, nhưng hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không biết mẹ Mặc đang nói cái gì, mẹ Mặc có chút xấu hổ, vẫn là Mặc Lão Đại nói lại một lần cho Ngân Tiểu Tiểu nghe, Ý của Mặc Lão Đại là nếu Ngân Tiểu Tiểu muốn tới thì mình không có ý kiến, nếu Ngân Tiểu Tiểu không muốn đến... Mình càng không có ý kiến.

Ngân Tiểu Tiểu nghe xong Mặc Lão Đại nói, có chút do dự. Nói thật là Ngân Tiểu Tiểu không muốn tới, mình và Mặc Lão Tam hay Mặc Đại Nhị đâu có quen thuộc như vậy? Nhưng mình và Hắc Thán đã tới tham gia nghi thức bầu bạn của Mặc Lão Nhị Mặc Đại Mặc, không đến tham gia nghi thức bầu bạn của Mặc Lão Tam thì thật không tốt lắm. Nghĩ đến đây, Ngân Tiểu Tiểu có chút hối hận mình đã tới tham gia nghi thức bầu bạn của Mặc Lão Nhị cùng Mặc Đại Mặc.

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu chỉ có thể cười nói: “À, như vậy đi, nếu đến lúc đó ta và Hắc Thán không bận chuyện gì, nhất định sẽ tới.”

Cha Mặc mẹ Mặc dù không có được câu trả lời mình muốn, nhưng cũng đã thỏa mãn câu trả lời này của Ngân Tiểu Tiểu rồi. Đã nhiều năm như vậy, cha Mặc mẹ Mặc không có cưỡng cầu chuyện Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu như trước nữa. Có lẽ là vì kính sợ thân phận tộc trưởng hiện giờ của Mặc Lão Đại, cũng có lẽ là vì, dù sao nó cũng là đại nhi tử của mình, lại kết thành bầu bạn với xà kêu Ngân Tiểu Tiểu này rồi, thế nên cha Mặc mẹ Mặc rốt cuộc cũng dần dần nhận Ngân Tiểu Tiểu, nhưng nói đi cũng nói lại, Ngân Tiểu Tiểu vốn không cần cha Mặc mẹ Mặc phải nhận nó.

Mặc Lão Tam không tình nguyện theo tới vẫn bị cha Mặc buộc nói mấy câu với Mặc Lão Đại, sau đó cha Mặc mẹ Mặc và Mặc Lão Tam rời đi.

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm một câu: “A, thật không biết ba tháng sau nên tìm chuyện gì để làm mới có thể tránh thoát đây!”

Mặc Lão Đại mím chặt môi không tiếng động cười cười, hành vi của Ngân Tiểu Tiểu chưa chắc đã đúng, nhưng cho tới bây giờ Mặc Lão Đại vẫn không cho rằng những điều Ngân Tiểu Tiểu làm là sai mà thôi.

Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu bước lên đường về nhà.

Trở về căn cứ, Ngân Tiểu Tiểu theo thói quen lại đến cổ mộ một chuyến, muốn nhìn xem Cơ Khang đã đi ra hay chưa.

Lúc này làm Ngân Tiểu Tiểu kinh hỉ là, lần này đi nhìn xem như mấy lần trước mà thôi, không ngờ Cơ Khang thật sự đi ra rồi.

“Hắc Thán nói với ta, phải tồn vài năm nữa người mới đi ra, ta vẫn không tin, thường xuyên tới nơi này nhìn xem, không ngờ thật sự thấy người đi ra rồi!” Ngân Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, hơi có chút đắc ý.

Khóe miệng Cơ Khang có chút run rẩy, nếu như bây giờ Cơ Khang còn có thân thể thì tin tưởng rằng nhất định hắn sẽ đỏ mặt : “Nào có khoa trương như vậy, nhưng người ở đây, vậy Hắc Thán nhà người đâu.”

Ngân Tiểu Tiểu không thèm để ý đáp: “À, Hắc Thán đi tìm trứng chim cho ta rồi.” Nói tới đây, Ngân Tiểu Tiểu không chịu nổi bắt đầu oán hận , “Ai nha đừng nói nữa, bây giờ ta muốn ăn mật thì rất khó khăn, thật là, bây giờ chỉ có thể ăn trứng chim.”

Cơ Khang cũng mơ hồ biết chuyện Ngân Tiểu Tiểu ăn mật ăn đến mức răng sâu, nghe được Ngân Tiểu Tiểu oán hận thì cười cười.

Cơ Chiêu luôn luôn đứng ở bên người Cơ Khang lắng lắng nghe Cơ Khang nói chuyện với ngân xà trước mặt, không mở miệng, nhưng ánh mắt lại luôn luôn chuyển a chuyển trên người Ngân Tiểu Tiểu. Nhìn đến mức Ngân Tiểu Tiểu hơi hoài nghi có phải hắn có ý đồ gì với mình hay không.

Cơ Chiêu đột nhiên mở miệng: “Nhân loại người, thật là thú vị.”

Ngân Tiểu Tiểu cứng đờ, đột nhiên nhớ tới linh hồn của mình vẫn là của một nhân loại, hiện giờ Cơ Chiêu đã là linh hồn giống Cơ Khang, mà Cơ Khang có thể thấy linh hồn của mình, thì Cơ Chiêu cũng sẽ không ngoại lệ .

“Không ngờ một nhân loại đã trở thành rắn, thế mà không lo lắng hãi hùng oán trời trách đất, còn sống ra hương ra vị, lại có... Người yêu của mình.” Cơ Chiêu nghĩ một lát mới nghẹn ra hai chữ người yêu này. Thật ra Cơ Chiêu vẫn thật bội phục Ngân Tiểu Tiểu, theo đời cuối cùng mình sống mà nói, thần kinh phải thô bao nhiêu mới có thể sinh hoạt ở bên trong đồng độc xà, còn có thể yêu một độc xà!

Cơ Chiêu chỉ bình tĩnh kể rõ một việc nhưng Ngân Tiểu Tiểu nghe lại có vài phần không được tự nhiên. Ngân Tiểu Tiểu luôn luôn được Mặc Lão Đại cưng chiều trở thành mặt hàng bất mãn liên biểu hiện ra ngoài nha, nghe xong Cơ Chiêu nói, lập tức không vui rồi.

Cuối cùng vẫn là Cơ Khang giải hòa, thuận tiện cầu, véo Cơ Chiêu vài cái ở nơi Ngân Tiểu Tiểu nhìn không thấy. Cơ Chiêu thành thật không nói nữa, nhưng trong lòng nghĩ chờ trở về thế nào cũng phải đòi Cơ Khang làm nhiều hơn vài lần phúc lợi mới được.

Cơ Khang và Ngân Tiểu Tiểu còn nói vài câu, Mặc Lão Đại đã kéo ổ chim trở lại, Ngân Tiểu Tiểu liền nói với Cơ Khang phải trở về ăn trứng chim. Mặc Lão Đại lại muốn lấy vài khối kim ngân ở chỗ Cơ Khang, không biết có phải là gần đây Minh Xà trở nên cường đại hay không mà lượng Kim Ngân tiêu hao lại chút lớn. Vốn Mặc Lão Đại còn muốn lấy ngọc thạch, như vậy thời gian Minh Xà tiêu hoá sẽ lâu hơn chút, nhưng Ngân Tiểu Tiểu vừa mở miệng đã nói không thể, chỉ được cầm Kim Ngân. Ngân Tiểu Tiểu nhân cơ hội lại muốn một khối ngọc thạch, hoan hỉ, phấn chấn, ngậy ngất kéo ngọc thạch về nhà, vì thế buổi tối hôm đó Mặc Lão Đại lại ai oán, Ngân Tiểu Tiểu ôm ngọc thạch ngủ ngon vô cùng.

Ngày hôm sau rời giường, hai xà liền lên kế hoạch đi xuống vực. Mặc Lão Đại kéo kim ngân trở về nói sớm đi tặng sẽ sớm bớt lo một chút, Ngân Tiểu Tiểu thì không có ý kiến gì. Không chỉ không ý kiến mà còn tương đối vui, chuyện đó dù khoái lạc sung sướng tới đâu cũng không thể mỗi ngày không ra sơn động, làm một lần liền vài tháng, Ngân Tiểu Tiểu cũng không muốn tuổi còn trẻ liền tinh tấn xà vong được chứ!

Nói làm liền làm, lúc ấy hai xà liền xuất phát, làm xà cũng có chỗ tốt, muốn đi thì đi, muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó, đối lại là nhân loại thì làm sao có thể nhẹ nhàng như vậy?

Tới dưới vực, giao Kim Ngân cho Minh Xà đã không còn chuyện gì để làm, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại liền ở dưới vực một đoạn thời gian, ngày thường mang theo Hùng Hủy thu nhỏ đi dọa sư tử chẳng hạn, Ngân Tiểu Tiểu hơi có chút vui quên trở về.

Mặc Lão Đại đương nhiên không ham chơi như Ngân Tiểu Tiểu, hơn nữa dưới đáy vực vốn không bí mật gì, Mặc Lão Đại cũng không muốn cùng Ngân Tiểu Tiểu làm chút gì đó trong phạm vi cảm giác của dị xà. Nhưng bạn nghĩ đi, Mặc Lão Đại không dễ dàng gì mới được khai trai, để nó nhịn thời gian dài như vậy, Mặc Lão Đại sẽ không vui nha. Cuối cùng Mặc Lão Đại vẽ mặt khó coi lôi kéo Ngân Tiểu Tiểu chạy đi rồi.

Trên đường trở về, Mặc Lão Đại công Ngân Tiểu Tiểu lười biếng nằm úp sấp như trước. Càng đi, Mặc Lão Đại càng thấy có điều không thích hợp. Cuối cùng thật sự nhịn không được, thật cẩn thận hỏi: “Tiểu Bạch Si, gần đây rốt cuộc người mập lên bao nhiêu?”

Ngân Tiểu Tiểu bị hỏi vốn sừng sốt, sau đó kịp phản ứng Mặc Lão Đại đang ghét bỏ cân nặng của mình, lập tức nổi giận, vừa cắn thân mình Mặc Lão Đại —— cắn bất động là được —— vừa gầm lên giận dữ: “Người mới mập! Cả nhà người đều mập!”

Mặc Lão Đại bị Ngân Tiểu Tiểu hù sợ, chỉ nói một câu mập, Tiểu Bạch Si có cần phải như vậy sao! Mặc Lão Đại không có biện pháp, vội vàng dỗ dành Ngân Tiểu Tiểu: “Được được được, là ta sai, là gần đây ta ít rèn luyện nên đi không nổi, ai nha, Tiểu Tiểu đừng cắn ta, ta đã nhận sai rồi!”

Ngân Tiểu Tiểu vẫn còn hận, cuối cùng lệnh Mặc Lão Đại gỡ phòng ngự trên lưng xuống, cắn vài ngụm lên lưng Mặc Lão Đại mới từ bỏ.

Khụ khụ, đây chỉ là một chuyện nhỏ xảy ra trên đường về mà thôi, nhưng Ngân Tiểu Tiểu thật sự phát hiện mình mập lên, hơn nữa thực không hiểu vì sao lại mập cả! Ta nói, bây giờ mình đâu có ăn nhiều như trước kia, ngay cả mật dê gây béo phì cũng đã rất ít ăn rồi! Í? Người nói là vì ta không vận động sao? Nhưng Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ nó luôn luôn ghé vào lưng Mặc Lão Đại nha! Hơn nữa, lần này còn xuống dưới vực chơi với chúng dị xà! Vận động thật nhiều được chứ!

Lúc Ngân Tiểu Tiểu chiếm được cam đoan “Cho dù người tiếp tục béo ta cũng có thể công được người” của Mặc Lão Đại rồi, Ngân Tiểu Tiểu liền khuây khoả, nghĩ thầm, ta mập cũng sẽ không có ảnh hưởng gì, một khi đã vậy thì quan tâm chuyện đó làm gì!

106. Chương 106

Ngày lại khôi phục như dĩ vãng... Hồn ăn chờ chết.

Mỗi ngày Ngân Tiểu Tiểu trợn mắt tỉnh dậy, chuyện đầu tiên phải làm đó là ăn cơm, nói đến đây trong lòng Ngân Tiểu Tiểu thực phần hận, sao sức ăn lại trở nên lớn như vậy chứ? Trước kia là hai ba ngày ăn một bữa chính, trong lúc đó sẽ dùng chút mật a linh tinh, nhưng bây giờ mỗi ngày đều phải ăn ít nhất một bữa chính, chưa tính ăn vặt đâu!

Ngân Tiểu Tiểu thật ưu thương, ngẩng cao đầu không đành lòng nhìn thẳng đáng người mình hiện giờ, Ngân Tiểu Tiểu không phải không muốn giảm béo, muốn vận động nhưng mẹ nó! Bây giờ bỏ hai phút đã mệt chết đi được! Vận động không được, vậy thì ăn uống điều độ, nhưng dù Ngân Tiểu Tiểu có giảm bớt vận động để tiết kiệm thể lực đến mức nào thì chỉ cần nhìn ăn một chút liền đói đến khó chịu, không được, vẫn phải ăn!

Ngân Tiểu Tiểu ưu sầu, Mặc Lão Đại vừa vui vẻ cũng vừa ưu sầu. Vui vẻ là vì Tiểu Bạch Si biến thành như vậy, ai còn có thể cắn n! Chắc chắn sẽ không có xà nào dám ngấp nghé Tiểu Bạch Si nữa, nghĩ thầm, lúc trước mình và Tiểu Bạch Si cử hành nghi thức bầu bạn, mình còn nhìn thấy xà gọi là Lam Nhất Nhất kia! Ưu sầu là vì Tiểu Bạch Si cứ tiếp tục béo như vậy, sau này mình vác không nổi thì làm sao bây giờ?

Khụ khụ, được rồi, xem ra thần kinh hai xà này thật sự là rất...

Ngày hôm đó, Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy mình rất có tinh thần, vì thế bò tới cổ mộ tìm Cơ Khang, hơn nữa kiên quyết từ chối đề nghị công mình của Mặc Lão Đại.

Cơ Khang vừa thấy Ngân Tiểu Tiểu thì biểu cảm là như vậy: (o)?

“Ta nói Tiểu Tiểu à, mới bao lâu không thấy, sao người lại béo thành như vậy?”

Cơ Khang vừa nói vừa ngồi xổm xuống chọc chọc thân mình mập mạp của Ngân Tiểu Tiểu: “Í? Còn cứng rắn ?”

Ngân Tiểu Tiểu lấy cái đuôi quất tay Cơ Khang một cái: “Hừ! Không cho phép động vào ta!”

Cơ Khang cũng không để ý, với chút lực của Ngân Tiểu Tiểu thì không có đạo lý nào Cơ Khang sẽ cảm thấy đau, nhưng càng nhìn Ngân Tiểu Tiểu lại càng thấy kỳ quái.

Ngân Tiểu Tiểu thực sự tức giận, Cơ Khang là một người xấu! Dám nói mình mập! Thật không có thể nhẫn được nữa, vì thế Ngân Tiểu Tiểu vung cái đuôi lên bò lại bên người Mặc Lão Đại.

Ánh mắt nghi hoặc của Cơ Khang luôn luôn theo đuôi Ngân Tiểu Tiểu, linh quang chợt lóe, hình như nhớ ra điều gì đó. Hình như... Lúc chúng độc xà mang thai đều giống như Ngân Tiểu Tiểu? Nhưng mình nhớ rõ Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu mới kết thành bầu bạn chưa lâu, làm sao có thể mang thai nhanh như vậy?

Nhưng Cơ Khang vẫn nhin không được hỏi ra miệng: “Tiểu Tiểu, có phải ngươi có rồi không?”

“Có? có cái gì?”

Ngân Tiểu Tiểu đã bò đến bên người Mặc Lão Đại, vẻ mặt mờ mịt, nghe không hiểu ý của Cơ Khang, không chỉ Ngân Tiểu Tiểu, ngay cả Mặc Lão Đại cũng không biết có ý gì.

Được rồi, Ngân Tiểu Tiểu hàng này cho tới bây giờ thật sự không nghĩ đến phương diện kia, mà Mặc Lão Đại lại vì thời gian kết thành bạn lữ quá ngắn mà xem nhẹ khả năng này.

Cơ Khang: “...” Cơ Khang phỉ nhổ trong lòng, trời ạ, hai xà này, rốt cuộc ngu xuẩn bao nhiêu hay là có bao nhiêu ngu xuẩn!

Cơ Khang liếc mắt: “Ý ta là, Tiểu Tiểu mang thai!”

Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đều hóa đá .

Cơ Khang và Cơ Chiêu yên lặng nhìn chăm chăm hai xà trong chốc lát, kết quả hai xà còn chưa tỉnh lại từ chế độ hóa đá. Cơ Chiêu không kiên nhẫn, cứng rắn lôi kéo Cơ Khang trở về ổ mộ, vừa chạy vừa nhìn về phía bụng Ngân Tiểu Tiểu, ánh mắt vô cùng hâm mộ ghen tị hận.

Một cơn gió thổi qua, Mặc Lão Đại bị thổi tỉnh.

Mặc Lão Đại bò chậm rì rì đến đối diện Ngân Tiểu Tiểu, dừng ở... bụng Ngân Tiểu Tiểu, yên lặng nhớ lại tri thức ít đến đáng thương về mang thai mà mình biết.

Ừm, gần đây Tiểu Bạch Si mập rất nhiều, thích ngủ, ăn thiệt nhiều, đi một chút liền mệt đến thở dốc...

Mặc Lão Đại bò đến bên cạnh bụng Ngân Tiểu Tiểu, dùng cái đỉnh đuôi chọc chọc bụng Ngân Tiểu Tiểu, ừ, thật đúng là cứng rắn, mình còn tưởng là do ăn nhiều đồ quá.

Nói như vậy, mình và Tiểu Bạch Si sắp có xà cục cứng rồi sao? Thật lâu sau, Mặc Lão Đại rốt cuộc cũng hiểu rõ hàm ý những lời này, thần sắc dần dần trở thành không thể tưởng tượng nổi. Mình và Tiểu Bạch Si kết thành bầu bạn mới được bao lâu! Chỉ mấy tháng, còn chưa tới một năm! Tiểu Bạch Si dĩ nhiên đã có xà cục cứng? Trời ạ, đây là độc xà có cục cứng sớm nhất trong lịch sử!

Mặc Lão Đại ở bên này suy nghĩ miên man, Ngân Tiểu Tiểu bên kia còn không triệt để hồi hồn, rõ ràng từng chữ Cơ Khang nói ra Ngân Tiểu Tiểu đều nghe rõ, nhưng hợp lại với nhau thì Ngân Tiểu Tiểu lại không hiểu có ý gì? Có? Mang thai? Mẹ nó! Mình còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt đâu!

Ngân Tiểu Tiểu biết độc xà nơi này sẽ dễ trứng, cũng biết hùng độc xà cũng có thể dễ trứng, biết chắc sau này mình nên vì Mặc Lão Đại mà dễ trứng, nhưng điều này không có nghĩa là muốn vừa kết hôn không bao lâu đã có hài tử được chứ! Có thì cũng phải ỉnh một chút thời gian chuẩn bị chứ a uy!

Huống chi... Mặc Lão Đại tên đại lừa gạt này! Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ Mặc Lão Đại từng nói với mình, chúng độc xà sinh sản rất khó khăn, thật không dễ dàng có được xà cục cứng, còn phải nỗ lực mười mấy năm thậm chí vài thập niên mới có thể sinh trứng! Kết quả mình và Mặc Lão Đại ở cùng một chỗ chưa tới một năm đã mang thai xà cục cứng! trong lòng Ngân Tiểu Tiểu cảm giận vô cùng, Mặc Lão Đại là đồ đại lừa gạt!

Nghĩ đến đây Ngân Tiểu Tiểu hoàn toàn hồi hồn, chuyện đầu tiên là hung hăng nhìn chăm chăm Mặc Lão Đại, sau đó xông lên trước cắn một phát, còn hô lớn: “Mặc Lão Đại! ngươi là đồ đại lừa gạt! Đại lừa gạt!”

Ngày thường Mặc Lão Đại đã vô cùng cưng chiều Ngân Tiểu Tiểu, càng đừng nói bây giờ Ngân Tiểu Tiểu có khả năng thật lớn là đã mang thai. Mặc Lão Đại càng không thể găm rú với Ngân Tiểu Tiểu, cũng chỉ có thể chịu đựng Ngân Tiểu Tiểu cổ tình gây sự với mình. Mặc Lão Đại cảm thấy vô cùng oan uổng, mình thì thế nào? Tại sao lại thành đại lừa gạt rồi?

Cẩn nửa ngày cào nửa ngày Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy chẳng thú vị gì, mình vốn không thể tạo bất cứ tổn thương nào cho Mặc Lão Đại được chứ! Vì thế ngoan ngoan nhìn chăm chăm Mặc Lão Đại trong chốc lát, tức giận khó bình bò lên lưng Mặc Lão Đại: “Về nhà!”

Này, ta nói Ngân Tiểu Tiểu, ngươi có thể khỉ khải một chút hay không! Rõ ràng đang giận Mặc Lão Đại lại còn đúng lý hợp tình bò lên lưng Mặc Lão Đại.

Về tới sơn động, Ngân Tiểu Tiểu bò khỏi người Mặc Lão Đại, còn Mặc Lão Đại thì run sợ trong lòng chú ý đến từng động tác của Ngân Tiểu Tiểu, sợ có điều gì sơ xuất, Ngân Tiểu Tiểu bò đến trước mặt Mặc Lão Đại, hung tợn nói: “Mặc Lão Đại, ngươi thành thật khai báo cho ta!”

Mặc Lão Đại sững sờ: “Khai báo cái gì?”

Ngân Tiểu Tiểu nghe Mặc Lão Đại nói như thế càng thêm phần nộ, tức giận thiếu chút nữa xỉu, Mặc Lão Đại vội vàng nói: “Tiểu Tiểu, ngươi đừng tức giận mà, ngươi đã mang thai, nếu thường xuyên tức giận thì không tốt cho thân thể đâu.”

Ngân Tiểu Tiểu gầm lên giận dữ: “Đừng nói chuyện này! Ta hỏi ngươi, vì sao ta lại mang thai!”

Mặc Lão Đại “A” một tiếng, do dự một chút, nói : “Có thể là vì ta rất dũng mãnh cho nên...”

“Bây giờ ta không hỏi ngươi có dũng mãnh hay không!” Ngân Tiểu Tiểu mở trừng hai mắt, da mặt Mặc Lão Đại thật sự quá dày rồi, còn nói dũng mãnh cái gì, “Rõ ràng ngươi nói độc xà bộ tộc sinh sản rất khó, nhưng vì sao ta lại mang thai sớm như vậy? Ngươi nói, có phải ngươi gạt ta hay không!”

Mặc Lão Đại thật đúng là oan uổng, mang thai sớm hay muộn đâu phải do mình quyết định, Tiểu Bạch Si mang thai sớm như vậy mình cũng đâu có biện pháp nào?

Ngân Tiểu Tiểu tức ngắt đầu hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không nghĩ tới chuyện Hắc A Ban và Lục Tiểu Hoàng, mặc dù Ngân Tiểu Tiểu ít tiếp xúc với độc xà nhưng vẫn có một ví dụ Hắc A Ban và Lục Tiểu Hoàng mất mười mấy hai mươi năm gian nan lắm mới mang thai xà cục cứng, nhưng bây giờ Ngân Tiểu Tiểu lại cảm thấy là do Mặc Lão Đại lừa mình, đương nhiên cũng cứ vậy mà quên bọn Hắc A Ban.

“Ta không lừa ngươi.” Mặc Lão Đại vô cùng vô tội, “Các xà khác quả thật đều như vậy, nhưng không có nghĩa không có trường hợp đặc biệt.”

“Vậy ý của ngươi là, ta là trường hợp đặc biệt sao?”

Mặt Mặc Lão Đại không đổi sắc, gạt đầu: “Đúng vậy, ngươi là trường hợp đặc biệt!” Ngữ khí vô cùng khẳng định.

Ừ, Mặc Lão Đại gạt gạt đầu ở trong lòng, rất hài lòng câu trả lời của mình, ngươi xem, độc xà bộ tộc chỉ có một mình Tiểu Bạch Si là mang thai sớm như vậy, đây không phải trường hợp đặc biệt thì là gì!

Nghe Mặc Lão Đại nói như vậy, Ngân Tiểu Tiểu lại tin một chút. Đương nhiên không phải bị câu nói của Mặc Lão Đại thuyết phục, đừng quên linh hồn của Ngân Tiểu Tiểu là một nhân loại, lại không có trí nhớ truyền thừa, có thể cũng vì vậy mà mình mới có thể dễ dàng có hài tử?

Ngân Tiểu Tiểu càng nghĩ lại càng thấy đúng, Ngân Tiểu Tiểu có chút chột dạ, chuyện kiếp trước mình là nhân loại đương nhiên không thể nói cho Mặc Lão Đại, nhưng Mặc Lão Đại lại biết mình không có trí nhớ truyền thừa...

Trầm tư một lát Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên ra vẻ tỉnh ngộ: “Hắc Thán, ta đã biết! Ngươi nói, có phải là vì ta không có trí nhớ truyền thừa hay không?”

Mặc Lão Đại vội vàng gạt đầu: “Ừ, ta cũng nghĩ như thế!” Dù sao bây giờ Ngân Tiểu Tiểu nói cái gì thì cái đó đúng, việc duy nhất Mặc Lão Đại cần làm là vô điều kiện đồng ý lời Ngân Tiểu Tiểu nói.

Ngân Tiểu Tiểu an tâm : “Được rồi, đó là ta hiểu lầm ngươi.” trên mặt Ngân Tiểu Tiểu lại treo nụ cười một lần nữa, ngưỡng ngưỡng bò tới bên người Mặc Lão Đại, hôn Mặc Lão Đại một cái.

Mặt Mặc Lão Đại không chút thay đổi như trước, nhưng trong lòng lại nhẹ nhàng thở ra, tốt lắm tốt lắm, Tiểu Bạch Si sẽ không tìm mình phiền toái.

“Hắc Thán, ta đói bụng!” Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên nói, biểu cảm hào phóng, ngữ khí đương nhiên.

“Ta lập tức đi tìm con mồi!”

Biết được Ngân Tiểu Tiểu mang thai, đương nhiên Mặc Lão Đại càng sủng nịch Tiểu Bạch Si vô điều kiện, đói bụng? Không thành vấn đề, đi tìm đồ ăn cho người! Khát? Không thành vấn đề, ta công người ra bờ sông uống nước! Mệt nhọc? Không thành vấn đề, mặt trời bên ngoài đang xuống núi, thích hợp vừa ngủ vừa phơi nắng!

Biết được mình mang thai còn cãi nhau ầm ĩ với Mặc Lão Đại một trận, Ngân Tiểu Tiểu tiếp nhận sự thật là mình đã có trứng rần rồi, hơn nữa còn thanh thản hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp, từ bây giờ bắt đầu, Ngân Tiểu Tiểu rốt cuộc không cần lo lắng dáng người của mình nữa!

Chuyện Ngân Tiểu Tiểu mang thai không giấu diếm được bao lâu. Lúc Mặc Đại Nhất tới báo cáo cho Mặc Lão Đại thì Mặc Đại Nhất đã biết chuyện Ngân Tiểu Tiểu hoài thai. Đến bây giờ Ngân Tiểu Tiểu nghĩ tới biểu cảm đờ như khúc gỗ của Mặc Đại Nhất lúc ấy còn muốn cười. Mặc Đại Nhất trở lại nơi Mặc xà tụ cư, chuyện Ngân Tiểu Tiểu mang thai lập tức truyền khắp Mặc xà bộ tộc, dần dần, không chỉ Mặc xà bộ tộc, những tộc xà bình thường khác cũng đều biết chuyện tộc phu mang thai!

Lúc ban đầu kinh ngạc, sau đó mỗi một tộc xà đều vô cùng vui vẻ. Tộc phu và tộc trưởng kết thành bầu bạn không lâu, tộc phu dĩ nhiên đã có trứng rần, đây thật sự là một tin vui ngất trời!

107. Chương 107

Đại đa số tộc xà đều thật vui mừng và chúc phúc khi biết tin Ngân Tiểu Tiểu mang thai, trong lòng đều nghĩ tộc phu mang thai sớm như vậy có phải đã đánh vỡ quy luật khó sinh sản của tộc xà bộ tộc hay không, từ nay về sau mọi người sinh xà cục cưng có phải sẽ không phải khó khăn như trước nữa hay không?

Khụ khụ, vấn đề này lại nói sau, nhưng chỉ nghĩ đã thấy rất không có khả năng thành sự thật.

Chuyện hầu như toàn tộc xà đều biết, không có đạo lý nào Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa lại không biết. Dù sao cũng là hài tử đầu tiên sinh xà cục cưng, đã ba mươi năm dưỡng dục con của mình, Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch đều muốn đến thăm Ngân Tiểu Tiểu.

Nhưng đợi Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch muốn đi tìm Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại thì đột nhiên phát hiện một vấn đề, ta nói, chúng nó hình như không biết Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đang ở nơi nào!

Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa biết Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại không ở nơi Mặc xà tụ cư, điều này là Ngân Tiểu Tiểu đề cập với chúng nó, như vậy chúng nó đang ở nơi nào? Nhưng rất nhanh, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa cũng nhớ tới một con rắn, con rắn này nhất định sẽ biết Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đang ở nơi nào. Con rắn này đúng là Mặc Đại Nhất. lúc trước Mặc Lão Đại Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Đại Nhất cùng đi xem sinh vật kỳ quái, chẳng phải đã gặp Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa sao!

Mặc Đại Nhất ở chỗ nào thì Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đều biết, bởi vì chúng có nghe chuyện Mặc Đại Nhất thay thế Mặc Lão Đại xử lý công việc, bởi vậy Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa quyết định đi đến chỗ Mặc xà tụ cư tìm Mặc Đại Nhất.

Nếu là trước kia, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa nhất định sẽ không đến nơi Mặc xà tụ cư, cho dù bầu bạn của Ngân Tiểu Tiểu là một Mặc xà, cho dù Mặc xà này là tộc trưởng tộc xà bộ tộc, nhưng mệnh lệnh trước đó không lâu Mặc Lão Đại truyền đạt vẫn là nổi lên tác dụng rất lớn.

Tư tưởng của chúng tộc xà không thể dùng ý tưởng của nhân loại để suy xét. Đối với chúng tộc xà mà nói, tư tưởng kẻ mạnh làm vua là điều không thể thay đổi. Chúng nó kính sợ và phục tùng người mạnh nhất, cũng chính là Mặc Lão Đại hiện giờ. Bình thường chúng tộc xà vui vẻ vâng theo mệnh lệnh của Mặc Lão Đại, cuộc sống của bọn nó đại đa số tình huống sẽ không có gì liên quan đến chúng Mặc xà, dù sao Mặc xà vẫn nguyện ý ở lại nơi Mặc xà tụ cư, nếu không thì cũng tụ cư chung quanh, bình thường chúng tộc xà không có chuyện gì sẽ không đến nơi đó. Còn chúng Mặc xà không phải không có bất mãn, nhưng bạo lực

trấn áp vẫn hữu dụng, hơn nữa, chúng Mặc xà cũng không ăn no rửng mỡ muốn đi khiêu khích độc xà bình thường, loại Mặc xà này vẫn là số rất ít.

Nhưng chuyện này còn có tác dụng khác. Có Mặc xà và độc xà bình thường mền nhau liền quả quyết trở thành bầu bạn. Một bộ phận lớn ban đầu tình chàng ý thiếp, đợi lúc Mặc Lão Đại vừa ban bố mệnh lệnh liền từ tối chuyển thành sáng khẩn cấp ở cùng nhau. Còn lại một phần nhỏ, ừm, thật ra là gặp xem thuận mắt liền tiến đến gò đó, ngay sau đó đái ngô của chúng Hắc Xà cũng tốt hơn không ít.

Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đi tìm Mặc Đại Nhất thì Mặc Đại Nhất vừa khéo đang ở nơi Mặc xà tụ cư. Mặc Đại Nhất nghe Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa nói, đương nhiên là không nói hai lời liền mang Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đi.

Nhưng trước khi Mặc Đại Nhất dẫn Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đến đã có một đôi xà bầu bạn đến chỗ Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu trước rồi.

Mẹ Mặc nhìn chăm chăm bụng Ngân Tiểu Tiểu hồi lâu, sau đó nói: “Nhìn có vẻ đã được một thời gian.”

Ngân Tiểu Tiểu cười ngây ngô hai tiếng: “Đúng vậy, đã được một thời gian rồi sao. A, ha ha.”

Cha Mặc ở bên cạnh nhìn chăm chăm Mặc Lão Đại nửa ngày, sau đó hơi có chút nghiêng răng nghiêng lợi: “Lão Đại, người nói cho ta biết, có phải người đã làm với Tiểu Tiểu trước khi kết thành bầu bạn rồi không?”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Mặc Lão Đại: “Cha người nói cái gì vậy! Ngày ta và Tiểu Tiểu kết thành bạn lữ là ngày Tiểu Tiểu vừa mới trưởng thành được chứ! Ta làm sao có thể động vào Tiểu Tiểu trước khi nó trưởng thành!”

Ở trong lịch sử độc xà bộ tộc từng có xà vị thành niên tương thân tương ái, nhưng làm toàn bộ xà sợ hãi là, những độc xà xảy ra quan hệ cùng bầu bạn trước khi trưởng thành đều chưa từng sinh hạ trứng trong khi sinh thời, không có một xà nào ngoại lệ, dần dà, chúng độc xà tuy không biết vì sao lại xuất hiện tình huống này, nhưng cũng sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa.

Cha Mặc nghe xong Mặc Lão Đại nói liền quay đi thì thào: “Sao lại như thế! Nói vậy thì ở cùng một chỗ còn chưa tới một năm, mang thai quá nhanh đi! ? Không nên!”

Được rồi, mặc kệ chuyện này khiến xà không thể tin được đến cỡ nào, nhưng lúc nhìn thấy bụng của Ngân Tiểu Tiểu rồi, cha Mặc mẹ Mặc đã biết chuyện này nhất định là sự thật! Cha Mặc mẹ Mặc dù sao cũng đã có ba hài tử, vẫn biết lúc mang thai có dấu hiệu gì.

“Nhìn có vẻ còn vài tháng nữa thì sinh rồi? Sao giờ người mới thông tri?” mẹ Mặc hỏi, nhìn bụng Ngân Tiểu Tiểu cũng biết đã có một thời gian.

Mặc Lão Đại: “Khụ khụ, cái đó...”

Ngân Tiểu Tiểu cướp lời: “Ta và Hắc Thán không phải là sợ nhầm sao, cho nên phải đợi đến lúc xác định. Hắc Thán nó không chịu để ta lại một mình mà Mặc Đại Nhất thì phải một thời gian sau mới đến, tha a tha liền kéo dài tới bây giờ mới nói.”

Mẹ Mặc gật gật đầu, tỉnh ngộ.

“Hay là trở về nơi tụ cư đi.” cha Mặc mở miệng nói, “Nơi này chỉ có hai xà các người, có chuyện gì thì thật sự không có phương tiện, trở lại nơi Mặc xà tụ cư thì tốt hơn, như vậy cả nhà cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

“À, cái đó...” Ngân Tiểu Tiểu dừng một chút, “Hay là thôi đi, chẳng phải còn vài tháng nữa là sinh rồi sao, ta không muốn đi xa, đỡ phải đi đến nửa đường thì khó chịu.”

Cha Mặc và mẹ Mặc liếc nhau một cái, cũng không cưỡng cầu. Dù tới bây giờ, nói cha Mặc mẹ Mặc thực thích Ngân Tiểu Tiểu thì đó là hẳn không phải sự thật, nhưng cũng đã không chán ghét như trước khi, chúng nó đã thử nhận Ngân Tiểu Tiểu. Hơn nữa... cha Mặc mẹ Mặc dời tâm mắt xuống bụng Ngân Tiểu Tiểu, nói như thế nào cũng là hài tử của Mặc Lão Đại, không biết sinh ra sẽ giống ai.

“Vậy, chúng ta trở về đây.” mẹ Mặc mở miệng.

“Không vội không vội.” Ngân Tiểu Tiểu vội nói, “Cái đó, các người vừa đến, không bằng lưu lại ở vài ngày đã.” Nói như thế nào thì cha Mặc mẹ Mặc cũng là “cha chồng mẹ chồng” của Ngân Tiểu Tiểu, cho dù không thích, cũng không có đạo lý để cha chồng mẹ chồng đến chưa được một lát đã bước đi, điều này Ngân Tiểu Tiểu vẫn hiểu được.

Mẹ Mặc cười nói: “Không cần không cần, ta và cha Lão Đại chỉ đến xem thôi.” Nói xong nhìn Mặc Lão Đại, “Chúng ta ở chỗ này, người và Lão Đại sẽ không tự tại, vẫn nên đi thì tốt hơn.”

Ngân Tiểu Tiểu cười cười, không nói chuyện.

Mặc Lão Đại ở bên cạnh nhìn Ngân Tiểu Tiểu, nói: “Mẹ, cha, nếu Tiểu Tiểu mang thai, chỉ sợ ta và Tiểu Tiểu không thể có mặt ở nghi thức bầu bạn của lão Tam.”

Cha Mặc mẹ Mặc sững sốt, giờ mới nhớ tới còn có chuyện như vậy, vội nói: “Không có việc gì không có việc gì, không đi thì không đi, thân mình Tiểu Tiểu quan trọng hơn, lão Tam bên kia ta sẽ nói.”

Mặc Lão Đại gật gù đầu ý bảo đã biết.

Mẹ Mặc cùng cha Mặc không nói gì nữa, tạm biệt Mặc Lão Đại Ngân Tiểu Tiểu xong liền đi.

Ngân Tiểu Tiểu ngốc ngốc nhìn bóng dáng hai xà biến mất không thấy nữa, nghiêng đầu sang chỗ khác có chút chần chờ nói với Mặc Lão Đại: “Ta nói, thái độ của ba mẹ người đối với ta sao lại thay đổi lớn như vậy?.”

Mặc Lão Đại nhân cơ hội hôn lên trán Ngân Tiểu Tiểu, mới nói: “Đúng thế. Nói thế nào trong bụng người cũng có hài tử của ta, chúng nó còn làm được gì? Đương nhiên chỉ có thể tiếp nhận.”

Ngân Tiểu Tiểu cắn miệng Mặc Lão Đại: “Nào có như người nói, ta cảm thấy ba mẹ người...” Ngân Tiểu Tiểu nghiêng đầu, nghĩ nghĩ phải nói như thế nào, “Vẫn thực để ý người đi, lúc trước hai chúng ta cử hành nghi thức bầu bạn không phải chúng nó cũng tới sao? Có lẽ đã sớm giải hòa với người cũng không chừng, nhưng vẫn luôn tìm không được cơ hội.”

Mặc Lão Đại trầm mặc một hồi, bĩu môi, cái gì cũng không nói.

“Ta nói...” Ngân Tiểu Tiểu cúi đầu nhìn mình bụng, “Chúng ta có mấy người, hài tử?”

Mặc Lão Đại theo tầm mắt Ngân Tiểu Tiểu nhìn xuống, lắc đầu nói: “Không biết, phải đợi đến khi sinh ra mới biết được. Vô trùng mặc dù cứng rắn, nhưng vì bảo hộ trứng, bụng người mang thai sẽ vì phòng hộ mà trở nên cứng rắn, cho nên không sờ được có bao nhiêu hài tử.” Nghĩ nghĩ, lại nói, “Ừm, chắc hẳn chỉ có ba bốn cái, dù sao độ xà có năng lực càng cường đại thì sinh sản càng khó khăn, tuy rằng người không phải Mặc xà, nhưng ta là người mạnh nhất độ xà bộ tộc, chắc sẽ không có quá nhiều hài tử.”

Ngân Tiểu Tiểu trộm nhẹ nhàng thở ra, trứng ít thì tốt, nhiều hài tử cũng phiền toái. Ta nói, Ngân Tiểu Tiểu người ngay cả đi cũng không nguyện ý đi, thức ăn cũng đều do Mặc Lão Đại đi tìm, rốt cuộc có tư cách gì nói nhiều hài tử thì phiền toái a uy!

Ngân Tiểu Tiểu lại nói: “Vây, Hắc Thán, người hi vọng có mấy hài tử?”

Mặc Lão Đại: “Điều đó không quan trọng.” ừm, Mặc Lão Đại Chân cảm thấy không sao cả, chỉ cần chúng nó nhanh chóng đi ra nhanh chóng lớn lên là được, lúc đó mình và Tiểu Bạch Si đã không cần sầu lo mà sống trong thế giới hai người!

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, trong lòng âm thầm nói nếu Hắc Thán đã nói không quan trọng thì ít một chút đi! Sinh một hai quả là được rồi.

Này! Ta nói nha Ngân Tiểu Tiểu, tự người nhìn kỹ bụng của người đi, nhìn thế nào cũng không thể chỉ có một hai quả trứng được chứ!

Hai xà đang nói thì nghe thấy bụng Ngân Tiểu Tiểu lại phát ra tiếng rột rột.

Mặt Ngân Tiểu Tiểu hơi đỏ: “A, ha ha, Hắc Thán, hình như ta lại đói bụng.”

Mặc Lão Đại yên lặng nhìn chằm chằm Ngân Tiểu Tiểu trong chốc lát, mình nhớ rõ sáng hôm nay Tiểu Bạch Si đã ăn hai con thỏ và hai quả trứng chim nướng... Quên đi, vẫn đi săn đi.

Ngân Tiểu Tiểu quay về phía bóng lưng đi xa của Mặc Lão Đại, hô lớn: “Hắc Thán, ta muốn ăn ếch! Không cần nhiều, bảy tám con là đủ rồi!”

Bóng lưng Mặc Lão Đại dừng một chút, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Ngân Tiểu Tiểu tâm tình tốt hát ca bò tới mảnh đất trống trước sơn động. Từ lúc mang thai lúc Ngân Tiểu Tiểu liền vô cùng thích phơi nắng! Hơn nữa còn là loại ánh mặt trời rực rỡ giữa trưa! Trước đó Ngân Tiểu Tiểu chịu không được, chỉ có thể phơi nắng vào lúc chiều tà hoặc sáng sớm, bây giờ thì càng nóng càng tốt.

Ngân Tiểu Tiểu lười biếng lăn trên mặt đất, tỏ vẻ có thể thoải mái phơi nắng thật tốt đẹp biết bao, xem ra mang thai còn có tác dụng thay đổi thể chất!

Gió nhẹ nhẹ nhàng thổi qua thân mình Ngân Tiểu Tiểu, ánh mặt trời ấm áp thoải mái chiếu lên người Ngân Tiểu Tiểu. Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu mơ mơ màng màng, ừm, trong chốc lát Mặc Lão Đại trở về phải nói Mặc Lão Đại cùng phơi nắng với mình, Mặc Lão Đại đen như vậy, hiệu quả hút nhiệt rất tốt, thân mình cũng rất ấm áp...

Ngân Tiểu Tiểu sắp ngủ chợt nghe được thanh âm quen thuộc đang gọi tên mình: “Tiểu Tiểu... Tiểu Tiểu...”

108. Chương 108

Tiếng kêu này đánh thức Ngân Tiểu Tiểu từ trong mơ hồ tỉnh lại, tập trung nhìn, không ngờ Mặc Đại Nhất mang theo Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đến đây.

“Ba? Cha? Sao các người lại tới đây?” Ngân Tiểu Tiểu hưng phấn, lăn lộn một cái liền đứng nửa người trên lên, cực kỳ hứng thú đi lại bên này.

Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy không có gì, ai ngờ động tác này lại làm Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch hoảng sợ, Tiểu Tiểu sắp làm phụ thân sao còn hấp ta hấp tấp như vậy.

Nhưng thấy hưng phấn nhiệt tình trên mặt Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa lại không có gì mất hứng.

“Nghe xà nói người có, chúng ta đương nhiên phải lại đây nhìn xem.” Hoa Tiểu Hoa vừa nói vừa thân mật cạo xát thân mình Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu cười đến sáng lạn, vô cùng kiêu ngạo tự hào ưỡn bụng lên: “Cha, người xem, ta sắp sinh đó!”

Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch, còn có Mặc Đại Nhất đều cẩn thận nhìn bụng Ngân Tiểu Tiểu. Hoa Tiểu Hoa tiếp tục nói: “Ừ, đúng vậy, thật ra Mặc Lão Đại nuôi người rất khá!”

Hoa Tiểu Hoa biết năng lực sinh đẻ của Mặc xà, tuy rằng Ngân Tiểu Tiểu là ngân xà nhưng vẫn không chịu nổi Mặc Lão Đại cường đại! Đoán chừng trứng trong bụng không được bao nhiêu, như thế, bây giờ có thể béo đến vậy... ừm, xem ra dinh dưỡng rất không tồi.

Ngân Tiểu Tiểu không nghe ra ẩn ý trong lời Hoa Tiểu Hoa, còn tưởng rằng Hoa Tiểu Hoa thổi phồng nó, liền tranh thủ cố gắng ưỡn bụng rất cao: “Đó là điều đương nhiên ! Hắc Thán làm sao có thể khát khe, khe khát ta!”

Hoa Tiểu Hoa Ngân Đại Bạch cùng Mặc Đại Nhất: “...”

“Hửm?” Mặc Lão Đại từ bụi cỏ chui ra thấy được ba xà Ngân Đại Bạch, vốn nghi ngờ nhưng sau đó liền hiểu rõ, “Là đến thăm Tiểu Tiểu à.”

Ngân Đại Bạch vừa gật đầu vừa trầm giọng nói: “Đúng vậy, Tiểu Tiểu nhỏ như thế đã có hài tử, ta và Tiểu Hoa lo lắng cho nên đi tìm Mặc Đại Nhất, để nó mang chúng ta đi.”

Mặc Lão Đại gật gật đầu, ném ếch vừa mới mang về lên mặt đất, đi chuẩn bị nhóm lửa. Đối với Mặc Lão Đại lãnh đạm, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa cũng không để ý. Đây không phải lần đầu tiên nhìn thấy Mặc Lão Đại, nếu Tiểu Tiểu không ở cùng một chỗ với Mặc Lão Đại thì chắc hẳn Mặc Lão Đại liếc chúng nó một cái đã là bố thí.

Mặc Đại Nhất không ở lâu, dẫn Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đến nơi, tiếp tục thấp giọng nói vài câu với Mặc Lão Đại liền suốt đêm chạy về nơi Mặc xà tự cư.

Mặc Lão Đại ở bên kia nướng ếch thay Ngân Tiểu Tiểu, Hoa Tiểu Hoa liền liên tiếp đảo quanh Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Đại Bạch thì lẳng lặng đứng nhìn.

Dù sao Hoa Tiểu Hoa cũng đã từng mang thai, lại không lâu lắm, rốt cuộc vẫn có thể trợ giúp Ngân Tiểu Tiểu một ít, vì thế Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch quyết định ở lại. Ngân Tiểu Tiểu rất vui vẻ, dù sao bây giờ trừ bỏ Mặc Lão Đại, Ngân Tiểu Tiểu vẫn hi vọng có xà có thể luôn luôn bồi bên cạnh mình.

Bởi vì có hơn hai xà, mà trong hai xà này còn có Hoa Tiểu Hoa, vậy nên trong sơn động lập tức trở nên náo nhiệt, Mặc Lão Đại nhìn ra Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ, bỗng nhiên ý thức được, tuy rằng nó hy vọng có thể luôn luôn sinh hoạt chung với Ngân Tiểu Tiểu, không có xà nào tới quấy rầy, nhưng nếu chỉ có hai chúng nó thì Ngân Tiểu Tiểu nhất định sẽ thực cô đơn. Tính tình Tiểu Bạch Si trẻ con như vậy, làm sao có thể luôn luôn trải qua cuộc sống ăn no ngủ đủ rồi lại ăn?

Nhưng đợi lúc bọn nhỏ sinh hạ, Tiểu Bạch Si sẽ không cô đơn như vậy nữa. Mặc Lão Đại yên lặng nhìn Ngân Tiểu Tiểu đang hưng trí bồng bồng nói chuyện cùng Hoa Tiểu Hoa, đợi chúng nó rời khỏi bọn nhỏ, mình liền mang Tiểu Bạch Si đến cổ mộ, đi xuống vực, còn có thể đi đến chỗ hai nhân loại đó...

Trải qua Hoa Tiểu Hoa phỏng đoán, Ngân Tiểu Tiểu còn khoảng một tháng nữa sẽ sinh trứng rắn, khi đó chỉ cần Ngân Tiểu Tiểu hoặc Mặc Lão Đại vòng trứng ở trong lòng phôi rắn thì tốt rồi, khi đó Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch cũng có thể yên tâm rời khỏi.

Ngày trôi qua trong sự chờ đợi của bốn cái, nhưng mà một tháng trôi qua ——

“Cha, không phải người nói một tháng sau sẽ sinh trứng sao?” về mặt Ngân Tiểu Tiểu ai oán nhìn Hoa Tiểu Hoa, đã hơn một tháng rồi, mình lại càng thêm... Đầy đặn, còn không có cảm giác gì khác được không!

“Khụ khụ, cái đó...” Hoa Tiểu Hoa xấu hổ cười cười, “Cái này, cũng có thể là muộn một thời gian, ừ... Nửa tháng! Nhiều nhất là nửa tháng nữa, người nhất định sẽ sinh trứng!”

Nhìn thấy vẻ mặt vô cùng kiên định của Hoa Tiểu Hoa, Ngân Tiểu Tiểu lựa chọn tin tưởng, được rồi, không phải là nửa tháng à, đã mang thai bốn tháng rồi, còn không đợi được nửa tháng sao! Hơn nữa, nhân loại mang thai cần chín tháng đó, mình chỉ mang thai một nửa thời gian thì có gì để oán hận!

Mặc Lão Đại và Ngân Đại Bạch đứng ở bên không nói chuyện, người đã và đang mang thai càng có quyền lên tiếng không phải sao.

Lại qua nửa tháng...

“Cha, nửa tháng.” Ngân Tiểu Tiểu cảm giận nói.

Hoa Tiểu Hoa ngửa đầu nhìn đỉnh sơn động: “Chật, tiếp tục nửa tháng, nhất định!”

Ngân Tiểu Tiểu bán tín bán nghi.

Mặc Lão Đại đi vào mỗi, Ngân Đại Bạch đi ngủ.

Thời gian trôi qua nửa tháng...

“Cha! ! !”

Hoa Tiểu Hoa nhìn chằm chằm bụng Ngân Tiểu Tiểu, đây là có chuyện gì? Đã năm cái nửa tháng, sao Tiểu Tiểu còn không sinh trứng? độc xà bình thường đều mang thai bốn tháng, ngẫu nhiên có ngoại lệ khoảng năm tháng gì đó, nhưng bụng Tiểu Tiểu đã nhiều hơn năm cái nửa tháng nhưng nhìn vẫn không có dấu hiệu đẻ nha.

Lúc này Hoa Tiểu Hoa không dám nói “Đợi lát nữa, nửa tháng nhất định sinh” nữa, dù Ngân Tiểu Tiểu dùng ánh mắt ai oán nhìn mình như thế nào, Hoa Tiểu Hoa cũng không mở miệng.

Khụ khụ, tại sao đã năm lần nửa tháng mà tất cả mọi người đều đợi trứng sinh ra chứ không lo lắng sợ hãi trứng bị hỏng? Thì ra thời gian độc xà mang thai, trứng rắn đã có liên hệ với người mang thai, nếu trứng xuất hiện vấn đề gì, người mang thai nhất định sẽ có phản ứng. Mà Ngân Tiểu Tiểu luôn luôn ăn no rồi

ngủ ngủ đủ rồi ăn, hoàn toàn không có phản ứng dị thường, nói như thế, trứng sinh trưởng đều tốt, chỉ kém sinh ra.

Kế hoạch chỉ ở lại một tháng của Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa luôn luôn không thực hiện được, giờ thì bốn xà lại tiếp tục sống cùng nhau.

Sau giờ Ngọ hôm nay, Mặc Lão Đại và Ngân Đại Bạch đi bắt mồi, Ngân Tiểu Tiểu và Hoa Tiểu Hoa nằm ở trên đất trống trước sơn động phơi nắng.

“Tiểu Tiểu, ngươi và Mặc Lão Đại đã đặt tên cho bọn nhỏ chưa?” Hoa Tiểu Hoa đột nhiên hỏi.

Ngân Tiểu Tiểu mơ màng sắp ngủ bị vấn đề của Hoa Tiểu Hoa đánh thức: “Chưa đâu, phải chờ sinh trứng đã chứ.”

“Điều này có gì phải lo!” Hoa Tiểu Hoa dựng người lên, thần sắc hơi có vẻ lo lắng, “Bây giờ đặt tên cũng không dễ, thường xuyên gặp phải xà trùng tên.”

Ngân Tiểu Tiểu đã hoàn toàn thanh tỉnh, cũng dựng người đứng lên: “Cha, ngươi nói đúng!” Ngân Tiểu Tiểu tưởng tượng, đúng vậy, bản lĩnh đặt tên của chúng độc xà thật sự quá kém, không phải con số đứng hàng thứ thì là nhan sắc, thật sự là không có chút sáng kiến nào! Minh thân là một độc xà có trí nhớ của nhân loại kiếp trước, sao có thể đặt tên kiểu này cho con mình! ? Tình huống này phải kiên quyết ngăn cản!

“Vậy, cha nói xem, nên đặt tên gì mới tốt?”

Hoa Tiểu Hoa nghĩ nghĩ: “Ừ, đã nghĩ rồi, A Đại, A Nhị, A Tam, thế nào?”

Ngân Tiểu Tiểu kiên quyết lắc đầu: “Không được! Không cần tên như vậy! Thật là rất bình thường !”

“Vậy...” Hoa Tiểu Hoa lại nghĩ nghĩ, “Lấy tên như Lam Tam Tam thì sao? Nhất Nhất, Nhị Nhị, Tam Tam chẳng hạn, tên kiểu này rất ít, cũng rất dễ nghe!”

Ngân Tiểu Tiểu lại bác bỏ: “Không cần!”

Hoa Tiểu Hoa: “...” Ngân Tiểu Tiểu thật nhiều chuyện!

“Nói gì vậy?” Thì ra là Ngân Đại Bạch đi săn đã trở lại, phía sau còn có Mặc Lão Đại đi theo.

“Đang nghĩ tên cho các bảo bảo!” Ngân Tiểu Tiểu dẫn đầu trả lời.

“Tên sao?” Mặc Lão Đại không cho là đúng, “Tùy tiện đặt là được, nào cần chú ý nhiều như vậy.”

“Mặc! Lão! Đại!” Ngân Tiểu Tiểu tức giận, “Có phải ngươi không thích ta sinh xà cục cưng cho ngươi hay không!”

Mặc Lão Đại sững sờ, nhanh chóng trả lời: “Không có, làm sao có thể, là ngươi nghĩ nhiều !”

Ngân Tiểu Tiểu nặng nề “Hừ” một tiếng, ngẩng đầu lên không nhìn Mặc Lão Đại.

Mặc Lão Đại liên tục dỗ dành liên tục khuyên bảo, sợ Ngân Tiểu Tiểu tức giận .

Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch: “...”

—— được rồi, dù sao đến cuối cùng, tên bọn nhỏ vẫn không được quyết định.

Thời gian không ngừng trôi qua lúc Ngân Tiểu Tiểu ăn uống ngủ, mà Ngân Tiểu Tiểu mang thai, cũng đã chín tháng .

Buổi tối, rạng sáng, mọi người đang ngủ say.

Ngân Tiểu Tiểu vốn ngủ rất ngon, sau lại ngủ ngủ rồi muốn đi toilet .

Ngân Tiểu Tiểu lật người lại, ừm, không muốn động.

Năm phút sau, ừm, không muốn động.

Tiếp qua mười phút, hừ... không động không được.

Ngân Tiểu Tiểu mơ mơ màng màng bắt đầu đi ra bên ngoài, kinh động Mặc Lão Đại đang ngủ.

Mặc Lão Đại tỉnh lại không có mệt mỏi chút nào, trầm giọng hỏi: “Làm sao vậy Tiểu Tiểu?”

“Muốn đi WC.”

Mặc Lão Đại: “Ta và người đi.”

Ngân Tiểu Tiểu không từ chối. Vì thế Ngân Tiểu Tiểu đi phía trước, Mặc Lão Đại ở phía sau rời khỏi sơn động. Trên đường đi đi ngang Hoa Tiểu Hoa đang ngủ say như trước, còn Ngân Đại Bạch tỉnh dậy liếc chúng nó một cái lại tiếp tục ngủ.

Bên ngoài trời không có quá nhiều mây, ánh trăng xuyên qua tầng mây thật dày, xuống tới mặt đất thì ánh sáng đã không còn lại mấy. Nhưng chỉ đi WC mà thôi, cũng không cần phải quá sáng...

Ngân Tiểu Tiểu bò thật xa, chui vào một bụi cỏ rậm rạp, Mặc Lão Đại dừng bước ở nơi cách bụi cỏ kia bảy tám mét, không tiếp tục theo sau.

Nếu Ngân Tiểu Tiểu có mí mắt, nói vậy bây giờ mí mắt vẫn nhắm chứ không mở, hoàn toàn là nhắm mắt lại không cần để buồn ngủ chạy đi, như vậy trong chốc lát trở về có thể lập tức lâm vào giấc ngủ.

Ừm, tốt lắm, có thể đi rồi, Ngân Tiểu Tiểu đứng lên muốn đi, không đứng, còn có, Ngân Tiểu Tiểu lại ngồi xuống, tốt lắm, í, không sạch sẽ, lại đến, tốt lắm, ai nha sao còn nữa... Tới tới lui lui không biết bao nhiêu lần, rốt cục Ngân Tiểu Tiểu cũng thoải mái.

Ừm, lần này đi WC thực mệt, Ngân Tiểu Tiểu còn đang nhắm mắt mơ mơ màng màng nghĩ, bò ra bụi cỏ, Mặc Lão Đại chờ ở bên ngoài nghe được phía sau có động tĩnh, dẫn đầu thông thả bò đi về.

Cứ như vậy, Mặc Lão Đại ở phía trước, Ngân Tiểu Tiểu ở phía sau về tới sơn động, đi qua Hoa Tiểu Hoa vẫn còn ngủ say và Ngân Đại Bạch biết là chúng nó nên chẳng thèm nhìn một cái. Tốt lắm, tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau, mặt trời cứ theo lẽ thường dâng lên.

Ngân Tiểu Tiểu ngủ nướng, Mặc Lão Đại tỉnh dậy trước, sau đó Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa cũng đều tỉnh.

Mặc Lão Đại tỉnh lại ngốc ngốc nhìn Ngân Tiểu Tiểu rồi đi ra ngoài gọi Ngân Đại Bạch. Vì thế Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa đi vào.

Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa cũng nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu.

Sau đó Mặc Lão Đại, Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch cùng nhau ngốc ngốc nhìn Ngân Tiểu Tiểu.

Dưới ánh mắt của đám xà, Ngân Tiểu Tiểu vẫn ngủ say sưa như trước.

Không biết qua bao lâu, Hoa Tiểu Hoa chần chờ mở miệng: “Cái đó... bụng Tiểu Tiểu... Có phải xẹp hay không?”

109. Chương 109

Ngân Tiểu Tiểu ngủ say sưa bị Hoa Tiểu Hoa đẩy tỉnh.

Ngân Tiểu Tiểu còn không có ngủ đủ tròng to đôi mắt mê mang cộng mơ hồ nhìn Hoa Tiểu Hoa trước mắt, ngữ khí ai oán: “Cha, người đẩy ta làm gì, ta còn chưa tỉnh ngủ đâu.”

Nói xong, Ngân Tiểu Tiểu nghiêng lệch, muốn tiếp tục ngủ.

Nhưng không đợi Ngân Tiểu Tiểu lại lâm vào giấc ngủ, Hoa Tiểu Hoa quất một đuôi lên thân mình Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu nóng nảy, soạt phát đứng thân mình lên muốn tiến hành kháng nghị với Hoa Tiểu Hoa, nhưng còn chưa nói ra miệng, Hoa Tiểu Hoa đã mở miệng trước: “Tiểu Tiểu, trứng đâu?”

Trứng? Ngân Tiểu Tiểu mờ mịt, lập tức kịp phản ứng Hoa Tiểu Hoa nói hử là trứng rắn trong bụng mình: “Ồ trong bụng ta, nếu không thì ở đâu?” Sau đó theo bản năng cúi đầu nhìn về phía bụng của mình.

Í? Sao bụng lại phẳng như thế? Sừng sốt vài giây đồng hồ, Ngân Tiểu Tiểu mới phát hiện một sự thật —— trứng không có! Chẳng trách vừa rồi đứng lên thân mình lại nhẹ như vậy!

“Trứng đâu?” Hoa Tiểu Hoa kiên nhẫn hỏi lại một lần.

“... Ta không biết.” Ngân Tiểu Tiểu thật cẩn thận trả lời, “Ừm, có thể các bảo bảo xà đi ra ngoài kết bạn tìm ăn rồi?”

Mặc Lão Đại & Ngân Đại Bạch: “...”

Hoa Tiểu Hoa dùng đuôi đánh lên đầu Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu dùng cái đuôi xoa xoa đầu mình, nước mắt lưng tròng nói: “Đau quá.”

Hoa Tiểu Hoa mới mặc kệ Ngân Tiểu Tiểu có đau hay không, đến gần Ngân Tiểu Tiểu, trong giọng nói tràn ngập uy hiếp: “Người nghĩ kỹ lại cho ta, trứng đi ra không có khả năng không có chút cảm giác gì!”

Ngân Tiểu Tiểu lập tức bắt đầu cố gắng suy nghĩ, ừm, đêm qua lúc ngủ trong bụng còn có trứng, buổi sáng dậy đã không còn, nói cách khác trứng mất lúc mình ngủ đêm qua —— chẳng lẽ thật sự không phải các bảo bảo xà kết bạn đi ra ngoài tìm ăn sao?

“Không có gì đặc biệt, ngủ một giấc dậy đã không có.” Ngân Tiểu Tiểu vô tội trả lời.

“Đêm qua người đi toilet?” Ngân Đại Bạch đột nhiên mở miệng nói, Ngân Đại Bạch vừa nói như thế, biểu cảm của Mặc Lão Đại là tỉnh ngộ và... Không thể tưởng tượng nổi.

Ngân Tiểu Tiểu lại nỗ lực nghĩ nghĩ, đúng vậy, nửa đêm hôm qua mình đột nhiên rất muốn đi toilet, sau đó Mặc Lão Đại cùng mình đi WC, thời gian mình đi WC rất lâu, còn suy nghĩ sao cứ tới tới lui lui không ra sạch đâu...

Không đúng! Không sạch sẽ? ! Tới tới lui lui? Trời ạ! Ngân Tiểu Tiểu cảm thấy mình hiểu ra điều gì, giọng nói run rẩy từ từ hỏi: “Chẳng lẽ, là lúc đêm qua đi toilet...”

Lời đã nói hết mọi việc, Hoa Tiểu Hoa có tiếp tục ngu xuẩn cũng hiểu được có chuyện gì xảy ra, tuy rằng không biết chi tiết nhưng vẫn không ảnh hưởng Hoa Tiểu Hoa nghĩ đến kết cục: “Tiểu Tiểu! Có phải người sinh trong lúc đi toilet hay không?” Thanh âm lạnh lạnh lạnh lạnh, như đang thấy hoặc nghe được chuyện gì đó không thể chấp nhận được.

Ngân Tiểu Tiểu khẽ run rẩy: “Hình, hình như là vậy.”

“Hình như cái gì!” Hoa Tiểu Hoa vung cái đuôi, tiếp tục quát, “Đêm qua đi WC ở đâu? Lập tức đi tìm!”

“Ta biết.” Mặc Lão Đại ném một câu như vậy, dẫn đầu bò ra ngoài. Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch cũng vội vàng đi theo, Ngân Tiểu Tiểu đứng nguyên tại chỗ sừng sốt một lát cũng liền vội ra bên ngoài.

“Tới, là chỗ này.” Mặc Lão Đại dừng ở trước bụi cỏ rậm rạp đêm qua Ngân Tiểu Tiểu đi toilet.

“Ta đi vào trước!” Ngân Tiểu Tiểu bò cuối cùng vội vàng nói, thuận tiện đi qua Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa cùng Mặc Lão Đại muốn vào bên trong bụi cỏ, trước khi vào còn không yên tâm quay đầu lại nói, “Các người không được vào!”

Khụ khụ, kết quả sau khi đi toilet gì đó... Thiệt tình không muốn để xà khác thấy.

Đi vào trong bụi cỏ, theo trí nhớ mơ hồ đêm qua tìm tới chỗ mình đi toilet, Ngân Tiểu Tiểu liếc mắt một cái liền thấy được trứng trắng loà, Í? Thì ra đêm qua vốn không phải đi WC mà đơn thuần muốn đẻ trứng, may quá may quá, Ngân Tiểu Tiểu thở ra một hơi, nếu bắn... Mình sẽ không đụng vào!

Này! Bây giờ vốn không phải lúc rồi rầm điều này được không!

Ngân Tiểu Tiểu thả lỏng trong lòng nhìn kỹ lại, sau đó chân chờ, số lượng trứng... Có phải hơi nhiều một chút hay không? !

“Tiểu Tiểu? Tìm được chưa?” thanh âm lo lắng của Hoa Tiểu Hoa từ bên ngoài truyền đến.

“A.” Ngân Tiểu Tiểu hồi thần, cuối cùng nhìn thoáng qua số trứng rồi quay về chỗ cũ.

Ngân Tiểu Tiểu chui ra bụi cỏ đứng ở trước mặt Mặc Lão Đại và Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa, Ngân Tiểu Tiểu mở miệng: “Tìm được rồi.”

Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch nhẹ nhàng thở ra, may mà tìm được rồi.

“Cái đó...” Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, vẫn mở miệng hỏi, “Các người đoán xem ta sinh mấy trứng?”

Tìm được trứng rồi, mọi người cũng không nóng nảy, nghe Ngân Tiểu Tiểu hỏi như vậy, đều theo bản năng nghĩ nghĩ.

Hoa Tiểu Hoa: “Bốn?”

Ngân Đại Bạch: “Ba?”

Mặc Lão Đại: “Hai cái?”

Ngân Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng trong lặng lẽ tính toán, sau đó yếu ớt nói: “Số lượng trứng phải là... Ba người các người cộng lại.”

Ngân Đại Bạch Hoa Tiểu Hoa và Mặc Lão Đại đều sửng sốt, cộng lại? Thì phải là bốn thêm ba thêm hai tương đương... Chín.

Chín? ? ! !

Hoa Tiểu Hoa mở to hai mắt nhìn: “Có đếm sai không? !”

Ngân Tiểu Tiểu nghe Hoa Tiểu Hoa nói mình đếm trong vòng mười số còn sai, lập tức tức giận: “Nhờ! Chỉ có chín trứng chín mà ta còn đếm sai sao?”

Ngân Đại Bạch nói: “Chẳng lẽ có trứng của sinh vật khác lẫn vào?”

Í? Còn có khả năng này sao? Ngân Tiểu Tiểu lại nói: “Nhưng chín trứng đều giống nhau.”

Cuối cùng vẫn là Mặc Lão Đại nói: “Đi vào nhìn xem đi.”

Mọi người nghe theo, vẫn đi vào trước nhìn xem mới biết được có phải thật hay không, còn phải lấy trứng ra đưa đến đất trống phơi nắng.

Đám xà đi theo sau Ngân Tiểu Tiểu, bốn xà vây trước mặt ổ trứng.

Bốn xà vây quanh ổ trứng, trầm mặc hồi lâu.

Hoa Tiểu Hoa dẫn đầu mở miệng, nói lấp ba lấp bắp: “Thực, thật là, chín, chín trứng! Ta, ta không phải đang, nằm mơ đi!”

Ngân Đại Bạch cẩn thận nhìn một chút, ừ, đều trứng xà.

Mặc Lão Đại nhìn chăm chăm chín quả trứng tròn vo trắng loà trước mặt, đau đầu, sao lại nhiều như vậy?

Ngân Tiểu Tiểu ngó ngó cái này trong chốc lát, nhìn nhìn cái kia trong chốc lát, ừ, tốt lắm, xem ra chín quả trứng này... Đều là của mình.

“Không phải nói chỉ có thể là ba bốn cái thôi sao? Vì sao ta lại sinh nhiều như vậy?” Ngân Tiểu Tiểu nói ồm ồm, chẳng lẽ mình mang thai chín tháng là vì trong bụng mình có chín quả trứng sao?

Vấn đề này của Ngân Tiểu Tiểu, không có xà nào ở đây có thể trả lời, không có xà biết tại sao lại thế.

Khụ khụ, thật ra nguyên nhân vẫn rất đơn giản. Ngân Tiểu Tiểu không có trí nhớ truyền thừa, tuổi thọ dài giống độc xà nhưng bất luận là công kích, tốc độ, nọc độc, đều yếu hơn ngân xà nhiều, đồng dạng, gien thân thể Ngân Tiểu Tiểu không khác xà bình thường ở ngoại giới bao nhiêu, số lượng trứng cũng giống số lượng trứng độc xà bình thường, nhưng có chín trứng vẫn là vì gien của Mặc Lão Đại tương đối mạnh!

“Nhiều trứng là chuyện tốt!” Hoa Tiểu Hoa đột nhiên mở miệng nói, “Ngẫm lại xem, chín trứng là có chín xà cục cưng, ta chỉ sinh được có sáu thôi! Cục cưng nhiều thì tốt, rất đáng yêu rất náo nhiệt!” Vừa nói, còn vừa gật đầu khẳng định.

Ngân Đại Bạch liếc Hoa Tiểu Hoa một cái, không nói chuyện.

Đầu Mặc Lão Đại càng đau, mình thật tình cảm thấy chỉ cần có ba bốn con là đủ rồi, chín con có phải hơi nhiều hay không? Không đúng, có phải quá nhiều hay không?

Ngân Đại Bạch: “Đừng nói nữa, chuyển trứng rắn đi ra ngoài đã.”

Lời Ngân Đại Bạch nói chiếm được sự đồng ý của toàn bộ xà ở đây.

Ngân Tiểu Tiểu nói ra đề nghị: “Hắc Thán, ta nhớ đêm qua ăn trứng chim nướng, ổ chim kia còn chưa kịp ném đi, lấy ổ chim tới, sau đó để trứng vào ổ chim, nếu chúng ta dùng đuôi cuốn lấy trứng đi tới tới lui lui hai chuyển, còn một cái thì sao!”

Mặc Lão Đại đồng ý, đi lấy ổ chim.

Thật ra Mặc Lão Đại có thể cuộn nổi hai quả trứng rắn một lần, nhưng dù sao cũng là hài tử chưa sinh ra của mình, nếu không cẩn thận rớt xuống đất... Còn có Ngân Tiểu Tiểu hay mơ hồ, chỉ sợ cuốn một cái cũng đã rất tốn sức... Cho nên vẫn nên về lấy ổ chim càng thoả đáng.

Mặc Lão Đại tha ổ chim trở về, đem trứng rắn bỏ vào trong ổ chim, tốt lắm, tổng cộng bỏ vào bốn, Ngân Đại Bạch tiếp tục cuốn một cái, Ngân Tiểu Tiểu và Hoa Tiểu Hoa... Quên đi, Mặc Lão Đại lại đến một lần thì tốt rồi.

Mặc Lão Đại kéo ổ trứng rắn tới trên đất trống trước sơn động, lại cuốn trứng ra đặt trên mặt đất, lần này Ngân Tiểu Tiểu và Hoa Tiểu Hoa không đi, Mặc Lão Đại và Ngân Đại Bạch đi.

Ngân Tiểu Tiểu đứng tại chỗ ngốc ngốc nhìn năm quả trứng rắn trắng loà tròn vo, ừm, đây là hài tử của mình nha, Ngân Tiểu Tiểu cảm khái, đột nhiên, miệng Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu phân bố nước bọt... ừ, đói bụng, một lát nữa đợi Hắc Thán trở về nói Hắc Thán tìm mấy quả trứng chim về ỉnh, đột nhiên thật muốn ăn trứng chim.

Không bao lâu, Ngân Đại Bạch và Mặc Lão Đại mang theo trứng rắn còn lại trở lại.

Mặc Lão Đại cẩn thận đặt trứng rắn cùng nhau, sau đó vòng quanh trứng rắn. Ngân Tiểu Tiểu nhìn một loạt hành động của Mặc Lão Đại, hỏi: “Sau này Hắc Thán ấp trứng thì tốt rồi đi? Không cần ta ấp đi?”

Hoa Tiểu Hoa chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà trừng Ngân Tiểu Tiểu, tức giận nói: “Đúng vậy, Mặc Lão Đại ấp trứng, người đi tìm thức ăn thì tốt rồi, phụ trách cho người và Mặc Lão Đại ăn no!”

“Hả?” Ngân Tiểu Tiểu kêu rên một tiếng, không thể nào!

Mặc Lão Đại cười cười: “Ta ấp trứng, cũng phụ trách đi tìm thức ăn được không? Lúc ta đi tìm thức ăn, Tiểu Tiểu liền thay ta ấp trứng thì tốt rồi.”

Ngân Tiểu Tiểu vừa nghe, cái này hay nha, lập tức không ngừng gật đầu.

Hoa Tiểu Hoa thở dài một hơi, Tiểu Tiểu thật sự là rất... !

Mặc Lão Đại thật ra cảm thấy thực may mắn khi Ngân Tiểu Tiểu không đoạt nhiệm vụ ấp trứng, nếu Ngân Tiểu Tiểu ấp trứng thì nhất định sẽ ngủ quên rất nhanh. Mặc Lão Đại nghĩ lại lúc Ngân Tiểu Tiểu ngủ thích lật bụng lên trời còn quay tới quay lui, ừm, trứng do mình ấp càng thoả đáng hơn!

Nếu trứng đã sinh, Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa cũng muốn đi, chúng nó đã ở nơi này rất lâu, rốt cục trứng đã sinh ra, còn lại cũng không có gì phải lo lắng. Vì thế ngày hôm sau, sáng sớm sau khi Ngân Đại Bạch và Hoa Tiểu Hoa dậy, bắt chuyện chào tạm biệt Mặc Lão Đại đang ấp trứng ở trước sơn động, còn Ngân Tiểu Tiểu... à, hàng kia còn đang ngủ.

Nhiệm vụ ấp trứng giao cho Mặc Lão Đại, tìm thức ăn cũng là nhiệm vụ của Mặc Lão Đại. Nhiệm vụ của Ngân Tiểu Tiểu là lúc hưng trí thì chọc chọc trứng, lúc nhàm chán thì ưỡn bụng lên trời nằm ngủ bên cạnh Mặc Lão Đại.

Ấp trứng phải mất ba tháng, may mà lần này trứng không ngậy người chín tháng giống như lúc ở trong bụng Ngân Tiểu Tiểu, mà ba tháng sau liền ngoan ngoan phá xác ra ngoài.

110. Chương 110

Khi trứng phát ra thanh âm thanh thúy thì Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu đều biết các bảo bảo xà sắp sinh ra, Mặc Lão Đại chuyển thân mình khỏi trứng, Ngân Tiểu Tiểu đang nằm vừa lăn lộn cũng dựng lên, bò tới bên cạnh trứng. Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại vây trứng vào giữa, vẻ mặt chờ mong nhìn chín quả chín kia.

Tập trung nhìn vào, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại phát hiện đã có thật nhiều trứng bắt đầu có vết rạn rậm rạp, các bảo bảo xà phá vỏ trứng mà ra cũng chỉ là vấn đề thời gian. Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm trong chốc lát lại có hai ba quả trứng có thêm vết rạn rất nhỏ.

Lại nghe thêm vài thanh âm thanh thúy, trong tầm mắt Ngân Tiểu Tiểu đột ngột xuất hiện một ấu xà toàn màu đen, không đợi Ngân Tiểu Tiểu nhìn kỹ, các ấu xà còn lại như nấm mọc sau mưa phá xác ra khỏi vỏ hiện ra trước mắt Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu hơi choáng, ta nói, sinh ra thì sinh ra thôi, cả đám có phải đã bàn với nhau rồi không, sao đều đi ra một lúc như vậy?

Ngân Tiểu Tiểu trấn định lại nhìn về phía chúng ấu xà, ừm, được rồi, chúng ấu xà đều đã ra rồi sao? Ngân Tiểu Tiểu cẩn thận đếm, bốn ấu xà toàn thân tối đen bốn ấu xà toàn thân màu bạc, Í? Nói như vậy còn thiếu một cái?

Ngân Tiểu Tiểu tìm trong một đồng vỏ trứng của ấu xà, tìm được trứng rắn còn không nở kia, không đợi Ngân Tiểu Tiểu nói gì, Mặc Lão Đại đã vói cái đuôi vào cuốn quả trứng còn lại bên trong đi ra, cẩn thận đặt ở trên mặt đất.

“Sao lại chưa nở?” Ngân Tiểu Tiểu bò đến chỗ Mặc Lão Đại, nhìn quả trứng rắn này, tốt lắm, mặt trên một vết rách cũng không có.

Mặc Lão Đại: “Không biết.”

Ngân Tiểu Tiểu sức nhớ trước kia mình sinh ra cũng sau những ấu xà khác một ngày, chẳng lẽ ấu xà này cũng vậy? Nhớ thân phận kiếp trước của mình là nhân loại, vẻ mặt Ngân Tiểu Tiểu trở nên cổ quái, nếu có một nhân loại còn giữ lại trí nhớ kiếp trước trở thành hài tử của mình, cảm giác thật không phải quái bình thường.

Vừa mới nghĩ như vậy xong, quả trứng bị đặt ở trên mặt đất đột nhiên phát ra tiếng vang thanh thúy, Ngân Tiểu Tiểu theo bản năng cúi đầu nhìn liền phát hiện mặt trên trứng rắn đã có một ít vết rách thật nhỏ, trong lòng Ngân Tiểu Tiểu nhẹ nhàng thở ra nhưng vẫn hơi lo lắng.

Tám ấu xà bên kia không để ý chuyện cha và ba ba của mình không để mắt đến chúng nó mà chỉ lo quan tâm đệ đệ, bọn nó đều đang bận cúi đầu nuốt vào vỏ trứng đã vỡ nát của mình.

Tại... trong lúc này, ấu xà còn lại trong trứng rắn rốt cục cũng chui ra.

Ấu xà cuối cùng sinh ra lại ngoài dự đoán của Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại, bởi vì ấu xà này chẳng những trắng kiện nhất trong chín ấu xà, nhan sắc lại còn không giống với tám ca ca của nó.

Tiểu Cửu không phải Mặc xà, cũng không phải ngân xà, thậm chí không phải Hắc Xà, trên người Tiểu Cửu là có lớp vảy giống như ngựa vằn, sọc đen sọc trắng! bộ phận màu đen thì đen vô cùng, bộ phận màu bạc thì lờ lờ sáng lên.

Mặt Mặc Lão Đại tuy vẫn không chút thay đổi, nhưng dùng sóng gió động trời cũng không đủ để miêu tả cảm xúc trong lòng nó. Từ khi độc xà bộ tộc xuất hiện, nhan sắc chúng độc xà đại đa số đều là thuần sắc, ngoại trừ hoa xà, còn lại là Hắc Xà bị Mặc xà và độc xà bình thường nhất trí bài xích, nhưng Tiểu Cửu... Đừng nói chưa thấy qua, ngay cả nghe Mặc Lão Đại cũng chưa từng nghe qua.

Ngân Tiểu Tiểu lại cảm thấy không có gì, hài tử không phải đen thì ngân, như vậy thì sẽ không một phẩm mỹ, sinh ra sọc đen sọc trắng cũng rất không tệ, ít nhất như vậy mình sẽ không nhận sai!

Nhắc tới nhận sai, Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Hắc Thán, đây là Tiểu Cửu, vậy... thứ tự tám xà cực cương còn lại sinh ra, người còn nhớ rõ sao?”

Mặc Lão Đại sững sờ, điều này, thật không nhớ! Nhưng mà, Mặc Lão Đại trầm ngâm trong chốc lát, bò tới bên cạnh tám ấu xà kia nhìn nhìn, dùng cái đuôi cuốn ra một Mặc xà từ bên trong: “Ta chỉ nhớ rõ đây là người đầu tiên sinh ra, cũng là lão đại, cái khác ta không biết.”

Ngân Tiểu Tiểu “Hả?” Một tiếng, tốt lắm, vậy kế tiếp phải làm gì? Mình có nên cảm ơn vì Hắc Thán vẫn nhớ rõ một cái?

Ấu xà bị Mặc Lão Đại cuốn lên còn không ăn hết vỏ trứng của mình, hơn nữa còn bị Mặc Lão Đại cuốn lên giữa không trung thật sự không dễ chịu nên bắt đầu giãy dụa: “Ba! Thả ta đi xuống! Thả ta đi xuống!”

Ngân Tiểu Tiểu đứng đó nhìn thấy, không phúc hậu nở nụ cười một tiếng, nói: “Hắc Thán, người không nghe... Lão Đại nói sao, mau thả nó xuống đi.” Nghĩ nghĩ, Ngân Tiểu Tiểu bò tới bên cạnh tám ấu xà, hỏi: “Ta nói này, các bảo bảo có biết mình sinh ra thứ bao nhiêu không?”

Mặc Lão Đại: “...”

Bảy ấu xà còn lại người nhìn ta, ta nhìn người, ý thức được vị trí lão đại đã bị Mặc xà còn ở trong tay ba chiếm được, vì thế trầm miệng một lời la lớn: “Ta là lão Nhị!”

Ngân Tiểu Tiểu: “... ! !”

Mặc Lão Đại đặt lão đại xuống mặt đất, mặc cho Mặc xà kia tự mình bò đến bên vỏ trứng liền gặm điên cuồng, bắt đầu dĩ cười nói với Ngân Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, chúng nó làm sao biết được?”

Mặc Lão Đại nói rất đúng, khi đó chúng nó cố lấy liều mạng chen ra bên ngoài, làm sao còn lo lắng nhìn xem huynh đệ bên cạnh đã có người nào ra rồi ai còn không đi ra?

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, biết mình hỏi không ra cái gì: “Vậy làm sao bây giờ? Bây giờ chỉ biết lão đại và lão cửu, các bảo bảo xà khác làm sao bây giờ?”

Nói xong, ánh mắt Ngân Tiểu Tiểu tập trung đến chỗ các bảo bảo xà.

Các bảo bảo xà vừa thấy Ngân Tiểu Tiểu nhìn bọn nó, một đám vội vàng nhô thân mình lên, lại trầm miệng một lời: “Ta là lão Nhị!”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Mặc Lão Đại: “Không sao cả, người tự quyết định đi.” ừ, đúng thật là không sao cả, sắp xếp thứ mấy thì đã sao?

Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ đáp ứng, hiện giờ chỉ có biện pháp này, Ngân Tiểu Tiểu lại nhìn nhìn trong đồng ấu xà, trừ lão đại đã xác nhận thân phận Mặc xà còn đang cuồng ăn, chúng ấu xà khác đều dùng một đôi mắt tỏa sáng nhìn mình.

Ngân Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ: “Nếu lão đại là Mặc xà, vậy bốn Mặc xà theo thứ tự là lão đại đến lão tứ đi, còn bốn ngân xà là lão Ngũ đến lão bát.” Nói xong lại tùy ý điểm đầu ấu xà, ừ, tùy cơ quyết định thứ tự Mặc xà và Ngân xà.

Mặc Lão Đại nhìn lướt qua, chúng ấu xà còn muốn kháng nghị nhưng đều bị ánh mắt của Mặc Lão Đại ngăn lại.

Ngân Tiểu Tiểu bỗng nhiên nói: “Hắc Thán, người phát hiện không, trừ lão Cửu đặc thù, tám xà cực cứng còn lại của chúng ta không có Hắc Xà! Ừ, vậy cũng là một chuyện tốt.”

Mặc Lão Đại gật gật đầu, điểm ấy đúng thật là khiến nó ngoài ý muốn, nhưng mà, Mặc Lão Đại quay đầu lại nhìn thoáng qua lão Cửu đang ở ăn vỏ trứng của mình, người kia nhìn không kém chút nào, ít nhất mạnh hơn tám ca ca của nó.

Lão Cửu đang ăn vỏ trứng nhận ra ánh mắt của, ngừng đầu mặt không chút thay đổi nhìn Mặc Lão Đại, sau đó tiếp tục cúi đầu ăn vỏ trứng.

Gân xanh trên trán Mặc Lão Đại nhảy lên, nhưng cũng không nói gì, chỉ quay đầu lại không nhìn lão Cửu nữa.

“A cha, tên chúng ta là gì vậy?” Một ngân xà trong tám ấu xà hỏi.

Ngân Tiểu Tiểu sững sốt, lập tức theo bản năng nhìn Mặc Lão Đại, lại dời ánh mắt đến cảnh vật chung quanh, ai, ta nói, tên các bảo bảo xà mình còn chưa nghĩ ra đâu, không có biện pháp, ngày thường thật sự quá bận rồi—— này này! Mỗi ngày người ăn xong rồi đi ngủ tỉnh ngủ liền chơi đùa một hồi rồi lại ăn thì không có tư cách nói bận quá uy!

Mặc Lão Đại thấy ánh mắt Ngân Tiểu Tiểu dao động không nói gì liền biết Ngân Tiểu Tiểu còn chưa nghĩ ra tên cho các bảo bảo xà—— lúc trước là Ngân Tiểu Tiểu hưng trí bưng bưng cướp đi quyền đặt tên các bảo bảo xà của Mặc Lão Đại—— vì thế thay Ngân Tiểu Tiểu giải vây: “Ngày mai nói sau, ta còn chưa nghĩ ra.”

Tám ấu xà đều có chút uất ức, thiệt là, mình đã sinh ra rồi nhưng kết quả còn chưa có tên! Nhưng nói chuyện là ba ba chúng nó chứ không phải a cha chúng nó, tám ấu xà vẫn biết không thể mè nheo ba ba nhìn có vẻ rất lợi hại này, vì thế đều không đi đòi tên nữa ——nhìn thì còn nhỏ, nhưng các bảo bảo xà đã biết ai có thể trêu chọc ai không thể trêu rồi.

Ngân Tiểu Tiểu thở ra một hơi, cũng có chút áy náy, thiệt là, nó làm a cha thật không xứng chức! Ngân Tiểu Tiểu âm thầm thề ở trong lòng, khuya hôm nay nếu nghĩ không ra tên các bảo bảo xà mình sẽ không ngủ!

Lão Cửu bên kia đã ăn sạch vỏ trứng của mình, nấc một cái, chậm rãi bò tới bên người Ngân Tiểu Tiểu, ngửa đầu nhìn Ngân Tiểu Tiểu: “A cha, ta muốn một cái tên đặc thù thật dễ nghe!”

Ngữ khí hết sức nghiêm túc, nhưng thanh âm mềm mại lại làm cho trái tim mỏng manh của Ngân Tiểu Tiểu run rẩy, đưa đầu tới dùng sức liếm đầu lão Cửu, vừa cọ vừa cam đoan: “Không thành vấn đề! A cha ta nhất định sẽ lấy cho người một cái tên đặc biệt dễ nghe!”

Sắc mặt Mặc Lão Đại khó coi kéo Ngân Tiểu Tiểu tới bên cạnh mình, mắt mang cảnh cáo liếc lão Cửu một cái, lão Cửu vẫn mặt không đổi sắc như trước, thấy ánh mắt cảnh cáo của Mặc Lão Đại còn không khách khí chuyển trở lại một ánh mắt trào phúng.

Mặc Lão Đại cảm giác gân xanh trên trán mình lại nhảy lên, nhưng vẫn nhịn xuống, tương lai còn dài, không vội, không vội.

Chín xà cục cứng đều ăn sạch vỏ trứng của mình, nhưng dù ăn no, các bảo bảo xà vẫn đói bụng rất nhanh, Mặc Lão Đại nhìn mười con rắn gào khóc đòi ăn trước mắt mình——trong đó còn có Ngân Tiểu Tiểu —— cảm thấy đầu đột nhiên rất đau, Mặc Lão Đại vừa yên lặng đi bắt thức ăn, vừa thầm suy nghĩ nhất định phải vứt bỏ chín thằng nhóc này sớm vài năm!

Bởi vì khẩu phần ăn lập tức tăng thêm chín, bắt thỏ hay ếch thì không quá thích hợp, Mặc Lão Đại nghĩ nghĩ, đi bắt một con Liệp Báo, về đến nhà phân Liệp Báo ra ném cho các bảo bảo xà, còn Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại mang về một con thỏ.

Ăn uống no đủ, sắc trời cũng tối sầm, một nhà mười một xà khải liên vào sơn động chuẩn bị ngủ. Các bảo bảo xà đều muốn cảm thụ thân mình ấm áp của a cha, nhưng không có xà nào đuối qua ——răng nanh của ba ba cũng tốt cái đuôi cũng thế, chúng nó đều không thể thừa nhận được chứ!

Ngân Tiểu Tiểu giữ vững lời hứa của mình, nhất định phải nghĩ ra tên bọn nhỏ nếu không kiên quyết không ngủ!

—— nhưng nghĩ cũng biết chuyện này thật sự rất không có khả năng, kết quả cuối cùng là Ngân Tiểu Tiểu nằm ở trong lòng Mặc Lão Đại kiên trì không đến mười phút đã tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau Ngân Tiểu Tiểu thức dậy, không có gì bất ngờ xảy ra lại trở thành con rắn thức dậy cuối cùng trong nhà! Nhưng Ngân Tiểu Tiểu nhìn thấy mười xà đều ở trong sơn động, có chút kỳ quái, nhưng rất nhanh, Ngân Tiểu Tiểu đã biết vì sao, thì ra bên ngoài nổi lên mưa to.

Đột nhiên, một ý nghĩ lủi lên trong đầu Ngân Tiểu Tiểu. Ngân Tiểu Tiểu la lớn: “Ta nghĩ ra tên của các người rồi!” Dừng, sau đó Ngân Tiểu Tiểu quát, “Lão Đại Mặc Kinh Trập, lão Nhị Mặc Thanh Minh, lão

Tam Mặc Tiểu Mãn, lão Tứ Mặc Bạch Lộ, lão Ngũ Ngân Sương Hàn, lão Lục Ngân Hàn Lộ, lão Thất Ngân Tiểu Hàn, lão Bát Ngân Đại Hàn, còn lão Cửu —— đã kêu Bạch Gia Hắc!”

111. Chương 111

“Bạch Gia Hắc?” Mặc Lão Đại nghi ngờ nói, “Nhưng lão Cửu không phải do Bạch xà và Hắc Xà sinh mà là Ngân xà và Mặc xà sinh, có kêu cũng phải kêu Ngân Gia Mặc mới đúng.”

Tên Bạch Gia Hắc này đương nhiên phải là nhân loại từng xem quảng cáo mới biết được, Ngân Tiểu Tiểu không ôm hi vọng Mặc Lão Đại có thể lý giải cảm giác muốn cười này, nhưng mà Ngân Gia Mặc? Thật đúng là không phải khó nghe bình thường!

“Nếu tên bọn nhỏ đều do người lấy, vậy ta giúp lão Cửu sửa tên v một chút được không?” Mặc Lão Đại tiếp tục nói, “Đường vân trên người lão Cửu rất kỳ quái, cùng họ với người ta không phản đối, cho nên vẫn kêu là Ngân Gia Mặc đi.”

Ngân Tiểu Tiểu đương nhiên không đồng ý, Bạch Gia Hắc tên đẹp như vậy sao có thể bại bởi cái tên Ngân Gia Mặc kỳ quái này! Nhưng Ngân Tiểu Tiểu biết đối nghịch với Mặc Lão Đại thì nhất định không chiếm được gì tốt, nhân cầu của Ngân Tiểu Tiểu xoay xoay, nói : “Hay là giao cho lão Cửu tự chọn đi, nhìn xem lão Cửu thích tên nào hơn, thế nào?”

Mặc Lão Đại trầm ngâm một chút, đáp ứng rồi.

Ngân Tiểu Tiểu bò tới trước mặt lão Cửu, dùng cái đuôi nhẹ nhàng vuốt ve đầu lão Cửu, cười rất hiền lành: “Lão Cửu à, người thích dùng tên Bạch Gia Hắc hay là Ngân Gia Mặc?” Ngân Tiểu Tiểu nói đến Bạch Gia Hắc thì thanh âm vô cùng lớn, nói tới Ngân Gia Mặc thì ngay cả Mặc Lão Đại có thính lực tốt nhất ở đây cũng không nghe rõ.

Mặt lão Cửu không chút thay đổi nhìn Ngân Tiểu Tiểu trong chốc lát, sau đó hỏi: “Không có lựa chọn nào khác sao?”

Ngân Tiểu Tiểu hiền lành lắc đầu, ngữ khí càng thêm mềm nhẹ: “Lão Cửu à, nhất định phải chọn một nha, a cha cảm thấy, lão Cửu nhất định là một xà thực thông minh thực thích a cha đúng không?”

Mặt lão Cửu lại không chút thay đổi nhìn Ngân Tiểu Tiểu trong chốc lát, tiếp tục quay đầu mặt không chút thay đổi nhìn Mặc Lão Đại trong chốc lát, cuối cùng nói: “Chọn Bạch Gia Hắc là được.”

Mặc Lão Đại: “...”

Ngân Tiểu Tiểu vui vẻ hôn lên đầu lão Cửu một cái: “Ai~, lão Cửu, a cha thật rất thích người!”

Mặc Lão Đại lấy tốc độ cực nhanh xông lên tha Ngân Tiểu Tiểu đi rồi, sắc mặt vô cùng khó coi, tặc xấu hừng lên là thích hôn xà này của Tiểu Bạch Si khi nào mới bỏ được!

Lão Cửu mảy may không thêm để ý hành vi của Mặc Lão Đại, trong lòng thật ra vì được a cha hôn mà có chút vui vẻ.

Tên của lão Cửu đã được định ra, nhưng phía trước còn tám tên nữa!

Không phải chúng nó không muốn phản đối, nhưng vẫn luôn không có cơ hội! Thật vất vả đợi Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu tranh chấp xong, tám ấu xà mới bắt đầu kháng nghị .

“Ba, ta không thích tên Mặc Kinh Trập!”

“Ba, ta cũng không thích tên Ngân Đại Hàn!”

“A cha, người đổi lại tên cho ta đi!”

“A cha, ta yêu người nhất, người đổi lại tên dễ nghe cho ta đi!”

[P/s: Bạch Gia Hắc là tên một loại thuốc cảm của Trung Quốc

Tên của các ấu xà lấy theo tên các tiết trời (tiết Kinh Trập, tiết Thanh Minh . . .)]

... ..

Được rồi, đối với chúng độc xà mà nói thì không có hai mươi bốn tiết, Kinh Trập a Bạch Lộ cái gì, đối với chúng độc xà mà nói vừa không dễ nghe lại không dễ nhớ, chúng ấu xà thật không rõ vì sao a cha lại lấy tên như vậy cho chúng nó. Tên giống lão Cửu không tồi, tuy rằng lão Cửu lựa chọn “Bạch Gia Hắc” mà không chọn “Ngân Gia Mặc”, nhưng là thực hiển nhiên, tên của lão Cửu càng phù hợp thưởng thức của chúng nó.

Ngân Tiểu Tiểu trực tiếp xem nhẹ lời chúng ấu xà nói, uốn éo uốn éo vào sơn động, hừ! Vừa rồi Mặc Lão Đại không inh mặt mũi trước mặt bọn nhỏ, Ngân Tiểu Tiểu bây giờ thực tức giận!

Mặc Lão Đại nhìn bọn nhỏ còn đang kêu thảm, lại nhìn nhìn Ngân Tiểu Tiểu đang đi vào trong sơn động rồi không do dự chút nào bỏ vào sơn động. Cho nên nói, dù bọn nhỏ sinh ra thì vẫn không thể sánh được với Ngân Tiểu Tiểu.

Mặc Lão Đại tăng tốc bò lên hai bước liền đuổi kịp Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại đương nhiên biết Ngân Tiểu Tiểu giận mình, nhưng nó lại cảm thấy chuyện này không có gì để tức giận! Mình chỉ thương lượng với Tiểu Tiểu tên của hài tử thôi mà.

Nhưng cho dù Mặc Lão Đại cảm thấy chuyện này không có gì đáng giá tức giận, thì lúc nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu đã giận nó, Mặc Lão Đại vẫn bất giác hạ thấp thái độ, một bộ ta biết sai rồi người đừng tức giận.

Ngân Tiểu Tiểu liếc xéo nhìn thấy ý “Thực xin lỗi ta sai lầm rồi” trong mắt Mặc Lão Đại, tâm tình liền vui vẻ. Ngân Tiểu Tiểu cũng biết chuyện này không có gì, cũng hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không có... tức giận a giận đôi chút nào, nhưng trong tiềm thức của Ngân Tiểu Tiểu lại nghĩ “Ta phải làm khó Hắc Thán để nó dễ dàng ta”, khi thấy Mặc Lão Đại không chút do dự sủng ái mình, trong lòng Ngân Tiểu Tiểu không hiểu vì sao lại cảm thấy ngọt ngào vô cùng... cuộc sống sau này, cũng thay đổi hẳn.

Nói đến cùng, Ngân Tiểu Tiểu bị Mặc Lão Đại cưng chiều đến bây giờ cũng vẫn là một đứa trẻ. Cho dù đã trưởng thành, cho dù bây giờ đã có chín xà cục cứng, Ngân Tiểu Tiểu cũng chỉ là một đứa trẻ.

Nhưng mà như vậy thì đã sao? Nếu trên thế giới này có một con rắn nguyện ý cưng chiều người yêu người vô điều kiện, ở trong lòng nó người vĩnh viễn là điều quan trọng nhất, sẽ không lừa gạt người, sẽ không phát cáu với người, dù người biến thành cái gì nó cũng ở bên cạnh người, như vậy làm một đứa trẻ thì đã sao? Nó yêu người như vậy, trên thế giới này người đã là độc nhất vô nhị rồi.

“Lại nói, người lấy tên cho bọn nhỏ sao đều...” Mặc Lão Đại cân nhắc một chút, “Quái như vậy?”

Ngân Tiểu Tiểu nghiêng đầu trừng to đôi mắt vô tội: “Quái sao? Ta cảm thấy thật dễ nghe mà. Hắc Thán, chẳng lẽ người cảm thấy ta lấy tên không dễ nghe sao?” Nói xong lời cuối, Ngân Tiểu Tiểu có vẻ vô cùng uất ức, rất có cảm giác người dám nói một câu không dễ nghe ta liền khóc cho người xem.

Mặc Lão Đại trầm mặc một hồi: “Không, thật dễ nghe. Vậy, tên bọn nhỏ cứ định như thế đi.”

Trong khoảnh khắc mặt mày Ngân Tiểu Tiểu lại hơn hớn, đi lên cọ mạnh người Mặc Lão Đại một chút. Đôi mắt Mặc Lão Đại trầm xuống, hôn mạnh Ngân Tiểu Tiểu. Từ khi có các bảo bảo xà, Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu đã thật lâu không làm việc kia rồi. Nhưng bây giờ rõ ràng là thời cơ không đúng, Mặc Lão Đại chỉ quấn chặt Ngân Tiểu Tiểu trong chốc lát, đợi lúc cảm xúc trong thân thể bình ổn lại mới buông Ngân Tiểu Tiểu ra. Hai xà ở trong sơn động ngọt ngào chán ngấy một chốc lát liền cùng nhau bò đi ra ngoài.

Tám ấu xà vẫn ở bên ngoài ai oán tên mình khó nghe, vừa nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại đi ra, vội vàng đều thay khuôn mặt tươi cười đến sáng lạn bò tới chỗ hai xà.

Ngân Tiểu Tiểu thấy cảnh này thì bĩu môi: “Cười rộ lên thật khó xem!”

Tám ấu xà: “...”

Này! Cha! Chúng ta là nhi tử do người sinh ra được không! Sinh ra đó! Người ghét bỏ như vậy là có ý gì! Cái gì gọi là cười rộ lên thật khó xem a ư!

Mặc Lão Đại thản nhiên tuyên bố với các bảo bảo xà một sự thật tàn khốc: “Các người nhớ kỹ tên của mình, cứ gọi theo tên a cha của các người lấy cho các người.” Thấy còn có ấu xà muốn nói chuyện, khẩu

khí của Mặc Lão Đại lập tức trở nên nghiêm nghị, “Được rồi, chuyện này không cho phép có dị nghị, dừng ở đây.”

Tám ấu xà nhìn nhau, cuối cùng lựa chọn câm miệng, được rồi được rồi, tên khó nghe thì khó nghe. Ngay cả ba ba đều giúp đỡ a cha, chúng nó không có biện pháp nào khác!

Từ thủy tới chung, mặt lão Cửu đều không chút thay đổi mà nhìn, không nói lời nào, biểu cảm trên mặt cũng không thay đổi. Ngân Tiểu Tiểu lơ đãng nhìn thoáng qua, sau đó suy nghĩ đến một vấn đề: mặt lão Cửu có phải bị tê liệt không? Có vẻ từ lúc sinh ra đến bây giờ còn chưa lộ ra vẻ mặt gì khác đâu.

Trong lòng Ngân Tiểu Tiểu có nghi vấn thì nhất định phải giải quyết, thừa dịp Mặc Lão Đại còn nói chuyện với tám ấu xà, Ngân Tiểu Tiểu đi về phía lão Cửu.

Khi Ngân Tiểu Tiểu đi tới, lão Cửu liền phát hiện. Lão Cửu nhìn Ngân Tiểu Tiểu bò đến trước mặt mình, sau đó hỏi mình: “Lão Cửu, cười một cái cho cha xem nào.”

Lão Cửu ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào mắt a cha, trong hoảng hốt nhớ tới lúc mình nỗ lực chui ra khỏi vỏ trứng sau, thứ đầu tiên thấy được đó ánh mắt ngạc nhiên và vui sướng của a cha, một khắc này, mình bỗng nhiên cảm thấy cả người không tiếp tục đau đớn nữa, mà là một cảm giác không nói nên lời, hình dung không ra, lại thật tốt đẹp.

“Sao nào, lão Cửu không chịu cười cho a cha xem sao?” Ngân Tiểu Tiểu hạ thấp thanh âm.

Lão Cửu trầm mặc, sau đó nỗ lực kéo khóe miệng.

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Ngân Tiểu Tiểu sờ sờ đầu lão Cửu, nói ra những lời giống như an ủi: “Được rồi lão Cửu, a cha biết tâm ý của ngươi, lão Cửu thích a cha nhất đúng không?”

Lão Cửu giãy khỏi cái đuôi của Ngân Tiểu Tiểu, ánh mắt nhìn thẳng Ngân Tiểu Tiểu, ngữ khí vô cùng nghiêm túc: “Lão Cửu thích a cha nhất.”

Ngân Tiểu Tiểu đột nhiên cảm giác thấy trong lòng được lấp đầy, vô cùng thỏa mãn, cúi đầu muốn hôn lão Cửu... Đáng tiếc bị Mặc Lão Đại chạy tới tha đi rồi.

Lão Cửu nhìn thấy a cha bị ba tha đi, mặt vẫn không chút thay đổi như cũ, nhưng khi nhìn bóng lưng Mặc Lão Đại thì trong mắt lại hiện lên một tia trào phúng, cho dù ngươi là bầu bạn của a cha thì thế nào? Trong thân thể của ta còn lưu lại máu của a cha! A cha vĩnh viễn đều yêu thích ta.

Lão Cửu à, cho dù ngươi mang theo trí nhớ truyền thừa nhưng vẫn chưa thấy rõ được một vài chuyện đâu. Đối với độc xà mà nói, quan trọng nhất là bầu bạn mà không phải con cái. Ở trong lòng Ngân Tiểu Tiểu, địa vị của các ngươi – có lẽ ngay các ca ca của nó cũng không bằng Mặc Lão Đại.

“Sau này không được sự cho phép của ta, không cho phép tùy ý hôn xà khác có biết không!” Buông Ngân Tiểu Tiểu ra, Mặc Lão Đại hung tợn nói.

Ngân Tiểu Tiểu quơ đầu nghĩ nghĩ, tỉnh ngộ: “Hắc Thán, ngươi không thể ăn dấm chua của bọn nhỏ! Chúng nó là hài tử của ngươi và ta! Ta hôn chúng nó thì đã sao?”

Mặc Lão Đại chột dạ một chút, nhưng lập tức lại khôi phục khí thế: “Ta nói không cho phép là không cho phép! Hiểu chưa? !”

“Được thôi được thôi.” Ngân Tiểu Tiểu vội vàng đáp, lúc này nhất định không nên ngỗ ngược trước mặt Hắc Thán, vẫn nên tìm cách thỏa hiệp trước, “Ta đáp ứng ngươi, ta sẽ không tùy ý hôn chúng nó !”

Chiếm được cam đoan của Ngân Tiểu Tiểu, Mặc Lão Đại hài lòng, nhưng vẫn không quá yên tâm. Mặc Lão Đại nghĩ nghĩ, quyết định sau này chỉ cần Ngân Tiểu Tiểu và các bảo bảo xà cùng một chỗ, mình nhất định phải trông coi kỹ! Nhất là... ánh mắt của Mặc Lão Đại trầm trầm, lão Cửu bị Ngân Tiểu Tiểu gọi là Bạch Gia Hắc đó!

Trong lòng Mặc Lão Đại nghĩ cái gì Ngân Tiểu Tiểu không biết, Ngân Tiểu Tiểu thấy Mặc Lão Đại lâm vào suy nghĩ của mình không để ý nó, liền vội bò đi tìm các bảo bảo xà chơi, hê hê, rất tốt, sau này có thêm

chín xà cùng chơi với mình rồi! Vẫn là loại bạn chơi mình có thể tùy thời ức hiếp không để cho chúng nó phản kháng!

—— Ngân Tiểu Tiểu, người còn nhớ rõ “loại bạn chơi mình có thể tùy thời ức hiếp không để cho chúng nó phản kháng!” Là con của mình sao? !

Cuộc sống gia đình của Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu bên này tạm ổn, quả thật có hương có vị, nhưng chúng nó còn không biết là, tin tức Ngân Tiểu Tiểu đẻ chín quả trứng rắn đã rải rộng toàn bộ độc xà bộ tộc, xà vốn nghe được đều nghi ngờ sau đó là kinh ngạc cuối cùng là hâm mộ ghen tị hận —— hâm mộ ghen tị hận là đối với Mặc xà bộ tộc mà thôi. Nhưng cũng có độc xà không tin, dù sao chỉ nghe truyền miệng chưa từng thấy tận mắt, nói không chừng là chuyện vu vơ. Nhưng mà, chỉ cần chờ các bảo bảo xà lớn hơn một chút, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại mang theo xà cục cứng đi vài vòng, sẽ không có xà nào không tin đi?

112. Chương 112

Edit: Đằm Cơ Lại qua một đoạn thời gian, đợi cho các bảo bảo xà đều thích ứng hoàn cảnh chung quanh thì càng có tinh thần hơn lúc mới sinh ra. Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu quyết định mang theo các bảo bảo xà đi ra ngoài dạo chơi.

Đề nghị này là Ngân Tiểu Tiểu nói ra, tính toán từ khi Ngân Tiểu Tiểu biết mình mang thai đến lúc này đã gần người trong sơn động sáu tháng, sau đó ấp trứng lại tiêu tốn ba tháng, đương nhiên trứng không phải do Ngân Tiểu Tiểu ấp, nhưng Mặc Lão Đại không thể động, Ngân Tiểu Tiểu cũng không thể tự mình đi ra ngoài chơi được, bởi vậy cộng lại thì phải chín tháng rồi Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại không đi ra ngoài.

Bây giờ các bảo bảo xà đều sinh ra, cũng rất khỏe mạnh, Ngân Tiểu Tiểu quyết định muốn đi ra ngoài. Các bảo bảo xà đương nhiên không thể ở nhà, cũng phải mang đi theo. Trăm thứ nhất, chính là cổ mộ. Một là do cổ mộ gần đây, hai là tính ra Ngân Tiểu Tiểu vẫn có quan hệ tốt nhất với Cơ Khang, nhưng từ khi Cơ Chiêu ở đó, hai người mới từ từ liên hệ ít lại, ba là chín tháng chưa từng xuống dưới vực, chắc Minh Xà đã tiêu hoá xong ngọc thạch rồi, vẫn nhân cơ hội này tiếp tục mang qua mấy khối.

Ngân Tiểu Tiểu sẽ không thừa nhận mình mang theo các bảo bảo xà có phần muốn khoe ra, nhưng Mặc Lão Đại đương nhiên biết chút tâm tư đó của Ngân Tiểu Tiểu, cũng ngầm đồng ý. Mặc Lão Đại tùy ý nhìn chín ấu xà ở phía sau, cảm thấy sớm cho chúng nó quen thuộc với cuộc sống trên núi cũng tốt, mình và Tiểu Bạch Si không thể ở với chúng nó quá lâu, không lâu sau trong tương lai, chúng nó phải học được cách tự tồn tại.

Muốn nói Mặc Lão Đại rất yêu thích ấu xà, đó là điều không thực tế, giống Hoa Tiểu Hoa và Ngân Đại Bạch đối xử tốt với Ngân Tiểu Tiểu như vậy, chỉ sợ tìm khắp độc xà bộ tộc cũng không được bao nhiêu xà. Một bộ phận lớn nguyên nhân đối tốt với Ngân Tiểu Tiểu là do Ngân Tiểu Tiểu không có trí nhớ truyền thừa, còn có, đó là do Ngân Tiểu Tiểu đặc thù, sự tồn tại đặc thù sẽ luôn làm xà bất giác thân cận. Chúng độc xà trời sinh tính tình lương bạc, chỉ vui vẻ xem bầu bạn là một phần chí thân không thể tách rời thân thể mình. Còn Ngân Tiểu Tiểu, tâm tính như tiểu hài tử, có thể chơi với nhóm tiểu hài tử ấu xà, nhưng nói đến việc quan tâm chăm sóc thì không khả thi cho lắm. Ngân Tiểu Tiểu có thể phân ra một ít tâm tư để quan tâm Mặc Lão Đại đã là cực hạn rồi.

Bởi vậy tương lai của chín bảo bảo xà có thể thấy rõ ràng —— sẽ sớm rời khỏi ba ba a cha mà tự lập, may mà tập tính của chúng độc xà luôn luôn như thế, chín bảo bảo xà cũng chỉ là sớm hơn một chút mà thôi.

Mặc Lão Đại bò phía trước nhất, Ngân Tiểu Tiểu đi theo bên người Mặc Lão Đại, mặt sau Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu là chín xà cục cứng. Lần này Ngân Tiểu Tiểu không ghé vào lưng Mặc Lão Đại, lý do là cổ mộ cách nơi này rất gần! Mặc Lão Đại nhìn ra Ngân Tiểu Tiểu ngượng ngùng ghé vào người mình trước mặt bọn nhỏ, trong lòng tuy không vui, nhưng không kiên trì nhất định phải để Ngân Tiểu Tiểu nằm úp sấp trên người mình.

“Cơ Khang! Cơ Khang!” Sắp đến cổ mộ, Ngân Tiểu Tiểu ném Mặc Lão Đại và chín ấu xà dẫn đầu bò lên trước, thanh âm vô cùng hưng phấn.

Lúc thanh âm của Ngân Tiểu Tiểu vang lên, Cơ Khang cũng đồng thời hiện ra trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, mà mặt sau Cơ Khang còn có Cơ Chiêu đi theo.

Cơ Khang không đợi Ngân Tiểu Tiểu nói chuyện đã bị đã chúng ấu xà bò tới bên cạnh Ngân Tiểu Tiểu hấp dẫn ánh mắt, mắt liền sáng ngời, ngồi xổm trước mặt chín ấu xà: “Oa! ấu xà thật đáng yêu, Tiểu Tiểu, đây đều là hài tử của người sao?”

Ngân Tiểu Tiểu hơi có chút nghiêng răng nghiêng lợi, hừ! Cơ Khang thật là quá đáng! Thế mà không hỏi mình có sống tốt không sao mãi vẫn không đến, mà đã hỏi chúng ấu xà trước! Ngân Tiểu Tiểu cảm giận trong lòng, đương nhiên không nghĩ trả lời vấn đề của Cơ Khang.

Mặc Lão Đại thay Ngân Tiểu Tiểu trả lời: “Là hài tử của ta và Tiểu Tiểu.” Sau đó giới thiệu chúng ấu xà cho Cơ Khang một lần. Nghe xong tên chúng ấu xà, Cơ Khang nhìn có vẻ rất hài lòng, Cơ Chiêu một mực đứng ở phía sau Cơ Khang từ đầu chỉ thản nhiên nhìn, biểu cảm không biến hóa gì, nhưng khi nghe được tên lão Cửu là “Bạch Gia Hắc” thì thần sắc Cơ Chiêu lại trở nên cổ quái, nếu mình nhớ không lầm thì hình như Bạch Gia Hắc là thuốc cấm đi?

Nhưng Cơ Chiêu cũng không nói gì, không quá lâu sau đã khôi phục biểu cảm trên mặt, Cơ Khang một mực dụ dỗ chúng ấu xà cũng không chú ý tới.

Chúng ấu xà có trí nhớ truyền thừa, đối chiếu cảnh sắc chung quanh và trí nhớ truyền thừa một lần liền biết nơi này là chỗ nào. Cơ Khang thân cận chúng nó cũng không biểu hiện bài xích, điều này làm cho Cơ Khang càng ưa thích những tiểu tử này.

Ngân Tiểu Tiểu ở bên cạnh lại “Hừ” một tiếng, nặng tới mức Cơ Khang không thể giả bộ không nghe. Cơ Khang bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn Ngân Tiểu Tiểu, nhíu lông mày: “Tiểu Tiểu, người đang ăn dấm chua của con người sao?”

Ngân Tiểu Tiểu lại nặng nề “Hừ” một tiếng.

Cơ Khang nở nụ cười, sờ sờ đầu Ngân Tiểu Tiểu, dùng ngữ khí dễ dàng hài tử mà nói với Ngân Tiểu Tiểu: “Được rồi, thật ra ta thích Tiểu Tiểu nhất, được chưa.”

Chúng ấu xà yên lặng quay đầu, thật không muốn thừa nhận đây là a cha của mình.

Mặc Lão Đại nhìn chăm chăm cái tay luôn luôn đặt trên đầu Ngân Tiểu Tiểu của Cơ Khang, trong mắt sắp phun lửa đến nơi.

Mà khi Cơ Khang nói “Thích Tiểu Tiểu nhất ” thì sắc mặt Cơ Chiêu cũng đã khó coi đến mức không thể tiếp tục nhìn.

Mặc Lão Đại và Cơ Chiêu liếc nhau, dường như đạt được thỏa thuận nào đó.

Mặc Lão Đại mở miệng: “Tiểu Tiểu, chúng ta phải đi, không phải người nói muốn xuống dưới vực sao?”

Ngay sau đó Cơ Chiêu cũng nói : “Vậy các người mang theo hài tử cẩn thận một chút, à, đúng rồi.” Cơ Chiêu nói với Cơ Khang, “Cơ Khang, ta đột nhiên nhớ ra muốn nói với huynh một chuyện.” Ngữ khí mềm nhẹ đến mức cho dù thân là Quỷ Hồn thì Cơ Khang cũng bất giác sợ run.

Dứt lời, Cơ Chiêu ném ra mấy khối Kim Ngân, Mặc Lão Đại cuộn nổi lên rất nhanh, sau đó Mặc Lão Đại và Cơ Chiêu không cho Ngân Tiểu Tiểu và Cơ Khang có cơ hội phản đối. Cơ Chiêu lôi kéo Cơ Khang vào cổ mộ, Mặc Lão Đại thì kéo Ngân Tiểu Tiểu đi rồi, chín bảo bảo xà nhìn ngó nhau, cuối cùng đều đi theo sau Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu.

Đợi cách cổ mộ rất xa rồi, Mặc Lão Đại mới buông Ngân Tiểu Tiểu, sắc mặt có chút khó coi, trầm giọng nói với Ngân Tiểu Tiểu: “Đi lên.”

Ngân Tiểu Tiểu có chút mờ mịt, theo Mặc Lão Đại đã hơn hai mươi năm rồi, khi nào Mặc Lão Đại tức giận Ngân Tiểu Tiểu vẫn nhìn ra được, nhưng mà... vì sao Hắc Thán lại tức giận? Sau đó Ngân Tiểu Tiểu cũng không dám không nghe lời Mặc Lão Đại, liếc chúng ấu xà một cái, sau đó ngoan ngoãn bò lên lưng Mặc Lão Đại.

Chúng ấu xà: “...”

Mặc Lão Đại ném Kim Ngân trên đuôi cho ấu xà, tùy ý liếc về phía sau một cái, nói: “Theo sát .” Sau đó không quan tâm chúng ấu xà nữa, mà trực tiếp dựa theo tốc độ bình thường của mình xuất phát xuống dưới vực.

Mặc xà trong chúng ấu xà bò không tính là cố hết sức, nhưng chúng ngân xà lại có chút ăn không tiêu, dù sao cũng là ngân xà, kém Mặc xà đầu chỉ một cấp bậc, tốc độ đương nhiên cũng chậm, nhưng may mà chúng ấu xà đều rất có tinh thần huynh đệ, thấy chúng ngân xà sắp theo không kịp, chúng Mặc xà đều đi trợ giúp chúng ngân xà một chút.

Mà trong chín ấu xà này, chỉ có lão Cửu là kỳ lạ nhất. Chúng ngân xà cố hết sức bò theo, chúng Mặc xà cũng dùng hết toàn lực, nhưng lão Cửu lại như đang tản bộ, thật sự làm chúng ấu xà hâm mộ ghen tị hận mà, nhưng đại bộ phận Kim Ngân cũng đều do lão Cửu cuốn cộng cần mang theo.

Mặc Lão Đại bò phía trước không phải hoàn toàn không biết tình hình ở mặt sau, thấy lão Cửu đi thoải mái như thế, trong mắt Mặc Lão Đại hiện lên suy nghĩ sâu xa, nhưng cũng không nói gì.

Hôm nay nhất định không thể đuổi xuống dưới vách. Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu cũng không cố gắng, đợi sắc trời tối mờ thì tìm nơi dừng lại.

Đây là lần đầu tiên chúng ấu xà đi xa như vậy, mệt không nói, còn có chút đói bụng. Còn Ngân Tiểu Tiểu, cho dù không đói bụng cũng phải ăn chút quả vật, hơn nữa từ khi sinh trứng rắn mặc dù sức ăn của Ngân Tiểu Tiểu không khoa trương như lúc mang thai, nhưng so với trước kia thì thật là lớn không ít. Bởi vậy sau khi dừng lại, Mặc Lão Đại phải đi tìm thức ăn .

Vào ban đêm, đại đa số động vật đã ngừng hoạt động, có vẻ sào huyệt của mình nhưng đại bộ phận thì tụ tập qua đêm cùng một chỗ. Mặc Lão Đại vốn ăn no ở bên ngoài mới kiếm bữa tối cho Ngân Tiểu Tiểu và bọn nhỏ, bây giờ nhiều khẩu phần ăn hơn, Mặc Lão Đại không có khả năng đem hơn mười hai mươi mấy con chuột trở về nên chỉ có thể tìm một ít động vật cỡ lớn.

Khu vực này Mặc Lão Đại không quá quen thuộc, tìm nửa ngày mới thấy một con báo hoa ở trên thân cây, bắt được báo hoa rồi, Mặc Lão Đại liền chạy trở về, nghĩ hẳn một con báo hoa cũng đủ ăn đi.

Ném xong cơm, chúng xà bắt đầu nghỉ ngơi. Nhưng Mặc Lão Đại lại đợi lúc chúng ấu xà đều ngủ rồi, liền trộm kéo Ngân Tiểu Tiểu đã lâm vào giấc ngủ say đi ra ngoài.

Ngân Tiểu Tiểu ngủ đương nhiên không như chết, Mặc Lão Đại còn chưa đi rất xa thì Ngân Tiểu Tiểu đã tỉnh, trừng đôi mắt mông lung buồn ngủ mờ mịt nhìn Mặc Lão Đại đang kéo mình, dùng ánh mắt hỏi sao vậy?

Mặc Lão Đại không nói chuyện, mím chặt môi tiếp tục tha Ngân Tiểu Tiểu ra bên ngoài.

Kéo dài tới bên ngoài, Mặc Lão Đại ý bảo Ngân Tiểu Tiểu ghé vào người của mình, Ngân Tiểu Tiểu tuy nghi hoặc cũng không hỏi nhiều, dù sao Mặc Lão Đại không thể hại mình được.

Mặc Lão Đại bò rất nhanh tới sơn động không người mình ngẫu nhiên phát hiện trong quá trình vò mói, tới sơn động rồi liền để Ngân Tiểu Tiểu xuống khỏi người mình.

“Làm sao vậy?” Ngân Tiểu Tiểu cố nén buồn ngủ vừa hỏi vừa ngáp một cái.

Mặc Lão Đại trầm mặc nhìn chằm chằm Ngân Tiểu Tiểu trong chốc lát, đột nhiên mở miệng nói: “Đã lâu không có làm .” Thanh âm trầm thấp lại khàn khàn.

Mới đầu Ngân Tiểu Tiểu không kịp phản ứng, nhưng lập tức thông minh hiểu ngay ý của Mặc Lão Đại là gì, mặt đỏ phừng phừng: “Hả? Đúng vậy, nhưng còn ở bên ngoài mà, còn có hải tử, bọn nhỏ ở, vẫn nên đợi, đợi trở về rồi hãy nói sau.”

Mặc Lão Đại không nói chuyện, nhưng hành động kế tiếp đã biểu đạt đầy đủ mình không đồng ý lời Ngân Tiểu Tiểu nói. Mặc Lão Đại quán chặt Ngân Tiểu Tiểu sát người mình, hung hăng hôn lên miệng Ngân Tiểu Tiểu, xà tín chuẩn xác bắt giữ tới xà tín của Ngân Tiểu Tiểu.

Cả người Ngân Tiểu Tiểu run lên bần bật, sau đó thân mình bắt đầu nhũn ra, nếu Mặc Lão Đại không cuốn lấy Ngân Tiểu Tiểu thì chắc hẳn bây giờ thân rắn của Ngân Tiểu Tiểu đã xụi lơ rồi.

Cái đuôi của Mặc Lão Đại thường thường quét qua thân rắn của Ngân Tiểu Tiểu, vẩy lạnh lẽo dán lên thân rắn nóng hổi của Ngân Tiểu Tiểu mang đến khoái cảm thật lớn cho nó. Dần dần, Ngân Tiểu Tiểu cũng lâm vào bên trong khoái cảm.

Tính ra thì đã thật lâu không làm chuyện đó rồi, bình thường Mặc Lão Đại không làm gì còn tốt, nhưng một khi làm, Ngân Tiểu Tiểu cũng nhịn không được. Ngấm lại lúc trời sáng mình cũng chỉ nằm ghé vào lưng Mặc Lão Đại nên Ngân Tiểu Tiểu dứt khoát mặc kệ mà hưởng thụ...

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, chúng ấu xà lần lượt tỉnh lại nhưng không phát hiện bóng dáng ba ba và a cha đâu, còn đang nghi hoặc thì đã thấy ba ba bò vào, trên người còn công a cha đang ngủ mơ. Mặc Lão Đại thấy chúng ấu xà đều tỉnh dậy, bình tĩnh nói: “Đi thôi.”

Lần này Mặc Lão Đại không đi thật mau, chúng ấu xà đều có thể thoải mái đuổi kịp. Nguyên nhân đương nhiên không phải Mặc Lão Đại đau lòng ấu xà, mà là Mặc Lão Đại phải vừa đi vừa chăm sóc Ngân Tiểu Tiểu, không thể để Ngân Tiểu Tiểu ngủ say rơi xuống.

113. Chương 113

Sắp đến đáy vực, Ngân Tiểu Tiểu mới hoàn toàn tỉnh táo lại, nhìn đáy vực đã gần trong gang tấc, mặt Ngân Tiểu Tiểu không đổi sắc bò xuống người Mặc Lão Đại, lại cầm kim ngân từ chỗ lão Cửu giao cho Mặc Lão Đại. Một hàng xà tiếp tục đi xuống đáy vực.

Tiến nhập đáy vực, Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu tìm nửa ngày mới thấy dị xà, là Câu Xà cùng Ba Xà. Câu Xà cùng Ba Xà thấy Mặc Lão Đại Ngân Tiểu Tiểu thì thật vui vẻ, vội vàng gọi bọn dị xà khác tới.

Thân mình quá lớn nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu Mặc Lão Đại quả nhiên không thoải mái, hướng chỉ Ngân Tiểu Tiểu Mặc Lão Đại còn mang đến ấu xà càng nhỏ, vì thế chúng dị xà không hện mà cùng thu nhỏ thân mình.

Chúng dị xà nhìn ấu xà phía sau Ngân Tiểu Tiểu Mặc Lão Đại, có chút kỳ quái: “Chúng ấu xà này là?”

Lúc này Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại mới nhớ tới, chúng dị xà còn không biết chuyện Ngân Tiểu Tiểu mang thai sinh con đâu.

Lúc này Ngân Tiểu Tiểu mới tìm được một chút cảm giác kiêu ngạo, vội vàng đáp: “Ấu xà là con của ta và Hắc Thán đó!”

Vừa dứt lời, chúng dị xà đều có biểu cảm không thể tin. Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại chỉ gần một năm chưa tới thôi, sao lại có nhiều hài tử như vậy rồi? Ừm, hơn nữa nhớ không lầm thì Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại kết thành bầu bạn chỉ mới hơn một năm, nói cách khác, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại kết thành bầu bạn không lâu thì đã có hài tử?

Nhưng chúng dị xà nghĩ đến chuyện linh hồn của Ngân Tiểu Tiểu là nhân loại thì đều bình thường trở lại, chắc bởi vì vậy nên Ngân Tiểu Tiểu mới dễ dàng mang thai và sinh nhiều hài tử như thế. Chúng dị xà đều biết chúng độc xà sinh sản không dễ dàng đâu!

“Tiểu Tiểu bọn nhỏ đều thực đáng yêu đó.” Hắc Li cẩn thận nhìn chúng ấu xà một chút, cười nói.

Ngân Tiểu Tiểu đứng thẳng người dậy, ngữ khí tự hào kiêu ngạo: “Đương nhiên! Không nhìn xem là con của ai!”

— được rồi, cũng chỉ lúc đó Ngân Tiểu Tiểu mới cảm nhận được kiêu ngạo khi làm a cha của chúng ấu xà.

Chúng ấu xà chỉ lẳng lặng nghe a cha và chúng dị xà đối thoại, không nói lời nào.

Chúng ấu xà biết xà trước mắt là ai, trí nhớ truyền thừa nói cho chúng nó biết, những xà này bị chúng độc xà xưng là dị xà. Mà thân là độc xà thì sẽ kiêng kỵ không muốn thân cận với dị xà, chúng ấu xà đương nhiên cũng không ngoại lệ. Bởi vậy khi thấy a cha và chúng dị xà vô cùng quen thuộc, chúng ấu xà đều rất kỳ quái và — khâm phục.

Đúng vậy, là khâm phục, xà kiêng kị dị xà cũng vì hình thể và thực lực cường đại của dị xà. Nói là kiêng kị chẳng bằng nói là đồ kỵ sự cường đại của bọn nó, bởi vậy đương nhiên không muốn quá thân cận với bọn chúng. Nhưng a cha có thể làm bạn với dị xà, thậm chí thái độ của dị xà đối với a cha nhà mình còn vô cùng thân cận, điều thuyết minh cái gì? Thuyết minh a cha lợi hại! Nếu không sao có thể làm bạn với dị xà? !

Không đơn giản như thế, nhà chúng nó có chỗ quái dị, chúng ấu xà có trí nhớ truyền thừa đương nhiên biết đến. Ngân xà và Mặc xà kết hợp, hài tử sinh ra thể mà không có một Hắc Xà, điều này đã nói lên a cha cường đại rồi! Còn có, cho dù không sinh ra Hắc Xà, ít nhất thì Mặc xà sinh ra phải nhất định nhiều hơn ngân xà mới đúng! Nhưng cũng không có, số lượng Mặc xà và Ngân xà đều như nhau. Cái gì? Người nói lão Cửu? À, hoa văn trên người lão Cửu đúng thật là quái dị, nhưng thực lực của lão Cửu rất cường đại! Ít nhất thực lực của bốn Mặc xà đều không cường hãn bằng lão Cửu! Còn còn có, chúng nó là chín huynh đệ! Chín đó! Không phải một cái hai cái, cũng không phải ba bốn, mà là chín! Đừng nói ba ba chúng nó là Mặc xà cường đại nhất nên sinh sản sẽ khó khăn, con nối dõi hẳn không thể nhiều như vậy, nhưng lục xà và lục xà ở cùng một chỗ cũng chưa chắc đã có thể sinh ra chín xà! Còn còn còn có, a cha và ba ba ở cùng một chỗ mấy tháng thì đã có chúng nó, đây chắc chắn đều là công lao của a cha!

— được rồi, dù sao xét đến cùng thì a cha trong lòng chúng ấu xà đều cường hãn hơn ba ba!

Chúng dị xà tương đối thân mật hòa ái với chúng ấu xà, chẳng sợ thái độ của chúng ấu xà đối với chúng không khác gì những độc xà khác. Con của bạn xem như con của mình. Đối với dị xà mà nói, cũng như thế.

Ngân Tiểu Tiểu Mặc Lão Đại mang theo chúng ấu xà ở dưới vực hơn nửa tháng, Ngân Tiểu Tiểu mới lưu luyến không rời rời đi. Ừm, lần này có hơn chín xà chơi với Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Tiểu tỏ vẻ quả nhiên có xà chơi cùng mới đã!

“Được! Kế tiếp chúng ta phải đi tìm Chu Phong và Vương Nham Chân chơi!” Ngân Tiểu Tiểu ngẩng đầu bỏ đi, chúng ấu xà nghi ngờ nói : “Chu Phong và Vương Nham Chân là ai?” Ừm, hai cái tên này còn quái hơn cả tên của bọn nó!

“Nhân loại.”

“Nhân loại?” Chúng ấu xà cùng nhau kinh hô, “Núi này sao lại có nhân loại?”

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu bắt đầu kể lại chuyện nhân loại xâm lấn hơn hai mươi năm trước cho chúng ấu xà nghe...

Kể chuyện xưa xong, một hàng xà nhà Ngân Tiểu Tiểu cũng đã tới nhà Vương Nham Chân và Chu Phong.

“Đây là cái gì?” Chúng ấu xà tò mò nhìn ngôi nhà trước mắt, vật này trông có vẻ không phải thứ nên có ở trên núi.

“Là nhà.” Ngân Tiểu Tiểu đáp, sau đó lớn giọng bắt đầu kêu, “Chu Phong! Vương Nham Chân! Ngân Tiểu Tiểu ta tới rồi đây!”

Vừa dứt lời, cửa nhà đã bị đẩy ra, Vương Nham Chân và Chu Phong đi ra khỏi cửa.

Chu Phong và Vương Nham Chân vừa muốn nói chuyện, ánh mắt đã bị chúng ấu xà phía sau Ngân Tiểu Tiểu Mặc Lão Đại hấp dẫn.

“Bọn nó là?” Vương Nham Chân chân chờ nói.

Ngân Tiểu Tiểu ngẩng đầu ưỡn thân: “Bọn nó là con của ta và Hắc Thán!”

— được rồi, Ngân Tiểu Tiểu sẽ không thừa nhận mình vì nói ra những lời này mới không biết mệt từ cổ mộ xuống dưới vực rồi đến nhà Vương Nham Chân Chu Phong.

“Là con của Tiểu Tiểu người?” Chu Phong và Vương Nham Chân mở to hai mắt nhìn, trăm miệng một lời hỏi.

Ngân Tiểu Tiểu gật mạnh đầu: “Đúng vậy! Là con của ta!”

Vương Nham Chân nhỏ giọng nói thầm: “Ta còn nói sao lần này hơn một năm còn không thấy người lại đây, thì ra là chạy đi sinh con.”

Mặc Lão Đại thần nhiên liếc Vương Nham Chân một cái, Vương Nham Chân lập tức cầm miệng, nghiêm túc nhìn thẳng phía trước, dường như vừa rồi không nói gì gì cả.

“Các con ta chưa từng gặp nhân loại đâu, lần này ta mang các con lại đây nhìn cho rõ nhân loại trông như thế nào, kiến thức rộng rãi rất quan trọng, nếu các con ta lớn lên trưởng thành mà chưa từng thấy nhân loại thì mất mặt biết bao nhiêu!”

Vương Nham Chân & Chu Phong: “...” Ta nói, sự hiện hữu của chúng ta là vì để đời sau và đời đời sau của tộc xà nhận thức nhân loại trông như thế nào phải không?

—— Đây! Ta nói nha Ngân Tiểu Tiểu, dù Cơ Khang Cơ Chiêu bây giờ là hồn phách không phải người, nhưng ít nhất cũng là hình người! Sao có thể nói chúng ấu xà không biết nhân loại trông như thế nào chứ!

Ngân Tiểu Tiểu nói xong, cứ thế đi vào phòng: “Chúng ta cần ở một buổi tối! Cũng để các con ta nhận thức ngủ chần bông có cảm giác gì một chút!”

Ngân Tiểu Tiểu đã đi vào trong phòng đột nhiên lại quay ra cửa, cười híp mắt hỏi: “Ta nói này, khuya hôm nay chúng ta ăn cái gì?”

Chu Phong vừa muốn trả lời, thanh âm hờn giận của Mặc Lão Đại đã vang lên: “Ngân Tiểu Tiểu! Mặc kệ bọn họ ăn cái gì thì người cũng không được phép ăn!”

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, rút thân mình về, hừ, không ăn thì không ăn, có gì đâu!

Khuya hôm nay, lúc Chu Phong và Vương Nham Chân dùng cơm thì vô cùng xấu hổ và mất tự nhiên, một là Ngân Tiểu Tiểu nhìn thấy bọn họ ăn cơm thì mắt lóe ánh sao và hút nước miếng liên tục. Hai là Mặc Lão Đại cứ dùng ánh mắt “Người dám cho Tiểu Bạch Si ăn cái gì ta sẽ cắn chết các ngươi” uy hiếp, còn có, ánh mắt tò mò của chúng ấu xà khi chưa từng thấy qua thức ăn của nhân loại. Chu Phong và Vương Nham Chân khóc ròng ở trong lòng, trời ạ! Ngân Tiểu Tiểu người sau này ít tối thì tốt hơn! Cứ tiếp tục như vậy thì chúng ta chịu không nổi a uy!

Thật vất vả mới cơm nước xong xuôi, Chu Phong và Vương Nham Chân vội vàng trải chần bông cho chúng xà, ngay cả đồ ăn còn lại trên bàn cũng không xử lý, trực tiếp chui vào phòng của mình kiên quyết không đi ra.

Ánh mắt của Ngân Tiểu Tiểu dính chặt vào đồ ăn còn lại trên bàn, Mặc Lão Đại đành phải kéo Ngân Tiểu Tiểu trở về phòng.

Chần bông làm dựa theo hình thể của Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại, tuy rằng lần này hơn chín ấu xà, nhưng vì hình thể chúng ấu xà thật sự quá nhỏ, có cũng như không nên chần bông cũng đủ dùng.

Ngân Tiểu Tiểu quần cùng Mặc Lão Đại có chút lo lắng nhìn chín ấu xà chen chúc ở một góc chần bông, nói: “Buổi tối ngủ, chúng nó sẽ không bị chúng ta đè chết chứ?”

Mặc Lão Đại đề xuống cái đầu luôn luôn nhìn ra ngoài cửa Ngân Tiểu Tiểu, đem đầu của mình gác lên đầu Ngân Tiểu Tiểu, trầm giọng nói: “Ta ngủ không hay vật như ngươi.”

Ngân Tiểu Tiểu: “...”

Chúng ấu xà cho rằng không nghe thấy, tuy rằng a cha thật cường hãn, nhưng đôi khi, chúng nó thật sự cảm thấy a cha rất mất thể diện được chứ!

Không có gì bất ngờ xảy ra, Ngân Tiểu Tiểu lại là người dậy trễ nhất trong mười một xà và hai nhân loại, nhìn thấy mặt trời bên ngoài đã treo cao, Ngân Tiểu Tiểu không có... xấu hổ chút nào. Bởi vì nhìn thấy Chu Phong Vương Nham Chân ăn cơm mà mình ăn không được, sau khi thức dậy Ngân Tiểu Tiểu liền trực tiếp lôi kéo Mặc Lão Đại và chúng ấu xà đi rồi, mắt không thấy tâm không phiền!

Chu Phong đứng ở cửa: “Tiểu Tiểu đến là để nói cho chúng ta biết nó có con sao?”

Vương Nham Chân ngồi xổm ở cửa, bĩu môi, thầm nghĩ thì ra giống đực nơi này thật sự có thể sinh con, may mà mỗi lần mình đều không cho Chu Phong bắn vào bên trong, nếu không chắc bây giờ mình đã có mấy đứa con rồi! Nghĩ đến đây, Vương Nham Chân bất giác sợ run cả người.

Chu Phong thấy Vương Nham Chân run run, quan tâm hỏi: “Làm sao vậy? Có phải lạnh hay không?”

Vương Nham Chân vội lắc lắc đầu tỏ vẻ mình không lạnh, nói đùa! Nếu để Chu Phong biết mình đang suy nghĩ gì, thế nào cũng phải làm ỉn sinh mấy đứa con cho anh ấy thì làm sao bây giờ? Mình không muốn sinh con đâu! [Đàm: Ừm, sự thật là bạn nghĩ quá nhiều rồi :)))]

Ngân Tiểu Tiểu đi chậm rì rì, cẩn thận suy nghĩ còn nơi nào để đi, cuối cùng phát hiện không còn chỗ nào! Ngân Tiểu Tiểu phải nói là không cam lòng! Quả nhiên bạn quá ít thì không được tốt! Cuối cùng, Ngân Tiểu Tiểu đành phải không tình nguyện dẹp đường hồi phủ.

Không ngờ đi đến nửa đường, thế nhưng đụng phải Ngân Tiểu Nhất và Hắc A Lục.

“Ta và A Lục gặp được ba ba a cha, biết chỗ ở của ngươi nhưng đi tìm thì thấy ngươi vắng nhà nên đành trở về, không ngờ gặp được các ngươi ở đây!” Nhìn thấy Ngân Tiểu Tiểu, Ngân Tiểu Nhất vô cùng vui vẻ.

Ánh mắt Hắc A Lục lại nhìn chăm chú vào chúng ấu xà phía sau Mặc Lão Đại Ngân Tiểu Tiểu, nhin không được nói: “Cha nuôi, các con của ngươi đều thật đáng yêu!”

Ngân Tiểu Tiểu liền mặt mày hớn hở : “Đúng vậy phải không, các con của ta thật đáng yêu đi! Chính đó! Đều là con của ta và Hắc Thán cả!”

Mặc Lão Đại và chúng ấu xà: “...” Lại bắt đầu !

Mãi cho đến lúc tối sầm Ngân Tiểu Tiểu với tạm biệt bọn A Lục, Mặc Lão Đại và chúng ấu xà đều bảo trì trầm mặc không nói gì. Ngân Tiểu Tiểu thì lại thoải mái, thậm chí còn thoải ước mong nguyện, nói muốn tới nhà Hắc A Ban, muốn đi tìm Nhị ca Tam ca Tứ ca Ngũ Ca, đáng tiếc cuối cùng bị Mặc Lão Đại dùng vũ lực trấn áp rồi.

114. Chương 114

Thời gian chậm rãi trôi qua, xuân đi thu tới, cách lúc các bảo bảo xà sinh ra đã qua năm năm.

Chúng ấu xà lớn dần lên trong mắt Ngân Tiểu Tiểu. Nhưng năm năm, chúng ấu xà ước chừng đã dài hơn một thước, thân rắn cũng rất trắng kiện, đương nhiên bây giờ vẫn không sánh được với Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại. Còn lão Cửu thì lại làm Ngân Tiểu Tiểu thực hết chỗ nói rồi, thật không biết hàng này ăn cái gì mà to như thế! Lớn nhanh hơn các ấu xà khác rất nhiều a uy!

Sáng sớm, Ngân Tiểu Tiểu tỉnh lại từ trong mơ màng, phục hồi tinh thần nhìn chung quanh sơn động một vòng, tốt lắm, không thấy Mặc Lão Đại!

Tâm tình vốn không tồi của Ngân Tiểu Tiểu xem như đều bị hủy, thật sự chịu đủ rồi! Ngân Tiểu Tiểu oán hận trong lòng, từ khi có chín ấu xà, vừa mới đầu còn tốt, Hắc Thán không tốn bao nhiêu sức để bắt mỗi ỉn và chúng ấu xà, nhưng từ khi chúng ấu xà dài ra, sức ăn của chúng nó lại không ngừng tăng lên. Vì không muốn xuất hiện hiện tượng chúng ấu xà bị đói chết, Hắc Thán còn phải cải biến thời gian ăn của chúng ấu xà. Sau đó mỗi ngày Hắc Thán đều phải đi săn! Mỗi lần cho ấu xà ăn no thì phải mất cả ngày trời! Tính ra đã bao lâu rồi Hắc Thán không ngủ ngon cả ngày với mình!

Ngân Tiểu Tiểu nổi giận đùng đùng bò ra khỏi sơn động, liếc mắt một cái liền thấy chín ấu xà nằm thành hàng phơi nắng trên mảnh đất trống trước cửa sơn động.

Bạch Gia Hắc là người đầu tiên phát hiện Ngân Tiểu Tiểu xuất hiện, thấy trên mặt Ngân Tiểu Tiểu dường như mang theo tức giận, Bạch Gia Hắc có chút khó hiểu, theo bản năng đứng lên, tám ấu xà còn lại cũng đã phát hiện sự tồn tại của Ngân Tiểu Tiểu, cũng đều lần lượt đứng lên.

“A cha, ngươi đã tỉnh rồi.” Mặc Tiểu Mãn bò đến trước mặt trước Ngân Tiểu Tiểu, cười hì hì nói.

Ngân Tiểu Tiểu nỗ lực thu hồi biểu cảm phần nộ của mình, bình phục nhịp thở một chút, mỉm cười nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Mãn à, ba ba người đâu?”

“Ba ba đi bắt thức ăn rồi.” Mặc Tiểu Mãn nghiêng đầu trả lời, nhìn có vẻ thực đáng yêu, chỉ tiếc Ngân Tiểu Tiểu bây giờ làm sao còn nghĩ đến chuyện Mặc Tiểu Mãn có đáng yêu hay không.

Ngân Tiểu Tiểu chiếm được đáp án trong dự liệu thì càng thêm tức giận, nhân cầu xoay vài vòng, ngẩng đầu đưa mắt nhìn về phía toàn bộ chúng ấu xà: “Bọn nhỏ, các người biết đoàn kết là gì không?”

“Đoàn kết?” Chúng ấu xà nghĩ nghĩ, đồng loạt lắc đầu.

Ngân Tiểu Tiểu lại nói: “Hừm, các người cảm thấy mình cường đại sao?”

Trừ Bạch Gia Hắc không hề động, những ấu xà khác đều lắc đầu.

Ngân Tiểu Tiểu tiếp tục dụ dỗ: “Vậy các người có muốn trở nên càng cường đại không?”

Trừ Bạch Gia Hắc toàn bộ ấu xà đều dùng sức gật gật đầu.

“Tốt lắm!” Ngân Tiểu Tiểu đề cao âm lượng, “Nghe lời ta, phải đoàn kết, chỉ có vậy các người mới có thể cường đại hơn! Cho dù dị xà muốn bắt nạt các người cũng không được.” Dừng một chút, “Như Ngân Sương Hàn trong bốn ngân xà, tuy rằng một mình người không thể chiến thắng độc xà cường đại hơn người, nhưng chỉ cần các người đoàn kết, các người sẽ làm được!”

Ngân Tiểu Tiểu nói một hồi khiến chúng ấu xà đều nhiệt huyết sôi trào, cũng nhao nhao yêu cầu Ngân Tiểu Tiểu nói cho chúng nó biết phải làm như thế nào.

Ngân Tiểu Tiểu cười càng sáng lạn hơn, nói tiếp: “Ta hỏi các người, ở độc xà bộ tộc chúng ta, trừ bầu bạn ra, có phải không có một con rắn nào du đãng chung quanh với xà khác hay không?”

Chúng ấu xà gật đầu.

“Một ngân xà đấu với một hồng xà, đương nhiên ngân xà sẽ không thắng, nhưng nếu bốn ngân xà đấu với một hồng xà, nếu bốn ngân xà phối hợp ăn ý, các người cảm thấy ngân xà sẽ thắng hay hồng xà sẽ thắng?”

Chúng ấu xà nhìn nhau, trong lòng mơ hồ hiểu được gì đó.

“Đương nhiên, lực lượng này chỉ có thể áp dụng khi các người không có bầu bạn hoặc được bầu bạn cho phép, dù sao giữa bầu bạn với nhau không hi vọng có con rắn thứ ba chen chân.” Ngân Tiểu Tiểu bổ sung nói, “Nhưng các người phải biết rằng, không lâu trong tương lai, ta và ba ba các người sẽ phải để các người tự mình đi ra ngoài tìm kiếm bầu bạn tương lai, trong lúc này, các người có thể lập tức tìm được đối tượng mình ngưỡng mộ sao? Có thể phải qua một năm hoặc thật nhiều năm mới tìm được, khi đó đoàn kết là điều càng quan trọng.”

Chúng ấu xà vô cùng nghiêm túc, đợi nghe xong Ngân Tiểu Tiểu thao thao bất tuyệt, Mặc Kinh Trập chân chờ hỏi: “Nhưng a cha, chúng độc xà luôn luôn thực thân thiết, vì sao ngân xà lại đối đầu với hồng xà?”

Bạch Gia Hắc ở bên cạnh cười trộm.

“...” Ngân Tiểu Tiểu quyết định đổi ví dụ, “Ta hỏi các người, các người thích ăn thịt động vật nào?”

Vừa nhắc tới đồ ăn, mắt chúng ấu xà sáng rực lên.

“Ta thích thịt sư tử!”

“Lão hổ!”

“Thịt tiểu báo ngon ăn!”

“Hươu cao cổ mới ngon nhất!”

Mỗi xà đều có thứ thịt mình thích, bởi vậy đáp án mỗi xà đều không giống nhau.

Ngân Tiểu Tiểu thầm than các bảo bảo xà thật đúng là hay nói, đợi chúng ấu xà phía sau tiếp phía trước nói xong, Ngân Tiểu Tiểu mới tiếp tục: “Vậy sau này lúc các người sinh sống một mình, các người có thể bắt được con nào mình thích sao?”

Ngân Tiểu Tiểu vừa nói như thế, chúng ấu xà liền ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề .

Bây giờ đồ chúng nó ăn đều do ba ba bắt về, nhưng ba ba chúng nó là ai! Ba ba chúng nó là tộc trưởng độc xà bộ tộc, là độc xà lợi hại nhất! Ba ba có thể tự mình bắt được con mồi, nhưng chúng nó thì không được! Ủ, bên trong chúng nó có Mặc xà, nhưng không phải Mặc xà nào cũng có thể bắt được con mồi cỡ lớn.

Thấy trên mặt chúng ấu xà xuất hiện biểu cảm mình muốn, Ngân Tiểu Tiểu hài lòng, xem ra các bảo bảo xà trốn không thoát cái bẫy của mình: “Ta nghĩ các người đều có đáp án rồi!” Sau đó Ngân Tiểu Tiểu lại nói, “Nhưng nếu các người đoàn kết nhất trí, cùng đi săn thì sao? Chẳng lẽ chín xà cùng tiến công còn không bắt được con mồi mình muốn sao?”

“A cha, người nói rất đúng!” Ngân Đại Hàn là xà đầu tiên tỏ thái độ.

“Chúng ta cần đoàn kết lại, như vậy mới có thể bắt được đồ ăn mình thích!” Mặc Thanh Minh theo sát phía sau.

Lúc sau trừ Bạch Gia Hắc, mỗi ấu xà đều quyết tâm phải cùng nhau đi săn con mồi.

Rốt cục Ngân Tiểu Tiểu cũng nói ra mục đích của mình: “Các người đều đã quyết định phải cùng nhau đi săn mồi, vậy cứ làm từ bây giờ đi! Sự ăn ý cần phải mất rất nhiều thời gian luyện tập, chẳng lẽ các người nghĩ đến lúc đó các người có thể bắt được con mồi liền sao? Đó là điều không có khả năng, các người nhất định phải luyện tập nhiều hơn mới được.”

“Chúng ta phải làm thế nào đây?” Mặc Bạch Lộ hỏi.

Ngân Tiểu Tiểu giả vờ suy nghĩ trong chốc lát, mới trả lời: “Như vậy đi, bắt đầu từ ngày mai, ba ba các người sẽ không đi săn cho các người nữa, mà chính các người phải tự đi săn, có luyện tập như vậy thì các người mới hành động càng ngày càng ăn ý.”

Chúng ấu xà đều thực đồng ý biện pháp của Ngân Tiểu Tiểu, một đám hưng phấn đều ước gì bây giờ là ngày mai.

Bạch Gia Hắc nghe từ đầu tới đuôi, rốt cuộc hiểu rõ mục đích những lời a cha nói hôm nay, sắc mặt trầm xuống, chậm rãi nói: “Ta không đi.”

“Hừm? Vì sao?” Ngân Tiểu Tiểu hỏi.

“Bởi vì.” Lão Cửu cười như không cười nhìn Ngân Tiểu Tiểu nói, “Ta thích ăn nhất là thịt thỏ, vốn không cần đoàn kết với xà khác cùng đi bắt một con thỏ.”

Hả? Vậy chẳng lẽ Hắc Thán còn phải đi tìm đồ ăn cho lão Cửu sao? Ngân Tiểu Tiểu kêu thảm ở trong lòng, mình không muốn như vậy đâu!

“Nhưng mà, bây giờ ta đã đủ sức tự mình bắt được thỏ rồi sao, không cần... để ba ba giúp ta tìm thức ăn.” Bạch Gia Hắc bổ sung.

Ngân Tiểu Tiểu liền nhẹ nhàng thở ra.

—— ta nói, làm a cha kiểu như người cũng không có mấy người được chứ!

“Tiểu Bạch Si, người đã tỉnh?”

Ngân Tiểu Tiểu đang hốt hoảng đã bị Mặc Lão Đại trở về trộm hôn một cái, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, thấy Mặc Lão Đại mang về sư tử, Ngân Tiểu Tiểu nghĩ thầm: “Hắc Thán, người thật là chậm.”

“Được rồi.” Mặc Lão Đại buông con mồi, lại hôn Ngân Tiểu Tiểu vài cái, cười nói, “Ta còn mang mật về cho người, nhưng tổ ong đặt ở trên người sư tử không quá vững, phải bò thật cẩn thận nếu không sẽ rơi xuống.”

“Í? Mật sao?” Ngân Tiểu Tiểu cực kỳ hứng thú vọt tới, từ lần Ngân Tiểu Tiểu sau răng, Mặc Lão Đại liền nghiêm khắc khống chế số lượng cùng số lần Ngân Tiểu Tiểu ăn mật, làm Ngân Tiểu Tiểu oán hận không thôi.

Mặc Lão Đại sủng nịch nhìn Ngân Tiểu Tiểu hí mắt hạnh phúc ăn mật, chúng ấu xà nhìn một màn trước mắt mà cười hi hi vài tiếng. A cha và ba ba đã sống chung nhiều năm vẫn dính như cháo, sau đó một tên

tiếp một tên đi ra ngoài, nhường không gian cho Mặc Lão Đại và Ngân Tiểu Tiểu. Bạch Gia Hắc đi cuối cùng, trước khi đi còn “Hừ” hai tiếng về phía Mặc Lão Đại. Mặc Lão Đại không để ý nó, lão Cửu đứa nhỏ này từ khi sinh ra đến bây giờ không có lúc nào không giận dữ mình!

Buổi tối, chờ chúng ấu xà ngủ ở chỗ sâu trong sơn động, Ngân Tiểu Tiểu luôn luôn gượng chống không đi ngủ chọc chọc Mặc Lão Đại.

“Hửm? Làm sao vậy?” Ngân Tiểu Tiểu vừa chọc, Mặc Lão Đại lập tức tỉnh lại.

Ngân Tiểu Tiểu cách Mặc Lão Đại càng gần, trộm nói ở bên tai Mặc Lão Đại: “Hắc Thán, bắt đầu từ ngày mai, người không cần đi tìm đồ ăn cho bọn nhỏ nữa.”

“Vì sao?” Mặc Lão Đại nghi ngờ nói.

Vì thế Ngân Tiểu Tiểu kể lại chuyện ngày hôm nay cho Mặc Lão Đại nghe, cuối cùng tổng kết nói: “Sau này người có thể ngủ cùng ta đến khi ta tỉnh dậy rồi.” Ngân Tiểu Tiểu hi vọng mỗi sáng sớm tỉnh lại ánh mắt đầu tiên đều nhìn thấy Mặc Lão Đại, buổi tối mỗi ngày cũng được ngủ trong lòng Mặc Lão Đại.

Mặc Lão Đại trầm mặc hồi lâu: “Thật xin lỗi.”

“Chuyện này đâu trách người.”

“... Tiếp qua hai năm, đợi hai năm nữa, ta sẽ đuổi hết bọn nó đi ra, còn hai người chúng ta, chỉ còn hai người chúng ta thôi.”

“... ừ, chỉ hai người chúng ta.”

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau, chúng ấu xà liền hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang rời sơn động, Mặc Lão Đại thì quần lầy Ngân Tiểu Tiểu mãi cho đến khi Ngân Tiểu Tiểu tỉnh lại.

Từ đó về sau, Mặc Lão Đại trở nên thoải mái hơn, không, thật là thoải mái, lại biến thành trạng huống như trước khi có chúng ấu xà. Ngân Tiểu Tiểu tương đối thỏa mãn, nhưng đối với chúng ấu xà mà nói, đây không phải là chuyện tốt gì. Dù sao chúng nó vẫn quá nhỏ, nọc độc đương nhiên lợi hại, nhưng hàm răng của chúng nó còn chưa đủ sức để cắn rách da động vật đâu.

Chúng ấu xà không phải không lùi bước, nhưng mỗi lần đều bị Ngân Tiểu Tiểu kích thích quay trở về, nói đùa! Ngân Tiểu Tiểu đã hưởng thụ thế giới hai xà thì làm sao có thể cho phép chúng ấu xà trở về phá hư cuộc sống của mình!

Vì thế chúng ấu xà chỉ có thể cắn răng kiên trì tới cùng. Nhưng rất nhanh, chúng nó liền ném được ngon ngọt — chúng nó đã có thể dựa vào lực lượng của mình bắt được con mồi! Cũng vì vậy mà chúng ấu xà càng dâng trào nhiệt huyết đi bắt mồi, điều này càng đúng tâm nguyện của Ngân Tiểu Tiểu.

115. Chương 115

Một ngày này, các bảo bảo xà đang đi tìm đồ ăn, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại quần ở trên mảnh đất trống trước sơn động phơi nắng, sau đó bụng Ngân Tiểu Tiểu kêu lên.

Mặc Lão Đại bắt đầu dĩ cười nói: “Ta đi tìm đồ ăn cho người.”

Ngân Tiểu Tiểu cười hì hì hai tiếng, nhìn thấy Mặc Lão Đại đi ra bên ngoài, đột nhiên nhớ ra điều gì đó liền dựng đứng lên: “Hắc Thán, có phải đã lâu rồi chúng ta chưa đưa đồ ăn cho Minh Xà không?”

Mặc Lão Đại dừng lại, cẩn thận nghĩ nghĩ: “Hình như vậy.”

Không phải hình như, mà vốn là vậy...

Ngân Tiểu Tiểu lắc lắc cái đuôi: “Vậy người đi tìm đồ ăn cho ta, ta tới chỗ Cơ Khang lấy chút đồ vật.”

Mặc Lão Đại đồng ý, xung quanh đây cũng không có nguy hiểm gì.

Mặc Lão Đại rời khỏi, Ngân Tiểu Tiểu lay lay đi về phía cổ mộ.

Vào phạm vi cổ mộ, Ngân Tiểu Tiểu liền lùi đi về phía trước, trực tiếp mở miệng hô: “Cơ Khang, ta tới lấy đồ ăn cho Minh Xà! Mau mau đưa đây!”

Vừa dứt lời, bóng dáng Cơ Khang liền hiện ra trước mặt Ngân Tiểu Tiểu.

Ngân Tiểu Tiểu nhìn phía sau Cơ Khang: “Í? Cơ Chiêu đâu? không phải hắn luôn đi theo người sao!”

“Chiêu đang xuống phía dưới tìm Phùng Hồng Minh, người cũng biết, chúng ta không thể rời cổ mộ, tiểu Chiêu buồn buồn liền thích đi chọc giận Phùng Hồng Minh.” Nói tới đây, Cơ Khang mỉm cười.

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi, Cơ Chiêu ở trước mặt Cơ Khang như một đứa nhóc, chẳng xứng với danh hào Chu Khang vương chút nào!

“Chẳng lẽ, các người muốn ở trong cổ mộ hoài sao?” Ngân Tiểu Tiểu hỏi, Trường Sinh thì tốt, nhưng luôn luôn đứng ở một chỗ thì có phải rất khó chịu không.

Cơ Khang gật gật đầu: “Đúng vậy, nếu chúng ta rời khỏi nơi này thì sẽ thật sự bị hồn phi phách tán! Đừng nói chúng ta, mỗi một sinh mệnh bên trong kết giới đều không thể may mắn thoát khỏi. Từ khi kết giới bị phong bế, nơi này đã thoát khỏi luân hồi.” Nói tới đây, Cơ Khang đột nhiên nhớ ra điều gì đó, “Đúng rồi, người cũng vậy.”

“Hừm? Có ý gì?”

“Nếu kết giới không bị phong bế thì đợi đến lúc người chết, đương nhiên sẽ ra thể giới bên ngoài luân hồi, nhưng bây giờ kết giới đã bị phong bế, linh hồn của người đương nhiên chỉ có thể ở tại chỗ này. Nhưng có một chỗ đặc thù là, trí nhớ của người sẽ không có cách nào bị hủy diệt. Điểm ấy có liên quan tới việc người là sinh vật từ bên ngoài đến.”

“Hả? Ta sẽ biến thành cái gì?” Ngân Tiểu Tiểu tròn tròn mắt, đang chơi ta sao! Biến thành rắn chưa đủ, còn muốn cho ta biến thành thổ biến thành sư tử thậm chí biến thành một thân cây một gốc cỏ? !

“Đương nhiên là rắn rồi.” Cơ Khang nghi hoặc nhìn Ngân Tiểu Tiểu một cái, chợt tỉnh ngộ, “À, đúng rồi, người còn không biết đi, lúc người chuyển kiếp thì đã trực tiếp cắn nuốt linh hồn ngân xà kia nên người liền thay thế nó trở thành một thành viên độc xà. Theo lý thuyết độc xà là bá chủ bên trong kết giới, cuộc sống cũng vô cùng an nhàn, hẳn sẽ có rất nhiều đời sau mới đúng. Nhưng thật ra không phải vậy, bởi vì... bên trong kết giới này, số lượng độc xà là nhất định.”

Dừng một chút, Cơ Khang cũng không để ý Ngân Tiểu Tiểu đã ngây người, tiếp tục nói: “Lúc trước có bao nhiêu độc xà bị ném vào bên trong kết giới thì bây giờ bên trong kết giới có bấy nhiêu độc xà, cho nên độc xà mới không sinh sản quá nhiều, số lượng cũng rất ít.”

“Thì phải là, sau này ta mang theo trí nhớ chuyển sang kiếp làm xà khác?” Ngân Tiểu Tiểu hỏi.

Cơ Khang khẳng định gật đầu.

Giờ khắc này, người Ngân Tiểu Tiểu nhớ tới đầu tiên đúng là Mặc Lão Đại.

Đợi sau này chuyển sang kiếp khác, Mặc Lão Đại có thể không phải là của mình nữa... Không! Tại sao mình có thể để chuyện này xảy ra! Ngân Tiểu Tiểu âm thầm thề dưới đáy lòng, kiếp sau vừa ra đời mình phải đi tìm Mặc Lão Đại, tiếp tục làm Mặc Lão Đại yêu mình! Còn phải cùng một chỗ với Mặc Lão Đại! Nhưng mà...

Cơ Khang không biết Ngân Tiểu Tiểu đang suy nghĩ gì, lại nói: “Như vậy cũng tốt, người và Mặc Lão Đại có thể cùng nhau rồi, không giống ta và tiểu Chiêu, chỉ có thể sống ở chỗ này.”

Ngân Tiểu Tiểu bĩu môi: “Làm sao người biết Hắc Thán có thể luôn luôn cùng một chỗ với ta, lỡ như, lỡ như chuyển sang kiếp khác, nó thích xà khác thì làm sao! Lỡ như nó không thích ta nữa thì phải làm sao bây giờ!” Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của Ngân Tiểu Tiểu càng lớn, ngữ khí cũng càng phần nộ và uất ức, nếu quả thật như vậy, mình không cần trí nhớ đâu.

“... Mặc Lão Đại cũng sẽ không mất trí nhớ.” Cơ Khang liếc Ngân Tiểu Tiểu một cái, không chút để ý nói, “Chẳng phải Mặc Lão Đại đã dùng bảy gốc mặc thảo rồi sao? Độc xà dùng năm gốc mặc thảo cũng là nó, nhưng khi đó Mặc Lão Đại thực cẩn thận, chỉ dùng năm gốc cây sẽ không ăn nữa, lần này có thể là vì bảo

hộ người cho nên Mặc Lão Đại liều mạng dùng bảy gốc mặc thảo. Thật ra khi có xà dùng xong bảy gốc mặc thảo, mặc thảo còn lại sẽ bị khô héo, dù sao bên trong kết giới này chỉ cần một Mặc xà cường đại nhất mang theo trí nhớ chuyển kiếp thôi.”

Về mặt Ngân Tiểu Tiểu mờ mịt.

Cơ Khang ngạc nhiên nói: “Tiểu Tiểu, ta nói có chỗ nào người không rõ sao?”

“Mặc thảo? Mặc thảo là cái gì?”

“Hà? Người không biết sao?” Cơ Khang càng kinh ngạc, “Không phải có một lần người và Mặc Lão Đại xuống dưới chân núi, ở nơi đó thời gian rất lâu sao? Mặc Lão Đại hẳn là dùng mặc thảo vào lúc đó, cho nên sau khi trở về mới lợi hại như vậy.”

Vì thế Cơ Khang lại kể rõ chuyện mặc thảo cho Ngân Tiểu Tiểu nghe. Trong quá trình này một câu Ngân Tiểu Tiểu cũng không nói, nhưng sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Đợi cho Cơ Khang kiên nhẫn nói xong thì phát hiện sắc mặt Ngân Tiểu Tiểu rất khó nhìn, liền hỏi Ngân Tiểu Tiểu làm sao vậy.

Ngân Tiểu Tiểu cố gắng cười cười: “Ta không sao. Cái đó, ta muốn về, chắc Hắc Thán cũng đã tìm xong thức ăn cho ta rồi, ta đi trước đây.”

Nói xong, không đợi Cơ Khang kịp phản ứng, Ngân Tiểu Tiểu liền bò về nhà mình ngay lập tức, ngay cả lấy Kim Ngân cho Minh Xà cũng quên.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu! người còn chưa lấy thức ăn cho Minh Xà đâu!” Cơ Khang hô vài tiếng, ý thức được Ngân Tiểu Tiểu hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không nghe thấy mới từ bỏ.

Lúc Ngân Tiểu Tiểu về đến nhà, Mặc Lão Đại đã bắt xong thức ăn trở lại rồi.

“Chẳng phải nói đến chỗ Cơ Khang lấy thức ăn cho Minh Xà sao? Sao không lấy gì về thế?” Mặc Lão Đại nhìn nhìn Ngân Tiểu Tiểu, xác định Ngân Tiểu Tiểu không mang Kim Ngân trở về, buồn bực nói.

Ngân Tiểu Tiểu không nói chuyện, chỉ nhìn chằm chằm Mặc Lão Đại.

Mặc Lão Đại mờ mịt, Tiểu Bạch Si làm sao vậy?

Mặc Lão Đại vừa muốn hỏi đã bị tiếng khóc của Ngân Tiểu Tiểu dọa trở về.

Thì ra Ngân Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm Mặc Lão Đại một lát, thế mà lại gào khóc.

Mặc Lão Đại vội vội vàng vàng bò đến bên người Ngân Tiểu Tiểu: “Làm sao vậy Tiểu Tiểu? Sao đột nhiên lại khóc? Có phải Cơ Khang bắt nạt người hay không?”

Ngân Tiểu Tiểu vừa khóc đến thở không ra hơi vừa lắc đầu tỏ vẻ không phải Cơ Khang bắt nạt nó.

“Vậy thì làm sao?” Mặc Lão Đại kiên nhẫn tiếp tục hỏi, thuận tiện quần Ngân Tiểu Tiểu vào trong lòng mà dỗ dành.

Ngân Tiểu Tiểu cứ khóc, không trả lời Mặc Lão Đại.

Mặc Lão Đại biết Ngân Tiểu Tiểu không muốn nói ỉn nên đành không hỏi nữa, chỉ cuốn chặt lấy Ngân Tiểu Tiểu, miệng không ngừng dỗ dành Ngân Tiểu Tiểu, chỉ hi vọng Ngân Tiểu Tiểu có thể ngừng khóc sớm một chút.

Ngân Tiểu Tiểu khóc, đương nhiên là vì khi đó Mặc Lão Đại chịu khổ vì mình. Ngân Tiểu Tiểu đã biết đó là lúc nào, chính là lúc bản thân xuống dưới vực cùng Mặc Lão Đại, Mặc Lão Đại để chúng dị xà chăm sóc mình! Mặc Lão Đại một mình một xà thừa nhận thống khổ vốn có thể không cần thừa nhận, mà mình thì lại vui vẻ đi chơi với chúng dị xà mỗi ngày!

Nhưng tâm ý của Mặc Lão Đại, Ngân Tiểu Tiểu đều biết. Mặc Lão Đại là vì bảo vệ mình, nó không nói cho là vì không muốn mình lo lắng, hiện giờ sự tình đã qua lâu rồi, còn gì cần phải nói sao? Cần gì vạch trần thiện ý của Mặc Lão Đại? Nhưng trong lòng Ngân Tiểu Tiểu thật khó chịu, chỉ muốn khóc, nhất định phải phát tiết một trận.

Khóc như vậy một hồi liền tốt lắm, từ từ chưa cần nói cho Mặc Lão Đại nguyên nhân mình khóc. Đợi khóc xong, cuộc sống của chúng ta còn tiếp tục.

Chúng ta sẽ ở cùng nhau, không phải một trăm năm, không phải hai trăm năm, mà là đời đời kiếp kiếp, là vĩnh viễn.

Đợi Ngân Tiểu Tiểu khóc xong, rốt cục Mặc Lão Đại cũng nhẹ nhàng thở ra dưới đáy lòng. Bao lâu rồi Tiểu Bạch Si không khóc như vậy?

“Hắc Thán, chúng ta sẽ luôn luôn ở cùng một chỗ, đúng không?”

Mặc Lão Đại sững sờ.

“Cơ Khang đã nói cho ta biết.” Ngân Tiểu Tiểu ngửa đầu nhìn Mặc Lão Đại, “Hắn nói người sẽ mang theo trí nhớ chuyển sang kiếp khác.”

Sắc mặt Mặc Lão Đại ảm đạm xuống, hôn Ngân Tiểu Tiểu một cái: “Thật xin lỗi, Tiểu Tiểu. Mỗi một đời ta sẽ đi tìm người, tìm được người, chúng ta liền cùng nhau, nếu tìm không thấy, ta cũng sẽ không trở thành bầu bạn với xà khác.”

“Chúng ta sẽ ở cùng nhau.” Ngân Tiểu Tiểu hôn trả lại Mặc Lão Đại, “Cơ Khang cũng nói, bởi vì ta không có trí nhớ truyền thừa nên ta cũng sẽ mang theo trí nhớ chuyển sang kiếp khác.” Thật xin lỗi, Ngân Tiểu Tiểu nói ở trong lòng, tha thứ ta không thể nói cho người biết chuyện ta là nhân loại.

“Thật, thật sao?” Mặc Lão Đại kinh hỉ, nói lắp ba lắp bắp.

Ngân Tiểu Tiểu gật mạnh đầu: “Đương nhiên là sự thật!”

Mặc Lão Đại vui vẻ ghì chặt lấy Ngân Tiểu Tiểu: “Rất, thật tốt quá.”

Ngân Tiểu Tiểu: “Buông, buông, ta, ta thở không nổi, đáng giận.”

Mặc Lão Đại vui vẻ nướng nhiều thêm một con thỏ cho Ngân Tiểu Tiểu —— đó vốn là đồ ăn của Mặc Lão Đại, Ngân Tiểu Tiểu cũng thật vui vẻ ăn nhiều một con thỏ —— tổng cộng ăn hai con.

Bạch Gia Hắc vừa mới kiếm ăn trở về đứng ở trước mặt Ngân Tiểu Tiểu, vẻ mặt bí hiểm: “A cha, người ăn có phải quá nhiều rồi hay không?”

Ngân Tiểu Tiểu sững sờ, đúng nha, ngày hôm nay mình đã ăn hai con thỏ! Sức ăn sắp đạt đến thời điểm mình mang thai rồi! Hơn nữa, Ngân Tiểu Tiểu dùng cái đuôi sờ sờ bụng, không có cảm giác no!

Mặc Lão Đại cũng sững sờ, hồi tưởng lại sức ăn của Ngân Tiểu Tiểu trong khoảng thời gian này, ừm, tuy rằng cứ hai ngày Ngân Tiểu Tiểu ăn một lần, nhưng ngoài lúc ăn món chính cũng ăn nhiều mấy quả trứng chim.

Ngân Tiểu Tiểu không sao cả: “Không sao, sức ăn lớn cũng tốt, ba ba người luôn chê ta ăn ít đó!”

Mặc Lão Đại đồng ý gật đầu, ăn nhiều một chút cũng tốt.

Bạch Gia Hắc nhìn Ngân Tiểu Tiểu, nhìn nhìn lại Mặc Lão Đại, không nói.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại phát hiện có chỗ không thích hợp.

“Hắc Thán người nói, gần đây có phải ta mập lên rất nhiều hay không?” Ngân Tiểu Tiểu chần chờ hỏi Mặc Lão Đại đang ở bên cạnh nhìn mình chăm chăm.

Mặc Lão Đại gật gật đầu: “Ừ, hơn nữa nhìn vô cùng giống...”

“Vô cùng giống lúc ta mang thai!” Ngân Tiểu Tiểu cướp lời nói xong, sau đó vẻ mặt mờ mịt nhìn Mặc Lão Đại.

Mặc Lão Đại nhếch miệng, trầm mặc một hồi: “... Chúng ta đi tìm Cơ Khang!”

“Tiểu Tiểu à.” Cơ Khang tùy ý nhìn Ngân Tiểu Tiểu, “Lại mang thai, thật là vất vả người.”

Mặc Lão Đại: “...”

“Chẳng phải độc xà chỉ có thể sinh một lần thôi sao?” Ngân Tiểu Tiểu hỏi.

Cơ Khang nhìn về phía Ngân Tiểu Tiểu chớp chớp mắt: “Chẳng phải là do ngươi không có trí nhớ truyền thừa sao?”

Này! Ta không có trí nhớ truyền thừa cũng không thể đối xử với ta như vậy! Ngân Tiểu Tiểu bị phẫn ! Ta tuyệt không muốn sống nữa a uy!

Sắc mặt Mặc Lão Đại rất khó nhìn, thật vất vả mới thoát khỏi chín ấu xà ! Thế mà Tiểu Bạch Si lại mang bầu!

Mặc Lão Đại sắc mặt khó coi và Ngân Tiểu Tiểu buồn rười rượi đi về nhà, thông báo cho chín ấu xà tin tức “Bất hạnh” này, từ đó về sau, chín ấu xà đều ngóng trông đệ đệ của mình đi ra.

Mặc Đại Nhất lại một lần nữa tới nhà Mặc Lão Đại, đem tin tức Ngân Tiểu Tiểu lại mang thai rải ra ngoài.

“Này, ngươi nghe nói gì chưa? tộc phụ của chúng ta sau khi sinh chín ấu xà lại còn mang thai!”

—

Đàm: Đến đây phần chính văn đã hoàn rồi, còn 3 phiên ngoại nữa là kết thúc nha

~

116. Chương 116: Phiên Ngoại: Cơ Khang

Edit: Đàm Cơ Cha của ta là Đại Chu Vương.

Ông ta là vương giả độc nhất vô nhị Đại Chu.

Ta là trưởng tử của phụ thân, cũng là vương của Đại Chu sau này.

Ta gọi là Cơ Khang.

Phụ thân thích dạy ta múa kiếm. Kiếm pháp của phụ thân tốt nhất thiên hạ. Ông thường nói với ta có được giang sơn Đại Chu không dễ chút nào, thần sắc bi thống mà tự hào. Phụ thân còn thích nghe mẫu thân đánh đàn, khi đó ta trộm tránh ở phía sau rèm xem, chỉ cảm thấy đó là bức họa đẹp nhất trong thiên hạ.

Nhưng đó đều là chuyện trước kia.

Lâu đến nỗi ta đã quên mẫu thân trông như thế, lâu đến nỗi dường như ta đã không nhận ra người ngồi ở địa vị cao thượng kia là phụ thân của ta.

Ta không hề gọi ông là phụ thân nữa, ta gọi ông là Vương, Đại Chu Vương.

Ông không hề gọi ta là Khang nhi, mà gọi ta là Khang thái tử, ông ngồi ở trên bậc thang cao cao, ánh mắt xa cách mà lạnh nhạt.

Khi đó mẫu thân đã mất. Vương bắt đầu thích nghe nữ nhân khác đánh đàn.

Thật ra từ sau khi đệ đệ sinh ra, mấy năm mẫu thân còn sống kia, Vương đã không còn thích nghe mẫu thân đánh đàn.

Trong hậu cung không thiếu nhất đúng là nữ nhân.

Mẫu thân bị bệnh mà chết, nằm ở trong quan tài bảy ngày mới hạ huyệt. Ta mang theo đệ đệ quỳ trước quan tài bảy ngày. Vương lại không đến nhìn dù chỉ một lần.

Ngày mẫu thân hạ huyệt, mưa to như trút nước, ta mang theo đệ đệ từ hoàng cung nhìn đất cát chôn quan tài. Vương chưa tới, đại thần cũng không tới.

Ta biết, đây là vì phụ thân của mẫu thân đã bị Vương huỷ bỏ phong hào, diệt cả nhà, nguyên nhân là vì tạo phản. Mẫu thân là Vương Hậu, bị giam trong cung điện, cuối cùng hãm hực mà chết.

Ta còn nhớ rõ phụ thân của mẫu thân, người nọ có một đôi mắt hiền lành, cùng một đôi tay dịu dàng. Còn nhớ rõ năm ấy ông phụng mệnh của Vương đến thị trấn Lạc Hà chỉ để tìm mình. Tay ông đặt lên đầu của mình, thô ráp mà ấm áp. Giữa lòng mây ông tràn đầy từ ái.

Ông nói, Khang thái tử, mẫu thân của ngài là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ này, phụ thân của ngài là nam nhân tài hoa nhất thiên hạ này. Ngài, sẽ có một ngày trở thành Vương của thiên hạ.

Ta không tin người kia sẽ tạo phản, cũng như ta không tin tưởng có một ngày phụ thân sẽ gọi ta là Khang thái tử.

Mất đi mẫu thân cùng thế lực chống phía sau mẫu thân, ta ở trong cung gặp thật nhiều gian khổ, đi đâu cũng bị người trào phúng, cho dù ta là trưởng tử có huyết thống thuần chính nhất cho dù ta là Khang thái tử.

Có lẽ may mắn nhất là Vương không tiếp tục lập Vương Hậu, không để ta bị hoạ vô đơn chí.

Ta chỉ còn mình đệ đệ.

Đệ đệ cùng phụ cùng mẫu, đệ đệ có huyết thống tương liên với ta trên thế giới này. Đệ ấy gọi là Cơ Chiêu, là niệm tưởng duy nhất mẫu thân lưu lại cho ta.

Ta sẽ bảo hộ đệ ấy, không để đệ ấy bị thương tổn.

Ta nghĩ ngày cứ tiếp tục trôi qua như vậy, quay mắt về phía Vương lạnh lùng, đại thần trào phúng, cần thận che chở đệ đệ, đợi lúc Vương trăm tuổi, ta sẽ trở thành Đại Chu Vương.

Nhưng sự tình lại xuất hiện biến hóa.

Vương lập Vương Hậu.

Là Cơ mà ông ta sủng ái, phụ thân của nàng ta là Chư Hầu Vương, thân phận tôn quý như nhau. Mà quan trọng hơn là, nàng có nhi tử, cũng là nhi tử thứ hai của Vương.

Điều này có nghĩa là, chỉ cần ta chết, hần ta sẽ trở thành Đại Chu Vương tương lai.

Rốt cuộc ta đã biết thật lâu trước kia, trào phúng và thương hại trong mắt mọi người có ý nghĩa thế nào, chỉ có ta khờ ngốc cho rằng Vương sẽ không lập Vương Hậu. Đúng rồi, nếu ta luôn là Khang thái tử thì sao bọn họ dám làm như vậy?

Ta không cần làm Vương, nhưng ta không thể chết được. Ta còn có đệ đệ, đệ ấy còn cần ta bảo hộ, trên thế giới này chỉ có ta mới thật tâm thực lòng đối xử tốt với đệ ấy. Ta không thể tưởng tượng được nếu ta chết đi, đệ ấy sẽ gặp phải điều gì trong hậu cung ăn thịt người này.

Cho nên một tràng chiến tranh xảy ra, ta xin chờ lệnh xuất chiến.

Ta biết ta có thể sẽ vĩnh viễn ở lại trên chiến trường, không thể trở về. Nhưng ta không thể không làm như vậy. Nhị vương tử như hổ rình mỗi vị trí của ta, tân Vương Hậu nhìn ta không thuận mắt, thân mình Vương ngày càng suy nhược càng làm cho bọn họ không kiêng sợ.

Ta muốn binh quyền, ta muốn đánh thắng một trận, ta muốn danh chính ngôn thuận đứng ở trên vị trí cao nhất, ta muốn thiên hạ này không ai có thể tiếp tục khi nhục ta và đệ đệ.

Trận đánh này vô cùng gian khổ và thảm thiết.

Mà nguyên nhân chẳng qua là vì Vương muốn có Trường Sinh, ông ta không muốn chết.

Quỷ Phương, là một bộ tộc rất cường đại. Loại cường đại này, được chứng thực ở một triều đại —— Thương. Truyền thuyết Quỷ Phương một có vị thần che chở tộc nhân, điểm này được chứng thực khi Thương Võ Đinh tấn công bộ tộc. Nhân loại đã không còn được thần linh chăm sóc, Võ Đinh tiêu phí đại khí tấn công Quỷ Phương, sắp tới thời khắc thắng lợi thì bị thần Quỷ Phương Đồ Đằng đả bại, nhưng thần Quỷ Phương Đồ Đằng cũng bị Võ Đinh phong ấn.

Nhưng cho dù như vậy, Quỷ Phương cũng là một bộ tộc không thể khinh thường. Nam nhân thì cường tráng, nữ tử thì thông tuệ, nhân số cũng không phải số ít, một bộ tộc như vậy, lúc Đại Chu vừa mới thành lập là không thể trêu vào.

Nhưng đây chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, vương giả trên đời này, có mấy người không muốn Trường Sinh?

Ta là tướng lĩnh quân đội, đứng ở phía trước nhất đội quân, ta nhìn thấy máu chảy thành sông trên chiến trường, xương cốt chồng chất thành núi. Nam nhân Quỷ Phương không hổ là cường tráng, binh lính Đại Chu ta phải dựa vào ưu thế số đông mà liều mạng mới có thể khiến Quỷ Phương chậm rãi lui về phía sau.

Mặt sau, là nhà của bọn họ.

Ta ngửa đầu nhìn trời, trời vẫn nắng ráo như trước, không vì tròng chiến tranh mà trở nên âm trầm hôn ám. Quả nhiên là con kiến, cho dù vậy, trời cũng sẽ không cảm thấy bị ai.

Có lẽ cũng vì như vậy, thần linh mới vứt bỏ chúng ta. Nhân thế này, thật lâu chưa từng gặp thần linh rồi.

Cuối cùng ta vẫn đã bại Quỷ Phương.

Trong ánh mắt phần hận của người Quỷ Phương, ta lấy đi Quỷ Giao Ngư.

Trong ánh mắt phần hận của bọn nó mang theo trào phúng, khi đó ta không hiểu nó có ý gì, bây giờ ngẫm lại, thật ra là đang trào phúng ta cho dù cầm đi Quỷ Giao Ngư cũng không thể có được Trường Sinh. Quỷ Giao Ngư có thể giữ xác chết không hủ trong mắt Quỷ Phương, lại bị thể nhân truyền thành thánh vật Trường Sinh.

Ta buông tha số người còn lại của Quỷ Phương, sau đó có người đứng ra nói muốn theo ta trở về. Y dùng thanh âm mê hoặc nói cho ta biết chỉ có y mới biết Quỷ Giao Ngư dùng như thế nào, y là tế tự của Quỷ Phương, y nói y tên Phùng Hồng Minh.

Ta lẳng lặng nghe y nói, sau đó mang theo y và quân đội chạy về Lạc Hà.

Nhưng mà ta lại không nói cho y biết, Quỷ Giao Ngư dùng như thế nào ta không quan tâm, y là ai tên là gì ta cũng không quan tâm, ta chỉ quan tâm là ta thắng trận chiến này.

Ta về tới Lạc Hà, giao Quỷ Giao Ngư và người kêu Phùng Hồng Minh kia cho Vương.

Ngoài ta dự kiến là, Vương cử hành đại hôn cho ta.

Ta chỉ trầm mặc, sau đó đáp ứng.

Ta chưa thấy qua cô gái kia, nhưng không sao, đó là người cùng ta cả đời. Ta nghĩ ta sẽ đối tốt với nàng.

Đại hôn không lâu sau, ta có hài tử, đó là một nam hài, mặt mày thanh tú, thực thích cười, điểm ấy không giống ta. Ta rất hài lòng cuộc sống như thế, nhất là khi Vương không thu hồi binh quyền của ta.

Nhưng đệ đệ của ta trưởng thành lại không hề thân cận ta nữa, ta nhớ rõ ràng, trước đây đệ đệ thực thích quần quít lấy ta.

Sau này, tiếp tục sau này, Vương đã chết.

Không có dấu hiệu gì, làm tất cả mọi người trở tay không kịp. Vào ngày Vương chết kia, Phùng Hồng Minh xuất hiện trước mặt ta, nói cho ta biết cách chân chính sử dụng Quỷ Giao Ngư.

Một khắc này, ta biết người trước mắt không đáng tin tưởng.

Vương đã chết, đương nhiên Khang thái tử ta đây sẽ trở thành Vương, nhưng nào có dễ dàng như vậy.

Nhị vương tử trắng trợn đối lập với ta, tân Vương Hậu và thế lực đứng phía sau nàng cũng đứng cùng nhau kêu gào, đại thần đây đình đều đứng về phía bọn họ, dường như đều biết nếu để ta trở thành Vương, bọn họ sẽ không có kết quả tốt.

Nhưng bọn họ đều đã quên một điều, ta có quân đội.

Phía sau thân thể của ta là binh lính, là người chân chính bước ra từ cuộc chiến tranh đẫm máu, lệ khí trên người bọn họ cho dù đã hơn một năm cũng không tiêu tán, quân đội đóng quân ở Lạc Hà, làm sao có thể là đối thủ của bọn họ? Đây chỉ là một tròng giết hại đơn phương.

Đệ đệ không bị bọn họ bắt được, đó là do ta đã an bài tốt, đó là ta đã hạ lệnh từ rất sớm, bất cứ lúc nào, đệ đệ của ta cũng không thể gặp nguy hiểm.

Ta tự tay giết Nhị vương tử và mẹ của hắn.

Một khắc này, các đại thần ở đây không có một người nào, không có ai dám nói.

Ta rất hài lòng nhìn sợ hãi và chỉ trích trong mắt bọn họ.

Ta đã trở thành Đại Chu Vương, ta muốn bảo hộ vật trân quý của mình.

Nhưng có thể nào ta cũng không ngờ, đệ đệ lại ôm tâm tư đó với ta. Xấu xa, hạ lưu như vậy nhưng lại làm tâm tư của ta vui sướng.

Đây là điều không nên.

Ta không còn thân cận đệ đệ, nhưng lại vì đệ đệ suy nghĩ, hơn cả Đại Chu.

Chúng ta không thể cùng một chỗ.

Nhưng ta không biết, ở nơi ta nhìn không thấy đệ đệ đã cường đại như vậy, mặc dù là ta, cũng không thể không bị đệ đệ khống chế.

Ta không thể nói ta hận đệ đệ, ta chỉ thất vọng, lại khó chịu, đúng vậy, ta cảm thấy không chịu nổi.

Ta liên tiếp muốn trốn, đệ đệ liều mạng ôm ta không buông, ta rất mệt mỏi, ta mệt chết đi được, ta không biết tại sao mọi chuyện lại phát triển đến nước này.

Cục diện giằng co lại bị Phùng Hồng Minh đánh vỡ. Y mang đến một tin tức —— ta sắp chết.

Đây không phải một tin tức tốt đẹp, nhưng vì nó ta lại nhẹ nhàng thở ra, có lẽ bây giờ chỉ có chết mới hoàn toàn thoát khỏi cục diện này, thoát khỏi người này.

Phùng Hồng Minh nói, dị tộc nhân tiếp xúc với Quỷ Giao Ngư sẽ không thể thoát khỏi nguyên rửa bị tử vong. Không tai họa không bệnh, nhưng không được chết già.

Cuối cùng ta nằm ở trên giường, ý thức dần dần biến mất, trong hoảng hốt nhớ lại rất nhiều chuyện. Đệ đệ tươi cười tặng châu châu tự tay xếp cho ta, khuôn mặt mũm mĩm của đệ đệ bị gió thổi đỏ bừng, sau khi đệ đệ lớn lên cao ngất tuấn lãng lại tựa đầu vào vai ta làm nũng...

Còn có phụ thân gọi ta là “Khang nhi”, ngồi ở Vương vị trên cao nhưng lạnh như băng.

Còn có, còn có mẫu thân kéo tay của ta nói với ta:

“Khang nhi, đồng ý với mẫu thân, phải chăm sóc tốt cho đệ đệ của con.”

Ta từ từ nhắm hai mắt lại, khóe miệng gợi lên một nụ cười.

Mẫu thân, ta đã chăm sóc tốt cho đệ đệ, đệ đệ đã là một nam nhi đỉnh thiên lập địa, đệ đệ còn có thể là Đại Chu Vương, là Vương của thiên hạ chúng sinh này.

—— Cơ Chiêu, nếu có kiếp sau, chúng ta cùng một chỗ đi.

Vị Chu vương thứ ba – Cơ Khang, trị vì bốn năm, không bệnh mà chết, thụy hào Chu Trang Vương.

Đệ của Chu Trang Vương – Cơ Chiêu kế vị, lập hoàng tử của Chu Trang Vương làm thái tử, kế thừa Đại Chu chính thống.

—— Bí sử thời Chu

117. Chương 117: Phiên Ngoại: Cơ Chiêu

Edit: Đàm Cơ

Ta là Cơ Chiêu.

Chu Vương Cơ Chiêu.

Ta vốn không phải Chu vương, sau khi ca ca chết, ta thành Chu vương.

Nhưng ta tình nguyện không làm Vương, chỉ cầu ca ca có thể tiếp tục vỗ về đầu của ta nói tiểu Chiêu thật ngoan.

Ta nguyện làm đệ đệ của huynh ấy cả đời, ta không hề yêu cầu xa vời có thể cùng huynh ấy, chỉ cần huynh ấy còn sống.

Nhưng ta lại vì huynh ấy mà xây lăng tẩm, là ta ôm xác chết lạnh như băng của huynh ấy bước vào mộ, là ta, nhìn lăng tẩm đóng cửa từng chút một.

Ta biết huynh ấy không bao giờ ... hồi tỉnh.

Thế giới không có ca ca, cũng là thế giới không còn có tiểu Chiêu, ta chỉ là Cơ Chiêu, Chu Vương Cơ Chiêu.

Ca ca không biết thật ra ta rất oán hận mẫu thân. Nhưng ta biết ca ca yêu nàng nên rất ít khi nhắc tới nàng trước mặt huynh ấy. Mẫu thân, nàng thật ích kỷ. Cũng vì nàng, ca ca luôn ở trong cung điện này, ta biết ca ca đã hứa với nàng sẽ trở thành Đại Chu Vương.

Đó là giấc mộng lớn của dòng họ mẫu thân. Cho dù bị diệt cả nhà, giấc mộng này cũng càng ngày càng nghiêm trọng, cho đến khi thành công.

Nguyện vọng của nàng thực hiện được, ca ca đã trở thành Đại Chu Vương, giá phải trả là sinh mệnh của ca ca.

Nhưng ta biết ca ca sẽ không hối hận. Đối với ca ca mà nói, có một số việc, cho dù trả giá bằng sinh mệnh cũng không đáng tiếc.

Khi ca ca chết, nhi tử Cơ Hạ của huynh ấy chỉ có năm tuổi, không hiểu rõ bây giờ mình đã bơ vơ không nơi nương tựa, ăn nhờ ở đậu, mỗi lần thấy ta đều vô cùng thân thiết.

Ta cười gọi nó là tiểu Hạ, nội tâm lại vô cùng chán ghét đứa bé này, ta không quên được đứa bé này là ca ca, là ca ca và một nữ nhân sinh hạ.

Điều này, đứa trẻ tên Cơ Hạ so ra kém mẹ của nó.

Người đàn bà kia, mỗi lần thấy ta đều tỏ thái độ xa cách, còn nhìn ta bằng ánh mắt trào phúng khiến cho ta nhìn không được muốn giết nàng.

“Ta là thê tử danh chính ngôn thuận của chàng ấy, ta có thể lấy danh nghĩa của chàng ấy làm bất cứ chuyện gì, thế nhân chỉ biết ta yêu chàng vô cùng, ta và chàng còn có một nhi tử, những thứ này, người vĩnh viễn không bao giờ có được.”

Đúng, nàng nói không sai, nàng có thể tuyên cáo khắp thiên hạ nàng yêu ca ca, nhưng ta thì không được.

Một lần cuối cùng nhìn thấy nữ nhân kia, là vào một đêm khuya.

Nàng thực tiều tụy.

Ta biết, nàng cũng yêu ca ca.

Nữ nhân này thực kiên cường, có lẽ nàng không xinh đẹp nhất, không thông tuệ nhất, nhưng ta vẫn ghen tị nàng, ta biết, đáy lòng ca ca có nữ nhân này.

Nàng nhờ ta chăm sóc con trai của nàng và ca ca.

Ngày hôm sau, ta được tin nàng tự sát.

Thật tốt. Ta thở dài, thật tốt, nàng có thể đi cùng ca ca, mà ta không được, ta còn có Đại Chu, đây là thứ duy nhất ca ca để lại cho ta.

Ca ca, huynh ác độc biết bao nhiêu? Để lại vách tường giang sơn lạnh như băng này, để một mình ta thừa nhận hư không vô chừng mực.

Ta biết Phùng Hồng Minh không thể tin. Ca ca cũng từng cảnh cáo ta không thể tin tưởng y. Nhưng mà, nhưng mà còn nửa điểm hi vọng, ta chắc chắn sẽ không buông tha.

Y lấy bí trận của Quỷ Phương ra, đó là bí trận có thể khiến huynh và ta đời đời kiếp kiếp ở cùng nhau.

Ta thừa nhận, ta động tâm.

Ta làm theo lời của y, thi công xây dựng lăng tẩm của huynh, đào mộ của phụ thân lấy Quỷ Giao Ngư ra.

Phùng Hồng Minh nói cần sáu dị xà trấn thủ lăng tẩm.

Vì thế ta suất binh đi bắt dị xà. Sáu cuộc chiến tranh, Đại Chu ta tổn thất thảm trọng. Nhưng ta không thêm để ý, những thứ đó so với ca ca, tất cả đều không đáng được nhắc tới.

Minh Xà cần ngọc thạch, cần những thứ chúng ta không xử lý được (Kim Ngân), ta liền phái con dân Đại Chu đem Đại Chu đào sâu ba thước tìm chúng nó.

Số mệnh của Đại Chu bị ta xài hết. Nhưng cũng không sao, nói đến cùng, là Đại Chu hại chết ca ca của ta, là Đại Chu phá hủy tình yêu của ta.

Ta xây cho ca ca một tòa mộ, trong mộ là số mệnh của Đại Chu. Đây là Đại Chu thiếu chúng ta.

Phùng Hồng Minh đắc chí, y cho rằng ta không biết mục đích của y, nhưng không sao, ta trói lấy Phùng Hồng Minh, xuất chinh Quỷ Phương.

Phía trước là chiến trường Tu La, ta lại ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay, có phải lúc trước ca ca cũng từng nhìn về nơi xa hay không. Ta cúi đầu xem, đất này, có phải lúc trước ca ca cũng từng bước qua hay không, ta uống nước suối quanh đây, ta ăn rau dại nơi này, ta bắt giết động vật nơi này, lúc trước có phải ca ca cũng từng làm vậy hay không. Ta vung đao chặt bỏ đầu địch nhân, ta vui vẻ khi cảm nhận được sợ hãi chán ghét trong mắt người Quỷ Phương. Ca ca, nếu Quỷ Giao Ngư của Quỷ Phương cầm đi tính mạng của huynh, ta sẽ khiến cho cả Quỷ Phương chôn cùng huynh!

Tộc nhân của Quỷ Phương, không một ai may mắn thoát khỏi.

Ta ở trước mặt Phùng Hồng Minh, chặt bỏ đầu một đám nam nhi Quỷ Phương, ta để Phùng Hồng Minh tận mắt thấy, là y, là tể tự của Quỷ Phương, người duy nhất biết sử dụng Quỷ Giao Ngư nhìn thấy, Quỷ Phương bị y hại mà diệt tộc.

“Kẻ điên, ngươi là một kẻ điên!”

Đúng vậy, ta là kẻ điên. Một khắc khi ca ca nhắm mắt lại, ta đã điên rồi!

Trên thế giới này đã không còn Cơ Khang, còn Cơ Chiêu thì có ý nghĩa gì?

Nhưng rất nhanh, ca ca, đợi ta xây xong lăng tẩm của huynh, đợi ta táng xác chết của người Quỷ Phương dưới lăng tẩm của huynh, ta đã có thể đi tìm huynh rồi, chúng ta có thể đời đời kiếp kiếp ở cùng nhau.

Cuối cùng, ta chặt bỏ đầu Phùng Hồng Minh, đặt đầu của y lên chỗ cao nhất núi đầu người. Ta tìm thân y, giúp ta giữ một hơi thở khi ta ấu toàn thân chảy hết. Ta vẫn nhớ rõ ca ca, huynh muốn ta giúp huynh thủ hộ Đại Chu này, ta sẽ đáp ứng mong muốn của huynh trở thành Đại Chu Vương, tuyệt không tự sát.

Lăng tẩm chậm rãi khép kín, móng tay của ta hung hăng bấm vào lòng bàn tay, từng đợt đau đớn khiến ta không xúc động chạy vào lăng tẩm. Một bước cuối cùng, liền luyện chế độc xà bỏ vào bên trong kết giới, cuối cùng ta nhìn thoáng qua, dứt khoát kiên quyết rời khỏi nơi này.

Cả đời ta chưa lập gia đình. Đại thần nào khuyên can ta cưới vợ đều bị ta dùng trượng đập chết. Dần dà, không còn ai dám nói chuyện để ta cưới vợ sinh con.

Cơ Hạ chậm rãi trưởng thành. Ta thường xuyên nhìn hấn đến xuất thần. Bộ dạng của hấn càng lúc càng giống ca ca.

Nhưng hấn chung quy không phải ca ca.

Ta phong hấn làm thái tử hạ. Có lẽ trở thành Chu vương, là tác dụng duy nhất của Cơ Hạ.

Nhưng khiến ta ngoài ý muốn là, Cơ Hạ thế mà lại biết ta có cảm tình với ca ca. Buồn cười nhất là hấn dám lột sạch quần áo nằm ở trên giường của ta.

Ta lạnh lùng nhìn Cơ Hạ toàn thân trần trụi nằm ở trên giường, mặt mày hấn rất giống ca ca, vóc người cũng cực kỳ tương tự. Nhưng cho dù hấn giống ca ca như đúc, hấn cũng không phải ca ca.

Ta chậm rãi nhếch khóe miệng. Thích bị nam nhân thượng sao? Thực dễ dàng, ta gọi tới mười mấy tên thị vệ, để cho bọn họ hầu hạ tốt thái tử một chút.

Ta đứng ở bên cửa sổ, nghe thấy phía sau truyền đến tiếng cầu xin tha thứ, nhưng vẫn không quay đầu lại. Ta nhớ bảy ngày thủ quan tài mẫu thân năm ấy, ca ca quỳ gối bên ngoài tấm cung của phụ thân khóc hô cầu xin phụ thân nhìn mẫu thân một lần cuối cùng, nhưng cửa tấm cung của phụ thân luôn luôn đóng chặt, sau đó, ca ca bị một tên nô tài vác lên ném ra ngoài cửa.

Ta từ cao nhìn xuống Cơ Hạ đang khóc rống, giống như nhìn một con kiến hèn mọn nhất. Cơ Hạ, người cho người là ai? Nếu phụ thân của người không phải là ca ca, người cảm thấy người có thể là thái tử Đại Chu, thậm chí Đại Chu Vương sao?

Cái gì người cũng không cần làm, chỉ cần im lặng ngồi lên ngai vàng là tốt rồi. Chờ ta đi rồi, Đại Chu này sẽ là của người. Nhưng trước đó, tốt nhất người đừng xuất hiện ở trước mặt ta.

Ta sợ gặp người nhìn mặt người, sẽ nhịn không được mà giết người.

Một khắc lúc ta nhắm mắt lại, ta nghĩ những ngày không có ca ca, có lẽ cũng không khó chịu như vậy.

Ta hạ lệnh chờ sau khi ta chết thì mở lăng mộ của ca ca ra, đồng táng ta và ca ca. Ta nghĩ như vậy, nhưng mà ta đã quên, nếu ta chết rồi, Đại Chu này vẫn nghe lời ta nói sao?

Cơ Hạ bác bỏ mệnh lệnh của ta, mai táng ta ở bên cạnh phụ thân.

Những điều này sau khi chuyển kiếp ta mới biết được.

Nhưng điều này cũng không thể thay đổi quyết tâm tìm kiếm ca ca của ta. Ta nghĩ, ta sẽ tìm được ca ca, sau đó sẽ cùng huynh ấy. Bây giờ giữa chúng ta đã không có Đại Chu, đã không có huyết thống, chúng ta nhất định sẽ cùng một chỗ.

Chỉ tiếc thế giới này quá lớn, ta tìm không thấy ca ca.

Nhưng ta tuyệt đối không buông tha. Ta tìm khắp nơi trong thiên hạ vẫn không thấy ca ca, lại tìm được cách hoàn thiện bí trận.

Ta phải tìm được hậu duệ của Quỷ Phương, đi tới lăng mộ của ca ca, giết hậu duệ của Quỷ Phương ném vào lăng tẩm, lại để máu toàn thân chảy hết, tiếp tục chờ ta đầu thai, chúng ta đã có thể cùng một chỗ.

Ta dùng thời gian thật dài thật dài mới tìm được hậu duệ của Quỷ Phương. Ta thực may mắn, lúc trước còn có một người Quỷ Phương trốn khỏi sự giết chóc của ta, nếu không thì bây giờ có thể làm gì?

Ta bày một thế cục thật lớn, ta biết rõ lấy năng lực của mình bây giờ không có cách nào tiến vào cổ mộ, dù sao trên thế giới này không phải ai cũng quen thuộc tình huống trong cổ mộ như ta. Tuy rằng ta có thể né qua độc xà, nhưng ta vẫn cần người để phân tán lực chú ý. Nhưng vừa mới đầu những người kia thật sự quá yếu, ta lại đợi rất lâu mới đến thời cơ thích hợp nhất.

Cho dù ngoại giới hấp dẫn ta xa xa không bằng ca ca, nhưng ta không thể không thừa nhận, thế giới này thay đổi nhiều lắm, nhưng như vậy cũng tốt, bọn họ có thể duy trì ở bên trong kết giới càng lâu, như vậy ta sẽ có nhiều thời gian để chạy tới lăng tẩm của ca ca hơn.

Nhóm người này không khiến ta thất vọng, chỉ là, nếu bọn họ đến trộm mộ của ca ca thì chỉ có thể lưu lại mạng của bọn họ.

Người ta lựa chọn làm vật hiến tế là một người tên Phùng Uyên.

Cuối cùng, ta thuận lợi vào trong cổ mộ.

Khiến ta có chút cảm tức là, cổ mộ có người tiến vào! Nhưng điều này lại bị ta lãng quên lúc nhìn thấy ca ca.

Ca ca! Ca ca của ta! Làm sao huynh lại ở trong này! Thì ra ta tìm huynh không được, là vì nguyên nhân này sao? Phùng Hồng Minh chết tiết, thì ra cuối cùng ta vẫn bị người lừa sao?

Nhưng tất cả vẫn không tính là muộn, ta thành công lưu tại trong cổ mộ.

Ca ca, không có cách nào chuyển sang kiếp khác cũng không sao, không có cách nào bước ra khỏi nơi này cũng không có gì, chỉ cần huynh ở bên cạnh ta. Chỉ là, ta thật xin lỗi không thể mang huynh đi xem phong cảnh nơi khác, thật xin lỗi không thể để huynh cảm nhận độ ẩm của thân thể, thật xin lỗi, để huynh chờ mấy ngàn năm ở chỗ này.

Nhưng cuối cùng có thể cùng một chỗ với huynh, ta thật vui vẻ.

Ngày cứ như vậy không mặn không nhạt trôi qua. Vừa nghĩ tới sau khi có thể vĩnh viễn ở cùng ca ca, ta sẽ rất vui vẻ.

À, đúng rồi, ở trong này ca ca cũng có bạn, là một nhân loại biến thành xà, tên là Ngân Tiểu Tiểu. Ngân Tiểu Tiểu sinh thật nhiều ấu xà, mỗi lần tới nơi này đều oán hận có quá nhiều hài tử, nhưng ta vẫn nhìn ra nó rất vui vẻ vì có thể có nhiều hài tử như vậy. Nhưng bạn lữ của nó – Mặc Lão Đại, nhìn có vẻ không quá thích hài tử.

Ta nghiêng đầu nhìn ca ca, phát hiện trong mắt ca ca mang ý cười, ta biết ca ca luôn thích hài tử.

Ta bá đạo từ phía sau lưng ôm ca ca, ca ca, huynh trời sinh nhất định phải thuộc về ta, vĩnh viễn đừng vọng tưởng sẽ có hài tử.

Chúng ta sẽ giống Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại, đời đời kiếp kiếp ở cùng nhau, vĩnh viễn sẽ không tách ra.

Như vậy, thật tốt.

118. Chương 118: Phiên Ngoại: Hùng Hủy Minh Xà

Edit: Đằm Cơ Hùng Hủy từ nhỏ đã biết, cha mẹ của mình là Thiên phụ Địa mẫu, có lẽ năng lực của nó không phải cực mạnh, nhưng tuyệt đối không dễ dàng bị bỏ qua. Bởi vậy Hùng Hủy sống không kiêng nể gì.

Tiêu dao như vậy, có lẽ khiến cả ông trời cũng nhìn không được.

Phần tiêu dao của Hùng Hủy ngưng hẳn lúc ở Tiên sơn.

Trên Tiên sơn có một loại xà, được ông trời phong cho danh hiệu Minh Xà. Thân thể Minh Xà to lớn cả người màu vàng, có bốn cánh, hai lớn hai nhỏ. Thanh âm ầm ầm như đá lở, thuộc tính hỏa kim, sau này thấy ở đâu thì ở đó sẽ gặp tai họa hạn hán. Truyền thuyết có chức trách trông coi bảo tàng.

Tiên sơn thuộc tính hỏa kim, nơi này là nơi Minh Xà sinh ra.

Nhưng trên đời này không chỉ có một Minh Xà, điều này cũng rất dễ lý giải, mặc dù nói bảo tàng khó cầu, nhưng trời đất rộng lớn, làm sao có thể chỉ có một bảo tàng? Nhưng Minh Xà tiếp tục bắt bẻ, nói trong thiên hạ chỉ có thể tìm ra vài đại bảo tàng quy mô khổng lồ mà thôi.

Minh Xà tính tình tham lam. Hỏa kim trên Tiên sơn lấy hoài không hết, dùng hoài không cạn, nhưng chúng Minh Xà lại không hòa thuận. Chúng Minh Xà đều mưu toan chiếm lấy cả Tiên sơn. Nhưng điều này không

thực tế, Tiên sơn là nơi Minh Xà sinh ra nơi, nào có đạo lý bị một Minh Xà chiếm lấy? Minh Xà nhờ kim hỏa lực trên Tiên sơn mà thai nghén kết tinh, chỉ cần một ngày Tiên sơn còn, sẽ có Minh Xà sinh ra.

Thực lực mạnh liền về ra địa bàn của mình ở trên Tiên sơn, thực lực cường hãn nhưng không có năng lực phân địa bàn ở Tiên sơn thì rời đi đến nơi khác tìm kiếm bảo tàng. Trừ những Minh xà đó, còn có loại thực lực nhỏ yếu trộm hành tẩu trên thế gian hoặc nơm nớp run rẩy ở lại Tiên sơn.

Chúng ta muốn nói tới là một Minh Xà thực lực nhỏ yếu ở lại Tiên sơn này, khi đó nó không gọi Minh Xà, nó kêu “Hoang” .

Thực lực của Hoang nhỏ yếu, nó đã từng nghĩ sẽ đi ra thế giới bên ngoài, mình không tham lam, chỉ cần tìm được một bảo tàng nho nhỏ là tốt rồi, nhưng lúc này Vu Yêu đang đại chiến, bên ngoài có rất nhiều Vu tộc Yêu tộc, Hoang sợ mình vừa đi ra ngoài đã bị Yêu tộc hoặc Vu tộc bắt đi nên chỉ có thể ở lại Tiên sơn.

Hùng Hủy gặp Hoang là lúc Hoang đang ở trong lãnh địa một Minh Xà, trộm rút kim hỏa lực.

Hùng Hủy liếc mắt một cái liền thấy được một Minh Xà bộ dạng gầy yếu, bởi vì khuyết thiếu kim hỏa lực nên màu vàng trên thân thể Minh Xà kia có vẻ cực kỳ ảm đạm, hai đôi cánh dán chặt thân rắn. Chiều cao của Minh Xà quyết định bởi việc hấp thu nhiều ít kim hỏa lực, mà Minh Xà trước mắt Hùng Hủy này, chiều cao chỉ khoảng mười thước, Minh Xà bình thường đều khoảng ba mươi thước, cường đại thì bảy tám chục thước cũng có, bởi vậy có thể biết được Minh Xà trước mắt này nhỏ yếu đến cỡ nào.

Nhưng không biết vì sao một Minh Xà gầy yếu lại tự xưng khiến cho tâm Hùng Hủy run lên bần bật.

Hùng Hủy luôn luôn muốn biết cảm giác đó là gì, bởi vậy nó lặng lẽ đứng ở sau thân rắn của Minh Xà: “Người tên gì?”

Hoang một mực cẩn thận quan sát bốn phía, nhưng dựa vào thực lực của nó bây giờ làm sao có thể phát hiện Hùng Hủy, bởi vậy Hoang bị một câu hỏi này của Hùng Hủy dọa sợ tới mức hồn phi phách tán, sau đó nào còn lo lắng ăn trộm kim hỏa lực, vội vàng liền nghĩ chạy trốn chết.

Hoang chỉ bò lên vài bước đã bị Hùng Hủy ngăn cản.

Sau đó Hùng Hủy, chín đầu vẫn là đầu rắn, may mà là đầu rắn, nghĩ đến nếu là chín đầu người thì sẽ hù chết tươi Hoang rồi.

Hoang thấy chín đầu của Hùng Hủy vốn sợ hãi hét to một tiếng, sau đó... Sau đó liền nhẹ nhàng thở ra, may mà không phải Minh Xà, nếu là Minh Xà thì ngày hôm nay có lẽ mình đã bị giết chết .

—— ta nói, là điều gì làm cho bản thân Hoang người tin tưởng, xà trước mắt kia sẽ không giết người?

Hùng Hủy lại hỏi một lần: “Người tên gì?”

“Ta gọi là Hoang.” Minh Xà thật cẩn thận đáp.

“Hoang sao?” Hùng Hủy cười gật đầu, “Ta là Hùng Hủy, rất hân hạnh được biết người nha.”

“Hùng Hủy?” Minh Xà hoảng sợ, “Ta nghe qua tên của người!” Minh Xà nói xong, dừng, trên mặt xà toát ra biểu cảm hâm mộ, “Ta rất hâm mộ người, mỗi ngày người đều có thể ăn được no đủ.”

Nếu là xà khác nói những lời này với Hùng Hủy thì dù Hùng Hủy không đánh xà kia một chút cũng phải quay đầu bước đi, nhưng nhìn về phía Minh Xà tên là Hoang trước mặt, dù thế nào Hùng Hủy cũng cảm thấy mình không thể làm như vậy được.

Hùng Hủy nghĩ nghĩ: “Người cũng có thể mà.”

“Hả? Ta, ta không được.” Hoang co rúm lại một chút, “Ta quá yếu, mỗi ngày chỉ có thể ăn rất ít, vốn không no bụng.”

“Vậy người cùng ta rời đi thôi!”

Hùng Hủy buột miệng nói ra lời nói không khỏi làm Hoang kinh hãi, ngay cả Hùng Hủy cũng lấp bắp kinh hãi. Người nào không biết Hùng Hủy thích tự do ghét nhất bị trói buộc? Mà lần này, Hùng Hủy lại chưa

suy nghĩ đã nói ra những lời như vậy, khó trách Hùng Hủy cũng hoảng sợ. Nhưng Hùng Hủy nói ra lời này rồi lại không thấy hối hận chút nào, thậm chí còn chờ mong sau này có thể cùng Hoang ở chung một chỗ.

Hoang không biết Hùng Hủy thích tự do, nhưng lại giật mình vì Hùng Hủy muốn mang mình đi: “Thật như vậy sao? Ta sợ liên lụy người.”

Hoang nói những lời này không phải không có đạo lý, hiện giờ trên đại lục Hồng Hoang đang là lúc đại loạn, nếu như mình đi theo Hùng Hủy có nghĩa là Hùng Hủy phải mang theo một kẻ đường như không có sức chiến đấu tới đại lục Hồng Hoang, thật sự là quá nguy hiểm.

“Không sợ, ta sẽ bảo vệ người!” Hùng Hủy thề son sắt, không cho Hoang có cơ hội từ chối, “Bây giờ người mau ăn đi, ta ở trong này bảo hộ người, đợi người ăn no, ta sẽ mang người đi.”

Hoang chỉ do dự một chút, đáp ứng. Hoang không phải không nghi ngờ xà kều Hùng Hủy này có ý đồ với mình, nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị Hoang phủ định, mình bây giờ cái dạng này, có gì để mà ý đồ chứ?

Hoang cảm kích nhìn Hùng Hủy một cái, liền chuyên tâm ăn kim hỏa lực.

Một Minh Xà thực lực cường đại tránh ở xa xa quan sát tình hình bên này không cam lòng lắc lắc cái đuôi, rời khỏi. Mặc dù thực lực của mình cường đại, nhưng so với Hùng Hủy thì hoàn toàn không thể kháng cự, vẫn buông tha cho Minh xà ăn vụng kim hỏa lực trong lãnh địa của mình đi.

Hoang ăn như hổ đói rất cực cũng no, đây là lần đầu tiên Hoang ăn cơm no từ khi ra đời tới nay, lại càng cảm kích Hùng Hủy hơn.

Hoang bay lên lưng Hùng Hủy, chiều cao của Hùng Hủy gần hai trăm thước, trên lưng mang theo một xà chỉ khoảng mười thước vẫn thực nhẹ nhàng. Hoang là Minh Xà, vốn cũng biết bay, nhưng bây giờ tốc độ bay của Hoang xa xa không thể nhanh bằng tốc độ của Hùng Hủy.

Tuy rằng mang theo một Minh Xà, nhưng cuộc sống cũng không khó khăn như Hoang tưởng tượng. Hùng Hủy thay đổi thói quen du đãng chung quanh, tìm một nơi có bảo tàng rồi dừng lại: “Này, trước tiên nuôi dưỡng thân thể của người cho tốt đã, đợi người dưỡng tốt, chúng ta có thể cùng nhau đi dạo chơi đại lục Hồng Hoang.”

Hoang ngoan ngoãn gật đầu, liều mạng ăn bảo tàng Hùng Hủy tìm cho nó. Không biết là vì sao nhưng Hoang lại cảm thấy mình phải nỗ lực đuổi theo bước chân của Hùng Hủy, nó không muốn luôn luôn đứng ở trên lưng Hùng Hủy, nó phải to lớn giống Hùng Hủy, cùng nhau bay trên bầu trời.

Ăn xong chỗ này, Hùng Hủy liền dẫn Hoang đi tìm bảo tàng chỗ khác, ăn xong chỗ khác nữa, liền đi tìm chỗ mới.

Cho dù trong bối cảnh Vu Yêu đại chiến nhưng vẫn có không ít kẻ chú ý tới Hùng Hủy và Hoang. Chậm rãi, chuyện Hùng Hủy mang theo một Minh Xà gây yếu, thế nhưng lại truyền khắp cả đại lục Hồng Hoang. Tuyệt đại đa số đều cười trừ, hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn coi như không có chuyện gì xảy ra. Hùng Hủy hàng kia tuyệt đối không thể thu phục, đại đa số đều không nhìn trúng Minh Xà nên cuộc sống của hai xà coi như bình an.

Nhưng bình an này, chỉ là một lúc.

Cộng Công từng đi ngang qua gặp phải Hoang và Hùng Hủy. Ánh mắt Hùng Hủy chuyên chú nhìn Hoang, Cộng Công nhất định sẽ không nhận sai, chỉ sợ Hùng Hủy kia đã động tâm với Minh Xà.

Tâm tư vừa chuyển, Cộng Công đánh chủ ý Hùng Hủy.

Lúc này đại chiến hai tộc Vu Yêu đã xong. Hai tộc phân thiên địa, Yêu chấp chương Thiên giới, Vu chấp chương đại lục. Lúc này Cộng Công và Chúc Dung đã có ngăn cách, Cộng Công cần gấp rút mở rộng thực lực của mình. Vì thế liền động chủ ý Hùng Hủy. Tuy rằng sức chiến đấu của Hùng Hủy không tính là tốt nhất, nhưng cũng không kém, hiện giờ Cộng Công tìm được nhược điểm của Hùng Hủy, đương nhiên phải thu Hùng Hủy vào túi mình.

Cộng Công trộm bắt đi Hoang.

Không ngoài Cộng Công dự đoán, Hùng Hủy chỉ có thể ngoan ngoãn nghe Cộng Công sai bảo. Cũng nhờ hành động của Cộng Công mới khiến hai xà thấy rõ tình cảm của mình, chỉ là, vừa mới nhận rõ tình cảm đã bị Cộng Công uy hiếp.

Hùng Hủy nghe theo mệnh lệnh của Cộng Công, vừa tìm kiếm nơi Cộng Công giấu Hoang. Đợi lúc tìm được Hoang rồi – trong mắt Hùng Hủy hiện lên một tia hàn quang – mình nhất định phải giết Cộng Công!

Cũng dưới tình huống như thế, Hùng Hủy lần đầu tiên khắc khổ nỗ lực tu luyện từ khi ra đời tới nay, cuối cùng thật đúng là khiến Hùng Hủy luyện thành chín cái đầu người giống nhau!

Cộng Công đã đánh không lại Hùng Hủy, nhưng cũng không sao, Cộng Công biết chỉ cần Hoang còn trong tay mình, Hùng Hủy không thể làm gì mình. Sự thật cũng quả thế, Hùng Hủy cũng chỉ có thể áp chế lửa giận trong lòng mặc cho Cộng Công điều khiển.

Tiếp tục sau đó, Cộng Công và Chúc Dung đại chiến mà bại, Cộng Công giận đùng ngã Bất Chu Sơn. Núi ngã, Cộng Công không chết cũng mất nửa cái mạng. Hùng Hủy lập tức nhanh chóng hành động, muốn mau chóng tìm chỗ của Hoang.

Nhưng Nhân hoàng Đại Vũ đột nhiên xuất hiện mang đến ngoài ý muốn. Cộng Công khiến cho đại lục Hồng Hoang sẽ bị hồng thủy tàn sát, nhân tộc thương vong thảm trọng. Thân là một trong Tam Hoàng Nhân hoàng Đại Vũ thế phải giết chết Cộng Công bình ổn oán khí của nhân tộc.

Thực lực của Đại Vũ vốn mạnh hơn Cộng Công, mà giờ khắc này thực lực của Cộng Công giảm không chỉ một nửa. Đại Vũ giết chết Cộng Công dễ dàng nhanh chóng. Sau khi giết chết Cộng Công, Đại Vũ thuận tay mang Hoang đi.

Hùng Hủy giận dữ, nhiều năm qua bị Cộng Công vây khốn đã khiến trong lòng Hùng Hủy tích tụ không ít oán khí, hiện giờ Cộng Công đã chết, mình lại chậm một bước, Hoang dĩ nhiên lại bị Đại Vũ mang đi.

Hùng Hủy giết về phía bộ lạc Đại Vũ, ở trên bầu trời xoay quanh, gầm lên giận dữ muốn Đại Vũ giao Hoang ra. Đại Vũ tất nhiên không chịu bỏ xuống mặt mũi trước mặt người khác, không chịu giao Hoang ra. Hai người liền đánh.

Lại nói, thực lực của Hùng Hủy và Đại Vũ ngang nhau, nhưng hiện giờ nhân tộc thế vướng, thiên đạo đương nhiên đứng ở bên Đại Vũ, Hùng Hủy bị thua cũng không phải điều gì bất ngờ. Hùng Hủy bị trảm, xác chết hóa thành đầm lầy, hồn phách vị vậy ở trong đầm không được ra.

Đại Vũ cướp lấy Hoang, cuối cùng vẫn ôm một ít tâm tư. Hiện giờ Hoang đã không giống Hoang ngày xưa. Lúc trước Hùng Hủy mang theo Hoang nơi nơi tìm kiếm bảo tàng, Hoang đã lớn lên rất nhanh, sau lại bị Cộng Công bắt đi, Cộng Công cũng không cắt xén đồ ăn của Hoang, đợi lúc Hoang rơi vào tay Đại Vũ thì chiều cao không ngờ đã gần trăm mét, điều này chưa từng có trong lịch sử Minh Xà.

Nhưng cho dù đã có thể trở thành Minh Xà cường đại nhất cũng không có bao nhiêu tác dụng, Minh Xà chủ yếu được dùng để trông coi bảo tàng, đương nhiên điều kiện tiên quyết là cần thỏa mãn Minh Xà ăn uống, lại phải chịu nạn hạn hán.

Đại Vũ nếu chớp được Hoang, đương nhiên phải để Hoang giúp mình đi tìm bảo tàng —— đây là bản năng của Minh Xà, đương nhiên cũng phải tìm ra thứ có thể ức chế Minh Xà gây nạn hạn hán. Chỉ tiếc Đại Vũ thiên tính vạn toán, lại tính sai tâm tư Hoang đối với Hùng Hủy. Hoang biết được tin Hùng Hủy bỏ mình, dưới sự kích thích liền tăng vọt lên gần năm mươi thước, trở thành vương giả chân chính của Minh Xà bộ tộc, cũng bởi vì thế, nguyên rủa nạn hạn hán Minh xà mang theo đã không có khả năng tránh khỏi.

Nhân tộc đại hạn, đến tận đây bắt đầu.

Đại Vũ muốn giết chết Minh Xà, chỉ tiếc công đức của Đại Vũ đã đầy, bị thánh nhân mang đi. Nhân tộc ở lại thì không ai có thể chống lại Minh Xà.

Nhân tộc đại hạn, Minh Xà còn chưa thấy đủ, suốt ngày bồi hồi ở địa giới nhân tộc tìm kiếm bảo tàng, tìm được liền làm thịt, ăn không hết liền mang theo ném ở nơi khác. Loại hành vi này rốt cục dần dần ngừng lại khi biết được tin tức Hùng Hủy còn có thể sống lại.

Hoang trở về Tiên sơn, nó muốn ở nơi ban đầu chúng nó gặp nhau chờ đợi Hùng Hủy trở về đón nó.

Minh Xà ở Tiên sơn không dám trêu chọc Hoang, lâu dần, thế mà lại xưng Hoang là vương của bọn nó.

Không có xà nào biết tên của Hoang, chúng nó chỉ gọi nó là Minh Xà Vương.

Hoang, chỉ có Hùng Hủy mới có thể gọi.

.
. .

“Hoang, làm sao vậy?” một cái đầu của Hùng Hủy đưa lại đây, thuận tiện đặt thân mình lên người Minh Xà.

Minh Xà ghét bỏ lui về sau từng bước, rời xa cái đầu người của Hùng Hủy: “Hùng Hủy, sau này đừng hờ một chút là đưa cái đầu của người tới trước mắt ta, xấu muốn chết.”

Hùng Hủy uất ức thu lại đầu của mình, ai, thiệt là, Hoang thật là càng ngày càng không đáng yêu .

Minh Xà đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nói với Hùng Hủy: “Hình như đã thật lâu rồi Tiểu Tiểu không đến đây.”

Hùng Hủy không thèm để ý trả lời: “Yên tâm yên tâm, ta nghe nói Tiểu Tiểu lại mang thai, ừm, ta tính xem, hẳn là thai thứ tư rồi.”

Trên mặt Minh Xà mang theo tươi cười: “Thiệt là, không biết Tiểu Tiểu phải sinh tới khi nào, lần trước Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại tới, ta nhìn sắc mặt Mặc Lão Đại rất khó coi.”

“Ai biết được!” Chín cái đầu người cùng nhau lắc lắc, sau đó hơi có chút vui sướng khi người gặp họa cười to, “Vừa thấy sắc mặt Mặc Lão Đại khó coi, ta liền rất vui vẻ.”

“Ta nói, Mặc Lão Đại không phải không muốn làm tộc trưởng sao? Nói như vậy, Bạch Gia Hắc sẽ lên làm tộc trưởng?” Minh Xà nói tiếp.

“Nói là nói như vậy.” Hùng Hủy gật gật đầu, “Trừ Mặc Lão Đại ra thì thực lực của Bạch Gia Hắc là mạnh nhất, nhưng nhan sắc của nó thực khiến chúng xà đau đầu .”

“Cũng đâu có gì, việc này giao cho chúng nó tự lo đi.” Minh Xà nói, “Lần trước, Tiểu Tiểu nói nếu lại sinh sẽ giao các bảo bảo xà cho chúng ta trông, thật đúng là chờ mong các bảo bảo xà đến.”

“Ha ha, đến lúc đó dưới vực nhất định sẽ rất náo nhiệt.” Nói tới đây, Hùng Hủy cũng có chút hưng phấn.

Minh Xà cũng phụ họa gật đầu một chút.

Không lâu sau, Ngân Tiểu Tiểu quả nhiên xuất hiện mang các bảo bảo xà mới sinh không được bao lâu đến, lúc sau liền cùng Mặc Lão Đại rời khỏi. Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại không trở về núi, mà là rời khỏi nơi này, chân chính bắt đầu thế giới của hai xà.

Hai trăm năm nghe thì thật lâu, nhưng Ngân Tiểu Tiểu và Mặc Lão Đại một xà đã tám mươi hai tuổi, xà kia đã trăm tuổi. Tuy còn chính trực tráng niên nhưng năm tháng vẫn để lại dấu vết.

Nhưng mà, không sao.

Ngân Tiểu Tiểu nghiêng đầu, quần nửa người trên lên thân rắn của Mặc Lão Đại. Mặc Lão Đại cũng nghiêng đầu, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán Ngân Tiểu Tiểu.

Chúng ta có vô số hai trăm năm để cùng một chỗ.

Không đơn giản chỉ có hai chúng ta, còn có dị xà, còn có Cơ Chiêu Cơ Khang, chúng ta đều nhớ kỹ toàn bộ xà và người, chúng ta sẽ không cô đơn.

Thật thật ứng một câu: trong núi không năm tháng, một giấc chiêm bao đã ngàn năm.

—————o Hết o—————

Đằm: Sau bao nhiêu tháng cặm cụi edit cuối cùng đã hoàn truyện rồi. Nói thật là cảm xúc bây giờ của mình rất hụt hẫng hụt hẫng hụt hụt hụt hẫng a!!!! Muốn tác giả viết thêm về hai xà đáng yêu để edit tiếp lắm luôn, không muốn xa hai xà chút nào . . . Nhưng muốn là muốn vậy thôi chứ cũng biết truyện kết thúc ở đây là “hoàn hảo” rồi ~ ~ ~

Cuối cùng, cảm ơn các bạn rất nhiều vì đã ủng hộ hai xà đáng yêu và cùng mình đi đến chặng cuối của truyện nhé

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mo-co-mot-o-xa>